

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

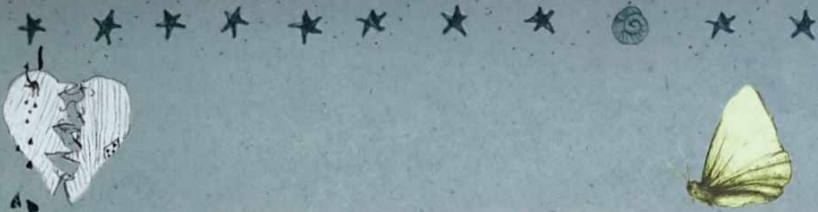
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETTINA BELITZ

Hayal Kurukları

ROMAN

PEGASUS

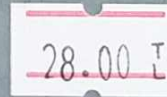

*“Seni sevdiğimi sana söyleyebilmeyi
çok isterdim ama şu anda bunu yapabileceğimden
emin değilim. Evet, seni seviyorum.
Sadece şu an böyle hissetmiyorum.
Ama biliyorum. Hatta eminim...”*

Elisabeth Sturm'un karabasanların tehlikeli dünyasına gözlerini açtığı ve onlardan birine âşık olduğu yaz çoktan bitmiştir. Colin aylardır kayıptır ve Ellie bitmek bilmeyen kıştan bunalmıştır. Tekdüze günler birbiri ardına geçerken geceleri onu rahatsız eden kâbuslar görmektedir. Evde yaşadığı tatsız olaylar Hamburg'da yaşayan ağabeyinin yanına gitmesini gerektirir ancak oraya vardığında onu neredeyse tanıyamaz. Paul bitkin ve öfkelidir. Ellie onun kendisinden bir şeyler gizlediğini hisseder ve Paul'ün dünyasına girdikçe karşı karşıya oldukları tehlikenin büyüklüğünü fark eder. Artık kime güvenebileceğini bilemeyen Ellie, Paul için duyduğu endişenin ve Colin'e olan aşkının en kötü kâbuslarından daha korkunç sonuçları olacağından habersizdir...

“Kesinlikle her yaşa hitap eden, mizah dolu, romantik ve aynı zamanda etkileyici bir kitap.”

Westdeutsche Zeitung

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rante.org>

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-105-3

9 786053 431053

Pegasus Yayınları: 673

Bestseller Roman: 292

Hayal Kırıkları

Bettina Belltz

Özgün Adı: Scherbenmond

Editör: Serpil Tütüncü

Düzelti: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2013

ISBN: 978-605-343-105-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013

Copyright © script 5, Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Loewe Verlag GmbH, Bindlach'den alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin
alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi
bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BETTINA BELITZ

Kırık Kalp Serisi - 2

HAYAL KIRIKLARI

Almancadan Çeviren:
Firuzan Gürbüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

S.J. Primus inter Pares için.

Çünkü bu kitap içimizdeki donmuş denizi kıracak balta olmalı.
(Franz Kafka)

GİRİŞ

Deniz gibiyim.

Senin üzerinde yükselecek ve her yönden seni kuşatacağım. Eskiden kendinden emin ve kaygısızca üzerinde yürüdüğün o köprü yıkıldığı zaman, sadece doğru anı bekleyip harekete geçmem gerek.

Şifanı bende bulacaksın, gelişime neden olan kadere minnettar olacaksın.

Sana ihtiyacım olduğunda, bana boyun eğeceksin. Ve bunu öyle sık yapacağım ki bensiz var olamayacağına inanacaksın. Çünkü seni besleyeceğim.

Sen beni görmeden, ben seni göreceğim.

Sadece bana, suyun dünyasına gel. Burada bizden başka hiç kimse yok. Birbirimize çok yakın olacağız.

En derin rüyalarında bile asla seni bırakmayacağım.

APATÌ

ÖNSEZİ

“Bu kez farklı.”

Saatlerdir uyanıktım ve annemin attığı her adımı duyuyordum, bu cümleyi uzun süredir bekliyor olsam da korku iliklerime işlemişti. Kalbim bir anda deli gibi çarpmaya, midem bulanmaya başladı. Bu ana hazırlıklı olmak için çeşitli stratejiler geliştirmiş, zekice kanıtlar hazırlamış ve duruma hâkim olduğumu gösteren yüz ifadeleri üzerinde çalışmıştım. Ama bu anı yaşamak, üzerinde düşünmekten çok daha farklıydı.

Gözlerim kapalı, olduğum yerde kıpırdamadan kaldım. Babam gitmişti. Ortadan yok olmuştu desek daha iyi. Bu durum epey uzun sürmüştü. Birkaç hafta –tamam, bunu eskiden hep yapardı. Ama bu kez Noel’den beri ondan bir haber alamamıştık. Nerede olduğuna dair tek bildiğimiz, son bulunduğu yer olan Roma’ydı. Sözde Roma yani.

Roma kulağa zararsız geliyordu. Ama içinde bulunduğumuz durum hiç de öyle değildi. Annem ve ben bunu biliyorduk. Çünkü babam “bir şeyler bulabilmek” amacıyla Roma’dan ülkenin güneyine inecekti. Tessa güneyde yaşıyordu ve Tessa zararsız olmaktan başka her şeydi.

Ama fırtınanın ortalığı kasıp kavurduğu bu geceye kadar ikimiz de ağzımızı açmaya cesaret edememiştik. Babamla yaptığımız son

telefon konuşmasından sonraki ilk günlerde bu konuda konuşmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmiştim. Konuşmanın ne yararı vardı ki? Hiç. Ona ulaşamıyorduk. Annemin suskunluğunu bozmuş olması, bana sanki gizli bir anlaşmayı ihlal etmiş gibi geliyordu. Neredeyse bir ihanet gibi.

“Ellie, uyumadığını biliyorum.”

Öfkeyle yatağımda doğruldum. “Lanet olsun anne, bunu ikimiz de biliyoruz. Babam ara sıra kaybolur. Genellikle hiç beklemediğimiz bir anda da çıkıp gelir. Yanılıyor muyum?”

Fırtına kepenkleri tangırdatarak çatıda öfkeli bir rüzgâr estirdi. Tam yatağımın üzerine gelen tavan kirişleri gıcırdadı. Telefon kablosu metal bir tıngırtı çıkararak bacaya çarptı.

Gözlerimiz elimizde olmadan yukarı çevrildi, tavana baktık. Annem hafifçe iç geçirdi.

“Şimdiye kadar hep böyle oldu, tamam. Ama ilk kez bu kadar uzun süre yok oluyor, ta ki...”

“Lütfen sus!” diye annemin sözünü kestim, pencereye gidip gözlerimi şubat gecesinin zifirî karanlığına diktim.

“Ellie, kabul etmeliyiz...”

“Hayır!” Ellerimle kulaklarımı kapadım, bunu yaparken ne kadar budalaca ve çocukça görüldüğümün farkındaydım. “Bu konuda bir şey duymak istemiyorum,” diye daha yumuşak bir sesle ekledim ama annemin gözlerine bakmaktan kaçındım. Onun soru soran çaresiz bakışlarına katlanamıyordum.

Söyleyebileceği şeyden korkuyordum. “İlk kez bu kadar uzun süre yok oluyor, ta ki...” Ta ki ne? Şimdi de bildiğim ya da bildiğimi sandığım şeyleri mi dinleyecektim? Ya da tüm olanları sadece uydurduğumu mu öğrenecektim?

Bildiğimi sandığım şey, artık bana öylesine saçma geliyordu ki çoğu uykusuz geçen gecelerimde sürekli aklımdan şüphe ediyordum. Bir karabasana âşık olmuştum. Colin'e. Colin Jeremiah Blackburn'e. Zaten partner seçiminde pek şanslı olduğum söylenemezdi. Ama bir karabasana âşık olmak, işte orada dur biraz.

Alnımı soğuk cama dayayarak bu yaz yaşadıklarımın üzerinden bir kez daha geçmeye çalıştım. Pekâlâ, Colin diye biri vardı. Birini sevmeye ve mutlu olmaya izni olmayan Colin. Çünkü bunu yaptığında Tessa çıkagelmişti –onu yaratan karabasan. O aslında sadece benim yüzümden gelmişti. Colin onunla dövüşmüş ama kazanamamıştı. Onu babamın kliniğine götürmüştüm çünkü orada güvenliydi ama aklıktan neredeyse ölecekti. Bu yüzden de kaçıp gitmişti.

Ah, evet, babam da bir yarı karabasandı, bunu belirtmem gerek. Kötülüğü iyiliğe dönüştürmek istemiş, bu arada sırası gelmişken dünyayı da kurtarmaya niyetlenmişti.

Belli belirsiz başımı iki yana salladım. Tüm bu hokus pokus içinde inandığım tek şey varsa, o da Colin'i sevmiş olmamdı. Geri kalan her şey geçen haftalar ve aylarla birlikte gözüme gittikçe daha gerçekdışı görünmeye başlamıştı. Ta ki tüm bunları yaşadığımdan adamakıllı şüphe etmeye başladığım güne dek.

Çünkü elimde bunları doğrulayan gerçek bir kanıt yoktu. Evet, bacağımda Frankenstein'a taş çıkaracak bir yara vardı. Ama hasta raporunda bir yaban domuzunun saldırısına uğradığım yazılıydı. Sürek avında. Aslında öyle de olmuştu –tabii bunun yanı sıra iki karabasanın ölümüne dövüşüklerine ve erkek olanın dışı karabasanın boynunu beş kez kırdığına dair basit gerçeği bir kenara atacak olursak. Tessa'nın un ufak olmuş kemikleri tekrar bir araya kaynarken çıkan kuru gıcırta beni hâlâ uykularımdan sıçratıyordu. Özellikle kemiklerin yerine oturdukları zaman oluşan o çatırtı yok muydu... Ama yaram öfkeli bir yaban domuzunun işiydi.

Yine Bay X de bir kanıt değil, sadece küçük bir işaretti. Colin onu bana şahsen getirip bırakmamıştı. Kedisi bana gelmiş ve daha sonra yanımızda kalmaya kendi karar vermişti. Zaten Colin ortadan yok olduğundan bu yana bütün gizemi uçup gitmişti. Tüm normal kediler gibi günde iki kez kaka kutusuna girip ardında leş gibi kokan küçük sosisler bırakıyor, sonra da sanki kumlarından yeni bir Neuschwanstein¹ inşa etmek istercesine eşinip duruyordu. Boşuna. Yine her normal ev kedisi gibi kuru mamasını yiyor, evdeki kadınlara kulak arkalarını kaşıtıyor ve fazlaca büyük olan bu evdeki tüm halı ve örtüleri tırmıklayarak delikler açmaya devam ediyordu.

Belki Tillmann bir tür kanıt olabilirdi. Ne de olsa bu maceranın üstesinden birlikte gelmiştik. Tessa'yı görmüştü, hatta neredeyse onun ağna düşüyordu. Kendisi izlemese de, beni arabayla ormandaki savaşa götürmüştü. Bu ayrıcalığa sadece ben sahip olmuştum, seve seve vazgeçebileceğim bir ayrıcalık. Tessa'nın içinde ne korkunç bir güç barındırdığını sadece ben biliyordum. Bir de Colin tabii. Bunu Colin de biliyordu ama o şu sıralar dünyanın bilmem hangi denizinde dolanıp duruyordu.

Evet, rüyaları gerçeklerden ayırma işinde Tillmann bana yardım edebilirdi. Ama o sadece birbirimizi uzaktan tanıyormuşuz gibi davranmayı seçmişti. Daha kötüsü: Birkaç haftadır artık bizim okulda değildi. Onu en son Noel'den önce görmüştüm. Teneffüste karşılaşmıştık, çöp bidonlarının yakınında, geçen ilkbaharda onun kığını kurtardığım yerde.

"Merhaba, Ellie," dedikten sonra yüzüme bile bakmadan geçip gitmişti. Aslında selam vermişti, beni yok saymadığı için yine de onu suçlayamazdım. Ama ikimizi bağlayan şey -Tessa'yla buluşma- hakkında onunla konuşma çabalarım hüznü bir şekilde karaya oturmuştu. Aramıza engel koyuyordu. Neden, bilmiyordum. Colin'in

1 Bavyera Kralı II. Ludwig'in 1860 yılında Almanya, Bavyera'da yaptığı ünlü şato. (ç.n.)

kaçışından birkaç hafta sonra da, aslında Tillmann'la birbirimizi pek de tanımadığımızı anlamıştım. Son derece sıradışı bir olayda yan yana yer almıştık. Yine de bu, bir dostluktan söz etmek için yeterli değildi. Şimdi bana karşı takındığı tavrın adı tam olarak buydu: Birbirimiz için sadece tanıdık biriydik. Fazlası değil.

Zaten yeni yıldan bu yana nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Bunu Tillmann'ın babası Bay Schütz'e sormaya çekiniyordum. Kendisi aynı zamanda biyoloji öğretmenimdi ve onu oğluyla ilgili sıkıştırmaktan nedense utanıyordum. Ayrıca ikisi birbiriyle çok az görüşüyordu. Ona Tillmann'ı sorarsam eski yaraları deşmiş olacaktım.

Hayır, kanıt falan yoktu, sadece Colin'in bana yazmış olduğu iki not ve iki mektup vardı. Ortadan yok olduktan sonra küçük, metal bir kutuya koyduğum dört kâğıt parçası. Kutuyu elbise dolabımın en arkasına itmişti, gözüme görünemeyeceği kadar dibe. Çünkü onun satırlarını okumaya dayanamayacağımdan emindim. Kalbimdeki yaralar iyileşinceye, tüm sıyrık ve çizikler geçinceye dek beklemek istiyordum. Ama iyileşmiyorlardı. Sadece kabuk bağlıyorlardı ve ruhumun yaşadığı bir sarsıntıyla yeniden açılıp kanamaya başlamalarına yetiyordu.

Artık şimdi dolabımın içinde hiç kutu olmadığından korkmaya başlamıştım. Bu mektupların halüsinasyon görmekle geçen yaz aylarımın bir başka bilinç yanılması olmasından korkuyordum.

Annemle yapacağım açık ve akli başında bir konuşma herhalde beni bulabileceğim en iyi kanıtlara götürürdü. Çünkü annem hiçbir şeyi uydurmazdı. Bunu çok iyi biliyordum. Yine de bunu istemiyordum çünkü bunun iki tür açıklaması vardı ve ikisinin de olasılığı yüksekti: İlk açıklamada Colin'in hiç var olmadığını, Tessa'nın bir kâbus olduğunu ve aklımı yitirmenin eşğine geldiğimi öğrenecektim. Belki de Colin *Cambion* değil sadece psikopat olarak gerçektir. İkinci açıklamayı aklıma getirmeye cesaretim yoktu. Bu, tüm o ka-

rabasan karmaşasının, Tessa'nın gerçekten var olduğu ve babamın onun yüzünden gittiği anlamına geliyordu. Hayır, onun değil benim yüzümden. Çünkü Colin'i görmemi yasakladıkları halde anne ve babama karşı çıkmış ve böylece Tessa'yı uyandırmıştım. Babam da bunun üzerine onu ele vermeyi gerekli görmüş ve Tessa'nın yola çıktığını Colin'e haber vermişti.

Tüm bunlara ben neden olmuşum, başkası değil. Bunun suçuna katlanmam kolay değildi, tıpkı Colin'le geçirdiğim yazın kendi hayal ürünü olduğu düşüncesine katlanamadığım gibi. Ona olan aşkım bile bir kanıt değildi. Grischa'ya da âşık olmuşum ama o da yoktu. Sadece adı bu olan bir çocuk vardı, bizim okuldaydı, bu kadarı gerçektir. Ama onun gece gündüz rüyalarımda ortaya çıkan çocukla hiçbir ortak yanı yoktu. Yine de onu sevmiştim. Artık ikinci kez bir hayal ürününe âşık olduğuma inanmaya başlıyordum. Herhalde bu konuda özel bir yeteneğim vardı.

"Tamam, konuşmak istemiyorsun. Ama ben bir şeyler yapacağım." Annemin sakin sesi beni didikleyip durduğum düşüncelerden koparıp aldı.

"Ne yapacaksın, merak ettim," dedim öfkeyle arkama bakmadan.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu umurumda değil. Burada daha fazla eli kolu bağlı oturmayacağım. Zaten bu işin en nefret ettiğim tarafı, hep böyle oturmaktı. Yarın polise gideceğim."

"Polis..." Kuru bir sesle güldüm. Sinir bozucu bir yavaşlıkla anneme doğru dönüp baktım. Kollarını kavuşturmuş, halde dimdik yatağında oturmuş, dikkatle beni süzüyordu. Yumuşak, yeşil-kah-verengi badem gözleri odanın loşluğunda belli belirsiz parlıyordu. Dinlenmiş bir hali vardı. Onu daha önce hiç bu kadar dingin görmemiştim ve içimde ansızın ortaya çıkan bir dürtüyle bunun için onu suçlamak istedim. Babamın yaşayıp yaşamadığını sorgularken uyuyabildiği için öfkemi güçlkle zapt edebildim. Annem, onu

tanıdığımndan beri doğru dürüst uyuyamamıştı çünkü bilinçaltında hep babamın onun rüyalarını çalabileceğinden korkmuştu. Bunu hiç dile getirmemişti ama böyle olduğunu biliyordum. On sekiz yıl boyunca ona engel olan bedeninin, şimdi bu arayı kapatıyor olması elbette doğaldı.

“Evet, polis. Belki bir kaza geçirdi ve tüm kimlik belgelerini kaybetti, belki İtalya’daki hastanelerden birinde yatıyor ve birinin onu arayıp sormasını bekliyor.”

Afallamıştım. Kanımın kaynayarak yüzüme yayıldığını hissedebiliyordum. Hastane mi? Kaza mı? Bunlar kulağa fazla normal geliyordu. Korkutucu derecede normal. O halde yaşadığım her şey gerçekten bir rüyaydı, öyle mi?

“Ya da onu...” annem öksürdü. Bense ansızın değil konuşmak, soluk bile alamayacağımı hissettim. “...intikam için kaçırdı.”

“O,” dedim boğuk sesle. Annem başını salladı.

“Ama kendimiz bir şeyler yapmadan önce bütün her şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek. Bana bu konuda destek olmanı rica ediyorum. Sadece ikimiz varız, Ellie. Polisle konuşurken beni yalnız bırakma.”

Annem her zamanki gibi kararlıydı ama sesindeki çıplak korkuyu ilk kez fark ediyordum. Pencerenin önünden çekildim ve onunla aramda uygun bir mesafe bırakarak yatağımın başucuna oturdum. Bana sarılma fikrine kapılmasını istemiyordum. Her dokunuş bana fazla geliyordu. Tenim gerginlikten karıncalanıyordu. Kalbim sanki iplerle bağlanmıştı ve dört bir yandan çekilerek esniyordu.

“Elisabeth,” dedi annem yumuşak bir sesle. “Bitirme sınavların için seni rahat bıraktım. Sana yük olmak istemedim. Noel’den önce çok hastaydın ve her şeye karşın yazılı sınavda başarılı olduğun için seninle gurur duyuyorum. Ama bir şeyler yapmamız gerek, anlıyor musun?”

Yanıt vermekten âciz bir şekilde başımı salladım. Demek zamanı gelmişti. Babamın başına bir şey geldiğini resmen kabul ediyorduk. Birilerinin bunun benim suçum olduğunu iddia etmesi de an meselesiydi. Annemin bunu iddia etmesi... ona kaçamak bir bakış attım. Ama gözlerinde sessiz bir şikâyet göremedim. Oysa içim sürekli kaynama halindeydi.

Bir şeyde kesinlikle haklıydı: Hâlâ iki kişiydik. Ağabeyim Paul her şeyin altına çoktan bir çizgi çekmiş, babasının karabasan hikâyelerinin tamamen bir saçmalık ve ruhsal bir hastalık başlangıcı olduğuna karar vermişti. Ona inanmıyordu. Babam zaten gitmişti.

Geriye annemle ben kalmıştık. Annem babamın ensesindeki yarayı biliyordu ve ondaki değişimi herkesten daha iyi fark etmişti. Bir insanın nasıl meleze dönüştüğüne tanık olmuştu.

Ama ben, ben bir Cambion'un kollarında uyumuş ve dudaklarımla onun soğuk tenine dokunmuştum. Bedeninde nabız gibi atan çağlıtıcı dinlemiş, onun anıları içinde kendimi kaybetmiş, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını öpmesine, hayır... yemesine izin vermiştim.

Savaşta onun peşinden gitmiş, akla gelebilecek en güçlü ve kötücül bir karabasanı alt etmeye çalışmasını izlemiştim. Bu karabasan, onun öz annesiydi.

Anemin kararının gerçekten ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

SORUŐTURMANIN SONU

“Yani bana kocanızın daha önce de ara sıra haftalar boyunca ortadan kaybolduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? O zaman da mı bir haber vermemişti?”

Polis ağırlığını dolgun kıcının sağı tarafına verince koltuğunun eski püskü minderi tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Koltuğun bu ağırlık altında hâlâ parçalanmamış olması beni şaşırtmıştı. Bu berbat odadaki her şey ona göre fazla küçüktü; üzerinde yarısı dolu üç kahve fincanının durduğı çürük masa, önünde duran ve sürekli görmezden geldiğı ince dizüstü bilgisayar, tombul ensesi üzerindeki buğulanmış küçük pencere hatta sağı tarafımızda duran çelik grisi dosya dolabı bile. Ama ona uyan bir şey vardı: Soğuk terin, lazer yazıcı ve tıka basa dolu küllüklerin solunum yollarımı yapışkan bir sis tabakası gibi tıkayan kokuları.

Daha önce hiç bu kadar şişman birini görmemiştim, en azından doğada. Bu nedenle ağızından çıkan sözcükleri izlemekte zorlanıyordum. Ona nadir bir böcekmiş gibi bakarken, aynı zamanda başımı başka yöne çevirmek istiyordum çünkü bu böcek gözüme son derece iğrenç görünüyordu. Yine de bize demek istediğı şeyi anlayabiliyordum ve bu da beni öfkeliendiriyordu.

“Evet,” diye yanıtladı annem kendine hâkim olmaya çalışarak. “Evet, öyle. Ama şimdiye kadar hiç böyle uzun süre yok olmamıştı.”

Polisin gırtlğından hırıltılı bir ses çıktı, sonra dizüstü bilgisayarının tuşlarını kullanmak yerine (herhalde bunu bile bilmiyordu) daha önce pantolon cebinden çıkardığı küçük not defterine birkaç şey karaladı. Demek ki Westerwald’daki modern soruşturma yöntemlerinin manzarası buydu. A4 kâğıdı üzerine karalanmış eğri bğürü notlar Çiziktirme işini bitirince –ne yazık ki ne yazdığını görememiştim– derin bir soluk aldı ve etli pençesini annemin kasılmış parmakları üzerine koydu.

“Sizi rahatsız etmek istemem, Bayan Sturm, ama...”

“Şu anda bunu yapıyorsunuz,” dedi annem çabucak elini çekerek.

Polis sırttı. “Acaba... Kocanızın çifte yaşam sürdüğünü hiç düşündünüz mü?”

“Hı!” dedim ansızın. Annem bana sert bir bakış attı. Çifte yaşam mı? Yüz puan! Ne yazık ki bu ikili yaşamı ayrıntılarıyla açıklayamazdık.

“Kocamın başka bir ilişkisi yok, eğer bunu kastediyorsanız.”

“Sevgili Bayan Sturm.” Polis üç kahve fincanından en dolu olanına el attı –bize kahve ikram etmemişti ki, böylesi daha iyiydi– ve kocaman bir yudum aldı. Gırtlğından bir titreme geçti. “Bunun kabul edilemeyecek bir durum olduğunu biliyorum. Ama inanır mısınız, bu tür olayları öyle sık yaşıyoruz ki. Bu durum, kayıp kocaların yüzde doksan sekizinde böyledir. Bir kıyı kasabasında, kollarına taktıkları genç bir kızla yeni hayatlarının tadını...”

“Bana bakın!” Annem ayağına kalkıp ellerini masaya dayadı. Masadan birkaç kâğıt havalandı. “Kocam 31 Aralık gününden beri kayıp ve yaşadığına dair ondan hiçbir haber alamadık. Sizden Leopold Sturm ya da Leopold Fürchtegott adında birinin İtalya’daki hastanelerden birinde yatıp yatmadığını ve arabasının bulunup bulunmadığını

ayrıntılı bir şekilde araştırmanızı bekliyorum. Koluna genç bir kız takıp takmadığı umurumda değil. Bunu anlıyor musunuz?”

“Ebette, Bayan Sturm,” dedi polis ama yüzüne yine o aptalca sırıtma yerleşmişti. Not defterini pantolon cebine tıktırdı, parmağıyla alnına vurduktan sonra paytak bir yürüyüşle yanımızdan geçip odadan dışarı çıktı. Bizi oracıkta öylece bırakmıştı! Annemle bir an çaresizce bakiştık, sonra biz de ayağa kalkıp dışarı çıktık. Son adımlarda koşmaya başlamıştım. Yağ tulumunun etki alanından uzaklaştığımdan tamamen emin olup arabanın içine oturana dek derin bir soluk almaya cesaret edemedim. Ter kokusu hâlâ burnumun ucundaydı. Annem tek kelime etmeksizin Ente’sini çalıştırırken midem bulanarak şalım ağzıma kapadım. Zaten motor sesinden artık konuşmak da mümkün değildi. Şalım güzel kokuyordu: Nane aroması –çünkü şifalı Japon yağı her zamanki gibi en önemli aksesuarlarımdan biriydi– Labello marka dudak nemlendiricim, parfüm ve ev.

Ama evimiz artık içinde pek fazla oturmak istemediğim bir yere dönüşmüştü. Westerwald yaz döneminde bana (ve Colin’e) tüm vahşi güzelliğini sergilemişti. Tabii Tessa gelip her şeyi mahvetmeden önce. Ama şimdi kuzey Sibiry’a’daki bir tundra bile herhalde buradan çok daha sevimliydi. Bahçemiz tam anlamıyla bir sefalet tablosu sergiliyordu. Çimler sertleşmiş eski karın altında kahverengi bir bataklık gibiydi ve çiçek tarhının toprağı donmuş balçığa dönüşmüştü. Şubat ayları Köln’deyken oldukça kapalı geçerdi ama Westerwald’da geçirdiğim kış, şimdikiye dek yaşadıklarımın en kötüsüydi. Köy çoğu zaman ıssız ve karlar altındaydı, bazen bu civarda yaşayan tek canlı bizmişiz gibi geliyordu. Bu yüzden bazen bir baca ve ışıklı bir pencere gördüğümde neredeyse rahatlıyordum.

Colin’in kaçışından ve Tessa’nın ortadan yok oluşundan –onun kaybolduğunu varsayıyordum, başka türlüşünü aklıma bile getirmek istemiyordum– birkaç gün sonra komşu köyde Hepatit A salgını

başladı. Bu hastalığı kimin yaydığını hiç kimse bilmiyordu. Turistlerden şüphe edilmişti. Turistler mi? Asla. Bense hemen Tessa'dan şüphelenmiştim. Colin bana suçlu olduğu virüsü bulaştırmıştı. Hepatit herhalde Tessa için çocuk oyuncuğu olmalıydı.

Ama panik başlamadan salgın azalmıştı. Bunu domuz gribi izledi. Ekimin sonunda beni de ağına düşürmüş, virüs birkaç gün içinde tüm etkilerini beraberinde getirmişti. Yüksek ateş, bronşit, boğaz ve orta kulak iltihabından dört hafta boyunca yatağa düşmüş ve kendimden nefret etmiştim. Hasta olmaktan, hiçbir şey yiyememekten, çukura kaçmış kıpkırmızı gözlerimden, zayıflayan bedenimden tiksinişmiştim. İlk antibiyotikler hiçbir işe yaramamış, ikinci parti ise şöyle böyle etki etmişti. Babam antibiyotiğe karşı direnç göstereceğimden korkarak üçüncü tedaviden sakınmıştı.

Neredeyse her gün beni hastaneye yatırmakla tehdit etmiş, bense yalvarmalarımı ısrarla sürdürmüş ve sonunda onu evde serum takmaya razı etmiştim. Sağ kolum hâlâ bir keşinkini andırıyordu.

Noel'e az bir zaman kala köyde hasta olmayan kalmamıştı. Komşumuz olan kadın zatürreeden, iki sokak ilerideki yaşlı kadınsa kanserden ölmüştü. Yerel gazeteler ölüm ilanlarıyla dolup taşıyordu. Sadece babam her zamanki gibi sağlam kalmıştı.

Sonra, neredeyse her gün kar yağdı. Ta ki hava ılıyana ve sokaklar kahve-gri renkli iğrenç çamur pistlerine dönene dek. Gece olunca her yer buz tutuyor, gündüzleri tekrar eriyor ve üzerine yeni karlar ekleniyordu. Benim de ders kitaplarıma gömülüp tüm enerjimi bitirme sınavlarına vermekten başka çarem kalmamıştı. Çünkü bunun dışında hayatında başka hiçbir şey yoktu. Ara sıra akşamları Maike ve Benni'yle takılıyordum ama eninde sonunda bu neşeli curcunaların ortasında, bana Colin'i hatırlatan bir an geliyordu. Bu, öylesine canlı ve belirgin bir anıydı ki yere yığılıp gözyaşlarımı bırakmamak için tüm gücümle direniyordum.

İlkbahar hâlâ ortalarda görünmüyordu. Ama o da varlığımın anlamsızlığında hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Mart ortasında sözlü sınavlarım başlıyordu –ya sonra? Ne yapacaktım? Hiçbir hedefim yoktu. Ne okuyacağımı bilmiyordum. Sınav ortalamam büyük olasılıkla hiçbir sınır koymayacak olsa da, hayatta erişmek istediğim herhangi bir şey yoktu, hırsım kalmamıştı. Eve bir tek üniversite broşürü bile gelmemişti. Annem bu bilinçli hedefsizliğime sessiz bir sabırla katlanıyordu. Aslında hiçbir engel olmasa da, bu yaz sömestirde okula başlamayacağım kesindi.

Annemle polis karakolundan Kaulenfeld'e geri döner dönmez arabadan indim, montumu portmantoya asarak hayvanlarımı beslemek üzere ağır adımlarla çatı katındaki odama yürüdüm. Aslında hayvanlar doğanın bu anlamsızlığı içinde hoş bir kaçamaktı. Tillmann savaşta ona ve bana eşlik etmiş olan örümceği öylece kapıma bıraktığından bu yana –ona bu yüzden de kırılmışım– bu iltica harekâtına isteksizce boyun eğmiştim. Ne de olsa örümcek geçen yaz yaptığı gibi, büyük olasılıkla bana Tessa'nın akıbetiyle ilgili bilgi verebilirdi. Ama oldukça normal ve sıradan davranıyordu, öyle ki ona duyduğum korku kaybolmuştu. Ona Berta adını vermiştim, neyse ki haftada bir ev çekirgesi yemek ona yetiyordu çünkü banyom cinayet mahallîne dönüşmemeliydi. Raporumu bitirip 'Bir' almış ve ne yazık ki böylelikle Bay Schütz'ün belirli aralıklarla bana sevimsiz yaratıklar kakalamasına neden olmuştum.

Yani birkaç haftadan bu yana sadece örümcek Berta'nın gururlu sahibi değildim, ayrıca gece gündüz çamurlu bir taşın üzerinde kendi kendine yaşayıp giden bir albino semenderin (ona sadece Heinz diyordum), gri-yeşil bir değnek çekirgesinin (Henriette) ve adları Hanni ile Nanni olan iki kayabalığının bana katılmasından da hoşnuttum. Yaratıcılık güçlü yönlerimden biri değil, yine isim bulma konusunda da öyle.

Annem arkamdan gelirken, “Ellie, bu canavarlarla nasıl uyuya-bildiğini anlayamıyorum,” dedi. Henriette’in camını açıp çırpınan çekirgeyi ona uzatırken iğrenmiş bir yüz ifadesiyle beni izledi. Banyom yine de cinayet mahalline dönüşmüştü. Çünkü pencerenin pervazı canlı yemleri sakladığım yer olmuştu. Ben duş alırken ev çekirgeleri birkaç gün sonra başlarına geleceklerden habersiz, neşyle ötüyorlardı. Yani çabuk ve kesin ölümden. Henriette ve Berta şaşılacak biçimde iş bitiriciydiler.

Heinz, Hanni ve Nanni’nin akvaryumuna biraz yem döküp anneme döndüm. O şişko yağ tulumu yüzünden hâlâ öfkeliydi ve bu yüzden daha da kararlı görünüyordu.

“Sanırım, artık zamanı geldi.”

“Ne zamanı?” diye sordum anlamaksızın. Heinz sessiz bir hareketle leziz lokmasını kaptı. Tanrım, ne iğrençti.

“Gel, sana göstereyim.”

Annem önden giderek babamın odasına doğru bana rehberlik etti. Kapıdan içeri girerken yutkunmam gerekti. Boğazım sıkıştı. Raflardan birine tutunarak, *lanet olsun baba, neden burada değilsin*, diye düşündüm çaresizce. Ortadan yok olduğundan bu yana çalışma odasına ilk kez ayak basıyordum.

Çalışma masasının üzeri bomboştu. Tam ortasında duran bir zarf dışında.

“Her konferansa gidişinde onu hep orada bırakırdı,” diye fısıldadı annem. “Bunun bizim için olduğundan eminim. Onu açmamız gerek.”

“Kesin sana bırakmıştır,” dedim çabucak geri çekilerek ama annem bileğimden sıkıca kavradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayır, Ellie, burada kal. Bu ikimiz için.”

Elimi onunkinden kurtardım ama olduğum yerde kadım. Gözümüz zarftan ayırmadan bir süre sessizce dikildik.

Sonunda annem korkulu bir sesle, “Kim açacak?” diye sordu.

İç geçirerek masanın arkasına geçtim, zarfı alıp babamın gümüş mektup açacağıyla açmaya hazırlandım. Ama buna gerek kalmamıştı çünkü açıldı. Zarfı çevirince mektubun dışarı çıkan ucu parmak uçlarımı gıdıkladı. Sanki elimi yakmışçasına zarfı masaya bıraktım. Annemin ağzından bir inilti çıktı.

“Ben okuyayım...”

“Hayır!” diye bağırdım çabucak, zarfı tekrar aldım, katlı kâğıdı içinden çıkarıp açtım. Kendimi toparlayıp yazıya göz gezdirene dek eski moda masa saatinin hafif tiktakları kulaklarımda çınlayıp durdu. Evet, bu babamın el yazısıydı.

“Oku,” dedi annem yalvarır gibi. Bana doğru bir adım yaklaştı. Ondan sakınırmış gibi pencereye doğru geriledim. Bu mektubu okumadan elimden bırakmak istemiyor, yine de bana söyleyeceklerinden korkuyordum. Harfleri net görene dek birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

“Evet, artık zamanı geldi,” diye başladım titreyen bir sesle. “Geri dönmedim ve siz de zarfı açtınız. Böylesi daha iyi. Her ikinize de vereceğim bir görev var”

Annem hafifçe homurdandı. Bunun bir protesto olup olmadığını bilmiyordum. Yoksa acı mı çekiyordu? Okumaya devam etmek için gözyaşlarını sildim.

“Birbirinizden inatçı olduğunuz için emirlere boyun eğmeyeceğinizi biliyorum, bu yüzden emirlerimi görev olarak adlandırdım. Onları yerine getirirseniz çok sevinirim.”

Ellie: Paul’ü geri getir. Onun duvarlarının arasında kasanın anahtarını bulacaksın. Mia: Durumunu koru. Eve sahip çık. Çekip gitme. Sizleri seviyorum. Ve hep yanınızdayım. Bunu asla unutmayın.”

Ben babamın satırlarını okurken annem yeşil deri kanepeye çökmüştü. Benim de ayakta duracak gücüm kalmamıştı.

Annem birkaç kez yutkunup burnunu çektikten sonra, “Bu deli kendini ne sanıyor?” diye homurdandı. “Burada kalmakmış. Durumu korumakmış. Sanki savaştayız.”

“Bunu yapamam,” dedim duygusuz bir sesle ve kendi kendime konuşur gibi. “Şimdi gidemem.” Ama aynı zamanda böyle bir görevi yerine getirme özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Yerine getirilmesi her ne kadar mümkün olmasa da.

Yine sustuk. Sonra annem derin bir soluk alıp doğruldu ve bana döndü.

“Hayır, gitmemiz gerek. Kocam karabasanların dünyasında yok olmayı tercih ediyorsa, en azından oğlumu yanımda görmem gerek. Leo haklı. Paul’ü geri getirmeliyiz. Ayrıca kasanın anahtarını da onun evinde bulacağız. Ben şu lanet olası kasanın içinde ne olduğunu da bilmek istiyorum.”

“Anne... Biz demiyor. Sadece beni kastediyor. Burada kalman gerektiğini yazıyor,” diye zayıf bir sesle karşı çıktım. Annemin biraz önce söyledikleriyle aklımda ansızın bir şimşek çakmıştı. Karabasanların dünyası. Sonunda bunu söylemişti işte. Karabasanlar. Demek gerçeklerdi. Onlar gerçekse, Colin de gerçekti...

“Demek öyle yazıyor?” Annem öfkeyle ellerini beline koydu. “Beyefendinin ne yazdığı ve ne emrettiği umurumda bile değil. Seni Hamburg’a tek başına yollamam, asla! Bu konu kapanmıştır!”

“Ama babam bu görevi verirken bir şeyler düşünmüş olmalı, ayrıca ikimiz birden karşısına çıktığımızda Paul’ün bunu hiç de hoş karşılayacağını sanmıyorum. Bu şekilde ikna olmaz.” Çekimser başlayan itirazımın gittikçe güçlendiğini hissediyordum –sarsılmaz bir şekilde. Babamın fikri o kadar da kötü değildi. Evet, delirmemek için, sonunda bir şeyler yapabilmek için bir göreve ihtiyacım vardı.

Ayrıca şu korkunç kıştan ehliyetimi almak için de yararlanmışım. Ama önce babamın gerçekten kayıp olup olmadığını, bizden bir haber çıkacağı umuduyla bir hastanede yatıp yatmadığını bilmem gerekiyordu.

“Polisten bir haber çıkana dek bekleyelim,” diye önerdim aneme. Sanki her an babamın çalışma odasını yakıp yıkacak ve sonra da ateşe verecekmiş gibi görünüyordu. “Tamam mı? Onlar bir şey bulamazsa, o zaman giderim.”

“Ellie, oğlumu kaybettim, bir de kızımı kaybetmek istemiyorum...”

“Beni kaybetmeyeceksin. Sana Paul’ü geri getireceğim. Tabii gidersem. Söz veriyorum. Benim sözümü senden daha fazla dinleyecektir, sence de öyle değil mi?”

Annem ellerini belinden çekerek göğsünde kavuşturdu. Bu duruşu aldığı anda, onunla başa çıkmak zordu, bunu çok iyi bilirdim. Ama Hamburg’a onunla birlikte gitmek istemediğimi de aynı şekilde çok iyi biliyordum. Bunu yalnız yapmak istiyordum. Bunun nedeni, annem terk ettiğinde bu evin tüm sıcaklığını ve yuva hissini bütünü kaybedeceğinden korkmamdı. Tessa’nın gelip Colin’in evine yaptığı gibi burayı da ele geçireceğinden korkuyordum. Bir yuvaya ihtiyacımız vardı.

Paul’ün inadı tutarsa annem Hamburg’ta bir daire kiralamaya kalkardı. Başlangıçta Westerwald’dan ne kadar nefret etsem de, burası Colin’le benim bölgemizdi. Annem beni buradan çekip götürmemeliydi. Günün birinde Colin’le birlikte buraya geri dönme umudumu koruduğum sürece bu olmamalıydı.

“Anne... burada bir şey daha var...” Onu deminden beri elimde tutuyordum. Bu, zarfın içinden çıkan, ikiye katlanmış bir başka kâğıttı. Üzerinde sadece bir kelime yazılıydı. “Mia.” Bu da elime geçmiş en iyi oyalama taktiği idi. “Bu sana. Benim için değil.”

Kâğıdı ona uzatıp kaçarcasına çalışma odasını terk ettim ve hızla çatı katının merdivenlerini çıktım. Daha kapıyı kaparken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı bile.

Bay X heyecanla mırılayarak bacaklarımdan arasında dolanırken, “Ah, baba,” diye hıçkırdım. “Neden sadece anneme yazdın? Bana da bir mektup bırakamaz mıydın? Benim için birkaç satırcık?”

Ağlayarak yorganın altına girdim. Bay X sıcak bedeniyle ayaklarımdan dibinde kıvrıldı.

Babam ona karşı çıkıp Colin’e olan aşkımla Tessa’yı harekete geçirdiğim için, bu görevi bana ceza olsun diye mi vermişti? Bu, çekeceğim cezanın ilk bölümü müydü?

Yoksa bu görevi bana vermesinin nedeni, Paul’ü ikna etmek için benden başka hiç kimseye güvenememesi miydi?

Kasanın içinde ne vardı?

Uykumda Colin’e rastlamaktan her zamanki gibi korkuyordum. Ama zaten ağlıyordum. Ağlayarak uyuyakalsam, rüyamda ağlayarak onu görsem ya da ağlayarak uyansam ne fark ederdi ki?

Uykum gözyaşlarıma aitti, gözyaşlarım ise ona. Her neredeyse.

KURTARMA PAKETİ

Bir hafta sonra babamın arabası yine avlumuzda duruyordu. Tabii babamsız. Volvo, Roma havaalanında bulunmuştu. Düzgün bir şekilde kapalı otoparka park edilmiş ve üç günlük park parası ödenmişti. Gerisini bizim ödememiz gerekiyordu, tabii nakil masraflarını da. Babam son olarak Napoli'ye uçmuştu. İzleri orada kayboluyordu. Hiçbir hastanede kaydı yoktu, ne ana karada ne de Sicilya'da. Arabada da hasar yoktu. Herhangi bir kaza yapılmamıştı.

Polis hâlâ işin içinde aşkın olduğu bir çifte yaşam üzerinde duruyordu ama annemle ben bu çifte yaşamın içinde aşka pek yer olmadığını biliyorduk. Şimdi kış bahçesinde durmuş, pencerenin önündeki sık sarmaşıkların arasından aşağıda duran koyu mavi Volvo'yu, sanki her an yakıcı bir asit fişkırtabilmiş gibi kuşkuyla gözetliyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Polisin getirdiği “yeri meçhul” haberi bu hafta bize ulaşan tek haber değildi. Hamburg'taki bir klinikte bir temizlik işine kabul edildiğimi dostça bir ifadeyle bildiren bir davet almıştım. Sınav ortalamamın büyük olasılıkla 1,0 ile 1,3 arasında bir yerde olduğunu hesaba katacak olursak, bu oldukça tuhaftı. “19 Şubat saat 20.00'de ilk vardiyanızda sizi aramızda görmekten mutlu olacağız.” Bir yanlışlık olmalıydı ve mektubu yırtıp çöpe atacaktım ama bunu yapmadım.

Yine kliniği arama denemelerim de yanlışlığı açıklayacağım birileri telefona çıkmadan ahizeyi yerine koymamla son bulmuştu. Çünkü klinik Hamburg'taydı ve Paul orada yaşıyordu. Yani bu durumda kliniğe kendim gidip yerleri temizlemek isteyen ben olmadığımı oradaki görevlilere şahsen söyleyebilirdim, böylece bu yanlışlık yüzünden işi elinden kaçırabilecek olan zavallıya da bir yardımım dokunmuş olurdu.

Böylece Hamburg'a gitme nedenim ikiye çıkmıştı. Zaten günlerdir yaptığım da buydu: Hamburg'a arabayla gidebilmek için nedenler aramak. Özellikle şu hastane işi oldukça komikti çünkü sonuçta telefon etmek yerine kliniğe bir e-posta da atabilirdim. Ama Hamburg'ta şahsen ortaya çıkmakla ilgili ne kadar fazla neden bulursam, planımla ilgili kendimi o kadar güvende hissediyordum. Bu mektup gözüme tıpkı kaderin bir işareti gibi görünmüştü –evet, özel bir anlamı vardı. Alt tarafı sadece bir mektuptu ama okuduğum her seferde karnımda tuhaf titreşimler oluyordu.

Ayrıca nedenlerden oluşan bu renkli palete sadece kendi adıma gerek duymuyordum. Bu annem için de gerekiyordu. Çünkü hâlâ beni kuzeye yalnız gönderme fikrine karşıydı. Kış aman vermiyordu. Yine kar yağmıştı ve yollarda sürekli buzlanma vardı. Ama bu sessiz, kasvetli eve sırtımı dönüp görevimi tamamlama arzusu gün geçtikçe içimi kavuruyordu. Ayrıca Paul'ü merak ediyordum –ağabeyimi yıllardır görmemiştim ve onu çok özliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şimdi yola çıkacak uygun bir araba da vardı. Annemin Ente'sine oturmak intihar komandosuna olmakla eşdeğerdi. Zaten o direksiyondayken bile korkuyordum. O hırıldayan mayının üzerine oturmak mı? Düşüncesi bile korkunçtu. Babamın arabası gözüme daha rahat ve kesinlikle güvenli görünüyordu. Yine de ona yaklaşmaya cesaretim yoktu.

Annem birkaç dakikalık suskunluktan sonra, "İçini arayacağım," dedi. "Belki bir şeyler bulurum."

"Hımm," diye mırıldandım onaylarcasına. Bu işi üstlendiğine sevinmiştim. Bu durumda yıpranmış sürücü koltuğuna babamdan sonra en azından tanıdık biri oturmuş olacaktı. Şu anda benim için hâlâ babamın arabasıydı ve büyük olasılıkla içine onun kokusu sinmişti... Belki CD çalarda hâlâ en sevdiği Pink Floyd CD'si takılıydı... belki torpido gözünde hâlâ en sevdiği nane şekerleri duruyordu. Arabaya dıştan bakmak zaten yeterince acı vericiydi.

Annem sanki aklında bir düzen oluşturmak istercesine vahşi buklelerini ensesinde toplayıp çenesini öne uzattı.

"İki olasılığım var, Ellie. Ya yaşadığını ve geri döneceğini umarak tüm zamanımı onu beklemekle geçireceğim, ki belki bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek ya da onun başına bir şey geldiğini varsayıp yasımı tutma şansını elde edeceğim. Ayrıca günün birinde kapıda belirirse buna her şeyden çok sevineceğim."

"Peki hangisine karar verdin?" Sesimdeki suçlayıcı ifadeyi bastırmak için çaba bile göstermemiştim. Çünkü annemin yanıtının ne olacağını çoktan sezmiştim.

"Son on sekiz yılımı hep beklemek ve gözlemekle geçirdim. Her seferinde de bu anın hesabını yaptım. Yas tutmak istiyorum, Ellie. Bunun şimdiye dek olmaması bir mucize."

"O halde onun öldüğüne inanıyorsun," dedim sertçe.

"Hayır, inandığım bu değil. Sadece artık ona ulaşamayacağımız bir durumda olduğuna inanıyorum. Bu durum er ya da geç onun hayatına mal olacak."

"İkisi de aynı!" Hızla annemden tarafa döndüm ama o bakışlarını biraz önce olduğu gibi Volvo'ya dikmişti.

“Leo bir melez, Ellie. Sen ve ben, insanız. Bu ikisi çok farklı şeyler. Bizim sınırlarımız var. Ve o... o karabasanların bolca zamanı olduğunu unutmamalısın. Tüm zaman. Eğer onu ellerine geçirdilerse, hızlı davranmak zorunda değiller...”

Annemin bu kadar açık konuşması beni öfkeden delirtiyordu. Kış bahçesinin camlarına bir yumruk indirmemek için ellerimi birbirine kenetledim.

“Tamam. Burada oturup yasını tutabilirsin, sonra da yeni bir hayata başlarsın. Ama ben böyle görmüyorum. Babamın başına ne geldiğini ortaya çıkaracağım...”

“Elisabeth!” Annem sözümü keserek bakışlarını Volvo’dan ayırdı. Korkmuş bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Bunu yapmayacaksın! Aklını mı kaçırdın? Seni de mi kaybedeyim? Hiç şansın yok! En ufak bile!”

Ona karşı çıkmak, Tessa’ya çaktırmadan Colin’i savaştan çekmeyi başardığımı ona anlatmak istedim. Ama annemin tüm bu olanlardan haberi yoktu. Babama bile her şeyi ayrıntılarıyla anlatmamıştım. Sadece kendimi kamufle ettiğimi biliyordu ama ormanda yaşadıklarım ve izlediklerimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ayrıca annem haklıydı. Tek başına hiçbir şansım yoktu. Ve tek başıyındım. Sabırlı ve babacan sürücü hocam –adı Bömmel’di, yumuşacık sakalları vardı ve otobandaki bir motele seksenle girdiğimde bile gıkını çıkarmamıştı– olmadan Hamburg’a gitme düşüncesi zaten adrenalimin tavan yapmasına neden oluyordu. Babamı aramak için tek başına İtalya’ya gitmekse, tamamen çılgınlıktı.

“Tamam, şimdi değil,” diye geçinerek şarkı söyledim. “Bir gün. Bir gün babamı bulacağım. Onun yasını tutmayacağım.” *Çünkü daha fazla yas tutamam*, diye geçirdim içimden, bunu dile getirmek istemiyordum. Zaten Colin’in yasını tutuyordum –hem de ancak büyük çabalar sonucu ölebileceğini bildiğim halde. O vardı. Ama

benim hayatıma ait değildi. “Kasanın içindekiler belki onu nerede sakladıklarına dair bize bir ipucu verebilir,” diye inatla ekledim.

Annem inleyerek gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi, başını iki yana sallarken bukleleri savruldu.

“Ne zamandan beri böyle maceraperest biri olup çıktın?”

“Maceraperest falan değilim. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama emrinize boyun eğip önce Paul’ü geri getireceğim. Anlaştık mı?”

Artık buna evet demesi gerekiyordu. Çünkü başka yolu yoktu. İki seçeneği vardı –Hamburg ya da İtalya.

Annem birkaç saniye dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne zaman gideceksin?”

“Yarın sabah,” diye rastgele bir karar verdim. Fırsat bu fırsattı. “Hemen eşyalarımı toplayacağım. Sen arabayla ilgilenir misin?”

Annemin hıçkırıkları, öfkeli söylenmeleri ve küfürleri yukarıya kadar geliyordu. Ben de ondan farklı değildim. Gardırobumdan rastgele çıkardığım giysileri birbirine uyup uymadığına aldırış etmeksizin küfürler eşliğinde tekerlekli bavuluma tıktırıyordum. Bu arada annem söylenmeye devam ederek babamın arabasını didik didik etmiş ve böylece komşuların dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Ama bu umurunda bile değildi, tıpkı benim de olmadığı gibi. Zaten babamın kayboluşuyla ilgili ilk dedikodular ortada dolaşmaya başlamış, çok geçmeden klinikten soğuk bir mektup gelmişti, ardından da işten çıkarıldığını bildiren belge. Babam burada işleri berbat etmiş görünüyordu.

Paul’ü eve gelmeye ikna etmek için ne kadar zamana ihtiyacım olacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Annemin, onun temelli buraya yerleşebileceğine dair bir beklentisi olmadığı açıktı. Sonuçta Hamburg’ta tıp okuyordu ve kendine ait bir dairesi vardı. Asıl önemli olan, onu ailesinin geri kalanıyla tekrar bir araya getirebilmektir – sadece bir, iki saatliğine bile olsa– bu, geçen yedi yıl boyunca artık

biz yokmuşuz gibi davranan Paul'ün inatçılığı yüzünden yaşayamadığımız bir şeydi.

Bavula sığabilecek ne varsa koydum, en üste birkaç CD attım ve bavulun fermuarını kapatmak için ihtiyacım olan öfkeli zorlamanın tadını çıkardım. Tekerlekli bavulu oflaya puflaya kapının önüne sürükleyip çevreme bakındım.

Sevgili hayvancıklarına bakarak, “Sizi ne yapacağım?” diye çaresizce sordum. Henriette kışkıklarını dua eder gibi birleştirmişti ama şeytandan daha günahkâr görünüyordu. Bu sabah mideye indirdiği çekirgeyle doymuş olan Berta, bir kökün altında hareketsiz duruyordu. Heinz her zamanki gibi gün ışığından, benden ve dünyadan kaçarak taşının altına gizlenmişti. Sadece Hanni ve Nanni gevşek bir halde kumun içinde yuvarlanıyorlardı.

Babamın arabası teorik olarak hayvanlarımın barınaklarıyla birlikte içine sığabileceği kadar genişti ve onlardan ayrılmanın bana zor geleceğini şaşkınlıkla fark ettim. Ayrıca annemin onları beslemeyi becerebileceğinden kuşkuluydum. Hepsini bahçeye salacağı kesindi. Ve hiçbir bu soğukta sağ kalmayı başaramazdı.

Tamam, o halde hepsini yanıma alacaktım. Sonuçta Paul iğrenç hayvanlara meraklıydı.

“Ya sen, tavşancık?” Kanepede yan gelmiş yatan Bay X'in yanına çöküp iki elimle tüylerini okşadım. Bir an kendi ellerim yerine Colin'in ellerini görür gibi oldum. Onu aklına estiği gibi gevşek, aynı zamanda yumuşakça okşardı... Bay X o günden bu yana sayısız kez, neredeyse sinirli bir şekilde kendini yalayıp temizlemişti ama yine de Colin ona dokunmuştu. Avuçlarımla karnını okşadım. Kedinin gırtlaktan çıkardığı mırıltılar ellerimin içini titretti.

Bu teselli ediciydi. Ve annem yas tutmaya karar vermişti. Onu hâlâ mümkün olan her şey için suçlamak istiyordum, öncelikle mantıklı umutsuzluğu için, kaldı ki bu aynı zamanda canımı acıtıyor,

boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu. Ama teselliye ihtiyacı olacaktı. Ayrıca Bay X hayvani ihtiyaçlarını gidermeye kalkıp yolculuk sırasında leş kokulu sosislerini bagaja yaptığı takdirde, bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim. Hamburg'a dek iki saat yolum vardı.

"Aptal anneme göz kulak ol, tamam mı?"

Bay X pençelerini çıkarıp keyifle kanepemin döşemelerini yırtmaya başladı.

Akşam yemeğinde annem yine sakinleşmişti. Babamın arabasında şüphe çekecek bir şey bulamamıştı ama her yeri silmiş, ilk yardım çantasını kontrol etmiş, torpido gözüne kullanım kılavuzunu, ayrıca bagaja da bir kasa su, yumuşak bir battaniye ve iki paket bisküvi koymuştu. Buna göre, en fazla yarı yolda bir çukura düşüp bir daha oradan çıkamayacağımı düşünüyor demekti. İtiraf etmeliydim, yol deneyimim pek parlak sayılmazdı. Ama buradan gitmek, bunu yaparken özgür olmak istiyordum. Annemin beni trenle gitmeye ikna etme çabaları boşunaydı.

Yemekten sonra montumu giyip şalımı boynuma dolayarak kendimi köyün karanlık ve ıssız sokaklarına attım. Bu akşam turlarında her zaman olduğu gibi bir tek insana bile rastlamamıştım. Ara sıra yoluma bir kedi çıkıyor, yaşlı meşenin yanı başındaki çayırda otlayan koyunlar kokumu aldıklarında tanıdık bir sesle meliyorlardı. Bugüne dek patikanın tepesine çıkmaktan sakınmıştım. Ama şimdi çarpan kalbimle yokuşu tırmanıyordum.

Dalları kurumuş elma ağaçlarından ikisi son fırtınaya dayanmamıştı. Nemli zeminde bükülmüş iskeletler gibi yatıyorlardı. Çürük kokuyorlardı. Bu, Colin'le vedalaştığım ve rüya mı gerçek mi olduğunu bilmediğim o geceki gibi, umut dolu aynı zamanda korkunç tatlı bir koku değildi. Colin bunları bana rüyamda mı yaşatmıştı, yoksa gerçekten buraya gelmiş miydim? İnce geceliğimin

içinde, çıplak ayakla, üşümeksizin ve yaralandığımı hissetmeksizin burada mıydım?

Rüya görüp görmediğim çok mu önemliydi sanki?

Hayır, duygularım için bunun bir önemi yoktu. Ama görevim için vardı. Paul'e karşı ikna edici olabilmem için önce kendim ikna olmalıyım. Çünkü babamın aklından şüphe ediyordu. Ama benimkinden değil.

Yankılanan ayak seslerimle eve koştum. Tüm kış boyunca korktuğum şeyi yapmaya karar vermiştim.

Mektupların bulunduğu kutuyu açacaktım.

ISI DEĞİŞİMİ

Son anda fikrimi değiştirdim ama artık çok geçti. Parmaklarımı kutuyu rafın kenarında biraz ileri ittirdi, gerisini yerçekimi halletti. Sanki ellerimi yakmış gibi onu bırakıp geriye doğru sıradığım halde önce kutu, ardından ben yere dūřtük ve ne yazık ki kutunun metal kenarı şakağıma isabet etti.

Birkaç saniye yerde boylu boyunca uzandım ve metronom gibi dūzenli aralıklarla kafamın içinde zonklayan delici ağrının dayanılır bir dūzeye inmesini bekledim. Sıkı sıkıya kapadığım göz kapaklarım ile birlikte elimi ileri uzattım ve sonra halının üzerine indirdim. Bir hışırtı oldu. Evet, parmaklarımın arasındaki kağıttı. Bay X'in tasmaına takılı olan not kağıtlarından biri. İkisini de ezberlemiştim, tıpkı mektuplar gibi.

“Biliyorsun, balık sever. Ben seni seviyorum.”

Bu bir rüya mıydı? Hiç yazılmamış, boş kağıt parçası mı? Ya da harfler mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonunda gözlerimi açtım. Doğrulup yan tarafıma bakacak cesareti bulduğumda, “Harfler,” diye fısıldadım. “Harfler...”

İřte buradaydı, Colin'in soylu harfleri. Mürekkep biraz solmuř ve neredeyse kahverengine dnūřmūřtū ama satırlarını aydınlatmaya yetecek kadar yoęundu. İki mektup, iki not. Kanıtlar. Kanıtlarım vardı.

Mektupları çabucak katlayıp metal kutuya koydum, kapağını kapatıp dolaptaki eski yerine kaldırdım. Bu satırları, yazın yaşadığım çılgınlık anlarında kendim yazmış olabileceğim düşüncesini –Sturm’ların evinde her şey mümkündü– ısrarla aklımdan kovmaya çabaladım. Elimin altında ne çizgili kâğıt ne de sepya mürekkep vardı. Hayır, bunlar kanıttı, bu kadar basit, yeter artık. Geceyarısı boyunca dolabın önünde oturup içimdeki canavarla savaşmak zaten yeterince kötüydü.

Şimdi ben kazanmıştım ve artık gidebilirdim.

Tonlarca ağırlıktaki bavulumla merdivenlerden aşağı olabildiğince sessiz inmeye çalıştım ve kendimi avluya attım. Annemin uykusunu bölmek istemiyordum. İğrenç yaratıklarımı bagaja koyduğum zaman soğuktan ölmemeleri için arabanın kaloriferini dikkatle çalıştırdım. Sonra akvaryum ve teraryumları aşağı taşıdım.

Merdivenleri ikinci kez hırsız gibi inerken annem uyandı. Sessizce kollarını kavuşturdu ve –üşüyor muydu, yoksa yaptığım şeyi küçümsüyor muydu?– mahlûkatımı alacakaranlıkta birbiri ardına aşağı indirip dün bulduğum şeffaf taşıma kutularını neredeyse yumuşak hareketlerle su kasası, teraryum ve ilk yardım kutusu arasına sıkıştırmamı izledi. Bu arada bagaj yeterince ısınmıştı. Son nadide parça olarak Berta’yı arabaya götürürken kutusunun duvarlarına doğru sıçrayıp duruyordu. Korku dolu bir an burnuma Tessa’nın çürük kokusu geldi. Durup derin bir soluk aldım. Annem kısık gözlerle beni izlemeye devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kahvaltı etmeyecek misin?” diye yarım ağızla sordu. Ona dönüp baktığımda ağlamış olduğunu gördüm. Sadece başımı iki yana salladım. Ağzım kurumuştu ve dilim damağıma yapışır gibiydi. Hiçbir şey yemek istemiyordum, konuşamıyordum da. Fazla yakınlaşmadan, tahtaya sarılır gibi birbirimize sarıldık.

“Kendine dikkat et, Ellie,” dedi annem ama yaz boyunca tüm gücümle ona karşı geldikten sonra, öğüdünü tutacağıma pek inancı kalmamış gibiydi.

El frenini indirip vitesi geçirmeden önce Moby’nin yeni CD’sini CD çalara koydum. Koca kış boyunca kurtuluşum olmuştu ve Hamburg’a yapacağım yolculuğu da dayanılır kılacağını ısrarla umuyordum. Navigasyon sistemim yoktu, sadece bir haritam vardı ama araba kullanırken ona bakmak zor olacaktı. Annem Paul’ün dairesinin adresini yazıp vermişti ama henüz o kadar ilerisini düşünemiyordum. Sloganım şuydu: Önce Hamburg’a ulaşayım, gerisi kendiliğinden hallolur.

Hiçbir şeyin kendiliğinden hallolmayacağı daha şose yolda kendini belli etmişti. Asfalt cam gibiydi ve kaygandı, lastikler kalçalarımın altında tuhaf, titreşimli bir ses çıkarıyordu ve önümde âdeta sürüklenircesine yol alan traktör beni deli ediyordu. Gergin bir şekilde hayatımın ilk sollamasına hazırlandım. Sonuçta karşı şerit boştu.

Gaza bastım ve bir anda her şey kontrolümden çıkverdi. Volvo’nun kıcı ani bir sarsıntıyla yana kaydı. Frene bastığımda lastikler tiz bir sesle gıcırdadı. Arka tarafım traktörü kıl payı sıyrıp geçerken araba âdeta zarif bir hareketle bir kez kendi etrafında döndü ve sonra yoldan çıkarak yandaki patikaya daldı. Motor susmuştu. Her ne yaptıysam, motoru boğmuştum. Beklenmedik, kısa bir darbe yedim. Alnımı direksiyona vurmuştum.

Bedenim o sırada ne olduğunu henüz anlamadan, ben, “Yine birkaç beyin hücren gitti,” diye kendi kendime teşhisi koymuştum. Kalbim bir sıçrayışta boğazıma fırlamıştı ve sanki derimi parçalayıp dışarı çıkmak istiyordu. “Ah, Tanrım,” diye inledim.

Ansızın her yerimi sıcak bastı, titreyen parmaklarımla emniyet kemerini çözüp üzerimdeki ceketten sıyrıldım. Beynim hücrelerini yemeye son vermiş olacak ki birkaç saniye sonra nerede bulundu-

ğumu anladım. Burası herhangi bir patika değildi. Burası o patikaydı. Beni ormanın içinden Colin'in evine götürecektir olan patika.

Eve bir daha hiç ayak basmamıştım. Tillmann'la birlikte Louis'in üzerinde dörtnala oradan kaçarken geride Tessa'yı kudurmuş açlığıyla birlikte çakıl taşlı avluda bırakmıştık -onun eve geri dönüp o tuhaf, küçük, kılı ellerine geçirebildiği her şeyi aldığı düşüncesi, beni rahat bırakmıyordu. Tessa'nın daha önce Colin'den yürüttüğü eşyalar Tillmann'la boğuştuğu sırada elbisesinden düşerek onun eline geçmişti. Yine Colin'in arabasının üzeri de onun tırnak izleriyle doluydu. Evi anılarımda tanıdığım ve sevdiğim haliyle saklamak istiyordum. Eski ve yeninin büyüğü bir karışımından oluşan kendine özgü stiliyle. Colin'in kırmızı ipek örtülü geniş yatağıyla, bana lüks bir yatın kamarasını hatırlatan banyosuyla, duvarda asılı, yıpranmış kimonosuyla... içerisi şimdi kimbilir ne hale gelmişti.

Tessa'nın gittiğinden şüphem yoktu. Ama onun bıraktığı izleri görmek, kabullenmek istemiyordum. Burada yaşamak zorunda olduğum sürece, hayır.

Ardımda kalan karayolundan bir okul otobüsü geçti. Volvo salandı. Motoru çalıştırıp patikadan çıkmak istediğimde, arka lastikler olduğu yerde döndü. Manevra için fazla yerim olmadığından, araba geri geri çıkmakta direniyordu. Ama Colin'in avlusunda yeterince geniş yer vardı -hem de daha fazla tehlikeli manevra yapmama gerek kalmadan tekrar doğru yola çıkabileceğim kadar. Ayrıca yol evin hemen yakınında genişliyordu.

Bunlar gerçekçi nedenlerdi. Tamam, güzel. Ama beni çok az etkiliyordu. Bilinçaltımı kemirip duran, eksinin altında soğukta ve karda tek başına da olsa bu çatının altında bir kez daha oturup ormanın kıyısına bakabilme arzusu çok daha güçlüydü. Orada oturup sadece birkaç sessiz soluk alırsam, belki planlarımı uygulamak

için gerekli olan gücü de toplayabilirdim. Evin içine kadar girmeye niyetim yoktu, sadece dışarıda oturmak istiyordum. O kadar.

Diğer yandan: Böyle yaparak kabuk bağlamış yaraların üzerini açmayacak mıydım? Zaten yeterince kötü olan özlemim daha da artmayacak mıydı? Yoksa evi sadece boş değil, tamamen değişmiş mi bulacaktım? Tıpkı beni yiyip bitiren bitmez tükenmez rüyalarımda olduğu gibi, karşıma karanlık, küflü bir deliğe dönüşmüş bir ev mi çıkacaktı? Örümcekler ve hamamböcekleriyle kaplı, yosun tutmuş ve kasvet saçan alçak duvarlarla kaplı bir ev mi?

Ama burası benim barınağım olmuştu. Neredeyse beni -bizi- koruyan bir kale gibiydi. Tessa gelene dek. Lanet olsun, buraya ayak basan son kişi o olmamalıydı.

Arabayı birinci vitese takıp ormanın içinde ilerlediğimi şaşkınlıkla fark ettim. Araba sürünürcesine yol alıyordu, eve yaklaşıyordum. Çevremdeki ağaçlar sıklaştıkça zaten yavaş olan hızımı iyice kesmiştim. Soluklarım tıpkı bronşit olduğum zaman ateşten yandığım ve öksürükten boğulurken artık son saatlerimin gelip çattığına inandığım gecelerdeki gibi düzensizleşmişti. Göğsümde bir ağırlık vardı...

Bir kez daha zorlukla soluk alarak tekrar frene bastım. Bu kez öncekinden daha nazıktım. Volvo sarsılmadan durdu. Kontak anahtarını çevirdim, motor sustu. Sessizlik sanki erimiş kurşun gibi kulaklarımdan damlıyordu. Bir an sağır olduğumu sandım. Ama ne yazık ki görme duyum hâlâ iş başındaydı. Gözlerimi kırıştırdım, birkaç kez açıp kapadım. Ufkumu siddetli bir şekilde genişleten şeylerin varlığına hâlâ alışamamıştım.

Karşımda gördüğüm de bunlardan biriydi. Yapışkans, ölümcül ve baştan sona mantıksız... Örümcek ağları. Çalıların arası, ağaçlar hatta çakıl taşlı yolun üzeri bile örümcek ağlarıyla doluydu. Ağaç köklerini, yaprakları, çamların gövdesini sarmışlardı. Çalılıklarda

oluşturduğu desenler şaşırtıcıydı ve korkutucu biçimde estetikti. Ağlar bir metre elli santim yüksekliğindeydi. Tessa'nın boyu kadar.

Yolun ötesinde örümcek ağlarına dokunmadan ve içindeki ev sahiplerini kızdırmadan ormana doğru bir tek adım atmak mümkün değildi. *Hangi ev sahipleri?* diye alay ederek kendime sordum. Bunlar sonbahardan kalma olmalıydı, ilk soğuklarda donmuşlardı ve buraya pek ayak basan olmadığından, öylece kalmışlardı. Bu, doğanın işiydi, başka bir şey değil. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Sık ağaçların içinde esen rüzgârın onları söküp atmış olması gerekirdi. Yoksa burada başka bir yaşam mı sürüyordu? Belki de ağlara bir göz atmalıyım. Kısaca. Sadece düşündüğüm gibi olduğundan emin olmak için kaçamak bir bakış. Soğuktan donmuş olmalıydılar Ama gerçekçi olmam gerekirse, sadece arabadaki güvenli yerimi terk etmek için bir neden arıyordum. Çünkü beni rahatsız eden ve merakımı körükleyen sadece binlerce örümcek ağı değildi. Asıl şaşırtıcı olan, önümdeki dönemecin arkasından –yani Colin'in evinden birkaç adım uzakta– gökyüzüne yükselen ince dumandı.

Korkutucu sessizliği yok saymaya ve ağlarda –donmuş olsun olmasın– kaç tane Berta'nın yaşadığına dair kaçamak hesapları bir kenara bırakmaya çalışarak kapıyı açtım. Kuşkuyla havayı kokladım. Hayır, burnuma küf ya da iğrenç misk kokusu gelmiyordu. Bu adaçayı mıydı? Havayı birkaç kez daha kokladım. Evet, bu adaçayıydı.

Hayır, sabah sabah barbeküde otlu domuz pırzolası pişiren Tessa olamazdı. Karabasanların insanların yediği yemeğe ihtiyaçları yoktu. Yine de bagajı açıp yoklarcasına Berta'ya bir göz attım. Kırgın görünüyordu ama ne çilesine sarımsağına –içindeydi– ne de cama atlamıştı. Öylece sinmiş, bekliyordu.

Arabanın kilitlerini indirdim. Tekrar havayı kokladım. Eğer kaçmam gerekirse, arabanın hazır olması iyiydi. Tabanlarımın buz kaplı çakıllar üzerinde kaymamasına dikkat ederek dumanın çıktığı yere

doğru yürüdüm. Bakışlarım ara sıra sağım ve solumdaki örümcek ağlarına kayıyordu ama bilinçli olarak onlara bakıp dokunacak kadar cesur değildim. Önce evde neler olup bittiğine bakmalıydım. Kalbim deli gibi çarparken dumana doğru ilerledim –ve karşımda duran şeyin ne olduğunu anlamam için birkaç saniyeye ihtiyacım oldu.

Bu barbekü falan değildi. Bu, dallara gerilmiş birçok parçadan oluşan bir çadırdı. Ek yerlerinden çıkan dumanlar ağaçların çıplak dalları arasında kayboluyordu. Adaçayının kokusu öyle keskindi ki burnum gıdıklanmıştı. Çadırın önünde küçük bir ateş yanıyordu. İçine konmuş olan yuvarlak taşlar kor haline gelmişti.

“Burada ne yapıyorsun?”

Tillmann bana dönüp bakmadı. Çadırın girişinde bağdaş kurmuş, hareketsiz oturuyordu. Bakışları ateşin alevlerine dikilmişti. Yüzü kıpkırmızı parlıyordu ama saçlarının soluklaştığı gözümden kaçmadı. Eskiden her yerde çıkıntı oluşturan, altına benzer kızılığından eser kalmamıştı. Teni de değişmişti. Çilleri hâlâ duruyordu ama süt beyazı yanaklarında artık neredeyse fark edilmiyorlardı.

Ne yaptığını –yüzeysel olarak– anlasam da, “Sana burada ne yaptığını sordum,” dedim dişlerimin arasından. Colin’in evi önünde oturmuş, Hint saunası eşliğinde ritüel yapıyordu. Kışı geçirmek için hoş bir yoldu. Oldukça spiritüel.

“Artık terlemiyorum, Ellie.” Sesi daha da kalınlaşmıştı. Zaten yaşına göre oldukça kalındı. Elimde olmadan titredim. Ne karşılık vereceğimi bilmiyordum. Ayrıca artık terlemiyor olmasının anlamı neydi?

“Kızıl saçlıyım,” dedi Tillmann istifini bozmadan. Ama çene kemiklerinin kasıldığını fark etmiştim. Sessizce güldü. “Düzeltiliyorum. Kızıl saçlıydım. Ama hâlâ açık tenliyim. Eskiden ne sığağa ne de güneşe dayanabilirdim. Şimdi içeri girmem gerek. Çadırın içi neredeyse yüz derece sıcak. Ama... hiçbir şey olmuyor. Hiç.”

“Pekâlâ. Demek benimle konuşmak yerine bu berbat ormanda oturup kendini kızartıyorsun, öyle mi? Yoksa onun geri dönmesini mi bekliyorsun?”

Hiçbir şey Tillmann'ın sükûnetini bozacağa benzemiyordu ama dudakları gerilmişti. Tessa'yla karşılaşmak onu daha fazla çirkinleş-tiremezdi. Tam tersi.

“Neler olduğunu anlamayı bekliyorum.”

Hayır. Kış saunasına saygım sonsuzdu ama böyle olmazdı. Burada böyle oturamazdı. Onu ikna edecek bir neden bulamıyordum ve emir almaktan da hiç hoşlanmazdı ama bir şeyi çok iyi sezebiliyordum: Bu yaptığı bir çözüm değildi. Burada her şey daha da kötüye gidecekti. Zehrin tam orta yerindeydi ve onun içinde şifasını bulmayı umuyordu. En azından bana öyle gelmişti. Bu çok saçmaydı. Ayrıca bir dosta ihtiyacım vardı. Bana destek olacak birinin özlemini çekiyordum. Neden gittiğimi anlayabilecek birinin. Ve bana haritayı okuyacak birinin?

“Benimle gel, Tillmann. Hamburg'a, ağabeyime gidiyorum... Burada kalamazsın. Lütfen. Lütfen...”

Ama Tillmann bana bir yanıt vermek yerine yüzüme bakmadan alevleri izlemeyi sürdürdü. Ona ulaşamıyordum.

“Babam ortadan kayboldu,” dedim ateşin çıtırtısına bakarak. Sonra arkamı dönüp arabaya doğru yürüdüm, hayır koştum. Direksiyona geçip Bay Bömmel'in bana öğrettiği gibi çakıl taşlarını etrafa sıçratarak parçalanmış örümcek ağları arasında bir U dönüşü gerçekleştirdim.

Ancak otobana çıkıp ormanı ardımda bıraktığımda doğru dürüst soluk alabildim.

KUZEYE DOĞRU

Hamburg'un şehir trafiğinde attığım üçüncü turda –bu arada yön duygum tamamen iflas etmişti– burnumdan sümükler çıkıncaya ve kendi gözyaşlarımda boğuluncaya dek kontrolsüzce ağlamaya başladım. Ama ağlamak bir hataydı. Tıpkı otobanda giderken silecek suyunu bol keseden harcayarak yaptığım hata gibi. Lanet olası silecek suyu on dakika önce bitmişti ve yoldan sıçrayan tuzlar ön camımda bulaşık bir tabaka oluşturuyordu. Ne bir şey görebiliyor ne de bir tabela okuyabiliyordum. Önümde giden arabaların arka lambaları kocaman, süngersi spotlara dönüşmüşlerdi. Üstüne üstlük arabanın kaloriferinden kuruyan lenslerim, gözyaşlarımdan tuzuyla ruhlarını teslim etmek üzereydi. Sis içinde yürüyor gibiydim. Yarı kör gibiydim.

Panik içinde ön tarafa el atıp havalandırmanın yönünü cama doğru ayarlamaya çalıştım. Bir yandan sileceklerden su fişkırtmayı bir kez daha denedim. Ama neredeyse dördüncü kez geçtiğim tünele girerken su yerine sadece ısıklık sesi çıktı. Bu arada yanlışlıkla düğmesine bastığım radyodan Zarah Leander'in² kalın sesi duyuldu: "Dünya bu yüzden batmaz..."

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bulanık bakan gözlerimi sabitleyerek elimden geldiğince önümde kuyruk olmuş arabaların arka lambalarını izledim. Gözlerimi kırıştıtarak tabelaları –en azından büyük yazılı olanları– okumaya

çalışıyordum. Hayır, hiçbir şey anlaşılmıyordu. İki kırmızı ışık arasında Zarah Leander'ın çenesini kısmayı başardıktan sonra sağ tarafımda bir otele ait kapalı otoparkın derin çukuru beliriverdi. Arka arkaya dizilmiş arabaların öfkeli kornaları arasında kendime yol açarak ileri doğru gaza bastım. Fren yapmakta geç kaldığım için ön tamponum bariyere çarptı ama birkaç manevradan sonra bilet düğmesine basabildim. En arka köşede bir yer buldum, hiçkırıklar, vites gıcırtiları ve küfürler arasında arabayı park ettim.

Peki şimdi? Terden sıırıslıklam olmuşum, açtım, susuzluktan ölmek üzereydim ve kör olmuşum. Ayrıca bagajımdaki plastik kutularda dört yolcum daha vardı. Onları burada, bu soğuk ve oksijensiz ortamda asla bırakamazdım.

Bagaj kapağını açmak üzere sendeleyerek arabanın çevresinde dolaşım. Sevgili hayvancıklarımın hepsi şoka girmiş gibi görünüyordu. İçinde bulundukları durumu hissedebiliyordum, onlara katılmayı çok isterdim. Ama ağlamamı bir türlü durduramıyordum ve artık bunu istemiyordum da çünkü sonra neler olacağını çok iyi biliyordum. Tuzlanmış lenslerim gözümün saydam tabakasına yapışacaktı. Bu durumda nemli kalmalarını sağlamam daha iyiydi.

Bu yüzden dört plastik kutuyu ağrıyan kollarımın üzerinde taşıırken -kutuları üst üste koymam gerekmişti ve travma geçirmekte olan Heinz'ı sürekli kayan taşından mahrum etmemek için fırtınadaki denizciler gibi bacaklarımı açarak yürüyordum- için için ağlamaya devam ederek kendimi bir taksinin lastikleri önüne attım. Taksinin kapısını açamadığım gibi durması için işaret de veremiyordum. Şoför pencereyi aşağı indirip bana çıkışacağı sırada gözyaşlarına bulanmış yüzümü fark etti, hemen ardından da öfkeli Berta'nın kutusunun camına yapıştırdığı pırıl pırıl parlayan uzun bacaklarını gördü. Şoförün gözlerindeki acıma, anında korkuya dönüşmüştü.

“Lütfen,” diye mırıldandım cılız bir sesle. “Lütfen bineyim. Lütfen. Size tüm paramı veririm. Ama beni ağabeyime götürün.”

Söylediklerimin kulağa oldukça dramatik geldiğinin farkındaydım ama çok ciddiydim. Ve bu etkisini göstermişti. Adam taşıma kutularını bagaja koymamda bana yardım etti (Heinz için gerçekten endişeleniyordum, eskisinden daha depresif görünüyordu) ve taksimetreyi ancak şu lanet olası tünele tekrar girdiğimizde açtı.

Ona Paul’ün oturduğu evin adresini söyledim.

“Speicherstadt³ mı? Emin misiniz? Wandrahm mı?”

“Evet, aslında öyle.” Yoksa bu sahte adres miydi? Paul bize doğru adresini bile vermeyi çok mu görmüştü? Ama annem her yıl Noel’de ona bir paket gönderirdi ve hiçbiri de geri gelmemişi. Bu adres olmalıydı. “Adreste doğru olmayan ne?”

“Speicherstadt’ın bu bölümünde sadece ofis, depo ve mağazalar vardır. Aslında bu saatte oralarda hiç kimse yoktur. Sizi önce otelinize götürsem daha iyi olmaz mı?”

“Hayır, teşekkürler.” Zorlukla iç geçirdim. “Otelim yok. Oraya gitmem gerek. Alter Wandrahm 10.” *Tabii eğer Paul gerçekten orada oturuyorsa*, diye geçirdim içimden yeni bir panik dalgasına kapılarak. Ama elimde başka adres yoktu.

On dakika sonra durduğumuzda, “Burası,” dedi şoför. Motoru kapattı. Yan pencereden karanlık tuğla binaya doğru baktım. En tepede ışık yanıyordu. Diğer pencereler birer kara delik gibiydi. Evler kale gibi birbirine bitişikti, aralarında dümdüz uzayıp giden kanallar vardı. Eski moda sokak lambalarının sarımsı ışığı, simsiyah parlak yüzeylerine vuruyordu. Kaldırımında hızla yürüyen bir sıçan

3 Depoşehir. Hamburg’ta 1888 yılında yan yana dizilmiş depolar halinde inşa edilen ve 1991 yılında kültür mirası kapsamına alınan liman bölgesidir. (ç.n.)

karanlıkta gözden kayboldu. Hemen ardından hafif bir şapırtı duydum. Yüzüyordu.

“Gelin, sizi bir otele götüreyim. Burası bana pek tekin gelmedi. Belki de saati şaşırdınız...” Taksi şoförü sanki korkuyormuş ve bir an önce buradan gitmek istermiş gibi huzursuz bir hareketle ensesini kısıtı.

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Dediğim gibi: Gidecek bir otelelim yok. Zaten hayvanlarımla birlikte beni hiçbir yer kabul etmez.”

Ağlamam kendiliğinden azalmıştı. Açlıktan ve susuzluktan midem bulanıyordu ama tüm bunlar patlama noktasına gelmiş mesanem yanında hiçbir şeydi. Bu sabahtan beri tuvalete gitmemiştim ve şimdi arabanın kapısını açıp doğrulduğumda hayatımda ilk kez altıma yapacağımdan korktum.

Parayı şoförün eline aceleyle sıkıştırıp hayvanları bagajdan çıkardım. Artık saniyeler söz konusuydu.

“Teşekkür ederim!” diye bağırıp binanın ağır giriş kapısına dayandım. Hafifçe gıcırdayarak açılınca önümde küf kokan karanlık bir koridor belirdi. Suyun dış duvarlara çarptığını duyabiliyordum: Tuğlaları ısrarla kemiren küçük, sert dalgalar.

Fotoselli aydınlatma yoktu ama köşedeki eski, kocaman bir asansörü güç bela seçebilmiştim. Siyah çelikten yapılmış bu ucubenin çok eski olduğu belliydi ama görünüşe bakılırsa çalışıyordu ve hayvan sürümü içine alacak kadar genişti. En üst katın düğmesine bastım –alt katlarda oturan kimse yok gibiydi, sadece yukarıda ışık görmüştüm– ve metal kafes korkunç sesler çıkarak hareket etti.

Olduğum yerde tepinerek “Hızlı, daha hızlı,” diye yalvarırken ne duvarlara vuran suyun sesine ne de bir tuvalet düşünmeye odaklandım. En fazla bir dakika daha kendimi tutabilirdim. Fazla değil. Yakın zamanda mesane patlamasıyla ilgili bir yazı okumamış mıydım? Bu da kaçınılmaz ölümle sonuçlanmıyor muydu?

Heinz ve arkadaşları şu andan itibaren umurumda değildi. Durur durmaz onları asansörde bırakarak önüme çıkan ilk kapıya hücum ettim. Arka arkaya kısa soluklarla –çünkü derin soluk alamıyordum– üç kez zile bastıktan sonra sonunda kapı açıldı.

“Tuvalete gitmem gerek,” diye bağırarak kör gibi ileri atıldım. Banyolar genellikle koridorun sonunda olurdu... ve evet, orada bir kapı vardı... Kapı koluna asılıp çıldırmış gibi sarstım.

Koridorda bir ses yankılandı: “Orası kiler. Tuvalet sağda.”

Hemen yönümü değiştirirken blucinimi aşağı indirmeye koyuldum. Başarmıştım. Klozetin üzerine çöktüm. Altımdaki seramik şikâyet eder gibi gıcırdadı. Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle başımı arkamdaki fayanslara dayadım. Bu tür durumlarda kullanılan kelime herhalde “son saniyede” olmalıydı.

Artık Volvo’nun ve Hamburg’un akşam trafiği içinde değil, ağabeyimin dairesinde bulunduğuma sevinerek buz gibi klozetin üzerinde bir süre daha oturdum. Ama bana kapıyı açan adam gerçekten de ağabeyim miydi? Zilde yazan ismi okumamıştım, buna zaman kalmamıştı. Sesini tanıdığımı sanmıştım ama adamın yüzüne bakmamıştım.

Aman Tanrım. Yoksa yabancı birinin klozetinde mi oturuyordum? Kafamda alarm çanları çalarken çevreme bakındım. Burası Paul’ün banyosu olabilir miydi? Her şey oldukça pahalı görünüyordu. Bir otelin banyosundan farkı yoktu. Lavabonun yanındaki cam rafta neredeyse Colin’deki kadar fazla parfüm duruyordu, yalnızca bunların tarihi daha yeni gibi görünüyordu. Parfüm şişelerinin yanında gece ve gündüz kremleri vardı. Paul ve gece kremi mi? Paul eskiden daha çok yüzüne sümüklüböceğin sümüğünü sürmeyi tercih ederdi. Yoksa bir kız arkadaşı mı vardı? Belki de bu eşyalar ona aitti? Hayır, bunların hepsi erkek ürünleriydi.

Koridorda, “Bravo, şarıl tın tam bir dakika sürdü,” diyen bir ses yankılandı. Elimde olmadan kıkırdadım ama hâlâ bunun Paul’ün sesi olup olmadığından emin değildim. Eğer değilse, anında buradan kaçmam gerekti. Eskiden bazen Paul’le kimin daha uzun işeyeceğine dair bahse girerdik. Ama bir yabancıyla böyle bir bahse girmek istemeyeceğim kesindi.

“Artık dışarı çıkmayacak mısın? Yavru kurt?”

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Sadece Paul bana yavru kurt derdi, küçükken, özellikle de uyuyamadığım zamanlarda. O koca kurttu; ben de yavru kurt. Yavru kurt kötü rüya gördüğünde koca kurt onu korurdu.

“Sensin, değil mi?”

“Evet,” dedim cılız bir sesle, pantolonumu, ardından sifonu çektim ve dizlerim titreyerek koridora adım attım. Paul hâlâ sokak kapısında duruyordu. Soru soran bir bakışla taşıma kutularını işaret etti.

“Yeni dostların mı?”

“Öyle sayılır,” dedim sırtarak.

Ama Paul sırtmama karşılık vermedi. “Ellie, örümceklerden ve böceklerden nefret edersin. Eskiden odanda örümcek gördüğünde çığlık çığlığa bağırır ve bütün gece uyuyamazdın. Şimdi onları yanında mı gezdiriyorsun?”

Yanıt vermedim. Bunun yerine yakından bakmak için çekingen adımlarla ona yaklaştım. O da aynısını yaptı.

“Şişmanlamışsın,” diye tespitte bulunarak yan tarafını çimdikledim. Feci şekilde abarttığımı biliyordum. Ama Paul eskiden tıpkı benim gibi çirozun tekiydi ve şimdi belirgin bir göbeği vardı. Omuzları da etlenmiş gibiydi. Kolundaki iri kaslar uzun kollu siyah tişörtünden bile belli oluyordu. Tuhaf biçimli, pahalya benzeyen

bir saat takmıştı, üzerinde gevşek belli bir blucin vardı. Kocaman, güzel ellerindeki geniş kenarlı gümüş yüzükler hemen dikkatimi çekti -üç tane sağda, iki de solda. Eskiden böyle şeyler takmazdı. Saçlarını da uzatmazdı.

Çelik mavisi kartal gözleri benimkileri aradı ve Paul'e baktığımda her zaman yaptığım gibi gülümsedim. Başka yolu yoktu. Babamdan kalan mirastı. Paul'ün bakışları ise keskin ama dostçaydı ve bıyık altından gülüyordu. Yine de rahatsız edici bir şekilde onu kendime yabancı bulmuştum. Geniş, çarpık ağzı değişmişti. Gülümsemesi ağız kenarlarına kazınmış olan melankolik, evet, neredeyse acı çeken yüz ifadesini azaltmaya yetmiyordu.

Üstüne üstlük lenslerimin üzerinde hâlâ buğu vardı ve bu da duruma gerçekdışı bir hava kazandırıyordu.

"Sen de epey güzelleşmişsin."

"Demek eskiden değildim?" diye sordum saldırganca. Oysa Paul'ün nazikçe yalan atmaya alışmış olduğundan emindim. Güzel görünüyor olamazdım, özellikle böyle bir cehennem yolculuğundan ve yarım saat süren ağlama krizinden sonra.

"Neden buradasın, Ellie?"

Yanıt vermeden önce midem sesli bir şekilde guruldadı. Paul'ün dairesi peynirli tost kokuyordu, neredeyse ağızımın suları akacaktı.

"Susadım. Ayrıca açım. Bir şeyler yemem gerek. Sonra da uyu-malıyım. Belki önce duş alırım..."

"Tamam, anladım. Kalmak istiyorsun." Paul bana şüpheyle baktı. Yoksa beni geri mi gönderecekti? Sessizce başımı salladım.

Bir süre düşündü. "Pekâlâ. O halde eşyalarını içeri taşı."

"Eşyam yok. Sadece hayvanlar var. Araba..." içgüdüsel olarak "babamın arabası" yerine "araba" demiştim, "...kapalı otoparkta

duruyor... Lanet olsun... Nerede olduğunu bilmiyorum. Bir otelin otoparkıydı. Bavulum da arabada.”

Paul gözlerini yuvarladı. Başını iki yana sallayarak biraz dalga geçer gibi, biraz öfkeli, bana baktı. Bu bakış, ne yazık ki oldukça mesafeliydi.

“Speicherstadt’ı bulmak hiç de zor değil. Nasıl böyle yolunu şaşırabildin?”

“Bu caddenin Speicherstadt’ta olduğunu bilmiyordum. Buradaki her şey yeni, ehliyetim de öyle!” diye sinirli bir sesle kendimi savundum. “Buraya gelir gelmez haritaya bakarım diye düşündüm, ama... lenslerim.”

Paul yine başını salladı.

“Şehrin hangi yakasında oturduğumu tam öğrenmeden Hamburg’a mı geldin? Tamam, tamam, öyle bakıp durma. Birkaç adım yürüyebilir misin?”

“Bilmiyorum,” dedim şikâyet dolu bir sesle. Açık söylemek gerekirse canım birkaç adım yürümek istemiyordu.

“O halde yürüyebilirsin. Gel, önce bir şeyler yiyelim. Sonrasına bakarız.”

Böylece koca kurt, yavru kurdun elinden tutarak onu yeni bir dünyaya doğru kaçırdı.

GÖRÜŞ FARKLILIKLARI

“Pekâlâ, neden buradasın?”

Gözlerimi, büfenin yağlı tezgâhı üzerinde yemem için hazır bekleyen patates kızartmasından isteksizce kurtardım. Fast Food yemeyi Paul değil, ben istemiştim. O ise beni şık ve pahalı bir restorana götürmek istemişti. Ama görgü kurallarına uyacak durumda değildim. Bu akşam değil. Bu nedenle önümdeki turistlerin ayakta atıştırdıkları büfelerin sıralandığı rıhtıma doğru yürümüştü. Buralarda ekmek arası balık dışında başka yiyecekler de vardı. Ama o sırada bizden başka neredeyse hiç kimse yoktu. Buz gibi esen rüzgâr kemiklerimi titretiyordu ve Paul’ün biraz önce bayıla bayıla anlattığı deniz kıyısıyla, açık havadan bir şey anlamamıştım. Mümkün olduğunca çabuk sıcak odaya geri dönüp özgürce uzanmak istiyordum. Patates kızartmasını bir kez daha kokladım, sonra başımı kaldırıp baktım. Paul sakın gözlerle ama kendine özgü bir inatla beni izliyordu.

“Körili sosisin nerede?” diye şaşkınlıkla sordum. Paul ağzını sildiği peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra gülümseyerek midesini işaret etti.

“Yalayıp yuttun mu? Bu kadar çabuk mu? Daha dumanları tütüyordu! Kendini yakabilirdin! Tanrım, Paul, sıcak yiyecekleri böyle ağzına tikiştirirsen gırtlak kanseri olursun!”

“Ellie,” diye sözümü kesti. Gülümsemesi ağız kenarlarında yavaşça dondu. “Sorun yok. Kendimi yakmadım, sadece açtım... Neden buradasın?”

Birkaç patates kızartması atıştırdım. Ama Paul’ün yanıtlamadığım sorusu içimi kemirip dururken iştahım kaçmıştı. Yani artık yemek yemek yerine konuşabilirdim. Patates kızartmalarını önümden ittim.

“Babam ortadan kayboldu.”

“Ah, yine mi?” Paul’ün sesindeki soğuk alay, kalan son iştahımı da alıp götürmüştü. “Bu çok yeni bir haber.”

“Bu yeni,” diye yüzüne çemkirdim. O zamana dek tezgâhın en ucunda kendi halinde birasını içen, kirli görünen adam başını çevirip bize baktı. Ama Paul kaygısızca omuz silktili.

“Umarım bu kez gerçekten geri dönmez, annem de aklı başında ve onu ciddiye alacak birini bulma şansına kavuşur.”

“Babam onu her zaman ciddiye aldı!” Şimdi sesim yükselmişti. Biracının merakı iyice uyanmış görünüyordu. Çaktırmadan bize doğru bir parça kaydı. “Nasıl böyle bir şey söylersin? Belki de artık hayatta değil! Annem evde onun için ağlarken sen bunu harika mı buluyorsun?”

“Ellie, sanırım biliyorsun, babamın... bu konuda konuşmuştuk... onun...” Paul doğru kelimeleri arar gibiydi. “Kafasında bir tahta eksik. Annemi rezilce aldatıyor.” Şimdi tezgâhın ardında fritözünü silmekle meşgul olan kadın da kulaklarını dikmişti. Kendimi toplamaya çalıştım. Tamam, yazın Paul’e karşı onunla aynı fikirdeymişim gibi davranmış ve lafın arasında babamın “manyak teorilerinden” (haha) hiç kimseye söz etmemesi için ona yalvarmışım. Bunu

ağabeyimi korumak için yapmıştım çünkü karabasanlar insanların onların varlığından haberdar olmasından hoşlanmıyordu ve tedbirli olmanın zararı yoktu. Ayrıca ne yan taraftaki alkoliğin ne de patates kızartması satan kadının karabasan halkından olmadığı kesindi. Yine de sakın olmakta yarar vardı.

“Bana bir görev verdi.”

“Demek öyle yaptı?” Paul’ün ağzının kenarındaki acı dolu çizgiler arttı. Bakışları öyle sertti ki gözlerimi kaçırdım. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Rahatsız edici birkaç saniye boyunca kendimi tamamen yabancı birinin karşısında oturuyormuş gibi hissettim.

“Evet öyle yaptı,” dedim hırçın bir sesle. “Seni eve götürmem gerek. Bu yüzden buradayım.” Karabasanlarla ilgili açıklamalara, meraklı kulaklar olmadığına geçebildik.

“Dâhice bir plan,” dedi Paul alayla. “İşleri yine kusursuz bir şekilde yoluna koymayı becermiş. Sevgili kızı kayıp oğlunu geri getirecek, böylece vicdanının yükünden kurtulup rahatlayacak. Pis işlerini sana yaptırıyor. Akli sıra, ortadan kayboluşunun sonunda iyi bir işe yaradığını göstermeye çalışacak. Unut gitsin, Ellie. Ben yokum.”

“Burada kimsenin pis işini görmüyorum!” diye öfkeyle çıktım. Ardından kızarmış patateslerime el atıp Paul’ün ağzına tikiştirdim. Afallayarak ister istemez ağzını açtı. Birkaç patates pahalı paltosunun üzerine düştü, gerisi ıslak asfaltı boyladı. Ama kolu hızla öne uzanarak bileğimden kavradı. Ağabeyimin reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu unutmuştum. Ama kendimi onun elinden kurtardım. Tezgâhta duran birasını öfkeyle yere savurdum. Şişe foşurdayarak patladı.

Garson kadını, “Aptal aptal bakmayın!” diye tersleyerek tekrar Paul’e döndüm. “Babam deli değil. O bir melez ve eve dönsen iyi olur!”

“Ellie, lütfen... biraz yavaş ol... ayrıca eve geri dönmeyeceğim.”

“Ah, o zaman biraz daha yağ tıkın ve gerçeği görmemek için babanın aklını kaybettiğine kendini ikna etmeye devam et. Al işte.” Patates kızartmasının geri kalanını onun önüne itip ketçapı üzerine boca ettim. İçindekilerle birlikte şişenin havası boşalmıştı. “Zıkkımlan, seni yağ tulumu.”

Speicherstadt’a doğru yürümeye başladım -. Nasıl olsa çok basitti: Dümdüz gidecektim. Ama limanı ardımda bırakır bırakmaz çevremi dev tuğla binalar sarıverdi ve yön duygumu büsbütün kaybettim.

Evden çıkarken hangi yoldan gittiğimize dikkat etmemiştim. Paul’ün yanında ayaklarımı sürürmesine yürürken sokak tabelalarına bakmayacak kadar yorgundum ve düşüncelere dalmıştım. Ama burası orman değil, bir şehirdi. Ormanda -bunu yazın öğrenmiş-tim- yönünü bulabileceğin bir nokta daima bulunurdu; çoğunlukla bir tepe ya da tümsek. Ama buralarda ne tepe vardı ne de tümsek. Hamburg’un Speicherstadt semtindeydim; yalnızca sıra sıra evler ve sayısız köprüler vardı, civarda kerteriz alabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama bu olsa bile bana yararı dokunacağını sanmıyordum. Paul’ün dairesinin bulunduğu binayı bile hatırlamıyordum. Tüm binaların ön tarafı caddeye, arka tarafıysa suya bakıyordu. Benim için hepsi birdi, dev gibi ve ulaşılmaz. Peki ya sokak tabelaları neredeydi? Onları göremiyordum. Evet, Paul’ün sokağında şantiyeye benzer bir şey vardı, peki ya ağaçlar? Ağaçları hatırlamıyordum. Ama şimdi bulunduğum yerde ağaçlar vardı.

Şu karşı taraftaki bina sırası olabilir miydi? Yuvarlak balkonları olan? Nefes nefese bir başka köprüden daha geçtim. Rıhtımdan Speicherstadt yönüne giderken kendime yol açmak için kaldırımdaki insanları kenara itmeme gerekmişti. Şimdi tek başıyındım. Uzaktan arabaların sesini duyuyordum ve ilk kez burnuma hafif bir çürük kokusu geldi.

Birkaç saniye dinlenmek için köprünün demir parmaklığına dayandığımda yine o hayvansı, gayretkeş şapırtıyı duydum. Sudan geliyordu. Sıçanlar. Durgun görünen suya büyülenmiş gibi gözlerimi diktim. Karanlık, yuvarlak bir gölge kıyıya doğru kıvrıldı ve oradan korkunç bir hızla yukarı tırmanarak bir antreponun duvarındaki mazgala benzer delikte gözden kayboldu. Sanki nemli tuğlaların arasından çıkmış gibi ansızın iki gölge daha belirdi ve ilkini izledi.

“Bu tarafa!”

Korkuyla sıçrayarak çevreme bakındım. Paul köprünün başında durmuş, bana el sallıyordu. Minnettarlıkla ona boyun eğerek yüzüne bakmadan yanma yaklaştım. Wandrahm 10 numaraya olan birkaç metrelik yolu yan yana ve sessizce yürüdük.

Gürültüyle yukarı çıkan asansörün loş ışığında, “Seni pataklamak lazım,” dedi Paul. Onun gülümsediğini sezebiliyordum. Bense hâlâ kızgındım, aynı zamanda kendimi yapayalnız hissediyordum. Yine de bakışlarına karşılık verecek cesareti buldum. Gülümsemesi gözlerindeki derin şüpheyi örtemiyordu. Babamın verdiği görevi yerine getirmek zor olacağına benziyordu. Ama bugün üzerinde yeterince çalışmıştım.

Paul, sanki hiç kavga etmemişiz gibi, “Yarın önce arabayı ararız,” dedi.

“Okula gitmen gerekmiyor mu?” diye sordum esneyerek. Ama Paul daire kapısını çoktan açmıştı. Koridora doğru hafifçe arkamdan itti.

“Ne dersin, burada uyuyabilir misin? Burası benim oyun odam.” Bir kapıyı açtı.

“Oyun odan,” diye tekrarladım. Evet, içinde oynamak normal insanlar için mümkün olmasa da, burası onun oyun odasıydı. Önümde yüksek tavanlı dar bir oda uzanıyordu. Paul tavandaki alçı kaplamaya dek duvarları birbiri üstüne raflarla donatmıştı. Üzerlerindeki komik eşyaların ağırlığı altında neredeyse bel vermişlerdi:

eski mikroskoplar, çocukluğundan kalma doktor çantası, içi alkol dolu şişman bir kavanozun içinde yüzen rengi atmış bir kurbağa; yanı başında deney tüplerinin içinde bir yığın pil, kuru ot fiçileri, keskin kenarlı mineral blokları, bir lokomotif maketi, iki stetoskop, şiringalar, antika bir ameliyat testeresi (onu Norveç'te tuhaf şeylerin satıldığı bir bitpazarında bulup yirminci doğum gününde hediye etmiştim), reçine içinde bir akrep ve ancak gün ışığında bakmak isteyeceğim hatırı sayılır tıbbi alet ve ölü canlı yığını, yine Paul'ün göz çukurlarını kurutulmuş geyik böceğiyle süslediği kedi kafaları da vardı. Hayvancıklarımın burada kendilerini evlerinde gibi hissedecekleri kesindi. Benim bu "Oyun odası"nda rahat uyuyup uyuyamayacağım ise ayrı bir hikâyeydi.

"İdare ederim," diye mırıldanarak nemli avuçlarımı birbirine sürttüm. Raflardan başka sadece bir yatak ve küçük bir çalışma masası vardı. Yerleşeceğim kadar yer...

"Ah, hayır. Hayır! Çekirgeleri unuttum!"

"Çekirge mi?"

"Berta ve Henriette için. Yem olarak."

Annem onları unuttuğumu fark ettiğinde, kesinlikle banyodaki hapisanelerinden kurtarıp bahçeye salarak bayram etmiş olmalıydı. Bu durumda herhalde ölmüşlerdi. Kış çekirgelere göre değildi. İç geçirdim. Onlara artık yardım edemezdim ama Berta ve Henriette bu sabah son çekirgelerini yemişlerdi. Ellerimde ölmeyeceklerdi.

Solgun kurbağayı ve mikroskobu yana iterek taşıma kutularını yatağın üzerindeki rafa dizdim. Hayvanlarım gerçek evlerine ancak yarın kavuşacaklardı, tabii Paul Volvo'yu bulursa. Çünkü teraryum ve akvaryum hâlâ bagajda duruyordu. Canavarlarım o zamana dek ellerindekiyle yetinmek zorundaydı. Tıpkı benim de Paul'ün oyun odasıyla yetineceğim gibi.

Heinz ve arkadaşlarıyla ikna konuşmaları yaparken, Paul sürekli beni izliyor, bir yandan da yarım kalıp bitter çikolata yiyordu. O da tıpkı körili sosis gibi çabucak ağzının içinde kayboluverdi.

Ağabeyim beni eleştiren bakışlarımla yalnız bırakıp televizyonun karşısına oturduktan sonra pencereyi açıp aşağıdaki suya baktım. Cıvarda hiçbir ağaç görünmüyordu ve şehirden yayılan motor gürültüsü boğuk bir sesle yankılansa da sinirlerimi bozuyordu.

Evet, nehrin yakınındaydım ve Colin de açık denizde bir yerlerdeydi ama kendimi hiçbir zaman şimdiki kadar ondan kopuk hissetmemiştim. Burada birlikte paylaştığımız hiçbir yer, birlikte baktığımız hiçbir şey yoktu. Her şey soğuk ve yabancıydı.

Aya bakmak istedim ama onu göremedim. Ay, Colin'le beni bağlayabilen tek şeydi. Ona bakmayı sevdiğini biliyordum ve bazen ruhlarımızın yukarıda, uzayın sonsuz soğukunda buluştuğuna inanıyordum, soğuk aurasını ve kalbimi ezen bakışlarının siyah ateşini hissedecek kadar ona yakın olduğum kısa, titrek bir an.

Pencereyi kapayıp gıcırdayan dar yatağa beceriksizce uzandım.

Bu gece, kaybolduğundan bu yana ilk kez babamı rüyamda gördüm. Onu bulmuş ve geri getirmiştik.

Annem, babam, Paul ve ben Köln'deki eski evimizde oturuyorduk. Babamla Paul hiç kavga etmemişlerdi ya da artık kimse bundan söz etmiyordu. Babam geri döndüğü için annem ve Paul çok mutluydu. Âdeta gururla ışık saçıyorlardı.

Ama babam yorgun görünüyordu, tıpkı bir dakika daha ayakta durmaktansa ölmeyi yeğleyen insanlar gibi derin bir bitkinlik içindeydi, gücü tükenmişti. Evet, halsizdi. Bana bakarak hafifçe güldü ve teslim olmuş bir ifadeyle omuzlarını silkti. Bu, benden başka hiç kimsenin görmediği bir hareketti ve onun aslında hiçbir şekilde burada olmak istemediğini anlamıştım. Onu bırakmamız

gerektiğini. Onu geri getirmenin bencilce olduğunu. Sadece bizim için geri dönmüştü çünkü onu çok özlemiştik.

Ama onun kendi yaşamından, varlığından serbest kalmasına izin vermedim. O geri gelmişti. Geri gelen biri tekrar gidemezdi.

Çünkü buna ikinci kez katlanamazdık.

O halde kalmalıydı. Hep.

RATATOUILLE⁴

Boğuk bir öksürük, küçük, düzenli şapırtılar ve bir motorun akustik sesi, yavaş ama uzlaşmaz bir şekilde beni karmaşık uykumdan uyandırdı. Tüm gürültüleri olabildiğince mantıklı bir düzene koymak için birkaç dakikaya ihtiyacım oldu.

Öksürük ağabeyimden geliyordu (dün gece boğazı ve paltosunun önü açık halde nehirden esen buz gibi rüzgâra karşı durduğundan, buna şaşırmamıştım), şapırtılar altımdaki suyun sesiydi ve motor sesi de herhalde o sırada evin önünden geçen bir tekneye ait olmalıydı. Hamburg'ta, Paul'ün yanıdaydım. Gözlerimi açtığı anda, doğrudan Berta'nın simsiyah parlayan gövdesine ve uzattığı bacaklarına bakacaktım.

Ben de boğazımda bir yanma hissediyor ve yutkunmakta zorlanıyordum. Parmak uçlarımla göz kapaklarımı yoklayınca göz uçlarımin tuz zerrecikleriyle dolu olduğunu fark ettim. Hayır, hasta olmak üzere değildim, "sadece" uykumda ağlamıştım. Colin'in kaçışından bu yana sık sık olduğu gibi.

4 Sebzelele yapılan bir Fransız yemeği, aynı zamanda bir Fransız restoranında yaşayan Ratatouille adlı farenin maceralarıyla ilgili 2007 yapımı animasyon filmi. (ç.n.)

Yana doğru yuvarlanarak yataktan indim ve ancak kan dolaşımım yolunu bulduktan ve dizlerime biraz derman geldikten sonra Berta'ya bir bakış attım. Zehirli örümceklerle olan ilişkim geçen aylar boyunca her ne kadar normale dönüşmüş olsa da, sabahları uyandığımda onu görmek istemiyordum. Hemen değil. Özellikle de Colin'i geceyarısı elma ağaçlı tepede bulduğum rüyayı tekrar gördüğüm bir gecenin sabahında, asla. Colin paramparça edilmişti, ıslak çimenlerde, Louis'in cesedinin yanında yatıyordu. Ben onun soğuk, donmuş yüzünü öpüp onu canlandırmaya çalışırken Tessa bir ağacın dalına sinmiş, üzerime saldırmaya hazır bekliyordu. Ama bu rüyalarda hiç korkmuyordum. Tıpkı daha önce babamı gördüğüm rüyadaki kadar üzgündüm. Öyle üzgündüm ki Tessa'nın sonunda beni almasına neredeyse razıyım.

"Rüyaların tersi çıkar," diyerek aklımı başıma toplamaya çalıştım. "Colin yaşıyor. O senden kaçtı." Sözlerim yan tarafta başlayan yeni bir öksürük kriziyle kesintiye uğradı. Arka arkaya "Oh olsun, Paul," dedim kısık ama kötücül bir sesle. Kendimi daha iyi hissetmiştim. Artık Berta'yla ilgilenebilirdim. Uzun zamandır Tessa'nın gelişinden sonraki gibi tuhaf ve rahatsız görünmese de, biraz gerginliği vardı. Aç olduğu gözden kaçmıyordu. Heinz sessiz bir ilgisizlik içine düşmüştü ve taşının gölgesinde depresyona girmiş durumdaydı. Henriette ise dua ediyordu. Sadece Hanni ve Nanni'nin deniz kıyısına geldikleri için mutlu olmuş bir halleri vardı. Parlak gövdelerini kumda hevesle döndürüyorlar ve küçük baloncuklar çıkarıyorlardı.

Mutfakta -yeni duş almış ve özgürce boğazımı temizlemiş olarak- Paul'ün yanına gittiğimde güneş alçak bulutların arasından çıkıp doğrudan yüzüme vurdu. Gözlerim kamaşarak olduğum yerde kaldım. Bu, tekrar görmeye başlar başlamaz sakın bir şekilde çevreme bakınabilmek için kullandığım küçük bir ara oldu. Banyodaki durum burada da devam ediyordu. Mutfak Colin'inki gibi sade olmak yerine neşeli ve renkliydi ama her şey gözüme pahalı görünüyordu.

Paul'un neleri yoktu ki; Paslanmaz çelik mikser, meyve sıkacağı, indüksiyonlu ocak, Amerikan mutfak robotu, Espresso makinesi, Allesi marka şekerlik ve daha bir yığın alet edevat.

"Günaydın," diye mırıldandı Paul okuduğu gazeteden başını kaldırmadan. Bu haliyle babama öyle çok benziyordu ki derin bir soluk aldım. Mavi gözleri manşetlerin üzerinden bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Harika," dedim soğuk bir sesle. Yanına oturdum. Gazeteyi tabağının kenarına koyarak ekmek sepetini burnumun dibine uzattı, sonra kendi ekmek diliminin geri kalanı üzerine kalın bir tabaka tereyağı ve çikolata sürüp üç lokmada midesine indirdi. Ardından salamlı bir dilim ekmek daha aynı korkutucu hızla ağzının içinde yok oldu. Henüz onu izlerken bile kolesterol düzeyimin tehlikeli bir şekilde yükseldiği hissine kapıldım.

"Okula gitmen gerekmiyor mu? Yoksa yarıyıl tatilinde misiniz?"

Paul ne evet ne de hayır olarak yorumlayabileceğim bir ses çıkardı. Kahvesinden kocaman bir yudum alıp dalgın gözlerle dışarıya baktı. Masmavi parlayan suyun üzerinde canlı renklerle boyanmış küçük bir vapor geçiyordu.

"Biliyor musun, günün en sevdiğim saati bu. Pencerede oturup gökyüzüne bakmak ve aşağıdaki hareketi seyrederek kahvaltı etmeyi seviyorum."

"Hımm," diye onu onayladım. Ancak Paul'un bileğindeki saate (Armani) bakınca gördüğüm gibi, bu yemek kesinlikle bir kahvaltı olamazdı. Öğle olmak üzereydi. Bu olsa olsa bir brunch olurdu.

Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyordum. Colin'in kaçışından bu yana erken kalkan biri olup çıkmıştım. En geç şafak söktüğünde ayağa dikiliyordum. Diğer yandan, dün tüm gücümü çekip alan bir günü geride bırakmıştım. Herhalde bedenimin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Kahvaltı ettiğimde yeniden doğmuş gibi oluyorum,” diye bana bakmadan dalgın bir sesle devam etti Paul. Gözleri geniş gövdeli teknenin yumuşak dalgalarla yardığı suya takılmıştı. Yansıyan maviliğı göz bebekleri daha iri gösteriyordu. Fazlasıyla rahatsız olmuştum. Paul kahvaltı etmeyi mi seviyordu? Evde eskiden tıpkı bana yaptıkları gibi onu da saatlerce yemeye zorlardı. Minimalist CD çalardan yayılan müzik yüzünden kendime hâlâ rüya görüp görmediğimi soruyordum.

“Sorarım sana, daha ne olabilir bana,” diyordu dayanılmaz dercede neşeli bir kadın sesi. “İnan bana, hayatı seviyorum...” Paul parçayı yanlış söyleyerek tekrar gazetesinin ardına girdi.

Bu Paul, babam değil, Paul, Paul, Paul, dedim içimden ısrarla. Midem hafiften bulanarak tatlı bir lokma ekmeğı zorla yutkundum.

“Bu ne tür bir müzik?” Çalan şarkıyı tanıımıyordum. İtiraf etmem gerekirse, eskiden Paul’ün CD çalarından böğüren korkunç seslerden çok daha çekilirdi. Evdeki plak rafında duran Metallica ve Motörhead hâlâ en sevdiği gruplardandı.

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi Paul neşeyle. “Bir arkadaş –şey, arkadaşım– verdi. Nedense bana çocukluğumu hatırlatıyor, sana da öyle gelmiyor mu?”

“Hayır.” Hayır, hiç öyle gelmiyordu.

“Sanırım ben bebekken annem dinlerdi...”

Bundan şüpheliydim ama Paul öyle sanmaya devam edebilirdi. Eski plakları dinleyen herhalde babam olmalıydı ve şimdi bu konudan mümkün olduğunca nazik bir şekilde sıyırmak istiyordum. Paul’ü ikna etmem için önce bir stratejiye ihtiyacım vardı ve bunu henüz oluşturmamıştım.

“Yarıyl tatili demiştik?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Ellie...” Paul elindeki gazeteyi öfkeyle indirdi. “Burada haber okumaya çalışıyorum.”

“Demin konuşuyordun.”

“Ama şimdi okuyorum, tamam mı?”

“Tamam,” dedim homurdanarak. “Şu arkadaşın kim?” Dilimi ısırđım. Soru ağzımdan kaçivermişti. Paul inleyerek gazeteyi arkasına fırlattı. Sayfalar hışırdayarak mutfağın mermer zeminine yelpaze gibi yayıldı.

“Tanrım, adamı sıkboğaz ediyorsun. Zaten onunla daha sonra buluşmam gerek. Bu arada gidip arabayı arayacağım. Senin gelmen gerekmez.”

“İyi, tamam. Teşekkür ederim,” diye boyun eğdim. Çünkü “se-nin gelmen gerekmez” sözü bana “gelmesen daha çok sevinirim” gibi gelmişti. Buna diyeceğim yoktu, işime gelirdi. Ben de bu süre içinde rahatça bir plan yapar ve olabildiğince kanıt hazırlamaya çalışırdım. Bu, ayrıca kasanın anahtarını aramak için de iyi bir fırsatı. Paul, anahtarın dört duvarı arasında bir yerde gizli olduğunu muhtemelen bilmiyordu.

Paul’e Hamburg’ta bu evi satın alıp restore etmek, babamın barışmayı denemek için yaptığı son girişimdi ve bunun için çok çaba harcamıştı. Acaba anahtarı da o zaman mı saklamıştı? Herhalde öyle olmalıydı, çünkü daha sonra Paul’ü bir kez daha ziyaret ettiğini hatırlamıyordum. Tabii bunu gizlice yapmadıysa. Babamın bütün bunlar için parayı nereden bulduğı sorusu ilk kez aklıma takılmıştı. Herhalde bu daire bir servete mal olmuştu. Üstelik zengin iş adamlarının ya da multi milyonerlerin ofis ve mağazalarının bulunduğu Hamburg’un Speicherstadt gibi bir semtinde. Bu işte özel bir durumun kokusunu alıyordum, özellikle de babamın ortadan yok olmasına neden olan karışık işlerinin.

Ama evin dekorasyonunun babamın işi olmadığı belliydi. O zamanlar Paul'e Ikea alışverişi için yüklüce bir çek yazdığını hatırlıyordum, tıpkı evden ilk kez ayrılıp arkadaşlarıyla Köln'de ortak ev tuttuğu zamanki gibi. Ama burada bana Ikea'yı hatırlatan bir tek mobilyaya bile rastlamamıştım.

Paul sağlıksız bir ekmek dilimini daha götürüp masadan kalktı. Tuvalette uzun süre oturduktan sonra arabamı aramak için evden çıktı. Ona fazla ipucu verememiştım çünkü park biletim bile ortarlarda yoktu. Herhalde taşıma kutularını kollarıma istiflediğim sırada elimden uçup gitmişti. Yine de Paul'ün bana Volvo'yu geri getireceğinden umutluydum. İçindeki akvaryum ve teraryumla birlikte.

İki saat süren titiz bir araştırmadan sonra -bu arada daire pek geniş değildi- Sturm ailesinin erkek üyelerinin gizli saklı işlere pek meraklı olduğu artık kesinlik kazanmıştı. Babamın anahtarını hiçbir yerde bulamamış ayrıca Paul'ün bütün gün zamanını ne tür aylaklıklarla geçirdiğine dair çok az ipucu elde etmişim. Tıp öğrenimini askıya almış olmasından korkuyordum. Gerçi odasında iki kitap ve seminer yazılarıyla dolu bir dosya duruyordu ama el sürülmemiş gibiydiler ve tarihleri en az bir yıl eskiydi. Öğrenimini neden yarıda bıraktığı ve tüm bu lüks yaşantıyı sürdürecektı parayı nasıl kazandığı benim için bir muammaydı. Yatak ve oturma odaları pahalı eşyadan geçilmiyordu -özellikle ünlü markalardan oluşan en az otuz adet saat, yine *Chill-out* CD'lerinden oluşan şu uğursuz koleksiyon (*Chill out!* Paul ve *Chill-out* ha?). İçinde bozuk para ve öteberilerin durduğu gümüş kâsedeki Porsche anahtarı da gözümünden kaçmamıştı. Ayrıca takılar, pahalı elektronik aletler, gıcır gıcır bir Apple bilgisayar, oyun konsolları, fotoğraf makineleri, video kameralar (neden birden fazla kamerası vardı?) da cabasıydı. Tüm bunları satsam, parasıyla birkaç ay geçinebilirdim.

Ama dairede en göze çarpan şey resimlerdi. Yine onlar da kaçınılmaz bir şekilde bana babamı hatırlatıyordu çünkü evimizin

duvarlarını seyahatlerinden getirdiği tablolarla süslemekten hoşlanırdı. Paul'ün resimleri Karayip izleri taşıyordu ama ölçüleri için aynı şey söylenemezdi.

Hepsi büyük formatlı, sade yapılmış resimlerdi. Çoğunda sadece kısa fırça darbeleri ya da noktalarla belirlenmiş, sembole benzer desenler vardı, bazı tablolar sadece düz renge boyanmıştı. Ama çerçeveleri oldukça göz alıcıydı. Basit ama kaliteliydiler ve sanat eserlerine (bunlar sanat eseri miydi?) değerli bir hava veren sadece bu çerçevelerdi. Daha önce bir yerlerde buna benzer tablolar görmüştüm ama nerede? Hatırlayamıyordum.

Paul daha önce sanatla hiç ilgilenmemişti. Şimdi neden duvarlarını bu tablolarla doldurmuştu? Resimlerde en fazla bir yılan ya da kertenkeleden fazlası görülme de, beni tuhaf bir şekilde dalgınlığa sürüklemişlerdi. Onlara baktıkça düşüncelere dalar ve kendimi yorgun hissediyordum. Bu durum aklımı karıştırıyordu çünkü küçük bir çocuk bile bir parça kâğıt üzerine fırça darbeleriyle turuncu renkli bir daire çizebilirdi. Bu zor bir şey değildi. Yoksa öyle miydi?

Uykulu başımı yana yatırdım. Araştırmayı unuttuğum bir oda daha kalmıştı. "Tanrım, Bayan Sturm," diye homurdandım. Bu, meseane krizi geçirdiğim sırada hücum ettiğim odaydı, koridorun tam sonunda. Paul oranın kiler olduğunu söylemişti. Pekâlâ. En azından bir göz atabilirdim.

Ama ilk gelişimdeki gibi önce tuvalete çark ettim. Paul'ün eşyalarını izinsiz karıştırdığım için ellerimi yıkama ihtiyacı içindeydim.

Ellerimi sabunlarken yerdeki kalın banyo halısını ayağımın ucuyla hafifçe kaldırdım. Fayansların altında gizli bir bölme olacağını pek sanmıyordum ama yine de bilinmezdi... "Pöff!" diye soluyarak geriye doğru bir adım sıçradım. Gövdeleri şaşırtıcı derecede tombul olan

dev bir gümüşçün⁵ sürüsü ışığa doğru üşüşerek plansız bir telaş içinde ayaklarımın arasında toplandı. Aydınlıktan hoşlanmıyorlardı ve hareketleri LSD'li kâğıt yalamış gibi sarsaktı.

İlk korkumu atlattıktan sonra, “Kış kış,” diye tıslayarak halıyı tekrar üzerlerine örtmeye çalıştım. Ama sonra aklıma parlak bir fikir geldi –belki Berta'yı bunlarla yumuşatabilirdim. İsteksizce Paul'ün diş fırçasının durduğu bardağa en dolgun olanlarından birkaç örnek koyup oyun odasına gittim ve avlarımı sıçrayan Berta'nın yanı başına boşalttım. “Leziz lokmalar!” diye fısıldadım. Berta yoklar gibi öne doğru uzattığı bacağına zıplayan gümüşçünlerden birinin üzerine zafer dolu bir edayla koydu. Ardından parlak gövdesini esnek bir şekilde öne doğru itti. “Yemek zamanı,” dedim kibarca.

Banyoya geri döndüğümde –acil olarak ellerimi ikinci kez yıkamam gerekiyordu– kurban seçilmiş gümüşçünlerin arkadaşları tüylü barınaklarının altına geri çekilmişlerdi. İğrenç haşerelerin neşeli kümeleşmeleri son bulana dek banyo halısının üzerinde tepinmemek için kendimi zor tuttum. Hem belki Berta ve Henriette için onlara yine ihtiyacım olabilirdi. Çünkü ondan canlı çekirge getirmesini istediğimde, Paul'ün yüzündeki ifadeden pek hoşlanmamıştım.

Artık –elektrik düğmesini bulduktan sonra öyle olmadığını bir bakışta anladığım– kilere bakabilirdim. Tamam, bir kilerdi belki ama yiyeceksiz olanından. Farklı kalitelerde tahta plakalar, hâlâ cila ve boya kokan damarlı ahşap çerçeve parçaları bir köşede üst üste konmuştu. Masanın üzerindeki tüm odayı boydan boya kaplayan rafta çivi, vida, çekiç, matkap, fırça ve testereden oluşan bir cep-hanelik duruyordu. Burada gördüklerimin tıp eğitimiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

5 Lepismatidae familyasından, gövdeleri gümüş renkli, evlerde yaşayan bir böcek türü. (ç.n.)

Ne olduğunu çoktan anlasam da, masanın üzerindeki bakmak için öne doğru ilerledim –evet, bu da çerçevelenmeyi bekleyen şu tuhaf resimlerden biriydi. Paul burada çerçeve yapıyordu! Tablolar için çerçeve yapıp sonra bunları dairesinin duvarlarına mı asıyordu?

Bir hışırtı tüm düşüncelerimi ansızın darmadağın etti. Boynum yavaşça –ama ensem acıyacak kadar hızlı– bir hareketle hışırtının geldiği yöne doğru döndü ve toplu iğne başı kadar küçük iki kırmızı gözün bana baktığını görünce kafamın içi tamamen boşaldı. Zorlukla alabildiğim ikinci solukta burnuma ıslak tüyle karışık balık leşine benzer bir koku geldi. Sıçan büyülenmiş gibi bana baktı. Tek hareket eden yeri, sürekli koklayan burnuydu.

“Tamam, sana bir şey yapmayacağım, sakın ol...” Sol bacağımı kaldırıp geriye doğru beceriksizce bir adım attım ama dengem bozuldu ve sendeledim. Sıçan tiz bir ciyaklamayla üzerime sıçrayıp dört ayağıyla birlikte göğsüme yapıştı. Keskin, eğri pençeleri kazağımın ince dokusunu çabucak delip etime geçti. Duyduğum tiksintiden neredeyse bayılacak gibi olduğum halde, korkuyu bir kenara atıp sırtındaki tüylere yapıştım. Yine ciyakladı ama bu kez daha da saldırganlaşıp elimin altından çıplak boğazıma doğru kayd.

Sıçanlardan öyle deli gibi korktuğum söylenemezdi ama yüzümün üstünde oturmalarını da istemiyordum. Çaresizlik içinde yumruğumu sıçanın kışına indirdim. Şimdi ikimiz de ciyak ciyak bağıryorduk, o öfkeden, bense tiksintiden çünkü hâlâ benden kopmak istemiyordu. Ayağım takıldı ve omzumu masaya çarptım.

Üzerindeki resim kayarak yavaşça üzerimize düştü. Kısa bir an sıçan ve ben resmin altında kaldık. Canavarla birlikte pis kokulu ve karanlık bir çadırın içine hapsolmuştum. Zorlukla soluk almaya çalıştım çünkü sıçanın ıslak ve pis kokulu gövdesi neredeyse ağzımı tıkamıştı. Hayvanı tekrar yakalayıp üzerimden atmaya çalıştım ama boşunaydı...

“Burada neler oluyor?” Ansızın ortalık aydınlandı. Paul ağır tabloyu üzerimizden çekip aldı. Sıçan üzerimden düştü, kırılgan bir sesle ciyaklayarak onun önünden geçti ve kendini koridora attı.

“Seni pislik, yine şu iğrenç hayvanlardan biri!” Paul söverek sıçanın ardından koştu. Birtakım gürültü patırtıdan sonra sokak kapısı açıldı ve aynı hızla kapandı. “İçine sıçtığımanın lanet olası pislikleri,” diye sövmeye devam etti Paul. Usturuplu küfretmeyi bana kimin öğrettiğini ansızın tekrar hatırlamıştım.

Öksürerek yüzümü temizlemeye çalıştım. Tenim cayıır cayıır yanıyordu ve kazağım delik deşik olmuştu. Sutyenli fanilamın altında kaburgalarım doğru sıcak, ince bir şeyler iniyordu. Kanıyordum.

“Seni ısırıldı mı?”

“Hayır. Sadece tırmaladı,” dedim cılız bir sesle. Paul kazağımı başımdan sıyrarak beni banyoya sürükledi ve oturmam için çamaşır sepetini altıma itti. Bedenimin üst tarafını adam akıllı muayene ettikten sonra doktor çantasına el attı ve deneyimli hareketlerle göğsüme dek uzanan tırmık izlerinin üzerine tentürdiyot sürdü. “Tetanos aşısı oldun mu?”

“Evet, oldum.” Hem de ne olmak. Birkaç ay önce aşılanmıştım –ormandaki savaştan sonra babamın beni kabaca yamadığı sırada. Ama Paul’ün bundan haberi yoktu. Sakin elleriyle yaralarımıyla ilgilenirken panik hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Söylediğine göre sıçanlar bu evin günlük yaşamının bir parçasıydı ve onları kalıcı olarak defetmek için akla gelebilecek her yolu denemişti. İnsan suyun dibinde yaşayınca böyle oluyormuş. Ayrıca normalde dairenin içine kadar girmezlermiş. Sadece sıradışı durumlarda gelirlermiş.

Demek sadece sıradışı durumlarda. Ne yatıştırıcı.

Tentürdiyot şişesini kapattıktan sonra ciddi bir yüz ifadesiyle ona baktım. Bakışlarıma anlayamadığım bir tuhaflıkla karşılık verdi.

“Seninle konuşmam gerek,” dedik aynı anda.

KARANLIKTA DİYALOGLAR

“Tamam,” diyerek zor başlangıcı üstlendim. “Önce kim?”

Gece olmuştu. Sıçanla yaşadığım arbededen sonra Paul bavulumu, akvaryum ve teraryumu odama taşımıştı, Volvo’yu ise birkaç yere baktıktan sonra dört yıldızlı bir otelin kapalı garajında bulmuştu. Hayvanlarımı yerleştirirken o da bana atıştırmalık bir şeyler hazırladı. Damağıma yapışan küflü tüy kokusundan bir an önce kurtulmak için ağgözlülükle yiyeceklere atıldım. Bu arada Paul mutfağı topladı ve bunu yaparken yedi parça bitter çikolatayı yuttu.

Şimdi de tuzlu çubuklara dadanmıştı ve bir avuç alıp kaygısızca ağzına tıktırdı. Böyle zayıf kalmayı nasıl başarabildiğini merak etmeye başlamıştım. Zayıf ve hafif göbekli.

Paul ağzındakileri hırsla çiğnerken genzine kaçırınca hava alabilmek için öksürerek elini yelpazeledi.

“Dikkat etsene, acelen ne?” diye öfkeyle sordum.

“Genzime kaçtı işte.” Paul göğsünü yumrukladı. Ardından öyle uzun öksürdü ki, az kalsın o sırada yediğim tuzlu çubuk yemek boruma kaçacaktı ve böylece ben de ona katılacaktım. Böyle yapmasına sinir oluyordum. Belki lafa ondan önce girersem öksürmeyi keserdi.

“Tamam, o zaman ben başlayayım...”

“Hayır, Ellie. Ben. Ben başlamak istiyorum.”

“Ancak daha önce birkaç soruma yanıt verirsen –kötü sorular değil. Son derece normal sorular. Babamla bir ilgisi yok.”

Paul tereddüt etti. O hâlâ düşünürken şansımı kullandım.

“Neden artık okula gitmiyorsun?”

İsteksizce bana arkasını dönerek ağzını tuzlu çubuklarla doldurdu.

“Paul, lütfen, aptal değilim. Artık okumuyorsun. Tıp okumak çok farklı görünür, stres düzeyin beşe katlanır. Hem anlamıyorum, biraz önce tırmık yerlerime pansuman yaparken bu işin senin için biçilmiş kaftan olduğunu bir kez daha gördüm...”

“Öyle değil,” diye sertçe karşı çıktı Paul. Agresif bir hareketle şarap bardağını kapıp kocaman bir yudum aldı. Hâlâ benden öteye bakıp duruyordu.

“Peki neden? İnsanları deşip içini karıştırmak her zaman en büyük hayalindi.” Eskiden bir yerim sıyrıldığında Paul annemin dikiş iğnesiyle yaramı dikmeye kalkar ve onu ancak ciyak ciyak haykıarak kendimden uzak tutabilirdim. Annem ya da babam beni onun elinden ve doktor çantasından kurtardıktan sonra bacağıma yara bandı yapıştırmasına izin verirler ve bunu yaparken gözleri parlardı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, Ellie. Tamam mı?” Sinirli yeni yetmeler gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Aslında bu kadar çabuk baştan savılmak istemiyordum. Ama konuşacak başka konular da vardı ve bunu sonraya bırakmak belki daha diplomatik olacaktı. Onu fazla kızdırırsam –ayrıca Paul konuşmak istemezse, bunu ona asla yaptıramazdım– onu babasının bir melez olduğuna inandırma şansım azalırdı. Bu nedenle susarak bekledim.

Paul tekrar bana döndü. Yüz ifadesi biraz gevşemiş gibiydi. Yerde, yanı başıma çöküp kolunu dizime dayadı. Zor fark edilir –ve hiç hoşuma gitmeyecek şekilde endişeli– bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bu arada kendi muayenehanesi olan eski okul arkadaşlarımdan biriyle konuştum. Senin için bir yeri var. Kısa süreliğine. Yarın ona gidebilirsin. Sana yardımcı olacağından eminim.”

“Yardım mı? Ne için?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Ellie, canım kardeşim.” Paul iç geçirerek dizimi okşadı. “Tüm bunlar belki de sana biraz fazla geldi. Hiç kimsenin –seninle ilgilenmeyecek olmasından korkuyorum. Sen de onun gibi olacaksın. Bunun için bir şeyler yapılabilir, hatta çok şey, iyi ilaçlar var...”

Elini ittim.

“Bana tam olarak ne söylemek istiyorsun, Paul?” diye öfkeyle bağırdım. Hakkımda düşündükleri nedeniyle duyduğum utanç yüzünden yanaklarım kızarmıştı. “Aklımın başımda olmadığını mı?”

“Gerçekten, Ellie –çok tuhaf davranıyorsun. Önceden haber vermeden ansızın kapımda belirliyorsun, üstelik yanında şu tuhaf hayvanlarla, eskiden deli gibi korktuğun hayvanlarla. Arabanı içinde bavulunla birlikte bir kapalı otoparkta öylece bırakıp gidiyorsun, biletin kayıp otoparkın nerede olduğunu hatırlamıyorsun, özellikle babamın söylediklerine inanıyorsun. O lanet olası pislik bunları daha önce bana da anlatmıştı. Ona gerçekten inandığını, hiç şüphe etmediğini gözlerinden anlıyorum...”

“Çünkü onları gördüm!” Kolu hâlâ külçe gibi dizimde duran Paul’ü kendimden uzaklaştırmak için oturduğum koltuğu sırtımla geriye ittim. “Onları gördüm, kendi gözlerimle!”

“Kimleri?”

“Bir Cambion ve bir karabasan. En yaşlılarından. Tessa. Minicik bir şey, en fazla bir elli boyunda, içinde örümceklerin ve hamamböceklerinin kaynadığı uzun, kızıl saçları var ve ellerinin üstü kıllı. Bundan yüz altmış yıl önce İskoçya’da annesine saldırarak Colin’i o yaratmış ve daha sonra da dönüşümü tamamlamış. Kötü bir yaratık, dişi bir iblis, onlar.. ikisi birbiriyle savaştı ve Colin onun boynunu

kırdığı halde defalarca yeniden canlandı, ben oradaydım... hatta ben bile yaralandım...”

Durdum. Ah, Tanrım. Tüm bunlar gerçekten de kulağa ilerlemiş psikozun saçmalıkları gibi geliyordu. Evi ararken üzerinde düşünüp hazırladığım kanıtlar bir anda yok olup gitmişti. Paul beklenmedik psikanaliziyle beni alt etmişti ve şimdi de ben kedimi diskalifiye etmek üzereydim.

“Paul, lütfen, bana inanmalısın, lütfen...”

Pantolonumun paçasını yukarı sıvayıp ona yarımı gösterdim. Ayak bileğimden dizime dek uzanan kırmızı çizgiler hâlâ belli oluyordu ve hava değişimlerinde içten dışa yanarcasına zonkluyordu. Paul etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle yarama baktı.

“Evet, bundan haberim var. Annem bir süre avında yaban domuzunun saldırısına uğradığını yazmıştı. Ya sonra?”

İnledim ve iki elimi öfkeyle dağınık saçlarımdan üzerinden geçirdim. Yo hayır. Hayır. Dur, Ellie! Deli olarak damgalanmanın eşliğindeysen, saçları öfkeyle çekiştirmek yapılacak en son şeydi. Çünkü bu kesinlikle ruh hastalarının bilinen bir hareketiydi. Soğukkanlı davranmalıydım, hem de çabuk. Derin bir soluk alıp dik durdum.

“Tamam. Tekrar baştan alıyorum. Yazın Colin’le tanıştım. Erkek arkadaşım.”

“Erkek... arkadaşın mı?”

“Sözümü kesme. Evet, erkek arkadaşım. Gerçi şu aralar gitti, nereye gitti bilmiyorum, ama... bunun önemi yok. Babam onu ilk kez gördüğünde, aklını kaçırmış gibi oldu. Ona bağırıp çağırdı ve evden kovdu...”

“Kızları ilk erkek arkadaşları eve getirdiğinde bunu bütün babalar yapar, Ellie. Özellikle de kızlarının etrafında deli divane gibi dönüp duruyorlarsa.”

“Ama o benim ilk erkek arkadaşım değildi, Paul, anladın mı? Babam abarttı. Tıpkı bir... bir... ruh hastası gibi davrandı,” dedim cesaretim kırılırcasına. Gerçekten de aklıma daha iyi bir kelime gelmemişti. Kendi kendimi tuzağa düşürmüştüm.

“Sana söylemeye çalıştığım şey de tam olarak bu, Ellie. Babam ruh hastası. Ayrıca bu psikiyatrlar arasında sık rastlanan bir durum. Genetik olabilir. Ama erken teşhis edildiğinde ve...”

“Bırak da sözümü bitireyim!” diye Paul’e çıktım. Akıl sağlığının yerinde olduğunu belli eden beden duruşum kaybolmuştu. “Ne olursa olsun, tüm bu olayların sonunda babamın bir melez olduğunu öğrendim. Bunu *ben* öğrendim, notlarını ben okudum, Karayipler’e gittiğinde saldırıya uğramış...”

“Evet, hikâyeyi biliyorum. O notları bana da göstermişti. Ne olmuş? Bu bir kanıt mı? Değil. Şizofrenler iblislerinin varlığıyla ilgili kanıt göstermek istediklerinde şaşırtıcı bir şekilde yaratıcı olurlar. Üstelik bu iblisleri de görürler. *Senin* kanıtların var mı, Ellie?”

Bitkin bir halde kendimi koltuğa bıraktım ve birkaç saniye gözlerimi kapadım.

“Ne kanıtı?” diye donuk bir sesle sordum. Paul’ün gözünde çoktan bir şizofren gibi göründüğümünden, Colin’in mektupları kesinlikle kanıt sayılmazdı, onları benim yazdığımı iddia edebilirdi. Tıpkı babamın notları gibi. Ayrıca evdeki dolapta duruyorlardı.

“Şu Colin’in ya da Tessa’nın bir fotoğrafı var mı? Bir video çekimi?”

“Sence Colin’i öldürmeye çalışmadan önce bir de Tessa’nın fotoğrafını mı çekecektim? Hayır, fotoğrafları yok. Filmleri de.” Aslında Colin’in kötü çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafına sahip olmayı ne çok isterdim. Ne çok.

“Sizi birlikte gören ve bunları birlikte yaşayan birileri var mı? Şu sözde yaralandığın savaşı başka biri izledi mi? Biri buna tanıklık edebilir mi?”

“Hayır,” diye yanıtladım boğuk bir sesle. “Bunu sadece ben yapabilirim. Ben oradaydım. Colin’in onun kemiklerini nasıl kırdığını ve Tessa’nın birkaç dakika içinde nasıl yeniden dirildiğini gördüm, hem de birbiri ardına... Onları gördüm, Paul ve her gece rüyama giriyorlar.” Artık ağlamaya başlamıştım. Tüm bunlara inanacağını nasıl düşünebilmişim? Anlattıklarım kulağa tüyler ürpertici geliyordu. *Kaçıkların saçları neden hep karmakarışık olur,* diye sordum kendime. Colin’i tanıdığımdan beri saçlarımı artık dizginleyemez olmuştum. Henüz saçları derli toplu olan bir kaçık filmi izlememişim. Paul için bu durum yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyor olmalıydı.

Yoksa ona Tillmann’dan söz etse miydim? O beni ve Colin’i görmüş, Tessa’yla bizzat tanışmıştı. Ama ağzı sanki mühürlenmişti, tıpkı Colin kaçtıktan sonra anne ve babamınki gibi. Tüm bunlarla, yazın yaşananlarla ilgili asla tek kelime bile etmemişlerdi, hatta başlangıçta bu yüzden onlara minnettar bile olmuştum.

Paul gevşekçe sarkan ellerime sarılıp beni yere çekti. Kendimi bırakarak yanına kaydım. Beni kollarına alınca başım ağır bir gülle gibi omzuna düştü.

“Beni geri gönderme, Paul, lütfen,” diye boğuk bir sesle ona yalvardım. “Ben deli değilim,” diye eklerken aynı anda bunu söylediğim için kendimi tokatlamak istedim. “Ben deli değilim”in yanı sıra “Aslında buraya ait değilim” ve “Yakında buradan çıkacağım,” parmaklıklarla çevrili tüm kurumlarda en bilinen cümlelerdendi. Bunu babamdan biliyordum. Hiçbir psikiyatr bu üç mantradan zerre kadar etkilenmezdi.

Paul beni bebek gibi sallarken saçlarımın arasından, “Tamam,” diye mırıldandı. “Dedim ya, tüm bunlar sana fazla geldi. Taşınmak, yeni çevre, sonra babam da kaçıp gitti. Böyle şeyler ilk tepkileri oluşturmaya yetebilir.”

Ona karşı çıkmamak için dilimi ısırđım ve ağızıma kan tadı geldi. Çünkü her itiraz henüz onaylanmış kişilik bozukluğum için bir başka işaret olacaktı.

Bir süre sonra Paul'ün kollarını iterek doğruldum ve mümkün olduğunca normal davranmaya çabaladım.

“Biraz yalnız kalmak istiyorum. Tamam mı?”

Paul başını sallayarak dizlerimin iç tarafına hafif bir şaplak indirdi. “Şuraya bak, ne kadar güzel,” diye gülümseyerek pencereyi gösterdi.

Evet, muhteşem aydınlatılmış Speicherstadt'ın ışıkları dün gözüme çarpmıştı. Ama şimdi her şey anlamını yitirmişti. Ayrıca gözüme tehlikeli görünüyorlardı. Yüksekçe uzanan tuğla binaların karanlık köşeleri çatılara ve ön cephelere yansıyan ışıkla sanki daha kararmış, su daha derinleşmişti.

“Evet, güzel,” diye sıkıntıyla ona katıldım, sonra hızlıca kordondan geçerek Paul'ün oyun odasına girdim.

Kapıyı ardımdan kapadıktan sonra, “Doğum günü armağanı olarak antika bir ameliyat testeresi ha,” diye öfkeyle söylendim. “Göz çukurları kurutulmuş geyik böceğiyle süslenmiş ölü kedi kafaları. Ayrıca alkolde kurbağa. Burada keçileri kaçırmış olan kim acaba, sevgili ağabey?”

Homurdanarak yatağın altındaki bavulu çıkardım. Eşyalarımı toplayıp yarın gidecektim. “Üzgünüm, baba. Görev başarısız oldu,” dedim seslice.

Bavulun kilidini açınca tıpkı delilere özgü bir şekilde kıkırdadım.

“Haha. Bavul zaten dolu. Elisabeth Sturm'un delilik başlangıcına beş bininci kanıt: Hasta dolu bir bavulu yerleştirmek istiyor. Ödüllü soru: Neyle?”

Hanni ve Nanni kalın dudaklarını akvaryumlarının camına merakla bastırmış, çukur gözleriyle bana bakıyorlardı.

“Glu glu,” diyerek onlara dilimi çıkardım. Harika. Bavulum zaten yerleşmişti. Burada sadece bir gece daha kalıp yarın eve geri dönecektim. Çünkü ne de olsa ailede deli olmadığımı inanan bir kişi daha vardı. Annem.

Ama bavulun yanına çöktüğüm sırada, yan gözüne tıktırdığım mektup gözüme çarptı. Temizlik işine alındığımı haber veren şu mektup... Kâğıdı açtım. Randevu öbür gündü.

Belki de beklemeliydim. Ayrıca annem bu sabah arayıp bana bir mektup geldiğini ve onu bana göndereceğini haber vermişti. Söylediğine göre bir kurumdan geliyordu. Önemli olabilirdi. Yoksa Bay Schütz tehditlerini gerçekleştirip, bir üniversitenin bölümünde bana yer mi ayarlamıştı? Ondan her şeyi beklerdim. Ne de olsa Tillmann'ın babasıydı.

Ayrıca sabah apar topar evi terk etmem tam bir şizofren davranışı gibi görünecekti. Üstelik henüz kasanın anahtarını da bulamamıştım. Bunu babamın hatırına bulmak istemiyordum, hayır, kasayı bulmak istememin nedeni, içindeki şeylerin işe yarar olması ve bunları ele geçirebileceğime inanıyor olmamdı. Böylece belki Paul'ü, Colin ve Tessa'nın gerçekten var olduğuna ikna edebilirdim.

Ya da en azından kendimi.

TORNİSTAN

Konuşabilecek kadar aylır ayılmaz, “Tamam, kabul, deli olan benim,” dedim dilim dolaşarak. Çekimser uyanışım la birlikte bilgiye olan açlığım da geri döndü. Beraberinde küçük ama sürekli yanan bir ateş gibi kanımı kaynatan öfkem de.

Gece boyunca gerçek bir huzur bulamamıştım ama bedensel bitkinliğim öylesine büyüktü ki yatakta on saat geçirmiştim. Tam da kaçıklara özgü bir durum. Bu nedenle burada olmayan biriyle rahatça konuşabilirdim. “Deli rolünü oynayan benim, Paul. Al bakalım. Ama senin ne yaptığını ve parayı nereden kazandığını bilmek istiyorum. En azından seni tekrar tanımak istiyorum.”

Sonunda gözlerimi açtığımda Berta yine dünkü gibi keyifsiz haliyle kendini gösterdi. Teraryumun köşesinde oturuyordu, kışaklarını açmıştı ama sakın görünüyordu. Kesinlikle açtı ama zaten banyoya gidecektim, geri dönüşte ona birkaç gümüşçün yakalayıp getirirdim. Ayrıca Paul’e neden o tuhaf resimlere çerçeve yapıp durduğunu da soracaktım. Kahvaltı masasında oturmuş, antika şarkıcıların müzikleri eşliğinde hazırladığı kolesterol bombalarıyla hayatın tadını çıkarıyor olmalıydı.

Ama yanılmışım. Paul çoktan kahvaltı etmişti ve yarı çıplak halde yatak odasında dolanıyordu. Yatağın üzerine birtakım elbise

ve kravat konmuştu, yanı başına küçük ama kibar bir dizi saat sıralanmıştı. Anlaşılan Paul seçim yapmakta zorlanıyordu. Üzerinde bir Bruno Banani⁶ şort, korkunç bir şekilde gevşemiş bir fanila vardı. Eskiden kalma bir hatıra.

Birbirine uyan iki çorap ararken, “Uyuyakalmışım,” diye dalgın bir sesle homurdandı.

“Çıkıyor musun? Nereye gidiyorsun? Paul, lütfen bana ne yaptığını söyle. Gerçekten resim çerçevesi yaparak mı para kazanıyorsun?”

“Paspartu,” diye düzeltti Paul gevşek bir sesle. “Hayır, o işten para kazanmıyorum. Bu sadece işin bir parçası.”

“Neyin parçası?”

“Ah, Ellie.” Paul elindeki iki farklı renkte çorapla yatağın ucuna ilişti.

Ona bir çift uygun çorap bulmak üzere komodinine baktığımda, samanlıkta iğne aramanın bunun yanında başarılı bir eylem olacağını hemen anlayıverdim.

“Bunlar ne tür resimler? Gözüme hiç yabancı gelmiyorlar.”

“Bu Aborjin sanatı. Bir galeriye ortağım. Sergiler hazırlıyorum ve tablolar için paspartular yapıyorum. Şimdi tatmin oldun mu?”

“Resim mi asıyorsun?” Çaresiz bir tavırla Paul’e döndüm. Yine de biçimleri ve gri tonları bir ölçüde birbirini tutan iki çorap bulabilmiştim. Onları Paul’e fırlattım. Çevik bir hareketle çorapları kaptı. Sonra giymek için aşağı eğildi. Hareketleri tuhaf bir şekilde hantaldı. “Duvarlara resim asmak için mi tıp okudun?”

Paul derin bir soluk alarak doğruldu ve elini göğsüne attı. “Tanrım, çoraplarımı giyerken soluğum kesiliyor.”

6 Erkek ürünleriyle ünlü bir Alman markası. (ç.n.)

“Hem de yirmi dört yaşında,” diyerek kendi teşhisini tamamladım. Paul yüz olarak yirmi dörtten genç gösteriyordu –yüz çizgileri yumuşak ve gençti. Onu yakışıklı bulan birçok kadın olmalıydı. Ama bu yüzde yaşına uymayan bir ifade görüyordum. Yaşlı, çok yaşlı duran. Kırışıkları yoktu, gözlerinin altında halkalar ya da tipik yorgunluk belirtileri de. Yaşlılık bakışlarında ve ağız kenarlarında göze çarpıyordu. Ama Paul şikâyet ediyor gibi görünse de, bedeni güçlü ve kaslıydı.

“Bu resimleri nereden buluyorsun? Doğrudan Down Under’den mi?” diye deşmeye devam ettim.

Ama Paul çoktan banyonun yolunu tutmuştu. İçeriden “acil” ve “tuvalet” gibi bir şeyler mırıldandı.

Demek ağabeyim galerici olup çıkmıştı. Birilerine yardım ediyordu, aklıyla değil, bileğinin gücüyle. Çünkü Paul sanattan zerre kadar anlamazdı.

Kapı zili tiz bir sesle çaldıktan sonraki kısa zaman içinde, filmlere taş çıkaracak bir dizi olay gerçekleştiğinden, bu belirsizlikler üzerinde düşünmeye zamanım olmadı.

“Açar mısın?” diye seslendi Paul banyodan.

Ben daha tamamen açamadan, kapı şiddetle ardına dayanarak yüzüme çarptı. Diz boyunda beyaz bir gölge havlayarak önümden geçti ve koridora daldı, hemen ardından yerde kayarak duvara çarptı. Bunu ilki gibi beni görmezden gelen, karanlık ve çok daha büyük ikinci bir gölge izledi. Kapıyı tekrar ele geçirip yavaşça ittim. Klik sesiyle kapandı.

Karşımda ayak bileklerine gelen mantosu, sarıya boyalı saçları ve gözaltındaki torbalarla uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Bakışları üzerimi sıyrıp geçti, sonra soğuk bir kibir ve reddediş

dalgası halinde üzerime çarptı. Beni ele geçiren telaş ve gerginlik duygusundan kurtulmak için elimde olmadan silkindim.

Varlığımı kısa bir burun kıvrışıyla yok sayıp takır tukur sesler çıkararak koridor boyunca yürüdü. Paltosu gelinlik kuyruğu gibi arkası boyunca yerde süründü. Öyle aptal görünüyordu ki, kıkırdamadan edemedim.

“Paul!” diye bağırdı. “Paul! Neredesin? Çıkmamız gerek! Park yeri bulamadım, burası iğrenç bir yer, iğrenç... Paul?” Hışırdayarak mutfığa doğru gitti, sonra oturma odasına, yatak odasına baktı ve tekrar koridora geri döndü. “Paul!”

Bu arada beyaz gölge yetersiz beslenmiş, uzun burunlu bir tazi olarak kendini göstermişti. Bir koku aldığı belliydi çünkü burnuyla mutfağın zeminin koklayıp duruyordu. Ayakları parlak fayansların üzerinde sürekli kayarken çıplak kıcıyla fren yaparak spagat açmaktan son anda kurtuldu.

“Paul, hangi cehennemdesin?”

Adamın sesi tenimi çizen bir neşter gibiydi. Frekansına dayanmak mümkün değildi –sanki kalbimin çevresindeki tüm sinirleri titretiyordu.

“Paul, tavşanım,” dedi inler gibi.

Tavşan mı?

Banyodan öfkeli bir ses yankılandı: “Tanrım, kakamı yapıyorum!”

“Of, bu kadar basit olmak zorunda mısınız?” diye gürlledi adam. Bu arada sürekli dev bir anahtar destesini şingirdatıyordu. “Hep böyle basitsin, Paul! Paul? Çıkmamız gereeeeek!”

Alaycı gülümsememi bastırmaya çabalamaksızın adamın yüzüne doğru sırttım. Ama bakışları küçümseme doluydu. Beni tepeden tırnağa nefretle süzdükten sonra hışımla arkasını dönüp parmaklarıyla banyo kapısında trampet çalmaya başladı.

“Jaguarım ikinci sı-ra-da duruyor! Yeni çerçevelerle ilgili bir şey düşündün mü? Onlara aydınlatma da koyman gerek... ayrıca fiyat listesini de basmalısın... Paul, zaman geçiyor!”

Sifonun sesi duyuldu.

“Ah, hiçbir zaman elini çabuk tutamaz ki! Bir türlü hızlı olamıyor!” diye bağırdı adam yüzüme bakmadan. “Şu yatak odası yine ne hale gelmiiiiş... Sana hediye ettiğim o güzelim yatak örtüsü nerede, Paul?”

Gözümü sakınmadan yüzüne baktım. Yatak örtüsü mü? Yatak odası mı?

“Rossini, hayır!” diye havlar gibi mutfağa doğru seslendi. Bastırılmış bir inilti duydum. “Hayır, çık çık!”

“Sen de kimsin?” diyerek önüne dikildim. Beni böyle yok sayan biri, ona siz diye hitap etmemi benden bekleyemezdi. Ona bakarken burnum tatlımsı, sert bir parfüm kokusuyla doldu. Teni solaryum yanıyordu ve köseleyi andırıyordu. Parmağına iğrenç bir şövalye yüzüğü takmıştı. Galerici olduğu belliydi, saçlarını sarıya boyuyordu ve bir tazısı vardı. Köln’de bu ipuçlarını yok sayacak kadar uzun yaşamıştım. Ama bu herif Paul’e tavşanım diyordu ve ona yatak örtüsü hediye etmişti. Eşcinseller evine mi gelmiştim?

Paul ikimizin arasından kendine yol açarak adama sorduğum soruyu yanıtladı: “François Later. Ortağım. François, bu kız kardeşim Elisabeth. Sana ondan söz etmiştim.”

“Umarım sadece iyi şeylerdir,” dedim soğuk bir sesle ama François’nın bakışlarında bunun da bir işe yaramadığını görebiliyordum. Bu nedenle ona elimi uzatmaktan sakındım. Ona dokunmak istemiyordum. Sinirlerim yeterince gerilmişti ve bir tokalaşmayla daha da iyileşeceğini sanmıyordum. Ama yapmacık bir sesle iç geçirerek sağ elini bana doğru uzattı. Öfkeme hâkim olup ona karşılık verdim. Eli sıcak ve terliydi. Parmaklarımı kısa bir an ezercesine

sıkınca az kalsın ağızımdan bir feryat çıkacaktı. Tiksinti içinde elimi ondan kurtardım.

Ortalıkta ansızın bir telaş başlamıştı. Paul ve François iki kez birbirlerine tosladıkları tuhaf bir koreografi eşliğinde yatak odasından atölyeye, oradan mutfaka koşturduktan sonra aceleyle önümden geçip daire kapısına hücum ettiler. “Gece dönerim!” diye bağırды Paul. Sonra kapı kapandı.

Tanrı aşkına, bu da neydi böyle? Afallamış bir halde duvara dayandım ve bu sahnelerin Paul’le nasıl bir ilgisi olduğunu kavramaya çalışarak boş gözlerle koridora baktım. Eski Paul artık yoktu. Aklım büsbütün karışmıştı. Bu yüzden koridordaki beyaz gölgeyi geç fark ettim. Atölyenin kapısı önünde kuyruğunu kıvrımış, oturuyordu. Başını yana çarpıtmıştı ve korku dolu bir sesle inliyordu.

Aptal François kendi köpeğini unutmuştu.

“Merhaba, Rossini,” dedim. “Ben Ellie. Ve bir köpek dostu değilim.” *Bunun nedeni belki de köpeklerin karabasanlardan hoşlanmamaları,* diye düşündüm. Karnımda acı verici bir çekilme oldu.

Köpek hızlı soluk alıp vermeyi kesip kaygan mutfak fayansları üzerinde ve parkelerde spagat açmadan dengesini bulduktan sonra, onun aslında zararsız bir hayvan olduğunu fark ettim. Hatta korkak bile sayılırdı. Hızlı hareket ettiğimde hırlayarak geri çekiliyordu. Ama yere oturup ona bakmadan beklersem yanıma yaklaşıp yumuşak başını yanağıma dayıyordu. Acaba sıçanları avlaması için onu eğitebilir miydim? Ya da daha iyisi, François’nın baldırını ısırması için? Kasanın anahtarını bulması için?

Çok geçmeden cep telefonum çaldı. Arayan Paul’dü. Yanı başında François cırcır böceği gibi konuşuyordu ve bağlantı çok kötüydü ama yine de söylediklerini anlamıştım: “Köpeği unuttuk ama geri dönüp onu alamayız, lütfen ona bakıver.”

Rossini inleyerek sokak kapısına dayanmıştı -korkarım acil dışarı çıkması gerekiyordu. Paul'ün atölyesinden aşırđığım kilitli bir kancaya bir parça ip bağlayıp bunu köpeğın tasmasına geçirdim. Titremeye başlayan hayvan asansöre binmeyi reddedince merdivenlere hücum ettik.

Yarım saat boyunca dilim bir karış dışarıda, Rossini'nin peşi sıra koşarcasına yürüdüm. Daha sonra temposunu yavaşlattı ve böylece ben de hiç olmazsa ara sıra onun değıl, benim onu yönettiğım duygusunu tatmış oldum. Gezintinin keyfini çıkarmaya başlamıştım. Speicherstadt'ı gün ışığında hâlâ tuhaf buluyordum ama kaldırımlar gözüme dostça görünmüştü. Dungeon⁸ ile minyatür harikalar ülkesinin önünde öğrenci grupları toplanmıştı ve içeri alınmayı bekliyorlardı. Turistler fotoğraf çekiyor, tekneler gezinti meraklılarını kanallar arasında dolaştırıyordu. Hatta inşaatın tekdüze gürültüsünü bile oldukça canlandırıcı bulmuştum. Ofis ve depoların balkonlarını sigara içip telefonla konuşan iş dünyasının meşgul insanları doldurmuştu. Paul'ün neden burada oturmak istediğini şimdi anlayabiliyordum. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir ortama sahip başka bir yer bulmak olanaksızdı. Bir stili vardı. Ama karanlık basar basmaz farklı düşüneneğimi biliyordum. O zaman nehir kıyısı masalı tüyleri ürperten ve tanımlayamadığım, kasvetli bir efsaneye dönüşecekti. Karanlık hâlâ erken başlıyordu.

Rossini'yle birlikte köprülerden geçip Sandtorkai'ya dek yürüdük. Hava soğuktu ama güneş parlıyordu ve içime çektiğım deniz kokusu öyle yoğundu ki, ansızın aklıma gelen eski anların özlemiyle iç geçirdim. Gezdiğimiz kasvetli fiyortları ve kuzeyin buzlu topraklarını, karlı kulübelerin içinde geçen karanlık tatillerimizi ve insan yerleşiminden uzakta yaşadığımız kutup gecelerini hatırladım. Bu yolculuklar Paul ve benim için her zaman müthiş bir maceraydı.

Ama ufka kadar bakabildiğim açık denizi henüz hiç görmemiştim. Yine burada da göremiyordum. Acaba babam ona uzun gemi yolculuklarını ve orada uğradığı saldırıyı hatırlattığı için bilinçli olarak mı böyle bir yer seçmişti? Ya da ışıktan korunaklı olduğu için mi? Güneşin okyanus üzerinde parlayarak dalgalar üzerinde milyonlarca parıltı oluşturması acaba nasıl bir şeydi?

Öğleden sonra esmeye başlayan inatçı bir rüzgâr, beni ve Rossini'yi önüne katarak Wandrahm'daki daireye geri postaladı. Paul'ün oturduğu apartmanı bu kez çabucak buldum – nasıl olup da burada kaybolabildiğime şaşıyordum çünkü çok basitti- ve öğleden sonranın geri kalanını Rossini'ye parfüm şişelerini banyo rafından alıp klozete atmasını öğrettim. Her başarılı deneme için ödül olarak bir parça sosis ve bol bol övgü aldı.

Geriye sadece François'nın klozet kapağını açık bıraktığını ve parfümlerini kapalı dolaplarda tutmadığını ummak kalıyordu.

Ve tüm gün korktuğum gibi, ağabeyimin onunla bir işi olmadığını da umuyordum.

SERBEST DALIŞ

Hiç düşünmeden aşağı atladım ve su her yerimi kapladığında kollarımı geriye uzatıp başımı eğerek bedenimi ağırlaştırdım. Çabucak dibe batarken ne suyun soğukluğunu ne de açık duran gözlerimdeki tuzu hissediyordum.

Paul'ü bulmam gerekiyordu. Diğerleri onu aramaktan çoktan vazgeçmiş olsa da, o burada, suyun dibindeydi. Onu ancak ben kurtarabilirdim. Azimle çevremi saran karanlığın içinde yüzdüm. İşte! Oradaydı, evet, bu Paul'dü –ama ne yapıyordu öyle? Yüzüme bakmadan yanımdan geçip gitti. Başımı kaldırıncı bedeninin suyun yüzeyini yardığını gördüm. Kurtulmuştu. Yaşayacaktı. Yaşamak istiyorsam, benim de onu izlemem gerekirdi çünkü soluğum kesilmek üzereydi.

Ama altımda oluşan bir parıltı beni aşağı doğru çekti. Bu, deniz dibindeki kumun üzerinde dalgalanan bir kâğıt parçasıydı –Colin'in elinden çıkmış bir kâğıt. O çok sevdiğim eğimli ve zarif harflerin bir araya getirdiği, alt alta dizili satırlar. Benim için bir mektup...

Onu yakalamak istedim ama sürekli parmaklarım arasından kayıp gidiyordu. Ciğerlerimdeki son hava baloncuklar halinde ağzımdan çıktı. Hissizleşmiş bacaklarımı güçlükle çırparak mektubun ardından

yüzmeye çabaladım ama tam altımda bir yarık açıldı ve mektup, tek kelimesini okuyamadan okyanusun karanlığında kayboldu.

Artık istemiyorum, diye düşündüm yorgunlukla. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Boğulmak acı verici değildi. Hatta çok hoştu. İçgüdülerime galip gelerek derin bir soluk aldım. Soğuk su boğazımdan içeri doldu ve sabırla ölümü beklemeye koyuldum. Acaba nasıl olacaktı? Düşüncelerim şimdiden donuklaşmaya başlamıştı. Aklım karmakarışık ve uyuşmuştu. Bir kez daha su yuttum. Kalp atışlarım yavaşladı. Bir vuruş... bir vuruş daha... bir yudum su daha... Ölmek bu kadar uzun mu sürüyordu?

Hayır, lanet olsun –henüz her şey bitmemişti! Hepsi bu kadar olamazdı! Gevşemiş bedenimi panik içinde dikleştirerek kollarımı suyun yüzeyine doğru uzattım ama benden çok uzaktaydı, çok fazla uzakta... Karanlık çoktan her yanıma kaplamıştı ve görüşümü engelliyordu ama kalbimin boğuk bir sesle çarptığını duyabiliyordum. Bacaklarımı deli gibi çırparak yüzeye çıkmak için çabaladım. Güneş neredeydi? Hava neredeydi? Başaramayacaktım. Boğulacaktım. Şimdi.

“Hayır, yeter, sakın ol!” Öfkeyle sıçrayıp ellerimle kulaklarımı bastırdım. Sanki biri, her iki kulağıma okkalı bir tokat atmış gibi uğulduyorlardı ve şiddetle çarpan kalbimin gürültüsü kulak zarımı patlatacakmış gibiydi. Yaşıyordum. Paul’ün oyun odasında idim. Her şey yolundaydı. Sadece rüya görmüştüm. Ama hâlâ özgürce soluk alamıyormuş gibiydim. Pencereyi açıp dışarı sarktım. Rüzgâr durmuştu. Artık deniz kokmuyordu, aksine burnuma leş gibi bir koku gelmişti. Sanki kasaplar çöplerini kanala dökmüşlerdi. Altımdaki su parlak ve dümdüz akıyordu. Ay tüm gürültüleri boğan yoğun bir sisin ardına gizlenmişti. Gecenin ölüm sessizliği her şeyi zehirleyen bir duman gibi Speicherstadt’ın üzerine çökmüştü.

Ama beni uyandıran neydi? Titreyerek soluk aldım ve François’nın dairenin içinde yankılanan sesini duyduğumda, içgüdüsel bir hare-

ketle ellerimi kulaklarıma bastırıp ardından donuk bir sesle güldüm. Sorumun yanıtını almıştım.

“Bir eşcinsel yüzünden altına yapmayacaksın herhalde, Ellie,” diye kendi kendime fısıldadım. François’nın inlemeye benzer sesi kesildi, yerine köpeğinki başladı, ardından Paul bir şeyler söyledi. Doğru, köpek gitmişti. Geceyarısı onun iniltilerine dayanamayıp ayaklarımın dibinde uyumasına izin vermiştim. Yoksa François odaya girip Rossini’yi bizzat kendisi mi almıştı? Biraz önce rüya görürken içeride miydi? Şiddetli bir titremeye kapılarak yorganıma sarındım ve omuzlarıma dek örttüm. Koridordaki patırtıya bakılacak olursa, Paul ve François eve biraz önce dönmüşlerdi.

Yatağıma kıvrıldım. Pencereyi açık bırakmıştım. Soğuktan titresem de, soluk alamayacağıma dair gerçekdışı bir korku beni buna zorlamıştı. Pis kokulu nemli sis çabucak odama doldu ve Paul’ün rafta duran pis ıvr zıvrı çok geçmeden ana hatlarını kaybetti. Rossini bir kez daha havladı ve ardından sokak kapısı kapandı. Şimdi ya asansörün gıcırdaması gerekiyordu ya da merdivenlerdeki ayak seslerini duyacaktım. Ama hiçbir şey duymuyordum. Yoksa François bu gece burada mı kalıyordu? Sadece sokak kapısını mı kilitlemişti? Paul’ün odasında, ona hediye ettiği o güzel yatak örtüsünün altında mı uyuyordu?

“Öff,” diye mırıldandım tiksintiyle. O zaman bu, Paul’ün başka bir dünyaya adım atmış olduğuna dair kesin kanıttı. Neden böyle olduğunu hâlâ pek fazla anlayabilmiş değildim. Hayır, ne anlayabiliyor ne de inanıyordum. Bu olamazdı. Bana kalsa, herkes istediği yoldan gidebilirdi. Ama bu konuda beni olağanüstü rahatsız eden nokta, bunun koskoca bir hata olduğuna dair içimin derinliklerinde hissettiğim inançtı.

Bu olayı mümkün olduğunca mantıklı bir açıdan ele almaya çalıştım. François Paul’le birlikte bir galeri işletiyordu, tamam. Sadece

bu, bir şey ifade etmezdi. Adamın Paul'ün ustalığına ihtiyacı vardı, bu onları sevgili yapmazdı. Ona yatağı için bir örtü hediye etmişti (ancak Paul'ün bu hediyeye fazla anlam yüklediği söylenemezdi, o halde bunu benim de yapmam gerekmiyordu). Paul'e tavşanım, demişti... hayır, bir kanıt ihtiyacım vardı.

“O halde çıkıp bakalım,” diye mırıldandım ve parmak uçlarıma basarak kapıya doğru yürüdüm. İkisini iş üzerinde yakalamak gibi bir niyetim yoktu çünkü göreceğim manzaranın daha güzel rüyalar görmeme neden olmayacağı açıktı. Ama yatak odasına kısa bir göz atmak, teorimi gözden geçirebileceğim ve böylece çürütmeyi umduğum tek olanaktı.

Hırsız gibi sessiz olma konusunda hâlâ idmanlıydım ve bu durum Paul'ün odasının kapı kolunu çıt çıkarmadan aşağı indirmemi sağladı. Paul de tıpkı benim gibi penceresinin iki kanadını birden açık bırakmıştı ve suyun yüzeyindeki kıpırtılar odanın açık renkli tavanına yansıyor. Su neden kıpırdıyordu ki? Biraz önce kendi odamdan aşağıya baktığımda sis öyle bastırmıştı ki kanalın kendisini bile seçememiştim. Peki ay ışığı odaya nereden giriyordu? İnanmayan gözlerle yatağın üzerinden dışarıya baktım. Gerçekten de sis dağılmıştı ve soluk ay Speicherstadt'ı sütümsü parlaklığıyla sarmalıyordu.

Yataktan gelen keskin bir öksürükle ansızın yerimden sıçradım. Çevik bir hareketle kendimi kapının gölgesine attım ama bu hiç gerekli değildi. Paul uyuyordu ve yalnızdı. François yanında değildi. Ama Paul'e bakınca içim yine de rahatlamamıştı. Üzerindeki yorganı göbeğine dek aşağı itmişti. Bu oda benimkinden daha soğuk olduğu halde bedeninin üstü tamamen açıktaydı. Paul'ün boynu hafifçe arkaya yaslanmıştı, ağzı açıktı ve soluk sesleri korkunçtu.

“Polipler,” dedim alçak sesle. “Karnabahar büyüklüğünde olmalı.” Paul kıpırdamıyordu. Titreyen gırtlğından gargara yapar gibi bir

horultu yükseldi. Nasıl bu kadar çabucak ve derin uyuyabiliyordu? François daha demin çıkıp gitmişti, en fazla beş dakika önce. Ya da bu odaya girdiğimden bu yana yine korktuğum şey mi oluyordu? Yine zaman duygumu mu kaybediyordum?

Bu ilk kez başıma gelmiyordu ancak yazın bu olduğunda suçlusu Colin'di. Ama burada Colin yoktu. Burada sadece ben ve inşaat işçisi gibi horlayan Paul vardık, kız kardeşine şizofren gözüyle bakan ağabeyim. Zaman duygusu kaybıyla artık hakkımdaki iddialarıyla ilgili semptomlarını mükemmel bir şekilde tamamlardı.

Yatağa yaklaşıp ellerimi onun güçlü omuzlarına koydum ve başını dikkatle yana çevirdim. Yine hiçbir tepki vermemişti. Kendi horultusundan nasıl uyanmadığını gerçekten merak ediyordum. Bu durumda en azından huzursuz bir gece geçirmeye hazırlıklı olmalıydım çünkü Paul'ün odası benimkine bitişikti ve duvar çok inceydi. Yine de François'nın burada ya da onunla birlikte gecelemiyor olması rahatlatıcıydı.

Başımı sallayarak, "Püf," diye fısıldadım ve ardından yorganı dikkatle Paul'ün çıplak bedenine örttüm. Ama sinirli bir hareketle yine sırtüstü geri döndü. Bu arada bir nebze olsun uyanmamıştı.

Paul'ün şiddetli horlamalarına karşın ansızın hafif bir şapırtı duydum. Bunu, evin duvarlarını tırmalayan küçük sesler izledi. Ses ara vermeksizin yakınlığa. Sıçanlar! Bir sıçrayışta pencereye ulaşarak içe doğru açık duran iki kanadı kapamaya yeltendim. Ama birbiri üzerine oturup kapanacakları yerde gıcırdayarak menteşelerinden ayrıldılar ve dengemi kaybedip pencere kanatlarıyla birlikte dışarı doğru düştüm. Bağırarak zamanım bile olmamıştı. Henüz havadayken yana doğru dönebildim ve parmaklarım pervazın kenarını kavradı. Çıplak ayaklarımı evin nemli duvarına dayadım.

“Aman Tanrım...” dedim soluk soluğa. Pencere kanatları tepemde yelken gibi süzülüyordu. Her iki kanadı tutan sadece alttaki menteşelerdi. Lanet olsun, bu nasıl olmuştu? Neredeyse ölecektim.

Küstah bir burun ayak parmaklarımı kokladı ama Speichers-tadt’taki sıçanlar beni ne kadar iğrendirseler de, onu tekmelemek hayatıma mal olabilirdi. Suyun en az on metre yukarısında asılı kalmıştım ve aşağıya düştüğüm takdirde suyun hayatta kalmama yetecek kadar derin olup olmadığını bilmiyordum. Kısa bir an hareket etmeden beklerken jet hızıyla düşündüm. Hangisi daha fazla enerji harcamama neden olacaktı –Paul’e seslenmek mi yoksa kendi gücümle yukarı tırmanmak mı?

Hayır, Paul’e seslenmek iyi fikir değildi. Beni gecelikle odasının dış duvarında asılı bulduğu takdirde, hakkımda edildiği bulgulara bir yenisini daha ekleyecekti. İntihar teşebbüsü. Bu, en az üç gün kapatılmak demekti.

Sıçan şaşırtıcı bir yumuşaklıkla küçük ayak parmağımı kemirmeye başladı. Berbat durumuma karşın kıkırdadım. Ayak tabanlarım korkunç gıdıklanırdı. Derin bir soluk alıp sağ ayağımı bir parça yukarı koydum, ardından sol ayağımı sürükleyip bedenimi Paul’ün pencere pervazına doğru yükselttim. Ağabeyim hâlâ boylu boyunca uzanmış, horluyordu.

Tüm bedenim titrerken yerde emekleyerek odasından çıktım, kapıyı ardımdan çekip koridorun soğuk döşemesine yığıldım. Burada kalmamam gerektiğini biliyordum ama o an hayatta olduğum ve ertesi sabah şişmiş bir ceset halinde Wandrahm kanalında bulunmayacağım için mutluydum.

Şiddetle çarpan kalbimi sakinleştirmek için sırtımı döndürüp kollarımı başımın arkasında kenetledim ve karşımdaki duvarda asılı duran tabloya baktım. Bu, koyu portakal rengi üzerindeki basit beneklerden oluşan bir spiral şekliydi. Koridorun loşluğunda kurumuş

kan gibi parlıyordu. Gözlerim spiralin uyuşuk kıvrımlarını izledi. İç noktada son buldukları yerde yeniden başlıyorlardı. Zihnime hoş bir yorgunluk ve huzur yayıldı.

“Çerçevenden dışarı çıkman gerek,” diye fısıldadım. Ayağa kalkıp tabloyu duvardan aldım, arkasını çevirip Paul’ün tabloyu germek için yapmış olduğu menteşeyi açtım ve resmi ağır paspartudan yavaşça dışarı çektim.

Sonra onu odama taşıdım, yastığımın altına koyup yüzümü kuştüyelerine gömdüm ve hemen uyudum.

KIRIKLAR ŞANS GETİRİR

“Pekâlâ,” dedim burnumun dibinde açılmış olan gazeteye doğru. “Babamın bir tahtası eksik olabilir. Yeni hedefin resim asmak olabilir ve bu işten lüks bir hayat sürecektir kadar para kazanabilirsin ama bildiğim bir tek şey var: sen eşcinsel değilsin.”

François bizde gecelememiş olsa bile Paul’ün onunla sevgili olup olmadığı sorusu beni rahat bırakmıyordu. Biraz önce birkaç imalı sözüme de ses çıkarmayınca –konu, birlikte çıkılacak olan bir tatildi, hatta bir miras sözleşmesi (henüz yirmi dört yaşında!)- şüphelerimin yersiz olmadığını anlamıştım.

“Bu resimlerin kâr marjı çok yüksek,” dedi gazetenin ardından. Bir de üstelik, “Ve Porsche de ikimizin,” diye ekledi. Paul’ün cerrah eli taze sıkılmış portakal suyuna uzandı. Onu kana kana içtiğini duydum, ardından hemen öksürmeye başladı. Neden her şeyi bu kadar sık genzine kaçırmıyordu ki? Yoksa gırtlak kanseri mi oldu, diye alayla kendime sordum.

“Yüksek bir marj mı... neden? Resimleri yerli halktan bir elma ve yumurtaya satın alıp şık bir şekilde çerçeveledikten sonra züppenin birine binlerce avroya kakaladığınızı için olmasın?”

“İnsanlar bunlara o kadar para ödemeye hazır Etno tarzı moda.”

“Ah,” dedim alayla. “Alkole alıştırdıktan sonra travma geçiren Aborjinleri donuna kadar soyamak da moda olmalı.”

“Aman, Ellie, şimdi dünyayı kurtarma ayaklarına yatma, lütfen! Zaman kötü ve para kazanmam gerek. Bugün bir doktorun dağ gibi borcun altına girmeden ayakta kalabileceğine inanıyorsan çok yanılıyorsun.”

“Ama tıp eğitimini bırakmanın nedeni bu değil herhalde,” diye deşmeye devam ettim.”

Paul sonunda gazeteyi yüzünden indirdi. Gözleri kısılmıştı, göz bebekleri mavi bıçak gibi keskinleşmişti. Boğa öfkeleniyordu. Tahminimde yanılmadığımı biliyordum. Dün akşam Paul’ün bilgisayarında yaptığım araştırma sonucu François’nın galerisinin web sayfasını bulmuştum. (Sayfada Paul’ün adının bir tek harfi bile geçmiyordu, künyede bile.) En ucuz resim dört bin avrodan başlıyordu. Ama insan hakları organizasyonu ile ilgili bir sayfada, Aborjinler’in resimlerinin yok pahasına satın alınıp kat kat üstüne bir fiyatla satıldığından söz ediliyordu. Galerilerden çıkan tek para nakil masraflarıydı. Ama bunu da sınırda tutuyorlardı. François’nın bu resimlerden bir konteynır dolusu sipariş verdiğini ve limandan bizzat gidip aldığını hayal edebiliyordum. Ama şimdi bu konuda tartışmak istemiyordum.

“Ayrıca eşcinsel değilsin,” diyerek asıl konuya geri döndüm.

“Eşcinsel olup olmadığımı bilmiyorum,” diye karşılık verdi Paul. Öfkelendiği açıkça belli oluyordu. “O benim dostum ve iş ortağım, birlikte çalışıyoruz ve...”

“Ve ne?”

“Ellie, yeter. Beni böyle sıkıştırıp durma.”

“Bunu yapan bir başkası, ben değilim,” dedim öfkeyle.

“Beni yargılıyor musun?” diye sordu Paul. Ses tonunda bir zafer ifadesi vardı.

“Ah, Paul, yalvarırım! Daha bir yıl öncesine dek Köln’de yaşıyordum, grubumuzda iki eşcinsel vardı ve onlarla mükemmel anlaşıyordum.” Hatta Jenny ve Nicole’den çok daha fazla. Belki de maskemi çıkarıp gerçek yüzümü onlara gösterseydim, Daniel ve Jim bunu kabullenirlerdi. Ama bunu ancak Westerwald’a taşındığımızda yapmıştım –ve bunun sonucunda bir Cambion’a âşık olduğum için kalbim paramparça olmuş, yetmiyormuş gibi kendi ağabeyim beni bir psikiyatri kliniğine layık görmüştü.

“Evet, evet, herkes eşcinselleri bilir ve onları hoş bulur ama ailede bir tane çıkınca doksan derece değişirler,” dedi Paul inatçı bir sesle.

“Neden bu değil, Paul, gerçekten. Sen onu sevmiyorsun... bunu çok iyi biliyorum. François’ı sevmiyorsun, ayrıca eşcinsel değilsin...”

“Ellie.” Paul kendini sakın olmaya zorluyordu ama artık bu işin ucunu bırakamayacağımı hissediyordum. Beni sürekli deşmeye devam eden karnımdaki şu dikenden kurtulmak için bu durumu şimdi açıklığa kavuşturmalıyım. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen bunu kabul et.”

“Hayır,” diye karşı çıktım kararlı bir sesle. “Seni Lilly’le gördüm, Paul. Birbirini bu kadar seven bir çiftte çok az tanık oldum. Sana deli divane oluyordu, özellikle de sen ona tapardın...”

“Elisabeth, konuşmak istemiyorum!” diye haykırdı Paul. Elindeki bıçağı tabağına öyle şiddetli vurdu ki, porselen paramparça oldu. Korkuyla sıçradım. Parmakları titriyordu. Birkaç saniye boyunca bıçağı alıp göğsüme saplayacağından korktum. Sanki çatal bıçağı masaya vuran benmişim gibi, “Lanet olsun!” diye yüzüme haykırdı. “Bu seriden artık satılmıyor, şimdi bir tabak daha gitti...”

“Bu sadece tabak,” diye onu sakinleştirmeye çalıştım. Beni korkutuyordu. Paul savruk bir hareketle kırık parçaları kenara itti. Parmakları sanki tekrar bıçağı arıyormuş gibiydi.

“Bu sadece bir tabak değil. O bir Versace,” dedi nefretle.

“Ve iğrenç görünüyor,” dedim buz gibi bir sesle, tabağımı masadan kaldırıp mutfak dolabına doğru fırlattım. İnce porselen dolaba çarpar çarpmaz paramparça oldu. Paul ayağa fırlarken eli bana doğru uzandı.

“Sen...” dedi boğuk bir sesle. Sandalyemden kalkarak korkuyla geriledim. “Beni rahat bırak, seni uyarıyorum,” diye soluyarak elini kaldırdı. Diğer eliyle göğsümden tutarak beni kabaca geriye doğru itti. Dengemi kaybederek masanın kenarına tutunmaya çalıştım. Ama Paul’ün şiddetine karşı koyamamıştım. Geriye düşerken sırtımı duvara çarptım, ardından başım yerdeki fayanslara vurdu. Bedenimi korumak için içgüdüsel bir hareketle bacaklarımı çektim.

Paul’ün eli sanki her an yüzüme indirmek istermiş gibi hâlâ havada duruyordu. Ağzı çarpılmış ve gözleri kararmıştı. Parlak gökyüzü artık içlerinde yansıyamıyordu. Üzerime doğru eğildiğinde saçları yüzüme değdi. İnleyerek geriye doğru süründüm. Paul görünmez bir gücün etkisindeymiş gibi vurmak için tekrar elini kaldırdı ama tam yanağıma inecekken eli havada asılı kaldı.

İçimdeki her şey kaçmam için haykırdığı halde soluk almaya ya da kıpırdamaya cesaret edemiyordum.

“Sustum, ağzımı açmayacağım, söz, hiçbir şey söylemeyeceğim!” diyerek onu sakinleştirmeye çalışırken kendi ağzımın da çarpıldığını fark etmiştim –ama benimki Paul’de olduğu gibi öfke ve nefretten değil, yaşadığım korkudandı. “Paul, lütfen...”

Ağabeyim derin bir inleyişle elini geri çekti. Bunu yapmak ona müthiş bir güce mal olmuş gibiydi. Sonra başını arkaya attı ve damarlarımdaki kanı donduran bir çığlık kopardı. O anda başım dönmeye başladı.

“Sen... benim... ağabeyim değilsin. Sen benim ağabeyim değilsin!” diye fısıldayarak onu görmemek için kollarımı yüzüme bastırdım çünkü gözlerimi kapatamıyordum. Donakalmıştım.

Ağır bedeninin gölgesi üzerimden çekilip ayak seslerini duyana dek bekledim. Sonra yerde yuvarlanarak kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başladım. “Ah, Tanrım, baba... neden burada değilsin... sana ihtiyacım var...” diye sessizce hıçkırdım. Sanki babam beni duyup her şeyi yoluna koyacakmış gibi.

Paul’e ne olmuştu? Neredeyse kendi kız kardeşini dövüyordu. Dövmek mi? Hayır, sadece bu değildi, hayatımdan endişe etmiştim.

Paul daha önce saçımın teline bile dokunmamıştı – tabii tamamen akli başında olarak mutfak bıçağı ve kızartma çatalıyla beni ameliyat etmeye kalktığını saymazsak (en azından derimi dezenfekte etmişti). Tam tersi, Paul beni her zaman korumuştı. Eskiden yanıma yaklaşan biri olduğunda ondan korkarlardı. Ya şimdi? Bana saldırmıştı. Hem de hiç yoktan. Aptal, iğrenç tabaklar yüzünden.

Gerçi çok üstüne gitmiştim. Ama eskiden –bu ilk kez oluyordu– böyle durumlarda beni yok sayarak odasına kapanırdı.

Hem sonra acı çekercesine attığı şu çığlık. Sanki bu sesi çıkarmak için geri kalan son enerjisini kullanmış gibiydi, bir daha hiç soluk almayacakmış, hiçbir şey hissetmeyecekmiş gibi...

Tüm bunlar Lilly’nin yokluğundan dolayı mıydı? Paul’ün evden neden bu kadar erken çekip gittiğini ancak yazın öğrenmiştim. Kız arkadaşı Lilly babama âşık olmuştu. Paul ise babamın bu aşka karşılık verdiğinden, evet, hatta onu kışkırttığından emindi. Çünkü sonuçta o dönemde babamın annemi birtakım yasak ilişkiler yaşamak için sık sık yalnız bıraktığına körü körüne inanmıştı.

Colin’in anneme âşık olduğu için beni terk ettiğini hayal etmeye çalıştım. Sadece düşüncesi bile dehşet vericiydi. Böyle bir şey başıma geldiğinde herhalde ben de onun gibi annemi suçlardım. Ama bu durum gelecekteki tutkularımdan ve planlarımdan vazgeçmemi –ve lezbiyen olmamı– gerektirir miydi?

Bu düşünce o kadar sinirimi bozmuştu ki ağlamayı kestim. Hayır, herhalde lezbiyen olmazdım. Ama üzüntüden kahrolacağım kesindi. Şu anda yaşadığımdan daha üzgün olamayacağımı bilsem de.

Bitkin bir halde yere uzandım. Mide bulantım öyle şiddetliydi ki kahvaltı masasından yayılan kokulara katlanamadığımdan, kurumuş ağzımla soluk alıyordum. Biraz önce çarpan kapıdan anladığım kadarıyla, Paul yatak odasına çekilmişti. Yoksa yatağa mı uzanmıştı? Ya da temiz hava mı almak istiyordu? Lanet olsun, pencere... Dünyeye gece ayağa kalkacak durumda olmadığım için pencerenin kanatlarını gevşekçe eski yerine itmiştim, Paul biraz önce beni ne kadar korkutmuş olsa da o benim ağabeyimdi. Ona bir şeyler olmuştu ve bu her neyse, ona karşı koyamamıştı. Onu hiçbir şekilde öfkelenmemeliydim, ama iyi olup olmadığına bakmam gerekiyordu.

Sandalyeme tutunarak ayağa kalktım ve sendeleyerek Paul'ün odasına doğru yürüdüm. Kapıyı tıklatmadan açtım. Onun başını yastıklara gömerek karın üstü yattığını görünce sesli bir soluk vererek rahatladım. Solukları yavaş ama düzenliydi.

"Defol, Ellie." Sesi acı doluydu. Yoksa ağlamış mıydı? Ya da bitkin olduğu için mi sesi böyle zayıf çıkmıştı?

"Penceren bozuk. Sadece bunu söylemek istedim."

"Biliyorum."

Omuzlarımı silktim -daha fazlası elimden gelmiyordu ve onu teselli etmek gibi bir niyetim de yoktu... ve odama geri döndüm. Bavulumdaki eşyaları hâlâ çıkarmamıştım; hem yeterli dolap gözü yoktu hem de hâlâ kalıp kalmamak konusunda kararsızdım.

Artık Paul'ün yanında kendimi güvende hissetmiyordum. Şu anda bana aklını kaybetmiş gibi gelen *oydu* ve kendimi onunla kıyasladığımda fazlasıyla normal olan bendim. Yine de: Sağ yanağımda kamçı izine benzer bir çizgi, başımın arkasında da bir şiş vardı ve kendimi berbat hissediyordum ama... son saniyede kendine hâkim

olabilmişti. Bu yüzden içimde bir şey, beni şimdi kaçıp gitmekten alıkoyuyordu. Sonuçta bir yerime bir şey olmadan elinden kurtulmuştum. Ona neler olduğunu bilmek istiyordum. Şimdi gidersem, bir daha asla beni yanına yaklaştırmazdı.

Üç günden beri Hamburg'taydım ve şimdiye dek sadece Speicherstadt'ı görmüştüm. Buradan dışarı çıkmak, başka yerler görmek istiyordum. Sadece çevredeki tuğla taşlı binalara, aralıklardan görünen gökyüzüne ve altımda akan bulanık suya bakmak istemiyordum. Klinikteki temizlik işi gözüme bir anda işaret gibi görünmüştü. Oraya bizzat gittiğimde elbette yanlışlık ortaya çıkacaktı. Ama klinik herkesin Hamburg'un en güzel yeri dediği Alster bölgesindeydi. Bu randevuyu bir gezintiye dönüştürebilir ve bu arada sakın kafayla düşünebilirdim. Daha sonra kendimi iyi hissettiğimde de kliniktekilere gidip bekledikleri temizlikçinin ben olmadığımı açıklardım.

Bu planı yaptıktan sonra biraz olsun rahatlamıştım. Akşamüzerine dek Paul ve ben sessiz sedasız yataklarımızda yatmaya devam ettik. Ara sıra hâlâ korkutucu bir hıçkırık yükseliyordu. Birkaç saat sonra midem düğümlenir gibi olmaya başlamıştı. Acıkmış ve susamıştım. Bavuldan uygun birkaç giysi çıkarıp banyoya gittim. Duş alıp uzun süredir elimi sürmediğim makyaj çantamı açtım. Temizlik işi için düşünülen kişi ben olmadığım halde ilk iş vardiyama düzgün bir kılıkta gitmek istemem oldukça saçmaydı.

Paul ansızın yarı açık duran banyo kapısında belirince ellerim titremeye başladı ve maskarayı kaydurdım. Şimdi yüzümde iki çizgi olmuştu, biri sağ diğeri sol yanağımda. Siyah ve kırmızı.

"Ellie, küçüğüm." Paul'ün kelimeleri ağzından yorgun çıkıyordu. Fazlasıyla yorgun ve bitkin. "Bunu yapmak istemedim. Bu hiç hoş değil. Beni aşağı çekiyor.. Beni kızdırmamalısın, lütfen bunu yapma..."

Tereddüt ederek ona doğru döndüm. Aman Tanrım, bakışları... hemen arkamı döndüm. Ama bakışlarımızın kısa bir an birbirini bulması gözlerimin yaşlarla dolmasına yetmişti. Maskaranın buluşmaması için bir kâğıt mendille çabucak kirpiklerimi kuruladım.

“Tamam,” dedim boğuk sesle.

“Ne için hazırlanıyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu Paul.

“Bir randevum var.”

“Randevu mu? Bu durumda gidebileceğinden emin misin?..”

“Evet,” diye yalan söyledim. Hiçbir şekilde emin değildim. Şu anda tüm perişanlığımı ortaya koymam için bana dostça gülümsemesi yeterdi. Omuzlarımı geriye itip yanaklarımdaki maskara lekelerini silmek için bir kâğıt mendil daha aldım. Diğer leke kalacaktı. Zaten artık ayrıntılı makyaj yapacak zamanım kalmamıştı, özellikle de bir gezinti için. Makyaj yapmayı unutmuş ve zamanımı boşa harcamıştım.

Ellerimi ıslatıp saçlarımı düzleştirmeye çalıştım ve Paul’ün yanından geçerek koridora çıktım.

“Şimdi nereye gidiyorsun, Ellie?”

“Temizliğe.”

“Temizliğe mi?” diye sordu Paul afallamış bir halde. “Temizliğe mi gidiyorsun?”

“Çok doğru,” diye karşılık verdim kuru bir sesle. Ona bakarken ağız kenarlarımdan tıpkı onunki gibi alayla çekildiğini hissettim. “Sen duvara çivi çakıyorsun, ben de temizliğe gidiyorum. Sturm kardeşler kariyer yapıyor.”

Veda etmeden kapıdan çıktım, Sandtorkai’de bir taksi durdurup boş midem ve dönen başımla birlikte ilk resmî işyerime doğru yol aldım.

SANDMANN

Bu taksi yolculuğunda adresin doğruluğundan şüphe eden bu kez ben olmuştum. Bina bir klinikten çok, lüks bir oteli andırıyordu. Çukurda kalan beşik çatısı üçgen biçiminde yere kadar iniyordu. Tuğla ön cephesi göz doldurucuydu. Alt katlarda yuvarlak olan pencereler, üst katlarda kare biçimini almıştı.

“Burası olamaz,” dedim boyun eğercesine. “Yanılıyor olmalısınız.”

“Kudüs Hastanesi, değil mi? Burası Kudüs Hastanesi, genç bayan,” dedi taksi şoförü nazik bir sesle. Ama hafifçe sinirlenmiş olduğu belliydi. “Moorkamp 2’den 6 numaraya kadar. Hamburg’ta başka Kudüs Hastanesi yok.”

Ücreti ödeyip taksiden indim. İlk vardiyama beş dakika kalmıştı. Çoğu pencere şimdiden karanlıktı ama lobide ışık vardı. Aslında burada kalkıştığım şey tamamen budalacaydı. Onları telefonla arayabilirdim. Gerçi telefon numarası yanımda değildi ve mektupta sadece e-posta adresi yazılıydı ama çantamdan cep telefonunu çıkarmak, bilgi merkezini arayıp hastaneye bağlanmak ve bir yanlışlık olduğunu açıklamak üç dakikalık bir işti.

Peki bunu neden yapmamıştım? Sokak lambasının ışığında kâğıttaki yazıyı son kez okudum. Bu mektuptaki bir şey onu önemsememe neden olmuştu ama bunun ne olduğunu adlandıramıyordum. Paul’ü ve aceleci teşhisini düşündüğümde, elimde olmadan omuzlarımı kaldırdım. Potansiyel bir ruh hastası olmadığımı inanmaya kesin kararlıyım. Paul’ün düşündüğü gerçekse, zaten er ya da geç bir

gün beyaz giyen adamlar tarafından alınıp bir yere kapatılırdım. O zaman buna karşı çıkamazdım. O halde deli olabileceğimi düşünüp kendimi delirtmesem daha iyiydi. Çünkü bu her şeyden çok daha fazla delice hissettiriyordu. Özellikle daha yoldayken beynimi kemiren teoriyi hiç mi hiç aklıma getirmemeliydim. Bu teoriye göre mektubu yazan Paul'dü ve uzun zamandır beni bir yere kapatmayı planlıyordu. Belki de bu binaya.

Önümdeki cadde ansızın boşaldı. Bu fırsatı kullanıp sağa ya da sola bakmadan karşıya geçtim. Saat sekize iki dakika vardı. Ağır adımlarla yürüyerek ağaçları geçtim ve ana kapıya doğru yaklaştım. Sekize bir vardı. Artık geriye dönemezdim. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu ve klinikten içeri adımımı atar atmaz hemen danışmaya doğru yürüdüm.

Telefonda konuşan kadının arkasında gezinen beyaz gömlekli, boynunda stetoskop asılı zayıf, neredeyse dazlak adam hemen gözüme çarptı. Evet, geziniyordu, bu durum başka türlü tanımlanamazdı. Orada hiç işi olmadığı halde aylak aylak geziniyordu. Birkaç çekmeceyi karıştırıp mektuplara göz atıyordu ama dikkatini başka bir şeye vermişti.

Bana.

"İyi akşamlar, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi camın ardındaki kadın dostça bir gülümsemeyle.

"Ben... şey," diye kekeleyerek elimdeki mektubu kaldırdım.

"Ah, demek buradasınız, Bayan Schmidt. Gelin, gelin!" dedi köşedeki adam neşeyle. Ben engel olamadan kolumdan tutup asansöre doğru çekti.

"Ben Bayan Schmidt değilim," dedim öfkeyle, bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. Beni hemen bıraktı ve özür diler gibi kollarını havaya kaldırdı.

“Bağışlayın, Bayan Sturm,” diye fısıldadı. “Ama şimdi benimle gelmeniz gerekiyor, lütfen yukarı çıkana dek konuşmayın.” O sırada elinde şişman bir çaydanlık taşıyan bir hemşire bize katıldı. Adam hemen neşeyle onunla gevezelik etmeye koyuldu. Konuştukları bilinen saçmalıklardı. Hava berbattı, ilkbahar artık gelmeliydi, sonunda dışarıda oturabileceklerdi, çocuklar nasıldı? Konuşulanlarla ilgilenmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmaya ve orada bulunmam son derece normalmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama içimden sabırsızlanıyordum. Bu herif “yukarı” çıktığımızda bana deli gömleği giydirmeye kalkarsa, çekeceği vardı. Adımı biliyordu... Bunun ardında *kesinlikle* Paul vardı.

Hemşire sonunda bizi yalnız bıraktığında, “Yemin ederim, seni öldüreceğim,” diye homurdandım sıkıttığım dişlerimin arasından.

Adam yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüp, “Efendim?” diye sordu şaşkınlıkla. Gözleri bir haininki gibi parlıyordu.

“Yok bir şey,” dedim iç geçirerek. “Hadi yapın artık. Bende yolunda gitmeyen nedir, anlatın bakalım. Sonra da her yerimi Valium’la doldurun, ben de kendimi hemen müthiş iyi hissedeyim. Tamam mı?”

Gülümsemesi geniş bir sırtmaya dönüştü.

“Ama bir şeyi bana açıklamanız gerek,” diye öfkeyle devam ettim. “Bir doktor olarak neden bana böyle aptalca bir oyun oynuyorsunuz? Temizlik işiymiş, hah...”

“Korkarım burada çifte bir yanlışlık var. Kim sizi deli yerine koyuyor, Bayan Sturm? Ya da şöyle mi demeliyim: Bayan Fürchtegott?”

Sustum. “Ağabeyim.”

“Ah, evet. Paul, değil mi?”

Başımı salladım.

“Bakın, gerçi üzerimde öfkeli ve ne yazık ki biraz mutsuz bir izlenim bıraktınız ama aklınız tamamen başınızda görünüyor, tabii bunu ima ediyorsanız.”

“Etmiyorum, öyle düşünüyorum,” diyerek duyduğum rahatlama hissiyle birlikte güldüm. “Demek Paul’ün bu aptalca temizlik işiyle bir ilgisi yok? Ama burada ne işim var? Ayrıca siz kimsiniz?”

Doktor beni rahat bir çalışma odasına doğru götürdü. Çalışma masasının üzerinde bir santim bile boş yer yoktu. Üzeri dosyalar ve tehlikeli biçimde üst üste konmuş kitaplarla doluydu. Mükemmel bir bilimsel karmaşayla karşı karşıyaydım ve bu beni çok rahatlatmıştı.

“Size hastalarımı göstermek istiyorum.”

“Neden?”

Bana sempatik gelen ve hemen gevşeten zeki gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı ama bu gülümsemede tuhaf bir şey vardı ve bunu ilk kez şimdi fark etmiyordum. Yanlış ya da yapmacık değildi. Ama bu gülümsemenin yüzünden çabucak silinip gitmemesi için üzerinde çok fazla ve uzun süre çalışmış gibiydi. Bu gülümseme –tıpkı biraz önce birkaç saniyeliğine olduğu gibi– yüzünden kaybolduğunda, gri gözleri öylesine ciddi ve üzgün bakıyordu ki bakışlarımı ondan kaçırma ihtiyacı hissediyordum.

Gerçek bir yanıt beklemeksizin, “Bunun nedenini size daha sonra açıklasam, olur mu?” diye sordu. “Hastaları önyargısız görmenizi istiyorum.”

“Ama şey, temizlikçiniz olmadığımı biliyorsunuz, değil mi?”

Adam yanıt vermek yerine ayağa kalkıp bana kolunu uzattı. Yabancı insanlara dokunmayı pek sevmesem de, duyduğum tuhaf bir güvenle koluna girdim. Yürürken ilk kapıyı açmak için tekrar kolumdan çıktı.

“Buyurun,” dedi. “Bakın.”

“Ama bunu yapamam... Hem neden?”

“Bana bir iyilik edin, Bayan Sturm ve bu kadar inatçı olmayın. Lütfen izleyin. Sizden rica ediyorum.”

İsteksizce teslim oldum. Yabancı hastalara gözümü dikip bakmak hoşlandığım bir şey değildi ve karşımdaki açıkça bir hasta odasıydı. Ölçüm aletlerinin ve çeşitli araçların bulunduğu masanın önündeki camdan, bir kadının uyumakta olduğu yatağa baktım. Yani, herhalde uyuyor olmalıydı. Ama bunun uyku adı altında anladığım şeyle ortak hiçbir tarafı yoktu. Gözleri kapalıydı ve yüzü uyuyan her insanınki gibi hafifçe gevşekti. Kadın sanki burada değil, başka bir âlemdeydi, bizi fark etmemişti. Ama bedeni neredeyse şiddetle uykuya direnircesine isyan halindeydi. Buruşmuş yatağının içinde diz üstü durmuş, ritmik bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Bazen alnı çarşafa değecek kadar öne doğru eğiliyordu. Sadece izlerken bile soluklarım hızlanmıştı. Sürekli sallanmak yorucu bir şeydi ve insanın tüm gücünü tüketiyor olmalıydı. Bu kadına bakarken beni ele geçiren baş dönmesine engel olmak için yavaş soluk almayı denedim. Yüzü bana babamın hasta dosyalarında gördüğüm resimleri hatırlatıyordu. Bu, rahatsız olmuş bir yüzdü ve orada yaşanan şeyi hissetmiyor olmasını aklım almıyordu. Buna karşı yapabileceği bir şey yoktu. Çaresizdi ve onu izlemek beni de aynı şekilde çaresiz hissettiriyordu.

“Bunu yıllardır her gece yapıyor,” dedi doktor tok ama acıma dolu bir sesle bir sesle. “İki evliliği de bu yüzden bitmiş. Üçüncü kocası onu bana getirdi. Ona nasıl yardım edebileceğini artık bilmiyor. Yanında uyumaya çalışmış ama huzursuz olmuş. Kadın yıllardır bitkin ve çalışmıyor. Sabahları kendini maraton koşmuş kadar yorgun hissediyor.”

“Nesi var?” Aramızdaki cam ses geçirmez olduğu halde sanki fısıltıyla konuşmuştum. Sesim donuk ve titrek çıkmıştı.

“Yerinde bir soru,” dedi doktor övgüyle. “Yıllardır bir yanıt aradığım soru. Tıp dilinde buna Somnambulizm⁹ deniyor. Sıklıkla olduğu gibi: Bir kavram ama çaresi yok. Devam edelim...”

Kendimi toplamadan önce birkaç saniye durdum, ardından onu izledim. Biraz önceki manzara bana yetmişti. Yürürken biraz temiz hava alabileceğim bir pencere bakındım çünkü başım şiddetle dönüyordu. Ama pencere uzun koridorun sonundaydı ve doktor onu izlemem için enerjik bir hareketle elini salladı.

Bir sonraki odada, genç bir adam çalışma masasında oturuyordu. Önünde bir dizüstü bilgisayar açıktı. Yaşını otuz, en fazla otuz beş olarak tahmin ettim. Bize doğru dönünce doktor elini kaldırarak onu selamladı. Dehşete düşmüştüm. Gölgesi soluk mavi gözleri ölü gibiydi ve sanki başka bir diyarda asılı kalmışlardı. İçlerinde duyguya benzer bir şeylerin kalıntısına rastlayabilmiş olsam da, bu, hiçbir insanın bu dünyada kaldıramayacağı kadar yıkıcı bir acının yansımasıydı. Adam kısa bir an bana cesurca, neredeyse flört eder gibi gülümsedi, sonra yine yazmak üzere tuşların üzerine eğildi.

“Bu Marco, benim problem çocuğum. Bosnalı. İç savaşta en iyi dostunu kaybetmiş, annesi tecavüze uğramış ve o da buna tanık olmak zorunda kalmış... Sonra kaçmış, duygularını öldürmek ve üstesinden gelemeyeceği her şeyi bastırabilmek için yıllarca her gün uyuşturucu kullanmış.”

“Peki şimdi?” diye sordum gözlerimi Marco’dan ayırmadan. Çoktan sona ermiş olan savaşı, sanki şimdi sadece harfleriyle sürdürüyormuş gibiydi. Ama uyuşturucunun etkisindeymiş gibi görünmüyordu. Uyuşturucu müptelası kişileri gözümde başka türlü canlandırmıştım.

“İntihar teşebbüsü. Kendini bir otel odasına kapatmış, duvara siyah bir haç çizmiş ve iki yüz kırk hap yutmuş. Yeniden hayata döndürülmüş ama ardından duygusal bir yıkım yaşamış. Sistemi komple çökmüş. Ruhunun gerçeklerin hakkından gelemeyeceğini bedeni biliyordu ve bu yüzden yaşamayı reddetmişti. Sonunda onu yine de kurtarabildiler.”

“Buna kurtarmak denebilir mi?” diye sordum. Niyetim bu olmasa da sesim sert çıkmıştı. “Madem yaşamaya dayanamıyor, neden onu ölmeye bırakmadınız?” Ellerimle tutunacak bir yer arıyordum çünkü görüş alanım dans eden siyah beneklerle dolmuştu. Bilgisayar tuşlarının vuruşlarını kırılmaz camın ardından duyuyor gibiydim. Tak tak tak tak. Sesler kafamın içinde hızla katlanıyordu.

Doktorun sesi damarlarımdaki zonklamaya karışmıştı. “Bir kez Hipokrat Yemini ettik, Bayan Sturm. Yasalar canına kıymayı ona yasaklıyor ve yeminimiz nedeniye ölmesine izin veremiyoruz. Onu ilaçlarla bir dereceye kadar stabil tutabiliyoruz ama sürekli geriye dönüşler yaşıyor ve savaş anılarına dönüyor. Çoğunlukla köprülerin üzerinden geçtiği zamanlar. Aşağı atlamak istiyor ve bunu birkaç kez denedi. Ona engel olmak isteyen de onunla birlikte aşağı düşme tehlikesi yaşıyor. Geriye dönüşler yaşadığı zaman gözleri bembeyaz oluyor. Kendi içine bakıyor. Gözünde canlandıramadığını içinde görüyor. Bu korkunç bir şey olmalı. Marco ilişki kuramıyor, bir işte doğru dürüst çalışmıyor ama canla başla yazıyor Bu onu hayatta tutuyor. Sadece yazmak.”

Dilimle kurumuş dudaklarımı yaladım.

“Eğer kendine gerçek dostlar bulursa, bir aile kurabilir ve onu hayata bağlayacak bir meslek sahibi olursa belki bir yazar olmayı başarabilir? Kesinlikle aptal ya da çirkin biri değil...” Nasıl hâlâ düşünebiliyor ve konuşabiliyordum? Artık neredeyse hiçbir şey görmüyor, kendi sesimi güç bela duyabiliyordum.

“İnanın bana, Bayan Sturm; nedeni bu değil. Kadınlar var, potansiyel dostlar da öyle. Ama Marco kendini aşağıladığı ve tekrar kaybedebileceği şeyleri duygularına yasakladığı için hiçbir sevgiye güvenmiyor. İnsanlar kaybedebilir. Bu durumun bilimsel teşhisi post travmatik stres bozukluğu. O ise durumu sadece *madness*¹⁰ olarak tanımlıyor.” Doktor kısa bir an duraksadı. “Gelin, devam edelim.”

Dikkatsizce arkamı döndüm ve tökezleyerek doktorun omzuna çarptım. O ise sanki bunu fark etmemiş gibi yaptı, tekrar dengemi bulmaya çalışmamı da öyle. Marco’nun ölü, boş gözlerinden kendimi kurtaramıyordum. Siyah beneklerin oluşturduğu girdabın içinde dev gibi büyüyerek bana bakıyorlardı. Doktoru bir sonraki odaya doğru isteksiz adımlarla izledim.

Kırılmaz cam kulakları sağır eden tiz çığlıklara engel olamıyordu. Bu, yorgun görünen bir hemşirenin küçük bir yatağa yatırıp özenle okşadığı ve bir süre sonra tekrar aldığı bir bebeğin çığlığıydı. Hemşire onu kucağında sallayarak dolaştırıyordu.

“Daha önce ağlayan bebek sendromu diye bir şey duydunuz mu?” diye sordu doktor. Bıkkın bir tavırla başımı iki yana salladım. Siyah lekeler yavaş yavaş sağa sola kayıp sonra tekrar bir araya toplandılar

“Bazı bebekler çok az uyur ve saatlerce bağırırlar. Bunun neden böyle olduğuna dair birçok teori var ama buna maruz kalan anne babalara pek yardımı dokunmuyor. Çünkü buna karşı yapılacak çok az şey var. Kendiniz görün...”

Hemşire bebeği tekrar yatağına yatırdı ama bebek minik bacaklarıyla anında tepinip ciyaklamaya başladı. Sanki panik içindeydi. Geçen ilkbahar gördüğüm rüyaları hatırladım, Colin’i gördüğüm rüyaları. Bebek Colin’i. Asla bağırmayan, minicik, seilmeyen bir bebektir, hiç ağzını açmamıştı. Yanında kalmasını istemediği annesi

tarafından soğuk bir çatı katına bırakılmıştı. Kadın ondan iblismiş gibi korkuyordu.

“Annesi nerede?” diye sordum. Marco’nun tuşlarının takırtısı bebeğin çığlıklarıyla karışarak kulaklarımın içinde yankılanıyordu. Elimde olmadan ellerimi kulaklarıma bastırdım.

“Geçen gece bir sinir krizi geçirdi. Gücü tükenmişti, doğumundan beri bir gece bile uyumamış. Bir şeyleri yanlış yaptığına inanıyor ve yoğun bir suçluluk duygusu içinde...”

“Lanet olsun, o hemşire ne yapıyor öyle?” Parmaklarım kapı kolunu aradı, ama açılmıyordu. Kadın ona sevgiyle davransa da, odaya hücum edip bebeği onun kollarından çekip almak istiyordum. Onun yataktan korktuğunu göremiyor muydu? İçinde yatmak istemiyordu, bunu aklı almıyor muydu? Colin’in annesi de bebeğinin ne kadar yalnız olduğunu hissetmemiş miydi? Onun daha ilk saniyeden başlayarak her şeyi anladığını –ne kadar yalnız olduğunu fark etmemiş miydi? Colin sadece buna katlanmakla kalmamış, bunu kabul de etmişti.

“Ona uyumayı öğretiyor.” Rahatsız edici bir sinekmış gibi doktorun sesinden silkinmeye çalıştım. “Her insanın uykuya ihtiyacı vardır, anlıyor musunuz? Bebek uyumayı öğrenmeli. Bu, yapabileceğimiz tek şey, bazen işe de yarıyor, yeter ki hemşire sürekli yanında olsun. Zor bir iş. Paydos ettiğinde ne yaptığını biliyor.”

“Peki bebek neden uyumak istemiyor?” diye sordum çaresizlikle.

“Korkuyor,” diye yanıtladı doktor. “Bebeklerin ne rüya gördüklerini hiç düşündünüz mü? Son derece lezzetli olmalılar.” Bana baktığında gri gözleri parladı. Gözümün önündeki siyah lekeler bir anda kaybolmuştu. Parmak uçlarım uyuşmuş gibiydi. Sırtımdan bir ürperti geçse de, gözlerimi doktorun bakışlarından kaçırmadım. “Düşünün, Elisabeth. Bebek neden uyumak istemiyor? Neden? Neden korkuyor? Genç anne babalara bebeklerini uyurken yanlarına almalarını tavsiye

ediyorum, bunun yardımı oluyor. Belki de bu onlara engel oluyor... Ne yapacaklarını kim tahmin edebilir?"

Doktor kendi karanlık düşüncelerini kovmak istercesine çıplak başını ovuşturdu. Dizlerim titriyordu, sırtım soğuk cama yapışık olduğu halde öylece aşağı kaydım. "Nasıl bir trajedi olduğunu düşünün bir kez: Anne sabah odaya giriyor ve bebeği..."

"Hayır, susun, lütfen, lütfen, lütfen! Bunu duymak istemiyorum!" Duvardan uzaklaşıp gözyaşlarımdan âdeta körleşmiş halde pencereye doğru sendeledim. Bunu hissedebiliyordum... her şeyi aşağı çeken ve asla unutulamayacak olan bu korkunç anı, bu akıl almaz acıyı hissediyordum... ve ansızın Colin'i buz gibi rüzgârda, bir tepenin ucunda, minicik bir kundak içinde gördüm. Yanında hiç kimse yoktu, yüzü kar kristalleriyle örtülmüştü. Bir iblis olarak doğmuş ve başından beri nefret edilmişti. Ölüme mi terk edilmişti? Onu teselli etmek, kurtarmak, çekip almak istemiştım ama o aynı zamanda insanlara uykularında saldıran yaratıklardan biriydi.

"Bebeklerin ne rüya gördüklerini hiç düşündünüz mü? Son derece lezzetli olmalılar."

Doktor yere yığılmadan beni yakaladı. Ona yaslandım ve yürümekten çok sendeleyerek ofisine geri döndük. Orada beni ziyaretçi koltuklarından birine oturtup titreyen ellerimi avuçlarına aldı.

"Bunları daha sonra hissetmek zorunda kalacağınız için mi duymak istemiyorsunuz, Bayan Sturm?"

Karşılık vermedim. Biraz önce ağlayan bebeğin korkusu nedeniyle üzerime çullanan duygulardan hâlâ kendimi kurtaramamıştım. Bir parçası hep kalacaktı. Bir an, bana ait olmadıkları halde henüz bu hayatımda beni yıkıma götürebilecek olan tüm bu duygulara karşı koymaktansa, ölmek istedim. Zaten kendi dertlerim bana yeter de artardı.

“Demek düşündüğüm gibi...” dedi doktor alçak sesle. “HSP”¹¹ Şüpheyle başımı kaldırdım.

“Tüm bunlar ne demek?” diye sordum hırçın bir sesle. Baş dönmem azalmaya başlamıştı. “Beni denemek mi istediniz? Yoksa teşhir etmek mi? Hastalar bahaneydi, yanılıyor muyum? Onlar sadece birer araçtı.”

“Bunu kabullenmeniz zor olacak, Elisabeth. Siz bir HSP’siniz, bunu biliyor muydunuz? Aşırı duyarlı kişi. Kişisel olarak sizi hiç ilgilendirmeyen durumları sanki kendiniz yaşıyormuş gibi hissediyorsunuz. Bu nedenle babanızın yolundan gidip gitmeyeceğinizi bilmiyorum.”

Babam... Babamı tanıyor muydu?

“Onun nerede olduğunu biliyor musunuz? Yoksa siz de mi bir.. melezsiniz?” Başından beri belirsiz bir şüphe olarak aklımda dönüp duran bu soru birden ağızımdan kaçırılmıştı. Doktor neşeyle güldü. Yine bu gülüş için de epey çalışmış olmalıydı.

“Hayır, hayır, değilim. Tanrıya şükür. Kendimi tanıtabilir miyim? Doktor Sand, uyku doktoru. Bana Sandmann¹² diyebilirsiniz. Bazen asıl adımın Sand olduğunu unutuyorum. Buradaki herkes bana Sandmann der.”

“Elisabeth Sturm,” dedim gereksiz olduğu halde. Adımı zaten çoktan öğrenmişti. Üstelik başlangıçta sandığım gibi ağabeyimden de değil. “O halde babamı tanıyorsunuz.”

“Evet, hatta çok iyi. Bana güvendi. Ve ona inanıyorum.”

“Ona inanıyorsunuz...” diye hıçkırdım. Bir anda kuş gibi hafifle-miştim. Doktor Sand bana bir mendil uzattı. Şiddetle sümkürdüm.

11 (Ing.) Highly Sensitive Person. Aşırı duyarlı kişi, sinir sistemleri ortalama bir insanın-kindenden daha duyarlı olan kişiler. (ç.n.)

12 Batı efsanelerinde uyku perisi. (ç.n.)

Sanki güçlkle bastırđđđm tüm gözyaşlarım burnumda birikmişti. Onlardan kurtulur kurtulmaz artçılar gözlerimden taşmaya başladı.

“Evet. Ona inanıyorum. Bana belirli aralıklarla her şeyin yolunda olduğuna dair işaretler gönderirdi. Ama sonra...” Soru sorar gibi bana baktı.

“Ortadan kayboldu,” diyerek onun sözünü kestim. “Yılbaşından bu yana. Demek siz de nerede olduğunu bilmiyorsunuz?”

Doktor Sand başını iki yana salladı. “Hayır, üzgünüm Elisabeth. Bilmiyorum. Tek bildiğim, sırrını paylaşan bir kızı olduğu. Hatta onlardan biriyle... ilişkisi olduğu. Çok cesursunuz, Elisabeth. Hatta belki oldukça düşüncesiz.” Dudaklarından hafif bir gülümseme gelip geçti. Bu seferki idmanlı bir gülümsemeye pek benzemiyordu.

“Bu bakış açısına göre değışir,” diye karşı çıktım kibirle. “Tamam, bir karabasana âşık olan çılgının kim olduğunu öğrenmek istediniz. İşte, karşınızdayım. Ama neden beni doğrudan aramadınız? Neden temizlik işini bahane ettiniz? Neden hastalara bakmam gerekti? Yoksa sizin deney tavşanınız mıyım?”

Gülümsemesi genişledi. “İçgüdünüzü test etmek istedim. Görünüşe bakılırsa mükemmel işliyor.”

“Beni telefonla arayabilirdiniz.”

“Telefonda ‘karabasan’ ya da ‘rüya hırsızlığı’ gibi kelimeleri kullanmak istemedim,” dedi Bay Sand kayıtsızca. “Korkulu rüya görmektense...”

“...uyanık kalmak iyidir. Biliyorum. En sevdiğim atasözlerinden biridir.” Öfkeyle burnumdan soludum. “Sizce telefonla aramak ya da e-posta atmak yerine beni buraya ne getirdi? Sonuçta geleceği görmek gibi bir becerim yok. Buraya gelmem aptalca bir tesadüftü çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu,” dedim. Ama yalan söylediğimi tüm bedenimle hissedebiliyordum.

“İçgüdünün gücünden şüphe mi ediyorsunuz, Bayan Sturm?”

“Ezoterizmden pek anlamam,” dedim soğuk bir tavırla.

Doktor Sand yüksek sesli bir kahkaha kopardı ama sonra hemen toparlandı.

“Mektuba bir daha bakın. Ama okumadan. Resmin tümünü gözlemleyin.”

İç geçirerek mektubun katlarını açtım. “Bunun içgüdülerimle ne ilgisi var?”

“İçgüdünün ezoterizmle bir ilgisi yoktur. Mantığa boyun eğer, zor fark edilen, ince bir mantığa. İşaretlere göre oluşur. Yani kelime anlamında, işaretler...”

Colin’le birlikte Louis’in yanında durduğum zamanki gibi gözlerimi gevşettim. Ah. Şimdi görüyordum işte. Ansızın Doktor Sand’ın ne demek istediğini anladım. Göze çarpacak biçimde birbirinden aralıklı yazılmış olan ilk üç cümlemin baş harfini görebiliyordum. L,E,O. Leo. Babamın adı.

Fazlasıyla etkilenmiş olsam da, hiçbir şey olmamış gibi mektubu katlayıp pantolon cebime koydum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Üzerimde deney yapılması her zamanki gibi hoşuma gitmemişti. Yine bu durum Doktor Sand’dan hoşlanmama da engel değildi.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sert bir sesle sordum.

“Şu anda hiçbir şey,” diye yanıtladı neşeli ve gevşek bir sesle. Ona inanmıyordum. “En azından karabasanların varlığına inanan bir sohbet arkadaşınız olduğunu bilmelisiniz. Bunun dışında, günün birinde yerimi dolduracak birini arıyorum. Artık pek genç sayılmam, biliyor musunuz?”

“Ah,” dedim kuru bir sesle. Bakışlarım saçsız başına doğru kaydı. “Demek rüzgâr bu yönden esiyor.”

Neşeyle gülümsedi. Ona gerçekten güveneblir miydim? Önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Tüm bunlar bir tuzak olabilirdi. Bana karşı çok cana yakındı –en azından bu gerçektir. Ayrıca güvenilir biri gibi görünüyordu. Peki ama amacı neydi?

“Babama neden inanıyorsunuz? Siz bir bilim adamı değilsiniz?” diye sert bir sesle sordum. “Onlar sadece gördüklerine inanırlar.”

Yüzündeki gülümseme bir an dondu. “Yerinde bir soru, Bayan Sturm.”

“O halde bu soruya yanıt verin. Sizi uykusuzların korku tüneline izledim. Şimdi yanıt istiyorum. Tanrı aşkına, neden size güveneyim? Karabasanlarla ne işiniz var?”

“Karabasan” sözünü kullandığımda yüz çizgileri gevşedi. Bana öylesine küskün baktı ki, onu teselli etmek için elimi koluna koymaya çabaladım.

“Tamam, Bayan Sturm. O halde size anlatacağım,” diye alçak sesle başladı. Bedeni sanki bir anda yaşlanıp tükenmişti. “Sizin yaşıınızda bir kızım vardı. Planları, çılgın fikirleri ve karmakarışık bir hayal dünyası olan, neşeli, capcanlı bir kız.”

“Ben de böyle biriyim ancak neşeli ve capcanlı hiç olmadım,” diye yumuşak bir sesle sözünü kestim. Gri yüz çizgilerinde yine bir gülümseme oluşmasını istiyordum ve neredeyse bunu becermiştim. Kısa bir aradan sonra devam etti.

“Günün birinde değişti... Daha az gülüyordu, artık hikâyeler yazmıyor, neredeyse hiç dışarı çıkmıyordu, içine kapanmış, spor yapmayı bırakmıştı. Bir sabah onu boynu kırılmış halde kaldırımın üzerinde bulduk. O gece klinikteydim ama o zamanki karım onu kışın ortasında, sırtında incecik bir gecelikte çatının ucunda görmüştü. Başını arkaya atıp kollarını iki yana açmış olarak. Karım onunla konuşarak hata etmişti... Aşağı düşmüş ve hemen ölmüş. En azından ölümle pençeleşerek acı çekmedi.”

“Uykusunda yürümüş,” diye fısıldadım. Sarsılmıştım.

Öne doğru eğilip yine ellerimi tuttu. “Hayır. Daha önce bir kez olsun uykusunda yürümemişti, Elisabeth. Bir şey onu ele geçirmişti. Bazılarının iddia ettiği gibi de kendini öldürmek istememişti. İnsanlar neden uykularında ayağa kalkıp en akla gelmedik şeyleri yaparlar? Neden?”

Beni bırakıp iki eliyle masanın kenarına tutundu ve eklem yerleri beyazlaşıncaya dek sıktı. Sonra yavaşça bana doğru eğilip yüzüme baktı. Sesim çıkmıyordu. Zaten ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. O bir karabasandı. Tahmin ettiğimiz şey buydu. Doktor Sand’ın şu anda onu tekrar ele geçiren acıyı alt etmek için konuşma ihtiyacı içinde olduğunu sanıyordum. Bu nedenle konuşmasına izin verdim... sanki ardından kovalıyorlarmış gibi çabuk ve telaşla anlatmayı sürdürdü:

“Marco’yu ele alalım. Travmasının nedenleri oldukça açık. Bundan şüphe edilemez. Bunun sorumlusu insanlardı. Ama düşünün bir kez, onu bu travmadan kurtarmak için bir karabasanı kullanabiliriz. O zaman bir ölçüde normal bir hayat sürebilir, hatta bir aile bile kurabilir! Babanızın niyeti buydu, değil mi?”

“Niyeti bu,” diye onu düzelttim.

“Dışarıdakiler, hastalarımın sadece üçü. Size bir şey söyleyeyim mi, Elisabeth? Bilim, uyku ve rüyadan hiçbir şey anlamıyor. Kelimenin tam anlamıyla karanlıkta el yordamıyla hareket ediyoruz. Ben de babanız gibi karabasanların bize yardım edebileceğini düşünüyorum. Ama aynı zamanda Tanrı’nın başımıza saldırdığı en büyük felaket olduklarına da.”

Aslında sırada daha veba, AIDS, tsunami ve depresyonlar da vardı, sonra yine Ed Hardy ve Modern Talking de. Ama tekrar kendini toparlamış olduğu halde ona karşı çıkmak istemedim. Gözleri yine eskisi gibi parlıyordu.

“Biliyorum,” dedim onun yerine. “Colin bana bundan söz etti. Ama bu planı hayata geçirmenin neredeyse olanaksız olduğunu da söyledi. Bir yandan onlarla savaşmak zorundayız, diğer yandan onları kendi yararımıza kullanmayı istiyoruz. Peki, kimin ne için uygun olduğuna nasıl karar vereceğiz? Çünkü bütün karabasanlar aç, öyle değil mi? Hiçbiri kendi isteğiyle kötü duygularla kendini zehirlemek istemeyecektir. Ayrıca... saygın meslektaşlarınız bu yeni yöntemlerinize ne diyecekler?”

“Haklısınız. Zaman henüz yeterince olgun değil.” Doktor Sand iç geçirdi, sonra çalışma masasının kenarına oturarak düşüncelere dalmış bir tavırla çukur yaptığı avuç içlerini ovuşturdu. “Ama o günün geleceğini umuyorum. Sizin de burada bir rol üstlenmenizi umuyorum, Elisabeth. İyi bir rol. Siz, bir Cambion’a âşık olup hayatta kalan ilk insansınız. Zekisiniz, meraklısınız ve mükemmel bir şekilde mantıklı düşünebiliyorsunuz. Sadece uygun bir eğitime ihtiyacınız var, duyarlılığınıza biraz hâkim olmaya çalışmalısınız...”

“Ki bu imkânsız...” diye tamamladım iğneler gibi.

“Ah, o kadar da imkânsız değil,” diye karşı çıktı Doktor Sand gülümseyerek. Eski haline geri dönmüştü. “En azından koşulların yüzde seksenine sahipsiniz ve bilimin tümüne her ne kadar saçma gelse de, benden sonra hiç kimsenin karabasanlarla ilgili bu fikre el atmayacağı düşüncesini kabullenmiyorum. Ne dersiniz? Herhalde öğreniminize devam edeceksiniz, değil mi? Eğer müzik ya da edebiyatı seçerseniz buna çok şaşarım. Siz bilim insanısınız, Elisabeth!” Öyle ikna edici bir şekilde bağırdı ki, buna karşı bir söz edip hevesini kırmak istemedim.

“Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda kendi ağabeyim tarafından tımarhaneye kapatılmamak için yeterince uğraş veriyorum.”

“Size inanmıyor mu?”

“Bir nebze bile inanmıyor.”

“O zaman bu konuyu bırakın. Artık bundan söz etmeyin. Sadece durumu daha da zorlaştırırsınız. İnsanları görmek istemedikleri bir şeye inandırmak için zorlamamak gerek. Bu hiçbir zaman başarılı olmamıştır.”

Spiecherstadt’a –bu kez otobüsle– dönerken Doktor Sand’ın sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Dişlerimi sıkarak ona hak vermek zorundaydım. Paul’ü inanması için zorlayamazdım. Ama o da aynı şekilde beni belli şeylere inanmaya zorlayamazdı. Örneğin François’yla olan hikâyesine.

Doktor Sand’ın beni ruhen normal bulması ve karabasanların varlığına inanması ilk anda beni son derece rahatlatmıştı. Burada, bu şehirde, benden çok fazla uzak olmayan bir yerde, bu konuda konuşabileceğim biri vardı, üstelik bu kişi söylediklerine güvenebileceğim bir bilim insanıydı. Bu düşünce kendimden şüphe etmeye son vermeyi oldukça kolaylaştırıyordu.

Ama onun da güçlü bir nedeni vardı: Kendi kızının ölümü. Babama ve bana deli gözüyle baksaydı, o zaman kaderin bu tokadını basitçe sineye çekmek zorunda kalacaktı, üstelik başkalarının bunu gördüğü biçimiyle: Uyurgezer birinin trajik kazası ya da intiharı. Babamı ve beni deli yerine koymamak onun işine geliyordu. Böyle bakıldığında, planına dört elle sarılmış olmasına şaşmamak gerekirdi. Aradaki küçük ama önemli fark ise, kendisinin karabasanlar dünyasında boy göstermiyor olmasıydı. Sağlam zemindeydi ve teorilerin dışına çıkmaktan kaçınıyordu. Çünkü tıpkı bizim gibi kanıtı yoktu.

Yine de. Aklımı yitirmedığıme dair sarsılmaz ve kesin gerçek artık içimde yer etmişti. Tamamen normaldim. Şimdi rolleri değiştirecektik. Bu kez ben Paul’ü gözlemleyecek –geçmiş yıllarda gözlem

işinde gerçekten de yeterli deneyim kazanmıştım- ve lanet olası sorununun ne olduğunu ortaya çıkaracaktım.

Bundan sonra hangimizin kafayı sıyırmış olduğu konusunda bol bol tartışabilirdik.

SUPERBIA¹³

YAYGARA

İşte, sonunda açık deniz. Önümde uzanan manzara öylesine sarhoş ediciydi ki gözlerimi bile kırpmaya cesaret edemedim, öylece durup baktım. Gökyüzünde en küçük bir bulut bile yoktu. Ilık rüzgâr tenimin üzerinde dolaşıyor, güneş ensemi ısıtıyordu. Tepemde palmyeler rüzgârla sallanıyor, yapraklarının fısıltıları kıyıya vuran ve aklımdaki kasvetli düşünceleri bir anda silip süpüren dalgaların hipnotize edici sesine karışıyordu.

Yaz geldi, diye düşündüm içim içime sığmaksızın. Yaz geldi, deniz kıyısındaım ve hayalimde canlandırdığımdan çok daha güzel... Tanrım, çok güzel. Gözlerim mutlulukla masmavi okyanusun üzerinde dolaştı ve ansızın suların geri çekildiğini gördüm, çok, çok uzağa. Akıl almayacak kadar uzağa. Ufukta gökdelen yüksekliğinde bir dalga belirdi. Parlaktı ve tepesinde köpükler birikmişti. Dalganın yükselmesiyle birlikte beraberinde ne getireceğini bilen insanların çığlıkları da yükseldi. Bunu ben de biliyordum. Benim ölümümü getiriyordu.

İnsanlar canlarını kurtarmak için kaçışırken, orada fazla uzun bekleyip dalganın kaçınılmaz bir şekilde yaklaşmasını ve gitgide yükselişini izledim. Sonunda donakalmış halimden kurtulmuştum. Ama çok geçti. Gürültü ve uğultusu palmyelerin hışırtısını bastırdı.

Tuzun kokusunu alabiliyordum. Dalgalarla birlikte kıyıya ulaşan denizin getirdiklerini de hissedebiliyordum. Bizimle birlikte tüm aday boğacaktı. Güneş karardı. Sonra üzerime buz gibi bir soğuk çöktü.

Biraz önce dayanmış olduğum mendireğe ulaşmak için öne doğru atıldım. Belki su tekrar okyanusa geri çekilene dek ona tutunabilirdim. Sadece yeterince uzun bir soluk almam gerekti, belki bunu başarabilirdim... Ama dalgaların şiddeti benimle birlikte duvarı da yerle bir etti. Elimde hâlâ bir taş parçası tutuyordum, bu toprağın son parçasını. Ama sonra su onu da elimden aldı, acımasız bir güçle beni de birlikte çekerek belkemiğimi kırdı....

“Tabii, duvar!” diye haykırarak sıçradım. Ter içinde kalmıştım ve güçlkle odaklanarak havayı içime çekmeye çalıştım. Islık çalar gibi soluk alıp verdim. Ciğerlerim sanki fazla oksijeni dışarı atmak istercesine soluduğum havayı geri boşaltıyordu. Ama aklım başımdaydı.

“Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim,” diye öfkeyle kendime çıktım. Derin bir soluk daha aldım. Ciğerlerim bu kez bana ayak uydurmuştu. Uyandığım sırada başım öylesine dönüyordu ki tıpkı rüyamda destek ararcasına mendireğe tutunduğum gibi, yatağın kenarına sıkıca yapışmıştım. Ama şimdi azalmıştı.

Kasanın anahtarı! Babam, “*Onu Paul’ün duvarları arasında bulacaksın,*” diye yazmıştı. “Paul’ün duvarları”nı dairesinin şiirsel bir betimlemesi sanmıştım. Şiir, hobilerim arasında sayılmazdı. Bu ifadeyi omuz silkerek göz ardı etmişim. Ama şimdi babamın neyi kastettiğini biliyordum –ve gerizekâllılığım için kendimi tokatlayabilirdim. Paul’ün dairesinde gerçekten de bir duvar vardı– mutfağı oturma odasından ayırmak ve bu geniş mekâna biraz sıcaklık kazandırmak için sonradan konmuş bir duvar. Tavana dek uzanmak yerine boyumun hizasında bitiyordu. Paul geri kalan alanı mükemmel bir ışık sistemi kurmak için kullanmıştı. Babam herhalde bu duvarı özellikle yüksek tutmuştu; sonuçta o zamanlar bu daireyi onaran kendisiydi.

Anahtarı bulmak istiyorsam, duvarı parça parça kırmaktan başka çarem yoktu. Ama belki duvara vurarak çıkan sese göre anahtarın içinde bulunduğu taş boşluğunu bulabilirdim. Hemen harekete geçmemek için kendimi zor tuttum çünkü mutfak duvarı önünde durup ikinci Ben'ime mors alfabesi göndererek, Paul'ün eksik tahtalı kız kardeş teorisine yeni bir kanıt eklemek istemiyordum.

Bu nedenle sırtımı duvara dayayıp ışığı kapadım ve düşünmeye koyuldum. Bir haftadan beri bu saatte ilk kez bu fırsatı yakalamıştım çünkü Paul'ün miskin yaşam biçimi yavaş yavaş beni de etkisi altına almaya başlamıştı. Bu nedenle de kendimi donuk, yorgun ve hareketsiz hissediyordum. Paul'ün yaydığı şey tam olarak buydu. Onu gözlem altına alma kararımdan sonra ruhsal bunalım geçiren ama tamamen kaçık olmayan biri gibi görünmek için nasıl davranmam gerektiğine dair internette araştırma yapmıştım.

Aradığımı çabucak bulmuştum, depresif bir nefret duygusu en iyisiydi. Beni tımarhaneye kapattıracak hiçbir neden oluşturmuyordu, ayrıca dizginleri ele aldığımı bilmeksizin Paul'ün teorisini beslemeye devam edecekti. Ancak bu konudaki yaygın semptomları incelerken tüm bunların aslında Paul'e ne kadar uyduğunu dehşetle fark etmiştim. Evet, bana değil, Paul'e uyuyorlardı. Buna, tıpkı apar topar eşcinsel oluvarmesi gerçeği kadar inanabilirdim.

Cinsel tercihiyle ilgili yaptığı U dönüşü buraya taşındıktan hemen sonra gerçekleşmiş olmalıydı. Paul ve François birbirlerini dört yıldır tanıyorlardı ve bir buçuk yıldır resmî olarak ortaklardı. Porsche'yi birlikte satın almışlardı, tatillere birlikte çıkıyorlardı ve arada sırada geceyi birlikte geçiriyorlardı. Neyse ki burada değil. Ben buradayken Paul, François'da üç kez kalmış ve üçünde de sabahın körü bir saatte sendeleyerek buraya, dairesine geri dönmüştü. Kararttığı odasında öğlene dek komaya girmiş gibi uyumuştı. İddiasına göre François sürekli dönüp durduğu ve yorganı üzerinden çektiği için onunla aynı yatakta uyumaya katlanamıyordu. François

ise onun geceleri testereyle tüm bir ormanı kesmiş gibi horladığını iddia ediyordu. Bu noktada istemeden ona hak veriyordum. Paul'ün horlaması bir felaketti.

Ama Paul'e de inanıyordum. Çünkü François'nın Paul'ün hayatındaki ilk görevi panik yaratmaktı. Onu –evin içinde herhangi bir dosya, fatura ya da fiyat listesi aratarak– telefonda sürekli sıkıştırıyor, ardından mutlaka kavgaya tutuşuyorlardı ve François konuşmanın ortasında telefonu Paul'ün yüzüne kapatıyordu (tabii Paul bağlantının kesildiğini iddia ediyordu ve François *asla* hatalı değildi ve *her zaman* haklıydı). Ya da paldır küldür eve dalıyor, aynı durum evde canlı yaşıyorlardı. Bu benim için hiç hoş bir durum değildi çünkü François beni bilinçli olarak görmezden geliyor ya da bakışlarını benden kaçırmadığı zamanlarda, her zaman yaptığı gibi beni soğuk bir aşağılamayla cezalandırıyordu. Onun evde olduğu zamanlarda köpeğiyle aptalca oyunlar oynayarak François'yı öfkeden kudurtuyordum ve bu da beni müthiş eğlendiriyordu. Ama benimle konuşmaya tenezzül etmediğinden, buna bir son vermem için bana emir de veremiyordu.

François benimle ancak dolaylı olarak konuşuyordu –örneğin, Paul uyuyakaldığı için klozette otururken ve hazırlanması için onun iki ayağını bir pabuca soktuğu zamanlarda. O zaman bana bakmadan ya da benden herhangi ciddi bir yanıt beklemeden Paul'den üçüncü şahıs olarak söz ediyordu: “Çok az zamanımız kaldığını ve bu müşterinin önemli olduğunu ona söyledim, bunu ona söyledim!” “Yine uyuyakaldı, değil mi? Ah, çalar saati hiç duymuyor ki!” “Hah, yine ortalıkta gevezelik ederek nasıl dolaşıyor! Diyorum ya, Paul şimdiye dek gördüğüm en maskülen eşcinsel!”

Bir keresinde, “Belki de heteroseksüel olduğu içindir,” dedim soğuk bir tavırla ama François sadece dilini şaklatarak reddeder gibi elini salladı.

Bunun dışında François'yla sohbet etme çabasına girmiyordum. Oysa ortak bir yönümüz vardı; ikimiz de Paul'ün aynı davranışlarına sinir oluyorduk. Ama aramızdaki büyük fark, François'nın bunun nedenlerine inmeden sadece öfkelenmesiydi. Oysa ben buna o kadar çaba harcıyordum ki neredeyse kafamdan dumanlar çıkacaktı. Bu arada Paul'ün taşıdığı bu yükün ağırlığını kendi bedenimde hissetmeye başlamıştım. Yok sayamadığım, tonlarca ağırlıktaki görünmez yük. Artık bunun tek nedeninin Lilly olduğuna inanmıyordum. Paul kendini bana sürekli hacıyatmaz olarak göstermişti ve gıpta edilecek bir iyimserliğe sahipti. Bu, aramızdaki en büyük farktı: Hiçbir şey Paul'ü kolay kolay yere yıkamazdı. Ne istediğini bilirdi ve başkalarının ne düşündüğünü hiçbir zaman umursamazdı. A planı yürümezse, hemen ertesi gün B planına geçirdi.

Ama yeni Paul'ün planları yoktu. François tarafından yönetiliyordu. François eve gelip stres yaymaya başladığında, Paul hayata dönüyor ya onunla herhangi sanatsal bir faaliyete girişiyor ya da görünmez yüküyle birlikte belini doğrultarak atölyesinde çerçeve yapmaya başlıyordu. Bunu istemeden itiraf ediyordum ama sinir bozucu enerjisi için neredeyse François'ya minnettardım çünkü Paul'ün ilgisiz hali çekilir gibi değildi ve en azından bir şeylerle meşgul olması beni gözle görülür biçimde rahatlatıyordu. Ayrıca böyle zamanlarda sanki canlanıyordu. Klozette oturan ya da kendini sabah gazetesinin ardına saklayan mızmız ve üşengeç Paul gidiyor, yerine şık giyinmiş, gözleri parlayan, yürüyüşü enerjik, hayat dolu bir genç adam geliyordu. Gerçi bunları yaparken sürekli sövüp kavgı ediyordu ama en azından bir hedefi vardı ve homurtulu beyaz Porsche'sine atlayıp toplum içine karışıyordu.

Bu anlar yine de beni avutamıyordu çünkü korkunç bir şüphe içimi kemirip duruyordu. Hayır, aslında artık şüphe değildi. Neredeyse kesindi. Birkaç günlük gözlemimden sonra Paul'e depresif teşhisi koymuştum, evet, bu yeterince kötüydü ama hepsi bu değildi.

Klinikteki konuşmamız sırasında Doktor Sand'ın ipuçlarını düşünmeden edemiyordum. Benim bilim insanı olduğumu söylemişti. Mantıklı düşünebiliyormuşum. Ne kadar korkunç olsalar bile, tam da bu mantıklı düşünme yetisi çıkarımlarımı göz ardı etmemi bana yasaklıyordu.

Çünkü Paul sadece depresif değildi. Hayır, buna ek olarak hiçbir semaya oturtamadığım tuhaf davranışlar sergiliyordu.

Sıklıkla yaptığım gibi, onları zihnimde listelemiştim ve bunun için akla yakın nedenler bulmaya çabalıyordum –uzun zamandır korktuğum, dehşet verici nedenin dışında.

Birinci nokta: Yeme davranışı. Tümüyle rahatsız ediciydi. Paul sürekli yiyordu ve bunu sanki laf arasında yapar gibiydi, evet, neredeyse uzaktan kumanda edilir gibi ve kesinlikle düşüncesizce. Aç olduğu için yemiyordu –hiç kimse üç tabak pilavlı Chili con Carne¹⁴ yedikten sonra aç olmazdı– ama bunu sıkıntıdan yeme olarak tanımlamak da zordu çünkü bu onu daha mutlu etmiyordu.

Yemekten sonra dönüşümlü ve düzenli aralıklarla krakerler, çikolataya, yine krakerlere el atıyordu (gerekçesi, tatlıdan sonra tuzlu bir şeyler yeme ihtiyacıydı). Ardından bir kadeh likör, bir yudum şarap, tekrar çikolata. Ayrıca sıcak ve soğuk hissetme duygusu sanki kaybolmuş gibiydi. Kılı kıpırdamadan kaynar kahveyi içiyor ya da dondurmayı ısırabiliyordu. Hissettiği başka ne kalmıştı ki?

Televizyon izlerken de durum farklı değildi. İkinci nokta: Medya tüketimi. Paul zaplıyor ama hiçbir kanala bakmıyordu. Bense kavgayı çıkarmamak için odama gidiyordum çünkü ekrandaki görüntünün ne olduğunu anlamak bir yana, hiçbir programı üç dakikadan fazla izlemiyordu. Bu da zaten rekor bir süreydi.

14 Kıymalı ve fasulyeli bir Güney Amerika yemeği. (ç.n.)

Üçüncü nokta: Tüketim davranışı. Kendine yeni bir şeyler satın almak istediğinde -bunu genellikle internet üzerinden yapıyordu- ürün değerlendirmelerini forumlarda okumak ve karşılaştırmak için saatler, bazen günler harcıyordu. Sonuç olarak hiçbir karara varamıyordu. Yine de düpedüz tatminsizlikten satın alıyordu ve çoğu zaman ürünler bozuk çıkıyordu. Tüm alışverişleri eziyetli ve isteksiz bir ürkeklik içindeydi, bu da beni dibe çekiyordu. O zaman kendimi daireden dışarı atıyor ve Speicherstadt'da turlar atıyordum.

Dördüncü Nokta: Bedensel durum. Bu en dramatik şüpheydi. Paul hep yorgun ve pelte gibiydi. Ondan geriye kalan tek şey, içinde uyuklayan atletik gücü, sakın elleri ve kayda değer refleks yeteneği. Şimşek hızıyla tepki verebiliyordu ama hareketleri bir felaketti. Kendiliğinden hiçbir şey yapmıyordu. Sporu da bırakmıştı. Sözde bronşları buna izin vermiyordu.

Sadece günde bir kez eskiden kalma, yüksek sesli, içten kahkahasını duyuyordum ve hangi durumda olursam olayım, ona eşlik ediyordum: Pro 7 kanalında *The Simpsons*'ı izlerken. O zaman yanına oturup onunla birlikte gülüyor ve otuz dakika boyunca sanki her şeyin eskisi gibi olduğunu hayal ediyordum. Ama öyle değildi.

Bu, tipik bir depresyon değildi. Bu, başlı başına bir karakter değişimiydi. Paul başka biri olup çıkmıştı. Gerçek Ben'i kaybolmuştu. Bunu açıkça görebiliyordum. İçine ölü bir şeyler yerleşmişti -bataklığı andıran kapkaranlık bir boşluk.

"Hadi, söyle artık," diye kendi kendime mırıldandım. "Söyle gitsin." Ama bunu sadece düşünebiliyordum ve bu bile yeterince kötüydü. Sadece bir tek kelimeydi. Eskiden bana tamamen anlamsız gelen bir kelime. Ama geçen yazdan bu yana içimde beni rüyalarımın dek izleyen bir sarsıntı yaratıyordu. Bir insanın ruhu üzerinde belirleyici olan üç hece: Saldırı.

Evet, Paul'ün saldırıya uğradığından emindim. Bunun hâlâ sürdüğüne inanmıyordum –yoksa kendimi mi kandırıyordum? Hayır. Paul çok az rüya gördüğünden söz etmişti, görse bile ertesi gün hatırlamıyordu. Besin değerleri düşer düşmez karabasanların kurbanlarını terk ettiklerini Colin'den biliyordum. Sonra kendilerine başka bir kurban arıyorlardı ve insanlar başlarına ne geldiğini bilmeksizin saldırının sonuçlarıyla savaşmak zorunda kalıyordu. Paul artık hiç rüya görmüyorsa, demek ki saldırı sona ermişti. En azından kendimi böyle ikna ediyordum. Bir kanıtım yoktu.

Ayrıca ben de eskisi gibi renkli rüyalar görüyordum. Gerçi bunlar çoğu zaman kâbustu (neredeyse her zaman ya boğuluyordum ya da son anda elimden kayıp giden bir şeylerin peşinden koşuyordum) ama içlerinde güzel rüyalar da vardı. Fazla güzel. Beni mutlu etseler de, onları hatırlamak bana acı veriyor, ağlayarak uyanıyordum. Çünkü gerçekleşmeyeceklerini biliyordum. Etkilerinden kurtulmam saatler sürüyordu; Colin'in gözkapaklarımın ardındaki karanlıkta parlayan bakışlarını ve tenimde gezinen soğuk elini hissetmeksizin uyuyabilmek için geçen saatler. Bunlar, birbirimizi tanıdığımız ilk haftalarda gördüğüm rüyalardan farklıydı, o zaman yaptığımız her şeyin çok daha ötesine gidiyorlardı. Ama yine de yeterince öteye değil. Bunlar, gümüşü ay gibi donuk parlayan, muhteşem kırık parçalar ve oluşturdukları mozaigi görebilmek, hissedebilmek için onları bir araya getirmek istiyordum.

Bu tür rüyalar bir karabasan için ziyafet olmalıydı ve karabasanlar açtı. Kokusunu almış olsa, onu kapıverirdi. Yine de Paul'ün saldırısının geçmişte kaldığını yüzde yüz söyleyemezdim. Bu yüzden Berta'yı tekrar sıkı göz hapsine almaya karar vermiştim. Uyanamadığım için şimdiye dek bunu düzene sokmakta zorlanmışım. Taş gibi uyuyordum. Ancak akşam saatlerinde genellikle bir ölçüde sakin görünüyordu. Mutsuz ve ilgisizdi ama yine de oldukça normaldi. En azından titremiyor, teraryumun kapağına zıplamıyordu.

Ayrıca bir sıçan yakalamaya çalışmıştım. Wandrahms kanalları sıçan kaynıyordu ve belki de bir karabasanın varlığıyla ilgili bana işaret verebilirlerdi. Ne de olsa sıçanlar gelişmiş içgüdülerıyla tanınırdı –benim algılayamadığım titreşimleri hissediyor olabilirler miydi? Ama ellerime geçirdiğim Paul’ün kalın iş eldivenleriyle dairenin içinde yakaladığım şişman bir sıçana savaş çılgılığı atarak hücum ettiğim sırada, Paul’e yakalanmıştım –yanında ciyaklayan bavulu François olduğu halde– ve tabii sıçan da kaçıp gitmişti. Daha önceden hazırladığım kafesi ayağımla çabucak yatağın altına itmiş ama Paul’ün yüz ifadesinden onu fark ettiğini anlamıştım. Bu da kaçıklık haneme artı olarak geçmiş olmalıydı.

Ama şimdi derin bir gece hüküm sürüyordu –geceyarısının çoktan geçtiğini sanıyordum– ve bu fırsatı Berta’ya bir göz atarak kullanacaktım. Asıl sorun, bunu hiçbir şekilde yapmak istemeyişimdi. Korkuyordum. Çünkü kahretsin ya çılgın gibi zıplayıp duruyorsa ne yapacaktım? Bunun anlamı, tam o sırada yan odada?.. Bu düşüncüyü sonuna dek izlemek istemiyordum. Ama Paul benim ağabeyimdi. Onu bir karabasanın pençelerine bırakamazdım. Gerçi kendini Paul’ün rüyalarıyla doyuran bir karabasana karşı ne yapabileceğimi bilmiyordum ama buna göz yummak da bir çözüm değildi. Paul’ün hâlâ saldırıya uğrama olasılığının çok az olduğunu düşünerek kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Bunu yapan erkek bir karabasan mıydı? Yoksa dişi mi? Tessa olabilir miydi? Yoksa bunu kan davası haline mi getirmişti?

Kasılmış parmaklarım lambanın düğmesini aradı. Işık yanar yanmaz kamaşan gözlerimi kapadım ve aynı anda fazla ışıktan hiçbir şey göremediğim için yanıldığımı sandım. Ama yanılmıyordum. Berta’nın teraryumu boştu. Kapak bir parça kenara itilmişti.

Bomba alarmı almış bir asker gibi yatağımdan yana yuvarlanıp ayağa fırladım, geceliğimi hışımla kafamdan sıyrarak saçlarımı silk-

tim. Her an ısırılabilir olmanın bilinciyle soluğum kesilircesine kapıya hücum ettiğim anda, yan odadan öfkeli bir haykırış yükseldi.

“Ah, hayır...” dedim nefesim daralarak. “Hayır... Paul olmasın...” Yarı çıplak halde koridorda koşarken aklımdan Paul’ü kurtarma planları yapıyordum –sokulan yeri emecek, o bölgeyi bağlayarak zehir acil merkezi, 110’u arayacaktım– ama odaya adımımı atmadan şiddetli bir darbe sesiyle irkildim. Bunu kulakları sağır eden bir çatırtı izledi ve tatmin olmuş bir homurdanmayla son buldu. İkisi de Paul’ün bir ölüm kalım savaşı içinde olduğu izlenimini vermiyordu. Daha çok, sanki...”

“Lanet olsun, ne yaptın?” diye öfkeyle haykırdım. Yatağın ortasında oturan Paul kollarını zaferle yukarı kaldırmıştı, bir elinde Aborjin resimlerinden birinin ağır rulosu, diğerinde üzerine düşmüş olan tavan lambasının abajuru duruyordu. Ama dikkatim çarşafın üzerinde kıvrılmış olan Berta’nın titreyen gövdesine yönelmişti.

“Ölme, Berta, lütfen tatlım,” diye ona yalvardım ama çok geçti. Paul örümceğin gövdesini parçalamıştı ve bacağıının titremesi sinirlerinin verdiği son tepkiydi. Berta’da artık bir hayat belirtisi kalmamıştı.

“Üzgünüm, Ellie. Hayvan yastığının üzerine tırmanmıştı...”

“Onu hemen öldürmen mi gerekiyordu?” diye suçlarcasına bağırdım. “Onu yakalayabilirdin...” Berta’dan hiç hoşlanmamıştım ama şimdi gözlerime yaşlar dolmuştu. O benim en önemli elemanımı ve Paul onun hayatına son vermişti. Tamam, bunu yapmasaydı olasılıkla kendi hayatı son bulacaktı ama reflekslerinin hızını ölümcül olmayan bir yöne kanaliz edemez miydi?

Kırgın bir bakışla ona baktım ama oralı bile olmadı.

“Elisabeth, o bir örümcekti. İğrenç, pis bir zehirli örümcek...”

“Ona ihtiyacım vardı. Çünkü... ah, sen bunu anlamazsın.”

Paul başını iki yana sallayarak Berta'dan geriye kalanları tutup pencereden aşağı attı.

"Hayır, gerçekten anlamıyorum."

Üzüntüyle iç geçirdim. "Güle güle, Berta," diye mırıldandım. "Her şey için teşekkürler." Dışarıdan esen buz gibi rüzgârla titredim. Paul bornozunu bana uzattı, onu omzuma alıp sıkıca sarındım.

"Gittikçe tuhaflaşıyorsun, Ellie. Âdeta *Dracula*'daki Renfield'e benzemeye başladın..."

"Hadi oradan," diye karşı çıktım. "Ben hiç olmazsa kedi yemiyorum, ayrıca sürekli 'Efendim, efendim, seni hissediyorum!' diye bağırıp durmuyorum."

Paul'ün dudakları muzipçe büküldü. "Hayır ama önce sıçan yakalamaya kalktın, şimdi de bu örümcek, buna ne dersin? Sanki en sevdiğin ev hayvanlarıymış gibi davranıyorsun. Kendi hayatımı kurtardığım için özür dilerim."

"Belki de o senin hayatını kurtaracaktı," diye onun duyamayacağı bir sesle fısıldadım, sonra odama çekildim.

Harekete geçme zamanıydı. Paul evden çıkar çıkmaz -bir sergi için Berlin'e gideceklerini biliyordum ve François'nun onu en geç saat dokuzda dışarıya sürükleyeceği umuduna tutunmuştum- duvarı çıkacaktım.

Biraz da şansım varsa, anahtarı bulurdum. O zaman geriye babamın kasasından Paul'ü ikna edecek ve onu iyileştirecek bir şeyler çıkmasını ummak kalıyordu.

Tabii hâlâ iyileşme şansı varsa.

YIKIM

“Madem istemiyorsun, o halde ben de şiddete başvururum,” diye homurdanarak çekice sarıldım ve tehlikeli bir şekilde ileri geri salladım. Ancak pek korkutucu görüldüğüm söylenemezdi. Çekicin ağırlığı beni neredeyse yere yapıştıracaktı. Onu başımın üstüne nasıl kaldıracığımı benim için bir muammaydı.

Oyuk taşı bulmuş ve aynı anda babama okkalı bir küfür savurmuştum çünkü taş lanet olası duvarın tam ortasıdaydı ve onu oradan çıkarma girişimlerimin tümü karaya oturmuştu. Pekâlâ, çekici başımın üzerine kaldıramıyorsam, o zaman yükseğe çıkıp aşağı atlarken çekici duvara indirmek, daha mı mantıklı? Hayır, bu fiziksel olarak mümkün değildi. Bu seferde sonbaharda ağaçtan kopan çürük meyve gibi yere düşerdim.

O halde alet edevat bolluğumdaki son asım olan matkaba bel bağlamak zorundaydım. Çekici kararlı bir şekilde ondan pek de hafif olmayan cinayet aleti matkapla değiştirdim ve ucunu duvardaki ek yerine dayayıp tetiğe bastım. Ortalık bir anda toza dumana boğuldu. Ama ek yerini parçalayıp tepeden turnağa bembeyaz kesildikten sonra çekici bir kez daha sallamak zorunda kaldım –sağ omzum acıyla gerilse de bunu başarmıştı – ve duvar sonunda parçalanmaya başladı.

Bir saat sonra Paul'ün mutfakı artık tanınmaz haldeydi. Toz tüm mobilyaların ve elektrikli aletlerin üzerini gri bir pudra gibi kaplamış, hatta duvarlara bile sinmişti. Yer moloz parçaları ve duvarı parçalayan alet edevatla doluydu –ama ortalığı toparlayıp temizlemek gibi bir niyetim yoktu. Bitkin düşmüştüm. Son kalan gücümle oyuk taşı masanın üzerine koydum, içindeki boşluğu koruyan küçük tahta plakayı dışarı çıkardım ve sonunda anahtarı ele geçirdiğimde rahat bir soluk aldım.

Artık beni Hamburg'ta tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Annemden gelecek olan posta hâlâ elime ulaşmamıştı. Westerwald'da –Almanya'nın neredeyse her yerinde olduğu gibi– karın yarattığı karmaşa hüküm sürüyordu ve posta herhalde henüz orman sınırlarından dışarı çıkmayı başaramamış olmalıydı. Mektup buraya ulaşmaz Paul nasıl olsa onu geri yollardı ve benimse tek hedefim vardı: Babamın kasası. Buraya gelirken arabanın bagajına kasa yerine teraryum ve akvaryumları koyduğuma pişman olmuştum, yoksa şimdi onu hemen, buracıkta açabilirdim.

Yine de heyecandan ayaklarım yerden kesilmişti. “Sonunda seni ele geçirdim!” diye sevinçle haykırarak gösterişsiz anahtarın ucuna bir öpücük kondurdum. Babamın planı hayata geçmişti –artık bana riskli olmaktan çok daha fazlası gibi görünen bir plan. Çünkü Paul'ün bu dairede oturmaya devam edeceğini nasıl bilebilirdi? Paul babamı reddettikten sonra günün birinde pekâlâ buradan taşınabilir ve kendine onun yardımı olmaksızın başka bir ev bulabilirdi. Demek ki babam Paul'ün bu evden bir yere gitmeyeceğinden oldukça emindi. Ancak Paul Hamburg'ta bu evi bulduktan sonra babamın çok heyecanlandığını hatırlıyordum. Dairenin sıradışı bir yer olduğunu söylemişti. Paul de orayı sevecekti. Acaba böylelikle bir şeyleri telafi etmek mi istemişti? Her ne kadar şu anda giriştiğim tadilat harekâtı sayesinde çekiciliğini epey kaybetmiş olsa da, Paul daireyi

gerçekten beğenmiş gibiydi. Daha geçenlerde bayıla bayıla buradan hiçbir şekilde taşınmak istemediğini söyleyip duruyordu.

Bir istisna oluşturarak ben de şimdi burayı sevmiştim ve molozların üzerinde neşeyle sıçıyordum. Kapı ziline tiz sesi sevinç dansımı ansızın yarıda kesti. Yoksa François mi gelmişti? Hayır, Paul bu sabah onunla birlikte kavga dövüş Berlin'e gitmişti. Yoksa bir şey mi unutmuşlardı? Eğer öyleyse nahoş sahnelerle hazırlıklı olmalıydım.

Derin bir iç geçirerek diafonun düğmesine bastım. "Evet, buyurun?"

"Aşağı gelebilir misiniz? Posta kutunuzla başım dertte," diyen öfkeli bir ses yankılandı.

"Nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Posta kutunuz tıka basa dolu. Aşağı gelmezseniz mektubunuzu geri götüreceğim."

Tillmann gibi ben de emir almaktan hoşlanmazdım ama bu kez boyun eğerek aşağı indim. Toz toprak içinde zavallı postacının karşısına çıktığımda ağzımdan bir şaşkınlık nidası çıktı. Posta kutusu ağzına dek doluydu. Belli ki Paul onu günlerdir açmamıştı. Anahtarın nerede olduğunu bilmiyordum ama yeni gelmiş postaları kabul ettim ve ardından posta kutusunun ince aralığına sıkışmış olan diğer mektupları da çekip aldım. Gördüğüme inanamadım -annemin mektubu da aralarında idi.

Mektubu açmadan önce düşün altına girip tekrar normal bir insana dönüştüm. Paul mutfaktaki harabe için bir temizlik ekibi çağırarak zorundaydı. Çünkü bunun için zamanım kalmamıştı. Şimdi yola çıkarsam, bu akşam Westerwald'a varabilirdim. Acele etmem gerekiyordu çünkü Paul, Volvo'yu Speicherstadt'ın dışındaki kiralık bir garaja bırakmıştı. Eski Wandrahm med cezir ve sürekli su baskını tehlikesi yüzünden yer altı otoparkı için uygun bir yer

değildi. Paul de Porsche'sini ortalık yerde bırakmak zorunda olmaksızın hoşlanmıyordu ama onu her gün kullanıyordu.

On beş dakika sonra yola çıkmaya hazırdım. Kendime bir kahve yaptım ve makine moloz yığını arasında kendi kendine fokurdarken kayıtsızca annemin mektubunu açtım. Evet, resmî bir mektuba benziyordu ama resmî mektuplarda genellikle gönderenin adı bulunurdu, bu mektupta böyle bir şey kesinlikle yoktu.

Ciddi hava verilmeye çalışılmış herhangi bir piyango ya da loto çekilişiyle ilgili bir reklam mektubu olduğu kesindi –ama hayır. Hayır. Bu bambaşka bir şeydi.

“20 Şubat, Sylt, Ellenbogen'daki¹⁵ hareketli kumullarda, günbatımında.” Tek sayfalık kâğıtta başka bir şey yazmıyordu. Ayrıca bunu kimin yazmış olabileceğine dair bir ipucu da görememiştim. Yazının eski bir daktilodan çıkmış olduğu açıkça belliydi, S harfi biraz bozuktu. Posta damgası okunmuyordu ve pulu nemli posta kutusundaki zorunlu ikameti sırasında neredeyse zarftan ayrılmıştı. Egzotik bir havası vardı ama bunun bana pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Dizlerim titreyerek en yakınımındaki sandalyeye çöktüm. 26 Şubat bugündü. Babam bir zamanlar Sylt'te “konferans”larından birine gitmemiş miydi? Colin bana karabasanların en sevdikleri yerleşim bölgelerinden söz etmişti. Sürekli insan trafiğinin olduğu, göze çarpmadıkları yerleri seviyorlardı. Daha önce Sylt'e hiç gitmemiştim ama buna uygun bir yer olduğunu televizyonda izlediğim röportajlardan biliyordum. İdeal bir karabasan bölgesiydi. Ayrıca bu mektup bir daktiloyle yazılmıştı. Yaşlı karabasanların çoğu bir süre sonra gelişimlerini durduruyor ve modern teknolojiyi benimseyemiyorlardı ve teknoloji de onların yakınında genellikle çalışmıyordu. Üçüncü

15 Almanya'nın Kuzey Denizi'ne bakan kıyısında, anakaraya arabalı tren hattıyla bağlı olan ada ve bu adanın Ellenbogen (Dirsek) adı verilen, en uç kıyısı. (ç.n.)

ipucu, belirtilen saatti. Günbatımında. Karabasanların en sevdiği saat çünkü hava kararıyor ve kurbanları rüya görmeye başlıyordu.

“Hayır, hayır, bunu yapmayacağım,” diye mırıldanarak başımı iki yana salladım. Ama aynı anda bunu yapacağımı biliyordum. Biri benimle Sylt’te buluşmak istiyordu, evet, olasılıklar belliydi. Bu, babamın ihanetinin ya da Colin’le olan ilişkimin intikamını almak isteyen ve daha sonra eğlence niyetine beni de emip bitirecek olan aç bir karabasan olabilirdi. Ama bu karabasanın bir devrimci olma olasılığı da vardı. Devrimciler “iyi” olanlardı. Babama göre onlar vardı ve Colin de buna karşı çıkmamıştı. Ama iyi ne demekti, elbette onlar da açtı. Ancak en azından teorik olarak babamla işbirliği içindeydiler Belki de bu mektup iyi olan karabasanların birinden geliyordu ve babamın nerede olduğunu biliyordu ya da belki onu nerede bulabileceğime dair bana bilgi verecekti.

Hemen çıkmam gerekiyordu. Günler biraz uzamıştı ama günbatımını yakalamak istiyorsam bir dakika bile kaybetmemeliydim. Mutfaktaki kumbaradan birkaç banknot aldım, bavulumdan çıkardığım bir sırt çantasına blucin, kazak, tişört, makyaj çantamı ve temiz çamaşırlarımı tıktırdım. Hayvanlarımı aceleyle besledim, kısa bir an düşündükten sonra Paul’ün Porsche’sinin anahtarlarını kaptım -Volvo’yu almak zaman alacaktı ve iki nonoş bu sabah François’nın şişe yeşili Jaguar’ıyla gitmişti- ve arkama bakmadan daireden çıktım.

İlk kırmızı ışıktaki durma fırsatını bulduğumda, “Eski dostum,” diye saygıyla mırıldandım. Porsche bir cehennem makinesiydi ve ondan hoşlanmaya başlamıştım. Midem altımda homurdanan motorun temposuyla titriyordu ve arabayı sırf gösteriş yapmak için bağırıtmıştım. Yanımda duran adama sırtıttım. Metalik gri aile arabasının direksiyonuna pençe gibi yapışmıştı ve duyduğu kıskançlık her halinden belli oluyordu. Yeşil yanar yanmaz bir daha görüşmemek üzere

ondan ayrıldım. Neredeyse her virajda ciddi bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğumun bilincindeydim ama beni Sylt'te bekleyen bir karabasanla randevum vardı -bu durumda kar beyazı Porsche 911 açıkça çok daha az tehlike oluşturunuyordu. Ayrıca mükemmel çalışan bir navigasyon sistemi vardı. Yine de yüz altmışın üzerine çıkmamaya çalıştım ve ıslak asfaltta hızımı kestim çünkü altımdaki vahşi hayvan en küçük bir sapma ya da tereddütte acımasızca tepki veriyordu.

Ama her girdiğimiz yeni rotada -özellikle fren yapmam gereken her inşaat bölgesinde- birbirimize daha iyi alıştık ve Niebüll'deki araba taşıyan trene kalan kırk kilometrelik karayolu benim için tam bir keyif oldu. Yolda benden başka hiç kimse yoktu ve trene binmek de şaşılacak kadar kolay oldu. Sanki daha önce bundan başka bir şey yapmamışım gibi rampada ilerledim ve ön taraftaki arabaya doğru yaklaşmam için işaret eden soğuktan donmuş adama tepeden bakarak gülümsedim. Tren on dakika sonra hareket etti. Sylt'i ve deniz üzerinden adaya olan geçişi çok daha romantik hayal ettiğimi itiraf etmeliydim. Daha mavi ve güneşli.

Ama gri gökyüzü çamurlu ve pis kumsalın üzerine çökmüş gibiydi ve rüzgâr diğer taraftaki açık denizin üzerinde kara bulutları toplamıştı, dalgaların tepeleri köpükleniyordu. İçimde artan huzursuzlukla çevremde yaşanan doğa olayını izledim. Ufukta ansızın dev bir dalga belireceğinden bir nebze olsun korkum yoktu ama huzur verici görüntüleriyle sayfiye evlerinin de bu senaryoya pek katkıları olduğu söylenemezdi. Hırçın rüzgâr sanki beni Porsche'den çekip almak istercesine arabanın tavanını sarsıyordu. Ortalıkta ne koyunlar¹⁶ ne de martılar görünüyordu ve Sylt'in donuk beyaz bir kar örtüsü altında kalmış olmasını aklım almıyordu.

Hava hâlâ aydınlık olduğu halde arabadan inmeden, dosdoğru Sylt'in en kuzey ucu olan Ellenbogen'a sürdüm. List'i ardımda bıraktıktan sonra etraf ıssızlaştı. Asfalt öylesine tümsekiydi ki rahat soluk alıp kendimi sakinleştirmek için kısa bir ara durdum. Ama kalbim rahat durmuyordu. Burası hiç hoşuma gitmemişti. Burayı yirmi beş derece güneşli bir havada, ılık rüzgârın gölgesinde bile seveceğimi sanmıyordum.

Kumullar sanki canlı gibiydi –eh, aslında öylelerdi, sonuçta hareket ediyorlardı– ama sanki arkamı döndüğüm anda gözleri varmış gibi hissediyordum. Beni gözetliyorlardı, sanki görünmez bir komut alarak bana doğru hareket edecek ve beni ortalarına alarak zevkle sıkıştırıp ezeceklerdi. Bir resim sınavında anlattığım resim aklıma geldi: Caspar David Friedrich'in *Deniz Kenarında Keşiş* adlı tablosu. Kendimi o keşişe benzetmişim, sadece Tanrı'nın korumasından uzaktım. Burası Tanrı'nın olmadığı bir yerdi, her türlü güvenlikten uzaktı. Arabadan indiğim anda, bu güvensizliğe teslim olacaktım.

Motoru tekrar çalıştırıp Ellenbogen'daki son park yerine kadar ilerledim. Adanın bu ucunda bomboş park alanından başka hiçbir şey yoktu. Ne ev, ne otel ne de gençlik kampı. Açıkçası, bir tehlikeye uğradığım takdirde yardımına koşacak hiç kimse yoktu. Tamamen tek başıma kalmıştım.

Ama güneş hâlâ batmamıştı. En azından arabadan inip kumul tepelerinin üzerinden denize doğru yürüyebilir ve manzaraya bakabilirdim çünkü bu, uzun süredir arzu ettiğim ve son zamanlarda iyi ya da kötü, hep hayalini kurduğum bir şeydi: Açık deniz.

Bir elimle cep telefonumu, diğeriyle Paul'ün torpido gözündeki bulduğum küçük çekici sıkıca kavradım ve başımı omuzlarıma içine kısıarak kudurmuş gibi esen rüzgârın arasından denize doğru yürüdüm. Çekiç hiç yoktan iyiydi. Şakağa isabet eden okkalı bir darbe belki bir karabasani bile birkaç dakikalığına saf dışı bırakabilirdi.

Bugün darbeler konusunda da epey idman yapmıştım. Ha bir tuğla, ha bir karabasan kafası. Aradaki fark pek büyük olmasa gerekti.

Denizin görüntüsü neredeyse aklımı başımdan almıştı. Dalgalar karla kaplı ıslak kıyıya öfkeyle vuruyor, tuzlu ve aynı zamanda tatlı köpüklerini metrelerce yükseklikte püskürterek şiddetli bir girdap oluşturuyordu. Rüzgâr saçlarımı neredeyse kökünden kopartacakmış gibi savuruyordu, öyle ki saç diplerim acımaya başlamıştı ve soğuk yüzümü hissizleştirmişti. Kaslarımın canı çekilmişti ve felç olmuş gibiydim. Gırtlığımdan bir imdat çığlığı çıkacak olsa değil başkası, kendim bile duyamayacaktım çünkü kudurmuş denizin sesi yaklaşmakta olan fırtınanın uğultusunu bile bastırıyordu.

Burada yapmaya kalkıştığım şey, tamamen akla zarar bir durumdu. Kendini göstermeyen güneş çok geçmeden öfkeli denizde batacaktı. Peki ya sonra? Karanlık basar basmaz bu hiçlikte, belki de bir kumulun ardında pusuya yatmış beni bekleyen Tessa, beni yakalayacak mıydı?

Evet, merak ediyordum, açık denizden korksam da bakışlarımı ondan ayırmakta zorlanıyordum. Ama biraz daha yaşamak istiyordum. Arabaya binip buradan kaçmak üzere arkamı dönüp yürümeye koyuldum ama ansızın esen rüzgâr yerdeki kumla karışık karları yüzüme savurdu. Bir anda hiçbir şey göremez oldum, birkaç saniye içinde tüm yön duygumu kaybetmiştim. Cep telefonumu montumun cebine tıktırıp çekici yere bıraktım ve kumlar lenslerimin arasına girmeden iki elimle gözlerimi ovuşturdum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım rüzgârla birlikte binlerce su taneciğine dönüşüyordu.

Sonra fırtına sanki yüce bir güç karşısında boyun eğmiş gibi ansızın ve tamamen beklenmedik bir şekilde diniverdi. Uzaktan dalgaların köpüklerini yararak karşı konulmaz bir hızla bana yaklaşmakta olan simsiyah atı gördüm. Üzerindeki binici atın boynuna sarılmıştı, eğik başı açıktı ve kolları çıplaktı. Çıplak ve beyaz.

Teninin kokusunu alabiliyordum.

Arkamı dönüp sıkılmış dişlerim ve süzülen gözyaşlarımla yeniden şahlanan rüzgâra karşı koşmaya başladım. Ardımda kıyıya çarpan dalgalar sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi çığlık çığlığa haykırıyordu. Ama korku ve içimde fırl fırl dönen umut tüm gücümü alıp götürmüştü. Islak karların üzerine kapaklandım, yerde yuvarlanarak tekrar doğrulmaya çalıştım, ama rüzgâr beni tekrar yere yapıştırdı. Kaçmamı olanaksız kılıyordu. Sadece yerde sürünecek ve aslında uzun zamandır hayalini kurduğum şeyin gerçekleşmesini izleyecektim. Evet, gerçek oluyordu, umduğumdan çok farklı bir şekilde ama oluyordu.

Beni bekleyen şeyi karşılamaya kararlı bir şekilde, karların üzerine diz çöktüm. Gözlerimden yaşlar yuvarlanıyordu, saçlarım karmakarışık ve nabzım yaylım ateşi açmış gibiydi.

At tam önümde durdu. Hipnotize olmuş gibi kollarımı uzattım, korkudan titrediğim halde yukarı çekilmeyi bekledim çünkü bunu yapmaktan başka çarem kalmamıştı. Kalbim bana her tür alternatifi yasaklıyordu ve onu görür görmez bedenim istifa etmişti.

“Lanet olası pislik, seninle her karşılaşmamız böyle dramatik mi olmalı?” diye kulağına fısıldadım. Köşeli elmacık kemiklerinden bir gülümseme geçip gitti.

“Öyle olmalı,” dedi. Oysa dudaklarını bile kıpırdatmamıştı, sesi kafamın içindeydi. Sonra çıplak kolunu kalçalarıma doladı ve Louis’in sıcaklığını karnımda, ardından damarlarımın içinde hissettim. Yoksa bu sıcaklık Colin’den mi yayılıyordu. Kendini bir insan gibi hissetmek için atının üzerinde yeterince uzun mu oturmuştu?

Aygır suları sıçratarak kıyı boyunca dörtnala koşmaya başladı. Sağımızda deniz, solumuzda ise kumullar vardı ve çevrede uçümüzden başka hiç kimse yoktu. Hem ağlıyor, hem gülüyordum. Bu lanet olası attan hâlâ korkuyordum ve tabii Colin’in onu Westerland kıyısındaki

tahta iskele kalıntılarının¹⁷ üzerinden atlatması gerekiyordu, birbiri ardına. Hem neden olmasın, sonuçta atının terkisinde at fobisi olan sevgilisi oturuyordu. Biraz eğlenenin zararı olmazdı.

Kıyadaki gezinti yerine az bir mesafe kala Louis'i döndürdü ve birkaç yüz metre sonra kumulların tepesine doğru yönelerek aralarından kıvrılan patika boyunca ilerledi. Dört yıl tüm iç organlarımın yer değiştirmesine neden olan ve midemin boşluğunu fazlasıyla fark ettiren tırıs dönüştü. Sonunda Colin kardan korunaklı bir yerde Louis'i ansızın durdurdu. Bir tek hareketle eyerin üzerinden yere atladı ve beni de birlikte kumun üzerine çekti. Ayaklarım soğuktan hissizleşmişti ve yere bastığımda kemiklerimden aşağı sallanan birer demir külçesinden farkları yoktu. Artık onlara hükmedemiyordum. Yana doğru devrildiğimi şaşkınlıkla gördüm.

“Ayakta duramıyorum,” dedim soluk soluğa ama Colin'in ayakta durmamla pek ilgilendiği yoktu. Beni sırtüstü nemli zemine yatırarak yüzünü yüzme yaklaştırdı. Ona dokunmak ve gerçekten o olduğuna inanmak için ellerimi kaldırmak istedim ama donmuş olarak kulaklarımın yanında kaldılar. Colin'in kömür karası gözleri benimkilere kenetlendi.

“Rüya görüyor musun, Ellie? Hâlâ rüya görebiliyor musun?” diye ısrarla sordu. Serin parmakları alnımdaki saçları geriye itti. Serin ama soğuk değildi. Bu karlı kış bir Cambion'un beden ısısını benimkinden yüksek kılacak kadar sertti. Çünkü tamamen buza dönüşmüştüm ve karnımda kaynayan ateş bile bu durumu değiştiremiyordu.

“Bu gece beni hissettin mi?”

Zor olsa da, şimdi konuşmak zorundaydım.

17 Sylt adasının Westerland yerleşim merkezinde, Ellenbogen'a yakın olan kıyısında belirli aralıklarla kumlardan denize uzanan tahta ayaklar, sayıları ondan fazladır. (ç.n.)

“Ben, şey... yani...” diye utanarak kekeledim. Evet, onu hissetmiştim, hem de hiç ağza alınmayacak bir şekilde ve neredeyse her yerimde. Tamam, kesin olarak her yerimde.

Ama her zaman olduğu gibi, gün doğarken bıçak keskinliğindeki bilincim acımasızca rüya tablolarının arasına girmiş ve hâlâ süzülmekte olan mutluluk anlarını parçalamıştı ve ben yine sessizce ağlayarak rüyamdan uyanmıştım.

“Ellie, sana bir şey sordum,” dedi Colin beni anılarımdan çekip alarak.

“Ah, evet. Evet, hissettim,” diyebilirdim çenem takırdayarak. Bakışlarımı onunkilerden kaçırıp, “Seni hissettim. Birazcık,” diye ekledim.

“Birazcık mı?” diye alayla tekrarladı Colin.

“Birazcık çok,” diye isteksizce itiraf ettim. Donmuş ağzım utangaç bir sırıtışla yayıldı.

“Çok çabaladım,” dedi Colin parlak dişlerini göstererek.

“Çok hoştu,” diye nazıkçe onu övdüm.

Gülümseyerek yan tarafımı çimdikledi. “Zayıflamışsın, lassie.”

Bana böyle dediği için ona diklenmek istedim ama sonra bu sözü ne kadar özlediğimi fark ettim. Ona izin veriyordum. Ben onun kızıydım. Onun zayıf kızı.

“Ah, kış pek hoş geçmedi, bilirsin. Dostum ve sevgilim kaçıp gitti, ardından herkes hasta oldu, ben de, sadece kar ve fırtına vardı, bu arada sınavlarımı verdim, babam kayboldu...” Ansızın ciddileşmiştim. Colin’in yüzündeki gülümseme dondu. “Babam ortadan kayboldu. Nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Ellie, sana ulaşmaya çalıştım, dünyanın öbür ucunda olduğum için bu kolay olmadı ama birkaç kez başardım ve bir tehlike sezdim.”

“Daha açık ol, lütfen,” dedim kısaca.

Ama Colin başını iki yana salladı. “Önce seni yazlığa götürüyüm. Buradan sadece birkaç adım uzakta. Buraya Porsche’yle geldiğine göre, Kampen’de lüks bir otelin hoşuna gideceğini varsayıyorum, ne dersin?” diye sordu o kibirli ses tonuyla. Sonra beni bıraktı, ikimiz de ayağa kalktık, o esnek bir sıçrayışla, bense biraz sarsakça.

“Sen de iyi kıvrımış gibi görünüyorsun,” dedim onu gözle-
rimle iyice yokladıktan sonra. Gerçekten de iyi kıvrımıştı ve aklımı
başımdan alıyordu, hayır, dayanılmaz güzeldi ama yine de oldukça
solgun ve bitkindi.

“Son aylarda beslenmek kolay olmadı. Bu hâlâ böyle,” dedi Colin
kaygısızca omuz silkerek. “Her kaçışın bir bedeli vardır.”

“Peki şimdi... şimdi tehlikede değil miyiz? Fark ediliyor mu, bil-
miyorum ama şu anda çok mutluyum... Sen... sense pişman gibisin.”

Colin kısa bir kahkaha atarak Louis’in dizginlerini tuttu.

“Daha sonra. Yarın konuşuruz. Şimdi seni kalacağın yere gö-
türeyim.”

“Yarın mı? Ne yeri? Peki ya sen?” diye sordum. Hiçbir şey
anlamamıştım.

“Ben başka yerde kalıyorum. Adada değil. Burada sadece Louis
kalıyor. Apartman dairesinde ihtiyacın olan her şey var, hatta bir
sauna ve...”

“Kabul etmiyorum,” diyerek onun sözünü kestim. “Lafı bile
olmaz. O dairede kalmayacağım. Beni de birlikte götür.”

“Hayır, Ellie,” dedi Colin kararlı bir sesle.

“Dünya denizlerinde yelken açarken kim olduğumu unuttun
mu?” diye ona çıkıştım. “O aptal barakalardan birine gidip kapan-
mayacağım. Her gece ağlamaktan gözlerim çıktıktan sonra seni
ancak şimdi görmüşken ve...” Sustum, bu kadar fazlasını bilmek
zorunda değildi, özellikle de itiraflarımı.

“Ellie, bu sandığın kadar basit değil...”

“Ah, seninle hiçbir zaman basit olmadı, Colin Blackburn! Sen basit olan her şeyin zıddısın! Bundan daha zoru yok ama sana bir şey söyleyeyim mi? Ben de öyleyim! Belki de bu yüzden iyi anlaşıyoruz! Basit ve keyifli olan her şeyden nefret ediyorum! Hazmedemiyorum!”

Colin dudaklarını ele geçiren alaycı sırıtmayı dizginleyebilmek için açıkça çaba gösteriyordu, bunu başarması birkaç saniye sürdü.

“Hoşuna gitmeyecek. Sana yemin ederim. Seni tanıyorum, Ellie. Ama bana göre hava hoş, buyur, zıtlıklarımı kendi gözlerinle görüp ikna olman belki de en iyisi.” Bu imalı sözleri yüzümü ateş basmasına neden olmuştu. “Ama önce dairende biraz ısın, ben de arabayı götürüp Louis’i ahırına bırakayım. Sonra bana gideriz.” Bana bir anahtar fırlattı, ben de karşılık olarak ona Porsche’ninkini fırlattım. “Bu patikadan devam et. İki kez kıvrıldıktan sonra sazlık çatılı evler göreceksin. Kurhausstr, 32 numara.”

“Umarım gelirsin, Colin,” dedim tehdit dolu bir sesle.

“Daima hizmetinizdeyim, madam.” Zarifçe eğilerek Louis’in sırtına atladı ve dörtlü oradan uzaklaştı.

“Beni bir kez olsun öpebilirdin, seni ahmak,” dedim ardından öfkeyle. Sonra anahtarı pantolon cebime koyup ayaklarımın hâlâ yerinde olup olmadığından emin olmak için aşağıya bir göz attım (çünkü hâlâ onları hissedemiyordum) ve sarhoş gibi sallanarak lüks daireme doğru yürümeye koyuldum.

FIRTINA ZAMANI

“Burada ne yapıyoruz?” Soru sorarcasına Colin’e döndüm. Gerçekten de gelip beni almıştı. Tatil evindeki şık kanepeye oturup önümdeki cam sehpaye gözümü dikerek kendi kendime aptalca sırtarak geçirdiğim iki saatten sonra. İçimde sürekli dalgalanıp duran zafer duygusu neredeyse ayaklarımı yerden kesmişti. Tessa’yı alt etmeyi başarmıştık –nasıl olduğunu henüz bilmiyordum ama bizim ya da benim için tehlikeli olsaydı, Colin beni bu kumullara boşuna çağırmazdı. O halde Tessa burada değildi. Aptal, yaşlı sürtükten bir burun öndeydik.

Ama şimdi keyfim biraz kaçmıştı. Kuzey Denizi’ndeki Hörnum Limanı’nın uğultulu karanlığında dikilmiş, duruyorduk. Ne gökyüzü ne de deniz sakinleşmişti. Mendireğe şiddetle çarpan dalgaların serpintisi sürekli yüzümü ıslatıyordu.

“Şimdi, bana gidiyoruz,” diye yanıtladı Colin. Sakin bir tavırla elimden tutarak suda çalkalanan bota inen merdiven basamaklarına doğru yürüdü. Şişme motor botlardan birinin halatını çekmeye başladığında içgüdüsel bir hareketle bir adım geri attım. Bu, Greenpeace’in petrol tankerlerine yetişmeye ya da fok balıklarını kurtarmaya çalıştığı ya da turistleri açık denizdeki balinalara götüren şu roket

hızındaki botlardandı. Onları sık sık televizyonda görmüş ama hiç binmemiştim. Şimdi de buna pek hevesli sayılmazdım.

“Bununla mı? Gerçekten mi?” diye şüphemden emin olmaya çalıştım. Montumun fermuarını çeneme kadar çektim ama keskin rüzgâr tenime işliyordu. Ayrıca içim üşüyordu. Kalbimin ateşi de aynı şekilde sönmüştü. Geriye bir kıvılcım bile kalmamıştı.

“Korkma, batmaz.” Colin çevik bir sıçrayışla fındık kabuğu gibi sallanan bota atladı. Henüz limandaydık. Dışarısı kimbilir nasıldı.

“Her tekne batabilir,” diye karşı çıktım öfkeyle. Bana dönüp elini uzattığında gözleri parlıyordu.

“Seçim senin, Ellie. Seni yazlığa geri götürmek için önümüzde yaklaşık yarım saat var. Ya da benimle birlikte gelirsin. Daha uzun bekleyemeyiz, yoksa rüzgâr limandan çıkamayacağımız kadar şiddetlenir.”

Kendimi cesaretlendirip elini tuttum ve beni sallanan bota çekmesine izin verdim. Sonuçta geri adım atmak istemiyordum. Colin beni direksiyonun arkasındaki banka oturtarak hiç zaman kaybetmeden motoru çalıştırdı ve yan taraflara sıkıca tutunmamı işaret etti.

On dakika sonra neden böyle dediğini anlamıştım. Rüzgârın saçlarını bozacağından korkan şımarık sürtükler gibi davrandığımı bile bile beşinci kez haykırdım: “Durdur şunu, yavaş git, yavaş!” Ama korku tepeden tırnağa bedenimi sarmıştı. İçimdeki her şey buradan kaçıp karaya çıkmak, ayağımı sağlam zemine basmak için haykırıyordu. Kendimi toplamak şöyle dursun, soluk bile alamadan oradan oraya savrulmak istemiyordum.

Dalgalar her taraftan vuruyordu ve her seferinde botun devrileceğini sanıyordum. Son saniyede nasıl olup da tekrar suyun üzerine çıkabildiği benim için bir bilmeceydi ama yine de bu özelliğine sövüp sayıyordum. Çünkü böyle yaparken kaçınılmaz bir şekilde havaya

sıçrıyor, sonra kulakları sağır eden bir çatırtıyla bir sonraki dalga çukurunun içine çarpıyordu. Darbeler öylesine şiddetliydi ki, sımsıkı tuttuğum nemli ipler neredeyse ellerimden kayacaktı

Buna karşın Colin, eli gaz kolunda olduğu halde rahat bir şekilde direksiyonun başında durmuş (durmuş!), bana bir kez olsun bakmaksızın bakışlarını kudurmuş karanlığa dikmişti.

Rüzgâr birkaç saniyeliğine durduğunda, “Daha yavaş, lütfen Colin!” diye çaresizlikle haykırdım. Rüzgâr durmuştu ama daha sonra deniz üzerinde çok daha büyük bir öfkeyle patlayacağını biliyordum. Colin sonunda bana doğru döndü. Gergin görünüyordu.

“Yavaş gidersem dalgalara kapılırız, tersi mümkün değil, anlıyor musun? Sıkı tutun ve ufka bak. Bağırmanı da kes, ciğerlerine çok fazla soğuk hava çekiyorsun.”

“Gerizekâlı pislik.” Sözlerim motorun gürültüsü arasında boğuldu. Ufka mı bakacaktım? Bu yine tipik Colin’di. Ufuk falan göremiyordum. Dünya ufkunu kaybetmişti. Gördüğüm sadece dalgaları ve gözlerim onlarda tutunacak bir yer bulamıyordu. İğrenç bir şekilde midem bulanmaya başlamıştı. Ağzımı kapalı tutmayı başaramıyordum, bot yana yattığında ya da burnu sudan çıkıp gökyüzü korsanlarının gemisi gibi havaya dikildiğinde elimde olmadan haykıryordum.

Colin’in dalgaların arasında ne kadar süre boğuştuğunu bilmiyordum –her dakika bana sonsuzluk gibi geliyordu, yine de saatlerdir yoldaymışız gibi hissediyordum. Buz kesmiş yüzümü ısıtan sadece gözyaşlarımdı ama zangır zangır titremem sadece bedenimin verdiği bir tepkiydi. Artık hiçbir şey hissetmiyor, kendimi sadece bedenimden aşağı baktığımda fark ediyordum. Tüm algılarım mideme odaklanmıştı ve o hiç iyi değildi.

Ansızın sarsıldık ve botun altı gıcırdayarak kumlara sürtündü. Colin dalgaların içine atlayıp öndeki ipi tuttu ve tonlarca ağırlıktaki

botu balçıkla karışık suyun içinde çekerek rüzgârda sallanan tahta bir direğe bağladı.

“Geldik! İnmek istemiyor musun?”

Yapamıyorum, demek istedim ama konuşur konuşmaz kusaçağımdan korkuyordum. Kıpırdamadan dar bankta büzüldüm ve eskisi gibi iplere sıkıca tutundum.

Beni deniz tutuyor, berbat haldeyim, diye olabildiğince açık ve yoğun düşünmeye çalıştım. Şimdi ayağa kalkamazdım. Beni duymuyor muydu?

Colin tekrar bota atlayıp parmaklarımı teker teker iplerden ayırdı. Sonra beni yukarı kaldırıp köpüklü dalgalar arasında yürüyerek karadaki küçük bir kum tepesiğine çıkardı ve ay ışığında karşımıza kazıkların üzerine oturtulmuş bir karaltı çıkana dek kucağında taşıdı. Bu, geniş bir saunadan daha büyük olmayan ama balkonla çevrili ahşap kazıklar üzerinde bir kulübeydi ve her cephesinde birer dürbünü vardı. Yukarıya dik bir merdiven çıkıyordu. Ay bulutların arasına girer girmez ortalık zifırî karanlığa büründü.

Colin beni sağ kalçasına yaslayarak tüy gibi hafif üç adımda basamakları tırmandı. Kapı ardımızdan kapanıp fırtınanın uğultusunu dışarıda bıraktığında, beni tahta döşemeye bıraktı. Yerimden kıpırdamadım. Ayaklarımın sağlam zemine basıyor olmasının tadını çıkarırken ağzımı açar açmaz, Hörnum’da aceleyle tikiştirdiğim Scampi’yi¹⁸ Colin’in ayakları dibine kusmamak için kendime ısrarla telkinde bulundum. Scampi içeride kalmalıydı.

“Seni deniz tutmadı, Ellie. Sadece korkuyorsun.”

“Ha,” diyebildim donuk bir sesle. Midem altüst olmadan bu sesi çıkarabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Birkaç rahat soluk aldıktan sonra cesaretim arttı. “Tanrı aşkına, neredeyiz?”

“Trischen,”¹⁹ dedi Colin kısaca, sonra beni hafifçe omuzlarımdan tutup doğrultarak odadaki yatağın kenarına dayadı. Kendi yatağına. Birden duygulanmışım, uyumasa da, Colin’in burada da bir yatağı vardı. Ormandaki evinde birlikte bir gece geçirdiğimiz kadife örtülü yatağını hatırladım ve ağlamamak için dilimi ısırdım.

“Trischen. Adını daha önce hiç duymadım ayrıca başka ev de göremedim...” diye mırıldandım. “Bu ne biçim ada?”

Konuşmakta hâlâ zorlanıyordum ve ağzımda neredeyse hiç tükürük kalmamış olması durumu kolaylaştırmıyordu. Colin üzerime eğilerek içi su dolu bir tası dudaklarıma bastırdı.

“Burası ada değil. Kumsal sığılık. Burada kuş bekçisinin görevini üstlendim. Aslında onun görevi martta başlıyor ama...” Colin kısa bir el hareketi yaptı, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Karabasanlar için sıradışı ayarlamalar yapılabilirdi. Kuş bekçiliği en az koru bekçiliği kadar tuhaftı ama bu kez alaycı yorumlarımı kendime sakladım. Colin’in neden bu tür meslekler edindiğini artık biliyordum. Gözlerden uzakta olmak istiyordu. Ama bu uzaklık bana göre egzantrikliğin bir işaretiydi.

“Yani, burada senden başka hiç kimse yok mu? Burada tamamen yalnız mısın?”

Bir yudum su içtikten sonra Colin ayağa kalkmama yardım etti –ah, bir mucize olmuş, midem suyu tutmuştu– ve beni manzaranın görüldüğü bir pencereye götürdü. Trischen gerçekten de sadece kumsal bir sığılıktı. Sadece bu kulübe vardı, başka hiçbir şey görünmüyordu. Ve kulübe boş bir odadan ibaretti. Duvarda bir yatak duruyordu –rahat bir yatak olduğunu itiraf etmeliydim– yanında

19 Kuzey Denizi’nde Almanya’ya bağlı, med cezlrın yaşandığı ve kuşların uğrak yeri olması açısından ulusal park ilan edilen, 1,8 kilometrekarelik alana sahip kumsal sığılık. (ç.n.)

bir çalışma masası vardı. Ayrıca küçük bir gömme mutfak ve bir dolap. Hepsi bu kadardı.

Colin geçtiğimiz yaz sindirim sistemiyle ilgili sırrını benden saklamıştı ama bu kulübe herhalde karabasanlara göre yapılmamıştı ve...

Colin göz kırparak belden aşağıyı işaret etti.

“Acil durumlar için. Acil bir durum var mı? Eğer öyleyse sana eşlik etmem gerek çünkü...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. Kızarmıştım. “Ben –sanırım artık böyle bir talepte bulunacak iç organım kalmadı. Midem dışında. Ama o da biraz düzeldi.” Belki de buraya gelirken yolda korkudan altıma yapmıştım. Eğer böyleyse, göze çarpmayacaktı çünkü sırlıklam olmuştum. Oysa Colin’in giysileri –her zamanki gibi gömlek, pantolon ve yıpranmış çizmeler– neredeyse tamamen kurumuştu.

“Giysilerini çıkarman gerek,” dedi kuru bir sesle. Eh. Tabii bunu yapmam gerekiyordu. Ama ellerim öylesine buz kesmişti ki ıslak montumun fermuarını indirmek için birkaç deneme yapmak zorunda kaldım. Colin bana yardım etmek için kılını kıpırdatmadı ama gözlerini bana dikmişti. Bakışlarını benden ayırmadan gömleğini çıkarıp bana doğru fırlattı.

Kolum bana itaat etmekte geç kaldığından, gömlek yere düştü. Burnuma büyüleyici bir koku yayıldı. Bir an olduğum yerde sallandım. Rüzgâr yıkmak istercesine kulübeyi sallarken Colin sürekli beni süzüyordu. Kazağımı başımdan sıyırdım, bacaklarıma yapışmış olan blucinimi çıkarırken neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. İç çamaşırlarım az çok kuru kalmıştı. Konuşmadan blucini ayağımın ucuyla yana ittim. Sonra gömleği yerden almak için eğildim.

Colin sessizce yanıma yaklaştı, pantolon kemerini açıp bir tek hızlı hareketle çekti. Kemerin metal tokası hafifçe şingirdadı.

Şok olmuşum. Şimdi ne olacaktı?

“Bu oyun değil, Ellie.”

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edebildim, onun önünde soyunurken bundan mümkün olduğunca kaçınmışım. Neden bilmiyordum ama şimdi nedenini anlamışım. Beyaz teni bir mıknaş gibiydi. Dudaklarımı çıplak göğsüne bastıramadan beni bileğimden yakalayıp kemeri parmaklarım arasına tutuşturdu. İçgüdüsel bir hareketle onu tuttum.

Geri geri yatağa gitti, başucuna oturup ellerini eski moda karyola başlığının demirlerine dayadı. Kol kasları hafifçe şişmişti.

“Bağla beni. Lütfen.”

Kısa bir an duraksadım. Bu şimdi gerçekten gerekli miydi, yoksa karabasanların en sevilen seks oyunlarından biri miydi? Eğer ikincisi söz konusuysa, o zaman... “Bu bir oyun değil,” demişti. Sözcükler hâlâ karnımda yankılanıyordu. Hayır, bu bir oyun değildi.

“Daha sıkı. Ne olur ne olmaz,” dedi Colin. “Korkma, canımı acıtmıyorsun.” Dikkatimi toplamakta zorlanıyordum çünkü Kuzey Denizi’nin ortasında fırtınadan sarsılan bir kulübede, yarı çıplak bir halde bir Cambion’un kucağında otuyordum ve bu Kuzey Denizi beni her şeyden daha fazla korkutmuştu ama kendimi zorlayarak hiç acımadan bileklerini demir çubuklara bağladım. Şimdi durumu bir kez daha gözden geçirebilirdim: Bir kuş bekçisinin kulübesinde, onun kucağında yarı çıplak halde otuyordum. Alaycı kıkırdamamı bastırmam mümkün değildi.

“Demek kuşlardan²⁰ anlıyorsun, öyle mi?” dedim. Bu, büyükanem bahçesindeki kuşlardan övünerek söz ettiği zaman babamın yaptığı bir şakadan alıntıydı. Ama bu kaba ima ağzımdan çıkar çıkmaz utanarak sustum.

20 Almanca’da Vögel, kuş anlamına gelir. Vögelin kelimesi ise argoda cinsel ilişkiye girmek anlamındadır. Burada hem kuşlarla ilgilenmek hem de cinsel ilişkiye girmek anlamında kullanılmış. (ç.n.)

“Yapabilirsin,” dedi Colin gevşek bir sesle.

“Şey, ne yapabilirim?” Ama neyi kastettiğini biliyordum. Oda bunu bildiğimi biliyordu çünkü aynı şekilde uzun zamandır bunu arzu ettiğimi biliyordu. Aptal kuş imamın etkisinin geçtiğinden emin olmak için birkaç soluk alıp bekledim. Sonra yavaşça ona doğru eğilip dilimin ucuyla ağzının kenarına dokundum. Colin soğuk dudaklarını benimkine değdirmeden önce hafifçe öksürdü. Dili de aynı şekilde soğuktu. Bir kahkaha kopardım çünkü daha önce onu hiç hissetmemiştim, tadı şimdiye dek hissettiğim tüm dillerden daha güzeldi ve...

“Dur Dur, Ellie!”

“Özür dilerim, affedersin!” diye bağırarak ondan uzaklaştım. Ah Tanrım, hayır, ona çok fazla yaklaşmışım, onu yanlış anlamıştım... öpülmek istemiyordu. Yoksa ağzım mı kokuyordu? Bu sadece midemde...

“Hayır, Ellie, bunu kastetmedim. Eğer yapabilseydim seni emip bitirecektim. Dikkat etmemiz gerek. Çok acıktım ve sen çok güçlendin.”

“Bana öyle gelmiyor,” diye utanarak karşılık verdim.

“Ama ben hissediyorum. Artık küçük bir kız değilsin. Benim enerjimi çekiyorsun. Sonra kendimi kontrol etmem güçleşiyor. Gel, bana yaslan, böyle dayanabilirim,” diye gönlümü almaya çalıştı ama son sözleri söylerken titreyen dudaklarından alaycı bir gülümseme geçmişti.

“Ben dayanabilir miyim, bilmiyorum ama tamam, benim için fark etmez,” dedim sersemlemiş bir sesle. Sonra kolunun iç tarafına yaslandım. Hayır, dayanamıyordum. Tekrar ondan uzaklaşarak yatak örtüsünü aldım ve ikimizin bedeni arasına örttüm. Şimdi daha iyiydi. Örtü en azından küçük bir koruma duvarıydı. Nemli saçlarım çıplak omzunu gıcıklayınca Colin elinde olmadan kemerine asıldı.

Aramızdaki örtüye karşı kaburgalarını ve pantolonunun kemerini açıkça hissedebiliyordum. Aynı anda kulübenin birkaç milim yana kaydığını hissettim. Tepemizde uğuldayan rüzgâr çatı kirişlerini gıcırdatıyordu.

“Bir şey kıpırdadı,” dedim kulak kesilerek.

“Bu kesinlikle olasılıklar dâhilinde.” Colin’in gülümsemesi genişlerken kızarmış yanaklarım nabız gibi atmaya başladı.

“Hayır, bunu kastetmedim,” dedim telaşla. “Kulübenin bu fırtına dayanabileceğinden emin misin?”

“Kulübe için endişelenmiyorum, Ellie. Ben senin için endişeleniyorum.”

Onu tekrar öpme riskini göze alamadım. Bir süre sessizce yanında yattım, sonra bileklerindeki kemeri çözdüm, gömleğimin düğmelerini ilikledim ve o üzerine temiz bir şeyler giyene dek bekledim. Sonra yatağın başucuna oturdum, Colin de yanıma uzandı. Çıtırtılar çıkarak kıpırdayan saçları çıplak bacağıma değiyordu. İyi niyetimi korumaya çalışarak konuşmaya odaklandım.

“Pekâlâ, neden buradayız?”

Colin kısa bir iç geçirdi. “Onun sudan çekindiğini fark ettim. Açık denizden korkuyor.”

Tıpkı benim gibi, diye düşündüm, ama sözünü kesmedim.

“Ada ne kadar küçükse, onu başımdan savmam o kadar kolay oldu. Böylece arama mesafe koyup izimi kaybettirdim. Sanırım İtalya’ya geri döndü. Bunun üzerine Kuzey Denizi’nde kalabileceğim bu adayı buldum ve... kendime bir iş ayarladım.”

“Bunu nasıl ayarladığını öğrenebilir miyim?” diye soğuk bir tavırla sordum.

“Eh, ne de olsa biyoloji diplomam var ve... ona hastalık bu-laştırdım, tehlikeli değil. Kız yakında eski işine geri dönebilecek.”

“Kız mı?”

“Buradaki asıl bekçi kız. Şu sıralar korkarım biraz biçimi bozuldu.”

Homurdandım. Colin’in başkalarına hastalık bulaştırma yeteneği hâlâ hoşlandığım bir durum değildi.

“O halde bu pastoral adada güvendeyiz.”

“Ben burada güvendeyim. Senin için aynı şey geçerli değil.”

Keyfim kaçmıştı. Sustum. Colin’in açlık krizi çektiği gözümünden kaçmamıştı. Bana nasıl istekli baktığını görebiliyordum. Kendini kontrol ediyordu, evet ama buna ne kadar dayanabilecekti?

“Buradan dışarı çıkmalıyım Ellie,” dedi. Ses tonu hiçbir itiraza yer vermeyecek kadar kesindi –bu ses tonunu çok iyi tanıyordum ve hipnotik gücü karşısında çoğu zaman boyun eğmiştim. Çoğu zaman. “Avlanmam gerek.”

“Hayır, lütfen Colin... Beni burada yalnız bırakma, bu küçücük adada olmaz. Ya fırtına şiddetlenip her şeyi söküp alırsa, bu kulübeyi, botu, ben...”

“İnan bana, denizden gelecek tehlike benden gelecek olandan çok daha azdır,” dedi Colin, beni sakinleştirmeye çalışarak. Ama ayağa fırlamıştım. Küçük kulübenin içinde kafesteki kaplan gibi ileri geri yürümeye başladım.

“Ama böyle bir tehlike var, değil mi? Denizin dibini boylayacak-sak, o zaman birlikte, anladın mı?” Colin’in titreyen dudaklarını görmemesi için ellerimle ağzımı kapadım. Onun dışarıdaki tufanın içine dalıp –çünkü anlaşılan yeni av bölgesi orasıydı– beni fırtınanın ellerine bırakacağı düşüncesiyle paniğe kapılmıştım. Artık düşünemiyordum. “Colin, lanet olsun, rüyamda sürekli boğulduğumu görüyorum ve şimdi... Lütfen beni yalnız bırakma.”

“Doğru, rüyaların,” dedi Colin sinirli bir sesle. Artık dikkatini toplayamıyordu. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. Açlık içini

kemiriyor olmalıydı. “Çevrende bir tehlike sezdim. İnsana ait bir tehlike değildi, bu bir karabasandı. Bu yüzden Güney Pasifik’ten geri döndüm.”

Donakalmıştım. Paul... Yoksa yanılmış mıydım? Karabasan ona hâlâ saldırıyor muydu?

“Ben iyiyim, hatta çok canlı rüyalar görüyorum,” diye çabucak Colin’i sakinleştirdim. “Ama Paul, ağabeyim... onun saldırıya uğradığından şüphelendim, geçmişte bir dönemde ama bir karabasanın kokusunu aldığını söylüyorsan, o zaman belki hâlâ oradadır!”

Colin’in bakışları titremeye başlamıştı, gözlerinin altında koyu gölgeler oluşuyordu. Bu o kadar çabuk oldu ki, Paul’le ilgili endişemi unutup büyülenmiş gibi yüzüne baktım.

“Denize gitmeliyim Ellie. Şimdi. Yoksa seni yutacağım.” Sesi artık bir homurtu halini almıştı. Önümden geçip kapıyı rüzgâra karşı açarken sırtımı duvara bastırdım. Karanlığın içinde gözden kayboldu. Pencereye koşup korkuyla dışarı baktım.

Dalgalara doğru yürüyordu. Sanki güçleri ona işlemezmiş gibi başını yukarı kaldırmış, geniş omuzlarını germişti. Hareketleri bir panterinki gibi gevşek ve akıcıydı. Dalgalar bedenini kucakladı ve deniz onu alırken köpüklerini saçtı.

Tek başıma kalmıştım. Fırtına beni gecenin içine çekip almadan geri dönmesini beklemeye başladım.

S.O.S.

Colin'in gururlu başını dalgaların arasında gördüğümde, "Demek beyefendi doydu," diye homurdandım. Onu beklerken korkum biraz yatışmış ve sonunda can sıkıntısına dönüşmüştü. Pencereden ayrılmamıştım ve kumdan oluşan bu adacığın gittikçe küçüldüğüne yemin edebilirdim. Evet, sanki deniz onu yutmak ister gibiydi. Ama hiç azalmaksızın esen fırtına, birkaç milim yana eğmeye devam etse de kulübe hâlâ yerli yerinde duruyordu. Tüm bu patırtı içinde de şaşırtıcı uyumsuzluklar dikkatimi çekmişti. Şimdi bu konuya eğilecektim.

Colin kapıyı açar açmaz, "Birkaç sorum daha var," diye âdeta üzerine atıldım. Gözlerinin altındaki gölgeler yok olmuştu, huzursuz kıpırtılar da öyle. Ama yine de doymuş görünmüyordu; buna karşın dingin beden duruşu ve atletik yürüyüşüyle bunu gizlemeye çalışıyor gibiydi. Saçlarının arasından düşen küçük bir yengecin omzunda yan yan yürüyüşünü dalgın gözlerle izledim. Colin onu yumuşak bir hareketle parmakları arasına alıp kapıyı açtı ve rüzgârın içine savurdu.

Duvara dayanarak, "Lütfen devam et," dedi nazik bir tavırla. "Tatmin olman için hepsini yanıtlayacağımdan emin olabilirsin."

"Atın üzerindeyken de söyledim: Neden karşılaşmalarımız hep böyle dramatik? Louis'den korktuğumu biliyorsun ve geçen sefer hiç

sormaksızın beni arkana aldığında da sevinçten çığlık atmamıştım. Yani, tamam, dışarıdan bakıldığında kuşkusuz muhteşem bir sahne: Karanlık denizde kapkara bir at, binicisi zaten kapkara, üstüne üstlük ıslak kumlarda sürünen sevimli bir kız. Ama kumulların ardında Hollywood'dan gelen bir kamera ekibi mi gizli? Hayır mı? Benimle normal koşullar altında buluşamaz mıydın?"

Colin burnundan soludu ama yine sırtıtmaya başladığı için kaval kemliğini tekmelemek istedim.

"Louis'in içimdeki kötüyü dizginlediğini sana daha önce söylemiştim. Sana bir şey yapmayacağımdan emin olmalıydım. Seni tekrar gördüğümde olabildiğince insan kalmak istedim. Seni özledim, lassie. Bu, sana olan açlığını azaltmadı."

"Tamam," diye mırıldandım. Yanıtının öfkemi oldukça azalttığını itiraf etmeliydim. Ama içimi yakan sadece bir tek soru değildi. "O halde devam. Neden imzasız bir mektup yazdın?"

"Sana zihinsel olarak yaklaşmayı defalarca denedim, bunun için çalıştım ve meditasyon yaptım." Kısa bir an ağzı çarpıldı. "Daha önce de söylediğim gibi, bir tehlike sezdim ama ne olduğunu çıkaramadım. Bu karabasanın kim olduğunu ve nerede bulunduğunu bilmiyorum. Ama yakınında olduğunu sanıyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman bir Cambion'la ilişkin olduğuna dair ona bir ipucu vermem akıllıca olmazdı."

Bu kulağa biraz Scherlock Holmes gibi geliyordu ancak son derece mantıklıydı. Ama bir yandan da üçüncü itirazıma zemin hazırlıyordu.

"Tamam, evet. Olabilir. Ama madem karabasanın biri rüyalarımı kemiriyordu, o zaman olabildiğince hızlı buraya gelip bir şeyler yapmanı beklerdim."

"Dört gün önce Güney Pasifik'teydim. Yeterince hızlı mı? Ayrıca ansızın karşında belirip karabasanın gözleri önünde yiyeceğini

elinden alma kavgasına tutuşarak seni ölüm tehlikesi içine atmak istemedim. Bu aynı zamanda ağabeyin için de iyi olmazdı.”

“Ah.” Kendimi bir anda feci şekilde ahmak hissetmiştim. Colin’in yöntemlerinin elbette nedenleri vardı. Bunu akıl edemediğim için kendime kızdım. Mantıklı düşüneceğim yerde hemen tırnaklarımı çıkarmıştım. Bu arada sözde mantıklı düşünmek en güçlü yönlerimden biriydi. Görünüşe bakılırsa mutluluk ve korku hormonlarım beynimi sulandırmıştı.

“Her şeyi bilemezsin, Ellie,” dedi Colin düşüncelerimi okurcasına. “Karabasanlar çok açtır ve başka bir karabasanın kurbanına yaklaştığını hissederse, onu rakibine bırakmaktansa öldürmeye hazırdır. Böyle bir risk istemediğimi anlayacaksın.”

“Evet, tabii. Bunu anlıyorum,” dedim beceriksizce. Hatta öyle iyi anlıyordum ki, korku yine beni ele geçirmeye başlamış ve öfkem yerle bir olmuştu. “Madem sizinle birlikte olmam tehlikeli, o halde yine de beni Tanrı’nın terk ettiği bu yere neden getirdiğini anlamıyorum.”

“Yine de’ en sevdiğin sözcük, değil mi?” diye gülümseyerek sordu Colin.

“‘Hayır’la birlikte,” dedim soğukça. Gülümsemesi alaycı bir sırıtmaya dönüştü ama saçındaki son su damlalarını da silkeledikten sonra tekrar ciddileşti.

“Buraya gelmek için yalvardığını bir kenara bırakacak olursak, bu belki beni sevmekten vazgeçip sonsuza dek terk etmen için seni cesaretlendirir, diye düşündüm,” dedi duygusuzca.

“Nasıl? Aklını mı yitirdin?” diye öfkeyle bağırdım. “Seni sevmekten vazgeçmek mi? Bunu nasıl yapacağım?”

“Ah Ellie, bunu sizde binlerce kez gözlemledim. İnsanlar sevmekten vazgeçme konusunda kusursuzdur.”

“Eh, en azından bizler *sevebiliriz*,” dedim dışlerimin arasından. Ama aynı anda bunu söylediğime pişman oldum. Colin’in yüzü taşlaşmıştı. “Ağzımdan kaçtı. Üzgünüm. Ama beni deli ediyorsun, Colin. Artık doğru dürüst düşünemiyorum...”

“Ben de tam bunu kastediyorum, Ellie.” Yatağın üzerine oturup elleriyle başını destekledi. “İyi olduğundan, hâlâ rüya gördüğünden emin olmak için seni görmek istedim.”

“Rekabet yüzünden mi, yoksa bundan hoşlandığından mı?” diye zehrimi saçtım. Ne de olsa birkaç dakika önce karabasanların kendi bölgelerini her çareye başvurarak savunduklarını bana kendisi söylemişti. Belki ben de onun bölgesi sayılıyordum.

“Buna yanıt vermem gerektiğini sanmıyorum, Elisabeth,” dedi o tanıdık kibriyle. Kahretsin, kavga ediyorduk. Ve bundan nefret ediyordum. “Konuşmamız bunun yürümeyeceğinin en iyi kanıtı. Bu durum seni er ya da geç mutsuz edecek. Bunu şimdiden yapıyor, değil mi?”

Onu zehirli sözlerimle iğneleyebilir, dövüp yüzüne tükürebilirdim... belki. Ama ona yalan söyleyemezdim.

“Evet,” dedim alçak sesle. “Mutsuzum. Ama mutlu olmayı beklemiyorum. Mutlu olmak bana göre değil, en azından uzun süreli mutluluk. Aynı şekilde neşeli olmak da öyle. İlk sevgilim değilsin. Tamamen normal bir erkekle ilişki yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum. Can sıkıntısından gebermiştim.”

Colin ellerini yüzünden çekmeksizin alaycı kahkahasını güçlükle engelleyebildi.

“Çok ciddiym, Colin! Sürekli mutlu olan insanlar bana baskı yapıyor. Er ya da geç onlara ayak bağı oluyorum. Ayrıca her şeyin güzel ve kolay olması benim için tatlı bir şeker gibi. Bir süre sonra onu ağzımdan tükürmek istiyorum. Ah, o baş başa geçen keyifli akşamları bilirim; bir pizza, bir DVD, belki eğlenceli bir masa oyunu!

Masa oyunları! Ah, masa oyunları oynamak zorunda kaldığımda kurdeşen döküyorum ayrıca fazla güldüğümde saatlerce hıçkırık tutuyor ve bu da gerçekten canımı acıtıyor! Ben sırtarak ortalarda dolaşmak için doğmamışım!”

Şimdi Colin gerçekten kahkahalarla gülüyordu. Başını iki yana sallayarak kendini yatağın üzerine bıraktı.

“Bunu biliyordum... böyle olmayacak...” diye mırıldandı.

“Senin suçun. Colin, gerçekten, bu mantıklı değildi. Rüyanımda bana yakınlaşıyorsun, beni Sylt’e çağırıyorsun, atla üzerime gelip beni yerden kapıyorsun, sonra da beni yere yatırıyorsun, bana çok fazla yaklaşıyorsun... Ne sandın? Tüm bunların beni donduracağını mı? Beni ateş gibi yakıp sonra da göndermek mi istiyorsun?”

“Bağışa, Ellie,” dedi alçak ama tok bir sesle. “Ben bir erkeğim. Sana yakın olmam gerekti.”

“Harika. Ben de bir kadını. O halde durumu açıklığa kavuşturduk. Artık ağabeyimle ilgili ne yapacağımızı konuşabilir miyiz? Bu arada o da bana deli gözüyle bakıyor,” diye ekledim. Colin’in titreyen karnına bakınca onun yine gülmeye başladığını gördüm.

“Evet, tüm bunları ben de çok komik buluyorum,” diye homurdandım. Ama artık pencerede durmaktan bıkmıştım. “Budala,” diyerek Colin’e doğru yaklaştım ve yumruğumu kaburgalarına indirmek istedim. Ama benden önce davranıp bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti.

“Kıçını pataklamak gerektiğini daha önce sana söyleyen oldu mu, kadın?”

Ona suçlayıcı bir bakışla baktım. “Ağabeyim...”

“Bilge adammış.” Colin saçlarımla oynayarak çekiştirdi. Sonra yüzü tekrar ciddileşti. “Karabasanın sana saldırmadığından eminsen –bazen sadece bir tek kurbanla idare ederler– ağabeyinin yanında

kalıp şüphelerimizin doğru olup olmadığını ortaya çıkarman akıllıca olur. Ama bu çok tehlikeli. Bu nedenle pek hoşuma gitmiyor.”

Sırtüstü Colin’in yanına yuvarlandım çünkü onun üzerinde durduğum sürece aklım karışıyordu.

“Sence bu Tessa olabilir mi?”

“Hayır, sanmam. Tessa bu tür entrikacı intikam eylemleri için fazla aptaldır. Ayrıca deniz kıyısına yaklaşmayacaktır. Bu gece sana yakınlaştığımda denizi gördüm...”

“Evet. Speicherstadt, Hamburg. Neredeyse kıyı sayılır.”

“O halde bu başka bir karabasan. Bu Tessa olamaz, kaldı ki o tamamen bana odaklanmış durumda.”

“Tessa demişken,” diyerek Colin’in kaçışından bu yana gece gündüz aklımı karıştıran konuyu açtım. Tessa ve bir karabasani öldürmenin teorik olasılığını. “Onu öldüremeyeceğini söyledin, en azından savaşılarak. Ama başka bir olasılık daha vardı...”

“...Tam olarak bilmediğim ve sana da anlatmayacağım bir olasılık.” Colin’in kaslarının gerildiğini hissettim. Bedeninden yayılan çağılı düzensizleşmişti. Açlığı geri dönüyordu. Ve gece henüz sona ermemiştir. Korkuyla sustum. Bu noktada elimden fazla bir şey gelmeyeceğini hissediyordum ve bir anda her şey fazla gelmişti.

Colin bana döndü. Gözlerinin kıpkırmızı parladığını dehşetle gördüm. Bu sağlıklı bir parlaklık değildi. Yeni besine ihtiyacı vardı. Sadece varlığımın bile onun açlığını sınırsızca arttırdığını hissedebiliyordum. Dikkatle ondan uzaklaştım. Üzüntüyle başını iki yana salladı.

“Sadece bu yeterli değil. Tüm odayı dolduruyorsun. Tüm yaşananlar seni daha güçlendirdi, Ellie. Tessa’ya karşı verdiğin savaş, sert kış. Rüyaların. Sen fark etmesen de bu gücü hissediyorum. Denizde avlanmak zorlaştı. Fazla sıcak, balıklar zayıf, artık kendilerini iyi hissetmiyorlar, sadece ağlarınızdan kaçıyorlar. Balina bulamadım.

En azından onların gerçek rüyaları var... Şimdi seni karaya geri götüreceğim ve..."

"Hayır! Hayır. Unut bunu. Reddediyorum. Beni buradan çıkaramazsın." Saçma olduğunu bilsem de, parmaklarımı yatağın demir çubuklarına geçirdim. Yanımda bir iblis oturuyordu. Herhalde üzerlerine hafifçe üfleyerek onları açabilirdi.

"Lanet olsun, seni inatçı karı!" diye haykırdı Colin. İlk kez bana sesini yükseltiyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım. "Yanımda tehlikesin, bunu aklın almıyor mu?"

"Ah evet, çok iyi alıyor. Ama o bota tekrar binmem, şimdi değil, bu fırtınada olmaz. Boğulmaktansa rüyalarımı çalmana izin veririm çünkü bunun nasıl olduğunu biliyorum..." Kâbuslarımdan biri aklıma gelince sesim kesildi. Onu sürekli yaşamak zaten yeterince eziyetliydi, neredeyse her gece musallat oluyordu. Ama rüyalarım, duygularım ve anılarım da etkileyici olabilirdi.

"Bunu kontrol altında tutarak yapabiliriz. Sana anılarımdan birini veririm. Henüz klinikte olduğun zamanki kadar aç değilsin..."

Colin kollarımdan tutarak beni kendime getirmek ister gibi sarstı. Canımı acıtmamıştı ama yine de kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

"Ellie, ne dediğini bilmiyorsun!" diye âdeta gürledi.

"Hayır. Biliyorum. Ve bunu yapmak istiyorum. Bu benim özgür kararım. Lütfen Colin, sana yalvarıyorum. Burada yalnız kalmak istemiyorum, denize çıkmayı hiç istemiyorum. Korkuyorum!"

Ne kadar çok korktuğumu görmüyor muydu? Bana inanmak zorundaydı! O hışımla yumruğumu duvara vurdum ama canımın acımasından başka bir işe yaramadı. Colin küçük bir tabureye öfkeyle bir tekme savurarak yerden havalandırdı. Tabure lavaboya çarptı. Ama bundan etkilenmedim.

“Colin, lütfen. Tessa’nın seni aldığı, seni dönüştürdüğü rüya kadar kötü olamaz. Bunu atlatmayı başarmıştım.”

Hiçbir şey o kudurmuş denize ikinci kez açılmaktan daha kötü olamazdı. Belirsizlikler içinde Colin’den tekrar ayrılmak da öyle. Onun yanında kalmak istiyordum. Karanlık gözlerle bana baktı. Yoksa teklifimi mi düşünüyordu?

“Hatta sana hangi anılarımı verebileceğimi bile biliyorum...” diye cesurca konuşmaya devam ettim. Colin’den yayılan çağltı buna tepki vermiş görünüyordu. Müzik gibiydi, beni baştan çıkarıyordu. “Onu capcanlı gözlerimin önünde görebiliyorum. Onu çabucak alabilirsin. Herhalde fark etmem bile. O zamanlar...”

Colin öne doğru eğilip soğuk elini ağzımın üzerine koydu. “Şişşt. Sus. Söylersen gücünü azaltırsın. Anıları çalarken bizi neyin beklediğini tam olarak bilmek istemeyiz. Bu daha besleyicidir.” Sesinde açıklık gizliydi.

“Yani, yapacak mısın?” diye umutla bağırdım. Bedenindeki çağltı saniye saniye tizleşen ve yine de beni baştan çıkarmaya devam eden ateşli bir titreşim halinde artmıştı. Ona yaslanmak istiyordum ama beni iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Kahretsin, Ellie... tartışmak yerine seni geri götürmem gerekiyordu, artık çok geç.”

“O halde yapacak mısın?” diye korkuyla tekrarlardım. Colin birkaç saniye sustu, ikimiz de büyülenmiş gibi bedeninden çıkan senfoniye dinledik. Sonra evet anlamında başını salladı. Hemen harekete geçmeliydik, yoksa geri dönüş için yola çıksak bile botta üzerime saldırabilirdi. Zamanı harcamıştık. Ama kabul ettiği için son derece rahatlamıştım. Denize açılmayacaktım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Kulübede kalabilirdim, korunacak ve güvende olacaktım.

“Teşekkür etme. Kork,” diye mırıldandı Colin. Çalışma masasına gidip bir bloknot ve kalem aldı.

“Bir şeyler ters gittiği takdirde seni götürebileceğim ve orada iyileşebileceğin bir adres yaz. Kaulenfeld olmaz. Orası çok uzak.”

İçimde bir panik dalgalandı çünkü aklıma hiç kimse gelmiyordu. Acaba... Doktor Sand olabilir miydi?

“Bir doktorla tanıştım, o...”

“Hayır,” dedi öfkeli bir sabırsızlıkla Colin. “Sakin doktor olmasın. Yoksa sonunda seni bırakmaz, büyük olasılıkla beni de. Bu durumda hoş olmayan şeyler yaşanabilir. Hayır. Güvenebileceğin biri olmalı. Özel bir adres.”

“O zaman geriye sadece ağabeyim kalıyor. Karabasan da orada. Hamburg’ta arkadaşım yok...” Şimdi her şey suya mı düşecekti?

Colin öfkeyle homurdanarak başını iki yana salladı. “O halde ağabeyinin adresini ver. Çabuk. Karabasanın orada olup olmadığını sezerim. Yoksa seni Kaulenfeld’e götürmek zorundayım... Paul’ü hiçbir şekilde tehlikeye atamam. Bu sadece bir önlem, Ellie, fazlası değil. Her duruma karşı.”

Sakin bir şekilde Paul’ün adresini yazdırdım ve ona ağabeyimin en azından tıp eğitimi aldığını ama şimdi galericilik yaptığını söyledim. Paul meslek değiştirmiş olsa da, yatak odasındaki duvara içi tıklım tıklım dolu bir ecza dolabı asmıştı. Onun düzenli olarak ilaç kullanıyor olmasından endişe etmiyordum çünkü kutuların hepsi doluydu. Sadece eskiden olduğu gibi onları elinde tutmak istiyordu. Çocukken anne ve babamın attığı bükülmüş ilaç kutularını çöpten toplayıp odasına doldurur ve prospektüsleri çocuk kitabı gibi okurdu. Satıcılık oynadıkları zaman, yaşlıları dükkânlarına un ve şeker koyarken Paul’ün dükkânında boş Aspirin kutuları olurdu. Ecza dolabındaki ilaçları kesinlikle hastaneden getirmişti. Belki de haplar şimdi ilk kez kullanılacaklardı.

Gerginliğimi bastırmaya çalıştım. Colin, “iyileşeceğin yer” demişti, “gömüleceğin yer” değil. Sadece canlı insanlar iyileşebilirdi. Paul herhalde geceler boyu saldırıya uğramış, yine de dayanabilmişti. O halde o kadar da kötü olmasa gerekti. Ayrıca Colin’e ne vereceğimi ben belirleyecektim ve ona güveniyordum.

Colin beni kendine çekerek yüzümü göğsüne bastırdı. Kokusu başımı döndürüyordu.

“Bunu yapmak istemiyorum, Ellie ama açlık gittikçe büyüyor, onunla birlikte sana zarar verebileceğim tehlikesi de. Zaman kaybetmeyelim. Beni iyi dinle: Bana yaslan ve olabildiğince yoğun bir şekilde bir anını düşün. Sadece buna odaklan. Zihnini kapaman gerekiyor, başka hiçbir şey sana ulaşmamalı. Sakin soluk al. Hazır olduğunda bunu hissedeceğim ve sonra onu senden alıp seni uyandıracağım. Beni anladın mı?”

“Evet,” dedim yorgun bir sesle. Bedenim daha şimdiden gevşemiş gibiydi. Göz kapaklarım ağırlaştı. Colin’le birlikte soğuk zemine çöktüm. Kolları beni sıkıca tuttu ve göğsündeki çağltı denizin uğultusunu bastırdı.

Artık başlayabilirdi.

GERİYE DÖNÜŞ

Sıcaklık şimdi tenime yayılmaya başlamıştı, önce ürperticiydi, sonra bir ninni gibi tanıdık ve yumuşak. Babamın omzuna yaslanmışım, sırtıma yün bir battaniye örtülmüştü. Küçük pencerenin dışında karın hâlâ yağıp yağmadığından emin olmak için arada bir gözlerimi açıyordum. Çünkü kar tanelerinin kutup gecesinin karanlığını aydınlatan gaz lambası ışığında uçuşarak yere düşmesini seviyordum, tıpkı masallardaki gibi. Küçücük mutfakta waffle pişiren anneme kısa bir bakış atmayı da seviyordum. Öyle lezzetli kokuyorlardı ki ağzımın suyu akıyordu.

Karda yaptığımız gezintiden biraz önce dönmüştük. Öyle çok üşümüştüm ki acıdan ağlamıştım ve yanaklarımdaki gözyaşları buza dönüşmüştü. Ama şimdi her şey yolundaydı. Şöminenin önünde doktor çantasıyla oynayan Paul bu sabah –herhalde bu amaçla– kopardığı tüylü ayımın sağ bacağını dikmekle meşguldü. Saç saç baş başa birbirimize girmiştik. Ama biz kardeşlik ve iki saatten fazla küs kalmamız olanaksızdı.

Babam eski plaklarından birini koymuştu, onu tanıyordum, sözlerini bilmesem de şarkıyı gözlerim kapalı ve başım babamın kolunun içinde olduğu halde hafifçe mırıldanıyordum. Ta ki yorgunluk sesimi çalıp, gittikçe ağırlaştığımı hissedene kadar.

Waffle'ı kaçıracaktım ama olsun, annemin, babamın ve Paul'ün yanındaydım. Dünyada babamın serin ama yine de sıcak göğsünden daha güvenli bir yer yoktu...

Ama kolu birden gevşemişti. Yana doğru kaydım ve yüzüm çıplak, sıska, soluk bir omuz kemiğine çarptı. İnce kaslarının üzerindeki gergin derisi yeşil yeşil parlıyordu. Korkuyla soluk aldım ve aynı anda öğürmeye başladım. Leş gibi çürük kokuyordu. Bu, ölümün kokusuydu. Kurtulmak için kollarımla çırpınmak istedim ama kıpırdıyamıyordum. Çıplak, ölü bedenlerin arasına sıkışmışım. İçlerinde korkunun hâlâ okunabildiği donuk ve kocaman açılmış çukur gözler bana dikilmişti. Çarpılmış yüzlerin bazıları sanki beklemelikleri bir şeyle karşılaşmışlar gibi şaşkındı ama yaşadıkları dehşet yüz çizgilerinden hâlâ belli oluyordu. Bu, hissettikleri son şey olmalıydı... Dehşetin ta kendisi. Sadece ben, ben yaşıyordum. Pis koku bilincimi neredeyse yok etmiş olduğu için artık soluk almasam da, yaşayan bir tek bendim.

Çevremdeki cesetler birden kaymaya başladı. Hiçbir şekilde kıpırdamamam gerektiğini biliyordum, gözkapaklarımı oynatmamalı, sıçramamalıydım, yoksa yukarıdakiler hâlâ yaşadığını fark ederdi ve sonra her şey yeniden başlardı, deneyler, dayaklar, işkenceler... Ama başaramıyordum. Başaramıyordum çünkü bedenler beni de kendileriyle birlikte çekiyorlardı. Dehşet başladığı sırada yüzüne baktığım kızın üstüne itilmiştim. Düşen başlıklarına bakmış ve ansızın neler olduğunu anlamıştı. Yaşlı olanlardan birkaçı hemen yere yığılmıştı çünkü çocuklardan daha zayıftılar. Ama kız daha güçlüydü ve çevresindeki insanların ölümünü izlemişti, sıranın kendine geleceğini biliyordu. Hiç düşünmeden harekete geçmiş ve kendini iyi hissetmesi için yanımda duran adamın geriye kalan son rüyasını çalarak onu kıza hediye etmiştim. Diğerleri çoktan ölmüşken, o hâlâ ayakta idi... ben de.

Onu kendime çekip göğsüme bastırdım ve sırtını okşadım. Son sözleri cılız bir soluk gibiydi: “Neden ölmüyorsun?” *Neden ölmüyorsun... Neden ölmüyorsun...* Ona bir yanıt veremedim.

Sonra nasırlı eller kemiklerimden tuttu ve yardım edemediğim kızımdan çekip alındım. Hiç kimseye yardım edememiştim, tek yapabildiğim onların ölümlerini her gün yeniden izlemektir...

“Uyan! Ellie, kahretsin, uyan!”

Onu duyuyordum ama artık hayatım boyunca tek kelime etmek, hiçbir duygu hissetmek, bir harekete izin vermek istemiyordum. Ölü kalmak istiyordum. Buradaki hiçbir şeyin artık bir değeri yoktu.

Colin’in çılgın gibi beni kulübeden dışarı çıkarıp başımı dalgaların içine sokmasına, beni şiddetle tokatlamasına, gözkapaklarımı yukarı kaldırmasına izin verdim. Çünkü tüm bunları yaparken beni öldürmesini umuyordum.

“Nefes al, Elisabeth, şimdi hemen nefes alacaksın! Hemen, duydun mu?”

Ciğerlerim ona boyun eğdi ama şimdi onu görmeye başlayan gözlerimden nefret taşıyordu. Soluk almak istemiyordum ama bedenim bunu yine de yapıyordu. Ondan da nefret ediyordum. Onu istemiyordum, hissetmek, dokunmak, kullanmak istemiyordum.

Colin beni dalgaların arasında sürükleyerek bota bindirdi, beni demir çubuklara sıkıca bağladı, göğsümden, bacaklarımdan. Bedeni kor gibi yanıyor, gözleri elmas gibi parlıyordu. Doymuştu. Ama ben artık bir daha yemek yemek istemiyordum. Asla. Cesetlerin kokusu burnuma âdeta yapışmıştı ve o kızın gözlerini yaşadığım her gün boyunca unutamayacaktım. Bu yüzden hayatımın bugün sona ermesini istiyordum.

Bot açık denizde yol alırken gözlerimi gecenin karanlığına dikip, *al beni*, diye düşündüm. *Al artık beni. Bizi batır. Boğ beni.* Ama fırtına acımasızdı. Beni hayatta bıraktı.

Colin beni sürekli soluk almaya zorluyordu. Enseme geriye yaslamıştı ve ben hareketsiz yatarken serin soluğunu gırtlığımdan içeri boşaltıyordu.

Sonra, ansızın yalın bir panik her yanıma sardı. Sesim kısılana dek haykırdım, iplerimden kurtulup kendimi bottan aşağı atmak için debelendim ama Colin de fırtına kadar acımasızdı.

Kalbim artık buna dayanamadığı için tiksinti ve panik beynime yayıldı. Bot buz kütleleriyle dolu kanalda jet gibi yol alırken dayanılmazdı. Colin'in beni merdivenlerden çıkarak ağabeyimin dairesine taşırken acıdan aklımı yitirmek üzereydim. Kordan oluşmuş mızraklar sanki şakaklarımı deliyordu ve istemeden aldığım her soluk beynimin arkasındaki bu acıyı parlak bir keskinliğe dönüştürüyordu. Kafamın içi resimlerle doluydu, bu dehşet dolu resimlerin beynimden çıkması gerekiyordu...

Paul kapıyı açar açmaz insanüstü bir güç sarf ederek kendimi Colin'in kollarından kurtardım ve inleyerek başımı duvarlara vurmaya başladım.

Paul'ün, "Biliyorum..." diyen sesi yıkılmış dünyama ta uzaklardan gelir gibiydi. "Aklını yitirdi... Bu sabah mutfak duvarımı yerle bir etmiş, durup dururken, sonra da Porsche'mle kaçmış, resimlerimden birine sarılıp uyuyor..."

"Kız kardeşin deli değil," diye onun sözünü kesti Colin. "Aklı sandığından da yerinde ve asıl sorun da bu. Morfinin var mı? Uyku ilacı? Hiç rüya görmemeli, şimdi olmaz..."

Colin beni duvardan çekip almaya çalıştı ama etrafıma tekme-ler savurdum. Bana dokunmasını istemiyordum, hiç kimse bana dokunmamalıydı, hiç kimse. Ama onlar daha güçlüydüler.

Onları ve kendi yüzümü tırmalayıp ellerini ısırdım ve sürekli tekmeler savurdum. Ama beni yatağıma taşıyıp sıkıca bağladılar.

“Böyle çırpınıp dururken ona iğne yapamam,” dedi Paul soluk soluğa.

“İğne istemiyorum!” diye haykırdım ama sesim artık sadece zayıf, sessiz bir çığlıktı.

“Ben onu tutarım. Acele et!” Colin kollarımı ve bacaklarımı acımasız bir sertlikle yatağa bastırdı. Sonra damarlarımda hafif, neredeyse gıcıklayıcı bir acı hissettim, ardından şakaklarımdaki zonklama hafifledi.

“Bırakın öleyim, lüften,” diye yalvardım ama Paul ağzıma küçük bir hap tıktırdı ve yutmam için hasta bir hayvanmışım gibi boğazımı ovuşturdu.

Çevremdeki her şey karanlığa bürünmeden önce Colin’in, “Şimdi uyu, lassie,” diyen fısıltısını duydum. “Rüya görmeyeceksin, sana söz veriyorum.”

DEPRESİF

“Sessiz olsun! Söyle ona, sussun!”

François’nın bana böyle bakması umurumda değildi. Yataktan biraz önce kalkmışım, üzerimde Paul’ün bol pijaması vardı, yıkanmamıştım ve saçlarım kuş yuvası gibiydi. Sadece biraz sessiz olsa! Sesi beynimi oyup patlatacaktı. Baş ağrısı yüzünden aklım günlerdir yerinde değildi. Ağrılar beynimi kemiriyordu. Tek istediğim, bu acıyı durdurmaktı. Bunun dışında hiçbir şey istemiyordum. Hiçbir şey. Trischen’den bu yana başım en büyük düşmanım olup çıkmıştı. Trischen... ah Tanrım. Neden hâlâ bunu hatırlıyordum? Bunu yapmamalıydım.

“Tanrım, işte yine başladı,” dedi François burnunu kıvrarak. İnleyerek başımı ellerimin arasına alıp sıktım. “Sence onu bir yere...” François sıska omuzlarıyla açıkça “kapatmak” anlamına gelen bir hareket yaptı. Bir kliniğe götürüp kapatmak.

Paul gergin bir sesle inledi.

“Ellie, lütfen yatağına geri dön, önemli bir şey konuşmamız gerek ve sen de dinlenmelisin.”

“Bunu başka bir yerde yapamaz mısınız?” diye donuk bir sesle sordum. Sesim öylesine kırık çıkıyordu ki ben bile ürpermişim.

“Seni yalnız bırakmayacağımı biliyorsun.”

Rossini yere sinmiş durumda yürüyerek yanıma sokuldu ve başını ayak bileklerime sürttü.

François sanki ona ölümcül bir mikrop bulaştıracakmışım gibi köpeğine emretti: “Buraya gel, Rossini! Hemen buraya gel.” O, hayvanın tasmaını çeğiştirirken Paul zorlukla soluyarak ayağı kalktı ve beni çekeleyerek mutfaktan dışarı çıkardı. Ona engel olmaya çalıştım ama direnecek gücüm kalmamıştı.

“O zaman hiç olmazsa bana bir hap ver, lütfen, sadece bir tane,” diye ona yalvardım. “Ağrıları karşı ya da uyuyabilmem için bir uyku hapi. Dayanamıyorum.”

“Şimdi ne oldu, Paul?” diye ardımızdan havlar gibi seslendi François. Korkuyla sıçrayıp dizlerimin üzerine çöktüm ama Paul beni tuttu. “Devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz? Paul, biliyorsun, insanlar katalog bekliyor, devam etmemiz gerek...”

“Kız kardeşimin hasta olduğunu görmüyor musun?” diye seslendi Paul. Kendine zorlukla hâkim olduğu belliydi.

“Hastaymış,” diye homurdandı François mutfaktan. “Hastaymış...”

Bir kez daha kendimi Paul’ün elinden kurtarmaya çalıştım ama o beni tutan elini daha da sıktı. Derim parmakları arasında yanıyordu. İçimde korkunç bir öfke yükseldi. Beni bırakmalıydı. Hemen.

“Önce kız kardeşimle ilgilenmem gerek. Sen en iyisi eve git. Ben seni daha sonra ararım, eğer... çalışmaya devam edebilirsek... Tamam mı?”

François öfkeyle homurdanarak köpeğiyle birlikte önümüzden geçti ve kapıyı ardından çarparak gözden kayboldu.

Paul beni yatağı geri götürdükten sonra, “Ellie, bu böyle devam edemez,” dedi yakınarak. “Sana hap falan vermeyeceğim. Neredeyse iki haftadır sabah akşam iki tane aldın, aslında bu senin kilona

göre fazla. Ellie, başlangıçta morfin aldın, şimdi de Novalgin. Buna ek olarak hâlâ güçlü uyku ilaçları alıyorsun –bunların hiçbiri uzun kullanımlara uygun ilaçlar değil, bunu biliyorsun!”

“Lütfen, Paul, lütfen!”

“Seni bu durumda bırakıp giden kişinin nasıl bir sevgili olduğunu merak ediyorum. Geceyarısı buraya gelip bana morfin yapmamı emreden ve sonra bir daha ortaya çıkmayan kişi artık nasıl biriye,” diye öfkeyle sövdü Paul. “Aslında ikiniz de...” Sustu. “O herif tekin değil.”

Tıpkı benim gibi, diye düşündüm. Çünkü öyleydi. Paul dönüş-tüğüm şeyden korkuyordu. Bu yüzden de dileğimi yerine getirmek zorundaydı.

“Bir tane, Paul. Sen benim ağabeyimsin, lütfen...”

“Evet, ağabeyim ama doktor değilim. Burada yaptığım şey sicilime işlenebilir. Profesyonel bir tedavi almanı istiyorum. Bunun sorumluluğunu daha fazla üstlenemem. Aile hekimliğini arayacağım.” Paul pantolon cebinden cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşlamaya başladı.

“Hayır, Paul. Doktor olmaz, bana bir hap daha verirsen iyileşeceğim, sadece bir tane...” Rüya görmemek ve hiçbir şey hatırlamamak için. Ölmeme izin vermemişlerdi, o halde en azından unutmama izin vermeleri gerekirdi.

Çünkü haplar etkisini kaybettiğinde şakaklarım yeniden zonklamaya başlıyordu ve her zonklama kafamın içindeki resimleri netleştiriyordu. Sanki onlara yardım edebilirmişim gibi panik ve korkuyla açılmış, bana bakan gözleri görüyordum. Duvardaki soluk fayansları, steril zemini, tüm o zayıflamış, işkence görmüş bedenleri görüyordum, ölümün ve gazın kokusunu alıyor, haykırışları, iniltileri ve yalvarmaları duyuyordum. Sesleri fazla yüksek, fazla tizdi. Gözlerimi kapıyor, parmaklarımla kulaklarımı tıkıyor, burnumu yastığa

bastırıyordum ama görüntülere karşı koyamıyordum, beni kovalıyorlardı. Ancak bir sonraki haplar etkisini göstermeye başladığında yavaşça bulanıklaşıp süzülüyorlar, sonunda netliklerini kaybedip bana yaklaşabilen her şeyi donduran, sakinleştirici ve soğuk sisin derinliklerinde gözden kayboluyorlardı.

Kendimi karanlıkların içine hapsedmeyi istiyor, hiçbir şey düşünmüyor hissetmiyordum, çevremdeki her şey Colin'e duyduğum özlemle savaşılamayacak kadar bulanık ve yumuşaktı. Bu tür güçlü duygular hissedecek durumda olsam, bunun adı nefret ettiğim bir erkeği özlemek olurdu. Ama bunu istemiyordum. Haplara bu yüzden ihtiyacım vardı. Beynim işlevsiz, boş bir kütle haline gelmiş olsa da, birden bilincimde net bir düşünce belirmişti: Sandmann. Sandmann gelmeliydi.

"Tanıdığım bir doktor var, Paul, onu ara. Sana temizliğe gittiğimi söylediğim gün onu ziyaret etmiştim. Burada, Hamburg'ta çalışıyor. Bir uyku uzmanı. Şu karabasanlarla ilgili korkunç rüyalar görüyordum..." Paul cep telefonunu indirdi.

"Adı ne?" diye şüpheyle sordu. Bana inanmıyordu.

"Doktor Sand, Jerusalem Hastanesi'nde çalışıyor. Onu ara ve benim adımı ver... buraya gelmesini söyle... ahh, başım..." diye inledim. François gitmiş olsa da ağrı yine kötüleşmişti. Ağrı her soluk alışta, her kelimede, yüzümün her hareketinde şakaklarımı zonklatıyor ve kafatasımın içinde türbin gibi dönüyordu.

Doktor Sand yarım saat sonra yatağımın ayak ucunda oturmuş, endişeyle bana bakıyordu. Ama Paul hâlâ odadaydı.

"Paul, bana bir bardak su getirebilir misin?" diye rica ettim. Doktorla açık konuşabilmek için onu başımdan savmalıydım. Başını sallayarak odadan çıktı.

"Colin, Cambion..." diye aceleyle konuştum. "Ona anılarımdan birini verdim çünkü çok açtı, sonra... sonra bir şey oldu... o za-

mandan beri böyleyim! Çok ağrım var ve rüya görmek istemiyorum, hiçbir şekilde, haplara ihtiyacım var, onlara gerçekten ihtiyacım var!" Paul'ün ayak sesleri yaklaşıyordu.

Paul suyu komodinin üzerinde koyduktan sonra Doktor Sand, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz, Bay Fürchtegott?" diye nazikçe rica etti. "Her şeyi birlikte rahatlıkla konuşabiliriz ama terapi gereği, hastamla baş başa konuşursam daha doğru olur."

Paul bu ricayı anlayışla karşılayarak odadan çıktı. O mutfağa gidene kadar sessizce bekledik.

"Tam olarak ne oldu, Elisabeth? Hatırlamaya çalışın."

"Hayır, lütfen!" diye titrek bir sesle bağırdım. Yaşadıklarımı düşünmek, hatırlamak istemiyordum. "Her yerdeler.. tıpkı bir buz tabakası gibi, onları kıramıyorum ama kırarsam da beni öldüreceğini biliyorum. Haplara bu yüzden ihtiyacım var. Onları aldığımda buzu hissetmiyorum."

Daha iyi açıklayamazdım. Bitkin bir halde yastığa çöktüm.

"İçinizdeki bir şeyi bastırmak istiyorsunuz, Elisabeth."

"Bunu ben de biliyorum!" dedim Doktor Sand'a öfkeyle. "Bedemin ve kafam bunun için çalışıyor. Buna karşı bir şey yapamıyorum."

Doktor Sand derin bir soluk aldı ama bana dokunmaya kalkmadı ki bunun için ona minnettardım. Bunu yapsaydı tırnaklarımı kollarına batıracağımdan emindim. Açık gri gözlerini benden kaçırdı ama beni sürekli göz hapsinde tuttuğunu hissediyordum.

"Tamam, Elisabeth. Size bir şeyler vereceğim. Günde üç kez bir bardak suyla bir hap alın. Çiğnemediğinizden yutun. Etki etmeleri birkaç saati alacaktır. Sabretmelisiniz ama sonra işe yarayacaklar. Kendinizi iyi hissederek etmez bana muayeneye gelin."

Çantasını açıp bir süre içeri karıştırdı, sonunda komodinin üzerine bir kutu hap koydu.

“Akşamları daha kötüye giderseniz, iki tane de alabilirsiniz. Daha fazla yok, tamam mı? Ağabeyinize de bundan söz etmeyin. Anladığım kadarıyla haplara karşı. Bu birçok olayda doğru olabilir ama sizin durumunuzda, değil.”

“Teşekkür ederim...” diye iç geçirerek hemen ilk hapı aldım. Bana bir yerlerden tanıdık gelen, hafif baharatlı bir kokusu vardı ama ne olduğunu anlamak için çaba göstermedim. Sadece uyumak istiyordum.

“Elisabeth...” diye yumuşak bir sesle söze girdi Doktor Sand. “Şu karabasan, Colin... Onu bu... olaydan sonra gördünüz ya da konuştunuz mu?”

“Hayır,” diye yanıtladım öfkeyle. “Bunu istemiyorum da.”

“Ama neler olduğunu anlamak için belki bunu yapmanız gerekir. Kendisi şehirde mi?”

“Bilmiyorum... Beni ilgilendirmiyor. Cehennemin dibine gidebilir.” Yalanımı yakaladığı için kalbim çarpmaya başlamıştı. Kalbim bir an uyuşukluğundan kurtuldu. Ama buz tabakası kalbimin bu başkaldırısının üzerine çökerek onu yavaş, isteksiz atışlarına geri dönmeye zorladı.

Hapları yastığımın altına koydum, Doktor Sand'a gidebileceğini göstermek için duvara dönüp gözlerimi kapadım. Öyle de yaptı. Onun ağabeyimle bir şeyler konuştuğunu duydum, kısa, formalite bir diyalogdu. Sonra kapı kapandı. Doktor Sand ilaçların etkisinin birkaç saatte ortaya çıkacağını söylemişti. Birkaç saat... bu çok fazlaydı. Bu kadar uzun bekleyemezdim. Ama uyumadan önce iki tane alırsam -ve akşamüzeri olduğu halde uyumak istiyordum- üç ya da dört tanesi beni öldürmezdi, zaten bu da umurumda değildi. Titreyen parmaklarımla hapları plastik yuvalarından çıkarıp ağzıma attım. Suyun son kalan yudumuyla kurumuş gırtlığımdan aşağı yuvarladım, bunu tam zamanında yapmıştım çünkü Paul odaya girmişti.

“Şimdi biraz daha iyi misin?” Âdeta rahatlamış gibiydi. Sanki sırtından ağır bir yük kalkmıştı. “Sonunda birinin yardım etmesine izin verdiğine çok sevindim, Ellie. Terapiye gittiğini bana daha önce söyleyebilirdin.”

“Bunu söylemeye utandım,” diye savuşturdum.

“Hastalıktan utanılmaz. Hiçbirinden. Dinle, François’yla birlikte şu katalogu mutlaka hazırlamam gerek. Dubai’de onu bekleyen önemli bir müşterimiz var. Kararı sana bırakıyorum: Ya François buraya gelir ya da ben ona giderim. Ama tabii sen uyuyana dek bekleyeceğim.”

Paul’ün sesi yorgun çıkıyordu. Her gece yatağımın karşısına koyduğu daracık misafir yatağında uyumuş (onun yatağında uyumayı reddetmiştim, odası beni korkutuyordu) ve haplar etkisini gösterip derin uykuya dalana dek başımda nöbet tutmuştu. Yanımdan ayrılmamış, yiyip içmem için beni zorlamıştı yoksa açlıktan ölecektim. Elli kilo bile gelmiyordum. Paul’ün duruma el koyduğunu anlamıştım. Onun yeni işiydim.

François öfkeden kuduruyordu. Ondan ne kadar az hoşlanıyor ve güvenmiyorsam, ikisinin birbirlerini sevdikleri düşüncesi de beni o kadar rahatsız ediyordu: Onlar bir çiftti ve Paul onu görmek istiyordu. Onu yanımda kalmaya zorlayamazdım. Yastığımın altındaki haplar beni sakinleştiriyordu. Çok geçmeden buzun soğukluğunu artık hissetmeyecektim.

“François’ya rahatlıkla gidebilirsin. Onun buraya gelmesinden iyidir. Uyumamı beklemene gerek yok,” diye mırıldandım. Ama Paul kaldı. Haplar etkisini umduğumdan da çabuk göstermişti. Bedenimin üzerini yumuşak pamuklar sardı. Düşüncelerim zaten sağır ve kördü, her türlü biçimlerini kaybetmişlerdi. Son duyduğum, kapının kilidi ve Porsche’nin uğuldayan motoru oldu. Porsche... Buraya tekrar nasıl gelmişti? Onu kim getirmişti?

Ama bu düşünce de denize düşen bir mürekkep damlası gibi rengini kaybetti ve kendimi minnettarlıkla uykumun sonsuz boşluğuna bıraktım.

ARINMA

“Uyan.”

Hemen tepki verdim ve aynı anda bunu neden yaptığımı merak ettim. Bu tuhaftı. Yoksa haplar geceyarısı etkilerini mi kaybetmişti?

Yanan gözkapaklarımı açtım. Pencere pervazında karanlık bir gölge oturuyordu. Odaya soğuk, küflü bir koku dolmuştu. Karanlıkta için için yanan kömür korları gibi iki göz parladı.

Lambanın düğmesine öyle hızlı vurdum ki, ayaklı abajur yerinde sendeleyerek duvara doğru devrildi.

“Sen!” diye nefretle haykırdım. “Sen... buraya gelip beni uyandırmaya nasıl cesaret edersin? Beni *sen* mi uyandırırıyorsun?”

Colin karşılık vermedi. Bakışlarını benden çevirmeden, yavaşça pencereden kaydı. Ah, hâlâ göz kamaştırıyordu. Sağlıklı, zinde ve güçlüydü. Evet, gerçi ölü gibi solgundu ama her yerinden hayat fışkırıyordu, tüm gücü ve zarafetiyle. Saçları kıpır kıpırdı.

“Tanrım, Ellie...” dedi alçak sesle. “Görünüşün kalbimi parçalıyor.”

“Ne kalbi?” dedim dişlerimin arasından. “Söyle, nasıl bir kalp? Kalbin atmıyor ki! Saçma sapan konuşma, Colin, senin kalbin yok... ve sakın bana dokunmaya kalkma!”

Yanıma bile yaklaşmamıştı ama yine de yatağın içinde geriledim. Kıpırdamadan pencerede durdu.

“Neden diğerleri gibi kapıyı çalmıyorsun?”

“Beni duymazdın,” dedi Colin sakın bir sesle. “Duysan bile açmazdın. Ayrıca ardımda iz bırakmak istemiyorum.” Elimi reddedercesine salladım. Kimin umurundaydı? İzler ha? Ne saçmalık.

“Ah tabii ya! Yapabildiğin normal hiçbir şey yok mu? Hep şu tiyatroyu mu oynaman gerek? Bu gitgide midemi bulandırmaya başladı! Çok aptalca, komik, bunu anlamıyor musun? Hava beş derece soğuk ve sen ortalıkta düğmelerinin yarısı kopuk, eski püskü bir gömlekle dolaşıyorsun. Bu sana da biraz yapmacık gelmiyor mu? Hey, bakın, ben farklıyım!”

Colin’in dudakları gerilmişti ama konuşmamı kesmedi, bu da nefretimi körükledi.

“Ya o çizmelerin, Tanrım! Dışarıda binlerce ayakkabı mağazası var ama hayır, seninkiler on dokuzuncu yüzyıldan kalma olmalı, ayrıca stilin biraz modern olmalı ki ne kadar egzotik biri olduğu kimsenin gözünden kaçmasın. Hem kulağındaki o züppe küpelere ne demeli, peh, kamuflejmiş, zaten sana kimsenin baktığı yok çünkü seni çirkin buluyorlar. Evet, Maike seni çirkin buluyor ve tek kişinin o olmadığından eminim... Gülünç giysilerinden ve aptal vahşi hayvan pozlarından artık sıkıldım.” Derin bir soluk aldım. Konuştukça içimdeki buzulun gittikçe daha yoğunlaşıp sertleştiğini hissediyordum ama bu işime geliyordu. Kalbim onunki gibi ölü olmalıydı.

“Sen kendine âşıksın ve kibirlisin, Colin. Kolundaki o aptal bilekliği banyodayken bile çıkarmıyorsun. Küvette birlikte oturmuştuk, hatırladın mı? Hatırlıyor musun?” Gözlerini kırpmadan bana baktı. Yüzünde hiçbir hareket göremiyordum. “Ben hâlâ hatırlıyorum... bilekliğini çıkarmamıştın çünkü o zaman belki de hiçbir özelliğin

kalmazdı, değil mi? O taktığın bileklikten nefret ediyorum, nefret ediyorum...”

“Ben de,” dedi Colin tok bir sesle. “Çıkarayım mı?”

Ama o bunu dediği sırada ben çoktan bir çılgın gibi yerimden fırlayıp üzerine saldırmıştım. Tırnaklarımı teniyle birlikte siyah deriye batırıp onu bileğinden kopardım. Colin karşı koymadı. Kılı bile kıpırdamamıştı. Bileklik hafif bir sesle yere düştü. Donakalmıştım. Colin konuşmadan kolunu kaldırıp bileğinin iç tarafını yüzüme doğru tuttu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun, Ellie?”

Ansızın oda etrafımda dönmeye başladı. Öne doğru yıkılmadan önce Colin beni yatağa geri götürüp duvara yasladı ama ellerini hemen üzerimden çekti.

“Bir numara...” diye yanıtladım sersemlemiş halde. Buna benzer numaraları daha önce de görmüştüm. Tarih kitaplarında. Ete sonsuza dek damgalanmış bir sayı dizisi. Çünkü ölümün bir sistemi vardı. Kayıt altına alıyordu. Sayılara karşı insanlar. İçimdeki buz kütlesi sanki kalbime vurulan bir darbeye çatlamıştı. Derin, acılı bir çatlak. Ağır kütleler birbirinden ayrılmaya başlamıştı, donukluklarını yitiriyorlardı. Ama bunu istemiyordum! Koruma kalkanı kalmalıydı.

“Beni dinleyebilir misin?” diye dikkatle sordu Colin. “Bu mümkün mü? Eğer anlatacaklarım fazla gelirse elini kaldır, hemen susarım. Ama onları gördüğün zamankinden kötü olmayacak, eğer öyle olursa ben yanındayım. Bu kez seni dışarı çekmek için yeterince hızlı olacağım. Ama bazı şeyleri bilmen gerek çünkü o zaman gördüğün ve hissettiklerinle daha iyi başa çıkabilirsin. Bunu istiyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Konuşamıyordum. İçimdeki buzun çözülmesini engellemek istercesine yumruğumu göğsüme bastırdım.

“İyi. Çok çabuk uyudun. Nedenini bilmiyorum. Erken çocukluk dönemine ait anıları vermemeni söylediğimde beni duymadın ve tam da bunu yaptın. Tam da bunu.”

Yalan söylediğini, bunun ucuz bir bahane olduğunu haykırarak onu suçlamak istedim ama içimde bir şey ona inanıyordu. Gerçekten de çok çabuk uyumuştum. Denizin gürültüsünü bile duyduğumu hatırlamıyordum.

“Sonra da henüz bitmeden güçsüzleştin. Her şey kontrolden çıktı, benim anılarımın içine kaydın. Ellie, eğer bir ruhum olsaydı... her şeyi düzeltmek için onu sana bıraktırdım çünkü bunun olabileceğini hesaba katmalıydım, sonuçta bu daha önce de olmuştu...”

İçimde yine bir şeyler koptu ve buz gibi su boğazıma dek yükseldi. Korkmuştum ama hâlâ elimi kaldırmak istemiyordum. Belki de bunu hiç yapamayacaktım.

“Bu anılar.” Colin öksürdü. “Biraz önce çok yerinde ifade ettin ve kendin de böyle hissettin. Çirkinim çünkü nefret uyandırıyorum. Farklıyım. Bu giysileri neden giydiğimi, küpeleri neden taktığımı biliyorsun ama bunu unuttun, artık onu hissedemiyorsun çünkü hissetmek istemiyorsun.”

Donuk bakışlarım ondan öteye kaydı. Bir yanım söylediklerim için ondan özür dilemek, beni affetmesi için ona yalvarmak istiyordu. Ama diğer yanım ona karşı böylesine sert ve acımasız olmanın tadını çıkarıyordu. Ona ve aynı zamanda kendime de.

“Bana neler olduğunu anlat. Ne gördüm?” diye sordum. Aslında neler olduğunu çoktan sezmiştim. Ellerim göğüslerimden aşağı kayıp çarşafın üzerine düştü.

“Almanya’da bir süre daha kalabilmek için yeni başvuru yapmam gerekiyordu ve her zaman olduğu gibi sahte kimliğim vardı. Almanya’nın ormanlarına zaafım olduğunu biliyorsun. Ama benden hemen şüphelendiler ve salıvermek yerine sorguladılar. Tabii bazı

uyuşmazlıklar çıkınca şüpheleri arttı. Şemaya uyuyordum, anlıyor musun? Farklıydım. Koyu renk gözler, burnum... Onlara bir dizi nedenler sıraladım..."

Colin kendini toparlamak için durdu. Birden, bunları anlatmanın ona zor geldiğini anlamıştım. Tıpkı dinlememin çok zor olduğu gibi. Çünkü kafamın içindeki sis her kelimesiyle birlikte aydınlanıyor, kendimi ne kadar korunaklı hissetsem de, içimdeki donmuş deniz erimeye başlıyordu.

"Neden başvuru yapman gerekiyordu? Kimliğe ihtiyacın yok ki onlarsız da var olabilirsin, öyle değil mi?"

Colin bir an bakışlarını benden çevirdi. "Eski hatam," dedi sonunda. "Elimden geldiğince insan gibi olmaya çalışıyordum, hatta savaşa katılmak bile istedim -hangi taraf olduğu önemsizdi. Ne de olsa cephede güvende olurdum. Kadınlar ve Tessa olmadan. Belki soğukkanlılığım orada işe yarayabilirdi. Belki orada bana değer verirdi."

"Ah Tanrım, Colin..." İnsan olarak algılanmak için, ne tarafta olursa olsun savaşa gitmek de ne demekti? Başka canlıları öldürmek... bu ne biçim bir insanlıktı?

"Biliyorum. Aptalcaydı. Olması gerektiği gibi de oldu: Benden şüphelendiler ve beni bir toplama kampına yolladılar. Orada çalışacak, sonra da ölecektim. Durumun ciddiyetini kavrayamamıştım, bir fırsatını bulur bulmaz, ne zaman istersem kaçabileceğimi düşündüm. Geceleri, en güçlü olduğum bir zamanda. Ama çevremde yaşanan tüm o korku ve dehşet, geceleri görülen kâbuslar beni hemen acıktırmıştı. Çok az anısı kalmış o insanların ellerinden bunu da almak istemiyordum çünkü sahip oldukları tek şey bu anılardı. Orada görülen rüyalarsa beni iğrendiriyordu. Bunun dışında sadece korku ve ölüm vardı. Birkaç gün sonra hastalandım ve onlar gibi zayıfladım."

Midemden boğazıma yürüyen bulantıyı artık zorlukla kontrol edebiliyordum ama ellerim iki yanımda, çarşafın üzerinde kaldı. Ellerimi kaldırmadım.

“Bir süre sonra gaz vermeye başladılar. Ne dediklerini biliyorsundur: Duş alıp yıkanacaksınız. Sonra borulardan gaz gelmeye başladı. Sadece ben kurtuldum. Tabii ölü taklidi yaptım ama...”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Bunu gördüm. Senin içinde hapsolmuştum. Ben, Sen’dim.”

Dışarıdan su sesleri gelirken sustuk. Sel geliyordu. Pencereyi kapamak istiyordum ama yerimden kalkamadım. İçeride hapsolmaktan nefret etse de Colin bunu benim için yaptı. Belki de bu dakikalarda kendini her zamankinden hapsolmuş hissediyordu.

“Gazın beni etkilemediğini fark edince üzerimde deneyler yaptılar ama deneyler de...”

Colin devamını getirmeyi başaramadı. Ama bu gerekli değildi. Eskiden okulda gördüğümüz derslerde de bunu anlayamamıştım. Hâlâ da anlamıyordum. Tıbbi deneyler de bu işin bir parçasıydı. Sonuçta asıl önemli olan, üreme ve tasfiyeydi. Katliam sadece amaç için araçtı.

Boş midemden yükselen öğürtüyü güçlükle bastırdım. Dilimde acı bir tat oluşurken derin bir soluk alarak sordum: “Oradan dışarı çıkmayı nasıl başarabildin?”

“Beni Tessa kurtardı. Bir gece ceset yığınınından beni çekip aldı ve birlikte tel örgülerin üzerinden kaçtık.” Colin arkasını dönerek elleriyle yüzünü kapadı. Her zaman kontrol altında tuttuğu bedeninden bir ürperti geçti. Kendinden utanıyordu. “Ona minnettardım. Bunun için de kendimi aşağılıyordum çünkü o olmasaydı tüm bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. O olmasaydı ruhun şimdi örselenmemiş olacaktı.”

“Ruhum her zaman örselenmişti, Colin,” dedim. Buzlu su içimde taşarak boğazımı doldurdu ve gözlerimden taşı. Parmağımı

şaşkınlıkla yukarı kaldırarak ıslak yanaklarımın üzerine koyunca ağladığımı fark ettim.

“Tanrım, Ellie... artık bunu yapamadığını sanıyordum...” Colin hâlâ bana dokunmamıştı ve bundan mutluydum çünkü bunu yaparsa ondan uzaklaşacaktım ama soluk almak için hıçkırmak zorundaydım ve gözyaşlarımı alması için ona izin verdim. Bize sıcaklık veriyorlardı.

“Ortaçağın sonlarında ağlayamayan kadınların birçoğunun cadı sanılarak yakıldığını biliyor muydun?” Soran gözlerle Colin’e bakarak başımı iki yana salladım. Hayır, bunu bilmiyordum. “Bugün onların depresif oldukları için ağlayamadıkları varsayılıyor. O zamanlar insanların akli bunu almamıştı. Ama çok üzgün olduğunuz ya da travma geçirdiğinizde...”

“...artık ağlamıyoruz,” diye sözlerini noktaladım. Doktor Sand’le birlikte hastalarına bakarken Marco’nun gözlerinde gördüğüm şey buydu. Bunlar, artık ağlayamayan gözlerdi.

Colin yana kayarak benden bir parça uzaklaştı. “Hâlâ hap alıyor musun, Ellie? Ağabeyin sözümü dinleyip onları kesti mi?”

Afallayarak ona bakakaldım. Bunu yapmasını Paul’e o mu söylemişti?

“Üzgünüm, başlangıçta güçlü ilaçlar vermek en iyisidir, uyku ilaçları da rüya görmeyi engeller. Ama uzun süreli olduğunda tehlikelidir. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Colin’den bir şey saklamanın hiçbir anlamı yoktu. Yastığıma el atarak altındaki hap kutusunu ona fırlattım. İçlerinden birini şeridinden dışarı çıkarıp kokladı. Yüzündeki sertlik zayıf bir gülümsemeyle gevşedi.

“Ee... etkili oldu mu?”

“Evet, hem de çok fazla,” dedim kibirle. “Tamam, içmem gerekinden fazlasını aldım ama sonra... çok iyi uyudum.”

“Sana iki kelime söyler söylemez de uyanıverdin. Hepsini birden yutabilirsin, Ellie. Yaşasın plasebo etkisi. Bu kediotu, canım.”

“Ah, lanet olası köpek,” dedim şaşkınlıkla. Demek Doktor Sand beni aldatmıştı. Hem de başarıyla. Çünkü uyumuştum. “Yine de rüya görmekten korkuyorum, Colin.”

Yatakta doğruldum. Kafamın içindeki sis tamamen dağılmıştı. Gerçi kalbim hâlâ soğuktı ama yine bana aitti ve bir anda Colin’e nasıl saldırdığımı anladım. Biz insanların kolayca sevmekten vazgeçebileceğimizi söylemişti. Ben de bu yola girmiştim. Belki hâlâ o yoldaydım ve bunun eskiden bulunduğumuz yere geri dönüşü olup olmadığını bilmiyordum. Birbirimizin masumiyetini almıştık.

“Şimdi ne olacağız?” diye sordum çekinerek. Bana dokunmasını istemediğimi anlamış olmalıydı. Ne onun ne de bir başkasının.

“En azından dostuz,” dedi Colin yumuşak bir sesle. Beni sakinleştirmek ister gibiydi. “Ama şimdi bu önemli değil. Bunu sonra konuşuruz.”

“Sonra mı? Neden sonra? Ben şimdi konuşmak istiyorum...” Çaresizlikle başımı iki yana salladım. Nasıl böyle kayıtsız olabiliyordu? Olanlar onu etkilememiş miydi? Aslına bakılırsa bu benim de umurumda değildi. Aramızda bir şeylerin kırıldığını biliyordum. Nedense bu durum tuhaf bir şekilde beni üzmüyordu ama bir süre sonra kalbimin parçalanacağını hissediyordum.

“Hayır. Şimdi değil. Gecelerdir gerçek bir uyku uyumadın, Ellie. Bu bir bilinçsizlik haliydi ama uyku değildi. Bedenin yenilenmesi için buna ihtiyacın var. Şimdi uyumalısın. Senin yanında oturacağım. Yemin ederim sana dokunmayacağım. Hayaller geri geldiğinde de seni hemen uyandıracacağım. Ama uyumalısın.”

Yorganı omuzlarıma çekip bacaklarımı rahatça uzatırken, “Colin...” diye mırıldandım. “Bir şeyi bilmem gerek... Uyandıgımda burada olacak mısın?”

“Yakınında olacağım. Seni yalnız bırakmam. Ne bugün ne de yarın. Ama sana uysun uymasın, gömleğimle çizmelerimden vazgeçmem.”

Ağzım artık gülmeye alışık değilmiş gibiydi, buna çalışırken ağzımın kenarı titredi ama yüzümde bir gülümsemeyle uyudumdan emindim.

PAVOR NOCTURNUS²¹

Beni uyandıran, uzun ve boyun eğmez bir guruldamaydı, bunun ne olduğunu anlamam için de birkaç saniyeye ihtiyacım oldu. Bu, isyan eden midemdi. Kurt gibi acıkmıştım. Tekrar acıkmış olmanın keyfini sürerken çevremdeki dünyayı görmek istediğimden emin olana dek gözlerimi açmadım. Çünkü değişmiş gibiydi. Farklı kokuyordu. Erkek parfümü, testere tozu ve... cila mıydı? Yoksa boya mı? Ayrıca burnuma ince bir tütün aroması geliyordu. Ellerimle dokunduğum yorgana ise benimkinden kaygan ve ipeksi idi. Pahalı.

Hâlâ kapalı olan gözlerimle hafifçe doğrulup yatağın başlığına dayandım. O da farklıydı. Ahşap değil, hasırdı.

Gözkapaklarımı yukarı kaldırdığımda bir yılanın yakut kırmızısı gözleriyle karşılaştım. Tabii bu, Paul'ün yatak odasına ne zaman girsem beni ürküten mavi renkli yılan tablosuydu. Ondan hoşlanmıyordum. Yatağının tam karşısında, odamı onunkiyle ayıran duvarda asılıydı.

Ama şimdi beni sadece kısa süre huzursuz edebilirdi çünkü tüm canlı yılan çukurları, içinde bulunduğum inanılmaz durumun yanında solda sıfır kalırdı. Dakikalarca olduğum yerde oturup neler

21 (Lat.) Gece dehşeti. Uyku terörü olarak bilinen, uykunun ilk doksan dakikasında ortaya çıkan yoğun korku hissi. (ed.n.)

olduğunu kavramaya çalıştım. Ağzımın açık durduğunun farkındaydım ama kapatamayacak kadar da şaşkındım. Midem bu fırsatı kullandı ve yankılanan bir guruldamayla kemirici boşluğunu bir kez daha açığa vurdu.

Colin verdiği sözün sadece yarısını tutmuştu. Yalnız değildim. Bu doğrudu. Hatta bana eşlik eden iki kişi vardı, sağımda ve solumda birer erkek. Ama ikisi de Colin değildi.

İç organlarımın guruldaması ansızın berrak bir mırıltının içinde kayboldu.

Paul uykusunda, “Yok bir şey, her şey yolunda,” diye mırıldanarak beni kendine çekmek için kolunu bacağıma doladı. Hızlı tepkisi bana dokunaklı gelse de, bileğini parmak uçlarımla tutarak dizimden çektim. Bana çocukluğumuzu hatırlatmıştı. Geceleri (çoğunlukla örümceklerden) korktuğumda bazen beni yanına alır, en derin uykusunda bile en küçük kıpırtımı hissederdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Benimle ilgili içgüdülerini hâlâ çok güçlüydü.

Solumdaki diğer erkek –belki daha çok, genç demek gerekirdi– bana dokunmak için herhangi bir harekette bulunmamıştı ama elinin bedenimin yanı başında durduğu gözümden kaçmadı, sanki her an bir yerimden yakalamaya hazır gibiydi... peki neyi? Beni mi yakalayacaktı? Vereceği tepkinin ağabeyiminkinden aşağı kalır yeri olmadığını çok iyi biliyordum, üstüne üstlük bir de agresifti.

Daha önce hiç bu kadar dingin görmediğim yüzünü dalgın gözlerle inceledim. Yeniden değişmiş, olgunlaşmıştı... ah, bu ona zarar vermemişti. Keskin çenesi inatçı karakterini ele veriyor, düz burnu, elmacık kemiklerinin kıvrımıyla bütünlük oluşturuyordu. Dudakları keskinliğini kaybetmeksizin daha dolgunlaşmıştı. İnce kenarlarına kıskırtıcı, küstah gülüşü gizlenmiş gibiydi, derin düşünceleri de öyle. Saçı kızılığını tamamen kaybetmiş, hafif bakır parlaklığı olan sarıya dönüşmüştü. Koyu kaşlarıyla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Kapalı

göz kapaklarının ardında sıcak, ateşli bir kahverenginin gizlendiğini biliyordum. Artık on yedi yaşında gibi görünmüyordu. Onunla ilk kez karşılaşmış olsaydım, yirmi yaşında olduğunu tahmin ederdim. Colin gibi. Yine de... ikisinin arasındaki fark güneş sistemi kadardı. Tillmann'ın yüzünde, geçen onca yılın bilgeliği eksikti. Bunun için mutluydum. O henüz gençti.

Solukları sakindi ve kıpırdamıyordu ama uyumadığını anlamıştım. *Uyumuyorsun*, diye düşünürken, Tillmann sanki beni duymuş gibi gözlerini açtı. Maun rengindeydiler, daha koyulaşmışlardı ve içlerinde gördüğüm bir şey küçük bir iç çekişle hızlı soluk almama neden oldu.

"Buradayım, yanında, her şey yolunda," dedi Paul peltek bir sesle, eli yoklayarak beni aradı.

"Uyumana bak," diye fısıldayıp saçını okşadıktan sonra, sanki bu daire dört haftadan beri yeni eviymiş gibi Paul'ün yatağına kurulmuş olan Tillman'a döndüm. Bu düşünce şaşkınlığıma son vermişti.

"Ağabeyin korkunç horluyor, Ellie."

"Biliyorum," dedim mekanik bir sesle. "Polip."

"Polip mi?" Tillmann kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Sanmam. Burun deliklerine baksana. Huni gibiler. İki kişilik soluk alıyor olmalı."

Haklıydı... huni gibi *olmuşlardı*, oysa Paul'ün burnu geniş değildi. İsteksizce başımı iki yana salladım. Paul'ün burnu şimdi gerçekten en önemsedğim konu değildi.

"Burada ne işim var?" dedim sessizce.

"Uyku terörü," dedi Tillmann ilgisiz bir sesle. Ardından gerinerek omuzlarını çatırdattı. Paul uykusunda hafifçe inledi.

"Yaa," dedim anlamaksızın. Uyku terörü. Hiç duymamıştım.

"Peki *senin* burada ne işin var?" Kendimi bir anda bu iki erkeğin arasında sıkışmış gibi hissetmişim ama özgürlüğümü geri kazanmak

için ne Paul'ün ne de Tillmann'ın üzerinden atlamak istemiyordum. Bunun yerinde fısıldayarak, "Konuşalım. Mutfak," diye emrettim.

Tillmann ayağa kalkıp yataktan sürünerek inmeme izin verdi ve sonra çıplak ayaklarıyla sessizce yürüyerek ardımdan mutfığa geldi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama kanalın üzerindeki buharların arasından yeni çıkan güneş ışınları mutfağın mermer zemininde parlamaya başlamıştı. Tillmann güçlü bir şekilde esnedi. Ağzını kapattığında yaban kedisi dişleri çatırdadı.

Onu şaşkınlıkla inceledim. Uzamıştı. En az on santim. Evet, boyu benim kadardı, hatta belki benden uzun...

Bakışlarımı fark edince, "Bir yetmiş dört," dedi. "Üç ayda on iki santim."

"Vay canına," dedim acırcasma. Bu onun canını yakmış olmalıydı. Ansızın benim de hâlâ bir bedenim olduğunu fark ettim. Gerçi pek iyi durumda sayılmazdı ve acilen temizlenmeye ihtiyacı vardı, özellikle şimdi tüm gücüyle zorlamaya başlayan acil ihtiyaçlarını görmesi gerekiyordu.

"Tuvalete gitmem gerek sonra da duş alacağım," diye mırıldandım. "Lütfen, kahve yap. Bir yere kaçma."

Acele etmem gerekti çünkü kafamın içinde dönüp duran sorularımı unutmaktan korkuyordum. Ama kurulanıp giyineceğim sırada aynadaki görüntümden ürkerek geri çekildim. Düşüncesi bile gözlerime yaşların hücum etmesine neden olsa da, şu sıralar Colin'le dost kalmamız belki de en iyisiydi. Çünkü bu durumdayken onun karşısına çıkmak istemiyordum. Kaburgalarım çıkmış ve bal-dırlarım incelmışti. Gözüme bir ölçüde kabul edilebilir gibi görünen tek yerim popomdu. Bu trajediye daha fazla seyirci kalmamak için çabucak giyindim ve saçlarımdaki suyu sıkarak akıttım. Yüzüm son derece solgundu -yaratığa benzemiştim- ama hasta olduğum günlerde beni aynaya bakmaktan alıkoyan gözlerimdeki o kurşu-

numsu cansızlık kaybolmuştu. Şimdi bana bakan gözler bilgiye açtı ve dikkat kesilmişti.

Trischen'deki o geceden sonra –aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyorum, ama birkaç günden fazla olamazdı– ilk kez geleceğim hakkında düşünebileceğim hissine kapılıyordum. Evet, tekrar bir geleceğim vardı.

Gevşemiş ve aç bir durumda mutfığa geri döndüm. Tillmann gerçekten de kahve yapmıştı. Ocağın yanındaki tezgâhın üzerine oturmuş, sabırla beni bekliyordu.

“Güzel,” diye iç geçirerek havluyu ıslak saçlarıma doladım. “O halde başlayabiliriz. Gece kâbusu örneğin?”

“Ben de daha önce bilmiyordum. Bu gece ansızın bağırmaya başlayıp etrafını tekmeledin –Tanrım, Ellie, bu gerçekten hiç tekin değildi. Şimdiye kadar hiçbir insanın böyle çılgık attığını duymamıştım. Sanki biri seni öldürmeye çalışıyordu. Ama gözlerini kapamıştın ve seni uyandırmayı başaramadık. Hiçbir şekilde uyanmadın.”

Havluyu elimden bıraktım. Islak saçlarım omuzlarıma düştü. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hiçbir şey.

“Sonra sen şişleniyormuş gibi bağırmaya devam ederken Paul bir doktor çağırdı, Hamburg’taki bir hastaneden Doktor Sand diye biri. Doktor bunun gece kâbusu olabileceğini söyledi. Bazen çocuklarda olurmuş ama kötü bir şey değilmiş. Bir süre sonra kendiliğinden susup uyumaya devam edeceğini söyledi, Seni o durumdan çıkarmamız mümkün değilmiş. Söylediği gibi de oldu.” Tillmann omuzlarını silkti. “Gözkapaklarını yukarı ittim, bana baktın ama beni görmedin. Işıklar açıldı ama evde kimse yoktu. Bir süre sonra sustun ve uyumaya devam ettin. Tekrar böyle bir şey olması durumuna karşı seni aramıza aldık.”

“Neden babamı aramadınız?” diye suçlarcasına sordum.

“Ellie...” Tillmann bana şüpheyle baktı. “Baban kaybolmamış mıydı?”

Bir sandalyeye çöküp dalgın hareketlerle ıslak saçlarımı kurulamaya koyuldum. Tabii... babam kaybolmuştu. Şimdi yine hatırlıyordum. O yoktu. Başka şeyleri de hatırlamaya başladım... kasanın anahtarını bulduğumu, Paul’ün saldırıya uğradığını ve ayrıca eşcinsel olduğunu da. Mutfaktaki takvime göz atar atmaz gelecek hafta sözlü sınavımı vermem gerektiğini de hatırladım. Trischen’in üzerinden birkaç gün geçmemişti, aksine?.. Güçlkle kafamdan hesaplamaya çalıştım.

Tillmann’a bakmadan, “Affedersin,” diye dalgın bir sesle mırıldandım. “Kafamın içinde iki haftalık bir kopukluk var.” Yoksa öyle değil miydi? “Ne zamandan beri buradasın?”

“Önceki günden beri.”

“Önceki gün mü? Ama bundan benim neden haberim olmadı?” Kafamın içindeki hesap kötü dizilmiş iskambil ev gibi yerle bir olmuştu. Burada hiçbir şey birbirine uymuyordu.

“Kırk sekiz saat uyudun. Bunun ilk saatleri oldukça sakın ve huzurluydu. Colin yanındaydı. Ayrıca beni içeri alan da o oldu.”

“Ah.” Alnımı ovuşturdum. Kafamın içinde hâlâ bir karmaşa hüküm sürüyordu. Colin buradaydı, karabasana karşın. Ama doğru, bu yüzden iz bırakmamak için ilk ziyaretinde pencereden gelmişti. Ben de bunun baştan sona saçmalık olduğunu iddia etmişim çünkü Paul’ün saldırıya uğradığını unutmuşum. Karabasan herhalde yemeğine ara vermiş olmalıydı ki Colin beni yeniden görmeye gelebilmişti. En azından öyle olduğunu umuyordum. Ama Paul hâlâ yaşadığına göre böyle olması gerekiyordu.

“Peki sen neden buradasın? Bunu sana tarot kartların mı emretti? Yoksa ormandaki kış saunası beyefendiye sıkıcı mı geldi?”

“Tarot,” diye yanıtladı Tillmann ilgisiz bir ses tonuyla. “Yıllık kartımı çektim. İçimdeki zincirlerden kurtarıp bir değişim geçirmem

gerektiğini söylüyordu. En azından ben öyle yorumladım. Bir şeyler yapmalıyız, Ellie. Tessa'ya karşı.”

“Aklımı kaçırıyorum...” Yarı nemli saçlarımı yıpranmış bir bantla arkamda topladım. “Ayrıca sevgili ağabeyim de böyle düşünüyor. Deli olduğumu.”

“Gözümünden kaçmadı.” Tillmann gevşekçe sırttı. Dalga geçtiği kesindi.

“Sen eğlenmene bak,” dedim öfkeyle. “Ayrıca Paul eşcinsel olmuş.”

“Eşcinsel mi? Ağabeyin? Hayatta inanmam!” Tillmann br kahkaha attı. “Hadi Ellie, buna kendin bile inanmıyorsun...”

“Elbette inanmıyorum!” Ağzıma kuru bir ekmek kabuğu tıktırdım. Ekmeğin sadece yarısını ve iç tarafını yiyen François'nın artıklarıydı. “Ama üç yıldır bir erkekle birlikte. Bir galerici.”

“Evet, galeriden haberim var,” diye doğruladı Tillmann hoşnut bir sesle. “Dün bir sergi montajı için Paul'e yardım ettim ve onu çalışırken filme aldım. Ağabeyin el sanatlarında gerçek bir usta.”

“Olabilir ama o tıp okuyordu! En büyük tutkusunun da bu olduğunu biliyorum. Ya da öyleydi. Galeride François'yla tanıştın mı?”

Tillmann hayır anlamında başını iki yana sallayıp kahvesinden kocaman bir yudum aldı. Bunu yaparken bir an babasına benzemişti. Ah Tanrım, babası... anne ve babası onun burada olduğunu biliyorlar mıydı? Belki de arkasında en küçük bir haber bırakmadan kaçmıştı, Tillmann'dan bunu beklerdim. Onun yüzü kahve fincanına gömülü, gözkapakları inik halde gevşek omuzlarıyla tezgâhta oturuşunu izlerken, aynı anda başka bir düşünce kafamın içini zorlamaya başladı... Tanrım, duruma bağlı olsa da, kendini eşcinsel hisseden her erkek için tepeden tırnağa baştan çıkarıcı bir hali vardı. Eğer Paul eşcinselse, Tillmann'ın onu herhangi bir şekilde etkilemiş olması gerekirdi ancak durum öyle görünmüyordu. Tillmann ona aval aval baktığını fark edince ne düşündüğümü hemen anladı.

“Yoo, Ellie, inan bana, o eşcinsel falan değil. Son zamanlarda sürekli eşcinsellerle flört ettim. Rieddorf'ta bir tanesi yatağının üzerine benim fotoğrafımı koyduğunu iddia ediyordu, evine gelirsem bana yüz avroluk bir banknot vereceğini söyledi...” Tillmann kıkırdadığını görünce küçümsercesine dudaklarını büktü. “Eşcinsellere karşı değilim ama ben... Asla. Ayrıca ağabeyin bana son derece normal davrandı.”

Eh, ağabeyim öyle yapmış olabilirdi. Ama François buraya geldiğinde Tillmann'ı korumalıydım.

Bu düşüncemden iki saniye sonra kapı gürültüyle ardına açılınca *iti an, çomağı hazırla*, dedim içimden. François bir süredir kendi anahtarını kullanıyordu. Bu, Paul'un ona karşı verdiği bir ödündü. Sturmlar'ın zilini çalmaya devam ettiği takdirde François'nın kapıyı benim açmama daha fazla katlanamayacağından zaten emindim. Rossini hızlı hızlı soluyarak mutfığa doğru patinaj yaptı ve Tillmann'ın önünde havaya sıçrayarak havlamaya başladı. François'nın tok ayak sesleri koridorda yankılandı.

“Paul! Paul, zaman geldi! Duuu-baa-ii'ye gitmemiz gerek! Uçak kalkıyor!”

Yanıt yoktu. Köpek tiz sesiyle inlemeye devam ederken Tillmann büyülenmiş gibi bana baktı. Bu sabah Colin'in de burada olmadığına ilk kez şükrediyordum çünkü o zaman en geç on dakika sonra belediyenin hayvan ekiplerini buraya çağırmamız gerekebilirdi.

“Paul! Nereye kayboldu bu yine?” Banyonun kapısını çarptı. “Burada yok... Paul!” François çevresine yaydığı parfüm bulutları arasında paltosunun kuyruklarını havalandırarak mutfığa girdi.

“Bu eşcinsel,” diye yorumda bulundu Tillmann kuru bir sesle. François'nın sesi şakaklarımı zonklatsa da, alaycı kıkırdamamı bastırmaya çabalamadım. Onu heyecanla izliyordum. Kalın gözaltı torbalarının üzerindeki soluk mavi gözleri önce –her zamanki

gibi küçümseyerek- benim üzerimde dolaştı, sonra birkaç saniye Tillmann'da takılı kaldı. O ise en küçük bir utangaçlık belirtisi göstermeksizin bakışlarına karşılık verdi, soğukkanlılıkla ve hatta biraz kışkırtıcı. Ama François sadece dilini sabırsızca şaklatarak topuklarının üzerinde dönüp mutfaktan çıktı. Elbette Tillmann'ı fark etmişti. Ama anlaşılan bedensel tercihleri bu yönde değildi. Yine de bunu aklım almıyordu.

Tillmann oturduğu tezgâhtan aşağı kayarak, "Eh. Farklı zevkleri var anlaşılan," diye fikrini belirtti. "Hey, bu herifin dırdırı çok sinir bozucu."

Ona katılıyordum. François, Paul'ü sonunda bulmuş ve karga sesiyle onu uyandırmıştı. Bir tartışmanın kokusunu alıyordum ve François'nın sesinden kaçmalydım.

François bağırıp çağırarak Paul'ü yataktan kaldırmaya çalışırken kahvelerimizi ve kopardığımız ekmek köşelerini alarak Tillmann'la birlikte odama çekildik.

"Colin konusu," dedim kafamın içindeki karışık düşünceleri toparlamaya çalışarak. "Onun burada, yanımda olduğunu söyledin..."

"Doğru. Zili çaldığımda buradaydı, beni içeri aldı. Ağabeyin benden hemen sonra geldi. Sonra ikisi neredeyse birbirlerini gırtlaklayacaktı. Colin senin yanında kalmakta ısrar etti ve yerinden bir milim kıpırdamadı ama Paul onu dışarı atmak istedi. Sonra ben Colin'i ve seni tanıdığımı, onun kalmasını isteyeceğini söyledim. Paul ayrıca beni de eve geri yollamak istedi."

"Ama yapmadı, çünkü?.." diye sabırsızlıkla sordum.

"Çünkü şu sergi işi için bana ihtiyacı olabilirdi, diye düşünüyorum. Sonra... Colin dün akşam bana gitmesi gerektiğini söyledi. Beslenmek zorundaymış. Sonra seni yalnız bırakmamamızı tembihledi çünkü aklın yeniden çalışmaya başlayacakmış. Hepsi bu kadardı."

Evet, aklım tekrar çalışmaya başlamıştı ve aradaki süreçte bazı şeyleri sildiğini şimdi anlıyordum. Hastayken babamın kaybolduğunu ve Paul'ün saldırıya uğradığını tamamen unutmuştum. Yoksa bunları Colin'in beni iyileşme uykusuna yatırdığı zaman mı unutmuştum? Bunu o mu yapmıştı... yoksa hapları arka arkaya yutarak buna kendim mi neden olmuştum?

Şimdi her şeyi tekrar hatırlıyordum: Babamın kayboluşunu, Paul'ün saldırıya uğradığını. Acaba bu geceki krizi de bu yüzden mi geçirmiştin? Herhalde anılar tam o sırada geri dönüp üzerime çullanmıştı.

Ama birisi eksikti. Kötü değil, güzel bir tanesi. Colin'e verdiğim. Orada bir boşluk olduğunu hissediyordum, hafızamda ve ruhumda açılan bir yara gibiydi. Aslında ihtiyacım olan bir şey eksikti. Ama hangisi olduğunu bilmiyordum.

Onu bana geri verebilir miydi? Yoksa bunu istemiyor muydu?

Bu boşluğa karşın özgürce soluk almak, gelecek günleri düşünmek hatta kaçamak da olsa Trischen'deki o gecenin üstünden geçmek mümkündü. Bir hafta öncesine dek bu geceyle ilgili herhangi bir anıyı düşünmekten ölesiye korkuyordum ve Colin'le bu konuda konuştuğumuzda kendimi çok kötü hissetmiştim. Ama şimdi bunun yaşandığını ve hâlâ yaşadığımı kabul edebiliyordum. Ayrıca haplara da artık ihtiyacım kalmamıştı. Tillmann yanımda olduğu için de mutluydum. Ormanda, Colin'in evinin önündeki fırtınalı kargaşanın içinde olmasından iyiydi.

Bu arada François ile Paul arasındaki tartışma neredeyse her zaman olduğu gibi sıkı bir kavgaya dönüşmüştü. Tillmann'ın, Paul'ün raflarındaki alet edevatı merakla kurcaladığı sırada François'nın mızımız sesi yakınlaştı.

“Bunun sonuçları kötü olacak, Paul, seni uyarıyorum! Bunu gelirinden düşeceğim! Günlerdir sadece bu iş için durmaksızın yollardaydım. Dubai’de sana ihtiyacım var!”

“Hayır, yok. Dün onlarla telefonda konuştum, her şeyi hazırlamışlar, sadece orada olup en iyi yaptığın şeyi yapman gerek: Şişko müdürle dolaşacak, yaşlı teyzeleri yağlayıp ballayacaksın. Ben zaten sadece senin asistanınım.” Ah, Paul kızmıştı.

“Baksana, Paul?” diye öfkeyle çıkıştı François. “Bu kızı çoktan yollaman gerekirdi. Onun için yapabileceğin bir şey yok. Kafadan çatlak, bunu anlamıyor musun? Ama benim sana ihtiyacım var, biz ortağız ve şimdi benimle geliyorsun! Uçak iki saat içinde kalkıyor ve daha önce köpeği bırakmam gerek!”

“Hayır, François, lütfen, bir ekip olduğumuzu biliyorum ama benim bir ailem var ve kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Senin değil. Bu son sözüm.”

Aha, Paul’ün bir ailesi de vardı demek. Bu oldukça yeni bir haberdi. François Paul’e ne kadar ihtiyacı olduğunu belki beş kez tekrar etti, sonunda kaçık iti Rossini’nin tasmaından çekistirerek kapıyı ardından öfkeyle vurup çıktı.

Paul iki dakika sonra başını odamdan içeri uzattı.

“Eşyalarınızı toplayın. Eve gidiyoruz.”

EVE DÖNÜŞ

Olası zihin bulanıklığım yine de işe yaramış gibiydi: Paul'ün beni eve götürmesine neden olmuştu. Tabii böylece kendisi de gelmiş oluyordu. Görevimi yerine getirmiştim.

Eve dönerken bu gerçeğin ışığında keyfimi bozmamaya çalıştım çünkü ortam keyifli olmaktan başka her şeydi. Son harçlığını sözde tren biletlerine yatırdığını söyleyen Tillmann, kısa vadeli firarını bu kadar çabuk yarıda kesip verilen emre boyun eğmek zorunda bırakıldığı için somurtmuş, oturuyordu. Ne de olsa bunu beni görmek, benimle konuşmak için yapmıştı. Ani dönüş hiç hesapta olmayan bir durumdu.

Yola çıkmadan önce Colin'i bir kez daha görmeyi beklemiştim ama ortalarda görünmemişti. Bir veda yoktu. Onun hâlâ Hamburg'ta olup olmadığını bilmiyordum. Belki de Tanrı'nın lanetlediği o kuş adasına geri dönmüştü.

Ama Paul, François'yla yaptığı kavgadan sonra başka bir tartışmaya girmek istememişti, en kısa zamanda annemin yanına geri dönüp eğitimime devam etmem gerektiği kanısındaydı. Ayrıca evden kaçmış bir çocuk yüzünden başını derde sokmak gibi bir niyeti olmadığını da eklemişti. Ağabeyim tüm yaşananlardan aşırı

zorlanmış görünüyordu ve onu anlayabiliyordum. Çünkü ben de uzun zamandır kendimi böyle hissediyordum.

Ama Tillmann'ı da anlayabiliyordum, hatta çok iyi. Eşyalarımızı toplarken Hamburg'a neden geldiğini ve neden tekrar Rieddorf'a dönemeyeceğini bana ısrarla açıklamaya çalışmıştı. Sıraladığı nedenler arasında okulun hiçbir önemi yoktu; onun için can sıkıcı bir baş belasıydı, fazlası değil. Yine de söyledikleri beni düşündürmüştü. "Hiçbir şey olmamış gibi devam edemem. Bu olmaz!" Bunlar benim sözlerim de olabilirdi. Çünkü Colin kaçtığından bu yana tıpkı böyle hissediyordum, özellikle de birbirimizi tekrar gördükten sonra. Artık normal yaşama geri dönüş yoktu. Yine de kışı bir şekilde atlatabilmiştim, okula gitmiş, ders çalışmış, başka insanlarla buluşmuştum, ta ki görevlerimi yerine getirdiğim zamana dek. Annem babamın kaybolduğunu haber vermiş ve bir şeyler yapmamız gerektiğini söylemişti.

Ama Tillmann yaşadıklarının üstesinden gelmek istemiyordu. Öğrendiğime göre Altenkirchen'deki liseden de kaçmıştı ve şimdi ortaokula devam etmek zorundaydı, bunu da kesinlikle reddediyordu. Bunu yapması için ona ısrar edemeyeceğimi anlamıştım. Ama onun benimle birlikte yine Hamburg'a dönmesini istiyordum çünkü niyetim tam olarak şuydu: Sözlü sınavımdan sonra yine Paul'ün yanına dönecektim, bu onu çıldırtsa da. Saldırıya uğramıştı. Onu yalnız bırakamazdım. Tillmann'ın yanında da kendimi o kadar çaresiz hissetmiyordum, evet, kendimi daha güvende hissediyordum. Bir karabasanı bulmak ve ona engel olmak için yardımını alabileceğim biri varsa, o da Tillmann'dı. Tabii Colin'in dışında. Ama o ancak karabasanın yokluğundan ve yiyecek kavgası yüzünden bizi parçalamayacağından emin olduğu zaman Paul'e yaklaşmaya cesaret edebilirdi.

Karabasan son günlerde kendini göstermemişti. Yanımda olduğu sırada en azından Colin kokusunu almamıştı. Ama bunun bir

anlamı yoktu. Colin'in anlattığına göre, kendilerini günlerce hatta bir ya da iki hafta boyunca tok ve uyuşuk kalacak kadar besleyen karabasanlar vardı. Hatta bazıları iyice acıktıktan sonra saldırmaktan özellikle hoşlanıyordu.

Paul, Westerwald'da şimdilik güvende olacaktı. Annemin diktiği birçok orkide ve bitki de ona bir koruma duvarı oluşturacaktı. Bu bitkiler karabasanları şaşırtıyor, içgüdülerini rahatsız ediyordu.

Ama onun kalmayacağına dair her türlü bahse girebilirdim. Bu yaptığımız sadece kısa bir ziyaretti. Ne fazla ne eksik. Birkaç gün içinde yine karabasanının pençeleri arasına düşecekti. Yine de ziyareti nedeniyle annem kayıp oğluna, ben de kasaya kavuşacaktım.

Paul iyi ve hızlı bir sürücüydü ve sus pus halimiz ona rahatsızlık vermiyordu. Sadece bir tek konuyu bildiğimizden, Tillmann'la paylaşacak başka bir şeyimiz yoktu. Varsa yoksa: Tessa, Colin ve babamdı. Paul'ün saldırıya uğradığından Tillmann'ın hâlâ haberi yoktu.

Bu nedenle kendimi Bismarck'ın İttifaklar Sistemi'ne²² verip -sözlü sınav konum buydu- François'nın çaldığı cep telefonu ile yerimden sıçrayana dek dersime çalıştım. Paul'ün hoparlöre bağladığı cep telefonu sayesinde onu böylesine ciyak ciyak bağırta şeyin ne olduğuna ister istemez kulak misafiri olduk. Çok fazla şeyden şikâyet ediyordu. Neyse ki bağlantı birkaç dakikada bir kesildi ve François'nın daracık koltuklu uçak, deneyimsiz güvenlik personeli ve yanında oturup soğanlı hamburger yeme cesaretinde bulunan şişman kadın hakkındaki şikâyetlerinden kurtulmuş olduk. En son Dubai'deki otelinden aradı. Paul onun baştan çıkarcı açıklamaları sırasında o an neler kaçırdığını anlayınca koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başlamıştı: Kilometrelerce genişlikteki sağlık salonları, mermer yüzme havuzları ve XXL su yatakları. Sonunda

22 Otto von Bismarck'ın Rusya ve Fransa arasında sıkışmış Almanya'yı korumak amacıyla kurduğu ittifaklar bütünü. (ed.n.)

bağlantı kesilip François'nın coşkusu engellenince Tillmann'la ikimiz rahat bir soluk aldık.

Otobandan çıkıp karayoluna girdikten az sonra –hava henüz karamaya başlamıştı ve gözlerim yorulmuştu– arkamızda birdenbire kara bir gölge belirdi. Colin'in zırhlısını hemen tanıdım. Küçük bir çocuk gibi burnumu cama yapıştırdım ve Colin'in gaza basarak bizi sollayışını mutlu bir gülümsemeyle izledim.

Colin Volvo'nun gaz pedalına boşuna bir çabayla basıp duran Paul'le göz hizasına geldiğinde, elini şakağına götürerek zarif bir selam verdikten sonra geçip gitti.

Tillmann'la aynı anda, “Yes!” diye bağırarak avuç içlerimizi birbirine çaktık.

Paul, “Porsche”, “çoktan geçmiştin” ve “üçünüz de dayaklıksınız” gibi bir şeyler homurdandı ama kısa bir an için kendimi neredeyse mutlu hissetmişim. Colin buradaydı. Onun karşısına nasıl çıkacağımı bilmesem de, daha fazlasını bilmem gerekmiyordu. Paul bir sonraki virajda Colin'i tekrar yakalamayı başardı ancak hantal arazi aracı gözden kayboldu. Colin'in niyeti neydi? Yoksa evine geri dönmek mi istiyordu?

Anneme geleceğimizi haber vermemiştin, bu bir sürpriz olmaydı. Ama Paul avluya girdiği sırada kapıda duruyordu. Üç günahkâr gibi ona yaklaştık. Elimden geldiğince dinç ve sağlıklı görünmeye çalıştım ancak kesinlikle başarısızdım. Tillmann inatla önüne bakıyordu; anneme bakmaya cesaret edebilen bir tek Paul'dü ama o da gergin görünüyordu. Bir iletişimsizlik krizi yaşıyorduk.

Annemin gözleri parlamaya başladı, ardından yaşlarla doldu ama Paul'ü kucaklamadan önce hafifçe öne doğru atıldım ve boynuna sarılarak fısıldadım: “Beni ve babamı deli sanıyor, bana inanmadı. Karabasanlardan söz etme. Rol yap.” Ona dokunmak istemiyordum,

hiç kimseye dokunmak istemiyordum ama acil ihtiyacı olan bilgileri ona vermek zorundaydım. Duyduğum tiksintiden titriyordum.

Annem anladığını hissettirmek istercesine kolumu hafifçe sıkınca çabucak kollarından sıyrıldım. Hemen oracıkta yıkanmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Derimi kızarıncaya dek kazımak istiyordum. Onu bedenimden tümüyle koparıp alsam daha iyiydi. Zorunlu olduğum ani yakınlaşmalar karşısında acıyordu ve bu acı karnımdaki öfkenin isyan etmesine neden oluyordu.

Paul ve annemi hasret gidermeleri için baş başa bırakarak evin çevresinden dolaşp kış bahçesine geçtim. Tillmann ağır adımlarla beni izledi.

Ama başımı kaldırıp bakınca öyle ani durdum ki sendeleyip düşmemek için merdivenlerin tırabzanlarına tutunmam gerekti. Masamızda biri oturuyordu. Güneş camlara vurduğu için kim olduğunu göremiyordum ama bu bir erkekti, babamın yerine oturmuştu, elinde onun kahve fincanı vardı, yanında da bir deste kâğıt... Geri dönmüştü! Babam geri dönmüştü!

"Bab... ah." En üst basamakta yanıldığımı fark ettim ve hayal kırıklığı göğsümün içinden kaynayarak dışarı fışkırdı. Tillmann yanımdan geçip kapıyı tutarken bavulları beceriksizce içeri ittim.

"Demek böyle," dedim sessizliği ilk bozan kişi olarak. "İşler hızlı yürümüş."

"Merhaba, Elisabeth," dedi Bay Schütz. Öyle sakın ve dikkatliydi ki elindeki kahve fincanını çekip almak istedim. O babamın fincanıydı, babamın sandalyesinde, babamın masasında oturuyordu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Merhaba, oğlum." Son iki kelime çok daha dikkatle sarf edilmiş gibiydi.

"Bağışlayın ama şu anda kendimi gerçekten kötü hissediyorum," dedim buz gibi bir sesle. Baba oğlun yanından hışımla geçerek merdivenlere doğru yürüdüm.

Ardımızdan gelmiş olan annem, “Ellie, beklesene!” diye bağırdı.

Hayır. Beklemeyecektim. Görünüşe bakılırsa o da beklememişti. Neler olduğunu görmüyor muydu? Bunu görmek ona acı vermiyor muydu? Bay Schütz’ün sanki kendine aitmiş gibi babamın yerinde oturması nasıl mümkündü? Sanki hiç var olmamış gibi? Buna nasıl izin verebilirdi? Yoksa durum sandığımdan da mı kötüydü? Biraz önce yaşadığım dehşet anında Bay Schütz’ü suçladığım gibi miydi?.. Aralarında bir şey mi vardı?

Merdivenleri çıktığım sırada siyah bir şey önümden şimşek gibi geçerek gözden kayboldu. Bay X! Ne hoş bir selamlaşma ama. Nereye gidiyordu ki? Bana birazcık teselliye çok mu görmüştü? Bavullar ağır olduğu için mola vermek zorunda kaldım. Hâlâ gücümü toplayamamıştım. Soluk soluğa kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim ve ansızın oluşan bir sessizlikte Colin’in arabasının homurdanan motor sesini duydum. Bavulları olduğu yerde bırakarak hemen geri döndüm. Evet, buradan gitmek istiyordum. Bay X Colin’e gitmişti, benim de oraya gitmem gerekiyordu. Kaçışımın nedenini açıklamaksızın, hiç düşünmeden annemin, Paul’ün, Bay Schütz ve Tillmann’ın önünden hızla geçerek bahçeye koştum, oradan da doğru caddeye.

Colin patikada arabanın motorunu çalışır durumda bırakmıştı. Tıpkı geçtiğimiz yaz olduğu gibi, evimizin birkaç metre yukarısında. Yan kapı açıldı. Bay X tüy gibi hafif bir sıcıramayla arabaya bindi.

Kedinin arkasından yetişip kendimi Colin’in yanındaki koltuğa attım. “Beni de al,” dedim soluk soluğa. “Burada bir saniye daha fazla kalamam.”

Ne kadar zayıfladığımı görmemesi için karnımı montumla sarmıştım. Araştıran bakışlarını yüzümde dolaştığını hissettiğimden gözlerimi kaçırdım. Kızardığımı biliyordum. Sadece buradan gitmek istiyordum. Ama bu arabada neden artık kendimi iyi hissetmiyordum?

Bu arabayı hep sevmiştim, hatta Colin önceleri bana can sıkıcı bir sinekmişim gibi davrandığı zamanlarda bile. Şimdi bir anda bana fazla dar ve boğucu gelmişti.

“Ailene geri dön, Ellie. Seni almayacağım. Evimde beni neyin beklediğini bilmiyorum. Bu kez beni ikna etme şansın hiç yok, yani bunu denemeye kalkma.” Sesi neredeyse sertti. İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi sert ve ilgisiz. Ama şimdi bana verdiği acı, o zamankinden bin kat fazlaydı.

“Biliyor musun? Hepinizin canı cehenneme. Senin, ağabeyimin, annemin, azmış biyoloji öğretmenimin, François’ın da. Tillmann gerçekten güvenilebileceğim tek insan.”

Colin neredeyse özür diler gibi omuzlarını kaldırdı. “Bunu günün birinde söyleyeceğini biliyordum. Çok yakışıklı olmuş, değil mi? Ve o bir insan. Bazı avantajları var.”

Colin’in alaycı ama aynı zamanda son derece ciddi ses tonu beni âdeta öfkeden deliye döndürmüştü. Bu, soğuk, dondurucu bir öfkeydi.

“Olabilir. Ama işini bu kadar kolaylaştırmayacağım. Beni aptal yerine koyamayacağını sana daha önce de söylemiştim. Onu böyle yapan Tessa’ydı. Neden acaba? Böylece kendisi ya da benim için yakışıklı olsun diye mi? Belki ikisi de çok uygundur. Beni senden alıkoyacaksa, bu onun işine gelir!”

“İyi bildin. Ama bu, onun senin için en iyi alternatif olduğu gerçeğini değiştirmiyor,” dedi Colin. Yüzü taştan bir maske gibiydi. “Şimdi evime gideceğim. İn lütfen.”

“Duygularımın kime ait olduğunu biliyorum, Colin.” Ama sesim titriyordu ve konuşurken kendimi fırtınaya kapılmış kâğıttan bir gemi gibi hissediyordum. Umutsuzca kaybolmuş bir gemi.

“Yanılıyorsun, Ellie,” dedi Colin alçak sesle. “Artık emin olmadığın şey tam olarak bu.”

Sonra beni yavaş ama acımasızca arabadan itti. Bay X'i kucağına alıp kapıyı kapattı ve gaza basıp gitti.

Kendime hâkim olabilmek için soğuk parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Ne sanıyordu? Tillmann'a âşık falan olmamıştım. Evet, onun şaşırtıcı biçimde büyüyüp yakışıklı bir delikanlı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Avantajlarının farkındaydım. Hatta eskiden olsa, belki ona karşı bir şeyler de hissedebilirdim. Ama bunlar benim için âşık olmak, coşku duymak ya da benzerleriyle ilgisi olan her şeyden çok uzaktı. Colin bunu göremiyor muydu? Yoksa gördüğü tam olarak buydu ve kastettiği Tillmann yerine kendisi miydi?

Eve döndüğümde Bay Schütz avluda yolumu kesti.

"Seninle konuşabilir miyim, Elisabeth?" Dirseğimden tutmak istedi ama sertçe çektim, eli havada kaldı. İleriye göstererek onu oturma odasına yönlendirdim. Annem, Paul ve Tillmann kış bahçesinde oturmuşlardı. Paul anneme sergilerini anlatıyordu. Annemse tıp eğitimini sormaksızın ya da babamdan söz etmeksizin onu ilgiyle dinliyordu, rolünü ezberlemişti. Hiç yoktan iyiydi.

"Seninle sakın bir yerde konuşmak istiyorum. Yalnız. Başkaları dinlemeden," diye kısık bir sesle rica etti Bay Schütz. O halde geriye babamın çalışma odasıyla benimki kalıyordu. Ancak onu her ikisine de sokmak istemiyordum. Bu nedenle Bay Schütz'ü ister istemez karanlık ve buz gibi soğuk sundurmamızın altına götürdüm.

"Hadi bakalım, söyleyin ne söyleyecekseniz. Çok meraklandım." Kollarımı kavuşturup soru sorarcasına ona baktım. "Babamın dolap çekmecelerini de boşaltayım mı?"

Bay Schütz derin bir soluk aldı. "Elisabeth. Elbette annen çok çekici bir kadın. Ama burada bulunmamın nedeni bu değil. Ben ve Mia için..."

"Mia ha. Bakıyorum çoktan senli benli olmuşsunuz. Bana hikâye anlatmayın! Demek burada bulunma nedeniniz bu değil ha!"

“Senli benli olduğun kişilerle hemen yatağa mı girersin, Elisabeth?” Açık sözlülüğü beni gafil avlamıştı. Şaşkınlıkla sustum.

“İyi, bunu yapmıyorsun,” diye devam etti Bay Schütz. “Ben de öyle umuyordum. Bu yörede şehirdekinden daha çabuk senli benli olunur, hepsi bu. Böyle düşünmen için hiçbir neden yok. Ben ve annen arasındaki ortak nokta, çocuklarımız hakkında duyduğumuz endişe. Ağabeyin arayıp Tillmann’la seni eve getireceğini söyledi. Başka aptallıklar yapmadan önce onu yakalayabilmek için hemen buraya geldim.”

“Ama buraya ilk kez gelmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. Hayır değil, çok doğru. Tillman’la arkadaş olduğunuzu biliyordum, en azından birlikte bir şeyler yaşadınız. Kaçıp ortadan yok olduktan sonra anneni aradım. O da bunu doğruladı. Ama o da benim gibi neler yaşadığınızı tam olarak bilmiyor. Ya da bana söylemek istemiyor.”

“Evet, söylemek istemiyor,” diyerek içimi dolduran tatmin duygusunun keyfini çıkardım. “Bunu ben de yapmayacağım.”

“Elisabeth...” Bay Schütz çatlak dudaklarını diliyle nemlendirdi. Çaresizliği birden içimde acıma duygusu uyandırmıştı. “Bunu anlamasam da, saygı duyuyorum.”

“Size anlatacak olsam da anlamazsınız,” diye onun sözünü kestim ama ses tonum daha bağışlayıcı çıkmıştı.

“Tamam. Yalnızca... eski karım artık onunla başa çıkamıyor. Onun uyuşturucu kullandığını söyledi, bu yüzden çok endişeliyim. Belki sen bana onun aklını... meşgul eden şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin. Bir şeyin onu meşgul ettiğini tahmin ediyorum.”

“Uyuşturucu aldığını sanmıyorum,” diye karşı çıktım ama aynı anda bundan kuşku duydum. Tillmann’ı pek fazla tanıımıyordum. Belki de yanıliyordum. Yine de tüm bu karmaşa içinde bir şans

kokusu alıyordum. “Ama... Paul’e sergisinde mükemmel bir şekilde yardım etti ve onun için birkaç reklam çekimi yaptı.”

Bay Schütz şaşkınlıkla başını kaldırdı, gözleri kısa bir an parladı. “Evet, eskiden de gezintiye çıktığımızda fotoğraf ve film çekmeyi severdi. Bunu işi iyi yapar.” Gülümsemesi güçlendi.

Pekâlâ, Elisabeth, doğru yoldasın, böyle devam et, diye kendime emrettim.

“Herhalde şu sıralar okul onun için... uygun bir yer değil,” diye devam ettim. Sesimin bir yetişkin gibi akli başında çıkmasına gayret ediyordum. “Sözlü sınavımdan sonra yine Hamburg’a döneceğim, orada üniversiteleri araştırmak ve... eğer izin verirseniz onu da yanıma almak istiyorum. O zaman şansınızı annemde denemeniz umurumda olmaz.”

Bay Schütz şaşkınlıkla gülmeye başlamıştı. “Ah, Elisabeth, annen...” Başını iki yana sallayarak elini seyrek saçları üzerinde gezdirdi. Ne söyleyeceğini biliyordum. Annem başka kulvardaydı. Tıpkı Grischa ve benim gibi. Erişilmezdi. Ama Bay Schütz kaybolan kocasının bir melez olduğunu ve onun sadece bu gerçek yüzünden geceleri uykusuz kaldığını bilmiyordu, yıllarca, gece gündüz. Annem belki de yasını çabucak tutmuş ve hiçbir büyüleyiciliği olmayan, saçları dökük bir pedagoga tutulacak kadar iyileşmişti.

“Şüphelerin baştan sona saçma ama yine de bu fena olmazdı,” dedi Tillmann. Annem, Paul ve babasıyla birlikte sahte bir gevşeklik içinde geçen kahve sohbetimizden sonra artık yanılmış olduğumu anlasam da, ikisi hakkındaki şüphelerimden ona söz etmişim. “O zaman kardeş olurduk.”

“Zaten bir ağabeyim var,” diye homurdandım. “O bana yeter.”

"Hey, sakin ol. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu çok berbat bir durum. Annem yeni biriyle eve geldiğinde, her seferinde öfkeden deliye dönerdim. Ama annenin babamla bir işi olduğunu sanmam."

Aslında buna ben de inanmıyordum. Ancak biyoloji öğretmeninim annemle, Tillmann ve benim hakkımda konuşması yine de canımı sıkıyordu.

Dışarıdan bir korna sesi geldi. Bu, Tillmann'ı tekrar Rieddorf'a götürmek isteyen Bay Schütz'dü.

"Gitmem gerek Ellie." Tillmann ayağa kalktı.

"Bir saniye." Ben de ayağa kalkıp anahtarını blucinimin cebinden çıkardım. "Yarın babamın kasasını açacağım. Belki onun entrikalarıyla ilgili daha fazla ipucu bulurum. Karabasanlarla ilgili de." Bunu yarın yapacaktım çünkü bugün başka bir yeniliği daha kaldıracak gücüm kalmamıştı. Karabasanlardan bıkmıştım.

Ama Tillmann'ın ilgisini çekmiştim. O halde daha ileri gidebilirdim: "Ayrıca ağabeyim de saldırıya uğradı. Onun saldırıya uğradığından eminim."

"Kahretsin," dedi Tillmann. Tepkisi şapşalca ama çok yerindeydi.

"Tessa'yla ilgilenmeden önce onu kurtarmak istiyorum. Lütfen, sen de bana yardım et. Anlaştık mı?"

"Tanrım, Ellie... annem daha şimdiden keçileri kaçırdı, ayrıca babam..." Pencereyi gösterdiği anda korna tekrar çaldı.

"Bırak ben halledeyim. Zaten şimdiden hallettim sayılır. Sınavlarım biter bitmez Paul'le birlikte Hamburg'a geri dönüyoruz."

"Tamam. Çok iyi." Tillman sevinçle sırtıttı. Kapıyı açıp tekrar geriye döndüğünde, "Hey, Ellie," diye seslendi. "Gerçekten bir şeyler yemen gerek. Şöyle et falan. Zombi gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uçar adımlarla basamaklardan indi. Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp karanlık çökene, artık kendimi göremeyene dek bekledim. Yanan tenimin kaşınmaya son vermesini, Colin'in soğuk sözlerinin yorgunluğum tarafından gölgelenmesini bekledim.

Sonra nihayet bedenim huzur buldu.

ANNE-KIZ KONUŞMASI

“Pekâlâ. Artık açıyorum.”

Hırkamın cebindeki anahtarı yoklarken annem sinirli bir şekilde parmaklarını çekiştiriyordu. Fazla zamanımız yoktu çünkü Paul biraz önce köyün içinde bir keşif gezisine çıkmıştı ve Tanrı biliyor ya, bu gezinti fazla uzun sürmeyecekti.

Annemle birlik olup kasayı bodrumdan çıkarmış ve babamın çalışma odasına taşımıştık çünkü onu, büyükannemin eski eşyalarıyla dolu bodrumun tozlu karanlığında açmak ikimize de pek uygun gelmemişti. Şimdi çalışma odasına, ait olduğu eski yerine geri dönmüştü. Annemle birlikte İtalya seyahatine çıkmadan önce meraklı bakışlarım arasında babamın onu sakladığını hatırlıyordum, annemin itiraf ettiğine göre garaja. Demek ki orijinallik ve yaratıcılıkta yaklaşık olarak babamla aynıydık. Arada çok küçük bir fark olsa da.

Anahtarı kilide sokup çevirdim. Kasanın kapağını açtım ve...

“Ah,” diye mırıldandı annem kuru bir sesle. Sessiz bir anlaşmayla içindeki desteleri dışarı çıkardık. Bu kadar parayı bir arada görüp de şaşırmayan bir insanoğlu var mıydı, bilmiyorum. Destelerden birini alıp sarsakça karıştırdım. Evet, burada çok para vardı, tahminime göre en az elli bir avro kadar olmalıydı. Bütün ve küçük kâğıt paralar halinde.

Hazinenin içinde ayrıca bir kartvizit, katlanmış bir kâğıt ve üzerinde bazı yerlerin çizili olduğu bir harita vardı. En yeni ve kalın olarak çizilmiş yer Güney İtalya'nın üzerindeydi. Bu işaretlerin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum. Buralar babamın karabasanların bulunduğu tahmin ettiği yerlerdi. Belki de orada yaşadıklarını biliyordu.

Titreyen parmaklarımla katlı kâğıdı açtım ve annemin yanıma yaklaşmaması ya da omzumdan bakmaması için yüksek sesle okumaya başladım:

"Sevgili Elisa, Paul'ü geri getirdiğin için sana çok teşekkür ederim. Umarım mutfağı aradaki duvar olmadan da hoşuna gitmiştir. Orijinali zaten açtıktı -Amerikan mutfak- ve zaten öyle de güzeldi." Annem soran gözlerle bana baktı ama okumaya devam ettim. "Her iki görevi de yerine getirdikten sonra üçüncüsünü üstlenmenin zamanı geldi: Benim yerimi almanı istiyorum."

Annem ıslık çıkararak soluk aldı -bunu zaten bekliyordum- ama bu beni alıkoymadığı için durmadım. *"Gazeteci kızı ara ama lütfen yüz yüze görüş. Uyku konulu bir konferans hakkında çok ustaca bir haber yazdı. Niyetli olduğun şeyle ilgili sana yardımı dokunabileceğini düşünüyorum. Onun güvenilir biri olduğunu söyleyebilirim. Büyük olasılıkla sır tutabilir."*

Para senin için (endişelenme, annenin yeterince parası var). Rahatça harca.

Seni seviyorum,

Baban Leo"

"Bu adamla neden evlendim?" diye iç geçirerek sordu annem. "Neden?"

Şaşkınlıkla ona döndüm. Babamın verdiği üçüncü görev diğer ikisinden çok daha zor olduğu halde neden dövünüp bağırıyordu?

Bunun yerine tekrar iç geçirerek sözlerini sinir bozucu bir yankı gibi ikinci kez tekrarlardı. “Bu adamla neden evlendim?”

“Âşık olduğun için olabilir mi?” diye dürüstçe sordum. O anda oluşan beklenmedik sükûnetten yararlanarak kartvizite el attım. “Gianna Vespucci. Serbest gazeteci ve yazar. Kellinghusen Caddesi 19, Hamburg.” Karta telefon numarası koymamıştı. Mesleği açısından bunu pek mantıklı bulmamıştım ama yine de bir e-posta adresi vardı. Ve Hamburg’ta yaşıyordu. Geri dönmek için bir neden daha. Babamın mektubu, aşırı zorlanma duygumun yeniden zirve yapmasına neden olmuştu. Peki annem neden bir şey söylemiyordu? Düşüncelere dalmış bir halde para destelerine bakıyordu.

“Artık baş edemeyeceğim,” diye inleyerek kendimi kanepenin üzerine bıraktım.

“Ne? Neyle baş edemeyeceksin?” Annem gözlerime bakabilmek için şüpheyle öne doğru eğildi. Buraya geldiğimizden beri engel olduğum şey buydu. Şimdi neredeyse yakayı ele vermişim. Çünkü annem ne Paul’ün cinsel dönüşümünü ne de saldırıya uğradığını biliyordu. Birçok neden yüzünden bunu ondan saklamıştım. Oğlunu tekrar görmekten duyduğu sevinci bozmak istemiyordum. Bunu söylediği takdirde yanında güvende olacağıma dair tüm kanıtları eline teslim etmiş olacaktım ve beni burada kalmaya zorlayacaktı. Paul’den söz etmekte kararsızdım. François’dan sadece “ortak” olarak söz etmiş, bunun dışında fazla bir şey söylememişti. Ayrıca; saldırıyla ilgili bir açıklama yaparsam, annem Paul’le karabasanlar hakkında konuşmak isteyecekti, o zaman ağabeyimin gözünde anne-kız kaçık olacaktık. Hayır, annemi normal bilmesini istiyordum. Kaçık damgası yediğim yeterdi. Yoksa birbirimize girecektik.

“Ellie, cevap ver. Baş edemeyeceğin ne?”

“Ah, sözlü sınav... çok az ders çalıştım ve...”

Annem rahat bir soluk aldı. “Sadece buysa... Dört puan alsan bile toplamda iyi puanın olacak, Ellie. Bu konuda senden bir şey beklemiyorum, hiçbir şey. Senden tek beklediğim, babanın delice taleplerinin peşinden gitmemen.”

Ah. Demek yine de... Bunu neden yarım ağızla söylüyordu? Gerçi anne olarak endişelendiğini seziyordum ama sözlerinde sertlik eksikti.

“Ben, şey, hayır. Hayır, üniversiteye gitmek istiyorum ve...” Annemin yüzümü görememesi için pencereye doğru gittim. Çünkü yüz ifadem beni ele vereceğinden emindim.

“Demek okumak istiyorsun?” Annemin sesi hiç de inanmış gibi çıkmamıştı. Şu anda hiçbir şekilde ona dönüp bakmamalıydım.

“Şey, henüz ne okuyacağımı bilmiyorum ama sınavlardan sonra Paul’le birlikte Hamburg’a geri dönüp üniversiteleri araştırmak istiyorum. Tillmann da benimle birlikte gelir. Bay Schütz’e sordum. Paul’ün galeride yardıma ihtiyacı var.” Paul’ün uyurken yardıma ihtiyacı var. Ona musallat olan karabasanı öldürmemiz gerek. Bu yüzden seni yine yalnız bırakıyorum ve yalan söylüyorum.

“Ellie... yanıma otur” Annem kanepenin minderine vurdu. “Bana biraz Paul’dan söz et, dairesi nasıl? Orada rahat mısın?”

“Çok hoş. Zevkli döşenmiş.” Özellikle Paul’ün oyun odası ve geceleri evin duvarına tırmanan sıçanlar. Ama neyse ki babamın verdiği görevle ilgili konuşmuyorduk. Belki de annem bunu ciddiye bile almamıştı ya da nasıl olsa bunu üstlenmeyeceğimden emindi. Aslında gerçeğe de uygundu. Bu yüzden kendimi toparlayıp kanepeye oturdum.

“Paul’ün dostları var mı? Bir kız arkadaşı falan? Telefonu hiç susmuyor da.”

“Tam olarak bilmiyorum. Olabilir.” François kız arkadaş olarak tanımlanabilir miydi? Çünkü aklına estikçe telefon edip Paul’e musallat olan ondan başkası değildi. Ağabeyimin dostu yoktu. Doğru,

gerçekten de hiç dostu yoktu. Sadece François, onun histerik köpeği ve... müşterileri.

“Çok işi var,” dedim yatıştırmak isteyerek ama bu da bir başka yalandı. Paul’ün işi bir rüyaydı. Uzun süre uyumak, birkaç çerçeve yapmak, duvara birkaç çivi çakmak, resimleri asmak, el sıkmak, pahalı yemeklere gitmek.

“Paul hasta olduğunu söyledi.” Bu basit cümle fazlaca ima kuyordu. İçinde en az yirmi mesaj barındırıyordu ve ben bunlardan hiçbirini dinlemek istemiyordum.

“Yoksa sen de mi başlayacaksın? Ben deli değilim!”

“Bunu biliyorum!” Annem beni sakinleştirmek istercesine elimi tutmak istedi. Ama ellerimi hemen hırkamın cebine soktum.

“Ama değiştin. Paul, Colin’i gördüğünü de söyledi.”

“Ah, peki Paul hiç değişmemiş mi? Ona hiç baktın mı?” diyerek onu oyalamaya çalıştım.

Ama annem oralı olmadı. “Paul’ü yıllardır görmüyorum. Ama seni en son üç hafta önce gördüm. Demek Colin’le karşılaştın...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim sertçe.

“Sana bir şey yaptı mı?”

“Hayır, yapmadı!” diye şiddetle haykırdım. Sesimin bu kadar yüksek çıkmasına kendim de şaşırmıştım. “Bu olduysa bile, bunu *ben* yaptım. Az önce de dediğim gibi: Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Burada olsaydı, babana açılır mıydın?” İçim yeniden buz kesilse de, annemin sesindeki korkuyu fark etmiştim. Artık bana yetemeyeceğinden korkuyordu. Aslında durum tam tersiydi. Bana çok fazla geliyordu. Sadece varlığı bile fazlaydı.

“Hayır,” dedim yorgunlukla. “Bu konuyu babamla da konuşmazdım.”

Telefonun ansızın çalması benim için bir kurtuluş olmuştu. Hemen açtım. Hattın diğer ucundaki Bay Schütz'dü. Ama konuşmak istediği annem değil, bendim.

"Eski karımla uzun bir tartışma yaptık." "Eski karım"ı söyleyiş tarzı bana bu tartışmanın pek de hoş geçmediğini anlatıyordu. "Tillmann'la ikimiz onu ikna etmeyi başardık. Yaz tatiline dek ağabeyine galeride yardım edebilir, bu arada gelecekte ne yapmak istediğiyle ilgili de oturup uzun uzun düşünür. Sonrasına bakarız."

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye kekeledikten sonra hemen düzelttim. "Yani, tabii, Tillmann size elbette minnettar olacak, onunla seve seve ilgileniriz."

"O zor biri, Elisabeth," dedi Bay Schütz uyarıcı bir ses tonuyla. Ama bana yeni bir şey anlatmıyordu.

"Biliyorum," dedim sakın bir sesle. "Eğer sorun yaşarsak onu geri yollarım. Ayrıca hayvanları benden tekrar geri alırsanız çok sevinirim. Albino semenderi ve diğerlerini." Onların hepsinden kurtulmak istiyordum. Eskiden olduğu gibi onlardan korkuyordum ve hiçbir işime yaramıyorlardı. Bay Schütz derin bir soluk aldı. Bu evet demek miydi?

"Tamam. Yola çıkmaya hazır olduğunuzda gelip Tillmann'ı alabilirsiniz. O zamana kadar ev hapsi var. Sınavında başarılar dilerim, ah evet, belki Boer Savaşı'nın²³ önemini bilmek istersin."

Ah. Tabii. Boer Savaşı. Ama önümdeki yarım saat boyunca kendi savaşımlı verecek ve planlarımla ilgili Paul'ü ikna etmeye çalışacaktım. Baştan sona çuvalladıktan sonra yeniden bir yalana başvurmak zorundaydım. Bu yalan için de en iyi kanıtım; Doktor Sand'dan sözüm ona terapi alacaktım. Paul köyde bir tur attıktan sonra burada hiçbir şey olmadığını çabucak kavramıştı. Ayrıca burası

23 Hollanda kökenli Boerler ve İngiltere arasında Güney Afrika'da 1899-1902 yıllarında yapılan savaş. (ç.n.)

hastane açısından da yetersiz bir yerdi. Beni babamın eski kliniğine yatırmak, onun gözünde bile olanaksızdı.

Tillmann'ı da götürmek istememe birkaç kez karşı çıksa da, sonunda onu "benim odam"a almaya razı olarak ikna etmeyi başarmıştım. Tillmann oraya, Paul'ün toplu iğrençlikler sarayı adını takmıştı. Onun resimleri çerçeveleme işinde kendisine yardım edeceğini söyleyince Paul ister istemez kabul etmişti. Ancak Tillmann ona yardım ettiği takdirde Paul'e yapacak bir iş kalıp kalmayacağını da merak ediyordum.

Paul sadece bir tek şart koşmuştu: "O korkunç herif oraya ayak basmayacak."

Hayır, bunu herhalde yapmayacaktı. Korkunç herif -kuşkusuz bununla kastettiği Colin'di- patikadaki ağız kavgamızdan sonra ortalarda görünmemiştii. Beni reddetmişti ve bunu hak edecek ne yaptığımı merak ediyordum. Yoksa yine Tessa'nın izimizi bulacağından mı korkuyordu? Nedenin bu olduğunu umut ediyordum ama içimde bir şey bu umudun boşa çıkacağını ezici bir doğrulukla hissettiriyordu.

Akşam yemeğinde -Paul'ün en sevdiği yemek, jambonlu patates suflesi- hiçbir şeyin tadını alamasam da kendimi iki lokma yemeye zorladım, biraz ders çalıştım (Boer Savaşı!) ve sonra haftalardır cesaret edemediğim şeyi yaptım. Hayır, aylardır. Belki bu onu ayartır, aramızda bir bağlantı kurabilirdim. Belki.

Soyunmadan yatağa uzanıp kıvrıldım. Kulaklıkları takıp kendimi gündüz düşlerime bıraktım. Ama müziğin son notası kulağımda yankılanmadan, artık gündüz düşlerini unuttuğuma dair rahatsız edici gerçek tarafından kuşatıldım. Resimler uzak ve renksizdi. Onları hissetmiyordum ve içimde hiçbir kıpırtı uyandırmıyorlardı.

Gece inip bilincimi çalana dek çarşafın üzerinde hareketsiz yattım.

GECE BULUŞMASI

Yaz. Evet yine yaz gelip gitmişti... Gözlerimi açmadan kokusunu alabiliyordum ve duyuyordum. Dışarıdan gelen tüm hafif sesler berrak, incecik ve sıcaktı. Güneşi emmişlerdi. Ama yine de içlerinde karanlık, melankolik bir şey seziyordum. Pencereimin önündeki karatavuk tiz sesiyle özlemle ötüyor, ağaçlardaki hışırtıya ilk yaprakların ölümünü haber veren o yumuşak, kuru çıtırtı karşıyordu. Rüzgârda yeni başlayan çürümenin tatlımsı kokusu vardı.

Ne olmuştu? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Yazı kaçırmıştım. Artık soluyordu, belki geriye son birkaç sıcak gece kalmıştı ama geceler sonbaharı fısıldamaya başlamıştı. Yazı hiç görememişim. Yaşayamamıştım. Güneşi bir kez olsun tenimde hissedememişim. Elimden kaçıp gitmişti ve onu geri getiremezdim.

Pencereye yürüyüp dışarı baktım. Doğru sezmiştim: Yapraklar uçlarından sararmaya başlamıştı, ince, kahverengi çizgileri vardı, çimler kavrulmuştu ve karatavuğun ötüşü gittikçe çaresizliğe bürünüyordu.

Bir kışa daha katlanamazdım. Şimdi değil. İkinci bir kış için gücüm yoktu, çok az sıcaklık depolamıştım. Bu olamazdı!

"Hayır," diyerek bağırmaya başladım ama henüz bağırırken ağaçlar yapraklarını savurdu ve gökyüzü karardı. Çok geçti... çok geç...

Korkuyla sıçradım ve ilk fark ettiğim, gerçekten bağırdığım oldu. Ses tellerim acıyla kasıldı ama onları susturmam birkaç saniyemi aldı. Hiç kimse beni duymamıştı. Böyle bir çılgılığı diğerleri duymazdı. Bu sadece benim için geçerliydi.

“Mart,” diye fısıldadım. “Mart ortası, Ellie. Yaz henüz gelmedi. Hiçbir şeyi kaçırmadın.” Artık içimdeki çılgılık da susmuştu. Her şeyi yaşayacaktım, ilk tomurcukların açışını, çıplak ayaklarımın altındaki yumuşak otları, ağustos böceklerinin sesini. Birbiri ardına. Sadece biraz sabretmem ve uyanık kalmam gerekiyordu.

Üzerimde hâlâ blucinim ve hırkam vardı ama sonbaharda, Colin nostaljisine yakalandığım bir sırada satın aldığım kapüşonlu yün ceketimi yerden alıp sırtıma geçirdim. Ona ihtiyacım olabilirdi çünkü gece buz gibiydi. Pencereyi açıp sokağa baktım. Karşıdaki terk edilmiş evin duvarına dayanmış olan uzun, ince gölgeyi fark edince soluğum kesildi.

Bedenim bu görüntüye saniyenin onda biri içinde çıplak bir korkuyla tepki verdi. Gözlerini göremediğim, sadece hissedebildiğim o gölgeden korkuyordum. Midem kasılarak büzüldü, kanım kollarımda ve bacaklarımda dolaştı. Kaçmaya hazırdım.

Botlarımı giyip karanlık merdivenleri inerek kış bahçesinden bomboş caddeye çıktım. Evet, bomboştu. Çünkü o gölge insan değildi.

Patikanın tepesi boyunca konuşmadan yürüyerek çıplak ve parlayan nemli dallı meşenin yanından geçtik. En tepeye vardığımızda Colin, sonbahardan bu yana üç midillinin yaşlılık günlerini geçirdiği, çayırı çeviren çitin tahta perde kapısını açtı, içine saman balyası konan tahta arabaya doğru yürüdü. Midilliler burunlarından soluyarak geri çekildiler ama Colin gırtlığından çıkardığı hafif, kadifemsi bir mırıltıyla onları sakinleştirdi.

Düşünmeden onu takip ettim. Her düşünce boşuna bir çabaydı, zaten beni kurtaramazlardı. En amansız düşmanım kalbimin içinde pusuya yatmıştı.

Tahta arabanın öbür köşesine oturdum; Sesimi yükseltmeden Colin'le konuşabileceğim kadar yakın ama kıpırdadığımda yanlışlıkla ona değmeyecek kadar da uzaktım.

“Demek tehlikede değiliz?” diyerek sessizliğimize son verdim.

“Tessa aptal olabilir ama aşkla ilgili içgüdüleri mükemmeldir. Hayır, tehlikede değiliz.”

Bununla ne demek istediğini biliyordum. Bu konuda başka söze gerek yoktu. Sırtımı samanlara dayayarak berrak gökyüzüne baktım. Güzelliği beni etkilememişti. Dakikalar geçti ama ikimiz de konuşmuyorduk. Colin de benim gibi aya bakıyordu. Artık bana sevdiğim, uzaktaki koruyucum gibi gelmiyordu, sanki kapkara gök kubbeye yapıştırılmış donuk bir parça gibiydi. Ansızın ne hakkında konuşabileceğimiz aklıma geldi.

“Birbirimizi gördüğümüz günün gecesi seni rüyamda görmüş-tüm... bana... bana seni hissedip hissetmediğimi sordun.”

Bu rüyayı gerçekten de görmüş müydüm? Peki ya hoşlanmış mıydım? Evet, hoşlanmıştım. Colin bakışlarını aydan ayırmamıştı, ama dikkatini bana verdiğini seziyordum. Bu, konuşmaya devam etmek için beni cesaretlendirdi.

“Seni hissettim. Yani... rüya olduğunu biliyordum ama rüyalarım benim bir parçam, öyle değil mi?”

Bacaklarımı toplayıp yanağımı dizime dayadım. Bu gece soğuktu, acımasız bir soğuk. Ama soğuk bana iyi geliyordu. Bana uyuyordu.

“Kendimi kandıramam. Duygularım gerçektir ve seni hissetmek istediğimden emindim, bunu istemediğim, bundan şüphe ettiğim ya da korktuğum hiçbir saniyem olmadı...”

Şimdi kendime uzaktan bakabiliyordum. Çayırda tek başıma oturmıştım, ince, boş bir gölgeydim. Evet, yanımda biri vardı ama onu da en az kendim kadar az hissediyordum. Oysa rüyamda ikimiz bir bütündük. Aramızda binlerce kilometre olsa da.

“Biliyorum,” dedi Colin, beni teselli etmek ister gibi alçak sesle. “Bunu biliyorum, Ellie. Artık böyle olmadığını da biliyorum. Trischen’de yaşadığımız yakınlık, rüyandan sonraki akşam...”

Trischen dediği anda ürperdim. Colin sanki kendime gelmem için bana zaman vermek ister gibi birkaç saniye sustu.

“Bu yakınlık ve anılarını almam... bunlar birbiriyle iç içe. Duyguların bunlarla bağlı. O zamandan beri bedenine sürekli şiddet yaşattığının ve başka hiçbir şeye izin vermediğinin farkında mısınız?”

Sesindeki acı beni felç etmişti. Soğuk beni titretene ve tekrar konuşabilecek duruma gelene kadar beklemeliydim. Artık bu gecenin soğuğunu hissetmeye başlamıştım.

“Bu sadece sana karşı böyle değil, Colin. Bu herkes için geçerli. Paul, annem, Tillmann, Bay Schütz. Bana sürülen her el bir tecavüz gibi! Derim yanmaya ve kaşınmaya başlıyor, müthiş bir öfke duyuyorum! İnsanlar bana dokunmaya nasıl cesaret edebilir!”

Sesim gittikçe yükseliyordu. Midillilerden biri gergin bir sesle kişnedi, aynı anda yatıştırıcı başka bir kişneme ona yanıt verdi. Colin’e bakmak için takırdayan çenemi yukarı kaldırdım. Başını yavaşça benden tarafa çevirdi. Her zamanki gibi sakın ve doymuş görünüyordu ama ağzının kenarında o tanıdık, küçük çizgi vardı. Eskiden olsa, onu okşamak için elimi kaldırırdım.

“Colin, içimdeki bir şey bana seni sevdiğimi unutturdu.”

Sessizliğini sürdürdü. Atlar taştan yapılmış heykeller gibi kırmıldamadan, yan yana duruyorlardı. Colin gözkapaklarını indirdi. Ne hissediyordu? Bir şey hissediyor muydu? Artık o da -benim gibi- bir şey hissetmiyorsa, burada ne işimiz vardı? Neden bana

yakınlaşmak için bir şeyler yapmıyordu? Ne de olsa korkunç şeyler yaşıyan o değildi.

“Bunu nasıl hatırlayacağımı bilmiyorum ve sen de işimi zorlaştırıyorsun çünkü beni sürekli kendinden itiyorsun!” diye suçlarcasına bağırdım.

“Öz annemle ilgili sana ne anlattığımı hatırlıyor musun? Onun sütünü nasıl reddettiğimi?”

Sıkıntıyla başımı salladım. Nasıl unutabiliyordim!

“Korkusunu yenerek beni emzirmek istedi ama reddettim. Çünkü bunu istemediğini hissetmiştim. Seni zorlayamam ve bunu yapmak istemiyorum, Ellie. Özellikle de hiç kimsenin dokunmasına katlanamayacağını çok iyi bilirken.”

“Ama...” Sesim neredeyse panik doluydu ve hıçkırmamak için güçlkle yutkundum. Başka biri olsa çoktan beni kendine çekmiş ve her şeyin eskisi gibi olması için var gücüyle çabalamıştı. Colin aramızda oluşan bu ani uçurumu basitçe kabullenmişe benziyordu, karşı çıkmadan, savaş vermeden. Beni olduğu gibi kendi halime bırakıyordu, örselenmiş ve zırhla kaplı olarak. Bu, bana yapabileceği en büyük kötülüktü. “Eğer bir şey yapmazsan, bu sonsuza dek böyle kalacak...sonsuza kadar! Günden güne kötüleşecek!”

“Burada, yanında oturuyorum, lassie. Buna karşı bir şeyler yapacaksan, o zaman yap, Tanrı aşkına.”

“Lütfen bunun için bana yardım et.” Artık kıpırdayacak gücüm kalmamıştı çünkü bedenim bunu bana yasaklıyordu. “Bu benim kararım. Bana yardım et.”

Colin ona yaslanabilmem için bir kedi çevikliğiyle arkama doğru kaydı. Bunu yaparken üst bedenimdeki tüm kaslar gerilmişti, içim öfke kaynıyordu ama dişlerimi sıktım ve sakin olmaya çalıştım. Colin bir süre sonra kolunu çok hafif bir şekilde karnımın üzerine

koydu, öyle hafifti ki, onu üst üste giydiğim iki ceketin üzerinden zar zor hissedebiliyordum. Yine de sanki bana vurmuş gibi sıçradım.

Yanağımı boynuna dayadım ve rahat soluk alıp sırtımdaki düğümler çözülene dek damarlarındaki çağıltıyı dinledim.

Evet, gittikçe daha iyileşiyordu, öfkem de dinmişti ama bunun Trischen’de öpüştüğümüzde hissettiğimiz ateşle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Böyle güzel bir gecenin bu kadar korkunç bir şekilde sonlanmasından duyduğum pişmanlık gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. İkimizle ilgili –henüz– bir aşk acısı yaşamıyorsam, en azından buna üzülebilirdim.

Hayır, gerçekten de Tessa’yla ilgili endişelenmemeliydim. O çok, çok uzaktaydı.

Colin yanımda kaldı ama bir dost gibi, güvenli ve sakin. Başkalarıyla sarmaş dolaş aşk yaşamaktansa, onunla böyle dost olarak oturmayı tercih ederdim. Diğerleri aslında neydi ki? Soluk, saydam gölgeler.

Colin sanki düşüncelerimi okumuş gibi sordu: “İlk ilişkin nasıldı?” Öyle dramatik bir iç geçirmiştim ki, Colin gülmeden edemedi. Sırtımda küçük, canlı bir titreme oluştu. Eh, artık dosttuk. Bu utanç verici olaydan söz etmenin ne sakıncası vardı? Ayrıca kendimiz dışında bir şeyden konuştuğumuz için ona minnettardım.

“Çok utanmıştım.”

“Utandın mı?” diye şaşkınlıkla sordu Colin. Serin soluğu ensemble okşadı. “Eminim buna da sınıf ödevlerin gibi titizlikle ve mükemmel bir şekilde hazırlanmışsındır.”

Haha. Bu bendim. Ama işe yaramamıştı.

“Yine de utandım. Önce kendimden, sonra ondan, çünkü kendimi pek iyi hissetmediğimi hiçbir şekilde fark etmemişti ve...” Sustum. Çok iyi dost olabilirdik ama bu konuşmayı yapmak benim için kolay

değildi. Yine de devam ettim. “Kendini olaya öylesine kaptırmıştı ki sürekli bunun ne kadar güzel olacağından söz edip duruyordu. Gülümsememin gerçek olmadığına farkında bile değildi ve soyunup yatağa uzanmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım.”

“Koşullar gereği bu çok fazla olabilir,” dedi Colin. Ses tonundan onun gülümsediğini seziyordum.

“Hımm,” dedim parmaklarına kaçamak bir şekilde dokunarak. Şu anda bana hiçbir şey ifade etmese de, bunu yapabilmış olmanın keyfine varıyordum. Öfkemi bastırıyordu. Kendimi güzel bir film gibi izliyordum.

“Peki seninki nasıldı?” diye sordum ve aynı anda dilimi ısırđım. Aptalca bir soru, Bayan Sturm, çok, çok aptalca bir soru.

“Pek hoş değildi,” dedi Colin kuru bir sesle. “Tecavüze uğradım.”

“Ah, bu iyi!” diye ağzımdan kaçiverdi. Hissettiğim rahatlık gözünden kaçmamıştı. Tessa’yla yaşadıkları hoşuna gitmemişti. Daha fazlasını bilmeme gerek yoktu.

Colin yeniden güldü. “Derdimi paylaşma biçimine hayranım, Ellie.”

“Peki daha sonra,” diye deşmeye devam ettim. “Yani, normal kadınlarla nasıldı?”

“Her zaman kötü değildi. Ama çoğunlukla bir süre sonra bunu istemediklerini seziyordum. Korkuyorlardı ve beni memnun etmek için bunu yapmaya devam ediyorlardı. Bu, tüm ilişkiyi mahvediyor. Bu benim için tipik bir durumdu.”

Kıkırdamamı durduramadım. Her zaman kötü değilmiş. Demek ki ardında çok geceler bırakmıştı. Ama Colin neredeyse yüz seksen yaşındaydı. Bunu hoş görmeliydim. Beni kalçalarımdan tutup arabadan indirdi ve yüzüne bakabileceğim şekilde, kendine doğru döndürdü.

“Ellie, bunu atlatmak istiyorsan, Trischen’e bir kez daha gelmen gerek. Bu senin kendi kararın olmalı. Tamamen özgürce vereceğin bir karar,” dedi ciddi bir sesle. Şakacı tavrı bir anda uçup gitmişti.

“Ama çok korkuyorum!” diye fısıldadım. Cesetlerin geri dönmesinden, onların çıplak, ölü bedenlerine dokunmaktan korkuyordum. Yüzü gözyaşlarım arasında bulanıklaştı.

“Biliyorum, aşkım.”

Alnına düşen inatçı bir perçemi geri çekmek istedim ama kaslarım buna karşı koydu. Bunun için henüz erkendi.

“Sana biraz ucuz gelse de, bir zamanlar bana çok güzel bir şey söylemiştin: Birini sevmek, onu özgür bırakmaktır. Hatırlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Aslında bu cümlenin devamı var. ‘Çünkü seven, geri döner.’ Şimdi seni özgür bırakıyorum, Ellie.”

GÜNAH

C'DEN HABERLER

"Buz tutmuş kalplerin cesur kraliçesi,

Sen bu satırları okurken ben, kuşlarla ilgilenmek üzere adama geri dönüyorum. (Hah! İlerlemiş yaşıma gereği lastikli kelimelerden çok, çok uzun zamandır haberim var ama senin ağzından çıktığında tadı bambaşka oluyor. Her ne kadar büyüğü bozmak açısından gerçek bir yıkım oluştursa da. En azından insanlar arasında. Sirtında yıpranmış gömleklerimden biriyle yarı çıplak halde kucağımda otururken, hiçbir şey beni kolayca yıkamaz.)

Ruhsal ıssızlığını biliyorum, acılarını tanıyorum ve senden binlerce kez özür dilerim. Ama ne yararı var? Öncelikle: Eğer anılarını çalmasaydım neler olurdu, bunu kesin olarak söyleyemem. Korkarım daha kötüsü olurdu.

Gelecekte ne olursa olsun: Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Mümkün olan en kısa zamanda, seni sömürmeden dayanabilmem için yeterince güç depolar depolamaz anılarını sana vereceğim. Onlar çok güçlü ve önemli. Günlerce içimi ısıttı. Yine de onlardan vazgeçebilmek için çok fazla aç kaldım. Hasta olduğunda yanında kalmak istedim ve bunu ancak senin anılarınınla yapabildim. Bu bir kısır döngü. Aslında Hagenbeck Hayvanat Bahçesi'ne gidebilirdim

ama bu tür hayvanların rüyaları öyle boş ve acı dolu ki. Orada doğanlar rüyalarında ne göreceklerini bile bilmiyorlar.

Ah, Ellie, neden özellikle bu anını seçtin? Siz insanların çocukluktaki güvenli anılarınıza ihtiyacınız var. Onlar sizin hayatta kalma araçlarınız ve özgüvenlerinizin temelini oluşturuyorlar. Benim için matematik sınavında alınan iyi bir notun sevinci bile yeterdi ama biliyorum, bu başarılar seni hiçbir zaman sevindirmemişti, değil mi?

Ne yazık ki şu anda aklını karıştıran birçok şeyi konuşacak fırsatımız olmadı. Yazarak arayı kapatmam gerek.

Sana bir öneride bulunacağım: Ağabeyini başka bir yere götür ve karabasanın onu izlememesi için dua et. Hâlâ şansınız var çünkü Hamburg bir uğrak yeri ve St. Pauli turistleri karabasanlar için oldukça besleyici bir nokta. Ne de olsa o sizi ormana dek izleyemedi. Anlaşılan, biraz tembel. En iyisi güneyde uzun bir tatil yapın ama lütfen İtalya olmasın. Balear Adaları da güzeldir. Daha sonra kendinize Hamburg'tan uzakta kalacak bir yer arayın. O parlak zekânı kullan ve üniversiteye git. Sosyal bilimlerde pek etkili olamazsın ama biyolog olarak şansın çok fazla. Ağabeyin de sana biraz dikkat etsin. Tamam mı? Hayır. Kendimi kandırıyorum. Elbette tamam değil.

Demek karabasan avına çıkmak istiyorsun. Sende ilerleyen bir hastalık var: Gençlik gururu. Bunu biliyor muydun? Ağabeyini kurtarmaktan vazgeçmeyeceksen –ayrıca korkarım o da senin kadar inatçı ve kesinlikle Hamburg'tan ayrılmak istemeyecektir– o zaman en azından bu noktada bana kulak ver: Karabasanın varlığına dair bir kanıt elde etmeye çalış ve onu ağabeyine göster. Sonra tabanları yağlayıp olabildiğince çabuk oradan kaçın.

Ama daha önce rüya görme gücünün azaldığını hissedersen, kendi canını kurtarmaya bak. O gece tepedeki konuşmamızda artık gündüz düşleri göremediğini söylemiştin, bunun nedeni benim –acıdan kaçamayasın diye, buna son vermiştim. Tekrar denediğinde, bu

yeteneğinin geri geldiğini göreceksin. Ayrıca o sahneyi kafamda canlandırıyorum: Sen tıpkı olduğun gibi, uzlaşmaz bir şekilde çırlıçplak soyunup yatağa uzanıyorsun. Bunun da sonu utançla mı bitiyor? Bu herif oldukça çaylak biriymiş!”

Tillmann anlamlı bir şekilde öksürdü ama sert bakışlarıyla karşılaşınca okumaya devam etti.

“Bir şey daha: Karabasanlar yan yana ya da gruplar halinde uyuyan insanlardan hoşlanmaz. Eskilerden bazılarının iddiasına göre karabasanlar insanların yalnız yattıklarında kendilerini daha güvende hissetmeye başladıkları zaman ortaya çıkmış. Aynı odaları olan evler inşa ettikleri zaman. Bugün sizler için saçma bir şekilde güvenin sembolü haline gelmiş olan yatak odası karabasanların yolunu açmış. Bu bir davet gibi.

Rüyalarınız birbirine karıştığında, sanki onların gücünden bir tür duvar oluşuyor, aynı zamanda uyuyan diğerlerinin çıkardığı sesleri bilinçsiz olarak fark ediyorsunuz, böylece karabasanların her gece hipnoz güçlerini kullanıp saldırıya geçerek beklediği ve sonunda sizleri yıkıma götürecek olan o en derin uykuya dalmamış oluyorsunuz. Esnemenin herhalde bu yüzden bulaşıcı bir etkisi olsa gerek. Bu etki, insanların birlikte uyumasını kolaylaştırıyor. (Ben sana asla böyle bir şey bulaştıramayacağım çünkü esneyemem. Ama senin bunu yapman hoşuma gidiyor çünkü böylece tüm keskin dişlerini görebiliyorum.)

Biraz önce sana aktardıklarımı sadece duydum; doğru olup olmadıklarını kesin olarak söyleyemem ama insanların rüyalarından beslendiğim dönemlerde, içgüdüsel olarak yalnız uyuyan kız ve kadınları seçerdim. O halde bir doğruluk payı olmalı.

Bunu senden istemeyerek rica ediyorum çünkü düşüncesi benim için pek hoş değil ama iyi bir koruma kalkanı oluşturabilir: Tillmann’ı Hamburg’a götürmek istediğini biliyorum ve birlikte uyumanızı istiyorum. Umarım buna katlanabilirsin. Bana dikkatli ve uyanık biri

gibi göründü. Umarım gözünden bir şey kaçmaz. Buna karşın sen bitkin ve yorgunsun. O halde onun yanında ayrılma ve sen uyurken Tillmann'ın ellerinin örtünün üzerinde durmasını sağla."

Tillmann mektubu tutan elini indirdi. Onu okuyacak halim yoktu, bu yüzden mektubu ona vermiş ve yüksek sesle okumasını istemiştım, böylece ben de dinlerken düşünecektim. Tillmann'a saldırıyı kendim anlatamamıştım. Ama uzun mektubu okuduktan sonra artık parçaları bir araya getirebilirdi.

"Pes yani. Geceleri testislerimi kaşıyabilirim herhalde."

Sırtarak başımı salladım. "Kaşıyabilirsin."

"Ayrıca..."

"Evet. Tıpin olmadığımı biliyorum. Hadi oku şunu."

Tillmann gıcırdayan konuk yatağında kıpırdanarak sırtını duvara dayadıktan sonra devam etti:

"Annen için endişelenme. Vicdan azabının içini kemirdiğini biliyorum. Ama siz Sturm'lar güçlüsünüz. Ağabeyinin yanında olduğun için sana minnettar olacak. Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi? Yoksa seni asla bırakmazdı. Ama şimdi senin güvende olduğunu sanıyor. Tek başına işlere kalkışma, duydun mu? Onu hayal kırıklığına uğratma. Sana güveniyor.

Sana söylediklerimi unutma. Seni hiçbir şey için zorlamak istemiyorum ve hiçbir beklentim yok. Ona karşı durduğunda korkunu yeneceğini de iddia etmiyorum. Ama en azından onu kavrayabilirsin.

Sevgi dolu dostlukla.

Colin"

Tillmann, bana göre fazla direktif ve emir içeren mektubu geri verirken bilgiye aç bir bakışla beni süzdü.

"Demek defteri kapattınız?"

“Defteri kapatmak mı? Colin gibi biriyle defter kapatılmaz. Bu... onun için söylenemez, özellikle benim için hiç. Bu deyimi de kim bulmuş ki? Defteri kapatmakmış.” Küçümseyerek homurdandım. “Sanki buna laf arasında karar verilebilirmiş gibi. Ah, bugün defteri kapatıyorum. Ne saçma.”

“Tamam, anlaşıldı, defteri *kapatmışsınız*. Yoksa bunu sen mi yaptın? Eh, sonsuza dek sürmez herhalde. Senin yerinde olsam barışmak için acele ederdim çünkü Colin yerinde sayarken sen yaşılanıyorsun ve en geç otuzuna geldiğinde...”

“Tillmann, yeter,” diyerek nahoş yorumlarına bir son verdim. “Benim aşk hayatımı masaya yatırmadan önce güncel durum hakkında seni bilgilendireyim.” Sınavlardan, evden ve Hamburg’a yaptığımız yolculuktan sonra aslında dinlenmeyi istesem de, bunu yapmam gerekiyordu. Babamın kayboluşu hakkında bildiğim çok az birkaç şeyi, Doktor Sand’la yaptığım görüşmeyi ve babamın kızını halefi yapmak gibi tüyler ürpertici –ve annemin şaşırtıcı bir hızla “saçmalık” olarak nitelediği– bir düşüncesi olduğunu kısa ve öz biçimde aktardım.

“O zaman sen de yeni Buffy mi olacaksın yani? Bu durumda ben de senin asistanın mı oluyorum?” Tillmann küstahça sırtarak bana baktı.

“Evet, ne demezsin.” Dizinin tanıtım fragmanını bile saçımı başımı yolmadan izleyememiştim. Buffy gibi kötü bir kız ismi de herhalde bu dizi için bulunmuş olmalıydı. “Babamın halefi olmakla ilgilenmiyorum. Ben Paul’ü kurtarmak istiyorum.”

“Ama Ellie, düşünsene...” Tillman ısrarcı bakışlarını üzerime dikti. “Tessa’yı bir şekilde bulabilirsek, o zaman...” Başıyla boynu arasındaki yeri eliyle keser gibi yaptı. “Hamburg’tan buraya gelmemin tek nedeni bu. Bu hikâye henüz bitmedi. En azından benim için.”

“Sorun Tessa değil. En azından şu an için. Colin’le ben ne mutluyuz ne de birbirimizi seviyoruz.”

“Dedim ya. Defteri kapadınız. Ben yine de Tessa diyorum. Bu işin peşini bırakmayacağım, Ellie. Bana ne yaptığını bilmek istiyorum. Burada ben de işin içindeyim. Beni bu işin içine siz çektiniz.”

“Tillmann...” Hafifçe iç geçirdim. “Seni bu işin içine biz çekmedik. Beni izledin. Ayrıca... onu sadece bu yüzden aramak istediğinden emin misin? Hatta seni bir bakıma kandırıyor olamaz mı? Ya bunu yanlış yorumluyorsan?”

“Evet, belki beni kandırıyor,” diye kabullendi Tillmann. “Ne olmuş? Bunda yanlış olan ne? O zaman onu daha kolay buluruz.”

“Bunun için biraz sabırlı olsan iyi olur. Ağabeyimin hayatı, senin kişisel intikam hırsından daha önemli.”

“Hadi, Ellie, şimdi Rahibe Teresa’cılık oynamaya kalkma,” diye parladı Tillmann. “Tessa’yı çarmıha germeyi sen de istersin, değil mi?”

“Tanrım, neden söz ettiğinden haberin yok! Onu ormanda görmedin! Paramparça olduktan on dakika sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, şarkı mırıldanarak kendini bir araya getirdi. Tessa’yı öyle öldüremezsin. Zaten Paul’ün karabasanını öldürmek yeterince zor olacak. Ayrıca o da Tessa’nın yaşındaysa hatta ondan daha yaşlıysa, hiç şansımız yok demektir.”

“Ama Paul’ün öyle büyük bir sorunu yokmuş gibi görünüyor,” dedi Tillmann. “Belki de François’yla birlikte oturmalı. Colin karabasanların birlikte uyuyanlardan uzak durduğunu yazıyor. Paul’ün horlaması komadaki birini uyandırabilir. François’nın derin uykuya dalmasını önlemek karabasanın iştahını kaçırabilir.”

“Asla!” diye şiddetle bağırdım. “Paul ve François birlikte oturmazlar, hayır, buna izin vermem.” Tillmann’ın fikri hiç de yanlış değildi. François’nun sürekli varlığı her türlü iblisi kaçırmaya yeterdi.

Ama Paul ve François'ı gece gündüz bir ev içinde düşünemiyordum. Karı koca gibi, sürekli? Asla.

"Neden kendini bu fikre kapatıyorsun?"

"Çünkü..." İşaret parmağımı öne doğru uzattım. Tillmann'ın ağız kenarları alayla kıvrıldı. "Çünkü ona güvenmiyorum... Bunun eşcinsel olmasıyla bir ilgisi yok, eğer öyle hissediyorsa Paul de eşcinsel olabilir, bu beni ilgilendirmez. Ama François'ya güvenmiyorum. Bunun neden böyle olduğunu açıklayamam. Bunu hissediyorum."

"François sana katlanamıyor, Ellie," dedi Tillmann. Sanki şüphelerimin nedeni ve diğer söylediklerim yalanmış gibi. Ama tamam... Bay Schütz beni uyarmıştı ve ben de onu dinlemiştim. Kendi suçumdu. Şimdi oğlu odamda oturmuş, aptalca sorularıyla beni didikliyordu. Derin bir soluk aldım.

"Şu anda sen de gözüme hiç sempatik ve saygı duyacağım biri gibi gelmiyorsun ama yine de seni Hamburg'a getirdim, değil mi? Colin'in mektubunu da sana okuttum. Ayrıca Colin, birlikte uyumanın işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığını belirtmiş. Bu durumda karabasan Paul'ü emmeye devam eder, üstüne üstlük o nevrotik galericiye de sonsuza dek mahkûm olur. Bu da onu mezara götürür."

"Onun nevrotik galericiyi sevebileceği düşüncesini aklın almıyor, değil mi?" Ben karşı çıkamadan Tillmann elini kaldırdı. "Hayır, başka bir soru. O zaman Paul'ün bir karabasanın saldırısına uğradığı için mi eşcinsel olduğunu düşünüyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Bence saldırıdan sonra nasıl biri olduğunu unuttu. Duyguları deforme oldu, kendine yabancılaştı. Böylece kolay etkilenir hale geldi. François'nın Paul'ü istediğinden kuşku yok. Onu gerçekten istiyor. Tepeden tırnağa." Sustum çünkü "seviyor" demeye dilim varmadığını fark etmiştim. Sadece "istiyor"du. Ama

Paul pekâlâ sevelecek biriydi. Ancak François içten sevebilecek biri miydi? Aşkın ne olduğunu biliyor muydu?

Tillmann esneyerek örtünün altına girdi. Ben de yatağıma uzandım. İkimizin yatağı arasında yaklaşık bir kol boyu mesafe vardı. Bunun Colin'e göre uygun bir yakınlık olmasını umuyordum.

"Artık François hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. "İkisi birlikte oturmayacaklar. Başka bir plan yapmalıyız."

"Bu gece bunun üzerinde düşüneneğim, tamam mı?" dedi Tillmann. Sert direktifimi uygulamaya hazır görünüyordu. "Baksana Ellie, Colin şu çaylakla ilgili ne demek istedi?"

"Seni ilgilendirmez."

Tillmann sustu ama onun sırttığını biliyordum.

"Acil salıvermek istediğin gaz bomban falan var mı?" diye sabırla sordum. Sinirlerim yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı.

"Sanırım ilk geceyi hep abartıyoruz. Sevgililer Günü gibi."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Ah, bilirkşi konuştu."

"Benim de ilk ilişkim öyle mükemmel değildi ama yine de yepyeni, muhteşem bir dünyanın kapısını açmak gibiydi."

Yüksek sesle gülmemek için yastığımı ısırardım ama yine de boğazıma bir şey düğümlenmişti. Kısa zaman önce o sözüm ona muhteşem dünyaya açılan kapı, benim için tekrar kapanmıştı. Ve bu, çok ağır bir kapıydı. Onu ancak bir ordu havaya uçurabilirdi.

"Bir İtalyan'dı," dedi Tillmann anlamlı bir sesle. Başlarımızı aynı anda kaldırıp korkuyla birbirimize baktık.

"Hayır, Tessa değil!" diye telaşla bağırdı Tillmann. "Bir öğrenci değişimi sırasındaydı. Lanet olsun, Tessa'yı kastetmemiştim!"

"İyi." Başlarımızı yine yastığa bıraktık.

“Şey, Colin’le, yani ikiniz yatakta... Bu iş bir karabasanla nasıl oluyor, yani ayrıntı olarak onların üreyemediklerini söylemiştin, bunu somut olarak düşündüğümde... Orgazm olduktan sonra...”

“Püff diye bir ses çıkıyor ve havadan konfeti yağıyor,” diye öfkeyle sözünü kestim. “Dilin mi aşındı senin? Eskiden sesin soluğun çıkmazdı. Şimdi uyu artık. Anlaşıldı mı?”

“Sakin ol, Ellie. Konuştuklarımız dört duvar arasında kalacak... ayrıca konfeti de abartıymış,” diye sataştı Tillmann. Öfkeyle ışığı söndürdüm.

Gözlerim yavaşça kapanırken Tillmann hâlâ uyanıktı, koyu gözlerini tavana dikmişti. Düşüncelerinin yeni bir silaha dönüşmekte olduğunu hissedebiliyordum.

INSOMNIA²⁴

Tıpkı Hamburg'a geri dönüş yolculuğundaki gibiydi... direksiyonda ben vardım, Tillmann yanımdaydı ve ezici bir déjavu içinde Colin'in evine neler olduğundan emin olmak için direksiyonu kırarak tümsekli orman yoluna daldım. İlk gelişimde içeri girmeye cesaret edememiştim. İkincisinde ise buna o izin vermemişti.

Ama şimdi tam zamanıydı. Bunu bilmek istiyordum. Araba buz tutmuş zeminde hoplayarak ilerledi ama örümcek ağıları kaybolmuştu. Yoksa onları ben mi uydurmuşum? Yine aklımdan şüphe etmeye başlıyordum.

"Hey, Tillmann, buraya geldiğinde örümcekleri sen de görmüş..." Yan tarafıma bakınca hemen frene bastım. Tillmann arabada değildi. Şaşkınlıkla çevreme bakındım. İşte, oradaydı -ağaçların arasında- yaban kedisi gibi sinmiş, dört ayak üzerinde evin çevresindeki içi su dolu hendek boyunca ilerliyordu. Colin bu su yolunu evi Tessa'dan korumak için kazmıştı. Onu bir kez daha aramak istediğinde yolunu kapatmak için. Kocaman bir gölcük oluşturmuştu. Tillmann en öndeki su çukurunun kıyısına ulaşınca geriye dönüp bana baktı. Bakışları onu izlememi söylüyordu. *Beni izle.*

Arabadan indim. Orman duman kokuyordu, tatlımsı, baharatlı bir koku, adaçayı değildi, kızgın taş kokusu da değil... Bu başka bir şeydi. Tillmann tüy hafifliğindeki sıçrayışlarıyla su yolunun üzerinden atladı. Tatlı koku büyümlü bir şekilde beni kendine çekiyordu. Tillmann'ın yaptığını yapmaya karar verdim ve bir kerede iki çukurun üzerinden atladım. Ağırliğim neredeyse yoktu. Sıçramak için hiçbir güç sarf etmem gerekmiyordu.

Tillmann evin arkasında gözden kayboldu. Onu izledim, koku gittikçe yoğunlaşmaya başlamıştı. Ona yaklaştıkça kollarım ve bacaklarım daha da esnedi ama düşüncelerim de yavaşlamaya başlamıştı... sanki temelleri yoktu.

Sonra Colin'i gördüm. Sırtı bize dönüktü ve bir odun yığınının yanında duruyordu. Önünde dev bir barbekü vardı. Üzerinde beş dolgun yaban domuzu başı kızarıyordu. Kılları Tessa'nın kızıl saçları gibiydi, pis perçemlerinden fırlayan minicik örümcekler korların içine atlıyor ve cızırdayarak yanıyordu. Yanmış saç kokusu öğürmemeye neden oldu. Artık soluk alamıyordum...

Yatakta soluk soluğa fırladığım anda bir çakmağın alevi gözümü aldı.

"Yangın var!" diye cılız bir sesle bağırdım, ardından boğucu bir öksürük krizine yakalandım.

Tillmann'ın, "Yangın yok," diyen kalın sesi karanlığın içinde süzüldü. Yorgundu ve kelimeleri dilinden isteksizce çözülürmüş gibiydi. Hayır. Yaban domuzu kafaları ve yanan cadı saçları yoktu. Bu kokuyu çok iyi tanıyordum ve şimdi uyanık olduğum için ne olduğunu hemen anlamıştım. Bu esrardı.

"Pes artık," diyerek teslim olmuşçasına ışığı açtım. Tillmann yatağında uzanmıştı ve önünde bir küllükle birlikte övgüye değer biçimde sarılmış bir esrarlı sigara duruyordu. Derin bir nefes çekip kısa bir an öksürdü ve açık duran kesekâğıdını özenle katladı. Bu

yapışkansı ot kokusundan oldum olası nefret etmiştim ve şimdi de bir şey değişmemişti.

Tillmann'ın kılı kıpırdamadı. Küllüğü arkasındaki çalışma masasına koyup yatağa geri uzandı. Gözkapaklarının ağırlaşmasını öfkeyle izledim. Onları açık tutmak için sürekli kırıştırıyordu.

“Aslında burada bulunma nedenini biliyor musun?” diye ona çıkıştım. “Bu, babanın senin için güçlükle ele geçirdiği bir şans ve sen bunu daha üçüncü gecede berbat ediyorsun! Yoksa daha önce ben uyurken de içtin mi?”

Tillmann yanıt vermedi. Eh. Demek bu yüzden sabahları pencereyi ağzına kadar açık buluyordum. Aptal Ellie bir şeyler çakmasın diye.

“Bana bak, bu böyle devam edemez. Baban bana uyuşturucu alıp almadığını sordu ve ben de hayır, dedim. Ya şimdi? Sana güvendim, babanın öğretmenim olduğu da ayrı bir konu.”

“Öğretmenindi, Ellie. O senin öğretmenindi. A notun cebinde. Sevin.”

“Buna katlanamam, Tillmann. Bunu içmeye devam edersen, evine dönebilirsin. Yoksa başka şeyler de mi alıyorsun? Kokain falan? Sana çok uyar.”

“Öff, Ellie, sen hiç ot çekmedin mi? Trajedi yaratma şimdi.”

“Hayır, çekmedim.”

“Ama içki ve sigara içmişsindir...”

“Şimdiye kadar kanser riskimi bilerek yükseltmek için mantıklı bir neden göremedim. Hayır. Sağlıklı olsa bile içmem. Sigara kokuyor ve dişleri sarartıyor.”

“Neden manastıra gidip biraz dua etmiyorsun, Ellie?” dedi Tillmann alayla.

“Lütfen sesini biraz kısar mısın?” dedim sessizce. “Yan tarafta ağabeyim uyuyor, mutlaka yorgun olmalı, malum, gecenin yarısında

geldiniz...” Aman Tanrım kulaklarım neler duyuyordu. İhmal edilmiş bir ev kadınından farkım yoktu.

“Çünkü hep öğleden sonraları işe başlıyor. Şimdi uyuyabilir miyim?”

Ona yanıt vermeden yataktan atlayıp pencereyi açtım ve kanala fırlatıp atmak için masanın üzerinde duran esrar paketine uzandım. Ama Tillmann benden hızlıydı. Daha kolumu bile uzatmadan beni yere devirdi ve paketi elimden kaptı.

“Bunu yapmayacaksın, Ellie...” Dişleri yarı karanlıkta parlıyordu ve beni bırakmak için hiçbir harekette bulunmadı. “O şeye ihtiyacım var.”

“Eh, kutlarım...”

“Hayır, hayır, düşündüğün gibi değil. Bağımlı değilim. Derdim esrar içmek değil. Ona uyumak için ihtiyacım var Artık uyuyamıyorum, Ellie. Yorgunluktan geberinceye dek, saatlerce gözümü kırpmıyorum ama... düşüncelerim...” Başını işaret etti ama şiddetini azaltmaksızın hâlâ sol eliyle beni tutuyordu. “Bir türlü huzur bulmuyorlar, o zaman bir iki nefes çekiyorum, en azından biraz uyuklayabiliyorum. Artık astımım kalmadı ama uykum da kalmadı. Okulda bu yüzden bu kadar kötüleştim. Dikkatimi veremeyecek kadar yorgunum ama hiç yorgun gibi görünmüyorum, hiç kimse... bunu anlamıyor.”

Sonunda elini gevşetti. Parmaklarımı avucunun içinden çekerek fark etmeden pijamama sildim.

“Tillmann, sana karşı çıkacağım için üzgünüm. Bu şeye ihtiyaç duyuyorsan, bağımlısın demektir. Bağımlı olmanın tanımı budur.”

“Hayır. Dediğim gibi, bunu kafa bulmak için yapmıyorum. Kafam iyi değil. Sadece beni uyabileceğim kadar yorgun yapıyor Her şeyi denedim, kediotu, ballı sıcak süt, yürüyüş ve daha birçok saçmalık ama ancak *bununla* biraz uyuyabiliyorum. Burada hiç olmazsa gece saat ikile dört arası şalteri kapatabiliyorum, bu süre evdekenden

daha fazla... Sürekli uyanık kalmak istemiyorum, bunu anlıyormusun? Bu böyle devam ederse delireceğim!"

"Sence bu Tessa yüzünden mi böyle?" Tillmann'ın yanına, yere çöktüm. Parkeler buz gibiydi ve sanki biraz önce ıslanmış gibi tuhaf bir şekilde nemliydi.

"Başka neden olacak?"

"Ne zamandır böyle?"

"Ah, sonbahardan beri. Aralıksız."

"Aman Tanrım..." Sonbahardan bu yana bir gece bile gözünü kırpmamıştı. Buna nasıl dayanıyordu? Dışarı çıkan esrar dumanı yerine Speicherstadt'ın nemli havası odanın her yerini doldururken bir süre sustuk. Pencereyi kapamak için beceriksizce doğrulduğum sırada aşağıda bir şapırtı duyuldu, sanki biri düzenli aralıklarla kulaç atıyordu, yavaş ve tekdüze bir şapırtı. Bu bir sıçan olmalıydı... Hayır, suyun içinde hareket eden şey daha ağır ve büyük bir şeydi. Çok daha büyük. Sustum, Tillmann da büyülenmiş gibi kulak kabarttı.

"Sanki biri yüzüyor," diye fısıldadı. Parmağımı bile kıpırdatmıyordum. Kollarım külçe gibi yanıma sarkmıştı. Hiç kimse kendi isteğiyle kanalda yüzmezdi. Su hâlâ buz gibiydi. Tillmann'a yanıt vermek istedim ama dilim ağzımın içinde dönmüyordu.

"Ellie, hani bir his vardır, bilir misin? Bir şeyi göremesen de oradadır ve bir anda korkuyla donakalırsın. Tıpkı anne ve babası ne söylerse söylesin, yatağının altında canavar olduğunu bilen çocuk gibi."

"Evet," dedim karga gibi bir sesle. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Çevremizde artık insani bir yaşam kalmamıştı. Şehir ölüydü. Bizden başka soluk alan yoktu. Ama yine de evin aşağısında bir şey hareket ediyordu, sudan çıkmış, duvara tırmanmaya başlamıştı. Kolunu uzatıp tırmanırken taşları çizen pençelerinin sesini duyabiliyordum. Bize doğru yaklaşıyordu.

“Pencereyi kapa, Ellie! Ellie!”

Ama kendimi yere bıraktım, Tillmann’ı pervazın altına doğru itip sesini çıkarmaması için avucumu ağzına bastırdım. Bizim hizamıza ulaşmıştı. Aramızda bizi ayıran sadece evin duvarı vardı. Tam sırtımın arkasındaydı. Odanın içine bir çürük kokusu yayıldı ve tütünün baharatlı kokusunu bastırdı. Parmaklarımı Tillmann’ın ağzından çekerek bileğinden tuttum. Bir yere tutunmam gerekti, bir insana, soluk alan ve yaşayan bir bedene. Şimdi Tillmann’ın nabzını bulmuştum; hızlı atıyordu ama düzenliydi.

Paul. *Aman Tanrım, Paul*, diye düşündüm. Hemen onun yanına gitmemiz gerek!

Ama evin duvarındaki yaratık bir sonraki soluk alışımda, içimdeki her şeyi susturdu. Düşüncelerim birbirine dolandı ve durdu. Tillmann’ın nabızı yavaşladı. Sonra yorgunluk çöktü. Öylesine beklenmedik ve güçlüydü ki bedenlerimiz yana kaydı ve birbirimizin üzerine yıkıldık.

Son duyduğum şey, aşağıdaki suyun şapırtısıydı.

Yükseliyordu.

SOLUKSUZ

“Ellie!”

Hiçbir şey hissetmiyordum. Bedenim öyle ağırlaşmıştı ki ne parmağımı kıpırdatabiliyor ne de konuşabiliyordum. Hem bunu neden yapacaktım? Gözkapaklarımı kapalı tutmak ve hiç kıpırdamadan kalmak öyle güzeldi ki. Karanlık. Zifirî karanlık, yumuşacık ve sıcak.

“Ellie, canımı acıtıyorsun, bırak artık!”

Tillmann dirseğini kaburgalarım vurunca acıyla uyandım. Elim uyuşmuştu. Tırnaklarımı damarlarına batırmış olduğumu biliyordum ama üzerlerinde kontrolüm kalmamıştı. Tillmann ancak ikinci kez yan tarafıma vurunca uyuşma azaldı. Onu bıraktım.

“Özür dilerim,” diye mırıldanarak kasılmış parmak eklemlerimi ovuşturdum. Kan, derimi karıncalandırarak akmaya başladı. Sırtımız duvara dayalı ve birbirimize sokulmuş halde çalışma masasının altında neden oturduğumuzu ansızın hatırladım. Gecenin karanlığı devam ediyordu. “Biz... ne kadar süre?..”

Tillmann sol bileğimi tutarak saatime baktı.

“İnanmıyorum...” diye fısıldadı. “Dördü biraz geçiyor. Esrarı sardığımda saat ikiyi çeyrek geçiyordu. En az bir buçuk saat kestirmişiz.”

“Kestirmek” bence bu duruma pek uyan bir sözcük değildi. Bu, bir tür baygınlık gibi bir şeydi. Tam bir zaman ve mekân kaybı. Kulak kabarttım. Speicherstadt’ın üzerine tıpkı birkaç saat önceki gibi derin bir sessizlik çökmüştü, kurşun gibi. Ama su şapırtısı kalmamıştı. Ortalık sessizdi... ölüm sessizliği.

“Paul!” diye korkuyla soludum. “Paul’e bakmamız gerek...”

Tillmann sessiz olmamı işaret ederek, “Ellie, korkak değilim,” dedi boğuk sesle. “Ama o şey hâlâ evdeyse bizi görecektir... Karabasanların, insanlar tarafından fark edilmekten hoşlanmadığını sen söylememiş miydin?”

Evet, öyle demiştim. Ama yine de bu yüzden ağabeyimin ölmesini göze alamazdım. Ayrıca onu ilk fark ettiğimiz zamanki kadar korkmuyordum –sadece ölüme benzer karanlık bir sessizlik hüküm sürüyordu. Her şey uykudaydı, sadece biz uyanıktık.

“Gidip bakmalıyız. Başka yolu yok,” dedim ısrarla. Tillmann alçak sesle iç geçirdi. Neredeyse rüyamda olduğu gibi dört ayak üzerinde kapiya doğru ilerledi. Yine kulak kabarttık. Hiçbir şey yoktu.

Tillmann ağır çekimdeki gibi doğrulup kapının kolunu aşağı indirdi. Önümüzde uzanan koridor boştu. Sessiz adımlarla Paul’ün yatak odasına gidip kapısını açtık. Pencere bozuk menteşelerinden çıkmıştı, yatağı buruşuktu ama Paul içinde değildi. Odada yoktu. Bir an kendimi yere atıp tüm korkumu ve gerginliğimi haykırmak istedim ama Tillman Paul’ü aramak için tekrar koridora dönmüştü. Onun varlığı beni korku transımdan çekip aldı. Pencereye koşup aşağı bakmak için dikkatle pervazdan aşağı sarktım.

Aşağıdaki kanal sessizce akıyordu. Yüzeyinde daireler oluşmuştu ya da dalgalar yoktu. Eğer karabasan Paul’ü de beraberinde götürüp kanala atmışsa, çoktan boğulmuş demektir. *Ama onu neden yanına alsın,* diye düşündüm. Ya da kanala atsın?

“Ellie!” Arkamı döndüm. Tillmann’ın yüzündeki ifade kanımın çekilmesine neden oldu. Titremeye başladım. “Buraya gel, çabuk.”

Paul oturma odasında, başı arkaya düşmüş halde en sevdiği koltuğuna serilmişti, ağzı açıktı. Kolları yana sarkmıştı. Açık televizyondan karlı ekranın hışırtısı geliyordu. Yarıyı yenmiş çikolatanın yanındaki şarap bardağı devrilmişti, yerler kraker kırıntılarıyla doluydu.

Paul’ün gırtlığından boğuk bir hırıltı çıkıyordu. Tanrı’ya şükür, hâlâ yaşıyordu...

“Şunu dinlesene,” dedi Tillmann alçak sesle. Paul tekrar hırıltılı bir soluk alıp ıslığa benzer bir sesle geri verdi, sonra bedeni sustu. Bu sessizlik çok uzun sürmüştü. Dudakları morarmaya başlıyordu.

“Aman Tanrım...” diye inleyerek yumruğumu Paul’ün göğsüne indirdim ama tam o sırada soluk borusundan acı dolu, gaklamaya benzer bir ses yükseldi, ciğerleri oksijeni içeri çekmek için zorlandı.

Tillmann Paul’ü omuzlarından tutup sarstı.

“Hey, Paul, uyan... uyan!”

Paul akları kanlanmış gözlerini açtı. Ama boş bakıyordu. Korkutucu bir yavaşlıkla koltukta öne doğru eğildi. Dizleri üstüne çökerken tüm eklemleri çatırdadı, kolları yanlarında başıboş sallandı.

“Bu olamaz,” diye güçlükle konuştu. Bizi fark etmemişti. “Uyu-yakalmışım... Anlamıyorum... gitmişim... Hiç anlamıyorum.”

Sendeleyerek doğruldu, yaşlı adamlar gibi sallanarak küçük ve ağır adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Hemen ardından kapı kapandı ve yatak yaylarının gıcırdadığını duyduk. Televizyonun hışırtısı kulaklarımda uğulduyordu. Uzaktan kumandayı alarak onu kapattım.

“Başka biri olsa, ağabeyimin alkol sorunu olduğunu sanır” Bitkin bir halde bağdaş kurarak yere oturdum.

“Bu horlama değil. Bu apne.” Tillmann yanıma oturarak şarabın geri kalanını içti.

“Apne mi?” diye sordum yorgun bir sesle.

“Evet, uyku apnesi. Babamda da var. Uyuduğu zaman soluğu kesiliyor, bazen epey uzun sürüyor. Doktor bu yüzden ona bir maske verdi. Geceleri takıyor. O zaman tıpkı Darth Vader’a benziyor, bir tek ışın kılıcı eksik.”

Tillmann genişçe sırttı, bu düşünce bana da komik gelmişti. Ama maskenin Bay Schütz’ün belki hâlâ bir yerlerinde gizli kalmış olan son seksapeli de alıp götürdüğü kesindi. Annem açısından bu oldukça teselli edici bir düşünceydi.

Ancak Tillmann’ın varsayımlarının teselli eden bir yanı yoktu. “Sence babam da saldırıya uğramış olabilir mi?”

Eyvah. Birbirimizi karşılıklı delirtmemeye dikkat etsek iyi olacaktı. Çünkü bu çok yakın görünüyordu.

“Tillmann, solunum sorunu olan herkesin karabasan saldırısına uğradığı söylenemez.”

Evet. Bay Schütz zaman zaman dağınık ve yorgun görünüyordu ama bunun yıkılmış evliliğinden ve eski karısıyla yaptığı tartışmalardan kaynaklandığını sanıyordum. Ayrıca Tillmann her açıdan sinirleri yıpratana biriydi. Onu yetiştirmek –tabii bu hâlâ mümkünse– başlı başına bir yaşam savaşıydı.

“Acaba kaç tane karabasan vardır?” diye endişeyle sordu Tillmann.

Öfkeyle soludum. “Hiç kimse bunu tam olarak bilmiyor. Hepsi tek başına dolaşiyor. Pazarları ya da nüfus sayımlarında bir kafede toplanıp dedikodu yaptıklarını sanmıyorum.”

“Bu kadar gıcık olmak zorunda mısın?”

“Gıcık falan değilim! Sadece karabasanların yaşam biçiminin fazlasıyla karanlık olduğunu ve öyle de kalacağını söylüyorum.

Kendilerini insanlara göstermek istemiyorlar, sayıları birkaç bin ya da birkaç yüz olabilir. Bilmiyorum!”

Tamam, *gıcaktım* –çünkü karabasanların varlığının, eskiden alışık olduğum gibi babamın tıp ve psikoloji kitaplarını araştırarak derinine ineceğim bir konu olmaması güven duygumu fazlasıyla sarsıyordu. Elimizde olan tek bilgi, babamın şifreli ipuçları, Colin’in tahminleri ve kendi deneyimlerimizdi. Bu, hemen hemen hiçbir şeydi. Ama başkalarının –Paul’ün– bildikleriyle kıyaslandığında, yine de ezici çoğunlukta idi.

“Bu gece bir daha uyumam,” dedim kararlılıkla. “Kahve yapar mısın?”

Tillmann mutfakta işe koyulurken, ben de Paul’ü yoklamaya gittim ve rahat soluk alabilmesi için onu yan yatırdım ama solukları şimdi sakın ve düzenliydi, dudaklarındaki morluk da yok olmuştu. Genç görünüyordu hatta çok genç... ama bir o kadar da yaşlı. Üzerindeki görünmez yük gittikçe ağırlaşmıştı. Pencereyi kapadım, yorganiyle Paul’ün geniş omuzlarını örttüm ve mutfığa gidip Tillmann’ın yanına oturdum.

“Demek bu yüzden saat ikiyle dört arası hep sızıyorum,” dedi bir yudum kahveden sonra. “Bu zaman aralığında geliyor.”

Paul’ün evindeyken ben de genellikle şaşırtıcı biçimde derin uykuya dalıyordum, sorunlar aklımı ne kadar fazla kurcalarsa kurcalasın, bu değişmiyordu. Pencereden aşağı pike yaptığım o sisli geceyi hatırladım... Sırtımda buz gibi bir ürperti dolaştı.

“Nöbet tutmalıyız,” dedim kararlılıkla. “Esrar içmeye son vermen için iyi bir neden daha. Dönüşümlü tutarız, tamam mı?”

“Ellie, bu herhalde pek işe yaramayacak. Biraz önce fişimiz çekilmiş gibi sızdık. Ve o şey... geldiğinde hayatımın hiçbir anında o kadar uyanık değildim.”

“O şey dediğin, karabasan,” diyerek sertçe sözünü kestim. Aslında kendim de ona ‘şey’ demeyi isterdim. Ama nasıl derlerdi? İnsan nesneleri adıyla söylemeliydi.

“...Karabasan evin duvarına tırmanırken. Yine de -küt- gittik. Ayrıca... diyelim uyanık kaldık ve onu fark ettik, ne yapacağız? Bize de saldırırsın diye ona elimizi mi sallayacağız. Hayır, daha iyi bir fikrim var.”

Kuşkuyla ona baktım. “Neymiş o?”

“Colin’in tavsiyesini uygulayacağız. Kanıt toplayacağız. Bir kamera koyup saldırıyı filme alacağız.”

“Harika. Peki Paul ve karabasan fark etmeden kamerayı nereye koyacaksın?”

“Sakin ol, Ellie. Tabii ki bizim odaya.”

“Bizim odaya,” diye tekrarladım anlamsızca.

“Evet. Duvara delik açacağız. Kamera objektifleri kırmızı yanar, değil mi? Duvarda asılı yılanı düşün...”

Kulak kesildim. Yılan... Paul’ün yatak odasındaki resim. Kırmızı gözlü yılan. Tam yatağının karşısında asılıydı.

“Duvarı mı deleceksin? Bu ev tarihî eser koruması altında. Zaten mutfakla oturma odasını ayıran duvarı kırdığımda Paul yeterince delirmişti. Ama bu hiç fena fikir değil,” dedim biraz düşündükten sonra.

“Duvar pek fazla kalın değil. Tuğlaların ek yerinden kameranın merceği kadar bir delik açarız, kamerayı ayarlayıp çalıştırırız. Uyuya kalsak bile kayda devam eder.”

“Bundan şüpheliyim. Karabasanlar modern teknolojiyi genellikle devre dışı bırakıyor. Colin’in yanındayken neredeyse hiçbir şey çalışmıyor. O geldiğinde cep telefonumu açmaya hiç uğraşmıyorum.”

“Colin bir Cambion,” diye karşı çıktı Tillmann. “En güçlülerinden, öyle değil mi?”

“En azından kendi yaş grubunda.” *Ama Tessa’ya karşı savaşta değil*, diye geçirdim aklımdan.

“Pekâlâ. Diğerlerinde de böyle olması gerekmez. En azından denemeliyiz.” Tillmann’ın maun rengi gözlerinde artık o çok iyi tanıdığım kararlı parıltı vardı. Bunu yapmak istiyordu. İçindeki her şey bunu körüklüyordu. Daha iyi bir önerim yoktu. Denemeye değerdi.

“Eh, pekâlâ. O zaman Paul’ün kameralarından birini al.”

“Unut bunu. Hiçbiri iyi çalışmıyor. Ağabeyin bütün aletleri bozuyor. Biraz sakarlığı var. Son çekimlerde bir tane ödünç aldım, galeride duruyor. Yeni bir tane satın almamız gerek. Mümkünse çekim süresi uzun olanından ayrıca gece de çekim yapabilmeli.”

Bir şey söylemeden ayağa kalkıp odama gittim, kedi kafalarından birini çekip ardındaki para destesini aldım ve mutfığa geri döndüm. Ama deste sanki eskisinden daha hafifti. Aklım karışmış halde mutfağın eşliğinde durup desteyi saydım. En az yüz elli avro eksikti.

Öfkelenmeme kalmadan Tillmann, “Ot için bir yerden para bulmam gerekiyordu,” dedi omuz silkerek.

“Benim paramla esrar mı satın aldın?”

“Paul’den henüz harçlık almadım. Çalsa mıydım?”

“Çalmışsın zaten! Benden!”

“Yaaa,” dedi Tillmann kelimeyi uzatarak. Sonra ensesini kaşıyıp devam etti: “Ama bu aile içinde kalacak. Zaten yeterince paran var. Ayrıca esrar içmem iyi oldu. Uyanık kaldık ve o şeyin... karabasanın geldiğini böylece anlamış olduk...”

“Süper. Bu deneyimi yaşadığım için sana minnettarım çünkü böylece ileride herhalde her zamankinden harika uyurum. Daha

şimdiden titremeye başladım! Paul buna daha ne kadar dayanır, bilmiyorum!”

“Bu yüzden çabucak bir şeyler yapmalıyız. Sanırım yedi yüz avro yeter.” Elini uzatıp parmaklarını ovuşturdu.

“Faturayı getireceksin!” Paraları kahve fincanının yanına fırlattım.

“Tabii. Vergiden düşersin artık.”

“Tillmann...” Birine tokat atma ihtiyacını çok seyrek hissederdim ama şu anda bunu yapmayı istiyordum. Hem de çok fazla.

“Tamam tamam. Peki sen ne yapmak istiyorsun? Ben kendi işimi üstlendim.”

Evet. Bu yerinde bir soruydu. Her ne kadar François’nun hastalıklı kıskançlığı, Tillmann için işleri kolaylaştırmasa da Paul ve Tillmann yapı marketlerini gezip resimleri çerçevelemiş, kataloglar hazırlamış ve sonunda başarılı bir sergi galası yapmışlardı. Çünkü Paul’ün yakınındaki hiç kimseye katlanamıyordu. Ama en azından Tillmann bir şeylerle meşgul olmuştu. Bense günlerdir saatlerce oturmuş ve anlamsızca zaman öldürmüştüm. Kendimi kocasını bekleyen umutsuz ev kadınları gibi hissediyordum. Ama bir başlangıç yapacaktım.

“Babamın olası güvenilir kişi olarak söz ettiği şu gazeteci kızı arayacağım. Gianna Vespucci.”

“Bir İtalyan daha...”

“Evet. Neredeyse öyle gibi. Ancak... korkarım babam onun hakkında yanıldı. Hiç de öyle güvenilir biri ya da uyku uzmanı gibi görünmüyor. Adını internette aradım. Muhabir ama *Hamburger Morgenpost* adlı bir günlük gazetede. Özellikle kültür etkinlikleri hakkında yazıyor. Kabareler, çocuk tiyatroları, sergiler... pek matah bir şey değil.”

“O halde onu iki hafta sonraki galamıza davet et. O zaman kızı rahatça gözetleriz, ayrıca onunla konuşup yoklama fırsatımız olur.”

Hayır. Karabasanın biri beni her gece hipnotize edip ağabeyimin geriye kalan son hayat enerjisini çekmeye devam ederken, iki hafta boyunca burada eli kolu bağlı oturamazdım. Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım.

“Onunla yalnız buluşmak istiyorum, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Bu arada François’yı de yakınımnda istemiyorum. Beni sinir ediyor. Kız bize güvenmeden yapmacık hareketleriyle onu uzaklaştırırsa, şansımızı kaybederiz.”

“Hımm,” dedi Tillmann. Bu “Hımm”ın birçok anlamı var gibiydi.

“‘Hımm’ ne?”

“Şey, Ellie, açıkçası senin de pek fazla güven veren bir halin yok. Son zamanlarda bazen fazla önyargılı davranıyorsun. Eh, aslında seni tanıdığımdan beri hep böylesin ya.”

“Bu yüzden mi kış boyunca sanki sadece birbirimizi uzaktan tanıyormuşuz gibi davrandın?” diye sordum saldırganca. Tillmann buraya geldikten sonra bu konuyu düşünmemiştim ama bu davranışının beni yaraladığını bilmeliydi.

“Öncelikle kendime böyle davranmak zorundaydım, hepsi bu,” diye açıkladı Tillmann kısaca. “Seninle bir ilgisi yok, Ellie.”

“Sana ihtiyacım olmuştu.” Sözlerimdeki suçlama açıkça belliydi. Tillmann şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“O halde neden bana söylemedin? Siz kızlar hep kafanızın içini okuyacağımızı sanıyorsunuz. Gerçekten, Ellie, normal bir şekilde okula gidip geldin, sınavlarını verdin, o şişko Maike ve Benni’yle buluştun. Bana ihtiyacın olduğunu nasıl anlayacaktım, söyler misin lütfen?”

“Belki de tarot kartların sana bunu söylerdi,” diye ona çıkışırken mutfağa giren güneşin ilk ışıklarına karşı gözlerimi kırıştırdım. “Öbür gün sanat galerisine gideceğim. Akşama doğru yaşlılar için bir sanat etkinliği var, *Hamburger Morgenpost* düzenlemiş. Şansım

yaver giderse bu haberi Vespucci yazar Ne de olsa önemsiz toplan-
tılar uzmanlık alanına giriyor. Şimdi gidip uyuyacağım.”

Tillmann beni izlemedi. Yalnız olacağıma sevinip yorganıma
sarındım ve kendimi bu geceyi sağ salım atlatmış olmanın iç hu-
zuruna bıraktım. Paul soluk alıyordu. Bir plan yapmıştık. Korkudan
da olsa, kendi isteğimle bir insana dokunabilmişim.

Şu anda hayattan daha fazlasını bekleyemezdim.

YIKILMIŞ UMUT

Sanat galerisindeki sergi tanıtımına gitmeden önce duvardaki deliği gözden geçirdim. Sonrada aynada kendime baktım. İkisi de hoşuma gitmemişti. Tillmann'ın sürekli belden aşağı espriler yaparak motive olduğu delgi işimiz fazla yavaş gidiyordu. Sorun, kamera objektifinin yılanın tam gözüne isabet etmesi için deliği Paul'ün odasında açmak zorunda olmamızdı. Paul ise uzun süre uyuyordu, uyumadığı zamanlarda ise ya mutfakta, bizi duyabileceği kadar yakınlarda oturuyor ya da oturma odasında televizyon izliyordu ya da Tillmann'la birlikte çıkmış oluyordu. Parmaklıklarını eğeyle törpüleyen mahkûmlardan farkımız yoktu, gizlice ve uygun olan her fırsatta çalışıyorduk. Ama fırsatlar çok azdı. En iyi fırsatı Paul tuvalette oturduğu ya da banyo küvetinde gevşediği zamanlarda elde ediyorduk ve François'ya olan tüm antipatime karşın Paul'ün en yakın zamanda onda gecelemesini umuyordum. Çünkü daha duvarın ortasına bile ulaşamamıştık. Matkabı düşünmemiz bile gereksizdi. Duvara önemli bir zarar verebileceğimiz tehlikesi çok büyüktü ve ev anıtlar kurulunun koruması altındaydı. Ayrıca matkap fazla gürültü çıkaracaktı, tozu da cabası. O halde elimizle kazacak, vuracak ve delecektik, ellerim de daha şimdiden su toplamıştı.

İçimdeki gerginlik dayanılır gibi değildi. Son iki gece Tillmann'la ikimiz tüm gücümüzle direnssek de gecenin bir yarısında derin uykuya dalmıştık. Sabah yaptığım ilk şey Paul'e bakmak olmuştu. Akşam Tillmann'la birlikte eve döner dönmez Tillmann'ı sıkıştırmaya başlamıştım. Paul nasıldı? Eskisinden daha mı tuhaf davranıyordu? Soluğu daha mı kötüleşmişti? Paul sözde dinç görünüyordu. Ama kesik kesik soluk alışları ve yeme bozukluğu tıpkı benim gibi Tillmann'ın da gözünden kaçmamıştı. Ayrıca Paul'ün sürekli gevşek ve yorgun olduğunu da belirtmişti. Artık bana karşı öfkeli değildi ama ben de bunun için bir neden yaratmıyordum. Tillmann onu rahat bırakıyordu. Ne Paul'ün aşk hayatı ne de mesleki ayrıcalıkları umurundaydı. Ama teknik arızalar çıktığında (ki bu sürekli oluyordu) ya da bir şey istediği gibi yolunda gitmediğinde Paul'ün sabrının pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylüyordu. O zaman katlanır metreler havada uçuyor, etrafa küfürler savuruyordu, o kadar şiddetliydi ki Tillmann siper almak zorunda kalıyordu. Evet, bu Paul'ün içindeki şu ünlü boğaydı ama anlaşılan eskisinden çok daha çabuk kızıyordu. Onunla hiçbir tartışmaya girmemeye niyetliydim. Mutfaktaki o iğrenç sahne aklıma gelir gelmez tek istediğim buradan kaçıp gitmekti ama bunu yapamazdım. O halde bunu aklıma getirip durmamalıydım.

Tillmann ve ben her akşamki Paul sorgumuzu tamamladıktan sonra onun gibi saldırıya uğramadığımızı kanıtlamak için birbirimize rüyalarımızı anlatıyorduk. Ama bu konuşmalar oldukça kısa kesiliyordu. Rüyalarımın çoğunu -karmaşık, şaşkın, şok edici biçimde kasvetli ya da son derece utanç verici- Tillmann'a anlatmak istemiyordum, o da sadece bölük pörçük rüya görüyordu, bana dediğine göre rüyaları hep böyleydi. Yani böyle olması yeni bir şey değildi. Net ve açık gördüğü rüyalar çok seyrekti. Ama onların da bir anlamı olabilirdi. Tıpkı geçen yaz gördüğü vizyon gibi. Geceyarısı tarot kartını taşla sarıp camıma atmış ve korkudan ödümü koparmıştı.

Bir, iki gün daha, diye hesaplıyordum, sonra kamerayı yerleştirebilirdik. O zamana dek sabretmeliydim. Yılanlı resmi duvardaki yerine geri astım ve kendimi son kez kontrol etmek için banyoya gittim. Çamaşır makinesi, geceyarısı sıkma programının ortasında durmuştu ve bunun tam da karabasanın geldiği sırada olduğuna dair nahoş şüpheyi içimden atamıyordum. Ama gerçek olan, artık sırtıma giyecek doğru dürüst bir şeyimin kalmamış olmasıydı. Paul'ün bir şalını takmış, üzerime Tillmann'ın kapüşonlu bir kazağını giymiştim. Sadece blucin ve ayakkabılar bana aitti, acil yenilenmeye ihtiyaçları vardı ama yine de idare ediyorlardı. Blucinimi her sabah değiştirdiğim zamanlar (çünkü bizim grupta aynı şeyi iki kez giymek ayıp sayılırdı) bir daha dönmek üzere geride kalmıştı. Saçlarım zaten kendi keyfine göre takılıyorlardı. Ayrıntılı makyaj için ne zamanım vardı ne de canım istiyordu. Dudak parlatıcı ve biraz maskara yeter de artardı. Koşar adımlarla otobüse yetiştim.

Gianna'yla ne konuşacağıma dair en küçük bir fikrim bile yoktu. Belki de hiç konuşamayacağım. Bir ilişki kurduğum takdirde ona ne anlatacaktım? “Merhaba, ben hakkında bir haber yaptığınız Leo Fürchtegott'un kızıyım ve karabasanlar hakkında bir makale yazmak ister misiniz diye sormak istemiştim,” mi? Çaresizlik içinde otobüsten indim.

Hayır, tek yapabileceğim onu izlemek ve hakkında bir fikir edinmek olacaktı. Belki bu arada ilham gelirdi. Belki de bana itici gelecek, topuklarımın üzerinde geri dönerek kartvizitini ilk fırsatta çöp kutusuna atacaktım. Karnımdaki huzursuz kıpırdanmalar eşliğinde galerinin lobisinden içeri girdim.

Giriş biletimin parasını usluca ödeyip ararcasına çevreme bakındığım sırada, kasanın ardındaki gözlüklü kadın, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Ortalarda ikimizden başka hiç kimse görünmüyordu. Bir yerlerden boğuk ayak sesleri geliyordu. Bunun dışında, salonda beni elimde olmadan daha sessiz soluk almaya ve

sesimi kısmaya zorlayan, kiliselere özgü bilindik müze sessizliği hüküm sürüyordu.

“Ben... ben yaşlıların tanıtım sergisine gitmek istiyorum.”

“Yaşlıların mı?” Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Evet, şey... ben, yani büyükannem...”

“Ah, anladım. On dokuzuncu yüzyıl.”

Şimdi şaşkınlıkla dudaklarını açıp kapayan bendim.

“Nasıl?” diye kekeledim.

“On dokuzuncu yüzyıl, Caspar David Friedrich’te, yüz yirmi numaralı salon!”

Ah, bu iyiydi. Caspar David Friedrich’i biliyordum. Teşekkür ederek on dokuzuncu yüzyılı ve ona uygun olan salonu bulana dek koridorlarda bir süre kayboldum. Yaşlıları hemen görmüştüm. Hayır, önce kokularını almıştım. Nane, ıslak çocuk bezi ve yaşlanmış deri kokuyorlardı. Bazıları tekerlekli sandalyede oturuyordu, diğerleri de yürüteçlerine dayanmışlardı. Zayıf bir adam elindeki sopayı sallayarak Friedrich’in geçirdiği trajik kalp krizi hakkında ağdalı bir şeyler anlatırken, yana eğdikleri başları ve donuk gözleriyle *Tebeşir Kayalar* adlı tabloya bakıyorlardı. Evet, bunu sanat öğretmenim de anlatırdı ama bu yaşlılar sürüsü önünde böyle bir konudan söz etmek bana pek uygun gelmemişti.

Gianna’yı fazla aramam gerekmedi. Gri-bej topluluk arasında ateşböceği sürüsünün içindeki kelebek kadar göze çarpıyordu ancak keyifsiz bir kelebektir. Onu rahatsız edilmeden gözetleyebilmek için bir sütunun ardına gizlendim. İki resim arasında duvara dayanmıştı, bir elinde bloknot, diğerinde tükenmez kalem vardı, kâğıda bir kez olsun göz atmaksızın, arada sırada notlar alıyordu. Daha sonra makalesini yazacağı sırada bu notları bilgisayarının yanına bile koymayacağından emindim. Yazıyordu, çünkü ondan beklenen

buydu. Ama aslında bunu yapması gerekmiyordu. Bunları aklında tutabilirdi. Bu tür etkinlikleri bin kez ziyaret etmiş olmalıydı. En azından bana öyle gelmişti.

En ince ayrıntılara kadar inceleyerek yaptığım çıkarımlarıma kendim de şaşmışım ama doğruluklarından bir an bile şüphe etmedim. Şimdi Gianna da gözetlendiğini fark etmişti, başını kaldırınca göz göze geldik. Hemen sütunun arkasına geri çekildim. Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

Bana birini hatırlatıyordu. Karşılaştığım kadınların arasında ona benzeyenleri hafızamda taradım ama bir tane bile bulamadım. Gianna'nın ipeksi, düz ve koyu saçları vardı. Eskiden saçlarımı onunki gibi yapmak için maşa kullanırdım. Yüzü ovaldi ve dudakları yumuşaktı ama yine de sert bir havası vardı, onunla asla kavga etmek istemezdim, yoksa herhalde birbirimizi bıçaklardık.

Gözlerinin tuhaf bir rengi vardı. Kahverengi denemezdi, hayır, daha çok kehribardı. Onun da kaburgalarında tıpkı benimki gibi gram yağ yoktu ve bedeninin yuvarlaklıktan yoksun olan hatlarını giysileriyle kapatmaya çabalamamıştı. Kalçaları bir çocuğunki kadar dardı ve beden duruşu kesinlikle berbattı. Dik durup çenesini öne çıkarmış olsa, gururlu bir kadın savaşçı gibi görünebilirdi. Ama böyle durduğunda gergin omuz kaslarını on metre uzaklıktan bile görebiliyordum. Yaşı tahminime göre yirmilerin ortalarıydı. Paul gibi.

"Bu o..." diye mırıldanarak fark ettirmeden birkaç adım ilerledim. Bana kimi hatırlattığını şimdi biliyordum. Lilly'yi. Paul'ün büyük aşkını. Bana Lilly'yi hatırlatan ne Gianna'nın saç rengi ne de görüntüsüydü. Lilly iri göğüsleri ve kocaman kız çocuğu gözleriyle küçük, yumuşak ve yaramaz bir kedi yavrusunu andırırdı. Hayır, bu onun bakışlarında vardı. Lilly hep istediğini almıştı ama yine de sanki bir arayış içinde gibiydi. Sanki yaşadığı hayat ona yetmiyordu.

İstedigini büyük olasılıkla her zaman elde edememiş bir hali olsa da, Gianna'da da bu arayışı sezmiştim. Bunu çok az sezebiliyordum ama oradaydı, vardı. Paul'ün kalbinde fırtınalar estiren de herhalde Lilly'deki bu arayış olmalıydı. Acaba bu fırtınalar babamın kalbinde de esmiş miydi?

Babam, Lilly'ye kur yapmadığına dair yemin etmişti. Hayır, ona göre bunun tersi olmuştu. Lilly ona âşık olmuş ve bunun üzerine Paul'ü terk etmişti. Ben de ona inanmıştım. Ama o zaman neden bana Gianna'nın adresini vermişti? Çarşamba akşamları geriatrik bir sanat etkinliğinde yaşlılara eşlik eden bir gazeteci kızın kartviziti ne anlama geliyordu? Özellikle bu kızı ağzı sıkı biri olarak görmesinin nedeni neydi? Yoksa bunu ona yaptıran hormonları mıydı?

Babamın Paul ve Lilly'yle ilgili anlattıklarından ilk kez şüphe ediyordum. Acıyla iç geçirerek bakışlarımı çevrede dolaştırdım. Gianna Vespucci görevi karaya oturmuştu. Bay Schütz annemde şansını denemeye kalkıştıktan sonra ben de babamın sevgililerinden biriyle mi işbirliği yapacaktım? Bu konu kapanmıştı. Geri dönüp buradan gitmek istiyordum. Ama karşımda asılı duran tablo birkaç saniye içinde beni büyük bir güçle içine çekiverdi, karar vermek bir yana, birden hiçbir şey düşünemez oldum.

Tablo büyük değildi ve koyu mavi-altın sarısı çerçevesi fazla sıradandı. Ama resmin kendisi âdeta ruhuma işlemişti. İçgüdüsel bir hareketle elimi göğsüme koydum çünkü son zamanlarda sanki doğru dürüst soluk alamıyormuş gibi hissediyordum. Parmak uçlarım karıncalanmaya başlamış, sırtımdaki tüyler dikilmişti. Tenim soğumuştu ama altında akan kanım sanki ateşim çıkmış gibi kaynıyordu.

"*Kaybolan Umut,*" diyebilirdim güçlükle. Harfler gözlerimin önünde dans etti ama resim önümde şeffafça süzüldü. Çok yakındı, fazla yakın. Beni içine çekiyordu. Tıpkı ortasında duran ve sadece güvertesi görünebilen gemi gibi, beni de kutupların karanlık hiçliğine çeken

kırk buz parçalarının keskin kenarlarını hissedebiliyordum. Buz çok geçmeden gemiyle birlikte tüm cesetleri ve onların kaybolan tüm hayallerini sulara gömecekti... Ben de oradaydım... Onlardan biriydim. Artık resmi görmüyordum. Doğrudan kalbimin içine bakıyordum. Öne doğru sendeleyip ellerimle tabloya tutundum. Tırnaklarım kurumuş yağlıboyayı hafifçe kazıdı. Sonra alnım boğuk bir sesle duvara vurdu.

“Hey, dikkat et, o resim çok değerli.” Biri bileğimden tutup tekrar dengemi bulmamda bana yardım etti. “Dokunmak yasak. Korkma, kimse görmedi.”

“Ben...” Dilimdeki tatlımsı tadın yok olması için yutkundum. “Hava çok boğucu. Resim... öyle soğuk ki.”

“Evet, içerideki hava berbat, bunu yüksek sesle söyleyebilirsin. Üstelik cereyan yapıyor. Her şey yolunda mı? Sakın şimdi bir de üstüme kusmaya kalkma.”

Yavaş yavaş tekrar net görmeye başlarken beni tutan kişinin Gianna olduğunu fark etmiştim. Şimdi beni bırakmıştı ama onun korkusunu hissedebiliyordum. Korkuyordu.

“Hayır, kusmam. İyiyim, gerçekten,” diye mekanik bir sesle yanıtladım.

“Umarım öylesindir.” Gianna bana doğrudan bakmıyordu. Kehribar gözleri giysilerimin, saçlarımın ve ayakkabılarımın üzerinde dolaştı. Ama gözlerini bakışlarımdan kaçırdı.

“O zaman öbür tarafa gideyim.” Moruklar kulübünü gösterdi. Kısa bir gülümseme biraz aralık duran dişlerini ortaya çıkardı. “Oysa biraz önce onlardan birinin yere yığılacağını sanmıştım.”

“Ölüm kokuyorlar,” diye fısıldadım.

“Ne... ben mi? Bana mı dedin?” Gianna sarardı, zeytin rengi teninin altında yeşilimsi bir parlıltı oluştu.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak kendimi sakinleştirmek için elimle enseme ovdum. "Yaşlı insanlar. Bunun resimle bir ilgisi var ve sonra..." Aman Tanrım, burada neler saçmalıyordum? *Şansını kullan, Elisabeth*, diyerek aklımı başımı toplamaya çalıştım. Tam yanı başında duruyor. Onunla konuşmaya çalış.

"Füssli'nin *Karabasan* adlı tablosunu biliyor musunuz?" diye ağzımdan çıkıverdi.

Gianna kuşkuyla bana baktı. Hâlâ doğrudan gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyordu. Ona tekin gelmemiştim. Tıpkı Paul'e gelmediğim gibi.

"Elbette." Omuzlarını silkti. "Ee?"

"Bence o da tuhaf." Eğer hemen bir U dönüşü yapmazsam, kaçıp gidecekti. Gianna o sırada *Deniz Kenarında Keşiş* tablosunun başında toplanmış olan yaşlılardan tarafa doğru dönerek bir şey arar gibi bakındı. Sonra tekrar bana döndü.

"Bunun gibi mi?" Rahatsız olmuş bir tavırla *Kaybolan Umut*'u gösterdi. "Ama resimler hiçbir şekilde birbiriyle kıyaslanamaz. Yoksa genellikle romantizmle mi ilgileniyorsun? Ürpertici romantizmle?"

Burnumdan soludum. Evet, buna yakın ifade edilebilirdi. Gianna'nın yüz ifadesi gittikçe şüpheci olmaya başlamıştı. Huzursuz olmuş bir tavırla omuzlarını kaldırdı.

"Böyle durmaya devam edersen sırtın ağrır," dedim. Zaten işin içine etmiştim, artık rahatça sıvayabilirdim. Bu yüzden ona 'sen' demekte bir sakınca görmedim. Sonuçta o da bana 'sen' demişti.

"Zaten ağrıyor," dedi çabucak. Sonra kendini güvene almak istermiş gibi geriye doğru bir adım atıp şüpheyle yüzüme baktı. "Baksana, birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Hayır, biz değil, ama... babamı tanıyorsun. Leopold Fürchtegott." İçgüdüsel bir düşünceyle onun eski soyadını bildiğini düşünmüştüm.

Bu soyadı bilimsel makaleler yazdığında ya da konferanslarında kullanırdı.

Gianna bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

“Yok, yok! Onunla uyku konulu bir konferansta tanışmışsın, orada konuşmacıydı, herhalde en önemlilerinden.”

Gianna öfkeyle inledi.

“Neredeyse her gün bir konferansa gidiyorum ve hakkında yazılar yazıyorum, konuşmacıların tümünün adlarını aklımda tutamam. Günde kaç kişiyle karşılaşıyorum sanıyorsun? Hem de yıllardır!” Sesinden ve mimiklerinden tüm bu insanlarla karşılaşp sonra tekrar unutmayı pek harika bulmadığı belliydi. Ama bu bana yeni bir umut vermişti. Eğer babamı tanımamışsa, o zaman bu ikisi yatağa girmemişler demekti.

“Fark etmez,” dedim neredeyse mutluluktan havalara uçacakmış gibi. O sırada sırtıttığımı fark ettim. “Şimdi tanışmış olduk.” Seni ağabeyimle de tanıştıracacağım. Hislerim beni aldatmıyorsa, Paul’ü François’dan kurtarmak için Gianna’yı yem olarak kullanacaktım. Tam Paul’e göreydi. Belki de babamın yanlış değerlendirmesine karşın, Tillmann ve benim için de doğru kişiydi. “Akşam yemeğine bize gelmek ister misin?”

“Biz’ kim?” diye sordu Gianna soğuk bir tavırla. Yaşlılardan yana bir kez daha baktı ama onlar meşgul görünüyordu.

“Ağabeyim, Tillmann ve ben. Özellikle ağabeyim. Lütfen, Gianna.”

“Adımı biliyor musun?”

“Şey. Evet. Gianna Vespucci.” Kasılmış parmaklarımı ona uzattım.

“Ben Elisabeth Sturm. Ellie.”

Gianna elimi görmezden geldi. “Demin babanın soyadının Fürchtegott olduğunu söylememiş miydin?” Tekrar bir adım geri

attı ama sözlerimin anlaşılması için bağırarak istemediğimden, aynı anda ben de bir adım ilerledim.

“Evet, evet, bu doğru,” diye onu rahatlatmaya çalıştım. “Ben annemin soyadını kullanıyorum. Sturm. Ama ağabeyimin soyadı Fürchtegott. Yani babamın soyadını kullanıyor. Çok da güzel gözleri vardır. Çelik mavisi.”

Gianna başını iki yana sallarken büsbütün afallamış yüz ifadesi ağzından çıkan hafif bir korku nidasıyla birleşti.

“Doğru mu anladım: Seni hiç tanımıyorum ve sen ağabeyinle aramı yapmak için beni eve, yemeğe mi çağırıyorsun?”

Kahkahamı zorlukla bastırırken korkunç bir şekilde birbirine girmiş olan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

“Hayır. Bu sadece güzel bir yan etki olurdu çünkü...” Çünkü ağabeyim eşcinsel olduğunu sanıyor, mu diyecektim? Saçma. “Aslında konu başka. Sana gazeteci olarak ihtiyacım var. Sana bir şey anlatmamız gerek. Ya da göstermemiz. Umarım gösterebiliriz. Eğer o zamana dek işe yararsa. Daha delik delmemiz gerek,” dedim. Abuk sabuk konuşuyordum. Acilen insanlar arasına karışıp daha sık sohbet etmem gerekiyordu. Nasıl konuşulacağını tamamen unutmuştum. Sanki daha önce çok biliyormuşum gibi.

“Peki ne hakkında haber yapacağım?”

“Bunu söyleyemem. Şimdi değil. Üzgünüm.” Özür dilercesine ellerimi kaldırdım. “Önce seni biraz tanımam gerek.”

“Haberini yaptığım her kaçıkla dost olacak zamanım ve isteğim olduğunu mu sanıyorsun?” diye çıktı Gianna. “Aslında çoktan bilgisayarın başına geçip şu saçmalığı yazmaya başlamalıym çünkü yarın gazetede yer alacak ve...”

"Tamam, peki. Çok işin var. Anlıyorum. Para sorun değil." Pantolonumun cebinden bir deste ellilik çıkardım. "Başlangıç için bu yeter mi?"

Gianna'nın şahin gözleri donakaldı, sonra öfkeyle kısıldı.

"Şimdi de ağabeyinle buluşmam için para mı teklif ediyorsun? Bak kızım, ben fahişe değilim!"

Gianna sesini yükseltmişti, "fahişe" sözüne başlarını çeviren yaşlı adamlardan birkaçı bize ilgiyle baktı. Gianna onlara nazıkçe gülümsedi.

"Hayır, öyle değil!" diye ona karşı çıktım. Bu sohbet gittikçe sinirimi bozmaya başlamıştı. Tillmann'la yaptığım konuşmalar bunun yanında sağlık kürü gibi kalırdı. "Bu senin, şey, gazetecilik görevin için. Bir avans. Elbette sende kalabilir Ayrıca istersen erkek arkadaşını ya da kocanı da getirebilirsin."

"İkisi de yok."

"Harika," diye iç geçirerek yine sııttım. Gianna üzerime yürüyecekmiş gibiydi.

"Evet, bence de harika," dedi öfkeyle. "Her akşam tek başına bilgisayarın başında oturup yemek yapmaya zaman bulamadığın için, beş para etmez hazır yiyecek tıkmak gerçekten harika." Bunu dedikten sonra sırtını dikleştirdi. Boyu birden benden beş santim uzamıştı. Ben de dik durdum ama onunla boy ölçüşmeye kalkmadım. Bana tepeden bakıyordu. İlk kez tesadüfen göz göze gelince doğrudan gözlerimin içine baktı. Evet, korkuyordu. Ama bu bakışlarda bir nebze merak da yok muydu?

"Gianna... tüm bunların saçma göründüğünü biliyorum. Tacizci falan değilim."

"Dışarıda dolaşan tacizciler böyle olduklarını itiraf ederler mi sanıyorsun?"

"Hayır, herhalde etmezler. Gianna, lütfen, seni görmek için buraya özellikle geldim, babam böyle olmasını istedi ve..." Babam aklıma gelince boğazıma bir şey düğümlendi. Çok, çok uzaklardaydı. "Lütfen. Lütfen bize gel. Sadece bir akşam, bir saat, yemek için güzel bir şeyler hazırlarım ve..." Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Onları öfkeyle sildim.

Gianna bir süre sustu. Bu saniyeleri babama olan özlemimi bastırmaya çalışarak geçirdim. Bu konuda artık idmanlı sayılırdım.

Kendimi toparladığım anda Gianna şaşılacak bir yumuşaklıkla "Tamam," dedi. "Bir saat. Ne zaman?"

"Cumartesi olur mu? Saat altı civarında?" Randevuyu daha geçce atmak istemiyordum. Bu, şüphelerini güçlendirebilirdi. Diğer yandan Paul de biraz kendine gelmiş olurdu. Ayrıca cumartesi günü sergi açılışı olmayacağını biliyordum. Paul ve Tillmann'ın bolca zamanları olacaktı. Gianna çantasından ajandasını çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

"Saat yirmi birde Dialog Im Dunkeln'da²⁵ katılmam gereken bir etkinlik daha var."

"Orası bizim sokakta! Kaderin bir cilvesi, değil mi?" Sevincimi belli etmemeye çalıştım çünkü görünüşe bakılırsa Gianna mutluluk patlamalarından pek hoşlanmıyordu. Sanki gösterdiği cesarete pişman olmuş gibiydi.

"Alter Wandrahm, 10," dedim çabucak. "Paul Fürchtegott. Teşekkürler! Çok hoş bir dairesi var, hemen denize karşı, odaları kocaman ve..." Sıçan kaynıyor. Gümüşçün. François. Karabasan. Parayı Gianna'nın avucuna sıkıştırmaya yeltendim. Ama almadı.

"O halde cumartesiye," dedi soğukça. Sonra arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

“Başardım,” diye fısıldadım hoşnut bir sesle. Gözlerimi kapayarak *Kaybolan Umut*’un yanında duvara yaslandım ve derin bir soluk aldım. Gianna bana bir nebze bile güvenmemiştii ama ne yapıp edip merakını uyandırmayı başarmıştım. Belki de bu en önemli adımdı. Cumartesi akşamı bizi sempatik bulduğu ve Paul’ü cinsel karmaşasından uyandırabildiği takdirde, büyük olasılıkla onu yakından tanıma fırsatını elde edebilecektim. Sırrımızı onunla paylaşmak için henüz çok erkendi, çok çok erken.

Ama Paul ondan hoşlanırsa, bu bana yeter de artardı. Çünkü bu, dayanması için ihtiyacı olan gücü ona verebilirdi.

BİR PARÇA TESELLİ

“Tanrım, ne budalayım...” Öfkeyle elimi alnıma vurdum. Biraz önce Tillmann’a Gianna’yla yaptığım konuşmadan söz etmiştim ve (Paul’ü François’dan ayırma tekniklerini hevesle kullansam da, anlaşılan bu işten yüzümün akıyla çıkamamıştım) tam ona çöpçatanlık hikâyemi anlattığım sırada bunu çok daha kolaylaştırabileceğim aklıma geldi. Paul’ün mavi gözlerini övmek yerine onun sanata olan sözde düşkünlüğünden söz etmem gerekirdi. Bu, ne de olsa ikisini birbirine daha yakınlaştıracak bir konuydu.

Tillmann sırtmasını gizlemeye gerek görmedi.

“Ama geliyor, değil mi?” diye ısrarla sordu.

Artık bundan pek emin olmasam da, “Umarım,” dedim. Onun yerinde olsam herhalde evden dışarı çıkmazdım.

“Nasıl biri?” Tillmann dar yatağında duvara dayanarak akşamki konuşma terapilerimizin başlamış olduğunu böylece göstermiş oldu. Bu durum başka türlü ifade edilemezdi. Gün boyunca tek başıma evde oturmuştum ve Paul’le ikisi eve gelir gelmez Tillmann’la kafa kafaya verip her şeyi doğru yaptığımıza ve bu geceyi atlatacağımıza dair birbirimizi ikna etmeye çalışmıştık.

“Sana göre değil,” dedim ikna edici bir ses tonuyla. Tillman hiçbir şekilde Gianna’ya yakınlaşma fikrine kapılmamalıydı. “Fazla yaşlı. Yirmilerinin ortasında olmalı.”

Tillmann kayıtsızca omuz silkti. “İlk sevgilim benden beş yaş büyüktü. Ne olmuş?”

“Ondan uzak duracaksın, yoksa eve geri dönersin, anladın mı?” Sesimin elimden geldiğince tehditkâr çıkmasına çabaladım.

Tillmann her zamanki gibi etkilenmediğini gösterdi. “Onu tarif etsene. Sende nasıl bir etki bıraktı?”

“Hımm... yardım etme kompleksi olan, akli karışık bir genç kadın. Yirmi dört, yirmi beş olmalı ve duruşu çok kötü.”

“Kulağa hiç de acar bir gazeteci gibi gelmiyor Peki güzel mi bari?”

“Evet, öyle, bu tip kadından hoşlanan erkekler için,” diye aksi bir tavırla ekledim. “Beni ilgilendiren beden ölçüsü değil, güvenilir biri olup olmadığı. Babamın neden onu ideal işbirlikçi olarak gördüğünü merak ediyorum. Mutlaka bir bildiği vardır.”

“Bak, Ellie...” Tillmann’ın sesi ciddileşti, yüzündeki sırıtma yok oldu. “Babanın ölmüş olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Ölü” kelimesi üzerimde kırbaç gibi şakladı. Ayaklarım çekildi çünkü ayağa kalkıp oradan gitmek istiyordum. Beni orada tutan, sadece Tillmann’ın yakıcı bakışları oldu. Onun felaket anlayışından ve açık sözlülüğünden nefret ediyordum ama yerimde kaldım.

“Elbette düşündüm!” diye hırçın bir sesle bağırdım. “Ne sandın? Gerçeklerden kaçtığımı mı? Ağabeyimin ruhunu kurtarmakla ya da Colin’i özlemekle -ki bu mümkün değil- meşgul olmadığım zamanlarda bundan başka hiçbir şey düşünmüyorum çünkü... ah, sen bunları anlamazsın!”

Tillmann sustu ama neredeyse acımasız bir merakla bana bakmaya devam etti.

“Neredeyse her gece rüyamda onu görüyorum... annemle birlikte onu geri getirmişiz ama o çok yorgun, sürekli yorgun. Sadece bizim için geri dönüyor. Aslında hiç orada olmak istemiyor ama onu bırakmıyoruz çünkü onu ikinci kez kaybetmeye dayanamayacağımızı biliyoruz.” Sözlerim kulağa öylesine kesin geliyordu ki kalbim ağrımaya başlamıştı. Boğazıma yine Gianna’yla konuşurken zorla yutkunup itebildiğim o kalın yumru oturmuştu.

“Onun artık burada olmadığına dair bir kanıt bulursam, ancak o zaman inanırım. Ancak o zaman! Hâlâ bir şeyler yapmak mümkün. Şimdi bana öyle bakmayı kes, tüm bu karmaşanın benim suçum olduğunu biliyorum. Eğer öldüyse, bunun suçlusu benim!”

Tillmann’ın gözyaşlarını görmemesi için arkamı dönüp yüzümü yastığa bastırdım. Colin’in yanında ağlarken kendimi hiç iğrenç hissetmiyordum. Ama Tillmann’da böyle değildi. Onun yanındayken gözyaşlarımın bir tekini bile göstermek istemiyordum. Bundan hoşlanmadığından emindim. Ayağa kalkıp odadan çıkardı. Tessa’yla karşılaşmamızdan sonra onun yanında ağladığımda, durum başkaydı. İkimiz de şok geçiriyorduk. Herhalde o zaman ağladığımı bile fark etmemişti. Ama erkekler sulu gözlü kızlardan hoşlanmazdı, bu en eski yasaydı.

Tam da böyle oldu. Yatağının yaylarının gıcırdadığını duydum, sonra ayak sesleri uzaklaştı. Bu beni şaşırtmamıştı, yine de çok öfkelen dim ve tüm şiddetimle duvara tekme attım.

“Burada delireceğim,” diye hıçkırarak yastığımı yumrukladım. Kendimi kapatılmış, su, sis ve sıçanlarla kuşatılmış hissediyordum. Bu akşam büyük olasılıkla Paul’e tekrar musallat olacak karabasan dan korkuyordum, yine elimiz kolumuz bağlı olacaktı, hiçbir şey yapamayacaktık... Bu ev tam bir hapishaneydi. Ormanı ve Colin’in evini, orada her zaman hissettiğim huzuru özlemiştim. Tessa ortaya çıkana dek. O her şeyi mahvetmişti.

Tillmann'ın ayak sesleri tekrar yaklaştı. Soluğumu tuttum. Yastığımın yanı başına hışırdayan bir şey düştü, hemen ardından burnuma yumuşak bir kakao kokusu geldi.

“Birini teselli etme işinde pek iyi sayılmam,” dedi Tillmann duygusuz bir sesle. Duvardaki alışılmış yerini alırken yatak yine gıcırdadı. “Ama çikolata fena olmaz. İçinde keyif veren bir şeyler var”

Gözyaşlarım akarken gülmeye başladım. Şu anda canım gerçekten çikolata istemiyordu. Yine de pakete uzanıp bir parça ağzıma attım. Tillmann'a hâlâ bakmak istemiyordum.

“Bence kendini biraz sert yargılıyorsun, Ellie.” Tillmann yine akıl hocası gibi konuşmaya başlamıştı. Ama artık bunun kalıtsal olduğunu öğrenmiştim. “Yarın yeryüzüne bir göktaşı düşecek olsa, gizlice yellenip gezegeni yörüngesinden çıkardığın için kendini suçlayacaksın.”

Yanıt verme cesaretini bulmadan önce blucinimin cebinden bir mendil çıkarıp burnumu kuvvetle sümkürdüm.

“Annemin o koca evde tek başına oturup benden gizlice nefret ettiği düşüncesine katlanamıyorum. Artık hiç kimsesi kalmadı. Ama sürekli kendimi savunmak zorunda olduğum hissine kapıldığım için onunla birlikte olmaya da katlanamıyorum. Aynı zamanda ona çok acıyorum. Ona çok acıyorum!”

“Evet ama annen bir yetişkin. Ayrıca... seninle konuştuklarıyla ilgili babamı biraz sıkıştırdım. Baştan sona yanılıyorsun, Ellie.”

“Annem ona bir şeyler anlatmış mı?”

“Hayır, bunu yapmamış. Babam da babanın kaybolduğunu düşünüyor. Ama annen bunu uzun zamandır beklediğini ve bu tür kritik durumların hep yaşandığını söylemiş.”

“Kritik durumlar mı?” Tillmann’a döndüm çünkü gözyaşlarım az da olsa dinmişti. Kritik durumlar.. bu oldukça hoş bir basitleştirmeydi. Annem için tipik bir durum.

Tillmann başını salladı. “Onu çok fazla özlediğini ama ortadan kaybolacağından sürekli korkmanın bazen neredeyse daha kötü olduğunu söylemiş. Senin için çok endişeleniyor. Onu aramaya kalkacağından korkuyor. Bunu bekliyor ve ruhunun bundan zarar görmemesini umuyor. Babama böyle demiş. Bunlar da kulağa, pek senden nefret ediyormuş gibi gelmiyor.”

Bir parça daha çikolata alıp dilimin üzerinde erittim. Üzerine buzdolabının kokusu sinmiş olsa da beni teselli edebiliyordu. Ancak Tillmann’ın sözleri beni ne rahatlatmış ne de içimdeki suçluluk duygusundan kurtarabilmişti.

“Ayrıca bence kendine fazla yükleniyorsun. Ağabeyini kurtarmaya çalışıyorsun, zaten Colin’le olmak hiç kolay değil. Bunun yanı sıra bitirme sınavlarını veriyorsun. Kendine biraz hoşgörülü davranman gerek. Gerçekten, biraz gevşe, Ellie.”

“Gevşe,” diye homurdandım. “Pöff...” Bunun nasıl olacağı her zaman bir muammaydı. Bir emirle gevşeyebilmek. Bu sözü ilk kez duymuyordum. Yine de Tillmann’ın dediğini yapacağımı biliyordum. O benden böyle bir şey beklemiyordu. Bunu onun için yapmayacaktım. Bunu kendim için yapmam gerekiyordu.

“Ayrıca...” Tillmann kollarını başının arkasına koydu ve çene kemiklerini çatırdatarak esnedi. “Ayrıca sana bir sürprizim var.” Tepemdeki rafı işaret etti. “Doktor çantasının arkasında.”

Ayağa kalkıp çantayı yana ittim.

“Kamera!” Tillmann başarmıştı! Delik açılmış, kamera pozisyonunu almıştı. Denemek için çalıştırıp objektiften baktım. Tam olarak Paul’ün yatağına doğru çevrilmiş, etkileyici bir açıyla pencereyi de içine alacak şekilde ayarlanmıştı.

“En düşük kalitede üç saat çekim yapabilir,” dedi Tillmann gururla. “Yani rahatça uyuyakalabiliriz. Sadece zamanında çalıştırmamız gerek. Bunu da yapabiliriz herhalde.”

“Peki ya fark ederse? Gözetlendiğini hissederse ne olacak?” diye sordum. Sesim bir anda tiz çıkmıştı. “Karabasanların varlıklarından haberdar olunmasından hoşlanmadıklarını biliyorsun.”

“Bu sadece bir kamera. Bir mercek. İnsan değil. Sence?” Tillmann kısa bir an alt dudağını ısırıldı. O da tıpkı benim gibi emin değildi. Colin’in olağanüstü hassas bir içgüdüsü vardı. Bir kameranın çalıştığını hemen fark ederdi. Hayır, belli bir amaçla çalışıyorsa, hemen anlardı. Öte yandan, bugün neredeyse her yerde kameralar vardı. Google Earth’ten hemen hemen her ev gözetlenebilirdi. Bu karabasanları avlanmaktan alıkoyacak değildi ya.

Saatime baktım. Geceyarısına az kalmıştı.

“Hortlaklar saati...” dedim alçak sesle. Büyülenmiş gibi kulak kabarttık. Klozetin sifon sesi duyuldu, bu tanıdık bir sestiydi ama kalbimin atışlarını kafamın içinde daha yüksek hissediyordum. Şimdi de banyo kapısı kapanmıştı. Demek Paul şu anda yatağa gidiyordu.

Tillmann ayağa kalkıp yanıma geldi, kamerayı kontrol etmek için objektiften baktı ve çalıştırma düğmesine bastı.

“Kamera kayıttı.”

Bakışlarını aradım. Son gördüğüm insan o olabilirdi. Tillmann’ın badem gözleri sakın bir bakışla bana baktı ama her zamanki gibi dikkatliydi. Colin ne demişti? *Ondan bir şey kaçmaz*. Avantajım tam da buydu. Avuç içlerim sanki parlamaya başlamıştı. İnsan tenine dokunmak istiyorlardı. Yaşamı hissedebilmekten emin olmak istiyorlardı.

Çilli yanağını okşama dürtümü bastırarak sırtımı döndüm ve boylu boyunca yatağıma uzandım. Tıpkı çocukken örümceklerden ve cadılardan korktuğum zaman yaptığım gibi yorganı çeneme

kadar çektim. O zamanlar bedenimin üzerindeki yumuşak kumaş tüm kötülükleri benden uzak tutabilecekmiş gibi hissettirirdi. Ama artık işe yaramıyordu.

Tillmann bağdaş kurarak karşıma oturup duvara yaslandı ve yorganı omuzlarına örttü. Tıpkı ormandaki terleme çadırındaki gibi.

“Biraz uyumaya çalış,” dedi. “Elimden geldiğince uyanık kalmaya çalışacağım.”

Dehşetin yaklaştığını hissediyordum. Leş kokusu yavaş yavaş kapalı pencereden içeri sızmaya başlamıştı ve bedenimin her hücresi korkuyla titriyordu ama bilincim yine de karanlığa karşı verdiği umutsuz savaşı birkaç dakika içinde kaybetmişti.

YAKIN ÇEKİMLER

Yukarıdan, güvenli bir uzaklıktan yaklaştım. Sadece onu seyretmek istiyordum. Bunu yapmak çok güzeldi. Birkaç metre daha alçaldım. Şimdi tuzun ve köpüklerin kokusunu alabiliyordum. Dalgaların sesini duyuyordum ama bana bir şey yapamazlardı. Onlar için gelmemiştim. O'nun için gelmiştim.

Hareketlerini ebediyen hafızama kazımak istiyordum. Havaya sıçrayıp bedeninin üstünü esnek bir hareketle döndürerek yumruğunu öne doğru uzatırken, kimonosunun yıpranmış, ince kumaşı rüzgârda dalgalanıyordu. Dalgalar ayak bileklerini yalıyordu ama o bir saniye olsun sendelemiyordu. Dengesi kusursuzdu.

Rakibi görünmezdi, gözkapakları kapalıydı. Tamamen kendine dönüktü. Bir tek anı bile kaçırmamak için gözlerimi bir kez olsun kırpmadan ona baktığım halde beni görmüyordu. Her salise değerliydi. İzlediğim şeyi seviyordum. Öyle çok seviyordum ki gümbürdeyerek üzerimde yükselen kara gölgeden bile kendimi kurtaramamıştım. Arkamı dönüp bakmadım. Beni onunla birlikte gömecekti. Dev dalga üzerime yıkılıp beni okyanusun karanlık boşluğuna doğru çekerken gülümsedim.

Suyun baskısı azaldı ve karanlık aydınlandı. Artık denizde değildim. Tanımadığım bir dairedeydim ama orası benim evimdi. Orada

ilk gecemdi. Dışarı baktım. Dev gibi bir şehrin ortasındaydım –o kadar büyüktü ki sınırlarını tahmin edemiyordum. Diğerlerinin yanı sıra önümde duran baş döndürücü yükseklikteki bina, sisli gecenin içinde gökyüzüne uzanıyordu. Binaların arasında dümdüz uzanan dar sokaklar vardı. Etrafta bir tek ağaç bile yoktu. Pencereelerde ışık yanmıyordu. Yolda giden hiçbir araba yoktu. Dışarıdaki insanların hepsi uyuyordu. Ya da çoktan ölmüşlerdi.

Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yanımda yatacak birini bulmam gerekiyordu. Çünkü yalnız kalırsam, bu gece sağ çıkamayacaktım.

Aceleyle evimden çıktım ve ıssız sokaklarda dolaşmaya başladım, evlerin pencerelerinden içeri baktım ama hepsinin perdeleri bile kapalıydı. Bir gökdelenin kapısında durup adam boyu yükseklikteki zillerine çaresizlik içinde iki elimle bastım. Hiç kimse kapıyı açmadı. Diafonlar sessiz kaldı.

Artık adımlarım ağırlaşmaya, nabzım zayıflamaya başlamıştı. Arkamdan geliyorlardı. Pusuya yatmışlardı. Bakışlarını, aç soluklarını hissedebiliyordum. Çürük kokusu burnumu sızlatıyordu. Dar bir sokağa girip açık bir kapı bulduğum sırada kanal kapaklarından çıkan sıçanlar pantolon paçalarımaya doğru sürünmeye, pençelerini çıplak bedenime batırmaya başlamışlardı. Soluk soluğa kapıdan içeri süzıldüm ve evdeki tek odaya çıkan dar merdivenleri tırmandım. Köşede kocaman, geniş bir yatak duruyordu, üzerine kadife bir örtü yayılmıştı ve içeriyi titrek bir mum ışığı aydınlatıyordu. Emekleyerek yatağa doğru sürüklendim, elimi şiltenin üzerine koyarak parmaklarımı ince çarşaflara geçirdim ve kendimi yukarı çektim. Ama başaramadım. Külçe gibiydim. Sonra biri hafifçe omuzlarımdan kavrayıp beni kendine çekti.

“Grischa,” diye yorgun bir sesle mırıldandım. “Sensin.”

Evet, oydu. Bu gece beni kolları arasında tutacaktı. Onun yanında güvendeydim. Kollarımı onun sıcak boynuna doladım ve kalp atışlarını duyabilmek için kulağımı göğsüne bastırdım. Güçlü ve düzenli atıyordu. Grischa kollarımı boynundan çözmeye çalıştı ama buna izin veremezdim. Bu benim ölümüm olurdu. Parmaklarımı sıkıca birbirine kenetleyip sadece kalbine odaklandım... O attığı sürece yaşayacaktık...

"Ellie. Uyan artık. Soluk alamıyorum. Hey! Ellie!"

Öyle hızlı sıçramıştım ki alnımı Tillmann'ın çenesine çarptım. Dişleri metalik bir ses çıkararak birbirine vurdu. Yataktan düşmeyi göze alarak şimşek hızıyla yana yuvarlandım çünkü kızışmış bir diş köpek gibi onun boynuna sarılmaktansa tepeüstü yere çakılmaya razıydım. Ama düşmedim. Anlaşılan, Tillmann'ın yatağı bir gecede genişlemişti. Yoksa Paul'ün odasında mı yatıyorduk?

Şaşkınlıkla çevreme bakındım. Hayır, kendi odamızdaydık ve her şey eskisi gibi görünüyordu –sadece bir farkla, yataklarımız yan yana duruyordu.

"Ne olur ne olmaz diye," dedi Tillmann acıyan çenesini ovuşturarak. "Çok huzursuz uyuyordun. Sanırım Colin'le arandaki sonu yavaş yavaş açıklığa kavuştursan iyi olacak."

Hemen kızardım. "Biraz önce rüyamda gördüğüm Colin değildi."

"Değil miydi?" Tillmann alayla gülümsedi. "Yoksa ben miydim?"

"Hayır! Rüyamdaki kişi... Bunun önemi yok." Ah, elbette vardı. Çünkü rüyamda ikinci defa Grischa'yı görmüş, ikisinde de başka bir erkeğin kollarında uyanmıştım. Ama ne yazık ki bu kez Colin yerine bu kişi Tillmann'dı. Lanet olsun, ne diye Grischa'yı görüp duruyordum? Rüyadaki sahneleri aklımdan çıkarmak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

“Özür dilerim,” dedim sertçe. “Sana yaklaşmak istemedim.” Sonra Tillmann’ın sağ elinde kamerayı tuttuğunu görünce kalbim ansızın korkuyla çarpmaya başladı. “Paul! Paul’e bakmam gerek...”

“Ben çoktan baktım. Her şey yolunda. Huzur içinde horluyor.”

Rahat bir soluk alarak kendimi tekrar yatağa bıraktım. Kulaklarımda hâlâ Tillmann’ın derinden gelen, düzenli kalp atışları yankılanıyordu ve bedeninin sıcaklığını sol yanağımda hafifçe hissediyordum.

“O uyurken kaydı kontrol etmemiz gerek.” Tillmann kamerayı salladı. “Paul’ün dizüstü bilgisayarını alalım.”

Zaten tuvalete gitmem gerekiyordu. Birkaç dakikalığına kendimle baş başa kalmalıydım. Neredeyse Colin’i aldatmış gibi hissediyordum, hem de iki defa. Rüyamda Grischa’yla, gerçekte ise Tillmann’la. İkisi de kendi inisiyatifim dışında olmuştu ama bu durumu daha iyi yapmıyordu. O anda kendimi frenlemek şöyle dursun, bu yakınlığı aramıştım.

Tillmann’ın Colin “sorunu”nu açıklığa kavuşturma önerisi belki de hiç yanlış değildi. Daha sonra ki gecelerde rüyamda Colin’i (ya da Grischa’yı?) görürken ya da üzerime saldıran karabasanlardan kendimi korumaya çalışırken kimbilir Tillmann’la ne haltlar yiyecektim. Ama Colin’in karşısına çıkmaya hâlâ cesaretim yoktu. İçimdeki korku çok büyüktü. Beni ona götürecek işareti bekliyordum ama ya bu işaret hiçbir zaman gelmezse ne olacaktı? Ya günün birinde benden vazgeçecek olursa?

Banyodan çıktıktan sonra Paul’ün dizüstü bilgisayarını aldım. Saatlerce internetten siparişler verip durduğu için oturma odasındaki koltuklardan birinin üstünde duruyordu. Bu arada Tillmann giyinmişti. Kameradan çıkardığı hafıza kartını ustaca bir el hareketiyle bilgisayarın yanındaki okuyucuya soktu.

Ekranda dosya bilgileri görüldüğü sırada, “Siktir,” diye alçak sesle sövdü.

“Ne oldu? Sorun mu var?” diye sabırsızlıkla sordum omzunun üstünden bakarak. Oysa başka birinin bunu bana yapmasından nefret ederdim.

“Dosya hacmi çok az. Sadece on dört megabayt. Ama hafıza kartı yedi cigabayt tutuyor.”

“Hadi başlat şunu! Filmi oynat!” Bilgisayarı önünden çekip almak istediğim sırada ekranda kum saati belirdi ve Media Player açıldı. İşte Paul karşımızdaydı, yatakta uyuyordu. Bu görüntü bana ilk anda öyle mahrem gelmişti ki, kendimden utanarak gözlerimi kaçırdım.

“Böyle yapma, Ellie,” dedi Tillmann donuk bir sesle. “Daha demin hiç utanmadan kendini kollarıma atmıştın.”

“Kendimi kollarına falan atmadım! Ayrıca o da çok utanç vericiydi.”

Tillmann itirazlarıma sesini çıkarmadı. Görüntüyü sağa doğru kaydırды. Paul hâlâ sırtüstü uyuyordu. Sonra görüntü hafifçe titredi. Ve karardı. Kayıt bitmişti.

“Kahretsin!” diye homurdandı Tillmann. “Böyle olacağını biliyordum. Kayıt kesildi.”

“Hiçbir şey yok mu? Bir ipucu falan? Son saniyelere git ve sesi sonuna kadar aç.” Emir verme tonum hiç de nazik sayılmazdı ama Tillmann buna alışmış olmalıydı. Onun da beni kadife eldivenle okşadığı söylenemezdi. Ah, mucize olmuş, sözümü dinlemişti.

Paul’ün düzensiz ve sıkıntılı horlaması hoparlörlerden yankılandı. Dikkatimi filmdeki seslere öylesine vermiştim ki kulağımdaki tüylerin titrediğini hissediyordum.

“Dur!” diye bağırdım. “Geriye sar.”

Şimdi Tillmann da duymuştu. Çok zor fark edilen, düzenli şapırtılardı. Kulaçlar:

“Demek yanılmadık. Sudan geliyormuş,” dedi Tillmann hoşnut bir tavırla. Toplam beş kulaç sayabilmıştık. Sonra kayıt bitti. Tillmann kararlı bir tavırla başını salladı.

“Bunu çöpe atsan iyi olur. Herif duvara tırmanmadan devre dışı kalıyor. Ya da karı.”

“O erkek.”

“Nereden biliyorsun?” Tillmann soru sorar gibi bana baktı.

“Bilmiyorum. Ama öyle hissediyorum. Önsezi.” Tüm bedenimde dikilen tüylerimi sakınleştirmek için kollarımı ovdum. “Harika. Altı yüz avroyu sokağa attık ve bir adım bile ilerlemiş değiliz.”

Hafıza kartını çekip bilgisayarı kapatacağım sırada, Tillman birden elini arasına koydu.

“Dur. Nasıl yapabileceğimize dair aklıma bir fikir geldi. Bir Super 8²⁶ kamera bulmaya çalışacağım.”

“‘Bulmak’tan kastın nedir? Ayrıca Super 8 de ne?”

“Bulmak, satın almak, mezattan almak, gerekirse çalmak.” Tillmann internete girip eBay’i tıkladı. “Super 8 yetmişlerden kalma eski bir film formatı. Babamın dedemden kalma böyle bir kamerası vardı. Gezilere çıktığımızda yanına alırdı. Hantal bir alet ama en azından dijital değil. Belki onunla başarabiliriz.”

Tillmann’ın ilkel mantığının sorunumuzun çözümünde etkili olduğunu ister istemez itiraf etmek zorundaydım. Aynı zamanda bu oyunda kendimi büsbütün gereksiz hissetmeye başlamıştım. Şimdiye kadar tek yaptığım şey, bir gazeteciyi korkutmak ve akşam yemeği organize etmek olmuştu. Bu arada yemek pişirmeyi bile bilmiyordum. Duş almak üzere banyoya girdim, sonra bir kahve

26 1965 yılında üretilen, genişliği sekiz milimetre olan Süper 8 mm, film formatının görüntü kalitesi standart 8 mm’den daha iyidir ve kartuşlu bir sistemi olduğundan dolayı kullanımı daha kolaydır. (ed.n.)

yapıp odamıza geri döndüm. Tillmann çatık kaşlarıyla bilgisayarın başına çökmüştü.

“Pekâlâ...” dedi başını kaldırmadan. “Bu iş pek kolay olmayacak. eBay’de hem kamera hem de kaset buldum. Birkaç ürün var. Ama filmlerin son kullanma tarihi çoktan geçmiş. Artık üretilmiyorlar.”

“Son kullanma tarihi,” dedim anlamaksızın.

“Evet. Görüntüleri kötü olabilir. Ama bu riske girmemiz gerek. Karanlıkta çekim yapabilmemiz için bir XL kameraya da ihtiyacım var. Normal Super 8’lerle bunu yapamayız. Ayrıca uyanık kalmamız gerek.” Tillmann başını kaldırıp bana baktı. “Film rulolarının kayıt süreleri üç dakika, yirmi saniye.”

“Üç dakika mı? Unut gitsin!” diye bağırdım. Hayal kırıklığına uğramıştım.

“Bekle. Öyle ya da böyle, bir kredi kartına ihtiyacım var. Bu aletleri çabucak satın alıp en kısa zamanda gönderilmesini sağlamam gerek. Teklif veren satıcılar genellikle ödemeyi kredi kartıyla alıyor.” Tillmann meydan okurcasına bana baktı.

“Benim kredi kartım yok!”

“Ağabeyinin var. Cüzdanı koridordaki konsolun üstünde duruyor. Ellie, bunu ancak ekstre geldiği zaman anlar. Tabii o zamana kadar yaşarsa.”

Evet. Bu olmazsa, François onun tüm mirasına konacaktı - Porsche’ye de. Amaç, aracı kutsallaştırıyordu. Koridora koştum, Paul’ün cüzdanından kredi kartını alıp Tillmann’a verdim. Numaraları yazdıktan sonra kartı tekrar bana uzattı.

“Hepsi bu kadar. Geri koyabilirsin.” Tekrar bilgisayara dönerek eBay’de çeşitli satış ilanlarını araştırmaya koyuldu.

“Kaç para ödeyeceğiz?”

“Ağabeyine koymaz. Bir kamera, film kasetleri, beyaz perdeli bir projeksiyon, birkaç kimyasal ve...”

“Kimyasal mı?” diye şüpheyle sordum.

“Evet, banyo için. Yoksa karabasan saldırısını gösteren kaydın yabancı ellere geçmesini mi istiyorsun? Ayrıca bu tür şakalara zamanımız yok. Bu şeyi kendim banyo edeceğim.”

Tillmann sorularımı yarım ağızla yanıtlıyordu. Ama telaşını anlayabiliyordum. Paul’e ne kadar çabuk bir kanıt gösterebilirsek, o kadar iyiydi. Sonuçta benim de halletmem gereken bazı işler vardı ama Tillmann’inkilerin yanında pek çekici sayılmazlardı. Benimkiler ev işleriydi. Bugün cumaydı. Bir akşam yemeği hazırlığı için önümde yirmi dört saatten az bir zaman kalmıştı. Paul’ü haberdar etmekte gecikmiştim. Yarın akşam kendi başına program yapma fikrine kapılmamalıydı.

Arkamı döneceğim sırada Tillmann seslendi: “Hey! Volvo’yu almam gerek.”

“Ehliyetin yok, Tillmann.”

“Baksana, yasalara saygılı vatandaş hastalığına mı kapıldın? Ne oluyor sana, Ellie? Geceyarısı seni Colin’le Tessa’ya götürmemi istediğinde ehliyetim olup olmadığı umurunda değildi? Hiç sormadan arabayı bana verdin.”

“Ama şimdi senden ben sorumluyum, anlamıyor musun?”

“Değilsin. Hem de hiç. Ben kendime dikkat ederim. Tamam, başka bir önerim var: Beni Hamburg’un içinden Fuhlsbüttel’e sen götür. Çünkü satın alacağım kamera ve ekipmanlar orada. Çok ciddiym, Ellie, direksiyonda sen olunca durum daha tehlikeli oluyor, bunu gelirken anladım. Arabayı başını öne eğmiş bir domuz gibi kullanıyorsun. Aklın hep başka yerde.”

“Tamam, al!” diyerek arabanın anahtarını öfkeyle dizlerine fırlattım. “Beni bazen fazla zorluyorsun! Tanrım!”

Tillmann eBay’e dönmeden önce sadece sırttı. Mutfaktan iki fincan kahve alıp Paul’ün kapı kolunu dirseğimle ittim ve dikkatle içeri girdim.

Paul yan yatmıştı, yüzü pencereye dönüktü. Hiç soluk sesi duymuyordum. Ama Tillmann’ın dediğine göre...

“Uyanığım.” Paul güçlükle doğrularak arkasına yaslandı. Saçları karmakarışık ve yastığının izi yanağına çıkmıştı. Sanki zorlu bir savaştan çıkmış gibiydi. “İki dakikadır. Kapıyı neden öyle çarptın?”

“Öyle mi yaptım?” diye özür diler gibi gülümsedim. “Al. Sana kahve getirdim.”

Paul yanındaki yastığın üzerine davetkâr bir şekilde vurdu. “Bakıyorum, kendine de koymuşsun. Gel şöyle, yavru kurt.” Uzaktan kumandaya el attı ve komodinin üstünde duran MP3’ü çalıştırarak *chill out* koleksiyonundan bir parça seçti. Bu evde tek başına geçen öğleden sonralarım sırasında bu parçaları arka arkaya dinlemiş, hatta henüz bilmediğim birkaç Moby parçası bile bulmuştum. Paul’ün bu parçalara neden ihtiyacı olduğunu bilsem de, bu müzikten gittikçe hoşlanmaya başlamıştım. Gece verdiği amansız savaştan sonra onu dinlendiriyordu.

Kahvelerimizi içerken yumuşak, tatlı nağmeleri dinledik ve dakikalarca konuşmadık. Ayaklarımı sıcacık yorganın altında paketlemiş, başımı Paul’ün omzuna dayamıştım. Onunla sonsuza dek böyle oturabilirdim. Bu odada neredeyse her gece olup biten şeylere dair korkunç düşüncüyü sabahın bu aydınlık ışıklarında bastırabilirdim. Karabasan dinleniyordu ve biz rahat nefes alıp silahlanabilirdik.

“Baksana...” diye başladım uyusuk bir sesle. “Biriyle tanıştım, bir kız. Onu buraya davet ettim.”

“Biriyle mi tanıştın? Nerede?” diye ilgiyle sordu Paul.

“Bir kültür merkezinde. Tesadüfen sohbet ettik.” Ah, yalan söylememek ne güzeldi. Bu duygu geçip gitmeden tadını çıkarmalıydım. Bir an durup Paul’e baktım. *Seni ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydim?* diye düşündüm. “Adı Gianna. Cumartesi geliyor. Ben... sen de burada olursan çok sevinirim.”

Paul gülümsedi. “Elbette. Neden olmasın? Başka bir planım yok, François zaten bütün gün Berlin’de olacak, çünkü...”

“Ah, süper. Yanlış anlama Paul ama François bazen fazla can sıkıcı oluyor, sanırım kadınlardan hoşlanmıyor.”

Paul kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. “Hayır, yanılıyor sun, Ellie. François kadınlara antipati beslemiyor. İstediginde çok tatlı olabilir.”

“Evet. Bana karşı olmayacağı kesin.”

“Korkma. Dediğim gibi, Berlin’de olacak ve gece geç saatte gelir. Sözleşme yapmak için her seferinde yalnız gider. Ben de ne istersim onu yaparım, beni yanında götürmez. Kaba biri olduğumu ve insanları ürküttüğümü söylüyor.”

“Senin mi?” Bir kahkaha attım. Paul her zaman insanları mık-natis gibi kendine çekmişti. Yaptığı bir espri ya da söylediği tek bir sözle, kadınların olduğu kadar erkeklerin de ilgisini birkaç saniye içinde üzerinde toplardı. Tillmann’la bile iyi anlaşıyordu. Tamam, esprileri bazen bayat olurdu. Yine de kesinlikle François’dan bin kat sempatikti.

“Son zamanlarda seninle çok az konuştuk, kardeşim. Terapiler nasıl gidiyor?”

Ah işte. Doktor Sand’la yaptığım sözde terapiler. Şimdi yine yalana başvurmak zorundaydım.

“Çok iyi, sanırım. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.”

“Evet, bunu görüyorum. Biraz kilo mu aldın? Eskisi gibi cılız değilsin. Sana belli bir teşhis koyabildi mi?”

Bir teşhis. Bir bu eksikti. Anlaşılan, şimdi doğaçlama yeteneğimi konuşturmam gerekiyordu.

“Şey... evet, bir fikri var elbette ama şu sıralar beni bununla yüzleştirmenin erken olduğunu düşünüyor. Ben stabil olana dek beklemek istiyor.”

“Doğru bir karar. Çok iyi,” dedi Paul babacan bir tavrıyla sırtımı okşayarak. Ondan kaçmadım. “Okula gidip gidemeyeceğin hakkında ne diyor? Kendine üniversite baktın mı?”

İyi işaret. Okul. Buradan bir çıkış yapabilirdim.

“Bilmiyorum. Biyoloji, tıp ya da biyokimya okumak istiyorum. Ama birkaç sömestirden sonra doğru seçim yapmadığımı anlayacağım diye korkuyorum. Sen bunu nasıl fark ettin? Yani, sanata yönelmeye karar vermenin belli bir nedeni olmalı, değil mi? Paranın dışında tabii.”

Paul’ün yüzü karardı. Göğsünü tutarak öksürdü. Sanki zorla soluk alıyordu.

“Bir an geldi ve artık devam edemeyeceğimi anladım. Hastanede hasta bakıcılık görevi yapıyordum ve birden hastalardan mikrop kapmaya başladım, her tür pislikten. Sürekli hastaydım. Sonra... ansızın her şeyden iğrenmeye başladım. Hastaları yıkarken midem bulanıyordu ve alt bezlerini değiştirmeyi ya da kusmukları temizlemeyi başaramıyordum. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Ama bu durum değişmedi. Hatta artık tıraş kremi ve duş jelinden bile iğreniyorum. Bana pelte gibi geliyor. Hemen tenimden yıkayıp atmak istiyorum.”

Paul sustu. Bana söylediklerini anlamaya çalışıyordum. İğrenmek mi? Paul iğreniyor muydu? Eskiden iğrenç bulduğum her şey Paul’ün gözlerini parlatırdı. Tatilde su, un, yumurta ve kakaoyu karıştırıp

dışkı şekli vermiş, büyük bir uğraşla onları klozet kapaklarının üstüne ve büyükannemin bahçesindeki taşlara sıvamıştı. Sümüksüklüböceğin sıvısıyla deneyler yapmış, çöp tenekesinden topladığı kurtçuklara oturma odasındaki sehpanın üzerinde koşu yarışı yaptırmıştı (o öğleden sonra annem bile çileden çıkmıştı). Birinin bir yeri kanasa, Paul hemen oradaydı. Bir keresinde dizimdeki yaradan akan kanı yalamıştı çünkü tadının nasıl olduğunu merak etmişti.

Ama biraz önce bana söyledikleri yalan değildi. Bunu çok iyi biliyordum. Paul başlı başına bir kişilik değişimine uğramıştı ve bunun suçlusu karabasan olmalıydı. Aklıma gelen tek açıklama buydu. Bu durum bağışıklık sisteminin zayıflamasına da uyuyordu. Çünkü hastanede çalışan personelde zamanla stabil bir bağışıklık sistemi oluşuyordu. Ama Paul'de bunun tam tersi olmuştu. Colin ne demişti? Karabasanlar insanların savunma sistemlerine zarar verirlerdi.

“Bunun üzerinden ne kadar zaman geçti?” diye olabildiğince sakin bir sesle sordum. Midem bulanmaya başlamıştı ve kahvenin kokusuna dayanamadığım için kenara koydum.

“Hastanedeki işimden ayrılalı iki yıl oluyor. Bir buçuk yıl önce de okulu bıraktım. Bir anlamı kalmamıştı. Araştırma yapmak istemiyorum. Bu benim işim değil.” Bu konuda haklıydı. Paul elleriyle çalışmalıydı.

İki yıl önce... Demek ki iki yıldır saldırıya uğruyordu. Bir an oturduğumuz yatağın yana doğru eğildiğini sandım. Buna nasıl dayanabilmişti? Ansızın Paul'ün ne kadar güçlü olduğunu anladım. Güçlü ve azimli. Kendine neler olduğunun farkında değildi, günden güne gevşek ve bitkin olduğunu hissediyordu. Enerjisi günlük işlerini bile halledemeyecek kadar düşüyordu, depresif ve melankolik olmuştu. Ama yine de geceleri mezarı olan bu yataktan her gün kalkmaya çabalıyor ve sanki hâlâ parlak bir gelecek umudu varmış gibi keyifle kahvaltısını ediyordu. Her sabah yeniden hayata başla-

mak için kalkıyordu. Kendini eşcinsel sanması benim için bir anda önemini yitirmişti.

Şimdi tekrar öksürmeye başlamıştı. Ciğerlerinin hışırdadığını duyabiliyordum.

“Tanrım, bu beni bitirecek... sadece neden böyle olduğunu bilmek istiyorum. Ama doktorlar bir şey bulamadı.”

“Belki kendiliğinden geçer. Biraz sabretmen gerek. Sonra ilkbahar gelecek ve her şey düzelecek.” Sesim titriyordu ama gözlerimi Paul’ün soran bakışlarından kaçırdım. İyi ki Tillmann’a kredi kartını vermiştim. Umarım yola çıkmıştı ve kaza yapmadan geri dönerdi. Şimdi ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Hata yapma lüksümüz yoktu. Korkumu bastırmak için yutkunarak ayağa kalktım.

“Tamam. Yarın akşam saat altıda, yemeği ben pişireceğim.”

Paul yaşadığım korkuyu fark etmeden telaşla kendimi mutfığa attım.

İki yıl. Neden bu kadar uzun? Karabasan neden onu büsbütün tüketmiyordu? Bu alışılmış bir durum değildi. Babama ve Colin’e bakılacak olursa, karabasanlar etkin çalışırlardı. Ellerine geçirdiklerini tüketirler, kurbanlarının rüyaları artık onları beslemez hale gelene dek emip bitirirlerdi. Sonra onları terk ederlerdi. Acaba birden fazla karabasanın saldırısına uğramış olması mümkün müydü? Acaba bunun babamın işleriyle bir ilgisi var mıydı? Bu, işlerine karışan bir melezden aldıkları bir tür karabasan intikamı mıydı?

Tüm bu soruları sorabileceğim bir canlı vardı. Colin. O uğursuz geceden sonra, her şeyin olup bittiği o adanın adını ilk kez ağzıma aldığımda, dalgaların uğultusunu kafamın içinde duyar gibiydim.

“Trischen.” Bu kelimedenden nefret ediyordum. Bu benim kişisel dehşetimdi, tıpkı *Aslanyürekli Kardeşler*’in ejderhası Katla gibi.²⁷ Ama onlar Katla’yı alt etmişlerdi.

Mutfak masasında oturup işe yaramaz bir halde önümde duran ellerime baktım ve Paul’ün gelip müzik açmasını bekledim. Gelip bilinmeyen bir kaynaktan gücünü alacak ve o zaman –ikimizin felaketi olan– su mavisi gözleri parlayacak.

27 Astrid Lindgren’in *Aslanyürekli Kardeşler* adlı kitabı. (ç.n.)

GÜNEŞ DANCILARI

Tillmann akşam saat dokuzu doğru iki elinde kocaman karton kahve kupaları ve sırtında tıka basa dolu spor çantasıyla odaya hücum eder gibi girdiğinde, “Hah, Sonunda geri döndün!” diye bağırdım. Sesim elimde olmadan suçlayıcı çıkmıştı. “Paul nerede? Durumu nasıl? Her şey yolunda mı? Kamerayı aldın mı?”

“Dikkat et, sıcak.” Tillmann karton bardaklardan birini elime tutuşturdu. “Mümkün olduğu kadar çabuk iç.”

Spor çantasını omzundan yere kaydırıp kahve bardağını çalışma masasının üzerine koydu. “Paul iyi. İkisi bütün gün saunadaydılar. Şimdi aşağıda, Jaguar’ın içinde oturmuş, birbirlerini yiyorlar.”

Yüzümü tiksintiye buruşturdum. Paul ve François’yı saunada düşünmek istemiyordum. Bununla ilgilenmeyen hayal gücüm zaten bana sormadan bunu yapmıştı.

“İçinde ne var?” Karton bardağın üzerindeki kapağı açıp kokladım. Kahve aroması öyle keskindi ki geri çekilerek öksürdüm.

“İki double Espresso.” Tillmann çantadan ağır bir kamera çıkardı. “Deliği genişlettin mi?”

Sadece başımı salladım. Tillmann öğlen beni cebimden aramış ve akşama dek hiçbir şey yemeyip duvardaki deliği genişletmemi

emretmişti çünkü yeni kameranın objektifi daha büyüktü. Şimdi midem açlıktan kazınıyordu, üstelik parmaklarım daha beter su toplamıştı ve yarın akşamki yemek için henüz hiçbir hazırlık yapamamıştım. Ama deliğin çapı gerektiği kadar genişlemişti.

“Yılanın gözünü tablodan tamamen kesip çıkardım ve sonra çift taraflı yapışan bantla tekrar yerine tutturdum. Yoksa düşecekti. Paul uyur uyumaz onu oradan çekip almamız gerek. Bu gece burada kalacak mı?” Aslında bunun tam tersinin olmasını umuyordum. Paul François’da kalacak olursa karabasan gelmeyecekti. Normal bir gece geçirecektik. Yataklarımıza uzanıp rahatça uyuyabilirdik.

“Evet. Zaten bu yüzden tartışıyorlar. Paul saunadan sonra bitkin düşmüş ve sadece kendi yatağında uyumak istiyor. Yalnız. François kendini yine aldatılmış hissediyor. Yarın bütün gün ağabeyinin başını yer. Ben de rahatça kamerayla ilgilenebilirim.”

Kapının açıldığını duyunca sustuk. Günler öncesinden odamızı kendimize ait özel bölge ilan etmiş ve Paul’dan içeri girerken kapıyı vurmasını rica etmiştik. Böylece, en azından kapı çalındığında şüphe çekecek delilleri ortadan kaldırmaya zaman bulabilecektik. Tabii Paul’ün Tillmann’la cilveleştigimizi düşünmesi de bu kararın doğal bir sonucuydu. Bu hiç hoş değildi ama şu sıra gerekliydi.

Ama Paul bu kez kapıyı çalmadı. Sadece esneyerek seslendi: “İyi geceler, yavru kurt!” Sonra banyodan su sesi geldi. Demek ki televizyon izlemeden hemen yatağa girecekti. Çok iyi.

Tillmann kamerayı rafa koyarak içine eski bir kaset taktı. Sonra yüzünde bilgiç bir ifadeyle bana dönüp baktı. Bunun ardından küçük bir öneri geleceğini sezmiştim.

“Espresso’yu neden içmedin? Bir dikişte bitir.” Söz dinleyerek bir yudum aldım ama hemen silkindim. Çok acıydı ve tadı katrana benziyordu.

“Uyanık kalmak için her yolu denemeliyiz. Miden boş olursa uykun gelmez,” dedi Tillmann konferans verircesine. Sonra pencereye gidip kaloriferi sıfıra getirdi. “Aynı şekilde, soğuk olunca da uyumayız. Espresso’yu zaten açıklamam gerekmez herhalde.”

Hayır, gerekmiyordu. Öğürtümü bastırarak kahvenin geri kalanını gırtlığımdan aşağı boşalttım. Tillmann elimdeki su şişesini alıp en üst rafa koydu. “Artık içme. Kahveyi sulandırmamalıyız. Ama en önemlisi...”

Yere diz çöküp spor çantasından iki tane MP3 çıkardı. Biri kendisinin, diğeri yeniydi ve herhalde Paul’ün kredi kartıyla satın alınmıştı. Ya da uzun zamandır saymadığım paramla.

“Müzik mi?” Tillmann’a sorarcasına baktım.

“Ormandayken bana Tessa’yı düşünmememi söylemiştin çünkü o zaman kokumu alacaktı, doğru mu? Burada da durum aynı değil mi? Karabasanı hiçbir şekilde düşünmemeliyiz.”

Onu doğrulamaktan kaçındım. Anlaşılan Tillmann, James Bond olmuştu, ben de bütün gün başparmaklarını çevirip duran, para veren, tuğla delen ve usta efendisini bekleyen aptal asistanı Bayan Moneypenny’ydim. Bu yeni rol dağılımı hiç hoşuma gitmiyordu.

“En iyisi bir tür transa girmemiz. Uyanık olacağız ama fazla düşünmeyeceğiz. Müzik bunun için.” MP3’ü bana uzatarak kulaklıkları takmam için emir verircesine bir el hareketi yaptı. Oynat’a basıp ilk parçayı dinledim. Bu tür müzikleri tanııyordum. Tanımak da istemiyordum. Sert, hızlı ritimlerdi, fazla hızlı ve fazla sert. Neredeyse tekno gibiydi. Aleti tekrar kapatıp çaresizlikle Tillmann’a baktım.

“Demek bu kadar çabuk fikir edinebiliyorsun, Ellie. Yirmi saniye sonra.”

“Başka bir şey dinleyemez miyim?”

"Moby feryatları gibi mi? Onu dinlersen sızıp kalırsın! Ayrıca o müzikte dans edilmez."

"Dans mı edeceğim?"

"İkimiz de. Herkes kendi kafasına göre. Paul uyuduktan sonra müziğin sesini açabiliriz." Tillmann Espresso'sunu içti. Sert ve savruk hareketlerinden, onun sinirine dokunduğumu anlıyordum.

"Ama mutlaka tekno mu olması gerek?" diye sızlandım.

"Bu tekno değil. Bu etno dans. Kızılderililerin ve Aborjinlerin transla karışık şarkıları. Bunu ağabeyinin CD'leri arasında buldum, en doğru müzik bu. Tanrım, Ellie, öyle bakma! O aceleyle yanımda davullu bir şaman bulup getiremedim!"

"Tamam," diye homurdandım. "Ama öyle durup dururken dans edemem."

Tillmann derin bir soluk alarak kendini yatağa bıraktı ve gergin bir hareketle baldırını ovuşturdu.

"Elbette dans edebilirsin. Geçen yaz seni Chic'teki seksenli yılların partisinde görmüştüm. Eğer çekiniyorsan, seni sakınleştirebilirim. Sana bakmayacağım. Gözlerimi kapatacağım, sen de öyle yap. Sadece ritmi ve müziği dinle. Başka bir şey düşünme. Müzikle birlikte hareket et. Dans edersen uyumazsın." Tillmann tekrar doğruldu. "Müzikten pek fazla anlamıyorsun, değil mi?"

Omzu silktim. "Anlamam mı gerekiyor?"

"Hayır, ama... Tekno aslında eski kabilelerin transta dans ederlerken yaptıklarından başka bir şey değil. Kalp atışları ritmindeki düzenli vuruşlar. Her pow wow'da²⁸ böyle yapılır."

Eh, en azından Pow wow'un ne olduğunu biliyordum.

28 Pow wow yerlilerin biraraya gelip tanıştıkları, dostluklarını yeniledikleri şarkıların söylendiği, dansların edildiği bir törendir. Amerikan yerlilerinin dinsel inançlarının en önemli törenlerinden biridir. (ç.n.)

Tillmann kazağını ve tişörtünü başından sıyırdı. Oda iyice soğumaya başlamıştı. Demek ki bunu iyice hissetmek istiyordu.

“Ben de mi soyunacağım?” diye inatçı bir sesle sordum. Ama Tillmann’ın çıplak göğsünü görünce âdeta dilim tutuldu. Utangaçlığımı bir kenara bırakarak onu yakından incelemek için öne doğru eğildim. Göğüs uçlarının yukarısında şişkin, kötü kapanmış bir yara izi vardı. Sanki derisini parçalamış gibiydi.

“Bu da ne?” Yazın bu yaraları onda görüp görmediğimi hatırlamıyordum. Gerçi Tillmann tişörtünü çıkarıp Tessa’ya doğru giderken ben başka sorunlarla ilgilenmiştim ama bu yaralar gözümünden kaçmazdı. Bunlar yeni olmuştu. Yaranın kenarları kırmızıydı, neredeyse yanıyor gibiydi. Tillmann sorumu duymazdan gelerek gözlerini kapatıp Espresso’sunu bitirdi.

“Hey! Bunun ne olduğunu söyle lütfen! Nerede oldu? Kendiliğinden mi oluştu? Tessa’yla bir ilgisi var mı?”

“Hayır!” diye sertçe sözümü kesti Tillmann. “Kendim yaptım.”

“Kendin mi? Ama nasıl...” Şaşkınlıkla ellerimi kaldırdım.

“Daha önce güneş dansı diye bir şey duymuş muydun? Hayır mı?” Tillmann derin bir soluk aldı. Ansızın onun özel alanına girmiş olduğumu anladım. Yanıt verirken bana sırtını döndü. “İnce dalları derinin altına sokup ipe bir kazığa bağlar, sonra da dalları derinden çekip çıkaracak cesareti bulana dek bu kazığın etrafında dans edersin. Lakota yerlilerinde bu bazen günler sürer. Bende öğleden sonradan geceyarısına dek sürdü.”

“Dalları derine mi batırdın? Bu yüzden ölebileceğin aklına gelmedi mi?”

“Evet.” Tillmann soğuk bir bakışla beni süzdü. “Ama o kadar da ahmak değilim, Ellie. Dalları daha önce kaynatıp dezenfekte ettim, tıraş bıçağıyla derimi keserken de aynısını yaptım.”

“Tanrı aşkına, neden böyle şeyler yapıyorsun?” Elim içgüdüsel bir hareketle göğsüme gitti. Bu çok acı verici bir şey olmalıydı.

“Sınırlarımı görmek istedim,” diye yanıtladı Tillmann çabucak.

“Geçtiğimiz yaz sınırlarımızı yeterince görmedik mi?”

“Benim için önemli olan, kendi bedenimin sınırlarını görmektir. Ayrıca... yanıtlar bulmak için dans edilir Belki bir vizyon da görülebilir”

Bunu söyleyiş biçiminden o yanıtı bulamamış olduğunu anlamıştım. Kendini yaralayıp dalları bedeninden çekip çıkarmak için gece gündüz dans etmiş ama yine de yanıt bulamamıştı. Tessa onu tahminimden de fazla etkilemişti. Hâlâ teninin altındaydı.

Paul’ün sürüklenen adımları koridorda yankılandı. Sonra yatak odasının kapısını açtı. Yatakta yan yana oturarak sessizce bekledik. Bir süre sonra tutukluğumdan kurtulup hırkamı ve uzun kollu tişörtümü çıkardım. Üzerimde sadece atlet ve blucin olduğu halde Tillmann’ın yanına oturdum. Bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Soğuk âdeta kollarıma yapışmış, tüylerim diken diken olmuştu. Dans edeceğime neredeyse sevinecektim. Sonra ikimiz de sanki sessiz verilmiş bir komuta itaat eder gibi öne eğilip ayakkabı ve çoraplarımızı çıkardık. Çıplak ayakla dans edecektik.

Tillmann yarım saat sonra konuşmadan ayağa kalkıp sessiz adımlarla Paul’e bakmaya gitti. Duvardan gelen hafif bir kazıma sesinden, onun yılanın gözünü çıkardığını anladım. Hazırdık. Ayağa kalkıp inatçı saçlarımı ördüm.

Tillmann sessizce geri döndü, tavan lambasını kapattıktan sonra elimdeki MP3 çaları çalıştırmak için aldı. Oda sadece gece lambasından yayılan sarımsı, donuk bir ışıkla aydınlanıyordu. Gölgelerimiz duvarda dev hayaletler gibi dolaşıyordu. Paul’ün raftaki iğrençlikleri duvar kâğıdı üzerinde tuhaf gölgeler oluşturmıştı.

“Aynı anda düğmeye bastığımızda çalacak biçimde programladım.” Aleti bana geri verdi. Parmağımı tuşun üzerine koydum.

“Bir, iki, üç...” MP3’leri çalıştırdık.

Gözlerimi kapadım ve nerede olduğumu unutmaya çalıştım. Ama yapamıyordum. Bu küçük odanın darlığını ve Tillmann’ın varlığını fazlasıyla hissediyordum. Teninin erkeksi ama yine de yumuşak olan kokusunu alıyordum. Gözkapaklarımın altında göğsündeki şişkin yara parlıyordu. Dans etmeye başladığında yer döşemeleri yumuşak ve ritmik bir şekilde titredi ama ben hâlâ yerimden kıpırdamamıştım. Ağzım kuruyordu. Kafein çarpıntı yapmıştı ve ısırın soğuğa karşı sırtımda yakıcı dalgalar dolaşıyordu.

Paul’ü düşünme. Karabasani düşünme. Colin’i, babamı, annemi düşünme. Sadece müziği hisset.

İkinci parça işimi kolaylaştırmıştı. Biraz önce bir hapishanenin duvarları gibi henüz açık seçik algıladığım duvarlar sanki kenarlara çekilmişti. Üzerimizdeki tavan süzülüyordu. Yalnızdım ama yine de Tillmann’ın döşemelerden gelen ve topuklarımı gıcıklayan düzenli ayak seslerini fark edebiliyordum. Onlara uymaya çalıştım, önce tereddütle, sonra daha cesurca. Bir süre sonra cesarete ihtiyacım kalmamıştı. Kendiliğinden oluyordu.

Zemin sertliğini kaybetti, çıplak ayaklarımın altında gevşeyerek yumuşadı. Kendi etrafımda dönerek kollarımı açtım, bir vuruş, bir adım, yarım dönüş başka hiçbir şey düşünmüyordum. Avuç içlerimi yukarı uzatmak için omuzlarımı hafifçe kaldırırken başımı arkaya attım. Ellerimin üzerinde sanki kızgın güneşi hissediyordum, evet, önümdeki kumun içinde duran yanmış taşların ve eski odunların yoğun aromasını alabiliyordum.

Kalbim çarpmaya son verdi ve vuruşların ritmine uydu. Bedenim artık ağırlığını kaybetmişti. Bir bütün olmuştuk... Tillmann, ben, kalplerimiz ve müzik. Kafamızdaki resimler. Beni alıp götürüyorlardı. Uzağa. Kendimden çok uzaklara.

Ter, yanaklarımdan, çenemden ve belkemiğimden aşağı süzüldü, blucin bacaklarıma yapıştı. Tuzlu damlacıkları dilimle yakalayıp onlardan yeni enerji çektim. Böyle ne kadar dans ettik, bilmiyordum. Müziğin sonu gelmiyordu ama susmuş olsaydı, çığlık atabilirdim. Çünkü susmama ve sadece hissetmeme, hâlâ bir insan olduğumu anlamama izin veren yalnızca oydu, kalp atışları, dans, soluklar. Gözlerimi bir daha asla açmak istemiyordum. Burası, kendi içim, kendi uyanık ve karanlık dünyam serin ve korunaklıydı.

Birbirimizi görmediğimiz halde bir kez olsun birbirimize dokunmamış ya da yakınlaşmamıştık. Karanlığın içinde güvenli ve esnekçe hareket ediyordum. Ama her davul sesiyle birlikte gittikçe ağırlaşmaya başlayan gözkapaklarıma karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ağzım artık yutkunamayacağım kadar kurumuştı. Bedenimin yiyeceğe ve içeceğe ihtiyacı vardı. Ama önce uykuya. Ve uyuyacaktım. Müziğin sesini daha fazla açmak istedim ama zaten en sondaydı. Yine de fazla kısıktı... fazla kısık. Pencereye doğru gerileyerek sendelerken ritmimi ve dengemi kaybettim. Düşerken atletim pencerenin kenarına takıldı ve belkemiğimin üstü sıyrılırken acıyı hissettim. Ama beni rahatsız etmiyordu. Sırtımdan aşağı sıcak kan aktı.

Titreyen zemin beni yumuşak ve sıcak bir şekilde karşıladı. Uyuma... Uyuma... Onu içinde gör... Onu içinde gör ve ritmi tekrar yakala. Gözlerini aç. Bunu yapmalısın. Yarı aralık gözkapaklarımla Tillmann'a baktım. Gerçekten de odanın duvarları yok olmuştu. Oda yoktu, sadece kor kırmızısı, dev bir gökyüzü vardı, öfke, acı ve şiddet dolu bir kubbe. Tillmann kanayan göğsüyle ve iki elinde tuttuğu dal parçalarıyla ateşin etrafında döndükçe, üzerinde zikzaklı bulutlar kümeleniyordu, gittikçe daha fazla, daha fazla... Sonunda davul sesleri arasında bir çığlık atarak elindeki dalları alevlere doğru kaldırdı...

Kıvılcımlar gözlerime sıçradı. Yanmamaları için, tekrar görüp hissedebilmem için artık onları kapamalıydım. Tekrar hissetmem gerekiyordu. Tekrar hissetmediğim takdirde ölecektim.

Sonra teslim oldum. Gökyüzü altımdaki zeminden çekildi. Her yer sessizleşti.

BİRAZ EV İŞİ

Ee? İşe yaradı mı? Kendimi sabah rüyalarımın karmaşasından kurtarır kurtarmaz böyle sormak istedim. Ama dilim damağıma yapıştığı için ağızımdan sadece bir homurtu çıktı. Gözlerim kapalı olduğu halde su şişeme uzanmak için yana doğru yuvarlandım. Alnım sertçe duvara çarptı. Duvar mı? Orada niye bir duvar vardı? Tamam, su şişesi zaten yukarıdaki rafta duruyordu, kafamı vurur vurmaz hatırlamıştım. Ama neden duvarın dibinde uyuyordum? Yatakları bitıştirmemiş miydik? İnleyerek doğruldum.

“Duvar,” diye kekeledim yapışmış dudaklarımla. Midem fazla sert Espresso’dan ağrıyordu ve açlıktan bayılmak üzereydim. Ama yarı ölü inlemelerime kimse kulak asmadığından, gözlerimi açmaktan başka çarem kalmamıştı.

Tillmann yatakları tekrar ayırmıştı. Divanında duvara dayanmış oturuyordu, dizlerini yukarı çekmişti ve benden uzakta bir noktaya bakıyordu. Sanki değişmiş gibiydi... Ona ne olmuştu? Davranışları normal değildi. Aşırı gergin görünüyordu. Ayağı ve çene kemiği sürekli oynuyordu. Bir yudum su içmek için üstteki raflardan birinde duran şişeye inleyerek uzandım. Sırtımdaki kan kurumuştı ama derimdeki sıyrık ateş gibi yanıyordu. Ayrıca kulaklarım da ağrıyordu.

Saat oldukça geçti. Güneş yükselmişti ve mutfaktan kapacak sesleri geliyordu. Demek ki Paul uyanmıştı. Zorunlu olmadıkça asla on birden önce yataktan kalkmazdı. Ama bugün cumartesiydi. Tatildi. Haddinden fazla uyumuştum.

“Benimle konuşmak lütfunda bulunur musun acaba? İşe yaradı mı?”

Tillmann çenesini oynattı. Dişlerinin gıcırdadığını duydum.

“Yaramadı,” dedi homurdanarak. “Ben de uyuyakaldım, senden hemen sonra.”

“Kahretsin,” diye sövdüm. “Peki uyanık kalmak için ne yapacağız? Bu olamaz! Gerçekten hiçbir şey çekemedin mi?”

“Hayır! Lanet olsun, uyuyakaldım dedim ya!” Tillmann’ın davranışı öyle saldırgancaydı ki elimde olmadan duvarın köşesine sindim. Korkuyla bakışlarını aradım. Gözlerine ne olmuştu? Renkleri kahverenginden çok, siyaha dönüşmüştü ve hastalıklı, donuk bakıyorlardı. Gözkapakları kıpkırmızıydı. Gürültülü bir şekilde burnunu çekti.

“Ne bakıyorsun öyle bön bön?” diye kabaca sordu.

“Yok bir şey, ben...” Kalp atışlarım şiddetlenmiş, midemdeki kazınma yerini yeni bir huzursuzluğa bırakmıştı. Tillmann’da ters giden bir şeyler vardı. Bunun karabasanla ilgisi olabilir miydi? Yoksa kamerayı fark edip ona saldırmış mıydı? Tillman yine burnunu çekerek dişlerini gıcırdattı.

“Hasta mısın? Üşüttün mü yoksa?” Ne aptalca bir soruydu? Burnu tıkalı değildi. Ama... sağlıklı da görünmüyordu.

“Hayır, değilim!” Tillmann yatağa bir yumruk attı. Somyanın yayları gıcırdadı. “Kendi işine bakıp beni rahat bıraksana? Banyoya git ve biraz makyaj yap, sinirime dokunuyorsun!” Artık bağırmaya başlamıştı.

“Sen de benim,” diye homurdanarak odadan çıktım. Tamam, planımız suya düşmüştü ama ilk uyuyan olduğum için bunun suçlusu ben miydim? O da uyanık kalmayı başaramamıştı. Ama beni en çok öfkeliendiren, yatakları tekrar ayırmış olmasıydı. Pencerenin kenarına yığıldıktan sonra yatağa nasıl yattığımı hatırlamıyordum ama karabasan geldiğinde yan yana olmak konusunda anlaşmıştık. Birbirimize dokunmadan ama mümkün olduğu kadar yakın. Anlaşılan bu durum usta efendiye fazla yakın gelmişti.

“Kasıntı budala,” dedim öfkeyle. Duşun altına girip dereceyi kırka getirdim çünkü el ve ayaklarım buz gibiydi. Kaynar su sırtımdaki çiziklere değince yüksek sesle inledim. Sonra yaşadığımız hayal kırıklığı ve gerginliğe yenilerek hıçkırmaya başladım. Daha dün akşam ne güzel hayaller kurmuştum: Saldırını kaydedip filmi banyo edecektik, Gianna’yı yemekte ağırlayacak, Paul’e kanıtları gösterecektik. Böylece buradan gitmesi gerektiğine onu ikna edecektik... ve evet, belki Gianna’nın ailesinin güneyde bir yazlık evi vardı, oraya gidecektik. Denizde yüzecektik ve Paul, Gianna’ya âşık olup François’yı unutacaktı. Ona her şeyi anlatacaktım, deli olmadığımı anlayacaktı. Birlikte babamı arayacaktık.

Ya şimdi? Şimdi sadece Gianna’yla birlikte yenecek olan akşam yemeği vardı ve evin içi domuz ahırına benziyordu. Elimde karabasanın varlığıyla ilgili Paul ve Gianna’ya gösterebileceğim hiçbir şey yoktu. Paul ne babasına ne de kız kardeşine inanmazken, Gianna neden yabancı birine inanacaktı ki?

O halde tek yapabileceğim şey, Paul’ün Gianna’dan hoşlanması için çalışmak ve böylece yakasını François’dan kurtarabilmek olacaktı. Bu fikir politik açıdan pek doğru değildi, bunu biliyordum. Kendimi oğlunun eşcinsel olduğunu kabul etmek istemeyen tutucu bir baba gibi görüyordum. Ama Tillmann da Paul’ün eşcinsel olduğuna inanmadığını söylemişti, François’nın öyle olduğu zaten su götürmezdi,

ikimiz de bunda hemfikirdik. O halde ne kurtarabilirsem kârdı. Belki en azından bu iş yolunda giderdi.

Ama Gianna buraya geldiğinde evin biraz derli toplu görünmesi gerekiyordu. Tillmann'dan yardım etmesini bekleyemezdim. Zaten sakinleşmeden karşıma çıkmasa iyi olurdu. Ama çarpan daire kapısından anladığım kadarıyla bunu dikkate almam gerekmeyecekti. Tillmann gitmişti.

Mutfakta Paul'ün yanına oturduğumda, "Bugün Olga gelmeyecek mi?" diye sordum. Olga, Paul'ün temizlikçisiydi. Beyaz Rustu, parkeleri cilalarken yere diz çöküp beygir kadar poposunu yukan dikiyordu. Asla gülümsemese de ona saygım sonsuzdu. Sürekli kendi kendine homurdanıp Paul'ün sürdüğü hayatın bir utanç olduğunu söylüyordu. "Böyle güzel adam, evde kadın yok. Kadın gerek. Güzel adam. Burada kadın gerek. O zaman böyle yorgun yok. Şu Franz gibi adam değil. Franz kötü. Beni sinir etmek." Olga, François'ya duyduğu derin nefretle –bir keresinde onunla tesadüfen banyoda karşılaşmış ve her ikisi de çılglık çılgıla bağırmıştı– kalbimde yer etmişti. Ama ne yazık ki Paul başını iki yana salladı. Bugün Olga günü değildi. Ben de bundan korkuyordum. Bu kaostan hakkından kendim gelecektim.

Akşamüzerine doğru artık her şeyden bıkmıştım. Midem hâlâ ağrıyordu, anlamsız dansımız yüzünden tüm bedenim tutulmuş, pencereleri silerken sinirim etime sıkışmış, yaklaşık yüz elli gümüşçün öldürmüş –yarın yeniden canlanacaklardı, bunu biliyordum– bu arada paralarımın üç yüz avro eksildiğini tespit etmiştim. Ne giyeceğimi bilmiyor hatta daha kötüsü ne pişireceğimi bilmiyordum. Alışverişe çıkacak zamanım kalmamıştı.

Ancak Paul'ün buzdolabında kısmen taze mantar, iki paket mezelik Trüffel mantarlı tortellini, krema, parmesan peyniri ve tereyağı

buldum. O halde mantarlı ve kremalı tortellini. Gerçi hayatımda hiç mantarlı krema sosu yapmamıştım ama pek zor olmasa gerek.

Gianna'nın geleceği zamana dek kalan saatler çabucak uçup gitti. Saat altıya on kala bir sonraki adımımın ne olacağını kestirmeksiniz -masaya örtü mü sermeliydim, bulaşıkları mı yıkamalı yoksa en iyisi kendime çeki düzen mi vermeliydim- ter içinde koridorda durmuş, Paul'e çıkışıyordum. En azından üzerine doğru dürüst bir şeyler giymeliydi, birazdan buraya bir hanım gelecekti. Sırtında hâlâ mavi iş tulumu ve delinmiş bir gömlek vardı çünkü biraz önce yeni bir çerçeve hazırlamıştı. Gerçi Paul iş tulumu içinde sevimli görünüyordu ama Gianna'nın karşısına bu kılıkta çıkmamalıydı. Bense saçlarımı aceleyle topladım, koltuk altlarıma biraz deodorant sıkıp temiz bir blucin giydim. Artık içimde bir yerlerde yine de bir *Müthiş Dadı'nın*²⁹ olduğunu kanıtlamak için beş dakikam kalmıştı.

Gianna zili çaldığında -Masonlar gibi dakik, tam saat altıda- klasik ev kadını çaresizliğinin derin vadisinde bulunuyordum. Masanın dekorasyonu bir felaketti, mutfak savaş alanına dönmüştü ve sos da tuhaf kokuyordu. Krema fena değildi, mantarlar da öyle ama yine de sostan iğrenç, tatlımsı bir koku geliyordu ve herhalde tadı da öyleydi. Eh, afiyet olsun.

Ama şimdi zil ikinci kez çalıyordu. Eğer kapıyı hemen açmazsam, Gianna geri dönüp gidecekti. Tortellini'yi döktüm, kendimi biraz yelpazeleyerek uygun adım kapıya doğru yürüdüm. Korkmak için bir neden yoktu. Karabasan avına çıkan biri sıradan bir akşam yemeğinden tırsacak değildi ya.

29 Robin Williams'ın kadın kılığına giren bir aktörü canlandığı Mrs. Doubtfire adlı 1993 yapımı Amerikan filmi. (ç.n.)

MÜKEMMEL AKŞAM YEMEĞİ

Suluk soluğa kapıyı açtığımda, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Gianna. “Bir şey mi oldu?”

Henüz değil, diye düşündüm ve yüzüme bir hoş geldin gülümsemesi oturtmaya çabaladım. Aynı anda Tillmann –spor çantası tıka basa dolu (acaba bu kez paralarımıyla neler satın almıştı? En azından kamera hâlâ odadaydı) olduğu halde– merdivenlerden koşarak çıktı ve Gianna’yı hafifçe iterek açık duran kapıdan içeri girdi.

“Pardon,” dedi Gianna soğuk bir sesle. Gözleri Tillmann’ın sarı perçemlerine takılı kalmıştı. Tillmann da gizlemediği bir merakla onu süzdü. Gianna kültür merkezindeki görüşmemizden daha iyi görünüyordu, canlı ve cıvı cıvıldı. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı ama makyajsız da Tillmann’ın kaba sokak çocuğu nezaketine maruz kalacak kadar güzeldi.

“Bu Tillmann. Onu boşver,” diye açıklarken onu loş koridora doğru iteledim. Tillmann sadece sırtıttı ve odamıza girerek gözden kayboldu. En azından biraz daha normal görünüyordu. Yoksa durumunu biraz abartmış mıydım? Bu, yaşadığım kafein şokunun yan etkisi miydi?

“Burada tuhaf kokan ne?” Gianna’nın hassas burun delikleri titredi.

“Hiçbir şey. İçeri gel!” diye bağırarak yana çekildim. Gianna duvardaki resimlere bakarken ceketini çıkarıp boynundaki şalı çözdü.

“Hah,” dedi burun kıvrırcasına. Bu “Hah”ın ne hayranlık ne de coşku nidası olmadığını korkuyla fark ettim. Daha çok, aşağılayan bir havası vardı. Peki şimdi yanlış olan neydi? Oysa resimler en büyük kozumdu.

“Mutfak! En iyisi mutfığa gidelim.” Önüne geçtim ve eleştirici bakışlarını duvardan kurtarıp beni izlemesi umuduyla enerjik adımlarla mutfığa doğru yürüdüm. Neyse ki arkamdan geldi. Mutfaktan gelen tuhaf koku fazlasıyla keskindi. Pişmiş tortellini’yi ve sosu hemen fırına koyup pencereyi açtım. Sonra soluk soluğa Gianna’ya döndüm. Ellerini beline koyarak beklenti dolu bir bakışla bana baktı. Şimdi ne diyecektim? Ağabeyime çok acil ihtiyacım vardı.

“Paul!” diye yalvaran bir ses tonuyla bağırdım. Sifon sesi sessizliği bozdu. Bir bu eksikti. Yine tuvalet keyfi sürüyor olmalıydı. Ya şimdi tuvaletten “kakamı yapıyorum” diye seslenirse ne olacaktı? Çünkü nedense böyle bağırmak hoşuna gidiyordu. Ama hayır. Paul sandığımdan da çabuk yanımıza geldi ve hem benim yüzüme hem de Gianna’nınkine ansızın güneş doğuverdi.

Hafif göbeğini örten ve bunun yerine geniş omuzlarını öne çıkaran siyah bir kazak ve koyu mavi, pahalı blucinlerinden birini giymişti. Dalgalı saçları babamın en iyi dönemlerindeki halini andırıyordu ve çelik mavisi gözleri pırıl pırıldı. Ayrıca parmağına yüzük takmıştı, bileğine de zarif bir saat. Daha fazlasını bekleyemezdim.

Gülümse, Paul, diye içimden dua ettim. O da bunu yaptı da. Güneş zirveye ulaşmıştı. Gianna’nın ağız kenarları yukarı kalkıp burun deliklerindeki o şüpheli kırıksıklıklar yok olurken, mutlu bir şekilde gülümsedim. Bir anda beş yaş gençleşmişti.

"Ben, Paul." Ağabeyim ona elini uzattı. *Bak, Gianna, ne güzel eller*, dedim içimden. Cerrah elleri. Kavrayan ve hassas eller. İnsan daha başka ne ister?

Gianna uzattığı eli tuttu. Paul avucundaki ince parmakları birkaç saniye sıkı.

"Yemek hemen hazır!" diye cıvıladım. Sonra iki kumrunun önünden sekerek koridora yürüdüm. Orada "Evet!" diye boğuk bir çığlık atarak yumruğumu havaya kaldırdım. "Tam isabet!" Sevinçten kendi etrafımda bir kez dönerek dans ettiğim sırada, Tillmann'ın oda kapımızın aralığından beni izlediğini fark ettim. Ona dilimi çıkardım. İstedığı kadar alay etsin, şu an umurumda değildi.

"Sen de gelsene? Yemek yiyeceğiz. Seni uyarıyorum, sakın ona yazılma."

"Kahverengi gözlülerle işim olmaz. Mavi gözlüleri tercih ederim."

"Ah, sahi mi?" Sesimdeki kıskırtıcı tonu fark eder etmez utanarak sustum. Benim gözlerim de maviydi. En azından büyük bölümü maviydi. Gri mavi. Biraz yeşille karışık. Tillmann sadece sırttı.

"Seninkiler mavi değil. Ama yine de hoşuma gidiyorlar. Gerçek elf gözleri."

"Elf gözü mü?" dedim ciyaklar gibi. "Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Öff yaa," diye homurdandı Tillmann. "İlk defa iltifat etmeye kalktım, bu da yanlış oldu." Elini koltuğunun altına götürünce ansızın sıçradı.

"Yine kendine ne yaptın?" Tillmann'ın elini alıp çevirdim. Bileğinin içinde ıslak, iğrenç bir yara vardı. Avuç içleri de küçük yaralarla doluydu. Sanki kendini yakmıştı.

"Küçük bir kaza. Paul'ün cilalarından oldu." Elini benden kurtarıp kazağının kolunu yaranın görünmeyeceği şekilde aşağı sıvadı.

“Cila ne zamandan beri elleri yara yapıyor?” diye kuşkuyla sordum. Tillmann “alerji” ve “açım” gibi bir şeyler geveledikten sonra beni orada bırakıp mutfağa sıvıştı. Yaralı derisinden bana neydi? Gianna’ya asılmayacaktı ama Gianna Paul’e asılıyor gibiydi. Aşkın yolu mideden geçtiği için en hızlı yoldan yemeği hazırlamalıydim.

Tortellini fırındaki zorunlu kalışı sırasında balmumundan yapılmış gibi bir renk almıştı ve taş kesilmiş bir hali vardı. Mantar sosunun durumu sınırdıydı. Üzerini kalın bir tabaka kaplamıştı, karıştırırken üzerinde iştah kesici çatlaklar oluştu. Olsun. İkisini de kaplara doldurup masanın üzerine koydum.

Bir an sıkıntılı bir sessizlik hüküm sürdü. Paul’ün dudakları hafifçe titredi ama sonra kendini topladı.

“Önce kimden başlayayım? Konuğumuzdan mı?” Gianna’nın kendi malıymış gibi sıkıca tuttuğu tabağı elinden âdeta zorla çekerek içini bolca makarna ve sosla doldurdum. Hâlâ hiç kimse tek kelime etmiyordu. Tillmann tabağını kendisi doldurmak istedi. Paul ise daha ilk kepçeden sonra bağırды: “Dur!”

“Afiyet olsun!” diyerek sessizliği bozdum ve masadakilere meydan okurcasına baktım. Paul ve Gianna hafifçe iç geçirerek çatallarını ellerine aldılar, önce makarnaya batırıp ardından sosa daldırdılar. Neden yemiyorlardı? Onlara göstermek ister gibi ağzıma bir makarna attım ama aynı anda geri tükürmemek için kendimi zor tuttum. Yaptığım yemek kesinlikle şimdiye kadar tattığım en berbat şeydi. Tillmann tabağına bile dokunmadan beklentiyle bizi süzdü.

Ama Gianna ve Paul benim örneğimi izleyerek senkronize bir şekilde donakalmışlardı. Gianna zorlukla yutkundu, sonra şiddetle silkinerek şarabından kocaman bir yudum aldı. Bense hâlâ ağzımdaki makarnayla savaş veriyordum, onu yutmaya cesaretim yoktu. Şişkin yanaklarımla diğerlerine baktım. Paul kendini katlı bir peçetenin ardına gizlemişti ama gözlerinden ve titreyen omuzlarından

birazdan gülme krizine gireceğini görebiliyordum. Gianna'nın yüzü yeşilimsi bir renk almıştı.

"Tamam, bir gurme yemeği olduğunu iddia etmiyorum," diye bir şeyler geveledim. Sosun korkunç tadı yüzünden ne dediğim anlaşılmıyordu. Ağzımdaki dehşetten öyle iğrenmiştim ki daha fazla dayanamadım ve yarısı çiğnenmiş makarnayı tabağıma çıkarttım.

"Kibarlık nerede kaldı?" Gianna kendini tutamayıp ansızın güldü. "Çin işkencesi bunun yanında gıdıklama gibi kalır!"

Paul daha fazla dayanamayarak bir kahkaha patlattı ve her zamanki gibi hepimiz onun bulaşıcı etkisinden kurtulamadık.

Paul tekrar konuşabilecek duruma gelince soluk soluğa sordu: "Ne koydun bunun içine?" Ayaga kalkıp yemeğin geri kalanını çöp kutusuna döktüm.

"Mantar, krema, tuz, karabiber ve bir kapak Martini."

Gianna, Paul ve Tillmann koro halinde bağırdılar: "Martini mi?"

"Evet, aslında beyaz şarap koyacaktım ama buzdolabında kalmamıştı, ben de onun yerine Martini koydum. Ne bakıyorsunuz öyle? İkisi de aynı şey."

Tillmann inleyerek başını salladı: "Ah, Tanrım, Ellie, içki konusunda acilen eğitim alman gerek. Martini tatlıdır. Tadının bu kadar korkunç olmasına şaşmamalı."

Gianna, Tillmann ile beni göstererek, "Siz ikiniz sevgili misiniz?" diye ansızın sordu.

"Hayır, sadece arkadaşız," dedi Tillmann benden önce atılarak.

"Doğru, sadece arkadaşız," diye yüzümü ekşiterek ona katıldım. "O kadar." Çöp kutusunun kapağını gürültüyle kapatarak köşeye doğru tekmeledim.

"Ah, aranızda bir şey yok mu?" diye şaşkınlıkla lafa karıştı Paul. Gianna ile birlikte merakla bizi süzdüler.

“Hayır,” dedi Tillmann oldukça sakin. “Hiçbir şey yok.”

“O sarışın ve iri göğüslülerden hoşlanıyor,” dedim iğneleyici bir sesle.

Tillmann’ın iri göğüslü kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum ama onun canını acıtmak istiyordum. Tabii her zamanki gibi umurunda bile olmadı. Söylediğim Gianna’nın da komiğine gitmişti, kıkırdamaya başladı. Paul yüksek sesle guruldayan karnını ovuşturdu.

“Tamam, o zaman acil durum planını devreye sokalım,” diyerek ayağa kalktı. “Paul’ün acılı spesiyal makarnası. Yanıma yaklaş, kardeşim.”

“Endişelenme, başına bela olmam.” Kollarımı kavuşturarak Tillmann’ın yanındaki sandalyeme oturdum.

“Colin’le olan sorununu gerçekten halletmen gerek,” diye mırıldandı Tillmann. Onu görmezden gelerek mutfığa, uzun süredir dostlarmış gibi yan yana duran Paul ve Gianna’yı izledim. Bizi tamamen unutmış gibiydiler. Paul alışılmış bir hareketle mutfaktaki stereo teybi açtı ve bu evde her sabah dinlediğim o şarkı yine başladı. Rafa doğru bir sıçrama yapıp zar zor bir araya getirdiğim her şeyi mahvetmeden önce müziği değiştirmek istedim ama Gianna’nın hayranlık dolu nidasıyla afallamış halde kalakaldım.

“Ah, Paul, sesini açar mısın... lütfen! Bu büyükannemin en sevdiği şarkıydı! Her gün dinlerdi, çocukken bu şarkıda hep dans ederdim!”

Paul dileğini ikiletmedi ve mutfağın içi anında mandolin melodileri ve şu özlem dolu, yumuşak ama bir o kadar da itici bir şekilde iyimser kızın sesiyle doldu. Gianna kalçalarını sallayarak şarkı söylemeye başladı. Ağzım bir karış açık, onu izledim. Müthiş güzel söylüyordu ve bambaşka biri olup çıkmıştı.

Olabilirdiğince keskin bir sesle ciyakladım: “Bu kimin parçası?” Evet, Paul ve Gianna’nın şarkı söyleyerek ve sarımsak keserek gö-

gün yedinci katında olmaları harikaydı ama alnımda herkesi yakıp yıkmak istediğim iki tane boynuz belirmiş gibiydi.

“Vicky Leandros,” dedi Gianna şarkısını keserek. Sonra kaldığı yerden devam etti. “Hayır, benim için endişelenme. Biliyorsun, hayatı seviyorum...”

“Ben de hemen kasmaya gidiyorum,” diye homurdandı Tillmann. Bunun için onu öpebilirdim. “Vicky Leandros. Tanrım, hastalık bu.”

Hayır, hasta olan Paul’dü ama müzik sanki onun ilacıydı. Gianna’ya da herhalde güzel geçmiş olan çocukluğunu hatırlatıyordu.

Tabii, hiç kimse onun anılarını çalmamıştı. Benim de çocukluğumda civil civil anlar olmuştu ve bu güzel anlardan birkaçını ayrıntılarıyla anlatabilirdim. Ama bunun için gerekli olan temel duygu eksikti. Ancak kendi hayatımla ilgisi olmayan, tamamen yabancı bir hikâye anlatabilirdim. Ama Gianna’dan hiçbir şey çalınmamıştı. Hepsı yerli yerinde duruyordu. Neredeyse haset ve kıskançlıkla ondan nefret ediyordum.

Ne muhteşem bir akşamdı ama. Bana dokunmaktansa testislerini kestirmeyi yeğleyecek olan Tillmann’ın yanına oturup Paul’ün Gianna’yla yaşadığı mutluluğa âdeta içlerlemiş bir halde, onları izledim.

Yutkunmakta gittikçe zorlanıyordum. Elimde olmadan ellerimi karnıma bastırdım. Sanki içinde bir boşluk oluşmuştu, ağrıyor ve beni acıktırıyordu ama aynı zamanda sanki soluk almamı, yaşamamı ve bir daha mutlu olmamı engellemek istercesine midemi yumrukluyordu. İçimde hissettiğim, tam bir boşluk ve bıkkınlık, dışarı taşamayan güçsüz, donuk bir öfke gibiydi. Kendimden dışarı çıkmak, uzaklaşmak, çok uzaklaşmak istiyordum. Hiç kimseye veda etmeden ya da yüzlerine bakmadan sırtımı dönüp ortadan yok olmak istiyordum. Nereye? Trischen’e mi? Denize mi?

“Belki de tekrar özgür olmak hoşuma gider,” diye şarkısına devam etti Gianna. “Belki yeniden âşık olurum...”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ellerimi midemdeki görünmez deliğin üzerine bastırarak çaktırmadan koridora çıktım. Orada olup olmamam zaten hiç kimsenin umurunda değildi. Sırtımı soğuk duvara dayayarak şarkı bitene ve Paul müziğin sesini kısana dek öylece bekledim.

“Balkondan yeni bir şişe şarap getirebilir misin?” diye Gianna’ya seslendiğini duydum.

Evet, aslında neden basitçe çekip gitmiyordum? Tillmann ben olsam da, olmasam da kafasına göre takılıyordu. Paul için zaten kaçık bir kız kardeştim ve eğer yanılmıyorsam François çok yakında tarihe karışacaktı. Peki ya karabasan? Ama zaten ona karşı çıkacak gücümüz yoktu. Hiçbir şeyin bir anlamı kalmamıştı. Burada tamamen fazlalıktım.

Balkondan gelen korkunç bir çığlık kendime acıma düşüncelerimden beni çekip kopardı ve aynı anda sokak kapısının kilidinde bir anahtar döndü. Eh, iti anmıştım bir kez, François için çomağı hep hazır tutmam gerekiyordu. Ortaya çıkıvermesi için sadece onu düşünmek bile yetiyordu. İyi de, Gianna neden manyak gibi haykırıyordu? Hem de hiç durmadan.

Diğerlerine döndüğüm sırada, koridorda ilerleyen küçük bir gölge gördüm. Tam önümde durdu. Bunu sol tarafımdan hızla geçen tanıdık başka bir gölge daha izledi –Rossini– ve sıçanın yanından dörtlüye geçip havlayarak mutfığa girdi. Evet, işte yine bir sıçanla karşı karşıyaydım ve hayvanın akli fikri bir tek şeydeydi: Bende. Küçük, kırmızı gözleri şimdiden bana doğru çevrilmişti. Kıpırdamadan olduğum yerde kaldım. Bu yaratıklar benden ne istiyordu?

Sıçan temposunu yavaşlatarak ayakkabıma sıçradı, sonra sivri tırnaklarını pantolonuma takarak sistematik bir şekilde yukarı tırmanmaya başladı. Birkaç saniye içinde kemerime ulaşmıştı. Arka ayakları ona tutunmaya çalışırken metal toka şingirdadı. Burnuma

iğrenç bir kanalizasyon kokusu yayıldı. Sıçan yüzüme öyle yaklaşmıştı ki soluğunu hissedebiliyordum. Hummalı bir şekilde soluyordu.

Gianna'nın çığlığı sustu. Rossini de havlamayı kesmişti. Hepsî koridora toplanmışlardı. Donakalmış bir halde bana baktıklarını sezebiliyordum. Paul, Gianna ve Tillmann. Ama sıçana odaklanmıştım. Niyeti neydi? Gerçekten de beni boğmak mı istiyordu? O halde bunu deneyebilirdi.

Hadi gel, diye düşündüm öfkeyle. Ne istediğini bana göster bakalım. Benden ne istiyorsun?

Boynuma tutunup gövdesini yukarı çekerken saldırganca ciyakladı. Öğürmemek için yutkundum çünkü iğrenç kokusu dayanılır gibi değildi. Kemiksiz bedeninin ağırlığını soluk borumda hissediyordum.

Ama sonra içinde bulunduğum boğuk ama bir o kadar da yoğun sisin arasından François'nın bakışlarını yakaladım. Başımı kaldırıp ona baktım. Donuk gözlerindeki ifade nasıl tanımlanabilirdi? Nefret mi? Tiksinme mi? Şüphe mi? Ansızın şu anda yaptığım gibi davranmamam gerektiğini kavradım. Ben bir kızdım, bu durumda biraz önce Gianna'nın yaptığı gibi korkmam ve çığlıklar atmam gerekirdi. Panik içinde haykırmak yerine soğukkanlı bir şekilde baktığım için François tuhaf bir şekilde beni izliyordu. Bu ona uymuyordu. Neden olduğunu bilmesem de, bir şekilde onu tatmin etmem gerektiğini biliyordum. Sıçanın soğuk kuyruğu sanki düşüncemi doğrulamak istercesine kulağımın içine girdi. Derin bir soluk alıp haykırmaya, tepinmeye ve kendimi dövmeye başladım çünkü canımı ancak böyle yaparsam kurtarabileceğimi hissediyordum.

Paul debelenen sıçanı boynumdan çekip aldı, Tillmann kızartma tavasıyla üzerine vururken Gianna inleyen Rossini'yi yakaladı. Sadece François ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Paul sıçanı kanala fırlatıp balkon kapısını kapattıktan sonra, "Bu ne biçim köpek?" diye hıçkırarak sordu Gianna. "Başka köpek

olsa sıçanın üzerine saldırırdı, ama o bunu yapmak yerine çöp kutusundaki iğrenç Tortellini'yi zıkkımlanmakla meşgull"

Rossini yine zayıflamış görünüyordu. Herhalde sadece acıkmış olmalıydı. Yine de Gianna'nın sorusu yersiz değildi. Bir taze sıçanları avlayabilmeliydi. Anlaşılan bu tamamen dejenere olmuştu. Tıpkı sahibi gibi.

"Yaralandın mı, Ellie? Seni ısırıldı mı?" diye sordu Paul endişeyle beni yoklayarak. Konuşmadan başımı iki yana salladım. Gianna'nın gırtlığından tiksinti dolu bir inilti çıktı.

Paul, "Tamam, geçti işte," diyerek teselli etmek için onu kollarına aldı. Gianna ona yaslandı. Paul onun ipeksi saçlarını sevgiyle okşarken yumuşak başı onun kocaman elleri arasında âdeta kaybolmuştu. Birbirlerine yakışmışlardı.

"Neler oluyor burada?" diye araya girdi François. "Kimse geldiğimi fark etmedi mi?"

O, evet, ben onu fark etmiştim. Hem de açık seçik. Sıçanla olan zorunlu kucaklaşmam yüzünden düzenli soluk almaya çabalarken, parfümünden yayılan bulut genzimi âdeta tıkamıştı. Paul, Gianna'yı bıraktı. Kızın gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. François ona bakmaya tenezzül etmeden enerjik adımlarla mutfakta volta atmaya koyuldu.

"Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım ama hayır, Paul telefonunu açmıyor. Hayır, bunu yapmaz, çok önemli haberlerim olduğu halde bunu yapmaz. Paul, seni aradığımda neden telefonuna bakmıyorsun? Neden ha? Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım ve..."

Hayır, Paul telefonunun zilini duyamazdı çünkü sessize alınmış halde pantolonumun cebinde duruyordu. Çünkü tam da bu durumu engellemek istemiştim. Geri geri koridordaki konsola yürüyerek cep telefonunu sessizce üzerine bıraktım.

Tekrar yukarı baktığımda, Gianna yanımda duruyordu.

"Bana bunu açıkla, lütfen," diye beni sıkıştırarak mutlakta kendi kendine söylenip duran François'ı işaret etti. Tillmann yüzünde olayla ilgisi yokmuş gibi bir ifadeyle yanımdan geçip odamıza geri döndü. Gianna'nın gözleri kısılmıştı.

"Ben... şey, bu François..."

"Kim olduğunu biliyorum. François Later. Aynı zamanda bir pislik. Gittiğim etkinliklerde hiç kimse bana onun kadar kötü davranmamıştı. Ayrıca Aborjinleri soyarak resim ticareti yapıyor. Pekâlâ, bunu bana açıkla. Bu evin anahtarının onda ne işi var? Ayrıca ağabeyin de açıkça ağzının içine bakıyor... Peki benim burada ne işim var? Ha?"

"Paul eşcinsel değil," dedim alçak sesle.

"Bunu ben de biliyorum, aptal değilim. Ama görünüşe bakılırsa öyle davranıyor. Ben de onu bu durumdan kurtaracak mıyım? Bak-sana, sen kendini ne sanıyorsun, Elisabeth? Tanrı mı?"

"Konu sadece bu değil. Daha fazlası var. Şişti!" diyerek sustum. François'nın ağız ishali zirve yapmıştı ve eğer doğru anlıyorsam, Paul'ü akşam saat sekizde kalkan bir gemi yolculuğu için kandırmaya çalışıyordu. Tillmann tekrar odadan çıkıp yanımıza gelmişti. O da kulak kesildi.

"Gemi yolculuğu mu?" Göz göze geldik ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğüne kalıbımı basardım. Bu bize zaman kazandıracaktı. Paul birkaç gün hatta belki de bir hafta karabasanından kurtulmuş olacaktı. Onu izlese bile, Paul ve François aynı kabinde yatacaklardı. Orada bizim yanıımızdakinden daha güvende olurdu.

Gianna'nın sesi kesilmişti. O da François'nın saçmalıklarına bir anlam vermeye çalışıyordu. O ise gemi yolculuğunu Paul için çekici hale getirmekle meşguldü. Her zamanki gibi: Saunalar, sağlık kürleri, yüzme havuzları, lüks banyolu XL süitler, tonlarca resim sergileyebilir, onları zengin teyzelere satabilirlerdi. Paul'ün itirazları gittikçe zayıflıyordu.

François belki yüz ellinci kez, “Sana ihtiyacım var, Paul,” dedi mızımız bir sesle. “Gemi saat sekizde kalkıyor. Sen de orada olacaksın. Bekliyorum! Daha köpeği götüreceğim. Son dakikada böyle muhteşem bir şey organize edebildiğime sevin!”

Sonra Rossini ile birlikte önümüzden geçti ve kapıyı arkasından vurup çıktı. Paul boynunu uzatıp özür diler gibi Gianna’ya gülümsedi, o ise bu gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı... ama başaramadı.

“O halde eşyalarımı toplayıp iyi olacak, değil mi?” diye sordu Paul. Sanki pişman olmuş gibiydi. Gianna onun önünde dikildi ve ona karşı çıkmaya hazır bir şekilde gözlerinin içine baktı.

Gianna’nın ağzını açmasına fırsat vermeden, “Evet,” dedik Tillmann’la ikimiz aynı anda. “Sanırım önemli bir iş,” diye ekledim. “Biz başımızın çaresine bakarız.”

Paul hazırlanana kadar sessizce bekledik. Her şey çok çabuk olmuştu. On dakika sonra gri bavuluyla karşımızda duruyordu. Önce Tillmann’ı kucakladı –dostça omuza vurma şeklinde– sonra beni ve son olarak –yumuşak ve anlamlı bir şekilde– Gianna’yı. Tillmann ile ikimiz nazıkçe arkamızı döndük, Paul seyahate çıkıyor diye Gianna’nın kaçıp gitmesine izin veremezdik. Birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyordu. Şimdiye dek buna zaman bulamamıştık. Ayrıca Paul için biçilmiş kaftandı ve bundan yararlanmak istiyordum, bundan yararlanmam gerekiyordu.

Paul’ün ayak sesleri uzaklaştı. Porsche’nin homurtusu duyulurken Gianna gururlu bir tavırla, “Tuvalete gidip kendime çeki düzen verebilir miyim?” diye sordu. “Birazdan randevuma gitmem gerek.” Aslında biraz dağınık görünüyordu ama bu hali ona yakışıyordu.

Ona banyoyu gösterdim. Kapıyı kapar kapamaz Tillmann sertçe kolumdan tutup beni odamıza çekeledi. İçeri girince şaşkınlıkla kalakaldım. Karşımda karartılmış pencere önüne gerilmiş olan

bir metre boyunda bir beyaz perde duruyordu. Projeksiyon çalışır durumdaydı ve perdeye mavimsi bir kare yansıtıyordu.

“Ve şimdi,” dedi Tillmann sesini tuhaf bir şekilde yükselterek. “Artık gösteri başlasın.”

FILM NOIR³⁰

“Doğru mu anladım?” diye kekeledim. Beyaz perdeyi gösteren parmaklarım titredi. “Sen... bir şeyler mi kaydettin? Ama...”

“Kapıyı kilitle.”

“Ne?” Oda kapımızın kilidi yoktu. Ne yazık ki.

“Bunu değil. Daire kapısını! Kaçamasın.” Ben tepki vermeyince Tillmann sabırsızca önümden geçerek koridora çıktı, daire kapısına giderek kilidi iki kez döndürdükten sonra anahtarı çıkarıp cebine attı.

“Bir şeyler kaydettin ve şimdi bunu ona mı göstermek istiyorsun? Daha önce ne olduğunu söylemeden?”

“Evet. Bizim anlık tepkimizi görmesi gerek. Filmde ne olduğunu henüz ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey, filmde bir şeyler olduğu.” Tillmann benimle anlama güçlüğü çeken gerizekâlı bir öğrenciymişim gibi konuşuyordu. Ama ne yazık ki bu davranışı büsbütün nedensiz değildi. Eğer Gianna kalmak istemiyorsa, kalmazdı. Onu ikna etmeye çalışmak anlamsızdı. En kötü olasılıkla belki biraz zorlanırdı. Ama tedbir olarak onu eve kapatmak bana doğru gelmiyordu.

30 (Fr.) Kara Film. Genellikle bencil ve yozlaşmış karakterlerin sonu kötü biten maceralarını konu alan Hollywood suç filmleri. (ed.n.)

“Bu, özgürlüğü engellemek,” diyerek Tillmann'a hatırlattım. Karabasan avlıyoruz diye yasaları çiğnemeye hakkımız yoktu. Özellikle de bunu Gianna gibi birine asla yapamazdık. Anayasanın maddelerini bize burada ezbere okuyabilirdi, bunu ondan beklerdim. Ama aynı zamanda itirazım kendime de inandırıcı gelmiyordu, özellikle de çok ciddi başka durumlarla karşı karşıyayken. “Sence tepkimizi görünce bize inanacak mı?”

“En azından bir şansımız var,” dedi Tillmann işgüzar bir tavırla. “O aptal biri değil.”

“Ama sırrımızı ona açıklamak akıllıca mı? Gitmesini bekleyip önce kendimiz izleseک daha doğru olmaz mı?” diye kuru bir sesle karşı çıktım. “Onu henüz tanımıyoruz bile!”

“Aynen öyle. Tanrım, Ellie, bir düşün. Gianna hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz. Sana baban hakkındaki gerçeکle ilgili bir şey söyledi mi? Onu hatırlamadığını iddia ediyor. Buna inanmıyorum. Baban çabuk unutulacak biri değil. Belki de sandığımızdan fazlasını biliyor ve buradaki tek olanak onu birazcık konuşturabilmek. Bundan daha sürpriz bir etkiyi bir daha asla ele geçiremeyiz.”

Aklım Tillmann'ın dediğine yatmıyor değildi, kulağa mantıklı geliyordu. Yine de davranışı tümüyle mantıksızdı. Çünkü Tillmann benden bir şey saklıyordu. Karabasan geldiğinde ikimiz de uyumuşsak, burada ne tür bir sürpriz etkisinden söz edilebilirdi ki?

“Ama nasıl... kameranın nasıl olup da kayıt yapabildiğini hâlâ anlamıyorum. İkimiz de uyumuştuk, değil mi?”

“Sen uyudun. Ben değil.”

“Demek bana yalan söyledin.”

“Vay canına, bugün idrak mekanizman tıkr tıkr çalışıyor, Ellie,” dedi alayla Tillmann. “Sana söylemeden önce tüm bu patırtının işe yarayıp yaramayacağından ve filmde görülecek bir şey olup olmadığından emin olmak istedim.”

"Hangi patırtı? Neden beni uyandırmadın? Tanrım, Tillmann, böyle anlaşılmamıştık! Bu işte kafana göre hareket edemezsin!"

"Yöntemlerim hoşuna gitmezdi."

"Aynı yöntemleri uygulamamış mıydık!" diye öfkeyle çıktım. "Dans ettik, aç kaldık, üşüdük..."

"Hepsi bu kadar değil. Bir süre sonra yorulduğumu fark ettim. Sonra müziğin sesini kapattığımda kulaç seslerini duydum. Çok yaklaşmıştı. Bu yüzden B planını devreye soktum."

"B planı mı?" diye şüpheyile sordum. Şu ana dek bir B planından haberim yoktu.

Tillmann sorumu yanıtlarken ilgisiz bir ifadeyle yüzüme baktı. "Kokain."

"Kokain mi? Sen aklını mı kaçırdın?" diye suratına çemkirirken boğazına sarılmamak için parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Gördün mü? Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Ayrıca aklıma bu fikri sokan sen oldun."

Bu doğrudu. Kokainin ona çok uyacağını söylemiştim. Ama bu ağır uyuşturuculara el atması için bir kışkırtma değildi. Öfkeyle burnumdan soludum.

"Dikkat et, Ellie. Kokain adamı olağanüstü canlı tutar. Bir fırt çektim. Tanrım, bana öyle bakmasana! Saldırıyı kaydetmek için hayatımı tehlikeye attım! Tam bir doz aşımına uğradım..." Tillmann alnını tuttu. "Sonuçta bu çabanın işe yaradığından emin olmalıydım. Burnum kanadı ve nabzım ancak bu öğlen normale döndü. Hiç komik değildi. Bu boktan bir uyuşturucu."

"O zaman bu sabah..." Gerçekten değişmiş görünüyordu. Hem de nasıl.

“Evet. Üzgünüm.” Tillmann özür dilercesine omuzlarını silkti. “Sadece tekrar sakinleşmek istiyordum. Sinir bozucu soruların buna hiç de yardımcı olmadı.”

“Kokaini de benim paramla satın aldın. Yoksa Paul’ün kredi kartıyla mı aldın?”

Tillmann küçümsercesine güldü. “Evet, tabii. Reeperbahn’a³¹ gittim ve bir fırt kokain ısmarlayıp kredi kartıyla ödedim.” Şaşır-mış gibi başını iki yana salladı. “Bazen hangi gezegende yaşadığını merak ediyorum, Ellie.”

“Uyuşturucu gezegeninde olmadığı kesin. Şimdi buna bağımlı olursan ne yapacağız?”

Tillmann elini boş ver dercesine salladı. “Bir kereyle bir şey olmaz. Dedim ya, berbat bir şey. Rüyalarını öldürüyor ve tüm ruhsal gücünü yok ediyor. Bu tribe girdiğimde aklıma sadece iki istek vardı: Seks ve şiddet.”

Elimde olmadan bir adım geri çekildim.

“Yatakları neden ayırdığımı belki şimdi anlıyorsundur” Tillmann elini kaldırdı. Tüm kemikleri sıyrılmış ve morarmıştı. Herhalde duvarları yumruklamıştı.

“Şey. Evet. Anladım.” Utanarak hafifçe öksürdüm. “Demek filmde ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun?” diyerek aceleyle konuyu değiştirdim. Seks ve şiddet. Ah, yatakları ayırdığı için şimdi ona minnettardım.

Tillmann başını iki yana salladı. “Hayır. Bilmiyorum. Kameraya bakıp ölmek için çabalamakla meşguldüm. Ölüm anını saniye saniye yaşadım.”

“Ölüm anı mı?” dedim karga gibi bir sesle. “O da ne?”

31 Almanya, Hamburg’un güneyinde, erotik barların, genelevlerin bulunduğu ve yasadışı uyuşturucuların satıldığı bölge. (ç.n.)

“Bilmek istemezsin.”

Hayır, belki de bunu gerçekten istemiyordum. Gece gördüğüm rüyalarda ölüm anlarını yeterince yaşamıştım.

“Ayrıca.” Tillmann kazağının kolunun yukarı sıvadı. “Bu tabii cila falan değildi. Filmleri banyo ederken asit şişesi elimden kaydı. François’nın galeriye yeni bir halı döşetmesi gerek.”

Banyo kapısı kapandı, ardından Gianna’nın tereddütlü ayak sesleri yakınlaştı.

“Elisabeth? Tillmann?” diye belirsizlikle bağırdı.

“İçeri gelsene!” Sesimin olabildiğince güven verici çıkmasına çalıştım. Ama titreyen sesim gerginliğimi ele veriyordu.

Gianna eski beyaz perdeyi ve projeksiyon makinesini görünce kök salmış gibi eşikte durdu ama Tillmann kararlı bir hareketle onu içeri çekip kapıyı kapattı. Gianna birkaç saniyelik sessizlikten sonra ansızın bana döndü. Ellerini yumruk yapmıştı. Evet, oda odadan başka her şeye benziyordu. Bir korku tünelinden farkı yoktu. Gianna şimdi hâlâ rafın üzerinde duran kamerayı da fark etmişti. Emin olmak ister gibi yana doğru uzanarak kameranın deliğinden baktı. Aynı anda arka taraftaki yılanın gözünü yerine yapıştırmamış olduğumuz aklıma geldi. Paul’ün bunu fark etmemiş olması ne şanstı. Gianna alkol banyosu içinden ona gözünü dikmiş bakan kurbağayı görünce birden ürktü ve tiksiniyerek geriledi.

“Ağabeyinin yatağını filme mi çekiyorsunuz?”

Tillmann kapının önünde muhafız gibi pozisyon almıştı. Gianna’nın bakışları onun, benim ve kameranın arasında gidip geldi. Hiçbir şey söylemedik.

“Ah! Gerçekten ahlaksızmışsınız! Onu filme aldınız ve şimdi de bana mı izlettirmek istiyorsunuz? Paul ve François yatakta ha?”

“Hayır, Paul ve François değil, aksine...” diye kekeleyerek onu sakinleştirmeye çalıştım ama cümlemin sonunu nasıl getireceğimi bilmiyordum. Gianna arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Tillmann’ın şiddet göstermesine meydan vermeden onu durdurmak için ceke-tinin kolundan yakaladım. Sol kolu yukarıya doğru kalktı ve fışs diye bir ses duyuldu, acı aynı saniyede geldi –çığlık çığlığa haykırıp parmaklarımı gözüme sokacağım kadar keskin, yakıcı ve yoğun. Sanki binlerce kırık cam gözbebeklerimi deliyordu. Gözyaşlarım yağmur gibi yanaklarımdan akmaya başladı, lenslerim gözümün saydam tabakasına yapışmış gibiydi.

“Aklını mı kaçırdın?” diye öfkeyle inledim. “Gözümde lens var! Canım çok yanıyor! Sanırım kör oldum!”

Gerçekten de hiçbir şey görmüyordum ama asıl önemlisi, göz-lerimi açmaya cesaretim yoktu. Başım döndüğü için yere yıkıldım.

“Siz büsbütün hastasınız! Kesinlikle hasta! Bırakın çıkayım!” diye ciyakladı Gianna. “Ah! Çek ellerini üzerimden, seni küçük, iğrenç otuzbirci!”

Küçük, iğrenç otuzbircinin sesi soluğu kesilmişti ama Gianna’nın kesik kesik soluduğuna bakılırsa ikisi hâlâ itişip kakışıyordu. Sonra Tillmann boğuk bir sesle inleyerek yanı başıma devrildi. Gianna’nın topuklarının sesi döşemelerde yankılandı. Koridorda koşup daire kapısının kolunu deli gibi sarsmaya başladı.

“İmdat!” diye tiz sesiyle bağırdı. “Hey, kimse beni duymuyor mu? İmdat!”

“Tanrım, testislerim...” Tillmann acıyla soluk aldı.

“Su!” diye bağırarak Gianna’nın çığlıkları ve Tillmann’ın in-lemelerinden oluşan acılı düeti bastırmaya çalıştım. “Hiçbir şey görmüyorum! Gözlerimi açamıyorum! Lütfen!”

Başımın üstünde bir pet şişenin çatırtısını duydum. Sonra göz-kapaklarıma soğuk su çarptı. Gianna kapıyı yumruklamaya devam

ederken gözkapaklarımı titretmeye cesaret edebildim. Tillmann yanma ve batma azalana dek gözlerimi suyla yıkadı. Güçlkle doğruldum. Burnumdan sümükler akıyordu ve tüm bedenim titriyordu.

“Lenslerimi çıkarmam gerek,” diye hıçkırdım, öne doğru eğilip alışık olduğum bir hareketle onları gözümünden çıkardım. Şimdi daha iyiydi. Lensleri kutusuna yerleştirip gözyaşları arasında sırt çantamın içinde acil durum gözlüklerimi aradım.

Tillmann beni gözlüklerle görünce, “Çok seksi,” diye yorumda bulundu. Onu sislerin ardından görüyordum. Başparmağını bana doğru uzattı. “Korku tüneline hoş geldiniz.” Gianna bu arada hıçkırıklar arasında saç firketelerinden biriyle kapının kilidini kurcalıyordu.

“Beni hemen buradan çıkartmazsanız yemin ederim polis çağıracağım! Aynasızları üzerinize salayım da görün! Bu özgürlüğü ihlal etme!” Eh, bu itirazı bekliyordum. Gianna çantasından cep telefonunu çıkararak havada birtakım tuhaf el kol hareketleri yaptı.

Gözyaşlarımla boğulmadan tekrar konuşabilecek duruma gelince, “Gianna, sakın ol,” dedim yalvarırcasına. Görüşüm de yavaş yavaş düzelmşti. “Ve lütfen bir daha biber gazı sıkma. Sadece sana bir şey göstermek istedik. Bu kesinlikle François ile ağabeyimin seks sahneleri falan değil.” *Umarım değildir*, diye düşündüm.

Ama Gianna’yla konuşabilmek mümkün değildi. Telefonunun tuşlarına rastgele bastı. Ona doğru sendeleyerek telefonu elinden kapmak istedim ama hâlâ doğru dürüst göremediğimden, onu yakalayana dek elim iki kez boşa gitti (bunlardan birinde ne yazık ki zaten küçük olan göğüslerine çarptım). Onu elimden geri almaya uğraşmadı, bunun yerine hipnotize olmuş tavşan gibi bana bakmaya başladı.

“Senin aklının yerinde olmadığını anlamıştım, Elisabeth. Daha kültür merkezindeyken bunu anlamıştım. Biliyordum! Neden buraya geldim ki?” Migreni tutmuş gibi ellerini şakaklarına bastırdı.

Bu arada kasiğının ezikliğinden kendini kurtarmış olan Tillmann, “Hey, kesin artık sesinizi,” diye bağırarak araya girdi. Burnunun çevresi oldukça solgun görünüyordu. “Sana kısa bir film göstermek istiyoruz. Üç dakika. Ne olduğunu biz de bilmiyoruz. Gerçekten.”

“Bilmiyor musunuz? Peki tüm bunlar ne demek? Burada korku filmi mi çeviriyoruz? Önce bana iğrenç bir şeyler izlettirip sonra doğrayacak mısınız? Başka kamera da var mı?” Korku dolu bakışlarını tavanda dolaştırdı. “Kahretsin. Eski hayatıma geri dönmek istiyorum, hayvanlarla ve yaşlılarla geçen sıkıcı toplantılarımda olmak istiyorum.”

“Ama buradaki de neredeyse aynı!” Sesim, çocuklarını ıspanağın lastik şekerler kadar lezzetli olduğuna inandırmak isteyen anne gibi çıkmıştı. Tillmann şaşırmış gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Ne?” diye kendimi savundum. “Yine de yaşlılar ve çantalarında hep hayvan vardır.”

Gianna bağırıp çağırmayı kesti.

“Kimsiniz ‘siz’?” diye sordu korkuyla.

Tillmann davetkâr bir hareketle odamızın kapısını açtı.

“Bunu sen bul.”

“Paul olsa bunu yapardı,” diye yumuşak bir sesle onu cesaretlendirdim. Bu cesur bir yalan olsa da “Paul” sözcüğü bomba etkisi yapmıştı. Gianna bir kez daha burnunu çekti, sonra ellerini yüzünden indirerek biber gazını yerden aldı.

“Bakacağım. Ama ikinizden biri bana yaklaşacak olursa mukozalarınızı yakanım. Hem de tamamını.”

İşaret parmağı spreyn düğmesinde olduğu halde kolunu öne uzatarak geri geri odaya girdi. Derin bir soluk alıp onu izledim. Tillmann film kasetini koyup projektörü çalıştırdığında, açlıktan kazınan midem bulanmaya başlamıştı. Tillmann ve ben her ne görecekssek,

bu hayatımızı değiştirecekti. İkimiz de henüz Tessa'nın etkisinden kurtulamamıştık. Ben Colin'in yaptıklarından bile kurtulamamıştım. Ama bu, Gianna'nın hayatını değiştirecekti. Paul'ün hayatını zaten çoktan değiştirmişti ve buna karşı bir şeyler yapmadığımız takdirde, bu onun belki de sonu olacaktı. Geri dönüş yoktu. Bunu kabul etmemiz gerekiyordu.

"Film başlıyor," dedi Tillmann. Parmak kemiklerimi ısırđım. Hemen yanı başımda duran Gianna beyaz perdede Paul'ün titreyen görüntüsü belirince soluğunu tuttu. Üstü çıplaktı, kuştüyü yorganı geriye atılmıştı.

Super 8 siyah-beyazdı ve sessiz film formatındaydı. Tahminimce sessiz olması görüntüyü daha dayanılır hale getiriyordu. Ama olay tam tersiydi. Sessizlik doğaüstüydü ve film rulolarının sürekli duyulan çıtırtıları bunu daha fazla arttırıyordu. Modern kameraların dâhice ayarlanmış geniş açlarından yoksunduk. Ne pencere ne de odanın tavanı görülebiliyordu. Yoksa çoktan gelmiş miydi? Tillmann kokain çekmeden önce kulaç sesleri duyduğunu söylemişti.

"Yüce Tanrım..." diye fısıldadı Gianna. "Orada neler oluyor?"

Paul'ün yastığına patır patır sıçan yağmaya başlamıştı, saçlarının arasında ve yorganın üzerinde, koltuk altlarında kaynıyorlar, ağzının içine giriyorlardı. Sonra yüzü ansızın beliren bir gölgeyle karardı. Bedeninin üstü kasılarak yukarı kıvrıldı.

"Yukarıdan geliyor," diye mırıldandı Tillmann.

Evet, elbette, başka nereden olacaktı, diye düşündüm çünkü artık konuşamıyordum. Gianna elimi yakalayıp tüm gücüyle sıktı, kemiklerimin çatırdadığını sandım. Parmakları buz gibiydi.

Sanki hayatımız hakkında karar verecek olan oymuş gibi gözlerimiz beyaz perdeye sabitlenmişti. şimdi uzun bir paltonun kuyrukları Paul'ün üzerine çökmüştü, sular damlayan ıslak kumaşının

üzerinden başka fareler yatağa düştü. Paul sanki kramp girmiş gibi yeniden kasıldı. Ağzı sonuna dek açıldı. Soluk almaya çalışıyordu.

Ürpertici sessizlikte kameranın önünde ansızın bir yüz belirince hepimiz korkuyla geri çekildik. Ancak yüz ters duruyordu, çünkü karabasan ayaklarını tavana sabitlemişti ama yüzü ay ışığında oldukça belirgin görünüyordu. Çok fazla belirgin. Sarıya boyalı saçlarının uçları aşağı sallanmıştı. Şişkin yanakları ve ağır gözüaltı torbaları, tıpkı sudaki cesetlerin şişmiş dokuları gibi birbiri üzerine sarkmıştı. Gözleri kameranın merceğine donuk ve tarifsiz bir aklıkla baktıktan sonra insanüstü bir hareketle kıvrılarak Paul'ün çıplak göğsüne indi ve örümceği andıran kol ve bacaklarıyla onu sımsıkı sararak sıçan sürüsünün ortasında onu emmeye başladı.

Projektör takırdayarak filmin bittiğini haber verdi ve görüntü yok oldu. Gianna acıyla inledi.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadım. “Bu olamaz. Buna inanamıyorum...” Mantıksız ve saçma görüldüğü, beraberinde bir yığın soruyu da getirdiği halde, ansızın kafamın içinde her şey bir araya geldi. Kaçık ve eşcinsel düşmanı ilan edilen ben, bunu başından beri sezmiştim. İçgüdülerim beni yanıltmamıştı. Ayaklarımın yere bastığını hissediyordum.

“Bu neydi?” Gianna beni omuzlarımdan yakalayıp sarstı. “Bu neydi, Elisabeth?”

Düşüncelerim parça parça birleşiyor ve bunlardan çıkardığım sonuçlar içimde çıplak bir korku oluşturunuyordu. Hemen harekete geçmeliydik. Kendimi Gianna'dan kurtarıp hâlâ büyülenmiş gibi ekrana bakmakta olan Tillmann'a döndüm.

Onu durdurmalıydı. Geminin bulunduğu limanı kendi gücümle bulamazdım. İkimiz birden gidemezdik. Gianna şimdi kaçıp gitmeliydi. Sahip olduğu bilgiyle değil.

“Onu durdur! Paul’ü geri getir, Tillmann! Onu gemiden çıkar-
malısın. Orada büsbütün onun eline düşecek!” Tillmann hemen
harekete geçti. Şimşek hızıyla ceketini giyip rafta duran Volvo’nun
anahtarını aldı.

“Cep telefonunu yanına al! Ve acele et!” diye arkasından hay-
kırdım ama çoktan çıkıp gitmişti.

Saatime baktım ve hafifçe bağırdım. Sekize yirmi vardı. Till-
mann gemiye ulaşamadığı takdirde Paul denize açılacaktı. Sevgilisi
ve karabasanıyla birlikte.

François’yla.

KIZ KIZA BİR AKŞAM

“Ama bu olamaz,” diye alnımı ovuşturarak kendi kendime mırıldanıp duruyordum. Bir yanlışlık söz konusu olamazdı. François karabasandı. Bunu anlamak için filmi ikinci kez izlememe gerek yoktu. Bunu biliyordum. Yine de birbirine uymayan birçok şey vardı. Hem de yığınla. Bunlardan en önemlisi, kendini başından beri Paul’e göstermiş olmasıydı. Hah, göstermek ne kelime... ikisi bir çift olmuşlardı.

Bacaklarımı göğsüme çekmiş halde yatağımda oturuyordum, Gianna, Tillmann’ın divanında bağdaş kurmuştu. Kehribar gözleri üzerime kenetlenmişti. Mırıltılarımdan bir tekini bile kaçırmıyordu ama yüzü sanki başlı başına bir soru işareti gibiydi. Onu göreceğim durumda değildim. Düşünmem gerekiyordu. Tillmann neden aramıyordu? Cep telefonum ve kablolu telefonun telsizi yanı başımda duruyordu ama ısrarla susuyorlardı.

François neyin nesiydi? Yoksa bir melez miydi? Ne de olsa böyle bir olasılık vardı. Babamın tersine, varlığını onursuzca sürdürmeyi seçmiş olan bir melez. Açlığını ahlaksızca bastıran. Ama tehlikeli ve tuhaf bir görüntüsü vardı, babam gözüme hiçbir zaman böyle görünmemişti. Tamam, geçen yaz kendi babamdan ürktüğüm zamanlar olmuştu. Ama filmdeki görüntüler neredeyse Tessa’yla

yarışacak derecede korkunçtu. Tüm bunlara karşın François tüm davranışlarında oldukça insanî görünüyordu.

Hiçbir şeyi tam olarak bilemiyorduk, demek ki önce en kötüsünü düşünecektik. En kötüsü de...

“Kahretsin,” diye fısıldayarak cep telefonuma el attım ve Tillmann’ın numarasını çevirdim. Telesekreter çıktı. “Beni iyi dinle, Tillmann: Paul’e hiçbir şey söyleme. Tek kelime bile! Sadece ne yapıp edip gemiden inmesi için onu kandır. Ona ağır bir kriz geçirdiğimi ya da buna benzer bir şey söyle.”

Gianna’nın bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum. Ona neredeyse acıyacaktım ama susmaya devam ettim. Şimdi onunla uğraşacak halim yoktu. Henüz değil.

“François’nun şüpheleneceği her şeyden kaçınmalıyız. En iyisi onu hiç düşünme. Telepatik güçlerini biliyorsun. Yoksa sonunda Paul’ü tehlikeye atarız. Lütfen, beni ara! Burada kurdeşen döküyorum. Lütfen.” İç geçirerek telefonu kapadım ve yatağımın ayakucuna fırlattım.

“Hasta değilim,” dedim yavaştan sinirlenerek. Çünkü Gianna’nın bakışları kafamı bozmaya başlamıştı. Tanrım, nereden başlayacaktım? Ne de olsa şimdi ona bir açıklama borçluydum. En iyisi Paul’le giriş yapmaktı. “Paul bende kişilik bozukluğu olduğuna inanıyor. Ama asıl hasta olan o. Hatta çok hasta. Ciddiyim.”

Gianna ellerini yüzüne kapayıp acı acı hıçkırmaya başladı. Tillmann’ın divanına oturup beceriksizce sırtını okşadım.

“Ne kadar aptalım. Gerizekâliyim. Sadece on dakika... on dakika içinde tüm dünyam değişti. Ya şimdi?” Gürültüyle burnunu sildi ama ağlamaya devam etti. “Yine normal bir erkek bulamadım. Ne zaman karşıma normal bir erkek çıkacak?”

“Benim ilişkim de biraz... karışık,” dedim teselli edercesine.

“Hep böyledirler!” Gianna dramatik biçimde burnunu çekti. “Hep! Artık yirmi sekiz oldum ve hâlâ...”

“Yirmi sekiz mi?”

“Evet. Ne sandın? Otuzuma merdiven dayadım ve iki pislik için hayatımın en güzel yıllarını harcadım. Biri sürekli küçük aletini örtbas etmeye çalışıyordu, diğeri de onu terk etmek istediğimde tacizciye dönüştü. Şimdi tam özgür olduğum zaman ağabeyine rastladım... ve... her şey yine çorba oldu! Onu sadece bir saattir tanıyorum ve her şey birbirine girdi!” Gianna kendini arkaya bırakınca başı sertçe duvara vurdu. Ama oralı olmadı.

“Eh. Daha da karmaşık olabilirdi. En azından Paul bir insan. Benim sevgilim ise onlardan biri.” Beyaz perdeyi işaret ettim. Gianna korkuyla yüzüme baktı.

“Bu sizin ailede bir hobi mi? O şeylerle?..” Korkuyla haç çıkardı.

“Sayılır. Annem de bir melezle evli. Ama endişelenme, ben melez doğmadım. Babam, annem hamile kaldıktan sonra saldırıya uğramış. Ben tamamen normalim.”

Gianna tiz bir kahkaha attı.

“Sen... böyle biriyle mi yatiyorsun?” Şimdi beyazperdeyi gösteren oydu. Artık sadece kare biçimli zararsız bir bez olsa da, elimde olmadan gösterdiği yöne baktım.

“Henüz böyle bir şey olmadı,” dedim soğuk bir sesle ama yaklarım kızarmıştı. Çok doğru. Henüz olmamıştı. En azından gece rüyalarımın ötesine geçmemiştim. “Ayrıca o François’dan çok çok daha çekici. Gerçek bir çitir.” Başımı içeri çektim çünkü Colin onun yanında böyle bir şey söylediğim takdirde beni bir güzel pataklardı.

“Yani bir tür Edward Cullen³² mı?” diye sordu Gianna, aynı anda alnına vurdu. “Neler saçmalyorum? Bir tür Edward’muş. Ah, Tanrım, Edward bir roman kahramanı ama buradaki...”

“Gerçek. Doğru. Bazen ben de inanmıyorum. Yine de Colin sevimli biri değil. Hayır. Bir Edward değil. Yeri geldiğinde pisliğin teki olabilir. Kelime anlamında değil tabii! Harika kokar. Ve kan içmez. Yoksa François’nın vampir olduğunu mu sandın?” İzlediğimiz filmin içeriğinin ancak şimdi farkına varmıştım. Gianna büyük olasılıkla yanlış gemideydi. Yanlış gemide olan bir tek o değildi aslında. Tillmann ne zaman arayacaktı?

“Vampir diye bir şey yoktur, Gianna.” Kendimi büsbütün çaresiz hissettiğim halde sırtımdan edemedim. “François bir karabasan, ancak onda ters olan birtakım şeyler var, henüz bir yere koyamadım.”

“Bir karabasan.” Gianna çabucak anlamıştı. “Galeride bu yüzden bana Füssli’nin tablosunu sordun.”

Bakışlarımı indirdim. “Evet, ben... orada ağızımdan kaçtı. Bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum ve...”

“Bu konuda gerçekten bir şeyler biliyorum, Elisa. İki sömestir folklor edebiyatı okudum. Ama bu güne dek –tıpkı insanlığın büyük bölümü gibi– bunun sadece saçma bir hurafe olduğunu sanıyordum...”

“...evet, tahtaya vurmak gibi. Ame hurafe değil. Tillmann ve ben herhalde karabasanları filme alan ilk insanlarız. Bir saniye, neden bana Elisa dedin?” Bana bir tek babam böyle derdi. Yoksa onu tanıyor muydu?

“*Homo Faber*. Max Frisch. Hiç okumadın mı? Orada babası Elisabeth’e Sabeth der, annesi ise Elisa. Sabeth de güzel aslında. Sen bir Elisa’sın. Ama yanlışlıkla kendi babanla yatağa girecek kadar

ahlaksız değilsin. Yine de ne düşündüğünü biliyorum. Tamam, itiraf ediyorum... Paul'ü gördüğümde, şey, babanı tekrar hatırladım."

Yalan söylüyordu ama açıklaması beni kalbimden vuracak kadar iyiydi.

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Birbirlerine benziyorlar, değil mi?"

Gianna ciddi bir tavırla başını salladı.

"Hem evet hem hayır. Babanın da büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Paul daha farklı. Daha sevimli. Gözleri... daha yumuşak bakıyor. Ama yine de böyle... hımm. Profilden kızilderiliye benziyor, daha önce fark etmedin mi? Harika bir profil."

Hayır, fark etmemiştim. Ama Gianna'nın biraz önce değişen dünyayla ne demek istediğini anlamıştım. Paul birkaç dakika içinde onun başını döndürmüştü, hem de saldırıya uğramasına karşın. Tamamen!

"Babamla karşılaştığında neler oldu? Sana tam olarak ne anlattı? Onu daha önce de hatırlıyordun, şimdi aklına gelmedi, değil mi?"

Gianna köşeye sıkışmış gibi sırttı. "Evet, tamam, itiraf ediyorum. Galeride gözüme çok fazla şüpheli göründün, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmamın daha iyi olacağını düşündüm. Baban gibi birini unutmak kolay değil. Ama aslında önemli bir şey olmadı. Bana kongreyle ilgili birkaç soru sordu, son derece normal sorular, sadece... bana tuhaf şekilde bakmıştı, sanki ben..."

"Sanki ne?" diye üsteledim.

"Bana asıldığı falan yoktu." Gianna karşı koymak istercesine ellerini kaldırdı. "Yoo, böyle değildi. Kur falan yoktu, yemin ederim. Sanki beni tarttığı hissine kapıldım. Aklımı ve... kalbimi tartıyordu." Gianna öksürdü. "Tanrım, ne ucuz konuşuyorum."

“Hayır, konuşmuyorsun,” dedim fısıldayarak. “Ne demek istediğini anladım.” Babam bana da hep öyle bakmıştı. “Başka bir şey olmadı mı?”

“Hayır. Hiçbir şey. Konferansının bir kopyasını göndermek için benden kartvizitimi istedi ki zaten sonra da bunu yaptı, hemen sonra, bir bilim insanı gibi nazikçe ama bunun dışında... hiçbir şey olmadı. Gerçekten.”

Şu anda ona inanmaktan başka çarem yoktu. Karnım da zaten böyle diyordu. Gianna omuzlarını ovuşturarak yüzünü astı.

“Elisa... çok kötüyüm, koltuk altlarım terlemiş. Bayılmak üzereyim ve hâlâ şoktayım. Bir şeyler pişirmem gerek. İzin verir misin?”

Yanıtımı beklemeden ayağa kalkıp odadan çıktı. Ardından mutfaka gitmeden önce banyoya uğrayıp yüzümü buz gibi suyun altına tuttum çünkü ateşim çıkmış gibi yanıyordu. Son derece gergindim ve heyecanlanmıştım, aklım yanıtı olmayan sorulardan âdeta patlamak üzereydi.

Aynaya baktığımda Tillmann'ın görünüşümle neden böyle dalga geçtiğini anladım. Gözlerim kan çanağına dönmüştü, saçlarım karma karışık ve sağ burun deliğimde bezelye büyüklüğünde (ve tam da ona benzeyen) bir sümük olduğunu utançla gördüm. Yüzüm kızarak burnumu yıkadım ve bu hiç olmamış gibi yaptım. Aslında bu tür bir optik hatayı kendime hoş görmeliydim. Biraz önce gözüme biber gazı sıkılmıştı. Buna karşın yine de bir ölçüde insan içine çıkacak gibi görünüyordum.

Eski halime döndükten ve lenslerimden kurtulduktan sonra mutfak masasına oturup Gianna'nın mutfakla rekor hızıyla başa çıkışını izledim. Saçlarını ensesine toplamıştı, sanki yüzyılın yemek yarışmasına girmiş gibi kesiyor, biçiyor, doğruyor, kızartıyor ve pişiriyordu. Nedense bana annemin bahçede çalışmasını hatırlatmıştı ve bu durum bilmesi gerekenleri ona anlatmamı kolaylaştırıyordu.

Ona Paul'ü, babamı, Colin'i, Tillmann'ı ve Tessa'yı anlatacaktım, karabasanların neler yapabileceklerini, Paul'ün gerçekte çok farklı olduğunu, şu anda kendini zor tanıdığını, çerçeve yapmak yerine aslında tıp okumak istediğini. Ama Trischen meselesinden söz etmeyecektim. Ayrıca bu Gianna için önemli değildi. Burada önemli olan Paul'dü, Colin'le ben değildik. Gianna anlattıklarımı sessizce dinledi ve ara sıra elindeki bıçağı ya da kaşığı bırakarak elini göğsüne atıp monoton bir sesle Ave Maria³³ deyip durdu.

Çok geçmeden ocakta işi bitmişti çünkü sos ve spagetti kendi kendine kaynıyordu. Gianna duvardaki birkaç resmi indirip yerine tamamen farklı bir etki bırakan başka resimler koydu. Bunlar daha huzurlu ve anlamlı resimlerdi.

"Hepsini yan yana duvara asmak yanlış olur," diye açıklamada bulundu. "Bunlar düşsel resimler. Spiritüel anlamları var. Onları satmayı yasaklamalılar. Aborjinler bu resimlere inanıyor. Bu resimler canlı. Bunu anlıyor musun?"

Anlatmaya devam etmeden önce başımı salladım. Gianna şeklini değiştirdiği koridor galerisine tatmin olmuş bir bakış attıktan sonra yemeğin başına geri döndü.

Anlatacaklarımı bitirdiğimde masayı hazırladı. Spagetti alla Mamma'sı öyle nefisti ki –sulu, tatlı ve aynı zamanda acı– çevremdeki her şeyi unuttum ve pantolon cebimde titreyen şeyin ne olduğunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım oldu. Çatalımı tabağımdaki sosa bulanmış spagetti yuvasının ortasına bırakarak cep telefonumu beceriksizce blucinimin cebinden çıkarmaya çalıştım.

"Tillmann? Onu durdurabildin mi? Gemide misin?"

Gianna yemeyi kesti ve yanağına sıçramış domates sosunu silerek heyecanlı bakışlarını cep telefonuma dikti.

33 (Lat.) Azize Meryem. (ç.n.)

Tillmann'ın karanlık sesi kulağımda çınladı. "Merhaba, Ellie." Tanrıya şükür, oydu. "Evet, gemideyim, ama..."

"Ama ne?" Ayağa kalktım.

"Ama inemedim." Tillmann'ın sesi oldukça inandırıcı çıkmıştı.

"Nasıl, anlamadım?"

"Ben Paul'ü bulana kadar gemi kalktı, ben de ortalığı karıştırmak istemedim, ne de olsa gemiye kaçak binmiştim. Şey, ambara saklandım. Ama Paul halletti. Lütfen, Ellie, sakın delirme. Limandan çoktan çıktık. Bence Paul'e henüz hiçbir şey söylememek en iyisi."

Gianna heyecanla ellerini yelpazeledi.

"Bekle bir dakika, Tillmann," deyip ona döndüm: "Ne var?"

"Sakın Paul'e hiçbir şey söylemesin," diye fısıldadı. "Bu çok tehlikeli. Filmi izlese bile inanmayacaktır."

Gianna'nın bunu nasıl bildiğini merak ediyordum. Paul'ü bir saattir tanıyordu ve karabasanlardan ancak yirmi dakika önce haberi olmuştu. Ama Tillmann'ın tartışacak zamanı yoktu.

"Şarj aletim yanımda değil ve cep telefonumun şarjı yarıda. Ortalık sakinleştiğinde tekrar ararım, tamam mı?" deyip görüşmeyi bitirdi. Cep telefonumu sertçe sandalyeye fırlattım.

Gianna parmaklarını yan tarafında duran rafli dolaba uzatarak yan yana dizilmiş seçkin yabancı içkilerin arasından Ramazzotti şişesini yakaladı. Daha yerime oturmadan ağzına kadar dolu likör kadehini burnuma dayadı.

"Bir dikişte!" diye emretti. Karşı çıkamayacak kadar aklım karışmıştı. Kadehleri tokuşturup içkiyi bir dikişte boğazımızdan aşağı yuvarladık.

"Demek o küçük pislik gemide?"

Gianna ana bir tavrıla pat pat omzuma vurdu çünkü içki genzime kaçtığı için ksrmekten neredeyse boğulur durumdaydım. Soluk soluğa başımlı salladım.

“Eh, en azından ağabeyin yalnız değil. Hadi, bir tane daha.” Gianna bardakları doldurdu. Sözünü dinleyerek bir yudum daha aldım. Şimdi bulaşıık suyuna benzeyen tadı daha iyi gelmeye başılamıştı. Ayrıca içimi de ısıtmıştı. Gerçi yüzüm hâlâ ateş gibiydi ama bağırsaklarımda sanki buz kütlesi oturuyordu.

“Filmdeki görüntülerin ağabeyimi ikna etmeyeceği fikrine nereden vardın?” Dilim dolaşmaya başlamıştı bile. Ama Gianna’nın dili her zamankinden daha fazla gevfemişti. Sözünü sakınmadan konuşmaya devam etti.

“ncelikle, bütün bunlar ona hile gibi gelebilir. Gerçekten, Ellie, eğer sizin tepkilerinizi görmemiş olsaydım, ben de bunun sahte olduğunu düşünürdüm. Bunlar bilgisayarda hazırlanıp Super 8’e çekilebilir ve böylece o karakter yaratılabilir. Bu, herhangi bir YouTube videosu bile olabilir. Orada yaratıkların varlığını kanıtlayan binlerce film var. Sözde uzayda dolaştııkları söylenen tüm o uzay gemileri arasında geceleri ayı hâlâ görebiliyor olmamız bir mucize. François’nın ağzını al, üzerinde Fotoshop’la oyna, ters çevir, birkaç da sıçan ekle, tamam. Hadi, dijital çağın şerefine!” Gianna bardağını kaldırdı. “Ah, dijital ne demek,” diye gevezeliğine devam etti. “Amerikalıların aya gerçekten gittiklerini biliyor muyuz? Hayır, bilmiyoruz. Hepsi sahte olabilir. Basit bir stüdyo ekimi. İnsanlar inanmak istedikleri için inanıyorlar. Ama karabasanların varlığına hiç kimse inanmak istemez. Ayrıca Paul ve François birbirlerinin hayat arkadaşı, değil mi?”

“Evet. Ne yazık ki.” Hakkını vermem gerekirdi. Gianna aptal değildi. Hatta şu an bana biraz fazla zekiymiş gibi geliyordu. Varsayımlarını görmezden gelmek olanaksızdı.

“Böylece ikinci noktaya geldik. Paul bunu kabul etmek istemeyecektir. Eski sevgilimle birlikteyken ben de kör olmuştum. Bana pislikmişim gibi davranmıştı. Herkes beni uyardı. Ama onları duymak istemedim. Ayrıca eşcinsel bir ilişki yaşamak ve çoğu insanın bu nedenle onu yargılaması da Paul'e zor geliyor. Onu bu ilişkiden vazgeçirmek için François'ı kötülediğimizi sanacaktır.”

Şimdi Ramazzotti'nin geri kalanına ihtiyacım vardı. Her şey boşuna mıydı? Tillmann kokainle neredeyse beynini patlatacaktı ve bu işe yaramamış mıydı?

“Yani, bizim için hiçbir şey yapamaz mısın?”

Gianna şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Ben sizin için ne yapabilirim ki?” Bana bakmadan bardağını doldurdu ve kocaman bir yudum aldı.

“Bunu ilk olarak seninle konuşmayı bu yüzden istedim çünkü gazetede karabasanlarla ilgili bir yazı yazacağını umuyordum.”

Gianna sersemce güldü. “İşimi kaybetmeyi göze alırsam, bunu elbette yaparım. Zaten böyle bir pislik yazmanı bekliyorlar. Ellie, şunu kafana sok. Ben bir hiçim. Böyle bir şey yaparsam sonsuza dek kendi üzerimi çizmiş olurum. Senin için yapabileceğim tek şey, iki kaçık yeni yetmenin karabasanların varlığına inandığına dair sıkıcı, eleştiren bir yazı yazmak olur. Gazetenin üçüncü sayfasının dedikodu köşesine. Ama senin böyle bir şey düşünmediğini varsayıyorum, değil mi?”

“Teşekkürler, hayır.”

Gianna'nın yüzü asıldı, bardağındakini başına dikmeden önce alnında derin bir kırıışık belirdi. Hafifçe şaşı bakmaya başlamıştı.

“Baksana, eski sevgilim var ya... Şimdi düşündüğümde, o da bir kaçıkta diyorum. Gerçek bir psikopattı. Ben de... yani... beni manipüle etmesine izin verdim, ta ki kim olduğumu unutana kadar.” Soru sorar gibi bana baktı. “Acaba o da?...”

“Sanmam. Tabii bilmiyorum ama François’nın davranışları son derece alışılmadık. Karabasanlar genellikle kendilerini insanlara göstermezler. Geceleri derin uykuya daldığımızda gelirler ve kurbanları hiçbir şey fark etmez.”

“O zaman senin ilişkin epey zor olmalı.” Gianna kıkırdadı. “Şimdiye kadar vuruşmadığınıza şaşmamalı.”

“Bunun nedenleri başka!” diye şiddetle karşı çıktım ama Gianna kıkırdamasını durduramıyordu. Bunu alkolün etkisine verdim. “Ayrıca... Colin vuruşmaz. Pandalar ya da maymunlar belki vuruşur. Ama Colin değil.”

“Adına ne dersen de, düzüşmek, boru döşemek, tıkaç tıkamak...”

“Tıkaç tıkamak mı?”

Gianna bir Ramazzotti daha yuvarladıktan sonra ikimize de birer tane daha doldurmak istedi ama elimi uyarırcasına bardağın üzerine koydum. Bu günlük bu kadar yeterdi.

“Kültür servisindeki müdür böyle söylüyor. Ne olursa olsun, konu hep aynı. Erkekler kendilerini kâinatın baş tacı sanıyor ve önlerine gelen her tarlaya tohum ekip sonra üzerinde tepinmek istiyorlar. Şerefel!”

“Colin değil!” Bu sözleri göğsümü gere gere söyleyebilirdim çünkü doğrudu. Dölleme söz konusu olduğunda, Colin kesinlikle tipik bir erkek değildi. “Ayrıca hayvanların rüyalarından besleniyor. Bunun dışında bir insan gibi yaşıyor. En azından buna çalışıyor. Ama insan rüyalarından beslenecek olsaydı bile, kendini onlara göstermezdi.”

“O halde yine biraz Edward gibi,” dedi Gianna kesik kesik gülererek. “Güneşe karşı durduğunda teni parlıyor mu?”

“Hayır ama saçlarında kızılımsı perçemler oluşuyor ve gözleri turkuaz rengine dönüyor,” dedim vurgulu bir sabırla. Çillerden söz

etmedim; bu Gianna'nın ondan yeniden nefret etmesine neden olabiliirdi.

"Ne kadar pratik!" Gianna bardağını dördüncü kez doldurdu. Bence gereğinden fazla içmişti. "Biz saç tutamlarımızı moda olduğu için boyatıyoruz, onun sadece güneşe çıkması yeterli. Tam adı neydi?"

"Colin. Colin Jeremiah Blackburn." Gianna'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Eğer itirazın yoksa şimdi yine Paul ve saldırısına geri döneceğim. Yoksa bu akşam başka bir planın var mı?"

Gianna'nın gülümsemesi dondu.

"Ah Tanrım..." diye kekeledi. "Randevumu unuttum! Dialog im Dunkeln'deki toplantıyı! Bunca zamandır beni beklemişlerdir, üstelik hepsi de kör. Kör insanları bekletemem ki! Bu çok ayıp!"

Gianna'nın şaşkın çaresizliğinin sonu gelmeyecek gibiydi. Şimdi gülme sırası *bana* gelmişti ama cep telefonumun zili duygu patlamalarımıza -az da olsa- limon sıktı. Bu arada ben de uzun süredir beklediğim telefona boş verecek kadar kafayı bulmuştum. Bu, kuşkulu bir mizah eşliğinde bir boş vermeydi. Saçlarımı geriye atarak yapmacık bir hareketle telefonu elime aldım ve yeşil tuşa basarken küçük parmağımı havaya kaldırdım.

"Katolik köpeklerinin hamamı?" dedim genzimden konuşarak. Gianna yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

"Ellie, sen misin? Alo?"

"Dinliyorum," dedim saygılı bir sesle. Gianna tencereden aldığı bir makarnayı Paul'un Versace tabağına sıvayarak özenli bir şekilde küçük parçalara ayırdı. Bu arada "amore", "attenti" ve "lupo" gibi bir şeyler söyleyerek kendi kendine şarkı mırıldanıyordu.

"Baksana, orada ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

"Kız kıza bir akşam."

“Tamam. O halde şimdi araya girmeden beni dinle. Paul iyi, şu anda midesini dolduruyor. Ben geminin başka bir bölümünde kalıyorum, ikisinden çok uzaktayım. Volvo rıhtımda duruyor, anahtarı üzerinde. İki hafta denizde olacağız. Paul seni yalnız bıraktığını ve kabin paramı ödemek zorunda kaldığı için bana çok kızgın. Ama ona mutlaka dışarı çıkmam gerektiğini, senin de zaten eve dönmek istediğini söyledim. Ellie, hâlâ orada mısın?”

“Beyefendinin emrettiği gibi susuyorum işte.” Yüksek sesle hıçkırdım... yarı hıçkırık, yarı geçirti.

“Ah Tanrım, zavallı körler,” diye yakındı Gianna. Tabağındaki sanat eserini bitirmiş, süngersi bakışlarını üzerime dikmişti. Sonra öne doğru eğilip parmağını burnumun ucuna koydu. “Burnun korna mı?” deyip bastırdı. “Hayır, korna değilmiş. Biliyordum. Ama benimki, benim burnum korna!” Kendi burnuna dokundu -hedefini bulmasına şaşırmıştım- ve kamyon sollayan araba kornası gibi ses çıkardı. Sonra başı tabağın üzerine düştü ve horlamaya başladı.

“Şimdi yalnızız, canım,” diye ahizeye mırıldandım.

“Bana canım deyip durma, tamam mı?”

“Başüstüne, kaptan.” Selam vermek üzere ayağa kalktım ama oda sağa doğru döndü ve başımı açık duran mutfak dolabının kapağına vurdum. Ansızın ayılmıştım.

“Ellie, lütfen beni iyi dinle. Onun ne olduğuna dair bir fikrin var mı? François’ının?”

Ansızın denizin çağılısını duydum. Tillmann güverteye çıkmış olmalıydı.

“Bilmiyorum. Hiç korkmuyor musun?”

“Hayır. Aslında her şey eskisi gibi. O hep bizimle birlikteydi. Şimdi sadece karabasanın kim olduğunu biliyoruz. Ama düşma-

nımdan korkacağıma, onun kim olduğunu bilirim, daha iyi. Sadece sorunlarıma bir yenisi eklendi. Peki şimdi ne yapacaksın?”

Evet, ne yapacaktım? Paul karabasanla ve asistanımla birlikte denize açılmıştı. Gianna komalık oluncaya dek içmişti. Benimse bol bol zamanım ve kafamı zorlayan sayısız sorum vardı. Bu soruları ancak bir kişi yanıtlayabilirdi. Onun karşısına çıkmam gerekti. Ağabeyimin iyiliği ve kendi iyiliğim için.

“Trischen'e gidiyorum.”

YÜZLEŞME TERAPİSİ

Kararımı vermiştim. Trischen'e gidecektim. Hem de sabah erkenden, kararımdan cayıp farklı bir düşünceye kapılmadan önce. Paul'ü yüzüstü bırakamazdım. Bunu yapamazdım.

Dakikalarca hareket etmeden masada oturup Gianna'nın horlamalarını dinledim. Koyu renk saçları ipeksi perçemler halinde yüzüne düşmüştü ve ağzı hafifçe açılmıştı. Dilinin ucu her soluk alışta titriyordu. Her ne kadar bakire bir genç kızın ürkekliğine sahip olsa da, onun yirmi sekiz yaşında olduğuna inanamıyordum. Arada, insanlığın yüz karalarıymış gibi erkeklere sövüp saysa da... Ama ağabeyimin adının geçtiği her seferinde gözleri parlamıştı.

Gerçekten işimize yarayabilir miydi? Gianna meraklıydı. Hatta çok fazla. Bu da kötü değildi çünkü karabasanlarla uğraşacaksa meraklı olması gerekirdi. Öyle meraklıydı ki korkusunu bile unutabiliyordu. Bugün bu özelliği işe yaramıştı.

Ama gazeteci olarak sahip olduğu ilişkileri unutabilirdik. Bu noktada bize yardımcı dokunamayacaktı, tabii eğer kendini gereğinden fazla küçümsemediyse. Ama buna inanmıyordum. Gianna bana zorlu bir gazeteci gibi gelmemişti. İş arkadaşlarıyla ilgili yaptığı imalar onun yazı işlerinde pek tutulmadığını gösteriyordu. Bu arada dört kişi olmuştuk. Doktor Sand, Tillmann, Gianna ve ben. Bir şey

duyduğuna ya da gördüğüne inanan dört kişiydik. Hatta babamı da sayarsak, beş. Karabasanlara savaş açmak için oldukça az bir rakam. Ama yapmaya niyetlendiğim ya da yapamayacağım tüm şeylerde kendimi artık yalnız hissetmiyordum.

Yarından itibaren artık aptal Bayan Moneypenny olmayacaktım. Kısa bir an Doktor Sand'ın verdiği kediotu haplarını nereye koyduğumu düşündüm. Acaba plasebo etkisi ikinci kez kendini gösterir miydi? Henüz gergin değildim ya da panik olmamıştım ama yola çıkar çıkmaz bu durum değişecekti.

Şu anda alkol ve yorgunluktan neredeyse neşeliydim. Bu, çok geçmeden baş ağrısına dönüşecek olan sakin, akıcı bir neşeydi. Acil uykuya ihtiyacım vardı. Babam uyku ve sporun, korkunun en iyi ilacı olduğunu söylemişti. Bedenin panik belirtilerine karşı koyabilmesi için yeterince enerji toplaması gerekiyordu, spor ise zihnimizi uyaran ve bize yenilmezlik duygusunu veren hormonların salgılanmasına yardımcı oluyordu.

Bedenimi geçmiş haftalarda ve aylarda utanılacak biçimde ihmal etmiştim. Çok az hareket etmiş, az uyumuş, -François'nun saldırıları sırasındaki ölüm uykularını saymıyordum- yağlı ve sağlıklı yemekler yemiş ve fazla kahve içmiştim. Bunlar, Trischen'e yapacağım yolculuk için uygun koşulları oluşturmuyordu.

Ama karabasan... karşı konulmaz bir şekilde mantıklı olsa da, onun François olmasını hâlâ aklım almıyordu... bu gece başıma bela olamazdı. O gitmişti. Tillmann Paul'e göz kulak olacaktı; ona güvenmekten başka çarem yoktu. Ve öyle de yapacaktım. Tillmann sadıktı, hatta belki de şimdiye kadar karşılaştığım en sadık insandı.

"Küçük pislik," diye gülümseyerek mırıldandım ve Gianna'nın her soluk alışında ağzının içine giren ve sonra tekrar dışarı üflediği perçemi kenara ittim.

Evet, Tillmann duyarlılık ve sır saklama konularındaki eksikliğini sadakat ve ilkesizlikle telafi ediyordu. Sözlü bel altı vuruşlarından birkaç geceliğine kurtulmuştum. Bu düşüncenin keyfini çıkardım. Ama aynı zamanda eksikliğini de hissediyordum.

Acaba François bir şeyler sezmiş miydi? Tam da Gianna ve Paul arasında kıvılcımlanma olduğu sırada ortaya çıkıvermesi kesinlikle tesadüf olamazdı. Gianna ne demişti? Paul onun ağzına bakıyordu. Onun saldırıya uğradığını bildiğimizi sezmiş miydi? François koridorda belirlediği sırada karabasanı düşünmüyordum. Herhalde Tillmann da öyle. Sıçana fazlasıyla odaklanmıştık. Ama hayvanın gırtlığına sarıldığı sırada sessiz kalışım... evet, davranışım onu rahatsız etmişti. Tam zamanında bağırması olmayı umuyordum. Soğukkanlılığımı kaçıklığıma vermiş olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Onun donuk gözleri aklıma gelince ürperdim. Bana şimdiye kadar hiç bu kadar doğrudan bakmamıştı. Ama bildiğim kadarıyla karabasanlar ne kendi eşini yaratabilir ne de kendilerini ikiye ayırabilirlerdi. O halde bu gece güvende olacaktım ve Paul'ün de öyle olması için dua edecektim. Şu anda onun için bir şey yapamazdım. Bize tek yardım edecek olan kişi Colin'di. Ama o da bana yıldızlar kadar uzaktı.

Ayağa fırlayıp içki soframızın artıklarını topladım ve Paul'ün oyun odasına giderek beyazperdeyi rulo yaptım, kamerayla birlikte projektörü Tillmann'ın boş çantasının içine yerleştirdim. François'nın -ne kanlı canlı ne de film rulosu halinde- yakınımnda olmasına katlanamadığımdan, beyazperdeyi ve çantayı Paul'ün atölyesine götürdüm. Odaya geri dönüp pencereyi açtım ve serin gece havasının odaya dolmasına izin verdim.

Acaba Colin hâlâ Trischen'de miydi? Ya da sabrını çoktan yitirip dünyanın başka bir yerinde kendine yeni bir hayat kurmak için çekip gitmiş miydi?

Raftan Paul'ün eski okul atlasını alıp Kuzey Almanya'nın haritasını açtım. Trischen'i bulduğumda ağzım bir karış açık kaldı. Gerçekten de açık denizde saatlerce yol almış olmalıydık... Bense Trischen'in Sylt'in yakınlarında olduğunu sanıyordum. Ama kumul ada epey güneyde kalıyordu. Demek ki botla yaptığımız yolculuğun bana sonu gelmez gibi görünmesi kendi uydurmam değildi. Colin beni açık denize çıkarmıştı.

Yarın Sylt'e gitmek oldukça saçmaydı. Trischen'e doğrudan ulaşmanın bir yolu olmalıydı, muhtemelen küçük bir kasaba olan Friedrichskoog üzerinden. Oturma odasına geri dönüp –Gianna hâlâ mutfakta huzurla horluyordu– Paul'ün dizüstü bilgisayarını açtım.

Google'da Trischen'in kendi web sayfası olduğunu görünce kalbim çarpmaya başladı. “Trischen – Kuzey Denizi'nin Kuş Adası.” Kaygı ve merakla linke tıkladım ve ana sayfada adayı yukarıdan gösteren bir görüntüyle karşılaştınca rahatladım. Sayfadaki Alman bayrağının üzerine tıkladım. Karşıma yine adanın tepeden görünüşü çıktı. Hava güneşliydi ve sular alçalmıştı. İnsan böylesine pastoral bir adada nasıl korkardı?

Biraz cesaretleterek menüyü karıştırdım. “Kuş bekçisi.” Hafifçe kıkırdadım. Acaba Colin ona ne tür bir hastalık bulaştırmıştı? Umarım zavallı kadın iyileşir. Ama tekrar çalışmaya başlayacak kadar iyi olmasını istemiyordum. Sonuçta Colin'e ihtiyacım vardı.

Gözlerim aşağılara kaydı. Tür çeşitliliği, böcekler, kanatlı böcekler, yengeçler, harika ama bunlar beni ilgilendirmiyordu. Peki tarihi? “Yeni bir kulübe.” Fareyi haberin üzerine getirip kararsızlık içinde sol tuşa tıkladım.

Ah Tanrım, işte karşımdaydı... Kulübe... Uzun merdivenli ve çevresi balkonla kaplı, kazıklar üstündeki kulübe. Gözlerimi kapadım, titreyerek soluk aldım ve sonra tekrar gözlerimi açtım. Aslında güneşli havada ve fırtınasız denizin ortasında hiç de korkunç bir

hali yoktu. Ayrıca ada bu fotoğrafta hatırımda kaldığından çok daha büyük görünüyordu. Kumsalda karate çalışmak için yeterince alan vardı... Tıpkı rüyamdaki gibi mi? Yoksa Colin'i gerçekten görmüş müydüm?

Kalp atışlarım biraz olsun düzene girmişti. Yine de kendimi, eskiden Paul'le birlikte tıp ansiklopedilerindeki iğrenç hastalıklara baktığımız zamanki gibi hissediyordum. Merak ve hırs beni resimlere bakmaya zorlar ama midem buna şiddetle karşı koyardı.

Tamam, devam. "Yeni kuş bekçisi." Bu çok sevimliydi! Luise adaya erzak taşıyan teknenin adıydı. Ancak..."Lanet olsun," diye homurdandım. Axel Nielsen adındaki kaptan adaya sadece hafta sonları gidiyordu. Demek ki bugün oraya gitmişti. Fark etmezdi. Friedrichskoog'da beni Trischen'e götürecek birini bulurdum nasılsa. Hatta bu kişi belki de Nielsen'in kendisi olabilirdi. Luise'in güvertesinde oturan kısa pantolonlu, beyaz saçlı adamın sevimli bir hali vardı. Sadece beni adaya götürmesi için iyi bir neden bulmalıydim. Ama şimdi buna zamanım yoktu.

Artık "Gündemdekiler"e tıklamak için kendimi yeterince cesur hissediyordum. Acaba Colin'den söz ediliyor muydu? Ama bu köşede geçen sonbaharda görev yapan zavallı kuş bekçisi kızın son merhaba yazısından başka bir şey yoktu. Anlaşılan, bu adayı seviyordu.

"Tanrım, Colin," diye mırıldandım suçlarcasına. Aynı anda gülmeden edemedim. Bunu benim için yapmıştı. Bana yakın olabilmek için. Acaba kız neler yazmıştı?

"Yedi ayın nasıl geçtiğini anlamadığım komik, heyecanlı ve harika anlar yaşadım."

Ah, evet. Haha. Heyecanlı anlar. Bunu Trischen'de ben de yaşamıştım. Sayfayı ve bilgisayarı kapadım. Yatağa gitmenin ve karabasansız geceyi adamakıllı bir güzellik uykusuyla değerlendirmenin zamanlıydı.

Gianna'yı koma uykusundan uyandırıp Tillmann'ın divanına yatırmayı başardım. Yarı uykulu ve gözleri kapalı olduğu halde dili dönerek İtalyanca bir şarkı mırıldanmaya çalıştı, sonra homurdanarak yatağa yuvarlandı ve derin bir uykuya daldı. O kadar yorgundum ki ancak ayakkabılarımı çıkarabildim ve üzerimdeki giysilerle kendimi yatağa bıraktım. Başım yastığa değer değmez gitmiştim.

GEVEZELİKLER

“Pekâlâ. Yine de idare eder,” diyerek aynada kendimi selamladım. Gianna hâlâ derin uykudaydı ve kendimi rahatça banyoya kapatıp güzelleştirmek için sabahın bu sessiz saatlerinden yararlanmak istiyordum.

Evet, artık daha iyi görünüyordum. Gözlerim hâlâ biraz kanlıydı ama birkaç hafta öncesinden daha keskin görüyordum. Uyku mucizesini göstermişti. Belki gözlükle araba kullanır ve geçen yaz olduğu gibi sonunda lenslerimden vazgeçebilirdim. Yüzümün solukluğu için artık elimden gelen bir şey yoktu ama gerisi için çare vardı.

Kendi kendime şarkı mırıldanarak düşün altına girdim, Paul’ün kocaman doğal süngeriyile bolca sabunlandım. Saçlarımı yıkadım, bacaklarımı, koltukaltılarımı ve bedenimdeki başka yerleri tıraş ettim, yavaş yavaş tekrar kendimi insan gibi hissetmeye başladım. Colin’in benden bu tür tedbirler beklemediğini biliyordum ama bu yüzden ortalıkta dişi maymun gibi dolaşacak değildim.

Bunu onun için yapmıyordum. Bunu kendim için yapıyordum. Bedenim Trischen’den bu yana sadece gerekli işlevleri yerine getiren donuk bir zırh gibiydi. O zırhtan silkinip çıkmak istediğim anlar olmuştu. Sadece bir kez homurdanmadan bana itaat etmiş, hatta tuhaf dansımız sırasında kendini anlamlı hissetmişti. Acaba Tillmann

kendini bedeninin içinde nasıl hissetmişti? Hareketleri çelişkili bir karışım sergiliyordu. Bir yandan son derece bilinçliydi hatta belki kendine âşıktı. Öte yandan, içine kapanıp düşüncelere daldığında bazen omuzları hafifçe öne doğru sarkıyordu. Geceleri ise sokulmak isteyen köpek yavrusu gibi yorganına sarınıyordu. Neredeyse her zaman başını kolunun içine gömerek karın üstü uyuyordu ya da dinleniyordu. Sanki kendini korumak istermiş gibi... Göğsündeki şu yaralar –eh, hepimizin yarası vardı. Benim bacağımda, Colin'in pürüzsüz karnında birer çifte izi. Gianna ve Paul de kalplerini çizdirmişlerdi. Onu kurtardığımız da, acaba Paul bir gün iyileşecek miydi?

Vücut losyonuma el attım. Onu o kadar uzun zamandır kullanmamıştım ki başlığı tıkanmıştı ve iyice yıkamam gerekti. Ellerimi, kollarıma ve bacaklarıma sürmeye neredeyse utanarak aceleyle işimi bitirdim. Karnıma elimi sürmedim. Fazlasıyla hassaslaşmıştı.

“Ah Tanrım, neler düşünüyorum...” diye inleyerek banyodaki pufun üzerine oturdum. Evet, aslında aklımda ne vardı? Colin'den François'yla ilgili bilgi almak istiyordum. Ve onunla... Yüzüme kan oturduğunu hissettim. Bunu gerçekten istiyor muydum? Ya da onu alıkoymak için bir şeyler kanıtlamak zorunda olduğumu mu sanıyordum? Çünkü onu kaybetmek istemiyordum. Hiçbir şekilde.

“Bekle,” dedim alçak sesle aynadaki aksime. “Her şeye hazırlıklı ol. Sonra neler olduğuna bakarsın.” O halde tedbirimi almalıyım. Siyah iç çamaşırları uygundu ama yine de fazla uslu sayılmazlardı. Külotumu giydim ve üzerine bir atlet geçirdim. İçinde kendimi sıkışmış gibi hissettiğimden, artık sutyen giymek istemiyordum. Ondan kurtulduğum için mutluydum. Etimin yerçekimine yenik düşeceği zamana daha çok vardı.

Aynada eleştiren gözlerle kendimi inceledim. Ne çok iyi ne de çok kötü görünüyordum. Popomun sol kanadına bir şaplak indirerek yokladım. İyi, sıkı et diye buna derlerdi. Acaba yürürken

sallanıyor muydu? Başımı yana yatırdım, popomu görmeye çalışarak öne doğru iki adım attım. Ahh. Enseme boğuk bir ağrı saplandı, krampın geçmesi için sertleşmiş kaslarımı esnettim. Bu akşam her ne olacaksa lumbagonun³⁴ buna bir yararı olmayacağı kesindi. Kararlı bir şekilde giyindim ve tuvalet çantama birkaç parça eşya koydum. Trischen'de bir gece için tuvalet çantası ha. En azından prezervatife ihtiyacım yoktu.

Andi'yle aramızda geçen beceriksiz intermezzoyu³⁵ ve korkunç kaçamağı hiçbir pişmanlık duymadan hatırladım... sanki prezervatif de tıpkı benim gibi kendini savunmaya geçmiş ve bir an önce kaçıp gitmek istemişti. Lastik kokusu sanki hâlâ burnumdaydı. Sadece böyle bir şeyin yaşanmış olmasından pişmandım. Aslında tıpkı biyoloji sınavındaymışım gibi, birbiri ardına sıralanan mantıklı düşünce zincirlerimin dışında artık hiçbir şey hatırlamıyordum. Tamam, Elisabeth, Andi patlama noktasına gelmiş olan kutsal aletini eline almıştı –en azından soluklarından böyle olduğunu anlıyordum– yani aşk damlacıkları saklandığı karanlık yerden dışarı çıkma savaşı veriyordu. Aşk damlacıkları da –aslında on üçüncü sınıf olarak bu tür uyarılar için fazla yaşlı olsak da, Bay Schütz (Tanrım, Tillmann'ın babası!) neredeyse babamız gibi bunun için sürekli bizi uyarırdı– spermden oluşuyordu. Son derece canlı spermiler. Andi beceriksizce takmaya çalıştığı prezervatife bu sperm kaynayan damlalardan bir tanesini bile bulaştırmışsa, o zaman bu... Off. Neyse ki bunu da atlatmıştım. Canım acımış, Andi de patlak balon gibi sönerek yığılmıştı. *Hamile kaldım*, diye düşünmüştüm. Ve çok korkmuştum. Ama kader bana insafli davranmıştı. Andi'den bebeğim olmamıştı.

34 Soğuğun etkisiyle veya kasın ani kasılması sonucunda bel bölgesinde birdenbire beliren ağrı. (ed.n.)

35 (İt.) Müzikte ara fasıl. (ç.n.)

Derin bir iç geçirdim ve yarı gülerek yarı utanarak başımı iki yana salladım. Belki de rahibe hayatı yaşamının avantajları vardı. Birçok konuda kafa yormaya gerek kalmıyordu.

Mutfağa gidip kahve yaptım ve sonra gidip Gianna'ya baktım. Hâlâ uyuyordu. Omzunu hafifçe sarstım. Bedeni tonlarca ağırlığın altındaymış gibiydi.

"Gianna. Uyan. Kahvaltı! Beni limana götürmen gerek." *Eğer Volvo çalındıysa, arabayı da ödünç vermek gerek çünkü küçük pislik anahtarı üstünde bırakmış,* diye geçirdim içimden. Onu ikinci kez, biraz daha sertçe sarstım. "Gianna Vespucci!"

"Madonna..." Gianna yana yuvarlanarak kolunu gözlerine bastırdı. "Mama mia, Madonna..." Bunu gençlere uygun olmayan birkaç İtalyanca küfür izledi. Kolunu yavaşça çekerek boş gözlerle bana baktı.

"Benim, Elisa."

"Elisa mı?.. Ee?.." Doğrularak arar gibi çevresine bakındı. "Aman Tanrım... ne rüyaydı... Bu... burada ne işim var?"

Ah hayır. Gianna filmi koparmıştı. Yoksa her şeyi ona ikinci kez mi anlatmak zorunda kalacaktım? Acaba François'nın filmini izlediğini de unutmuş muydu? Karabasanların olduğunu? Ve Paul'den çok hoşlandığını?

"Sakin hiçbir şey hatırlamadığını söyleme! Lütfen bunun doğru olmadığını söyle!" François'nın saldırısına gösterdiğim tepkiyi bir kez daha inandırıcı bir şekilde oynayamazdım.

"Evet. Hayır." Gianna parmaklarını şakaklarına koyunca acıyla sıçradı. Akşamdan kalmanın etkilerini berbat bir şekilde yaşıyor olmalıydı. "Ben... ama bu olamaz... Burada bir... bir beyaz perde yok muydu?"

"Yatmadan önce onu kaldırdım!" diye rahatlamış bir sesle bağırdım. "Paul'ün atölyesinde duruyor. Paul benim ağabeyim, güzel mavi gözleri, uzun sarı saçları var ve..."

"Elisa. Biraz yavaş ve kısık sesle konuş. Lütfen. Ağabeyini hatırlıyorum. Ama bir şey daha vardı..."

"Karabasanlar."

Gianna hıçkırdı. "Karabasanlar mı?"

Başımı salladım. "François. Colin. Tessa. Babam. Melez, Cambion, saldırı. Hatırladın mı?"

"Çok bağıırıyorsun," dedi Gianna acı çekercesine. "Gerçekten rüyaları çalışıyorlar mı? Hayır, hiçbir şey söyleme. Yok, söyle."

"Evet. Rüyaları çalışıyorlar, bazen güzel anıları da." Bana bir kez oldu. Şimdi de bunun hesabını sormaya gidiyorum. "Kahvaltıdan sonra beni limana bırakır mısın? Colin'e gitmek istiyorum. Trischen'e."

"Ah. Colin. Karabasan Edward'ımız."

"Onu gördüğünde bu karşılaştırmayı yapmaktan sonsuza dek vazgeçeceksin. Ayrıca o bana ait, bize değil." Hah. Colin hiç kimseye ait değildi. Kendine bile. Olsa olsa Tessa'ya aitti.

Ama Gianna sadece zayıf bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Pöf, kokarca gibiyim. Duş alabilir miyim? Bana giyecek temiz bir şeyler verebilir misin?"

Ona birkaç parça eşya çıkardım, kahvaltıyı hazırlayıp banyodan çıkmasını bekledim.

Gianna ölümü hiçe sayarcasına içtiği iki fincan şekersiz kahve ve bir C vitaminli aspirinden sonra, "Yüzünün ifadesine bakılırsa, sanki dişçiyle randevun varmış gibisin," diyerek bana takıldı.

"Hıı," diye isteksizce homurdandım. Dişçiyle randevuyu minnettarlıkla tercih etsem de, alsında kendimi öyle hissediyordum. Çünkü dişçiyle randevuda neler olacağı bilinirdi. Panik yaklaşıyordu,

geldiğini hissediyordum. Tıpkı bir dalga gibi yükseliyordu, şimdilik zararsızdı ve çok uzaktaydı, ama sonra...

Gianna, "Karabasanlar kâbusları da çalabilirler mi?" diyerek korkularımı uzaklaştırdı. "Birine acı veren rüyaları? Benim verebileceğim birkaç tane var."

Mantıklı bir tepki vermek ve Gianna'ya bağırmmamak benim için oldukça zordu. Çünkü tam da haftalardır kaçtığım konuya yaklaşıyorduk.

"Evet, insanlara iyilik etmek isterlerse, bunu yapabilirler. Ama hangi karabasan isteyerek midesini bozmak istesin?" diye yanıtladım isteksizce. "Colin bana bunu teklif etti ama aynı anda beni bundan vazgeçirdi. Kötü olsalar da, bazı rüyalara ihtiyacımız var, ayrıca... Bu çok tehlikeli."

Gianna'nın şahin gözleri ısrarla benimkilere kenetlendi. Eyvah. Yine dış geçireceği bir şey bulmuştu.

"Bunu sadece düşünmüyorsun. Bunu yaşadın, değil mi?" Demek ki işinde pek de başarısız sayılmazdı.

"Onu benden çalmak istemedi, bunu asla yapmak istemedi!" diye öfkeyle bağırdım. İçimde Colin'i savunmak için derin bir ihtiyaç hissediyordum. "Güzel anılarımdan birini çalmasını ondan ben istedim çünkü çok açtı ve bu sırada... bir şeyler ters gitti."

Gianna ince parmaklarıyla kahve fincanını sıkıca kavramıştı. "Tam olarak ne?"

"Ben... ah, onun anılarına kaydım. Oraya... yani... o bir toplama kampındaydı. Ona gaz vermek istediler. Ama ölmedi. Onun bedenine girmiştim, ceset yığınlarının içindeydim, sonra beni tekrar dışarı çıkardılar, bir gaz odasına alındım, çevremdeki herkes ölüyordu, sadece ben canlıydım..."

Kesmek zorunda kaldım, yoksa her an masanın üzerine kusma tehlikesi oluşabilirdi. Gianna'nın fincanı elleri arasından kayıp düştü. Anında kırıldı. Versace pisliklerinden bir tanesi daha azalmıştı.

"Aman Tanrım, Elisa..." Beni kollarına almak ya da fincanın kırıklarını toplamak gibi bir girişimde bulunmadı. Tamamen taşlaşmıştı. Siyah kahvenin yere damlamasını ilgisizce izledim ve avuç içlerimi masanın üzerine dağılmış olan keskin kenarlı kırıkların üzerine sıkıca bastırdım. Acı iyi gelmişti.

"Nasyonal Sosyalizm dönemi ve ırkçılık, tarih okurken bu benim seçtiğim konuydu. Yarı dönem sınavından önce gece gündüz başka hiçbir şeyle ilgilenmemiştim, sonunda rüyama girdiler. Sonra o dersi bir daha almak zorunda kaldım ve bu hiç hoşuma gitmedi."

"Bunu yaşamadığımı, sadece hissettiğimi biliyorum... ama kafamın içinde, hayır, her yerde. O artık bana ait oldu ve ben..." Yine bir ara vermek zorunda kaldım.

"Buna nasıl dayanabileceğini bilmiyorsun."

"Onu gördüğümde bu anılar tekrar geri gelirse, buna nasıl dayanabilirim, evet, bunu bilmiyorum. Tüm o sahneler, kokular, sesler. Onun için çok üzgünüm. Çok üzgünüm! Üzerinde deneyler yapmışlar, ona acı verip işkence etmişler... sadece farklı olduğu için!"

"Tıpkı bizim gibi," dedi Gianna ciddi bir sesle. "Biz de farklıyız."

"Evet," dedim sadece.

Gianna kısaca homurdandı. "O zamanda yaşasaydım, bana ne olurdu diye hep düşünmüşümdür. Sanırım beni de yakalarlardı. Çenemi tutamazdım. Ama ne olursa olsun... bir neden bulurlardı. Ve seni..." Yüzü yumuşak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Seni büyük bir coşku içinde cadı diye çoktan yakmışlardı. Bazen çok deli bakıyorsun, bunu biliyor musun?"

Sustum. Buna ne diyebilirdim ki? Deli. Hamburg'a geldiğimden bu yana bu âdeta benim damgam olmuştu. Ama "çok deli" Gianna'nın ağzından çıktığında, kulağa sanki bir nebze hayranlık uyandırıyormuş gibi geliyordu.

"Bu konuda herhangi biriyle konuştun mu?" Gianna donakalmışlığından kurtularak mutfaktan bir bez alıp kahveyi silmeye koyuldu.

"Hayır, hiç kimseyle." Çünkü bunu yapamamıştım. Sadece onunla.

"Galeride neredeyse yere yığılacak olmana şaşmamalı." Gianna dilini şaklattı. "Friedrich'e bir romantik gözüyle bakılabilir ama o resim tehlikeli. Kafka okudun mu?"

"Hayır," diye iç geçirerek itiraf ettim. Anlaşılan Gianna bizim yeni güzel sanatlar sözlüğümüzü.

"Hah! Hem karabasan avlıyorsunuz, hem de Kafka'dan haberiniz yok, öyle mi? Bu konuda âdeta uzmandır! Eserlerinden birinde kalplerimizdeki donmuş denizden söz eder: *The frozen sea within*.³⁶" Gianna'nın "th"leri söyleyiş biçimi bir felaketti. *Zı frozen zi wizin*.

"Bunu neden İngilizce söylüyorsun? Kafka Alman bir yazar."

Gianna duraksadı, sonra üzgün bir tavırla gülümsedi. "Eski sevgililerimden biriyle İngilizce yazışırız. Hayır, yani öyle yapardık," diye düzeltti. "Bosnalıydı. Savaştan kaçmıştı. İlişkimizin sonunda paramı kokaine yatırdı. Bana yalan söyledi ve aldattı. Uzun zaman oldu. Onu... yine de seviyorum. Tabii platonik olarak. Bu donmuş deniz onun kalbinde de var. Bunu çok iyi biliyorum. Sende de var. Hâlâ."

"Gianna..." Tekrar konuşabilmek için öksürmek zorundaydım. "Eski sevgilinin adı ne?"

"Marco," diye mırıldandı dalgın bir tavırla. "Ama ortadan kayboldu, tıpkı baban gibi. Hatta öldüğüne bile inanıyorum."

Hayır, ölmedi! diye içimden haykırdım. O hiç de uzakta değil! Ama şimdi başka açıklamalar için doğru zaman değildi. Yine de bir şeyi bilmek zorundaydım çünkü Marco bana biraz kaçık görünmüştü ama onun şiddete başvuran biri olduğunu düşünemiyordum.

“Marco... yoksa tacizi o muydu, ya da şu küçük... şeyi?..”

“Aleti olan. Hayır. İkisi de değil. Marco daha önceydi. Beterin beteri diyelim. Ama onu berbat eski sevgililerimden saymıyorum. Hayat onu yeterince cezalandırmış. Yani Vespucci resmî kayıtlarında sadece iki berbat ilişki var. İki fiyasko ilişki... üçüncüsünün yolunda gitmesi gerek!”

“Gidecek,” dedim alçak ama vurgulu bir sesle.

“İyimserliğine hayranım. Bak, Elisa, senden sadece birkaç yaş büyüğüm... Colin senin ilk erkek arkadaşın mı?”

“Âşık olduğum ilk erkek arkadaşım.”

Kararlı bir hareketle elini masanın üzerinden gezdirdi. “Bu sayılır işte. O halde ilk sevgilin. Ama daha önce seviştin, değil mi?”

“Gianna! Gerçekten, ne biçim ifadelerin var...” Sırıtmadan edemedim. Bu kaba ağızlar onun yumuşak yapısına nedense hiç uymuyordu.

“Scusa.³⁷ Tamam. Artık bakire değilsin. O zaman en azından acımaz. Colin’e yardım etmek istiyordun, değil mi? Bir şeyi bilmen gerek: Biz kadınlar bunu hep isteriz. Erkekleri kurtarmak isteriz. Ben Marco’yu kurtarmak istedim, Rolf’u kurtarmak istedim... Psikopat olanı,” diye açıklayarak tamamladı. “Christoph’u komplekslerinden kurtarmak istedim. Ama şeyi gerçekten küçüktü.” Özür diler gibi kollarını kaldırdı. “Küçük işlevseldir derler, ama...” Yüz ifadesinden bunun Christoph için geçerli olmadığı anlaşılıyordu.

37 (lt.) Özür dilerim. (ç.n.)

Tamam, kompleksleriyle birlikte fazla küçük bir alet, kokain çeken bir savaş kaçkını, bir psikopat, diye not ettim aklıma. Bu durumda Paul palette hoş bir renk oluşturunca. Ancak Gianna'nın özel hayatıyla ilgili mahrem bilgiler artık fazla gelmeye başlamıştı.

"Şey, aslında bu kadar ayrıntı bilmek istememiştım..." dedim alçak sesle ama Gianna havaya girmişti bir kez.

"Erkekler hep bizi kurtaracaklarını söyleyip dururlar," diye coşkuyla devam etti. "Onlarsız bir şey yapamayacağımızı düşünürler. Ama bu doğru değil. Tam tersi. Biz her şeyi iyileştirmek, kurtarmak isteriz. Peki elimize ne geçer? Kavgadan başka hiçbir şey. Artık buna bir son vermek gerek! Bir erkeği kurtaramazsın!"

"Peki, affedersin ama Paul'le ilgili yapmaya çalıştığımız şey ne?"

Gianna şaşkınlıkla soluk aldı.

"Ah," dedi donuk bir sesle. "Bir sıfır öndesin, Elisa. Karanlık dönemler bizi bekliyor."

"O zamanın tam içindeyiz. Şimdi gitmem gerek. Beni limana bırakabilir misin, lütfen?"

Gianna incelercesine, uzun uzun yüzüme baktı. Sonunda başını salladı.

"Hadi o zaman. Tanrıçaların şafağı, biz geliyoruz! Kahramanların dönemi artık geçti."

LAFLAMA

Limandaki park yerine ulaştığımızda Volvo'nun hâlâ orada durduğunu gördüm. (Zaten böyle iğrenç bir arabayı kim çalmak ister ki?) Ansızın tamamen budalaca bir işe kalkıştığım fikrine kapılmıştım. Hayır, sadece budalaca değil. Ayrıca safça, riskli, plansız ve içinde bulunduğum duruma göre fazla iyimser bir iş.

Aslında Colin'e François'yı sormak yeterliydi ve bunu bir mektup yazarak da halledebilirdim. Ne de olsa bunun için önümde daha iki haftam vardı. Ama kafamın içinde -ve gittikçe artan bir şekilde karnımda da- ikinci ve çok daha ağır basan bir niyet kendini belli ediyordu. Yoksa bunca zamandır hep var mıydı? Colin'le olan şu dost kalma saçmalığına bir son vermek ve rüyalarımızın kırk parçalarını mozaik halinde bir araya getirmek istiyordum. Tabii bu mümkünse.

"Tamam, Elisa, geldik," diye gereksiz yere hatırlattı Gianna. Kendimi düşüncelerimden bir türlü çekip koparamadığım için küçücük ve dağınık arabasının içinde dakikalardır sessizce otu-yorduk. Limana gelmek üzere arabaya binerken kendime yer açmak için önce ön koltuğu boşaltmam gerekmişti (yarısı dolu iki şişe su, bir torba şeker, buruşturulmuş bir çikolatalı gofret paketi, üç not defteri, bir tükenmez kalem içi, cep telefonunun şarj aleti ve yedi tane kapaksız CD) ve her viraja girdiğimizde bagajda ağır bir şeyler

yuvarlanıp duruyordu. Arka koltuk ceketler, şallar ve şemsiyelerle doluydu. Sırt çantamı dizlerimin arasına sıkıştırmıştım. Gianna onu başka bir yere koymayı denememişti bile.

Yanuma fazla şey almamıştım. Yazmak için bir şeyler, -Trischen'e vardığımda muhtemelen çalışmayacak olan- cep telefonum, lenslerim, tuvalet çantam, değiştirmek için iç çamaşırları, birkaç temiz çorap. Colin ve ben şimdiye kadar sekiz saatten daha fazla bir arada olmamıştık. Ona giderken bir bavul hazırlamanın yararı yoktu.

Gözlerimi Gianna'nın tozlu torpido gözüne dikerek, "Biliyor musun..." dedim üzgün bir sesle. "Aslında o artık sevgilim değil. Sadece bir dost. Yani dost kaldık."

"Ah, hayır!" diye bağırdı Gianna acıyan bir ses tonuyla. "O berbat cümleyi söyledi mi? O berbat cümleyi söylemedi, değil mi?"

"Hangi berbat cümle?" dedim bön bön bakarak.

Gianna ürpermiş gibi titredi. "Dost kalalım! 'Sebepten sen değilsin, benim' de onun kadar kötü, ya da 'bu kişisel bir şey değil!'"

"Hayır Hayır, bu cümlelerden hiçbirini söylemedi. Aslında bunu hiç de açık seçik söylemedi, ama ben..." daha fazlasının bilmiyordum. Kalbim bunun acısını çekse de, aslında sadece bana o anda ne düşündüğümü söylemişti. Bana dokunmasına katlanamamıştım. Hayır, bunu hiç istememiştim. Ama daha sonra ki geceler boyunca gördüğüm rüyalarda ona yakınlaşmıştım. Şunu çok iyi biliyordum: Daha fazla beklediğim takdirde, bu daha da zorlaşacaktı. O zaman rüya ve gerçek arasındaki uçurum, bir süre sonra artık aşamayacağım kadar açılacaktı. Çünkü bu rüyaları bana gönderen o değildi. Ayrıca fazla belirsizdiler. Onlar benim rüyalarımıydı. Artık gündüz rüyalarımı görmeye başlamıştım, çok hafif, çok dikkatli ve müziksiz. Müzik fazla gelebilirdi.

Gianna cesaret verircesine dizime vurdu. "Üstesinden gelirsin, Elisa."

Derin bir iç geçirdim. "Bunu yapmam gerek."

"*Ciao bella*,"³⁸ dedi içtenlikle. Sonra veda cümlesinin çift anlamına kıkırdarak (Anlaşılan Edward şakasını çok tutmuştu) yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni arabadan dışarı itti. Volvo'ya bineceğim sırada arkamdan seslendiğini duydum. Ne var, der gibi arkamı döndüm. Arabasının yanında durmuş, neredeyse yalvarırcasına gülümsüyordu.

"Tekrar görüşeceğiz, değil mi? Cep telefonun yanında mı?"

"Yanımda. Ama Colin'in yanında çalışmayacaktır. Her şey... yolunda gidecek. Kesinlikle." Kendi sözlerime kendim de inanmıyordum.

"Geri döndüğünde beni ara, tamam mı? Bana e-posta gönder. Bir şeyler yaz işte! Yoksa her şeyin bir rüya olduğunu düşüneceğim. Lütfen!" Eliyle bana öpücük gönderdi.

Yanımdan geçen turist grubuna aldırış etmeksizin başımı sallayarak veda etmek üzere elimi kaldırdım. Hareketlerimizin, lezbiyen bir çiftin ilk yakınlaşma adımları olduğunu düşündükleri kesindi.

Friedrichskoog'a olan yolculuğum tek kelimeyle kendimle savaşmakla geçti. Kalbim deli gibi çarptığı ve midem bulandığı için trafiğe odaklanamadığımdan, sürekli durmak zorunda kaldım. Bazen temiz hava alamadığım için boğulacak gibi oluyordum. Sayısız kez geri dönmek istedim hatta otoban çıkışlarından birinde bunu yaptım da. Ama hemen ardından bir sonraki girişten kuzeye doğru yoluma devam ettim. Bu arada ağladım, küfrettim hatta biraz da dua ettim. Zaman zaman sinirlerime hâkim olmayı becerip müzik ya da radyo dinlediğim de oldu. Son elli kilometrede tek dayanabildiğim, çevremde hüküm süren sessizlik oldu.

38 (It.) Hoşça kal, güzelim; Burada Alacakaranlık serisindeki Bella karakterine gönderme yapılmış. (ç.n.)

Bu kez öncekinden farklı, tamamen farklı, dedim kendi kendime. Güneş parlıyordu. Hava hâlâ serin olsa da, en az on derece daha sıcaktı. Kar artıkları yoktu. Fırtına yoktu. Sadece hafifçe hışırdayarak esen ılık bir rüzgâr vardı. Denizin maviliği üzerinde çok az köpük görüyordum. Martılar havada süzülüyor, bentlerin gerisinde koyunlar otliyordu. Bunların güzel olduğunu biliyordum. Ama onları hissetmiyordum.

Friedrichskoog'un limanına çok çabuk ulaşmıştım. Burası, ıssız kasabaya göre şaşırtıcı biçimde büyük bir limandı. İki yengeç teknesi yan yana bağlanmış, duruyordu.

Park edecek bir yer bulup arabadan indim, sırt çantamı omuzlayarak Luise'i aramak üzere yürümeye koyuldum. Sindirim sistemim delirmişti ve burnumun ucu buz tutmuş gibiydi. Bunların ne anlama geldiğini biliyordum. Çünkü bunu ilk kez yaşamıyordum. Bu sabah internette tipik belirtileri araştırmıştım. Panik atak. Beden, ortada böyle bir şey olmadığı halde ölüm tehlikesi sinyalleri veriyordu. Bu nedenle sakin olmak, nefes almaya odaklanmak ve adrenalin tekrar normale dönene dek beklemek gerekiyordu. Benim durumumda tek sorun, ölüm tehlikesinin gerçekten var olması ve bedenimin paniğe kapıldığında her şeyi doğru yapmasıydı. Colin'in hangi durumda olduğunu bilmiyordum. Oraya ayak basar basmaz geriye dönüşler yaşadığım ya da yeniden onun anıları içine kaydığım takdirde sağ çıkıp çıkmayacağımı da bilmiyordum. Trischen. Benim için tüm yaşam enerjimi çekip alan bir yerd.

Hâlâ geri dönebilirsin, diye kendimi kandırmaya çalıştım. Adaya varmış olsan bile, kaptandan geri dönmesini isteyebilirsin. Hâlâ güvendesin.

İşte oradaydı. Luise. Limanın ölü dalgaları üzerinde huzursuzca sallanıyordu ama güvertesindeki adamın bu sallanmadan pek etkilenmediği görünüyordu. Sırtı bana dönük olduğu halde mavi bir

brandayı onarmakla meşguldü. Evet, bu Nielsen'di. Lanet olsun, oradaydı işte. Teknesi de öyle. Neden bir anda şansım bu kadar yaver gitmeye başlamıştı ki? Aval aval baktığımı fark edip bana doğru döndü ve soran gözlerle baktı.

“Acaba beni?..” Ah, Tanrım, fena oluyordum. Yutkunmaya çalıştım ama ses tellerimi harekete geçirmek için üç kez denemem gerekti. “Beni Trischen’e götürebilir misiniz? Kuş bekçisine önemli bir şey götürmem gerek.”

Nielsen’in güneşten yanmış yüzündeki gülümseme ansızın yok oldu.

“Kuş bekçisine mi?” diye şüpheyile sordu. Biraz yaklaştım. “Bugün mü? Paskalya pazarında?”

Aman Tanrım. Paskalyaydı. Bunu tamamen unutmuştum.

“Evet,” dedim. Güneş sırtımı ısıttığı halde titriyordum. “Kendisi orada, değil mi?”

Nielsen’in yüz ifadesi karardı. Belli belirsiz başını salladı.

“Orada. Babam yıllarca Trischen’e gidip geldi, sonra yerini ben aldım. Kuş bekçileri oraya gittiğimizde sevinirlerdi ama o...” Tekrar brandasına döndü. “Hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söylüyor. Sohbet etmek bile istemiyor.”

Sanırım bu sözlerle ima etmeye çalıştığı şey, Colin’in suskunluğu ve insanların yediği yemekleri istememesiydi.

“Ama benimle laflayabilirsiniz! Oraya giderken!” dedim dost canlısı bir gülümsemeyle.

Nielsen yanıt vermek yerine brandasını onarmaya devam etti. Tüm cesaretimi toplayarak sallanan köprüye adımımı atıp teknenin küpeştesine tutundum. Bana engel olmasına fırsat vermeden güverteye zıplayıp yanı başında dikildim.

“Lütfen. Bu çok önemli. İlaçlara ihtiyacı var.” Sırt çantama el atıp Paul’ün ecza dolabından bulduğum ve bir ölçüde ciddi görünen (ki öyle değillerdi -balgamlı bronşit için pastil, içi boş bir hemoroit kremi kutusu, tarihi geçmiş ağrı kesiciler) birkaç hap kutusu çıkardım. Paul ecza dolabının içindeki önemli ilaçların hepsini boşaltmıştı. Bu, herhalde tekrar ilaç bağımlısı olmamam için alınmış bir önlemdi.

Nielsen şaşkınlıkla tek kelimesini bile anlamadığım bir şeyler homurdandı. Ama hissettiğim tek şey, korkusuydu. Colin’le karşılaşmak istemiyordu.

Tamam. O halde ilaç kutularını ondan daha önemli olan bir şeyle değiştirmem gerekecekti. Burnuna doğru bir deste para uzattım. Yavaşça ayağa kalktı, kasketini ensesine doğru itip düşmanca bir ifadeyle bana baktı.

“Bana rüşvet mi veriyorsunuz?”

“Hayır,” diye yanıtladım gücenmiş bir sesle. “Size ödeme yapmak istiyorum.” Elbette rüşvet veriyordum. Paul’ün de güzelce ifade ettiği gibi zaman kötüydü. Friedrichskoog’ta bile. Ama anlaşılan Nielsen’de durum böyle değildi. Parayı almak için hiçbir harekette bulunmadı. Yeniden şiddetli bir titremeye kapıldım, dişlerim takırdamaya başladı. Neden boyun eğmiyordum? Bu kaderdi. Trischen’e ulaşma olanağım yoktu. Neden imkânsız denemeye çalışıyordum? Beşik gibi sallanan bu tekneden inip arabaya binmek, Hamburg’a geri dönüp kendimi yatağa atarak uyumak, nasıl bir çözüm olurdu? Peki ya sonra? Paul ve karabasani aşk yolculuğundan dönene dek bekleyecek miydim?

“Lütfen, beni adaya götürün. Bay Blackburn’ün bu ilaçlara ihtiyacı var. Ve onları kendim vermem gerek.”

“Üşüyor musunuz?” Nielsen takırdayan dişlerimi işaret etti.

“Hayır. Sadece tekneye binmekten çok korkarım.”

Nielsen belki de paniğe kapılmış kızlardan hoşlanıyordu. Ya da belki korkumu itiraf etmem, adaya gitmem konusunda ne kadar

ciddi olduğumu ona göstermişti. Demirden yapılmış denizci kalbi yumuşamış olacak ki homurdanarak beni bir oturma bankına doğru itti, ipleri çözerek motoru çalıştırdı. Eğer adaya gitmek istiyorsam, sular Trischen'e ulaşmamızı engelleyecek kadar alçalmadan elimizi çabuk tutmamız gerektiğini bağırarak açıkladı. Söylediğine göre sığılıklar çok fazlaydı.

Motor hızlanmaya başlayınca küpeştede gözüme rüzgâr almayan, çaktırmadan kusabileceğim bir yer kestirmeye çalışırken, rüzgâra karışan motor sesinin arasından, "Hemen geri dönebilirsiniz!" diye bağırdım. "Orada kalacağım!"

Nielsen'in başı ansızın bana doğru döndü. Bana öyle şüpheli bir bakış attı ki midemin bulantısı ikiye katlandı. Ağzımı doğal bir gülümseme oturtarak internette deniz tutmasıyla ilgili verilen ne kadar öneri varsa uygulamaya çalıştım. Ufka bak. Dalgalarla bütünleş. Oyalanacak bir şeyler bul. (Nereden bulacaktım? Ufuk sadece bir çizgiydi, fazlası değil!) Yanımda bir zencefil kökü de yoktu. Tırnaklarımı bileğimdeki tahmini akupunktur noktalarına batırdım –ancak kan dolaşımımı boğma tehlikesi oldukça fazlaydı– ve ağzımın bir daha tükürükle dolup dolmayacağını merak ediyordum. Bu arada sadece burnumun ucu ve parmak uçlarım değil, yüzüm, kollarım, bacaklarım ve ellerim de karıncalanmaya başlamıştı... evet, baygınlık kapımı çalmıştı ve içeri alınmayı bekliyordu.

Colin ne demişti? Beni deniz tutmuyordu, sadece korkuyordum. Gerçi belirtiler birbirinin aynıydı ama duygularımı çok iyi tanıyan biri varsa, o da Colin'di. Haklıydı da. Küpeşteden kusmamayı başarmıştım. Ama bu durum korkumu çok az geçirmişti. Trischen önümüzde belirince –önce kulübe, sonra dümdüz kumullar– Nielsen motoru yavaşlattı ve ansızın durduk.

"Ne oldu?" diye bağırdım. Yavaş bir hareketle bana döndü.

"Adada değil. Botu yok. Geri dönüyoruz."

“Hayır!” diye tiz bir sesle bağırdım. “Dönmüyoruz!”

Öne doğru atılınca Luise tehlikeli bir şekilde sallandı. Düşmemek için Nielsen’in omuzlarına tutundum. “Lütfen. Beni adaya çıkarın. Onu orada bekleyeceğim.”

Ama Nielsen dümeni çoktan çevirerek gaz kolunu yukarı itmişti. Motor öne doğru atıldı. Kemikli elini kararlı bir hareketle tutarak gaz kolunu tekrar aşağı indirdim. Motor acı çeker gibi öksürdü, sonra öylesine şiddetli bir çarpma oldu ki, Nielsen’le kafalarımız birbirine vurdu.

“Delirdiniz mi?” diye yüzüme haykırdı Nielsen. “Sizi burada yalnız bırakamam, o adamla olmaz, ona güvenmiyorum. Onun biraz...”

“Evet, çok doğru!” Uyarırcasına sırt çantamı işaret ettim. “Tahtası eksik. İlaçlarını hemen götürmezsem baltasını alır ve dışarıda ne kadar cici kuş varsa, hepsinin kafasını uçurur. Anlaşıldı mı?”

Nielsen sadece homurdandı ve şaşırtıcı bir güçle beni banka geri itip tekneye yol verdi.

“O halde iyi eğlenceler!” diye bağırdım. “Ve teşekkürler!”

Küçük tartışmamız sırasında dalgalar tekneyi Trischen’in kum-salına yaklaştırmıştı. Ada fazla uzak sayılmazdı. Nielsen’in refleksleri çok iyiydi ama yeterince hızlı değildi. Kendimi suya atarken sadece sol çizmemi yakalayabildi. Ama çizme elinde kaldı.

Su öylesine soğuktu ki, kalp atışlarımın birkaç saniye durduğunu sandım. Sonra yüzeye çıkmaya çabaladım ve öksürerek soluk almaya çalıştım. Soğuktan neredeyse felç olduğum halde kolumu dalgalardan dışarı çıkarıp Nielsen’e el sallamayı başardım.

“Gidin! Ben profesyonel bir yüzücüyüm! Gidin!”

İkinci dalga fazla çabuk gelmişti. Ağzımı zamanında kapayamadığım için tuzlu su yuttum ve başım tekrar yukarı çıkar çıkmaz çılgınlar gibi öksürmeye başladım. Eğer Nielsen bunu gördüyse beni

derhal dalgaların arasından kurtarıp karaya çıkaramaya kalkardı. Ama tekne oldukça uzaklaşmıştı... çok uzaktaydı... Sırt çantam su almış ve ağırlaşarak beni aşağı çekmeye başlamıştı. Köpek gibi tepinerek kendimi suyun üzerinde tutmaya çalıştım ama dalgalar üzerimden aştıkça bu gitgide zorlaşıyordu. Ne tarafa doğru gidiyordum? Açık denize doğru mu? Ya da kıyıya mı? Kulaç atarken yaptığım gibi bacaklarımı deli gibi çırpmaya başladım ama baldırıma giren krampla suyun içinde hareketsiz kaldım. Bedenim hemen dibe batmaya başladı. Demek ki şimdi oluyordu. Boğuluyordum. Öncesinde soğuktan kalp krizi geçirmezssem.

Açık denize yüzmeyi ne kadar çok istemiştim. İşte o gün gelmişti ve yerine gelen dileğim ölümümle sonlanacaktı.

Ama bir saniye... ayaklarımın altında bir şey vardı? Bastığımda yok olmuyordu. Yürüyebiliyordum. Su hiç de derin değildi! Gelen dalgayla birlikte yüzüstü kumlara kapaklandım ama ellerimi tam zamanında yere koyarak doğruldum. Profesyonel yüzücülerin kıyıya çok farklı bir şekilde çıktıklarından emindim ama yine de arkamı dönüp Nielsen'a yeniden el sallayacak gücü bulabilmişim.

"Ben çok iyiyim!" diye haykıracakım sırada öğürerek tuzlu suyu kumların üzerine kustum. Beraberinde küçük bir midyeyi de. Nielsen duraksadı. Can simidini hâlâ elinde tutuyordu ve adaya yaklaşıp onu bana fırlatmaya hazırdı. Başparmağımı yukarı kaldırdım ve kollarımı havada hararetle sallayarak (onları artık hissetmiyordum ama istediğimi yaptıklarını gördüm) çekip gidebileceğini ona anlatmak istedim. Sonunda bunu yaptı. Gözden kaybolana dek dimdik durup gülümseyerek ardından baktıktan sonra ilk dalgayla birlikte kendimi kıyıya attım.

Nielsen gücümün yerinde olduğuna ve okyanustaki buz gibi banyodan sağ çıktığıma inanmıştı. Ama ben bundan pek emin değildim. Kulübeye ulaşmalıydım, hem de çok çabuk. Beni ne

kadar korkuttuğu umurumda değildi. Ayrıca Colin burada yoktu. Aramızdaki platonik dostluğa karşın beni kıyıda sıırsıklam ve yarı donmuş halde bırakmazdı. Ayrıca onun burada olmadığını sağlam kalan tüm duyularım ile sezebiliyordum. Panik duygumun ansızın azaldığını da şaşkınlıkla fark ettim. Spor yapınca nasıl oluyordu? İnsan kendini yenilmez mi hissediyordu? Eh, kendimi hiçbir zaman yenilmez hissetmemiştim ama biraz önce giriştiğim çaba sırasında korkum uçup gitmişti.

Üzerimden sular akarak ve titreyerek kulübeye doğru kumlarda bata çıka yürüdüm. Henüz oraya varmadan çizmemin diğer tekini ayakşımdan savurup attım çünkü yürümemi engelliyordu. Merdivenin basamakları sanki sonsuzluğa çıkıyormuş gibiydi ve parmaklarım soğuktan kasıldığı için kulübenin kapı kolunu aşağı indirmekte zorlandım, ancak dirseğimle abanarak açabildim.

Umduğum gibi, kapı kilitli değildi. Ada ikmalcisi bile kıyıya çıkmaya korkarken kim burayı soymaya kalkardı ki? Ah, Tanrım, kulübenin içi sıcacıktı.

Kapıyı açıp içeri girdim ve hemen oracıkta yere yığıldım. Bir dakika. Sadece bir dakika yatıp soluk almak istiyordum. Sonra her şey yoluna girecekti.

SALVA MEA³⁹

Hayır, girmeyecekti. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Çünkü ıslak giysilerim ve sırlıslıkla sırt çantamla Colin'in kulübesinin döşemesinde on saniye daha hareketsiz yatarsam donacaktım.

Tıpkı geçen seferki gibi olmuştu. Yine soyunmak zorundaydım. Ama yine de her şey farklıydı. Yalnızdım. Tenime dikilmiş yakıcı bakışlar yoktu. Kepenkleri parçalayacakmış gibi esen fırtına yoktu. Bunun yerine yumuşak bir öğleden sonra güneşi, neredeyse hafif bir dalga sesi ve sürüler halinde kulübenin çevresinde daireler çizerek donuk gözbebekleriyle beni gözleyen martıların dinmeyen çığlıkları vardı.

Saçlarımdan ve giysilerimden süzülen deniz suyu yerde küçük bir göl oluşturmuştu. Islak giysilerimi yere atıp suları sildim ve sonra onları özensizce balkona fırlattım. Sadece iç çamaşırlarım, Colin'in yatağın yanına kurduğu ve harıl harıl yanan sobanın üzerine astım. İçindeki odunların çıtırtısını duyabiliyordum. O halde Colin gideli çok olmamıştı... Külot ve atletimin ince kumaşından hemen buharlar çıkmaya başlamıştı. Tuzlu havayı yumuşak bir çamaşır tozu kokusu doldurdu.

39 (Lat.) Kurtar beni. Ayrıca İngiliz müzik grubu Faithless'in aynı adlı parçası. (ç.n.)

Ben de tepeden tırnağa tuzlanmıştım. Ayak parmaklarımın arası kum doluydu ve ağzımda bile çitirdiyordu. Solgun baldırlarıma yapışmış olan yosunlar çiçek dövmelelerine benziyordu. Saçlarımı düşünmek bile istemiyordum. Bu sabahki güzellik programını unutabilirdim. Geriye pek bir şey kalmamıştı.

İç çamaşırlarım kuruması uzun sürecekti. Sırt çantamdaki eşyalar da kullanılmaz haldeydi. İçinde biriken suları mini pişirme tezgâhının yanındaki evyeye döktüm ve mahvolmuş eşyalarımı çıkarıp yere dizdim. İçindeki yumuşamış makyaj eşyalarıyla birlikte sıırıslıklam olmuş bir tuvalet çantası, şişmiş bir saç fırçası, cep telefonum (kılıfı sayesinde kuru kalmıştı ama şebeke yoktu), külot, atlet, bir deste para, bir kutu saç spreyi (Tanrı aşkına, bunu hangi niyetle almıştım ki?), bir tüp tuzlanmış vücut losyonu. Ve bir paket nemli (haha) tuvalet kâğıdı. Çünkü o zaman Andi'yle "işimiz bittiğinde" bunun hasretini çekmiştim. Peki ya şimdi?

Tenim kor gibiydi ama bunun nedeni, hissedilir dış sıcaklığının biraz önce sıfır derecede olmasıydı. Bu tıpkı saunadan sonraki etki gibiydi, yalnızca bunun tam tersiydi. Üzerime acilen bir şeyler giymem gerekiyordu. Ama ne?

Bakışlarım odadaki tek sandalyenin arkasında asılı duran Colin'in karate kimonosuna gitti. Evet, kimono... Onu gördüğümde her zaman olduğu gibi içimi derin bir saygı kapladı ama kendi hayatım kutsal Dojo'ya ve diğer bütün savaş sanatları ıvr zıvırlarına duyulan saygıdan daha önemliydi. Kararlı bir hareketle üst parçayı kapıp üzerime geçirdim ve pantolonu giydim. Tabii üzerime bol gelmişti. Pantolonun kalçamdan kaymaması için kuşağı üstten iki kez dolayıp düğümledim. İpeksi kumaş çıplak bedenime okşarcasına değince ürperdim. Bildiğim kadarıyla Colin asla iç çamaşırı giymiyordu, o halde karate yaparken de böyle olmalıydı. Oldukça canlandırıcı bir düşünceydi.

Kendimi biraz daha iyi hissedince kulübenin içinde çevreme bakındım. Son ziyaretimde ya korkudan körleşmişim ya da hayır, onca korku içinde bile bu kadar kör olamazdım. Colin kulübenin içini değiştirmişti, evet, biraz dekore etmişti. Issızlığın ortasında yine kendine bir yuva yaratmıştı.

“Hey, Godzilla?” diye gülümseyerek mırıldandım ve çalışma masası üzerinde duran Louis’in resmine okşar gibi dokundum. Evet, hiç şüphesiz Louis görkemli bir aygırdı. Ama yine de kadifemsi siyah gözlerinin bana capcanlı bakmasındansa bir fotoğraf çerçevesinden bakmasını yeğlerdim. Olamaz, bu da neydi? Fotoğrafın yanına iki renkte örülmüş ince bir saç örgüsü tutturulmuştu. Louis’in sıcacık, siyah, masalsı yelelerinden bir tutam ve bana çok tanıdık gelen kıvılcımsı kahverengi bir saç demeti. Bunlar benim saçlarım mıydı? Bu olabilir miydi? Colin saçımı ne zaman kesmişti? Yazın mı? Her neyse, nasılsa yeterince saçım vardı ve bu arada öylesine zapt edilmez hale gelmişlerdi ki birkaç yüz tane eksik ya da fazla olmaları fark etmezdi.

Hafifçe iç geçirdim. Kimbilir Louis’i ne kadar özliyordu... Colin herhalde ormandaki gibi ona her gün binemiyordu. Orada, evinin hemen önünde bir de padok vardı. Colin’in bana ne olduğunu söylediği o geceyi hafif bir hüznle hatırladım... ne çok korktuğumu ve ona nasıl yürekten güvendiğimi. Louis o akşam başını pencereden içeri uzatıp hafifçe kişnediğinde Colin’le aramızdakileri anladığını hissetmişim.

Gözlerim Colin’in İskoç eteğini boşuna aradı. Acaba sonunda Tessa’nın ihtiraslı ağgözlülüğünün kurbanı mı olmuştu? Hayır, şimdi Tessa’yı düşünmek istemiyordum. Bir adadaydım. Tessa’sız Bölge.

Kulübede yeni olan neydi? Ah, çalışma masasının yanındaki raf -plaklar ve CD çalarla birlikte. Demek Colin hâlâ teknolojiyi yenmeye çalışıyordu. Müzik tıpkı benim gibi onun için de önemliydi.

Ama yine de geçen haftalar boyunca elimden geldiğince müzik dinlememeye çalışmıştım. Çünkü hiçbir şey hissetmeden müzik dinleyemiyordum ve hissettiklerimin çoğu anılara kopmaz bağlarla bağlıydı. Colin'le olan anılara.

Kolonun üzerinde duran CD'ye bakmak istediğim sırada izlendiğime dair kesin bir duyguya kapıldım. Hayır, sadece gözetlenmiyordum, bir şey gözlerini doğrudan üzerime dikmişti. Hem de delip geçercesine.

Başımı eğerek yana doğru döndüm. Gerginliğim bir çırpıda uçup gitti.

“Bay X?” Yaklaştım. “Hayır. Eğer sen Bay X'sen biraz çekmiş olmalısın. Hem de yarı yarıya.”

Kedi küçücüktü ama Bay X gibi simsiyahtı ve sarı gözlerindeki ifade aynıydı. Daima soylu, bir nebze de öfkeli. Narin hayvanın ensesini okşarken ve yumuşaklığını tatmasına izin verirken yüzünde sessiz bir suçlama gizliydi. Ama onu şımartmaya devam ettim ve bunu yaparken martılar ansızın çığlık çığlığa havalanarak açık denize doğru uçtular. Şimdi sadece kediciğin mırıltılarını ve dalgaların sesini duyuyordum. Ensemi beklenmedik bir sıcaklık okşadı.

Burada üçüncü bir ruh daha vardı. Kanatlanıp uçmaya hazır kendi huzursuz ruhum ve kediciğin ağırbaşlı ama yırtıcı ruhu. Ve bir ruh daha. Kendi ruhumun hapsediği bedenimden kurtulup martılarla birlikte denize doğru kaçmasını isteyeceğim kadar güçlü ve yenilmez bir ruh. Acaba ruhum onunla bütünleşmek mi istiyordu? Bu gerçekten bir ruh muydu?

En iyisi, sanki hiç burada değilmişim gibi yapmaktı. Daha iyisi: Sanki her şey bir rüyaydı. Bana kötü ya da korkunç hiçbir şey olmayacağını hep bildiğim, iyi olanlardan bir tanesi. Ölümsüz olduğum. Sırtımdaki varlık tehlikeli olmaya başladığında uyanabilirdim.

Ama uyanmak istemiyordum. Gözlerinin iki kor gibi yaktığı enseme gerdim.

“Yüzünü dön.”

Hemen boyun eğmedim. Kendime zaman vermek istiyordum, kendimi toplamak ve her şeyle hesaplaşmak için zaman. Ama *bu* anı hesaba katmadığımı itiraf etmeliydim. Colin’i daha önce hiç böyle görmemiştim. Üzerinde ne dar pantolonlarından biri ne de beyaz gömleği vardı. Yıpranmış çizmelerini bile giymemişti. Ayakları benim gibi çıplaktı. Tessa’yla ilgili biraz önceki şüphelerimin yersiz olduğunu görmekten de son derece mutluydum. Çünkü Colin’in üzerinde İskoç eteği vardı. Evet! Eteğini giymişti. Sessiz bir şaşkınlık içinde soluk alırken böylesine savaşçı bir görüntüden pek hoşlanmayacağımı fark ettim. Bir punkçıdan çok İskoç’a benzemişti; neyse ki saçları boyalı ve teni bakımsız değildi. Biraz önceki halim gibi sırlıslıktı. Göğüs uçları siyah renkli dar tişörtünden belli oluyordu. Hafif yuvarlak kaslarının her birini görebiliyordum. Biraz önce denizden dönmüş olmalıydı.

Ve saçları... ah... uzamışlardı. Onları arkadan bağlamıştı, bir tür saç örgüsü olmalıydı ama bu, parlak ve nemli perçemlerini pek ilgilendirmiyordu. Tıpkı benimkiler gibi. Dans ediyorlardı.

Batan güneş gözlerinde turkuaz parçalarından, yumuşak kah-verengiden ve insanı içine çeken derin siyahtan oluşan parlak bir mozaik oluşturmuştu. Başımı yana eğdim ve bakışlarım midyelerle birlikte Colin’in büyüsünden kaçmaya çalışan yalnız bir yengece takıldı. Bu büyü beni de çoktandır eline geçirmişti.

“Kimonomu neden giydin?”

“Sen neden etek giydin?”

Bana birçok şey anlatabilirdi ama bildiğim bir şey vardı: Colin Jeremiah Blackburn rüya avına hiçbir şekilde giyinik çıkmazdı. Çünkü üşümezdi.

“Çünkü sevişirken pantolonumdan sıyrılmaya çalışmak bana biraz küçük düşürücü geliyor.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı ama çabucak kapadım. Colin’in yüzünde hiçbir kıpırtı olmamıştı ama gözleri keyifli bir alayla parlıyordu.

“Evet, haklısın,” dedim soğuk bir tavırla. Hem de nasıl haklıydı! Andi blucinini çıkarmaya çalışırken zıplayan bir ejderhaya dönüşmüştü. Bu durumun ortamı gevşetmeye bir katkısı olduğu da söylenemezdi. Ben ne de olsa çıplaktım. Ve şimdi... Tanrım, Andi de kimdi?

Colin sessiz sorumu şeytanca gülümseyerek yanıtladı: “Sadece yolu açan.” Dişleri parlıyordu. Onu bu kadar güçlü yapan şey neydi? Anılarımı çaldıktan sonra bile bu denli yenilmez görünmemişti. Güzelliği başımı döndürüyordu ama yine de gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum. Onda görmediğim başka bir şey daha vardı... Evet, geniş bileklik... Yoktu.

Panik sırtıma yapışmadan önce, ona doğru koştum ve kolunu yakalayıp dudaklarımı bileğinin içindeki dövmenin üzerine bastırdım. Yüzleşme. Ancak bunun yardımı olabilirdi. Başka yolu yoktu. Ama eli buz gibiydi, soğuk ve nemli... ve ölü. Görüş alanım buğulandı. İğrenç çürük kokusunu almaya başlamıştım. Teni dudaklarımın altında gevşedi. Sümüksü ve şişkindi. Damarlarında artık kan akmıyordu. Çok geçmeden diğerlerini de hissedecektim. Beni altlarına alıp gömmek için üzerime yuvarlanıyorlardı, ruhlarındaki acıyı hiç kimsenin dindiremediği çukur ve boş gözleriyle tüm o cesetler...

“Burada kal, Ellie! Benimle kal!” Colin’in kadifemsi sesi karanlığımı deldi ve ona sıkıca tutundum, beni tutup yukarı çeken ellerini hissettim.

“Gözlerini aç. Bana bak.”

“Yapamam...” dedim soluk kadar güçsüz bir sesle. Bağırmaya çalıştım. Ama tıpkı sonu gelmez gibi görünen uzun rüyalarımın

birinde gibiydim, ne yaşadığım ne öldüğüm, sadece bağırdığım, sessizce bağırdığım rüyalar gibi...

"Hayır, yapabilirsin. Yapabilirsin, Ellie. Burada, yanımdasın, orada değilsin. Bak!" Serin soluğunu gözkapaklarıma üfledi. Hemen tepki verdiler. Gözlerimi açabileceğimi hiç sanmıyordum ama bunun tersi oldu.

"Bana bak. Bana." Colin siyah tişörtünün kenarını yakalayıp çabuk bir hareketle başından çıkardı. "Yaşıyorum. Buradayım. Başka bir şey yok. Sadece sen ve ben." Elimi alarak çıplak göğsüne koydu. "Ne hissediyorsun? Bana ne hissettiğini söyle. Odaklan, Ellie! Lanet olsun, sana söylediğimi yap!"

"Ben... ben... bu... çağıldı... ve..."

"Gözlerini kapama. Bak! Burada olduğundan emin ol. Soluk al. Soluk alman gerek aşkım, yoksa öleceksin."

Titreyerek soluk aldım, önce ağzımdan. Sonra serin havayı burnuma çektim. Ohh. Bu iyi gelmişti.

"Sen... bilmiyorum... deniz ve tuz... kokuyorsun... seni yemek istiyorum..."

Colin sessizce güldü. Ama gerçekten de öyleydi. Sanki dişlerim ansızın sivrilmişti. Tükürük bezlerim de eskisi gibi çalışıyordu. Ağzımın suyu akıyordu. Acıkmıştım. Artık çürük kokusu almıyordum. Sadece lezzetli bir koku... öyle lezzetliydi ki... Elimle göbeğinin altındaki çifte izini okşarken donakaldım.

"Tanrım... ateş gibi yanıyorsun!" Teni sanki alev alevdi. Kırk derece. En az. "Sen ne?.." Bu kez kimi soymuştu? Yine birilerinin anılarını mı çalmıştı? Kimden? Bu sadece bir tek insan olamazdı, düzinelerce olmalıydılar.

"Balinalar," dedi dalgın bir sesle. "Biraz önce. Dün seslerini duymuştum. Bir sürü. Onlar için bir tapınak yapmalıyız."

“Ah evet... bunu yapmalıyız,” diye sersemce ona katıldım, “Ama lütfen oturalım. Artık ayakta duramıyorum. Korkudan değil, aksine...” Aksine. Bu yetmeliydi.

“Ver şunu. Bana gerekli.” Colin gözlerinde yanıp sönen bir pırıltıyla kimononun kuşağını çözdü ve ayak bileklerimdeki serin hava akımından pantolonumu da kaybettiğimi anladım.

“Böyle daha iyi.” Colin’in sesi sertleşmişti. Beni gözünden ayırmadan geri geri yatağa giderek başucundaki demirlere yaslandı. Dişlerinin yardımıyla ellerini başının üzerindeki demir çubuklara bağladı ve homurdanarak kimononun kuşağını sıktı.

“Şimdi bana ne istersen yapabilirsin.”

Eh, iyi. Ne de olsa bu da bir seçenektir. İstedğim bir seçenek. Oracıkta yere çöküp bunun ne demek olduğunu etraflıca düşünebilirdim ya da...

“Hadi, Ellie. Kelime anlamında demek istiyorum.”

Ah, seni hergele. Üç adımda onun yanına geldim. Aklımdan geçen az çok günahkâr ve itiraf etmem gerekirse bir o kadar çaresiz düşüncelerle nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Ama bir öpücük hiç de kötü bir başlangıç sayılmazdı.

Colin gevşek bir halde parmaklıklarda asılıydı ve kucasına oturduğumda anlaşılmaz bir bakışla beni inceledi. Kimononun pantolonu yoktu. Aramızda sadece yıpranmış kilt vardı. Ve evet, bir şeyler kıpırdıyordu ve bu kez kıpırdayan şey fırtınada sallanan kulübe değildi.

Dudaklarımızın arasında birkaç milimetre kalana dek öne doğru eğildim ama onu öpmeden önce içimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Öfke ve intikam hırsı... ve aşk. Tırnaklarım göğsünü çizerken dudaklarımı onunkine dokunmadan boynunda ve omuz başında, köprücük kemiğinin üzerindeki narin bölgede dolaştırdıktan sonra şiddetle ısırdım. Tırnaklarım eskisi gibi uzun

değildi, özellikle de oje tamamen hayatımdan çıkmıştı. Fazla zarar veremezlerdi. Ama dişlerim keskindi. Onları etinin derinliklerine batırınca Colin hafifçe inledi. İz bırakacak kadar derine. İplerini çekiştirdi ama beni durdurmak için bir girişimde bulunmadı.

Ama bir ısırk beni sakinleştirmişti. Delinmiş deriden sızan mavimsi kanı neredeyse tuhaf bir tatmin duygusuyla izledikten sonra yaladım. Biraz acıydı. Ya da tatlı. Öfkem uçup gitmişti.

Ama Colin'i ellerimle fethetmeye hâlâ cesaretim yoktu... yine diğer şeylere de. Şimdi ne yapacaktım? O bağlıydı. Bana yardım edemezdi.

"Kendini hisset," diyen sesi kafamın içinde yankılandı. Oysa dudaklarını bile kıpırdatmamıştı. Kendini hisset mi? Doğru mu anlamıştım? Gözleri evet diyordu. Yanlışa yer vermeyecek biçimde, evet. "Bunu daha önce yaptın."

Yakalanmıştım. Ama bu yaklaşık yarım yüzyıl önceydi, en azından bana öyle geliyordu. Ne de olsa bu sabah vücut losyonumu bile doğru dürüst sürememiştim. Yerde, tuvalet çantamın yanında, saç spreyi ve nemli tuvalet kâğıdının yanında sıralanmıştı. Çok erotik.

Ama yine de yaptım. Çünkü başka yolu yoktu. Her hareketimle birlikte, Colin'in de aynısını yapacağı düşüncesi bana yardımcı olmuştu. Ama bu oyunda bunu tek yapabilen bendim.

Kendimi onun gözleriyle gördüm. Kimononun üstü omuzlarımdan kayarken ve yumuşak, pürüzsüz karnımı okşarken, parmaklarım kendi tenimde ve onunkinde dolaşmaya başlarken ne hissettiğimi sezdiğini biliyordum.

Sol elimin fazla çalışkan kesildiğini ve eteğin tokasını açtığını şaşkınlıkla fark ettim. Etek yana kayarken Colin dilimin ucunu hafifçe dişleri arasına aldı. Ve sonra tekrar bıraktı. Elbette eteğinin altına bir şey giymemişti. Ona biraz daha yaklaştıktan sonra elimde olmadan duraksadım.

"Sanırım olmayacak," diye fısıldadım.

"Tam olarak ne demek istiyorsun, Ellie?" Ah. Demek beyefendi yine dalgasını geçiyordu. Ne hoş. Onda her şeyin yolunda gittiği açıkça ortadaydı. Aslında çevremdeki her şey hazırdı. Yine de...

"Birbirine... uymuyor Korkarım," dedim kızarak. Ona neyi ima etmek istediğimi anlamış mıydı?

"Eğer böyle hissettiriyorsa, doğru demektir." Colin ağırlığını değiştirdi ve ben hafifçe inledim. Belki de uyuyordu. "Hareket etme. Bana rahatça alış. Seni bekleyeceğim."

Kuşkuyla yüzüne baktım. Beklemek mi istiyordu?

"Korkma. Bunu çalışmak için yüz otuz yıl zamanım oldu. Erken boşalma sorunun yok."

Ortamı mahvedecek olsa da, başka türlü elimden gelmediği için gülmeden edemedim. Gülmemin bir başka nedeni de, Colin'in sözlerinin aklıma Tillmann'ın meraklı sorusuna verdiğim konfetili yanıtı getirmiş olmasıydı. Kahkaham Colin'i konudan pek uzaklaştırmışa benzemiyordu. Tam tersi. Ciddiyet sandığımdan da çabuk geri dönmüştü.

Evet, çok ciddiydim.

Kıpırdamadan, yanak yanağa yatarken düşüncelerimiz bir bütün oldu ve sonunda onu erkeğim olarak kabul ettim.

KÜÇÜK ÖLÜM

Aklımı nispeten tekrar başıma toplamıştım ve içimden biraz önce bedenimde oluşan yaraların küçük ve incelenebilir bir listesini oluştururken sordum: “Ee, iyi miydin?”

Colin öyle şiddetle gülmeye başladı ki tüm yatak sallandı. Eli gevşek bir şekilde çıplak kalçamın üzerinde duruyordu ve Bayan X -bu arada öğrendiğime göre dişiydi- kendini derin şokundan kurtardıktan sonra yanımıza sokulup Colin’in kolunun içine kıvrılmıştı.

“Her zamanki gibi yıldızlı pekiyi,” diye mırıldandı hafif bir alayla. “Ben sana sormalıydım? Nasıldın? Nasıldık?”

“Ah, son derece şaşkınım ve çok rahatladım. Seninle yatarsam sistit olurum diye korkuyordum,” dedim şaka yollu. Çenemin açıldığını şaşkınlıkla fark ettim. Bu suskun çekingenliğim her ne kadar saçma olsa da bugüne dek yatağımı paylaşmış ya da buna niyetli olan erkeklerle seks hakkında konuşmak bana hep inanılmaz zor gelmişti. Yatağın şiltesi tekrar titredi.

“Daha önce peşine düşmeden, asla bir kadınla ilişkiye girmem. Nekrofilinin anlamı genellikle abartılır. Soğuk ve cansız bedenler pek güncel değil.”

Kıkırdadım. Colin soğuk ve cansız olmaktan başka her şeydi. Ne cansızdı ne de sessiz. Benimle konuşmuştu... Gal dilinde... Ve savaş

her iki tarafta da kesin sonuca ulaştıktan sonra bağlarını çözebildim. Kimononun kuşağının bileklerinde bıraktığı izleri hafifçe okşadım.

“Aslında bağlara ihtiyacım yoktu. Yeterince toktum.”

Şaşkınlıkla doğrulup ona baktım. Gülümsemesi gittikçe artan karanlıkla birlikte parlak siyahlığını yeniden kazanan gözlerine geri çekildi.

“Ama... o halde neden bütün işi ben yaptım?”

“Yaptığın her şeyin özgür iradenle gerçekleşmesinden emin olmak istedim. Ayrıca çok rica ederim, Leydi Chatterley.⁴⁰ Benim de naçizane çorbada tuzum bulundu.”

Pek de naçizane olduğu söylenemezdi. En iyisi ona karşı çıkmamaktı.

“Geldiğimi anladın mı?”

“Bunu umuyordum.” Ses tonundaki ima ansızın kıpkırmızı kesilmeme neden olmuştu. Colin utanmazca sırıttı.

“Hayır, öyle demek istemedim... ben...”

“Nasıl düşündüğünü biliyorum. Karabasanın uzaklaştığını ve senin bana yakınlaştığını hissettim ve...”

“Aman Tanrım!” Ansızın doğruldum. “Karabasan! Onu nasıl untabildim! Ah hayır, ağabeyim karabasanıyla birlikte gemide ve ben burada...”

“Gemide mi?” diye sözümü kesti Colin. Şimdi o da doğrulup oturmuştu. “Ne gemisi?”

Ama ben çoktan aşk yuvarımızdan kaçmıştım ve kurumuş halde sıraya dizili olan eşyalarım arasında kuluçkadan kalkmış tavuk gibi koşturuyordum. Balkonda sırlıklam halde yığılı duran giysilerimi alıp sobanın üzerine asmaya çalıştım. İç çamaşırlarımın üzerinde hâlâ

buhar vardı. Islak sırt çantamı ters çevirdim. Aslında ne istediğimi bilmiyordum. Burası tıpkı Tibet genelevlerine benziyordu. Tüm olanları harika bir oyun sanan Bayan X arkamdan sürekli baldırlarıma atlayıp durdukça tiz çığlıklar atıyordum. Colin büyülenmiş gibi bir süre beni izledi. Yüzünde alaydan eser yoktu.

“Ellie, aşkım.” Elini bana doğru uzattı.

“Benimle konuşacaksan üzerine bir şeyler giy,” diye ona çıktım.

“Bunu senin için de söyleyebilirim. Dişi çekiciliğini kulübemin içine epey fazla yayıyorsun.”

Korkuyla olduğum yerde kalakaldım. Doğru, hâlâ giyinmemiştim. Başımı şüpheyle yana eğdim.

“Yürürken kıçım sallanıyor mu? Aman Tanrım! Kıçım! Buraya kıçım için gelmedim! Neler saçmalıyorum! Buraya gelme nedenim...”

“Sensin. Ve ben. Bunlar iki iyi neden. Ve evet, kıcın sallanıyor. Bunun dışında her şey beni korkutur. Ama gömlek ve pantolonu kaybettikten sonra Tanrı’nın adını fazla ağzına almaya başladın.”

Utanarak gözlerimi yere indirdim. Evet, öyle yapmıştım. Sadece küfür olarak da değil.

Colin doğruldu, elimden tutarak beni yatağa çekti.

“Benimle konuşmak istediğini biliyordum. Buraya gelmek için üçüncü bir neden daha olduğunu anlamıştım. Buna bahane olarak ihtiyacın vardı.”

Üzgün bir tavırla başımı salladım. Durumum üç cümlede daha iyi özetlenemezdi.

“Önce kendi yaranı sarmakla ilgilenmek hakkındı, Ellie. Bu, başka her şey için bir ön koşuldu.”

Colin yataktan kalktı, kaba yontulmuş ağaçtan yapılma elbise dolabının önünde çırlıçıplak dikilerek sakın hareketlerle kendine bir gömlek ve koyu renk bir blucin seçti.

“Biliyorum, seni deniz tutuyor sanıyorsun ama olabildiğince uzun tok kalmak istiyorum. Louis’e gideceğiz. Sylt’e. Orada konuşabiliriz.”

“Ben... beni sadece deniz tutmuyor. At fobim de var. Ama tabii zatürree olma ihtimalim var. Çünkü yine tesadüf eseri bir kuru çorabım bile yok. Ayrıca çizmemin sadece bir teki var.” Dişlerim yakınırcasına takırdadı.

“Giysi işini çözebiliriz. Belki Juliane’inkiler sana uyar.”

“Juliane mi?” diye şüpheyle sordum. Göğsümde ansızın yakıcı bir kıskançlık ateşi yandı. Juliane de kimdi? Ben yokken ona eşlik eden metresi miydi?

“Kuş bekçisi. Ayrıca şimdi biraz daha iyileşti.”

Colin bana bir pantolon ve rengi atmış harika iç çamaşırları fırlattı. Pantolonun içine benim gibi bir tanesi daha girebilirdi. Bu kreasyonu biçimsiz bir çift bot ve avcı yeşili yünlü bir kazak tamamladı. Kendisi tüm eşcinsel modacıların gizli rüyalarını süsleyecek biçimde giyinirken, ben büyük olasılıkla şişko bir kuş bekçisinin görüntüsüne bürünmüştüm.

XL giysilerimi giyip kulübenin önündeki kumlara oturdum ve Colin’in botla birlikte denizden çıkıp gelmesini bekledim. Balınaların kokusunu alınca onu açtaki bir kumula bırakmıştı. Aslında tekrar sobanın sıcaklığına ve Colin’in rahat yatağına dönmek istiyordum. Onun yanında tembelce yatmak bana yeterdi. Onun orada olduğunu bilmek. Erişebileceğim uzaklıkta. Evet, hiç konuşmadan, birlikteliğimizin içimde bıraktığı yankıların tadına varmak yeterdi. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Şimdi utanma, büyülenmişlik ve melankoliden oluşan bir karışım eşliğinde, yaşadıklarımı düşünüyordum. Colin’in kulağıma fısıldadığı sözler aklıma geldikçe de aç olmama karşın midem kıpır kıpır oluyordu...

“Lütfen bin.” Colin’in ince gölgesi önümdeki kumun üzerine düştü. Rüyamdan uyandım. Şimdi denizle yüz yüze gelmem gerekiyordu.

Dalgaların arasında hafifçe sallanan bota doğru el ele yürüdük. Colin beni kolayca kaldırarak dalgalardan ıslanmamam için kucağında taşıdı ki bu tamamen anlamsızdı çünkü kendisi biraz önce tuzlu sulardan yüzerek gelmişti. Kollarımı onun boynuna doladım ve soğuk yanağımı göğsüne gömdüm. Konuşmadan beni bota bindirdi ve kontağı çevirdi.

Deniz dümdüz ve sakindi. Bot suyun üzerinde rahatça kayıyordu. Ne çarpma ne sallanma vardı ve ne de rüzgâr esiyordu. Sadece motorun gürültüsü ve dalgaların tekdüze çağlıtı vardı. Ortam sohbet etmek için fazla gürültülü, korkmak içinse fazla sessizdi. Coşkulu bir an denizin kendi keyfine göre bize uyum sağladığını düşündüm. Benim istediğim gibiydi ve huzur veriyordu.

Arkama yaslanıp tepemdeki yıldızlara baktım. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ne yiyeceğe ne kelimelere ne de dokunuşlara. Yine yeni fetihlere de. Bedenim bana aitti ve ruhum onunla barışmaya başlamıştı. Bu tatmin eden bir mutluluk değildi, aksine iki savaş arasındaki ateşkesin iyileştirici gevşekliğiydi. İlkini kazanmıştım. İkincisi henüz uzaktaydı, çok uzakta.

Colin'in arazi arabası Hörnum Limanı'nda bizi bekliyordu. Çantamı arka koltuğa koydu. Uzun süre oturmaktan kasılmış ve iliklerime dek donmuş halde yan koltuğa oturduğumda ilk kez gözlerim yaşlarla doldu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak onlara engel oldum ama ağlama ihtiyacım hâlâ devam ediyordu. Colin'le aramızda süregelen suskunluğun sürmesini istesem de, boğazımdaki baskıyı konuşarak geçirmeye çabaladım.

"Sence ahır sahibi bu kadar geç ortaya çıkmaya şaşırmayacak mıdır?" Ne de olsa gideceğimiz ahır tatil evlerinin ve midilliye binen turistlerin bulunduğu bir yerdeydi.

"Hayır Bu istisna değil. Daha önce de yaptım." Ona keskin bir yan bakış attıktan sonra ekledi. "Ama sevimli bir dişiyle ilk kez olacak."

“Nielsen adaya yaklaştığında neredeyse pantolonuna yapacaktı, Beni kıyıya bile çıkarmak istemedi.”

Colin hafifçe homurdandı. “Ah, iyi kalpli herif. Geçen cumartesi antrenman yaptığım sırada geldi. Birkaç dakika sessizce beni izledi, sonra kaçıp gitti.”

Evet, Colin’in karate antrenmanı korkutucu olabilirdi. Nielsen de büyük olasılıkla Colin’in bunu yaparken yaydığı erotizm için ancak koşullara göre hassas olabilirdi.

“Peki... Louis’in ahırında kimi göreceksin?” diye deşmeye devam ettim. “O da erkek mi yoksa...”

“Gencecik, platin sarısı saçlı, füze göğüslü ve her zaman ateşlidir. Gerçek bir vamp. Onu seveceksin.”

Suçüstü yakalanmış gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Isırma ve öpüşmelerimizden hâlâ hafifçe şişmişlerdi. Öpüşmeden çok ısırmadan.

Yolun geri kalanında çenemi kapadım. Colin de kısa sohbet ihtiyacı içindeymiş gibi görünmüyordu.

Vamp dediği kişi, çarpık bacaklı ve kambur bir ihtiyardı. Daha önce bu kadar etkileyici biçimde çarpık bacakları olan birini görmemiştım. Aralarından koca bir karpuz geçebilirdi.

Biz arabadan iner inmez, “Sizi hasretle bekliyor!” diye bağırdı. “Ah. İyi günler, genç hanım.” Şapkasına hafifçe dokunarak Colin’e imalı bir şekilde göz kırptı. Ahırdan benzersiz bir kışneme duyuldu. Louis.

“Teşekkürler, Jansen.” Colin selam vermek üzere elini kaldırdı. Yaşlı adam bize uygun bir uzaklıkta durdu. Ahıra doğru giderken arkamızdan baktığını hissediyordum. Colin’in esnek adımları hızlandı, bense kendime biraz daha zaman verebilirdim.

“Neden seni kabul etti? Hiç korkmamış gibi görünüyordu,” dedim şaşkınlıkla.

“Önce beni burada istemedi. Ona Louis’i tanıştırdınca verdiği karardan şüphe etmeye başladı. Sonra ondan ata binerken beni izlemesini rica ettim ve o da kabul etti. Bu örneği daha önce de yaşadım. O bir at insanı. Onu ilgilendiren tek şey, hayvanlarla nasıl anlaştığım. Bana güvenip güvenmedikleri. Ve bunu yapıyorlar.”

Louis’in kişnemesi gecenin içinde bir kez daha yankılandı –yüksek sesle ve talepkârca. Ahırın en sonundaydı. Diğer atlarla arasında boş bir bölme bırakılmıştı. Colin onun yanına yaklaştı. Louis ağır başını onun yanağına doğru bastırırken yerimden kıpırdamadan bekledim. Sonra Louis’in kulakları benden tarafa doğru çevrildi ve koku almış gibi kişnedi.

“Seni tanıdı. Büyük iltifat.”

“Hislerimiz karşılıklı,” dedim alayla. Colin’in yumuşaklığı bugünden beri sadece Louis için değil, benim için de geçerliydi. İçten içe bunun tadını çıkardım. Beni derinden etkiliyordu. Bir dostluğu sonlandırmak şimdiye kadar beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı ama aynı zamanda karanlığa çekilen bir hüznle de doldurmuştu. Gittikçe kötüleşiyordu. Gözlerim yine yaşlarla dolmaya başlamıştı.

“Benimle birlikte binmeyeceğini varsayıyorum.”

Başımı iki yana salladım. Konuşmak fazla tehlikeliydi. Ağlamaksa fazla yakın. Acaba Colin, bana neler olduğunu hissediyor muydu? Kendi kendimi anlayamıyordum.

Louis’i ahırın arasındaki geçitte yürüterek eyerledi ve önümden geçerek ahır binasının hemen yanında bulunan sazlık kulübeye doğru ilerledi. Burası, sabah uyanır uyanmaz at pisliğini burunlarına çekmek isteyen at hastası tatilcilere barınak hizmeti veriyordu. Colin gibilere.

Kapıyı açarak içeri girmem için kenara çekildi. Işığı açtığında gözlerim kamaştı ama Colin bu keskin ışığı hemen korsan gemisinden çalınmışa benzeyen ve rahatlatıcı bir donuklukla parlayan eski bir gaz lambasıyla değiştirdi.

Geniş ve rahat bir yatağın yer aldığı bir niş, masa ve sandalye, küçük bir kanep, televizyon ve buzdolabıdan başka içerde bir şey yoktu. İçinde yine Colin'i beklemem gereken, uygarlığın anlaşılabilir barınağı. Kendimi sürgün edilmiş gibi hissediyordum. Tıpkı Sylt'i ilk ziyaretimde beni tatil köyüne götürmek istediğı zaman olduğı gibi.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmelerini söyledim. Jansen harika yemek pişirir. Ben birkaç saat sonra geri dönerim, sonra konuşuruz."

Arkasını dönmesine izin vermeden gömleğinin yakasından tutup yana çektim. Bana engel olmamak için şaşkınlıkla durdu. Ama göğsündeki ısırk izlerim ve tırmıklar artık görünmüyordu.

"Üzgünüm," dedim. Ah hayır. Sesim titriyordu. "Sadece bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığından emin olmak istedim. Bir kanıt ihtiyacım vardı..."

Colin elini kaldırarak parmaklarının tersiyle yanağımlı okşadı.

"Hâlâ görülebilmesi bir mucize," dedi alçak sesle. "Yarın geriye hiçbir şey kalmayacak. Eğer yapabilseydim, senin o küçük, sivri diş izlerini tenimde sonsuza dek taşırdım."

Sonsuza dek. Biz insanlar böyle söylediğimizde, bu boş bir edebiyat olurdu. Ama Colin söylediğinde gerçektir. Sonsuza dek. Günün birinde ölecektim ve o hâlâ yaşayacaktı. Değişmeden. Gelecek yüz-yıllarda. İki yüz yıl, üç yüz yıl sonra. Hep yeni birileriyle tanışacaktı. Yeni kadınlarla. Onun hafızasında nasıl yer edebilirdim? Birkaç saat sonra omzundan yok olacak gülünç bir ısırıkla mı?

Bu düşünceyle birlikte gözyaşlarım dökölüverdi, soluk almaya devam edebilmek için hıçkırıklarımı bastırdım. Gözyaşlarımı yüzümünden silmek istedim ama Colin benden önce davrandı. Dilinin yumuşak, gıdıklayıcı dokunuşlarıyla onları özenle yanaklarımdan topladı ama bu bile beni teselli etmiyordu.

"Anlamıyorum," dedim ağlayarak. "Neden mutlu değilim? Mutluluktan tavana zıplamam gerek."

“Postkoital depresyon.” Colin gözlerimdeki nemi sildikten sonra başparmağını yaladı. Dudaklarında sevgi dolu, alaylı bir gülümseme belirdi. “Bunun şimdi olmasına şaşırdım. Kendini iyi tuttun.”

“Postkoital mı? O da ne?...” Ah anlamıştım. Köln’deyken Latince öğrenmiştim. Postkoital “cinsel birleşme sonrası” demekti. Eh harika. Cinsellik dersinde neden hiç kimse bundan söz etmemişti? Ama bu olay yine de bana tamamen yabancı değildi.

“Fransızların orgazma ne dediklerini biliyor musun?” diye devam etti Colin pırıltılı bakışlarını gözyaşlarımdan ayırmadan. Gözlerime doğrudan bakmadığı için mutluydum. “*La petite mort*. Küçük ölüm. İnsan biraz üzülüyor. Bu da işin doğası.”

“Oysa ben sandım ki...” Bir anda cesaretimi kaybettim ama Colin sanki hiçbir şey söylememişim gibi davrandı, ardından tekrar kendimi topladım. Kararlı bir soluk aldım. “Ben, birlikte olduğumda... eee. İlk seferde böyle bir şey olmadı. Andi’yle yani.”

Onun adını anmak bana pek doğru gelmiyordu ama Colin gözünü bile kırpmadı. Altın arayıcısı gibi doğru kelimeleri aramaya çabaladım. Yine de bulduklarımınla ancak kekeleyebildim.

“Bunu sadece kendim yaşadım. Şey, erkek olmadan. Ama daha sonra yaşadığım hüznün bunu hiç kimseyle paylaşamamaktan kaynaklandığını sandım. Yani şeyi...” Derin bir soluk aldım. Colin hâlâ bir şey söylemiyordu. “Orgazmı,” diye kopuk cümlemi bitirerek ona döndüm. “Kahretsin, bu konulardan söz ettiğimde neden hâlâ kendimi cahil bir kız gibi hissediyorum?”

“Öyle değilsin. Devam et,” dedi Colin. Sanki burada Fransızca fiil çekimi yapıyorduk. Gözyaşlarımı yenmiştim ama bunun yerine, öyle utanıyordum ki yüzüm yanıyordu. Lanet olsun, niye böyleydi? Colin de yanımdayken.

“Şimdi yine de böyle. Sonunda birbirimize bu kadar yakın olsak da, hâlâ üzgünüm. Sanki bir bedende bütünleştik. Ama bu duyguyu alıkoyamıyorum... olmuyor...”

Üstüne üstlük, şimdi de Louis’le dolaşmaya çıkacaktı. Hayır, yaşadıklarım sadece elimden kayıp gitmiyordu, beni burada yalnız bırakıyordu. Tekrar Belki de sadece sabah olduğunda yataktan kaçıp gidenlerden değildi. Akşamları da kaçıyordu.

Colin alnını benimkine dayadı. Tenim bir an hafifçe Louis’in parlak tüyleri gibi koktu, odun, tuz ve deniz gibi. Ve kendim gibi.

“Mantıklı düşünmek konusunda uzmansın, Ellie. Benden gizlice korkan kadınların yanında kalmamın saçmalığı bir yana... sabah güneş doğarken saç ve göz rengimin ansızın değiştiğini gördüklerinde ne diyecekler?”

Hafifçe öksürdüm. Haklıydı. Sabah kaçıp gitmek için bundan daha sağlam kanıt olamazdı.

“Ama burada –senin yanında– kaçmıyorum. Yanında kalabilmek için gidiyorum. Balinaların hâlâ açık denizde olmalarını umuyorum. Louis’le kumsalda dolaşıp onları arayacağım çünkü kuzeye doğru yol aldılar. Bunu senin yanında kalabilmek için yapıyorum. Kaçmak için değil.”

“Tamam, peki.” Yine ağlamaya başlamıştım. Ama bu kez hissettiğim, rahatlamaydı.

“Sen hiç korkmadın.” Colin’in serin soluğu boynumda dolaştı. Parmaklarım hiç düşünmeden gömleğinin üzerinde gezindi, pantolonunun kemerinden tutup onu kendime çektim. “Aklımı başımdan aldın. Bu beni kaçmaya zorlasaydı, budalalık etmiş olurum.”

“Tamam,” diye tekrarlardım cılız bir sesle. Sol elim kemerinin altına girdikten sonra çıktığı cesur keşif gezisini çıplak poposunun üzerinde bitirdi. “Çıtır popo,” diye ekledim sitemli bir tavırla. Ansızın kendimi sakinleşmiş ve güvende hissetmişim. Postkoital

hüzün, hasret, melankoli. Başka ne olabilirdi ki? Bir karabasanla birlikteydim. Böyle olmalıydı.

Şimdi onu bırakmam gerekiyordu. Bu, sol elime ne kadar zor gelse de. Elimi beceriksizce blucininden kurtardım.

Colin yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kaldı. Gözleri sersemlemiş bir halde âdeta içime çevrildi.

“Ne oldu?” diye sordum. “Ne bekliyorsun?”

“Beynime tekrar kan gitmesini.” Kendi düşüncelerinden kurtulmak istermiş gibi silkindi, saç lastiğiyle tutturduğu son tutamlar da kendini kurtardı. Lastik saçtan kayarak yere düştü, onu son anda yakaladım.

“Biraz bekle,” diyerek Colin’i döndürdüm. Yatağın yanındaki pufun üzerine çıkararak saçını yeniden bağladım. Koyu parlak tutamlar parmaklarımı karıncalandırdı. Henüz lastiği takmadan isyan etmeye başlamışlardı. Ama bir süre idare etmeliydi. Sonucu eleştiren gözlerle inceledim. Colin sersemlemiş gibiydi.

“Neden bu kadar çabuk uzadılar?”

“Deniz,” dedi omuzlarını silkerek. Öpmek ya da kucaklamaksızın ama duyma ve görme yetimi yok eden bir bakışla beni süzdükten sonra evden çıktı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu. Çok geçmeden Louis’in düzenli nal seslerini duydum. Yaklaştı ve sonunda yavaşça geçip gitti.

Bitkin bir halde üzerimdeki giysileri çıkardım. Öyle yorgundum ki tenimdeki deniz suyunu yıkayacak, saçlarımı tarayacak ya da dişlerimi fırçalayacak halim kalmamıştı. Beyaz kuştüyü yorganın altına usulca girdim.

Uykuya daldığım sırada balinaların şarkı söylediğini duydum. Çok yakındaydılar.

GEZGİN

“Sadece hava ve aşkla yaşayamazsın, lassie.”

Colin’in sesi her zaman olduğu gibi şaşmaz bir doğrulukla beni rüyalarımından çekip aldı. Gerçeğe karşı durmaya henüz hazır değildim ve bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum. Ama bilincim önce kafama sonra –sıcak, uyuşuk ve gevşek– bedenime hükmedince göz kapaklarımın arasından gecenin hâlâ devam ettiğini gördüm.

“Bayılmak istemiyorsan, bir şeyler yemelisin. Bunu geçen yaz yaşamıştık.”

Doğru söylüyordu. Yattığım halde başımın döndüğünü hissediyordum. Herhalde bu yüzden biraz önce rüyamda fazla hızlı bir şekilde yukarı çıkıp aşağı inen bir asansörde sonu gelmez bir yolculuğa çıkmış olmalıydım.

“Hı hı,” diye uyuklu bir sesle homurdanarak boyun eğercesine ağızımı açtım. Ah, bu... yağlı bir şeydi. Biraz vanilya kokuyordu. İnce bir tarçın aroması. Krem peynir miydi? Yumurta mı? En azından bir dilim kek olduğu belliydi, herhalde üzümlü kekti. Ölümsüzlük yemeği.

“Daha,” dedim yalvararak. Gagalarını açarak lokma bekleyen yuvadaki yavru kuşlar gibi ağızım açık, bekledim. Üçüncü ısırdıktan

sonra gözlerimi açtım. Colin yatağımın yanında yere bağdaş kurmuştu ve keki çiğnerken beni ilgiyle izliyordu.

Balinaları bulmuş olmalıydı. Teni odanın karanlığında parlıyordu. Saçları hafifçe kıvrılıyordu ve gözleri kara kıvılcımlar saçıyormuş gibiydi. Şeytan beni besliyordu ve onu bunun için seviyordum. Ama içecek bir şeye ihtiyacım vardı.

“Su.”

“Daha iyisi var.” Ağzıma bir bardak dayadı ve burnum içindekinin ne olduğunu anlamadan kana kana içtim. Sıcak çikolata. Evet, bu gerçekten daha iyiydi. Çok daha iyi. Fazla tatlı değildi, aroması vardı ve sertti.

“Rüyaların bu kadar lezzetli olacağı aklıma gelmezdi,” diye zevkle mırıldandım.

“Kendi rüyalarının tadına henüz bakmadın.” Colin bardağı ağızımdan alarak yan taraftaki komodinin üzerine koydu. Halimden hoşnut bir şekilde gerindim ama bedenimin her tarafı acıdığı için –fazla kötü olmayan, hoş bir ağrıydı– ansızın sıçrayarak doğruldum.

“Saat kaç?”

“Dördü biraz geçiyor. Birazdan güneş doğacak. Yeni döndüm.”

Yatakta ikimize yer açmak için duvara doğru kaydım, başımı ellerimin arasına alarak düşüncelerimi bir düzene koymaya çalıştım. Demek konuşmanın zamanı gelmişti. Artık Trischen’e gelme nedenim üzerine eğilebilirdik. Ağabeyime. Ağabeyime ve ona saldırana. François’ya.

Ama daha önce güvende olup olmadığımızı bilmem gerekiyordu.

“Tessa... acaba bizi burada?..”

“Sylt de bir ada, lassie. Gerçek mutluluk başka türlü görünür, değil mi? Sadece buna alışmadın. Ama bu konuda ciddi düşünecek olursan...”

Doğru. Gerçekçi düşünecek olursam, atlarla çevrili küçük bir yazlık evde oturup ağabeyimin sevgilisi tarafından saldırıya uğramasını konuşmak beni mutlu etmiyordu. Daha mutsuz edense, Colin'in beni sürekli yalnız bırakması ve anlamsızca bekleyişimdi. Burada aldığımız kısa bir mola idi, fazlası değildi ve asla huzur yoktu. Sürgün edilmiştik. Bu nedenle hemen asıl konuya gelebildim.

"Onu filme çekmeyi başardık. Karabasanı yani."

"Siz mi? Bu 'biz' tam olarak kim?" diye sordu Colin tam önüne uzanıp kollarını başının altında kavuşturarak. Bacaklarımı onun karnına dayadım. Hâlâ ateş gibi yanıyordu.

"Tillmann ve ben. Bir Super 8 kamerayla. Aslında Tillmann kaydetti, ben ondan önce uyudum. O uyanık kalabilmek için kokain çekti."

"Evet, onu böyle biri olarak tahmin etmiştim," dedi Colin sakin bir sesle.

"Sonra filmi Gianna'yla birlikte izledik..."

"Bir saniye. Gianna kim?" Colin başını kaldırınca baldırlarımın altındaki karın kasları gerildi.

"Paul'ün müstakbel sevgilisi ve bizim... şey, müttfeğimiz. En azından öyle olması gerek. Babam bana onun..."

"Müttfeği mi?" diye sözümü kesti Colin. "Yani bu, haberi var mı demek oluyor?"

Başımı salladım.

"Baksana, Ellie, linç edilmeye bu kadar mı meraklısın? Bundan başka kimin haberi var? Sınıf arkadaşlarına da e-posta attın mı? Hey, bu akşam karabasanları filme çekeceğiz, hepiniz gelin, acaip eğlenceli olacak, mı?"

"Artık sınıf arkadaşım kalmadı," dedim ağırbaşlı bir tavırla. Bacaklarımı karnından çekerek koyacak başka bir yer aradım ama daha rahat bir yer bulamadığımdan iç geçirerek eski yerlerine koydum.

"Gianna'yı hemen sırrımıza ortak etmek benim değil, Tillmann'ın fikriydi. Bize inanması için o an vereceğimiz tepkiyi görmesi gerektiğini düşündü. Haklı da çıktı. Kız bize inanıyor. Şok olmuştuk. Çünkü karabasan François çıktı. François karabasan!"

Colin soru sorar gibi bana baktı. "François mı? François kim? Ellie, telepatik yeteneklerim var ama..."

"Sana François'dan söz etmemiş miydim? Paul'ün erkek arkadaşı? Sevgilisi?"

"Paul eşcinsel değil."

"Evet." Demek Colin'e ondan söz etmemiştim. "Bunu hepimiz biliyoruz. Bir tek o bilmiyor. Kendini eşcinsel sanıyor. Bu olayda en çılgınca olan da bu. Erkek arkadaşı, François Later karabasan. Filmde açık seçik belli oluyordu. Bundan eminiz! Başından beri ondan şüphelenmiştim, sesi... Sesine katlanamıyordum..."

Bunu hatırlamak bile hemen ellerimi kulaklarıma bastırmama neden olmuştu. Birden kelimeler birbirini kovalamaya başladı.

"Bu çok mantıksız... anlayamıyorum! François bir insan gibi davranıyor. Solaryum yanığı, sıcak bir teni var, saçları boyalı. Mavi gözleri tamamen normal bakıyor... Eh, pek normal sayılmazlar, gözaltı torbaları var ve her zaman donuk bakıyor ama bunlar insan gözleri. Kendine bir köpek edinmiş. Bir taziye. Yemek yiyor Onu yemek yerken gördüm. Hep pahalı ve lezzetli şeyler yiyor! Ayrıca çalışıyor. Bir galerisi var. O..."

"Yavaş ol, Ellie. Dilin düğümlenecek."

"Şimdi de onun bir melez olup olmadığını merak ediyorum. Bu olabilir mi? Kötücül bir melez?"

Colin delip geçen bakışlarıyla beni süzdü. Gözlerine bakmak için çabaladım.

"Hamburg'ta bir galerici ha? François Later? Mavi gözlü?"

“Eh. Tam mavi değil belki. Ama ona benzer bir renk.”

Colin düşünceye daldı. Sanki kafasının içindeki kişi profillerini teker teker gözden geçiriyormuş gibiydi.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hayır... bunu bilirlerdi. Böyle olsaydı bunu bilirdim.” Ağzını sertleştiren ciddiyet beni korkutuyordu. Sözleriyse daha fazla korkmama neden oluyordu.

“Bilirler mi? Kimden söz ediyorsun?”

“Karabasanlardan. Bizden. Melezleri tanırız. Bu onlardan değil.”

Bir an damarlarımdaki kan dondu, sonra göğsüme doğru eskisinden daha şiddetli akmaya başladı. Şakaklarım uğuldamaya başlamıştı.

“Bir liste var, Elisabeth... kâğıt üzerinde değil, kafalarımızın içinde. Bu dünyadaki tüm melezlerin bir listesi var. Çok fazla değil. O bu listede yer almıyor.”

Ama babam, diye düşündüm ani bir korkuyla. Babam o listede vardı.

Yanıtını bilsem de, “Neden böyle bir liste var?” diye soluk almaksızın sordum. Uzun kirpiklerini kaldırıp gözlerini bana diktiğinde, Colin’in yüzündeki tüm yumuşak çizgiler silinmişti.

“Çünkü öldürülmeleri gerekiyor. Hepsinin. Ayırt etmeksizin. Çok fazla şey biliyorlar.”

Şakaklarımdaki uğultu şiddetli zonklamalara dönüşmüştü. Koltukaltlarımdan ansızın buz gibi ter boşandı.

“Ah hayır.. babam...” diye fısıldadım. “Onu öldürdüler.. O öldü...”

Onlar mı? Colin onlardan biriydi. Listedeki haberi vardı. Çoktan beridir.

Bunun ne anlama geldiğini kavrayınca, “Neden bana hiçbir şey söylemedin?” diye haykırdım. “O seni uyarmıştı, seni Tessa için

uyardı, sense onu orta yerde bırakıp kaçtın! O benim babam! Onu seviyorum! Ah Tanrım, üstelik bir de seninle yattım!”

Sırtımı ona çevirerek uzaklaştım ama omuzlarımdan yakalayıp beni kendine doğru döndürdü. Gözlerine bakmaktan başka çarem yoktu.

“Bunu o da biliyordu, Ellie. Listedeki haberi vardı. Bunu bana söylemişti. İkimiz de bunu sana söylememeye karar verdik. Beni anladın mı?”

Evet, anlamıştım ama bu içimdeki isyanı çok az bastırabiliyordu.

“O halde bana neler olduğunu söyle artık! Onu öldürdüler mi?” Bununla nasıl yaşayacağımı bilmesem de gerçeği duymak istiyordum, hemen.

“Bilmiyorum. Gerçekten haberim yok. Ellie, geçtiğimiz aylarda kendi izlerimi yok etmek ve karabasanlardan uzak durmakla meşguldüm. Çünkü Tessa'ya haber verebilirlerdi. Diğerlerinin gözünde durumumun nasıl olduğunu bilmiyorum. Büyük olasılıkla benim için de ölüm emri çıkmıştır.”

“O halde hâlâ yaşıyor olabilir mi?” diye umutla sordum. Sesim âdeta yalvarır gibi çıkmıştı.

“Evet, bu mümkün. Ne de olsa müttefikleri var. Ama ölmüş de olabilir, Ellie. Çok üzgünüm.”

“Bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilemezsin,” dedim dişlerimin arasından. Ama aynı anda yaptığım bu çıkıştan çok utandım. Colin beni bırakırken gözlerindeki pırıltı donuklaştı.

“Ama onu sevmiş olduğunu biliyorum,” dedi vurgulayarak.

“Hâlâ seviyorum! Onun öldüğüne ancak gözlerimle gördüğümde inanırım, tamam mı? Çünkü tüm bunların suçlusu benim, ben olmasaydım bunlar yaşanmayacaktı, hâlâ yanımızda ve güvende olacaktı... bunun suçlusu benim ve buna dayanamıyorum. O *yaşamalı!*”

Bu, korktuğumdan daha da dramatikti. Babamın adı ölüm listesinde yer alıyordu, herhalde en üst sırada olmalıydı. Tıpkı ortaçağdaki gibi. Kendi kızı onu felakete sürüklemişti. Annem bunu öğrendiğinde benden nefret edecekti. Bunu asla bilmemeliydi...

“Bunu onun da bildiğinden fazlasıyla eminim, lassie. Lütfen, beni dinle. Liste senden çok önce vardı. Karabasanlar melezleri başarısızlıklarının bir sonucu gibi görürler. Kurbanlarından biri onların elinden kurtulmayı başarmış ve iki arada kalmıştır. Dönüşüm gerçekleşmez. Ne insan ne de karabasan olarak. Melezler potansiyel hainlerdir. Aslına bakılacak olursa, ben de onlardan biriyim çünkü mümkün olduğu kadar insan kalmaya çalışıyorum, Tessa’nın eserini tamamlamasına izin vermiyorum. Listede yer almamamın tek nedeni, doğuştan bir iblis olmam. Melezler insanlarla ilişki içindedir ve insan olmanın nasıl olduğunu hatırlarlar, onların avantajlarını bilirler. Bu onları güvenilirmez yapar. Senin bununla bir ilgisi yok.”

“Ama babam Tessa’yı ele verdi ve...”

Colin kuru bir sesle güldü. “Bu fikre nereden kapılıyorsun? Beni evinize çağırdığı ve senin bizi gizlice dinlediğin zaman bana bilmediğim bir şeyi mi anlattı sanıyorsun?”

Kulaklarımı diktim.

“Bunu biliyor muydun?”

“Tessa’nın geldiğini babandan çok önce sezmiştim. Sadece bir planım yoktu. Çünkü sen vardın. Eskiden olsa çoktan dağları aşmıştım. Babana geldim, çünkü seninle ilgili bir şeyler öğrenebileceğimi umuyordum ve benimle konuşması için ona bir fırsat vermek istedim. Ama sakın babanın benim hayatımı kurtarmak istediğini ya da Tessa’nın geldiğini söyleyerek kendi hayatını tehlikeye attığını sanma.”

“Ama daha önce İtalya’ya gitmişti ve oradan bir şeyleri planlamış olarak geri döndü. Karabasanlarla bir ilgisi olması gerek,” diye karşı çıktım.

“Vardı da. Benim hakkımda bilgi topladı. Benim hakkımda, Ellie! Tıpkı potansiyel damadı hakkında araştırma yapan babalar gibi. Bu yolculuğa sadece bunun için çıktı ve seni kız arkadaşlarıyla birlikte Ibiza'ya tatile gönderme riskine girdi. Böylelikle üzerimde Tessa'nın laneti olduğunu öğrendi. Hepsi bu. İnan bana... bunda da haksız da değildi. Beni senden uzaklaştırdı.”

“O halde kaçırılmasının suçlusu ben değil miyim?” Ellerim öyle titriyordu ki Colin onları alıp gömleğinin içine soktu ve göğsüne bastırdı. Bedenindeki yumuşak çağılıyla bir an için sakinleştiler.

“Baban biz karşılaşmadan çok önce ateşle oynamaya başlamıştı. Bunu sana söylemekten hoşlanmıyorum, Ellie, ama... Tessa'yla olan bağım nedeniyle karabasanları öldürmek isteyen baban değil. Bu sensin. Savaşın içine karıştın. Buna şimdiye kadar hiç kimse cesaret edemedi. Tessa'nın gözünü bürüyen hırs nedeniyle de seni fark etmemiş olmasını umuyorum. Yoksa Elisabeth Sturm ve arkadaşları için ekstradan ikinci bir liste oluşur. En güçlülerinden biriyle kavgaya tutuştun. François'nın peşine düşmen de durumu daha iyileştirmeyecek.”

Sarsılmış bir halde sustum. Demek bu kadar çabuk oluyordu... suçumdan aklanmıştım ve hemen ardından topun ağzında olduğumu öğreniyordum. Bunun için yapabileceğim hiçbir şey de yoktu. Artık olan olmuştu. Kavganın içine karışmış, Colin'i emniyete almış, ona bir avantaj sağlamıştım. Tessa'nın IQ'su epey düşük olmalıydı çünkü işin içinde insan etkeninin olduğunu anlamamıştı. Colin'i seven bir kızın yardımının. Ama tam da bu durum büyük olasılıkla benim de avantajımdı. Bir Cambion'u yanıma almıştım. Colin safkandı. Herhangi bir zamanda dönüştürülmüş bir insan değildi. Aksine ilk soluk aldığı andan itibaren bir gece yaratığıydı.

Ama kendimle birlikte diğerlerini de işin içine çekmiştim... Tillmann, Gianna. Dahası, Paul gerçeği öğrendiğinde karabasanlar

gerçekten bir liste oluşturabilirlerdi. Strum'lar ve arkadaşları. Lütfen hepsini öldürün. Çabuk. Tabii babamın müttefiklerini kendi yanımıza da çekebilirdik.

"Colin..." Şimdiye kadar bu düşünceden tutarlı bir şekilde uzak durmuştum çünkü yeterince başka sorunum vardı ama şimdi bunu dile getirmeliydim. "Tillmann da listede olabilir mi? Melez olması mümkün mü?"

"Rüya açlığı çekiyor mu? Duyuları hassaslaştı mı? Işığa karşı duyarlı mı?"

Ah, tam tersi. Bu işte çok iyiydi, hatta benden daha iyi. Tillmann düpedüz ateşliydi.

"Hayır ama artık terlemiyor ve neredeyse hiç uyumuyor."

"Bu onun zehri. Tessa'nın zehri çok güçlüdür. Onun içinde bir şeyleri değiştirmiş olmalı. Ama pençelerini onun etine batırmadı, değil mi?"

Tiksinerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Kendini ondan kurtarabildi. Onu ben çektim." Tessa da beni fark etmişti. Lanet olsun.

"O zaman melez değil. Ama zehirlenmiş. Bu olabilir. Bunu iyiye ya da kötüye dönüştürüp dönüştürmeyeceği gelecek aylarda belli olur. Bununla uzlaşır mı, yoksa bundan kaçır mı, anlarız."

Hayır. Tillmann gibi biri kaçmazdı. Ortalık aydınlandıkça odanın içi bana daha da dar ve boğucu gelmeye başladığı halde bunu ben de yapmak istemiyordum. Ellerimi Colin'in gömleğinin altından çıkarıp tekrar oturdum. Biraz daha sakinleşmiş ve dikkatimi toplamıştım. Artık daha kararlıydım. Babam belki de hâlâ yaşıyordu. Paul'un de kurtarılması gerekti.

"François melez değil. Peki ama ne o zaman?" diye sordum gerçekçi bir ses tonuyla. "Dediğim gibi, normal yaşam süren birini taklit ediyor, yiyor, içiyor, çalışıyor, tatile çıkıyor, miras sözleşmeleri

hazırlıyor...” İşin komik tarafı, Paul’ün buradaki dezavantajıydı. Çünkü François asla ölmeyecekti. Sadece mirasa konacaktı. Yüzyıllara yayıldığına, bu hatırı sayılır bir servet yapma yoluyla.

“Paul’ün dostları var mı? Topluma karışıyor mu? Başkalarıyla buluşuyor mu?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla. Daima François’yla.”

Colin düşüncelere dalmış bir halde saçlarını alnından geriye doğru itti. “Hem iş hem de para açısından François’ya bağımlı, değil mi? Hayatının merkezi François’nın ona izin verdiği şeylerden mi oluşuyor?”

“Evet. Bu açıdan bakılırsa, evet. Her ne kadar François’yı sevdiğine inanmasam da. Tillmann onu öpmekten hoşlanmadığını söyledi. Bunu yapıyor ama sonra gizlice ağzını siliyormuş. Tillmann onu gözetlemiş.” Ve buna çok sevinmişti.

Colin başını iki yana sallayarak beni süzdü. “Bunu nasıl beceriyorsun, Ellie? Kendini en zor olayların içinde bulmayı nasıl başarıyorsun? Melez, Cambion, en yaşlı ve güçlülerinden, zehirli bir karabasan, saldırıya uğramış biri?”

“Sanırım hepsi bir şekilde birbirine bağlı,” diye inatla kendimi savundum. Gerçekten de öyleydi. Colin’le karşılaştığım o efsanevi tesadüfe dek. Ben buna daha çok kader diyordum. Bununla daha kolay başa çıkabilirdim. Ayrıca babam karabasansız bir çevre istediği için şehir dışına taşınmıştık. Ne büyük bir yanlış. Şimdi Colin’e karşı neden saldırganca davrandığını anlayabiliyordum. Sadece benim için endişelenmemişti, kendi hayatı için de korkmuştu.

“O zaman gruptaki altıncı kişi olarak beni say. Bilmediğim başka bir tür daha var mı? François neyin nesi?”

Colin hafifçe iç geçirdi. “François bir karabasan. Ama bir gezgin olarak yaşıyor ve avlanıyor.”

“Gezgin. Bu ne anlama geliyor?”

Colin geriye yaslandı ve bacağımlı alıp tekrar karnının üzerine koydu. Masal saati başlayabilirdi.

“Motivasyonu hırs. Tıpkı bütün karabasanlarda olduğu gibi. Ama o kendini bir tek insana odaklıyor ve onu mümkün olduğu kadar uzun süre emip tüketmek istiyor. Birçok şeyini kaybetmiş ama yine de hâlâ umudu olan ve sosyal bir çevreden yoksun hatta belki de ailesi olmayan insanları seçiyor. Cinsiyeti önemli değil. Bu bir kadın da olabilir. Ama bu insanın kolay etkilenebilir olması gerek, yarası taze olmalı. Karabasan ona el atar. Gezginler sadece kendi hırslarını beslemekle kalmaz, kurbanlarınınkini de beslerler. Böylece kendi yiyeceklerini yetiştirmiş olurlar Asalak oldukları kişiyi böylece mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta bırakırlar. Onlara tamamen sahip olmak isterler, gece gündüz, ellerinden gelse her saat, her dakika, hem bedensel hem ruhsal olarak. Kusursuz bir saldırı. Kurbanları uykuya daldığında da onların tepesine çökerler.”

Ensemdeki tüyler dikilmişti. Colin’e biraz daha sokuldum. Birkaç sessiz saniye geçti, sonra devam etti.

“François sadece Paul’ü kendine bağımlı bir köle haline getirmeye odaklanmış. Paul zayıfladığında ve rüyaları yoğunluğunu kaybettiğinde, François bunu takviye etmek için bizzat uğraşüyor olmalı. Paul’ün hırslarını körükleyerek onu önce kendi eliyle besliyor. Eskiden belki de onun için hiç önemli olmayan şeylere karşı duyduğu hırslar. Ama Paul’ün bunun dışında artık hiçbir şeyi yok. François yine bunu da hallediyor çünkü bütün karabasanlar gibi o da insanlarda şüphe ve stres belirtileri uyandırıyor.”

Şimdi birkaç şeyi daha iyi anlıyordum. Lüks saatler Versace tabak takımları. Saunalarda geçen uzun öğleden sonraları. Özel tasarım giysiler. Paul’ün bir türlü tatmin olamadığı eBay düşkünlüğü. Daha güzelini bulma, pazarlık etme tutkusu. Porsche. Eh, Porsche ger-

çekten de harika bir oyuncaktı. Ama Paul'ün gerçekte ona ihtiyacı yoktu. Ve gemi yolculuğu...

"Ağabeyim şu anda François'yla tatilde. Gemi yolculuğuna çıktı. Orada resimlerini satıp keyif çatacaklar. François'nın karabasan olduğunu çok geç fark ettik. Paul çoktan gemiye binmişti ve Tillmann onu durdurmak için zamanında yetişemedi. Şimdi onların yanında."

"Eh. O zaman Paul'ün rüyaları şu anda yeniden takviye oluyor demektir. François gevşemesi için ona zaman vermiş. Paul'ün dirilişini zevkle izliyor. Ağabeyin böylece ona daha sıkı bağlanacaktır. Çünkü tüm bunları ona sunan kişi François. Sonunda tekrar geri almak için tabii. Paul çok yakında yeni bir tatile çıkmak isteyecektir."

"Bu... bu ne kadar süre böyle devam edecek? Bunu daha ne kadar yapacak?" diye cılız bir sesle sordum. Şu anda kötü haberler arka arkaya geliyordu. Yüksek sesle "Kahretsin!" diye bağırmak istedim. Ya da bir şeyleri parçalamak.

"Gezginler bir yere odaklanırlar. Rüyalarını kendilerinin belirlediği ve onları yaratmaya çalıştıkları bir tek besin kaynağına. Kurbanları artık dayanamayıp akıllarını yitirene dek buna devam etmek onların doğalarında vardır." Colin kısa bir ara verdi. "...ya da ölene dek."

"Nasıl? Kurban nasıl ölüyor? Saldırıda mı, yoksa?.." Cümlemi tamamlamaya cesaretim yoktu. Paul'ün hayatı tehlikedeydi. François onu şimdilik hayatta bıraktığı için belki hemen değil, ama...

"Ani kalp durmasıyla ilgili haberleri bilir misin? Çok genç yaşta uykusunda ölenleri? Hiçbir neden yokken intihar edenleri? Tabii bunun sorumlusu her zaman gezginler değildir. Ama bazen bunu yaparlar."

"Ah hayır..." Titreme yine beni ele geçirmişti ve bu kez Colin de durduramıyordu. "Uzun süredir saldırı altında, büyük olasılıkla iki yıldan fazla zamandır. Yoğun solunum sorunları yaşıyor, kendini

yorgun ve halsiz hissediyor. Hareket ettiğinde eklemleri çatırdıyor. Ve daha yirmi dört yaşında!"

"Hâlâ gülebiliyor mu?" diye dikkatle sordu Colin.

"Evet. Paul çok esprili biridir ve her zaman şaka yapar. Gerçi bu durum son zamanlarda seyrekleşti ama arada sırada..." Düşünmeye çalıştım. *Simpsons*'ı izlediğinde, evet, o zaman gülüyordu. Tillmann da onun imalı esprilerinden söz etmişti. Bana karşı gittikçe endişeli ağabey havasına girmeye başlamıştı ve şaka yapılacak ortam pek yoktu. Ama yine de hâlâ gülüyordu. Hem Gianna'yı kaçırtmak yerine (çünkü tüm kız arkadaşlarımda bunu başarmıştı) bu mizah duygusuyla onu baştan çıkarmıştı. "Hayır, hâlâ gülüyor. Yine de bir şeyler yapmamız gerek hem de çabuk! Bir şeyler yapmalısın, Colin! Paul tüm bedeniyle o karabasan pisliğine karşı direniyor ve..."

Colin sitemkâr bir tavırla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Karabasan pisliği mi?"

"Biliyorsun işte. O pisliğin teki. François'yı yok etmen gerek onu defet... ne bileyim! İşini bitir! Paul bize asla inanmayacaktır, François'dan asla ayrılmaz. Belki ondan ayrılır ama birlikte iş yapmaya devam edeceklerdir"

Colin'in karşı çıkmasını umuyordum ama sustu.

"François, Paul'ün size inanmamasını sağlayacaktır. Ayrıca gezginler kurbanlarını izler. Nereye giderlerse gitsinler... karabasanları da orada olacaktır. Mutlaka kurbanlarına bunun doğru olduğunu hissettirecek bir neden bulurlar. Bir tacizci onların yanında amatör kalır."

"O halde geriye sadece savaşmak kalıyor," dedim kararlı bir sesle. "Ya da?"

Colin düşünceye dalmış gibi işaret parmağını kavisli burnunun üzerinde gezdirdi. Hâlâ neyi düşünüyordu ki? Durum apaçık ortadaydı.

“Karar vermek için zaman ihtiyacım var. Şimdiden bir şey söyleyemem,” dedi soğukkanlı bir ses tonuyla.

“Zaman mı? Zamanımız yok! Harekete geçmemiz gerek! Nasıl böyle soğukkanlı olabiliyorsun? Burada ağabeyimin hayatı söz konusu!” Artık yatakta oturmaya devam edip sanki her şey düşünüp taşınmakla çözülecekmiş gibi yapamazdım. Henüz bir karara varmamış olsam bile harekete geçmeliydim. François’ya karşı, filin ayağı altındaki bir karınca kadar güçsüz olsam da. Öfkeyle pencereye yürüyüp kepenklerin dar aralığından dışarı baktım. Güneş henüz doğuyordu ve atların dolaştığı çayırı sıcak, kızılımsı bir ışıkla doldurmuştu.

Colin sakın bir tavırla duvara yaslandı. Göz kapakları kapalıydı, sağ kolunu diziyile desteklemişti... tıpkı bir heykele benziyordu.

“Neden bir şeyler yapmıyorsun?” diye ısrarla sordum. “Her dakika geç olabilir!”

“Çünkü panik iyi bir akıl hocası değildir.. ayrıca bana tamamen yabancı. Hayır, bu o kadar basit değil, Ellie. Bu savaşa girip girmeyeceğim konusunda düşünmem gerek.”

“Neden?” diye sordum öfkeyle. “Saç modelinin bozulacağından mı korkuyorsun? Daha iyi olduğun için mi? Yoksa beyefendi elini kirletmek istemiyor mu? Yoksa?...” Yaratıcılığım tükenmişti ve motive olacak durumda değildi.

“Bitirdin mi? Yoksa birkaç mecaz denemesi daha yapmak ister misin? Ama pek tavsiye etmem. Bu konuda başarılı değilsin.”

“Gerçekten, Colin, neden hâlâ düşündüğünü anlayamıyorum, hani ölmek için can atıyordun, ne oldu?”

Ansızın dibimde bitiverdi. Yerimde sıçradım ama hemen toparlandım. Bazen yerçekimi yasalarına karşı geliyor ve zaman mekân kavramını devre dışı bırakıyordu. Buna yavaş yavaş alışsam iyi olurdu.

Yüzü yüzüme öyle yakındı ki saç telleri benimkilere doğru uzanıyordu... her zamanki gibi haylazca bir oyun peşindelermiş gibi. Onların bu hali, içinde bulunduğumuz gergin ve korkulu ortama hiçbir şekilde uymuyordu. Âdeta flört ediyorlardı.

“Ama sen ölmek istemiyorsun,” diye mırıldandı. “Paul’ün de bunu istemeyeceğini varsayıyorum. Bunu sana birçok kez söyledim ve şimdi istemeden tekrarlıyorum, Ellie. Karabasanlar şakaya gelmez. Özellikle de gezginler. Başka bir karabasan yollarına çıktığında kurbanlarını gözlerini kırpmadan öldürürler. Bir melez bile yeterlidir. Kurbanlarının yanlarındaki hiç kimseye katlanamazlar. Bu nedenle Gianna, Paul’le her tür ilişkiden kaçınmalı. Bunu o güzel kafan alıyor mu?”

“Evet,” dedim aksi bir sesle.

“Sen de onun gözünde bir dikensin. Paul’ü sevdiğin için senden kurtulmak istiyor. Çünkü onu etkileyebilirsin. Tillmann... Herhalde kuskançlık kavgalarının en önemli nedeni o olmalı, değil mi?”

Sadece başımı salladım. Tillmann birkaç defa galeriden kaçmak zorunda kalmıştı çünkü Paul ona bir çivi uzattığında ya da kahve getirdiğinde, François çığına dönmüştü. Bana yaptığı gibi onunla da doğrudan konuşmuyor, hep üçüncü şahıs olarak söz ediyordu. Elinden gelse beni önüne gelen ilk tımarhaneye kapatırdı, hem de ömür boyu. Gianna’ya gelince... Paul’le ilk kez yakınlaştıkları anda ortaya çıkmıştı. Bu tesadüf olamazdı.

“Burada insanların hayatı söz konusu, *mo cridhe*.⁴¹ Seninki bir taneyse, benim için birçok insanın hayatı önemli. Plansız bir şekilde bir gezgine saldırarak sizin ölüm meleğiniz olmak istemem. Bu hepinize ölüm getirebilir. Bu yüzden tehlikeyi nasıl en aza indirebileceğim üzerinde kafa yormam gerek. Bunu kabul edemem.”

41 Gal dilinde, sevgilim. (ç.n.)

“Tamam,” dedim alçak sesle. Bu kez ne inat etmiş ne de dikklenmiştim. Colin’in sözleri beni yumuşatmıştı.

“Karar verdiğim zaman zaten bir ön çalışma yapman gerekecek. François’nın kaç yaşında olduğunu bulmalısın. Gerçek yaşını kastediyorum.”

Tabii, yaşı. Ne kadar yaşlıysa, o kadar güçlüydü. Sorunlarımın arasında bunu tamamen unutmuşum.

“Sizi tehlikeye atmadan ne onun yanına yaklaşabilir ne de hakkında bilgi toplayabilirim,” diye devam etti Colin. “Şimdi denize gideceğim çünkü orası karanlıktır. Jansen beni böyle görmemeli. Acele etmem gerek.”

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Güneşin ilk ışıkları jaluzilerin arasından içeri dolmaya başlamıştı. Colin’in gözlerinden silinen siyahın derin, topraksı yeşille yer değiştirmesini büyülenmiş gibi izledim. Turkuaz renkli benekler ortaya çıkmaya başlamıştı.

“Bunu saatlerce izleyebilirim,” diye fısıldadım. Colin’in dudakları gevşedi. Parmak uçlarımı kıvrımlı dudaklarında gezdirdim. İşte, kahverengi bir nokta çoktan belirmişti, hemen ardından bir tane de burnunda...

“Beni gece ve gündüz tanıyan tek kişi sensin.”

Sesinin içine yuvarlanmak istiyordum. Sanki hiç ağırlığım kalmamış gibi süzülüyordum. Ayaklarım hâlâ yere basıyor muydu?

“Bana ne yapıyorsun,” dedim dilimi zorlukla döndürerek. Daha söylemek istediğim birçok şey olsa da, dilim karşı koyuyordu.

“Seni yoruyorum. Bunu yapan benim renklerim. Doğamızın bir hilesi. Böylece bizi gece tanıyan insanlar, gün ışığında unutuyorlar. Ama sen böyle yapmayacaksın. Çünkü bunu istemiyorsun.”

“Hayır, ben...” Konuşmak fazla çaba gerektiriyordu. Cümlemin sonunu bile düşünemez durumdaydım.

“Biraz daha uyu. Güç toplaman gerekecek.”

Beni havaya kaldırıp yatağa yatırdı. Onu kendime çekip öpmek istedim ama ellerim kurşun gibi ağırlaşmıştı, artık bana ait değillerdi...

Rüyalarımda tekrar geri döndü. Sözcükler yoktu, tartışmak yoktu, endişe yoktu. Sadece deniz dibinin derin, güvenli serinliği ve soluğumu gümüş incilerle dolduran parlak, beyaz teni vardı.

ÖNSEZİ KARARI

Martıların çığlıkları ve nal sesleri –penceremin önünden bir at sürüsü geçmiş olmalıydı– beni öğleye doğru uyandırdı. Beynim yine kesintisiz çalışmaya başlamıştı.

Eh, bu çok kurnazca, diye düşündüm şaşkınlıkla. Karabasan gören biri güneş doğar doğmaz bilincini yitiriyordu. Şah mat. Colin’e gün ışığında ilk kez rastladığımda gözündeki gözlükleri çekip almış ve ardından düşüp bayılmıştım.

Demek onu gece ve gündüz gören tek kişi bendim. Gerçi sabah saatlerinde birlikte fazla zaman geçirmemiştik. Yine de gözlerindeki o buzu tanıyor, benden önce geceleri birlikte olduğu kadınlardan daha fazlasını biliyordum. Konuşmak zorunda kalmamak için kaçtığından, onu tipik maço gibi görmüşlerdi. Oysa Colin, görünmemek için kaçmıştı. Ve kadınlar ondan korktuğu için. Burada onlara değil, daha çok Colin’e acıyordum. Onu, kadınları baştan çıkarmaya iten şey neydi? Üreme dürtüsünün olmayacağı kesindi.

Ama keyfimi bozmak istemiyordum –geçen birkaç saat içinde zaten adamakıllı şaşmıştı. Colin her ihtimale göre ancak akşamüzerine dönerdi. Gölgeler uzadığında ve güneş daha hafiflediğinde. Kendime ayıracak fazlaca zamanım vardı. Giysilerim de nihayet kurumuştı. Gerçi biraz bozulmuşlardı ama yine de onları giyebilirdim.

Küçücük banyoya girdim ve pişmanlık içinde duş aldım. Çünkü Colin'in dokunuşlarını yıkadığım hissine kapılmıştım. Giyindikten sonra tüm cesaretimi toplayarak kapının dışına adım attım ve Jansen'i bulmaya gittim.

Onu eski konukevinin mutfağında buldum. Fazla konuşmadan bana kahve, ekmek, tereyağı ve ev yapımı marmelat hazırladıktan sonra atlara bakmak için çıkıp beni yalnız bıraktı. Kuzey Almanya'ya özgü ketumluğu işime gelmişti çünkü karabasaların varlığından haberi olmayan biriyle Colin hakkında sohbet etmenin bir anlamı yoktu. Atlardan da ben anlamıyordum. Kendim hakkında ise zaten konuşmak istemiyordum.

Karnımı doyurduktan sonra acele etmeksizin Keitum'da⁴² dolaştım. Burası, yüzyıl öncesindeki haliyle kalmış gibi görünen, hoş bir yerdi. Güneş ışığında öyle huzurlu uyukluyordu ki, birden tatil duygum kabarmıştı.

Ama sonra ansızın dondurucu bir rüzgâr çıktı ve ahırlara geri döndüm. Küçük odamızın jaluzilerini sıkıca kapadım çünkü birazdan Tillmann ve Gianna'yla yapacağım konuşmaları kimse duysun istemiyordum. İkisiyle ilgili biraz endişelerim vardı.

Tillmann'ın cebi yine telesekretere bağlanmıştı. Mesaj bırakmaya çekindim. François'nın modern teknolojiyle arası oldukça iyiydi ve onun burnunun dibinde dolaşıyordu. Eğer herhangi bir şüpheye kapıldıysa, mesaj bırakmak fazla riskliydi. Daha sonra tekrar denemem gerekiyordu.

Gianna'nın telefonu en azından çalışıyordu... ama o kadar. Telefonunu açmamıştı. Beşinci kez çaldırdığımda ilk düdük sesinden sonra kapadım.

“Bu da ne demek?” diye homurdanarak bir mesaj yazdım. *“Telefonunu neden açmıyorsun? Benim, Ellie. Lütfen aç şunu. Ya da beni ara.”*

Hemen yanıt geldi. *“Telefonda konuşmayı sevmiyorum. E-posta gönderebilir misin? Nasılsın?”*

“Telefonunu açarsan daha iyi olacağım. Şimdi tekrar deniyorum,” diye yanıt yazdım ve ardından tekrar numarasını çevirdim. Tanrıya şükür. Telefonunu açmıştı.

“Eh, sonunda. Telefonla konuşmadan bu mesleği nasıl sürdürebiliyorsun?”

“Evet, ben... biraz önce yazıyordum ve... şey,” diye bir şeyler geveledi. “Telefonda konuşmaktan nefret ediyorum! Telefonun ziline nefret ediyorum, birini aramaktan da öyle! Eski sevgilime kız.”

“O halde Paul’ü araman gibi bir tehlike yok, değil mi?” diye sordum.

“Hayır. Neden?”

“Bunu geri döndüğümde açıklarım. Paul’ü sakın arama tamam mı? Lütfen, Gianna, bu çok önemli. Hatta hayatta kalması buna bağlı diyelim. Hepimizin hayatı.”

Gianna burnunu çekti. “Onu bir daha göremeyecek miyim?” Sesi suçlar gibiydi ve yaşadığı hayal kırıklığı kalbimi parçalamıştı.

“Şimdilik hayır. Üzgünüm. François sandığımızdan da tehlikeli. Onu hiçbir şekilde kızdırmamalıyız. Geri kalanını henüz bilmiyorum. Colin’in... bir şeyler yapabilmesini umuyorum. Bu akşam daha fazlasını öğreneceğim.”

“Hamburg’a ne zaman geri döneceksin?”

“Ah, Colin’i iyi tanıyorsam, sandığımdan da çabuk,” dedim sesimin gevşek çıkmasına çalışarak. “Herhalde beni daha bu akşamdan

arabaya koyar. Başka bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım, tamam mı? Hoşça kal.”

Uzun telefon konuşmalarıyla hiçbir zaman işim olmamıştı. Bazen yalnızlık çeker, telefonda saatlerce önemsiz şeylerden söz eden Jenny ve Nicole’ü dinlerken sıkıntıdan esnerdim. Buna karşın sayısız gülen suratla süslü e-postaları en fazla üç cümleden oluşurdu. Bense duygu dünyamı tanımlayan girişler yapmaya çabalıyordum. Nicole ve Jenny... ne kadar uzaklarda kalmışlardı. Bundan önceki hayatımın tümünü sanki başka bir gezegende yaşamıştım. Ama yine de şimdi beni kuşatan şeyle şekillenmişti: Karabasanla.

Güneş batana dek yatakta oturup duvarda gezinen gölgeleri seyrettim. Ortalık karardıkça kendimi daha fazla mutsuz ve gergin hissediyordum. Colin savaşmama kararı aldığı takdirde ne yapacaktım? Paul’ün çöküşünü mü izleyecektim? Hatta belki de intiharını mı? Hiç kimsenin iyileştiremeyeceği kadar hastalanmasını mı? Onu kaderine mi terk edecektim? Bunu yapamazdım. Ama François işimi bitirmek isterse, bunu yapardı ve Paul da ona engel olmazdı. Bu yine daha önce Tessa’da olduğu gibi umutsuz bir durumdu. Şu anda kokumuzu alamıyor olmasının tek nedeni, Colin ile gerçek mutluluğu tadamıyor oluşumuzdu. Bunun suçlusu ise François’ydı. Colin’in korkunç geçmişinde de Tessa’nın gelip onu bizzat kurtarmış olması... kurtarmak mı? Bir saniye...

“O neden geldi?” Colin güneş battıktan kısa bir süre sonra geri döndüğünde, aklımdaki binlerce sorudan ilkiyle bombardımana başlamıştım. Görünüşe bakılırsa sadece düşünmemiş, avlanmıştı da. “Toplama kampında mutlu değildin. Peki neden geldi? Bundan nasıl haberi olabildi?”

Colin kayıtsız bir hareketle nemli saçlarını ensesine doğru savurarak sularını silkeledi.

“Tessa’dan mı söz ediyorsun?”

“Başka kimden olacak! Neden geldi?”

Colin bana bakmadı. Bakışları kararmış, yüzündeki tüm mimikleri kaybolmuştu. Sanki cansız ama bir o kadar da tehditkâr bir maske takmış gibiydi.

“Bunu duymak istemezsin.”

“Ah, Colin lütfen, yine başlama! Bunu duymak istemezsin, bunu görmek istemezsin, bu çok tehlikeli, bu çok riskli... Bu dünyanın tam ortasıdayım. Bunu bilmem gerekiyor!”

“Hayır. *Bunu* bilmen gerekmiyor.”

“Hayır! Söyle bana!”

“Kendime özel olanı saklamaya hakkım yok mu?” diye bana diklendi. Gözleri benimkileri delip geçiyor gibiydi. Korkuyla duvara yaslandım. “Ben anlatmak istemediklerin için seni sıkıştırıyor muyum? Grischa’nın kim olduğunu, neden rüyalarına girip durduğunu soruyor muyum?”

“Grischa’yı Tessa’yla karşılaştırmaya kalkma! Grischa... o... gerçek bile değil!”

“Ah ama düşüncelerinde var oluyor. Bunun için seni suçlamıyorum. Çünkü bunun bir parçan olduğunu biliyorum. Sana ait olan bir parça. Bu konuda bana her şeyi söylemek istemiyorsun çünkü...” Küçümser gibi homurdanarak sustu.

“Çünkü bunu yapamıyorum. Bunun neden böyle olduğunu, neden bana ait olduğunu bilmiyorum. Ama Grischa senden önceydi ve...”

“Tessa da senden önceydi, Ellie. Senden çok önceydi. Büyükannen bile hayatta değildi. Yüce Tanrım, bu seni ilgilendirmez!”

Biraz önce üstümü başımı kirleterek güçlkle yaktığım gaz lambasını kaparak duvara fırlattı. Kendimi anında yere atıp korunmak ister gibi kollarımı kaldırdım. Yanı başıma yağın cam kırıklarının sesi midemi kaldırmıştı. Şimdi bana da vuracaktı, tıpkı Paul’de ol-

duğu gibi... öfkesi bana Paul'ü hatırlatıyordu... Onu kızdırmıştım, çok fazla...

"Lütfen bana bir şey yapma, lütfen yapma... yapma..." diye yalvararak sürüde kavgayı kaybetmiş kurt gibi dizlerimi karnımda toplayıp yüzümü kolumla kapattım. Colin beni -canımı acıtmadan- yerden çekip kendine bastırırken inledim. Paul'ün evindeki görüntü aklımdan çıkmıyordu.

"Bırak beni..." dedim soluk soluğa. Kıpırdamaktan âcizdim.

"Sana kim vurdu? Kim?"

"O... O bunu yapmak istemedi..."

"Kim? Baban mı?" Colin alçak sesle konuştuğu halde sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Hayır... babam değil... Paul. Paul'dü."

Tekrar soluk alabiliyordum. Colin beni bıraktı. Eksik bir yerim olmadığını şaşkınlıkla fark ettim. Bakışlarından anladığım kadarıyla biraz önce olanlar isteği dışında gerçekleşmiş gibiydi. Şaşkın görünüyordu. Ve biraz da suçlayıcı.

"Paul'ü ben kışkırttım ama sadece gerçeği öğrenmek istediğim için, o da delirdi," diye gayretle açıkladım. "Daha önce asla böyle bir şey yapmamıştı, asla, yemin ederim! Paul şiddet uygulamaz!"

"Tamam. Gel buraya. Sana bir şey yapmayacağım, lanet olsun, lassie, böyle şeyler düşünme. Paul dayak atan biri değil, sana inanıyorum. Bu, saldırıdan kaynaklanıyor ve duygularıyla ilgili bir tür savunma stratejisi. Aslında iyiye işaret. Yine de gelecekte gerçeği öğrenmeye çalışırken coşkunu biraz dizginlemeye bak."

Lambanın karşıdaki duvarın dibinde durduğunu yeni fark etmiştim. Benden çok uzaktaydı. Onu beni hedef alarak fırlattığını sanmış, bir an Colin'den fena halde şüphe etmiştim. Beni kucaklayarak kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve göğsüne bastırdı, hemen

ardından kollarını başının arkasında kenetledi. Güvenlik kordonu. Kalbim hâlâ teklese de, yer mantarı arayan domuz yavrusu gibi Colin'in koltukaltına yerleştim.

"Pekâlâ." Colin'in göğsündeki çağiltı hareketlenmişti. "Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum. Ama fantezilerin birbiri ardına senaryo üretmeye başlamadan önce; Onu ben çağırdım. Tehlikede ya da çaresiz bir durumda olduğumda, onu çağırabilirim. Bu da lanetin kısmen iyi olan tarafı. Bunu yapmaktan başka çarem kalmamıştı. Sen orada yaşadıklarımın sadece bir bölümünü gördün, Ellie. Küçük bir bölümünü. Davranışımı haklı çıkarmak istemiyorum. Ama Tessa beni oradan çıkarıncaya kadar orada kalacak ve daha sonra sadece korku ve dehşet salacaktım. Gece gündüz. İçimdeki kötü ortaya çıkacak ve beni alt edecekti... tamamen."

Şok olmuş halde sustum. Colin'in göğsündeki savunma dalgaları sanki beni ondan uzaklaştırmak hatta belki ona vurmak için çarpıyordu ama yine de içimde diniyorlardı.

"Ne kadar istemesem de, Tessa ile olan bağım çok sıkı. O karanlık dönemler onun için biçilmiş kaftandı. Oradan beslendi. Çünkü beni kurtarıncaya zehri güçlendi ve beraberinde üzerimdeki gücü de. Çünkü onu çağıran *bendim*."

Colin'i sevebildiğim için aslında ben de ona minnettardım. Büsbütün kötü olmadığı için. Öte yandan, Tessa olmasaydı hep İskoçya'da kalacaktı. Kaçması gerekmeyecekti. Onu görebilmek için kolumu göğsünde destekledim.

"Şimdi bana dokunabilir misin, yoksa bu tehlikeli mi?"

"Hayır, yapabilirim. İkimiz de mutlu değiliz, öyle değil mi?"

"O halde yap, lütfen. Lütfen bana dokun. Mutluluk her şey demek değil."

O buna karar verene dek bekledim. Çekingen elleri önce kazağımın üstünden sırtımı okşadı, sonra içine girerek kolumun

çaprazında gezindi ve yumuşak bir dokunuşla serin parmaklarını çıplak göğsümün üzerine koydu.

“Ne yapmış olduğun beni ilgilendirmiyor, bunu bilmek istemiyorum. Bunun önemi yok, Colin. O hayatımızı belirleyebilir ama yatağımızda işi yok. Tamam mı?”

Yanıt vermedi ama damarlarındaki çağltı gittikçe eski düzenine geri döndü. Gözlerimi bir süre kapayıp kendimi bu çağltının akışına bıraktım. Sanki kendi kanımın yankısını babamın Karayipler’den getirdiği şu kocaman deniz kabuklarının içinden duyuyormuş gibiydim. Âdeta huşu dolu bir şaşkınlık içindeydim.

Karanlık, odanın neredeyse her köşesini ele geçirene dek öylece yattık. Colin pişmanlık dolu bir iç geçirerek sıcak ağırlığımın altında hafifçe döndü, gaz lambasının parçalarını bir araya toplayarak yakmaya çalıştı. Bedenim konuşmak istemiyordu, beyinimi yeniden zorlamak dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Çünkü bu küçük, karanlık oda fazla huzurlu bir hale gelmişti.

Colin’in karanlığın içinden gelen derin ve saf sesi sessizliği bozdu. “Kararımı verdim.” Lambanın fitili bunu güçlendirmek istercesine parladı ve karanlık bakışlarına pusuya yatmış, huzursuz alevler yansıdı. Eğer cehennemde bekçilik yapıyorsa, şeytan böyle görünüyormuş olmalıydı. Gökyüzü ona sıkıcı gelebilirdi ama şu anda havada fazlasıyla gerginlik hissediyordum.

Doğrulup oturdum ama Colin’in sözünü kesme ya da kararını sorgulama girişiminde bulunmadım. Damağım öylesine kurumuşt ki parmağımı sokup kaşımak istiyordum. Ya bize karşı karar aldıysa? O zaman ikimize ne olacaktı?

“Hiçbir zaman beni seven ve benim için bir şey yapan bir ailem olmadı. Kız kardeşim de beni sevmedi. Ama bana acımişti. Bir bebeği tek başına bırakmanın doğru olmadığını bir şekilde biliyordu. En azından seyrek de olsa benimle ilgilendi. Beni kundakladı, doyurdu,

ara sıra üstümü değiştirdi. Bana konuşmayı öğretti. İngilizce değil, hayır. Galce dilini. Sadece Galce. Tek başına kalmış biri için ne harika bir buluş. Ama yine de bir dildi ve hayvanlar onu seviyordu.”

Sustu. Sanki kepenkleri açtığında bir zamanlar olduğu şeyi orada görebilecekmiş gibi gözlerini pencereye dikmişti. Ben de kendimi eskiye dönmüş gibi hissediyordum. Onu rüyalarımnda görmüştüm. Kirli bir beşiğe yatırılmış, paçavralara sarılı ve bana sanki bu dünyanın tüm gizemlerini biliyormuş gibi bakan inci gözlü bir bebek.

“Kız kardeşim beni sevmedi ve bana ahırdaki hayvanlardan daha iyi davranmadı. Ama bugün yaşasaydı ve tehlikede olsaydı –büyük tehlikede– ona yardım etmeyi isterdim. Beni seven bir erkek kardeşin nasıl olduğunu hayal edebilirim. Yani kararımı verdim. Şimdi seninkini bilmem gerekiyor, lassie.”

“Benimki... ama... ben kararımı vermiştim,” diye kekeledim. Minnettarlık ve karanlık önseziler arasında bocalıyordum. Tam olarak ne demek istiyordu?

“Bu sabah kendin söyledin. Eğer savaşa girersem, ölebilirim ama ölümüm bir işe yaramaz. Paul yine kurtulamamış olur, hatta belki ölebilir, büyük olasılıkla Gianna da, Tillmann ve sen de öyle. Bunu bilmen gerek. Olasılığı en yüksek olan benim ölümüm. Paul’ün kurtulma şansı biraz daha yüksek. Senin ve Tillmann’ın hayatta kalma şansının yakın gelecekteki davranışlarınıza bağlı olması gibi. Gianna bu noktada en güvenli pozisyonda. Şimdilik.”

“Ah Tanrım, midem bulanıyor.” Elimi karnıma koydum ama bulantı sanki her yanıma kaplamıştı, kollarıma dek yayılıyor, tüm bedenimi zayıflatıyordu. “Bu senin işine geliyor, değil mi? Yazın ölmeyi çok istiyordun.” Kavga etmeyi, özellikle sitem etmeyi hiç istemiyordum. Bu sadece içimdeki paniği bastırmak için girdiğim çaresiz bir denemeydi.

“Ama senin ve Paul’ün arkamdan geleceğinizi bilerek ölmek istemem çünkü François kapıldığı öfkeyle benimle uzaktan yakından ilgisi olan herkesi yok edecektir. Ölümümün başkalarını da içine çekmesini istemem. Bu yüzden bu kez kesinlikte hayatta kalmakla ilgileniyorum. Savaşı kazanmakla da.”

“Ah, iyi. Bu da bir şey.” İsyankâr savunmam birdenbire çökmüştü. Colin’in şu anda anlatmaya çalıştığı şey hakkında şimdiye kadar hiç kafa yormamıştım. Hep onun François’dan güçlü olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta François, Tessa değildi. Şimdi de... şimdi de bu dileğimin benim felaketim olacağını mı öğreniyordum?

“Senin tarafından ölüme gönderilmek benim için bir onurdur,” dedi Colin sevgi dolu bir alayla. “Sizin de işinize yararsa güzel olur. Yine de... bana başka seçenek bırakmıyorsun, değil mi?”

Haklı olduğunu anladığım anda buz kesilmiştim. Ona başka seçenek bırakmıyordum.

“Ama başka ne yapacağım?” diye şaşkınlıkla bağırdım. “Ağabeyimin yavaş yavaş ölmesine seyirci mi kalayım? Bunu yapamam! Elime ne geçecek? Hiçbir şey! O ölürken seni sevemem. Beni kahredecek olsa da, senin ölebileceğini göze almalıyım!” Bağırma kor gibi yakan bir acı saplanmış gibi elimi göğsüme attım. Sanki Colin’i hemen yarın kaybedecektim. Hatta bu gece.

Colin başını salladı. “Böyle karar vermeni umdum, hem de bundan korktum. Öncelikle senden bir şey rica edeceğim: Aklını başına topla ve beni iyi dinle: Sana savaşla ilgili hemen birkaç şey söyleyeceğim. Daha önce soracağın soru var mı?”

Benimle sanki duygularımızı zerre kadar ilgilendirmeyen askeri bir muharebeye hazırlanıyormuşuz gibi konuşuyordu. Yalın ve sakın. Gözleri sürekli parlak alevler gibi titrese de... son derece kararlı. Ama onun kendine hâkim oluşu, coşkumu dizginlememe yardımcı olmuştu.

“Evet. Evet, var. Öldürdüğünüz zaman... yani, insanları öldürdüğünüzde: Bunu nasıl yapıyorsunuz? Belli... teknikler var mı? Bunu sadece Paul için soruyorum. Babam için de.” Colin’e meydan okurcasına baktım.

“Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç insan öldürmedim. Bunu nasıl yapacağıma dair hiç düşünmedim. Herhalde sandığından daha insancıl. Muazzam bir güce sahibiz, bu yüzden fazla güç gerektirmez.”

“Yani sen daha önce... hiç insan öldürmedin mi?” Bunu duymak beni rahatlatmış ama aynı zamanda huzursuz etmişti. “Ne insan ne de karabasan?”

“Hayır. Yoksa şimdi düş kırıklığına mı uğradın?” Colin gülümsedi. “Tessa’yı öldürmeye çalıştım. Şimdilik bu bana yeter. Bunun dışında vicdanım temiz. Bir insanı ya da karabasani öldürmek istediğim durumları çok yaşadım –neden söz ettiğimi biliyorsun– ama bunun için fazla zayıftım.”

“Yani öldürmekle ilgili bir deneyimin yok, öyle mi?”

“Karabasanlar insanları en fazla yiyecek kıskançlığı yüzünden öldürür ya da insanlar onları fark ettiği için. İnsanların rüyalarından beslendiğim zamanlarda beni fark etmemelerini sağladım. Yiyecek kıskançlığımı da dizginleyebilirim.”

“Tamam,” dedim yavaşça. “Deneyimin yok. Ne karabasan ne de insan öldürdün. Bunu duyduğuma sevindim, gerçekten sevindim. Ama...”

Colin kararsız yüz ifademi incelerken tekrar gülümsemeye başladı. Merakla ona baktım.

“Karanlığın efendisi sevgilin tam bir çaylak, ha?” Colin’in gülümsemesi hınzırca bir sırıtmaya dönüştü. “Yoksa şimdi erotik çekiciliğimi mi kaybettim?”

“Ah, hayır,” Ona bön bön bakmaya son vermeliydim. “Ben sadece, bir iblisin... amacının...”

“Öldürmek olduğunu ve bunu kolayca yapabildiğini mi sandın? Olabilir Bunu inkâr etmek istemem. Seni öldürmek için iki saniyeye ihtiyacım olurdu, en fazla üç.”

İçgüdüsel bir hareketle yatağın başucuna doğru bir parça geriledim. Colin beni sakın bakışlarla izliyordu ama alaycı tavrı çabucak yok oldu.

“Biliyor musun, Ellie, hayatımın ilk haftalarında annemin buz gibi soğukta beni sürekli perili olduğu söylenen bir tepeye bırakmaya kalkıştığını hâlâ hatırlıyorum. Ertesi sabah hâlâ yaşadığımı gördüğünde yüzündeki o korkulu ifadeyi de öyle.”

“Seni oraya mı bıraktı?” Doktor Sand’ın bana hastalarını gösterdiği zaman başıma bela olan sahneler ansızın gözümün önünde belirdi. Bebek Colin bir tepenin doruğundaydı, yüzünde kar taneleri vardı... Tek başınaydı ve kaybolmuştu.

“Ah, bu onun en sevdiği hobilerinden biriydi. Cin âleminin beni doğru çocukla değiştireceğini umuyordu. Biliyorsun, beni perilerin loğusa yatağına gizlice koyduğu bir ucube olarak görüyordu. İçinden de sonunda ölmemi bekliyordu. Beni kendi elerliye öldürecek cesareti yoktu.”

Bu çok fazlaydı. Paul’ü kurtarmaya çalışırken Colin’in ölebileceği. Gianna’yı bu işin içine çekmem. Babamın ölüm listesinde yer alması. Colin’in bebekken bir tepeye bırakılıp ölüme terk edilmesi ve tüm bunların bilincinde olması, hepsinin... Her ayrıntıyı hatırlayabilmesi, soğuğu, yalnızlığı ve onu doğurmuş olan kadının duyduğu nefreti. Tessa’yı öldürmek istediği için onu kim suçlayabilirdi? Artık dayanamıyordum.

“Bunu yapmamalıydı. Bunu yapmaya hakkı yoktu!” diye hıçkırdım.

“O çoktan öldü. Ben hâlâ yaşıyorum. Belki bu da bir tür adalet.” Colin kaderine teslim olmuş gibi omuzlarını kaldırdı. “Bunu kim bilebilir? Başka bilmek istediğin bir şey var mı?”

“Evet. Tillmann’ın zehirlenmiş olabileceğini söyledin. Her karabasanın bulaştırabileceği bir zehri var mı?” Beceriksizce mendil arandım, anlaşılan Colin’in canı gözyaşlarını çekmiyordu.

“Hayır. Sadece henüz insanken aşağılık, kötü ve hastalıklı olan karabasanların zehirleri olduğunu tahmin ediyorum. Böylece değişimi de seve seve kabulleniyorlar.”

Soğuk ve uzun süren kış düşündüm. Ağır bronşitimi, köydeki grip salgını... yoksa bu uzak geçmişten gelen bir virüs müydü? “Tessa ortadan yok olduktan sonra başka hastalıkların yanı sıra Hepatit salgını da baş gösterdi. Yoksa bunu yapan o muydu?”

“Biz bakteri ve virüs taşımayız, Ellie. Bedenlerimizde beslenemezler. Olsa olsa insanların savunma mekanizmalarını zayıflatırız, varlığımızla sizi aşırı strese sokarak bunu dolaylı biçimde yaparız. Tıpkı yazın sana yaptığım gibi. Ama kendimiz hasta olamayız.”

“O halde şimdi hastalıklarla ilgili risk altında mıyım? Yani senin yanındayken sürekli stres altında olduğum için?”

Colin derin bir iç geçirdi. “Ah Ellie, bunda bir payım var mı, bunu gerçekten bilmiyorum. Sanırım ben olmadan da yoğun stres altındaydın, değil mi? Yine de dün akşam pek stresli görünmüyordun, oysa sana çok yakındım. Hatta içindeydin, diyebilirim... Bu seni hasta etmemişti. Bir Tanrıça gibi savaştın, hem kendine hem bana karşı. Neyse ki başarısız oldun.”

Anında kızarmıştım. Dün akşam. Ah, evet. Kendimi gerçek bir kahraman gibi hissetmiştim, aynı zamanda bedenim balmumu gibi olmuştu. Biraz daha sıcak olsaydı, kemiklerim eriyebilirdi.

“Pekâlâ, diğer soru,” diyerek aklımı başıma toplamaya çalıştım. Kendimi sanki biraz okuldaymış gibi görüyordum. Evet, Colin’den

tavsiye almak istiyordum ve planımızı gerçekleştirmek için buna ihtiyacım vardı. Ama açıklamaları zaman zaman beni yoruyordu. “Gezginlerde kurbanın cinsiyetinin önemsiz olduğunu söyledin. Yani Paul ve François eşcinsel değiller mi?”

“Bir gezgin şekle sokabileceği ve rüyaları lezzetli olan insanı arar. Bu erkek ya da kadın da olabilir. Genç, yaşlı, deneyimli, deneyimsiz, işine nasıl gelirse. Önemli olan, dayanaklarının olmamasıdır. Gezginler bu insanın özel yaşamını etkileyebilmek için gerekli olan role bürünürler. Onları, istediklerinin tam da bu olduğuna inandırırılar. Burada cinsiyet söz konusu değil, sadece sahip olmaktır.”

“Paul ve François’ın durumu kamuoyuna açıklanacak olsa, herhalde birçok anne baba eşcinsel oğullarının ya da lezbiyen kızlarının bir gezginin saldırısına uğradığından emin olurlardı,” diye çıkarımda bulundum. “Kendi cinsini de sadece bu yüzden sevdiğini düşünürlerdi.”

“Ki bu da saçma olurdu. En önemli nokta tam olarak burası, Ellie. Çevrelerinde karabasan olmadığı halde gerçekten depresif, fiziksel sorunları olan, kötü uyuyan ya da hiç uyumayan insanlar var. Yine tüm bulguların karabasani düşündürdüğü insanlar da var. Karabasanlarla ilgili bu bilgi ortalığa yayılacak olsa, herkesin onlar gibi olanları arayacağı bir histeri başlar. Ardından bu bir cadı avına dönüşür.”

İçim daralarak sustum. Gianna’nın sadece yaşlılar ve hayvanlar hakkında yazmasına neredeyse sevinecektim. Başka bir gazeteci olsa belki de çoktan karabasan konusuna balıklama atlamıştı ve gazeteler şimdiden manyakça haberlerle dolup taşıyor olacaktı. Sonunda belki Colin de afişe olurdu ve onunla yine deneyler yapmaya kalkarlardı... Hayır, Doktor Sand’ın da söylediği gibi, zaman bunun için yeterince olgun değildi. Büyük olasılıkla hiç de olmayacaktı.

“Küçük olanlarla başlamalısın, Ellie. Bu yeterince büyük ve güçlü, seni yok edebilecek kadar güçlü. Şimdi hazırlıklarla ilgili konuşabilir miyiz?” Colin pencereye sırtını döndü ama ben ne olur ne olmaz diye yatakta oturmaya devam ettim. Dizlerimin tutmadığını hissediyordum.

“Biraz önce de dediğim gibi... François gemideyken onun kaç yaşında olduğunu öğrenmen gerek. Yine de bunu yalnız yapmanı istemiyorum. Gianna güvenilir biriyse –bunu henüz düşünmedim– sana eşlik etsin. En iyisi dairesine girmeniz. Birçok karabasan geçmişine dair anıları saklar. En azından yaşıyla ilgili ortalama bir bilgiye ihtiyacım var”

Colin’in emir verici tonu bana pek uymuyordu, yine de anladığımı göstermek için elimi selam verir gibi alnıma götürdüm.

“Tamam. Bunu kendim yapamam çünkü o zaman benim kokumu alabilir. Karabasanların evleri onların bölgesi sayılır; türdeşlerinden birinin orada olduğunu hemen fark ederler. Kış bahçesini hatırla.”

Ah, evet. Ne demek istediğini anlamıştım. Colin’le babamın bizim evdeki ilk karşılaşmaları. Avları için kavga eden iki alfa kurdu gibi davranmışlardı.

“Ayrıca kendimi savaşa hazırlamak ve güçlerimi harekete geçirmek için zamana ihtiyacım var. Bu kez Tessa’dakinden daha dikkatli olmak istiyorum. Bunun için en az üç haftaya ihtiyacım olacak. Bu süre içinde beni ne görmeli ne de konuşmalısın. Senden sadece bana François’nın kaç yaşında olduğunu ve savaşın hangi gün yapılacağını bildiren bir mektup yazmanı rica ediyorum.”

“Hangi gün mü?” diye şaşkınlıkla sordum. “Ama ben buna nasıl karar verebilirim ki?”

“En erken üç hafta içinde... hangi gün olacağı size kalmış. Çünkü sizin göreviniz, Paul’un rüyalarını kışkırtmak olacak –rüyalarını ve isteklerini, gizli umutlarını– güzel olan her şeyi. Bu birkaç saat içinde

gerçekleşmeli. Bir mutluluk sağanağı.” Colin bundan öyle sakın söz ediyordu ki sanki burada yapılacak olan şey, Paul’e hoş bir çift çorap seçmek kadar kolay. Bu işte bile çuvallamıştım.

“Eyvah. Mutluluk konusunda uzman olmaktan başka her şeyim.” İnleyerek ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Sürekli Colin’in yakınında durmaktan sanki elektrik yüklenmişim gibi çıtırdıyorlardı.

Colin’in dudaklarına gülümsediğine dair en küçük bir gölge bile düşmüyordu. “Üzgünüm, bunu denemen gerekecek. Kaderini siz tayin edeceksiniz. Başka yolu yok. Diğer gerçek duygularla karışık, biraz François’nın ona sunduğu şey olması gerek. Ki böylece François’nın açlığını ama aynı zamanda kıskançlığını ve öfkesini de kışkırtabilsin. Paul’ü şu anda içinde bulunduğu durumdayken sömürmek istemeli, yani onu bu çukurdan çıkarabilecek olan tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeli. Burada haince olan da bu. Bir oburluk sarhoşluğuna kapılabilir. Ama onun açlığı benim avantajım olacak. Ona tam da bu anda saldıracağım. Bu konuda daha fazlasını söyleyemem.”

“O halde cenneti Paul’ün ayakları altına sereceğiz ve böylece onu ölüme göndereceğiz.” Parmaklarımı yatağın şiltesine gömdüm ama o da tıpkı altımdaki zemin gibi çöktü. Başımın dönmesi öylesine şiddetlenmişti ki kısa bir an gözlerimi kapayıp başımı bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

“Evet. Böyle yapmanız gerek. Bu tam bir Rus ruleti ama tek şans var. Size bu hazırlıklarda yardım edemem çünkü hayatınızı daha fazla tehlikeye atmış olurum. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedim tok bir sesle. “Elbette. Ancak işler kötüye giderse ağabeyimin ölümüne neden olmaya hevesli değilim. Ama fark etmez. Bunu denemeliyiz.”

“Bir şey daha, Ellie. François’nın telepatik güçlerinin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum. Zihinlerini açmaya fazlasıyla odak-

landıkları için gezginlerde bu özelliğin biraz daha zayıf olduğunu duydum. Yine de telepatik güçleri her durumda insanlardakinden daha güçlüdür. François yakınında olduğunda ne beni ne de planlarımızı düşünmelisiniz. Elinizden geldiğince dikkatinizi başka konuya vermelisiniz.”

Colin gözlerini kapattı, pencere ve kepenkleri açıp dışarıdaki karanlık geceye baktı. Serin ve tuzlu, hafif bir rüzgâr odanın içine doldu, bir yerlerde bir köpek havladı. Bu huzurlu bir gece olabilirdi. Sylt'teki bir tatilde baş başa geçirilen bir gece. Ama dehşet içimde o bilindik yönetimini üstlenmişti. Şu anda zaten hiçbir şey yapamıyor olmamız ve Paul'ün gemide kısmen güvende olduğu gerçeği –eğer bir şey olsaydı ya da Paul'ün durumu kötüleseydi Tillmann kesin haber verirdi– aklımı kaçırmaktan beni alıkoyuyordu. Çünkü tek yapmak istediğim şey şuydu: Kendimi yere atıp kollarım ve bacaklarımı tepinerek ağlamak, birinin gelip beni kaldırmasını ve her şeyin düzeleceğini söylemesini beklemek. Bunun sadece kötü bir rüya olduğunu. Daha fazlasını değil.

Bu kez ölümü hiçe sayarak ormanda cirit atan ve aşkı için ölmeye hazır olan dişi Rambo değildim. Sarhoş ve gözüpek. Bu kez başından itibaren bir görevim vardı ve bunun ölçülebilir bir yanı yoktu. Bir karabasanın evine zorla girecek, zihnimi kapatacak (bunu nasıl yapacağsam?) ve ağabeyimi mutlu edecektim. Bu, mutluluktan uzak bir adamdı. Tıpkı Antartika pengueninin caipirinha'dan⁴³ olduğu kadar uzak.

“Onu nasıl... öldüreceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordum sıkıntılı bir sesle.

“Bu konuda seninle konuşamam. Bana körü körüne güvenmen gerekiyor, Ellie.” Colin hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Sanki artık orada değildi.

43 Brezilya'nın millî kokteyli. (ed.n.)

“Harika. İlişkimizi biraz tanıyorsam, herhalde şimdi tekrar ortadan yok olmam gerekecek, değil mi?” Bunu diyerek sırt çantama el attım ve birkaç eşyayı toplamaya başladım. Çünkü aklımı kaybetmemek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama Colin’in yakıcı bakışlarıyla karşılaşınca olduğum yerde durdum.

“Hayır. Benimle birlikte Trischen’e geliyorsun. Ama orada seni gül yaprakları üzerine yatıracağımı sanma. Beni tanıdığın güne lanet edeceksin.”

IRA

KARATE KID

Colin'in beni fırtınadan kurtardığı güne daha önce birkaç kez lanet etmiştim. Yani bu dilek yeni bir şey değildi. Ama yine de... o zaman fırtınada yaşadığım korku şu anda beni bekleyen meydan okumaların yanında gülünç kalıyordu. Ancak sırtımdaki bu ağır yük bu şekilde kalkacaksa, başımda demirden bir avizeyle hiç tereddüt etmeden çırılçıplak yağmurun altında durup şimşeklerle dans edebilirdim.

Şimdi kulübede oturmuş, uyuklayan Bayan X'e bakıyor ve başıma gelecekleri bekliyordum. Colin sabahın köründe beni Trischen'e getirmiş ve hemen ardından tekrar ortadan yok olmuştu. Halletmesi gereken birkaç şey olduğunu söylemişti. Herhalde denize dalacak ve balık sürülerinin izini sürecekti. Teni bu sabah onu hissedebildiğim birkaç dakika sırasında hâlâ fazlaca sıcaktı. Bana olan uzaklığını bir reddediş olarak yorumlamamak için kendimi ikna etmem gerekti. Ne de olsa burada bir yatak vardı ve beni yerde yatırmayacağını bilerek kendimi teselli ediyordum. Çünkü tamı tamına üç gün burada kalacaktım. Onunla birlikte bu adada. Aslında sevinçten takla atmam gerekirdi. Ama burada eğlence olsun diye bulunmadığımı anlamıştım.

Bu önsezi Colin geri döner dönmez doğrulandı. Eskiden olduğu gibi beysbol şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı. Kucağıma ağzına

kadar dolu bir alışveriş torbası fırlattı. Colin'in alışverişe gitmiş olduğu düşüncesi bana öyle tuhaf gelmişti ki yüksek sesle güldüm.

"Giyin," dedi kısa ve öz. Sonra pantolonunu ve gömleğini çıkardı. Ah. Bay havalı soyunurken ben giyinecektim. Peki sonra ne olacaktı? Dizlerimde ağırlık yapan torbayı parmak uçlarımla açtım. İçinde bir yığın kalın ve kaba dokulu beyaz keten vardı. Bir de kuşak... Ah hayır. Bir karate giysisi. Tekrar başımı kaldırıp baktığımda Colin kimonosunu çoktan giymişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Onun bu pratikliği sinirimi bozuyordu.

"Bunların kesimi fazla bol," diye somurtarak üzerimdekileri çıkardım ama tamamen soyunmadım.

"Podyuma çıkmıyorsun, antrenman yapacaksın. Ayrıca giysisinin içinde hareket edebilmen gerek. Dur bakayım."

Giyinik olmaktan çok, çıplak halde önünde durdum. Oramı buramı yokladı. Niyeti neydi acaba?

"Kolye, yüzük, saat, küpe, hepsini çıkar."

"Biraz daha dostça söyleyemez misin?" Kollarımı göğsüme koydum. Kendimi hiç bu anki kadar çıplak hissetmemiştim. Ben ve karate. Bu çok gülünçtü. Bu ne işe yarayacaktı?

"Ellie, buraya kahve sohbetine gelmedik. Takılarını çıkar. Hem de bugünden itibaren."

Küpelerimi el yordamıyla çıkarmaya çalışırken Colin eleştiren bir gözle bacaklarımı yokladı, pazularıma baktı ve sırtımı muncıkladı.

"Ee? Selülit buldun mu?" diye kindarca sorduktan sonra giysisinin üst bölümünü hırsıyla elinden çektim.

"Hayır. Ama kaslarının boğumlu olduğu söylenemez. Geçen aylarda spor yaptın mı?"

"Ah. Çok üzgünüm. Bunu tamamen unutmuşum! Doğru! Bronşitim, sınavlarım, babamın kaybolması, senin anılarımı çalma girişimin ve ağabeyimin uğradığı tüm şu karabasan saldırıları arasında bir de maraton koşacaktım! Nasıl bu kadar tembel olabildim!"

"Demek yapmadın." Colin kuşağı alıp belime doladı ve nasıl düğüm atacağımı gösterdi. Tabii bu normal bir düğüm değil, asla atamayacağım özel bir Karate-Dojo düğümüydü. Ama tam olarak onun yaptığı gibi atılması gerekiyordu, yoksa Tanrı bilir, belki de Çin'de pirinç çuvalları devriliverirdi.

Sonunda işini bitirdi. Balkon kapısının camındaki yansımama baktığımda, "Michelin lastiklerindeki beyaz boğumlu adama benzedim," dedim sızlanarak.

"Nasıl görüldüğünün bir önemi yok," dedi Colin sakın bir sesle. "Spora gelince: Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur."

"Ah Colin, lütfen!" diye patladım. "Bana böyle basmakalıp laflarla gelme. Daha önce de spor yaptım ve şimdi olduğumdan daha sağlıklı değildim! Bu spor manyaklığından gına geldi ve kafam şu anda gerçekten başka şeyle meşgul. Şimdi, bugünden sonra her gün koşuya mı başlayacağım? Bunu yapan insanların ne kadar budala olması gerekiyor? Zavallı Yunan ulak kırk iki kilometrelik o boktan Maraton ovasını koşarak geçti, bunu istediği için yapmadı çünkü buna mecburdu. Varacağı yere ulaştı ve düşüp öldü. Müthiş. Peki insanlar ne yaptı? Onun ardından bir koşu çılgınlığına kapıldılar! Bunu tamamen yanlış anladılar! Bir araba olsaydı koşmasına gerek kalmazdı!"

Colin'in ağzı hafifçe çekildi, soğukkanlı kayıtsızlığını tekrar kazanana dek bana sırtını döndü ve yüzüme doğrudan bakmadı.

"Tamam. Zaten bu yüzden maraton antrenmanı değil, karate yapıyoruz. Eğer seni rahatlatacaksa, maraton koşusu bence de saçmalık. Bedenlerimiz koşmaya uygun yaratılmış ama başlangıç için

yirmi kilometre de yeterli. Şimdi bir iyilik edip aşağıya dek bana eşlik eder misin?

“Peki ya bunlar ne olacak?” Çıplak ayaklarımı işaret ettim.

“Ne olsun? Dövüş sporu çıplak ayakla yapılır.”

“Dışarısı yaklaşık on derece!” Yine kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şimdiden üşüdüm!”

“Bu yüzden ölmezsin, Ellie. Lütfen sabrımı zorlama. Bu olayı ne kadar geciktirirsen, o kadar kötü hazırlanırız.”

Arkasını dönüp kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı indi. Sonra kumsalda durup beni bekledi. Yukarıda kalıp çocuk gibi inat etmek aptalca olacaktı. Buradan kaçıp gidebileceğim bir yer yoktu. Ada küçüktü. Ardına gizlenebileceğim bir kum tepesi bile yoktu. Benimle niyeti her neyse, ona büsbütün teslim olmuştum. Az önce doğru mu duymuştum; biraz sonra olacaklar hazırlanmamıza mı yardımcı olacaktı? François’ya karşı savaşta? Olmayan pazularımın bununla ne ilgisi vardı?

Nemli ve soğuk kumun üzerinde karşısına geçip pozisyon aldığımında, “Eğil,” diye emretti Colin.

“Ne yapayım?”

“Her söz üzerinde tartışmak istemiyorum. Eğil. Saygı göster.”

“Kime... sana mı? Adaya mı? Tanrı’ya mı? Bu saçmalık da ne?” Yavaş yavaş tepem atmaya başlıyordu ama bu öfkenin sadece ona değil, kendime yönelik de olması beni şaşırtmıştı.

“Bana saygı duyman iyi bir başlangıç olabilirdi. Ben senin Sensei’nim. Ben de senin önünde eğileceğim.” Colin kollarını göğsünde çapraz yaparak kısa ama zarif bir dikkatle başını eğdi. Bel kemiğimden yumuşak bir ürperti geçti. Sonra doğruldu, kollarını yine aşağı indirip sağ ve sol yumruklarını kalçalarının yanına koydu.

"*Kaplan ve Ejderha*'nın en sevdiğin film olduğunu söylememiş miydin? Şimdi daha ilk derste vaz mı geçeceksin?" Sesi kadife gibiydi ancak tonu acımasızdı. Hırçın bir tavırla onun yaptığı gibi eğildim.

"Bu ucuz bir tiyatro gösterisiydi. Bir kez daha. Bana saygı göstermezsen, en azından kendine göster. Ancak şu anda senin yerinde olsam artık kendime saygımın olmadığını düşünürdüm."

Şimdi gözlerime yaşlar hücum etmişti ama onlara engel olmak için dudaklarımı ısırardım ve çaresizlik içinde içten bir saygı gösterebileceğim bir şeyler arardım. Colin haklıydı. Bu, ben olamazdım. Aslında bunu istesem de, gururum ona saygı göstermeyi engelliyordu. Ama bu saygıyı şimdi göstermeyecektim. Şu an değil. Tanrı'ya inanmıyordum. Gözlerimi kırıştırdım, yoğun, sıcacık bir gözyaşı dudaklarıma damladı. İçgüdüsel bir hareketle onu yaladım. Bu aklıma bir fikir getirmişti. Deniz. Evet, ona saygım vardı. Bir kez daha denedim. Colin gözleri kapalı bir halde bekledi.

"Daha iyi. Diz çök."

Esnek bir hareketle çömeldi, ellerini yere koyup sonra sırtı dik, gözleri açık halde diz üstü oturdu. Ellerini avuç içleri yukarı gelecek biçimde dizleri üzerine koydu. Aynısını yaparken omurgam çatırdadı.

"Gözlerini kapa."

Birkaç saniye direnerek ona baktım. Beni hissettiğini çok iyi biliyordum. Hatta belki görüyordu. Ama sonra boyun eğdim ve öfkem daha da beslendi. Buz gibi kumda, rüzgâra karşı -kontrol etmek için açtığım anlar sayılmazsa- gözlerimiz kapalı otururken dakikalar geçti. Sonunda Colin ayağa kalktı ve tekrar eğildi, ardından kemiklerim çatırdayarak ben de doğruldum.

On dakika sonra öfkem midemde ateş gibi yanıyordu. Göz kamaştırıcı ve yıkıcıydı. Ama bu ateş beni güçlendirmiyordu -hayır, beni zayıflatıyordu. Zaten sadece titreyen, son derece gergin ve kasılmış kaslardan ibarettim ve sindirim sistemim perişandı. Ve hâlâ

başlamamıştık. Deliler gibi adanın çevresinde koşmuştuk -Colin yumuşak ve esnek, bense küfrederek- ve şimdi de bana yumruk-larım üzerinde sınav çektiriyordu. Yumruklarımın üzerinde! Sağ yumruğumun altındaki kumda keskin kenarlı bir midye yapışıktı ama Colin onu çekip atamayayım diye yumruklarımı tutuyordu.

“İki kez daha! Hadi! Bir! Zorla kendini, Ellie!”

“Birazdan parmaklarının üzerine kusacağım.” Soluk soluğa kendimi kuma bıraktım, parmak kemikleri terden sırlıslılam olmuş yanağıma battı. “Yapamıyorum, olmuyor, istemiyorum...”

Colin dinlenmeme izin vermedi. Beni bacaklarımın üzerine dikerek koşturmaya başladı. Sendeledim, yere düştüm, tekrar doğrulmaya çabaladım, hiçbir şey göremeyene dek ağladım ve midem altüst olduğu için bir an gerçekten öğürmeye başladım ama ancak aday turladıktan ve yumruklarım üzerinde on beş sınav daha çek-tikten sonra soluklanmam için ara verdi. Ayağa kalkıp küfrederek kuşağımı çekiştirdiğimde, kalbim kaya matkabı gibi atıyordu.

“Bu kadarı yeter! Tamam! Bu pislikten bıktım! Oyunlarını baş-kasıyla oyna. Benimle değil.” Kuşağı öfkeyle rüzgâra savurdum, üst parçayı omuzlarımdan sıyırdım ve buruşturarak Colin’in ayakları dibine fırlattım. Ardından pantolonum kumların üzerine indi. Sa-dece külötle, terleyerek aynı zamanda soğuktan donarak karşısında durdum. Nefretle titriyordum.

Başını fark edilmeyecek kadar hafifçe iki yana salladı. “Ne biçim işe kalkışmışım...” Sesi ne aşağılayıcı ne de kırılgan çıkmıştı, aksine daha çok beni eğlenceli bulmuş gibiydi. Yüzüne bir tokat patlatmak üzere elimi kaldırdım ama hamlemi öyle esnek ve kendinden emin bir hareketle savuşturdu ki, öfkeyle haykırdım ve dişlerim koluna çarptı. En küçük bir çaba sarf etmeksizin beni kumların üzerine bastırdı. Kıpırdayamıyordum. Bu defa, geçen yaz ormanda yaptığı

gibi üzerimde büyü uygulamıyordu. Hareketimi felç eden, sadece demir sertliğindeki acımasız tutuşuydu. Ve bakışları.

“Öfkenin bu kadar fazla çeşidi olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Bunlardan birkaçı da arzuyla birbirine çok yakın duruyor,” dedi Colin boğuk bir sesle. Üzerime abanıp ellerimi başımın üzerine uzatırken saçları boynumu gıdıkladı.

“Korkuyla da öyle,” diye tamamladım. Gözlerine bakarken boşluğa düştüğüm hissine kapıldım ama madem çaresiz ve tutsaktım, en azından ona bakmak istiyordum.

“Karşı koy,” dedi kışkırtırcasına. Gözbebekleri bana o kadar yakındı ki, içlerinde kendimi görebiliyordum. “Hadi. Yapmayacak mısın? Kendini savunmak istemiyor musun?”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece soluklarımın sesi duyuluyordu. Ve kanımdaki şiddetli zonklama. *Beni yukarı kaldır ve yatağına taşı,* diye düşündüm ve aynı anda bunun için kendimi lanetledim. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Bunu yapmamalıydım. Burada önemli olan, başka şeydi... ama ne?

“Kendini savun, Elisabeth.” Colin tüm ağırlığını üzerime bıraktı. Eziciydi ama yine de seve seve kabul edilebilirdi. Göğüs kafesimi ezdiği için ıkınarak soluk almaya çabaladım, ciğerlerim kötü çalışan bir körük gibi hışırdıyordu. Soluğumu kesiyordu. Hâlâ hiçbir şey söylemeden ona bakıyordum.

Bulanmaya başlayan bilincimi tüm gücümle topladım. Bu, hissettiğimden de fazlaydı. *Seni seviyorum ve senden nefret ediyorum,* diye düşündüm.

Ansızın beni bıraktı, ayağa kalkıp denize doğru koştu. Dalgalar birkaç saniye içinde onu yutmuştu.

Kol ve bacaklarımın kontrolünü şiddetli acılar eşliğinde yavaş yavaş tekrar kazanana kadar kumların üzerine ölü gibi yattım.

Yapmalarını istediğim her şeye karşı çıkıyorlardı ama yine de beni kulübeye götürmeleri için onları zorladım. Yukarı çıktığımda kramp. tan ve soğuktan titreyerek yatağa yığıldım ve kendimi rüyalarım. a terk ettim.

Colin'in içimde uyandırdığı ve yerine getirilmemiş tüm istek. lere. Ve öfkeme.

SAMURAYIN YOLU

Ateşli ve huzursuz uykum çok kısa sürdü. Yükselen güneşin gıdıklayan ışınları beni hemen uyandırmıştı. Denizde her zaman olduğu gibi, hava ansızın değişmiş ve daha önce adanın üzerinde asılı olan yoğun bulutlar soğuk ve sert rüzgâr tarafından dağıtılmıştı.

Bende de tuhaf değişiklikler vardı. Öfkem ve hiddetim geçip gitmişti, kemiklerim hâlâ ağrıyor olsa da, içimde tamamen kendiliğinden oluşan hareket etme ve kendimi kontrol etme isteği vardı, bunu da yapabiliştim. Pes etmek istemiyordum. Evet, Colin beni kıskırtmış ve üzerimde kabul edemeyeceğim kadar baskı uygulamıştı. Ama bu bedenimin sadece giyinmeye ve makyaj yapmaya uygun olduğu anlamına da gelmiyordu elbette. Yazın oldukça formdaydım. Ormanda yaptığım uzun yürüyüşler ve oraya buraya kaçışlar beni kısa zamanda sağlam, esnek ve dayanıklı hale getirmişti. O halde bunun tekrar olmayacağını kim iddia ediyordu? Sonuçta spora yatkın bir yapım vardı.

Ayrıca ikinci kez yastığının altında bezelyeyle uyuyan prenses gibi kulübede oturup Kont Blackburn'u beklemek niyetinde değildim. İnleyerek yatakta yana yuvarlandıktan sonra yiyeceklerin küçük mutfak tezgâhının üzerinde durduğunu hatırladım. Birçok su şişesi, kurabiye, muz, meyve suyu, ekmek... Buzdolabında yoğurt,

taze balık ve sebze buldum. Colin benim için alışveriş yapmıştı. Onu süpermarkette alışveriş arabası iterek dolaşırken hayal etmeye çalıştım ve kıkırdayarak bir muz kaptım. Kaslarım ve sinirlerim için magnezyuma ihtiyacım vardı. Sonra yarım şişe su içtim ve kulübemin ıssız tuvaletine bir ziyarette bulundum. İleride gerekmedikçe burada zaman geçirmemeye niyetliydim. Colin'in orman evindeki banyo tapınağıyla arasında büyük fark vardı.

Kulübeye geri döndüm ve kimonoyu sırtıma geçirdim. İçinde bostan korkuluğuna dönüştüğüm konusundaki fikirde hâlâ ısrarlıydım. Ama spor yapan terlerdi ve yanımda iki parça giysiden başka bir şey yoktu, zaten onlar da giyilmişti. Kuşağı doğru bağlamak için gönülsüz bir, iki denemede bulundum ama hemen pes ettim. Düğümler nasıl olsa tutardı.

Kumsala çıkıp birkaç dakika kararsızlık içinde güneşin altında dikildim ve nereden başlayacağımı bilemedim. Uzun uzadıya düşündükten sonra eskiden bale derslerinde öğrendiğim ısınma hareketlerini uyguladım. Bir zararı olmadı. Sinirlerimdeki çekilme geçtikten sonra hâlâ esnek hareket edebiliyor olduğuma şaşırmıştım. Tek sorunum, kondisyon eksikliğimdi. Bu yüzden egzersizler arasına kısa aralıklar koydum, önce kumun üzerinde, sonra da Colin'le birlikte yaptığımız gibi dalgaların arasında. Çok geçmeden dişlerim soğuktan takırdamaya başlamıştı ve ayak parmaklarımı hissedemez olmuştum.

Ama kol, bacak ve sırt kaslarım ısınıp esnemiş, omurgamdaki çatırdama kesilmişti. Böylece ayakta durup bacağımı kulak hizasına dek kaldırarak eskiden balede yaptığım özel hareketleri denemeye çalıştım. Tüm o bebeklerin içinde en narin balerin olmadığımı kesindi ama bu konuda hiçbir kız elime su dökemezdi. Ancak şimdi sendeliyordum ve daha kötüsü olmadan kendimi kışüstü yere bıraktığımı sırada dalgaların arasında kara bir gölgenin belirmediğini göz ucuyla fark ettim. Colin. Yine tam zamanında.

Neptün'ün kendisi gibi güneşte parlayan yeşil gözleriyle dalgaların arasından çıkarken, martılar başının üzerinde çığlıklar atarak daire çizdiler ve yılan gibi kıvrılan saçlarının arasındaki küçük midyeleri ve diğer mahlûkatı çalıp götürdüler. Hâlâ kulağımın yanında duran kalçam titremeye başladığı halde kıpırdamaya cesaret edemiyordum.

Yanıma gelip durdu. Sonra, "Aklıma yaratıcı düşünceler getiriyorsun," dedi alayla. Ama yeşim rengi bakışlarındaki saldırgan titremeler ortaya çıktığı gibi çabucak yok oldu. "Devam edebilir miyiz?"

Bacağımı uygun bir pozisyona getirdim –bunu yaparken bağırmmamak için kendimi çok fazla tuttum çünkü bale dersleri çok, çok uzaklarda kalmıştı– ve karşısına geçtim. Sonra kollarımı göğsümde çapraz yaparak hafifçe eğildim. Bugün ona daha fazlasını bağışlamayacaktım.

Colin'i karanlıkta zorlukla seçene dek çalıştık. Kaslarıma kramplar girip çıktı. Ama şikâyet etmedim. Beni azarlamak için hiçbir nedeni olmamalıydı. O da bana aşırı titiz davranmadı. Böylece en önemli temel teknikleri öğrendim: Yumruk atma, iki savunma hareketi, biri her seferinde kalçamı çıkaracak kadar tehlikeli olan iki tekme. Son olarak tepkilerimi görmek için benimle kısa bir dövüşe girişti. Mideme savurduğu tekmeler sadece bir değildi ama yara almamam için kaslarımı nasıl gereceğimi ve nasıl nefes alacağımı öğretti. Tek kelime etmedim. Sadece dinledim. Benden istediği şeyi gerçekleştirmek bana her şeyden fazla zor geliyordu ve yine de tüm bu gösteriyi tartışmadan sineye çekip oturmayacaktım.

Ama boyun eğmeye başladığımda, çabucak olayın dışına çıktım. İstemesem de Colin'in iyi bir öğretmen olduğunu kabul etmek zorundaydım. Direktifleri kesindi ve duruşumu ya da hareketlerimi düzeltirken bana gerekenden bir saniye fazla dokunmuyordu. Bana sürekli sınırlarımı zorlatıyor ve gücüm azaldığında kısa molalar veriyordu.

Antrenmanın hiç bitmeyeceğini sandım. Parmak kemiklerim kanıyor, karın kaslarım aldığım tekme darbelerinden ağrıyordu. Kollarımın içi morluklarla doluydu ve kumdaki taş ve midyeler çıplak tabanlarımı kesmişti. Colin beni senkronize darbelere yönlendirirken yumruklarım titriyordu. Yumruk, adım, yumruk, adım, yumruk. Hareketlerim kontrolden çıkmıştı ve son adımda sendeledim. Ama ayakta kaldım. Düşmedim.

Sonunda serbest kaldığıma dair bir işaret verdi. Birkaç dakika diz çöktük ve gözlerimiz kapalı halde kumların üzerinde kaldık. Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Kafamın içinde ıssız ve titreyerek parlayan bir çöl uzanıyordu. Sanki sadece acı ve bitkinlikten oluşmuş gibiydim.

Colin benim önümden kulübeye doğru yürüdü. Basamakları çıkabilmek için parmaklıklara tutunmam gerekti. Kanayan tabanlarımı sert tahtaların üzerinde sürükledim çünkü ayaklarımı artık kaldıramıyordum. Son basamağı çıkıp kulübeden içeri girdiğimde, Colin mumları ve kollu şamdanı çoktan yakmıştı. Gergin bir hali yoktu. Hayır, zinde ve dinlenmiş görünüyordu. Antrenman onu canlandırmıştı, bense acil tarafından vasiyetnamemi hazırlamam gerektiği hissine kapılmıştım.

Güçlkle soluyarak duvara dayandım ve ter içinde kalmış, cayır cayır yanan tenimden çıkarmaya can attığım kimononun düğümünü çözmeye çabaladım. Parmaklarım kasılmıştı ve hareket edemez durumdaydı. Bunu yapabilmem için birkaç kez denemem gerekti ve ağır keten sırtımdan kayarken boğuk inlememi bastıramadım.

Colin yavaşça bana dönerken son kibriti de üfledi. Bakışları arazi ölçer gibi bedenimin üzerinde dolaşırken gözleri parlıyordu. Göz açıp kapayınca dek kendimi yatağa sırtüstü uzanmış buldum. Daha önce kumda yaptığı gibi saçları yüzüme değene dek üzerime abandı. İnledim... bu bir yalvarıştı, şikâyet değildi.

“Yaralarını iyileştirmemi ister misin?”

Her yanıt anlamsızdı. Bunu yapmaya zaten başlamıştı ve parmağımı kıpırdatamayacak ya da karşı koyamayacak kadar yara bere içindeydim. Kendimi sessizce ellerine teslim ettim. Odaklanmıştı ve hareketleri seriydi, hiç zaman kaybetmiyordu ama yine de bunu öyle kendini vererek ve dikkatle yapıyordu ki kendimden geçecek yeterli zamanım olmuştu. Gözkapaklarımın içindeki karanlığa çekildiğimde, kendimi yukarıdan izledim; yatakta hareketsiz yatışımı, yüzümün gevşemesini, dudaklarımdaki hafif gülümsemeyi, yanaklarımın kızarışını ve Colin’i... bakışlarını... bana nasıl baktığını... Bu bakışlar tarafından yutulmamak için gözlerimi kapalı tutmalıydım.

“Kendini kaybetme, Ellie,” diye fısıldadı. “Kendini kaybetme.”

Hislerimin bulanık, kadifemsi siyahlığına geri dönmek üzere tekrar yüzeye çıktım. Sonra tufan geldi.

Dalgaların eskisinden daha güçlü ve şiddetli gelen çağlıtı beni gerçeğe geri döndürdü. Ama henüz kıpırdamak istemiyordum. Henüz erkendi. Ancak suçluluk hissim her zamanki gibi şaşmaz bir şekilde kendini belli etti.

Colin’in ensesini gözlerim kapalı okşayarak, “Peki sen nasılsın?” diye sordum. Üzerinde hâlâ kimonosu vardı. Teni benimkinden serindi ama yazın hissettiğimden çok daha sıcaktı.

“Deniz derin ve karanlık. Tanrı’nın sevgisi bile içine işlemez. Biraz önce nasıl yağmacı düşüncelerle avlandığımı hiç kimse bilemez. Bütünüyle tatmin oldum.”

Yine de gözlerimi açtım. Colin yolunu şaşırmış bir perçemi gülümseyerek burnumdan çekti ve evet, aslında tatmin olmuş görünüyordu. Andi’yle olsaydım şimdi görev başındaydım, hem de dur durak bilmeden. Bitmek bilmeyen ön sevişmeleri bir süre sonra kesmiş olmamın bir nedeni de buydu çünkü bir sonraki aşamaya hiçbir katkısı olmadığını tespit etmiştim. Ama şimdi daha önceki

her şeyin burada yaşadıklarımın yanına asla yaklaşamayacağını biliyordum.

“Acaba diğerleriyle de bu kadar güzel mi?” Sesim yorgundu, mutlu, doyun bir yorgunluk.

“Daha kaç tane denemek istiyorsun?” diye sordu Colin alayla.

“Hayır, mümkünse hiç. Sadece... bunun nasıl arttırılabileceğini merak ediyorum.” Bakışlarından kaçındım ama beni tekrar yakaladı, o zaman gözlerinin içinin güldüğünü gördüm.

“Ah, Ellie. Bu daha başlangıç. Otuz olup olgunlaşana dek bekle. Daha kötü sürprizini yaşayacaksın.”

Dikkatle yan tarafıma dönüp başımı dirseğimle destekledim. Bu canımı çok acıtmıştı ama onunla aynı göz hizasında olmak istiyordum.

“Bunu başka kadınlardan biliyorsun! Biraz önce söylediğin bir tahmin değildi, öyle değil mi?” Sorum da tahmin değildi. Çünkü Colin tepki vermemişti. Yanıt vermemek de bir yanıtı. Ama gözlerinde sanki otuz olduğumda artık yanımda olmayacakmış gibi bir pişmanlık ve hüznün gizliydi.

“Peki erkeklerde durum nedir?” diyerek düşüncelerimi sürdürdüm.

“Ah, doğanın büyük bir adaletsizliği. Olgunluğumuza daha yirmilerde erişiriz ve sonra gittikçe gevşeriz. Yani ben sürekli gevşemenin eşiğinde kaldım.” Nazikçe gülümsedi, ona gülümseyerek karşılık verdim. Bir gün önceki sevişmemizin gevşemekle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Colin, seni şu... bir gecelik kadınlara iten şey ne oldu? Gianna erkeklerin spermlerini olabildiğince dağıtıp döllemek istediklerini düşünüyor ama senin nedenin bu olamaz.” Sorumun patavatsız kaçacağından korkuyordum ve Colin’in bakışları ciddileşmişti ama incinmiş görünmüyordu.

“Her birinde Tessa’ya tutulmadığıma dair kanıt aradım. Ta ki, bir süre sonra böyle bir kanıta ihtiyacım olmadığını anlayana dek. Ama kadınları zaman zaman arzuluyorum. Peki seni buna iten neydi?”

“Andi’yle mi?” Yüzümü buruşturdum. “Bunu ardımda bırakmak istiyordum. Ve daha önceki ön sevişme oyunları... eh, bu bir şekilde beklenen bir durumdu. Ayrıca merak da ediyorum. Ama...” Çaresiz bir tavırla omuzlarımı kaldırdım.

“İnsanı bağlayan şey seks değil. Bu sadece tamamlama,” diye sakın bir sesle bitirdi Colin. İnsanı bağlayan şey neydi? Peki insanlar ve karabasanlarda bu nasıldı? Serin elini hâlâ kanın ısıttığı sıcak yanağıma koydu.

“Peki seni bana iten ne oldu?” diye alçak sesle sordu.

“Tam olarak bu,” diye yanıtladım aynı şekilde alçak sesle. “Tamamlama.”

“Öyle mi?” Çekici bir şekilde bana göz kırptı. “Ben de aşırı büyük cinsel organım sanıyorum.”

Öyle şiddetli güldüm ki –ve aynı anda acıyla bağırdım çünkü diyaframım yırtıldı sandım– hıçkırık tuttu ve az kalsın yataktan düşüyordum. Hıçkırığımı kesmek için Colin’in uzattığı bir bardak suyu kana kana içtim. Keyifle gülüyordu.

“Eh, o kadar da küçük sayılmaz.”

“Kalkık orta boy,” dedim alayla gözyaşlarımı silerek. “Budala.” Dirseğimle yan tarafına vurdum... bedenimdeki sağlam kalmış yerlerden biriydi.

“İkimiz de inanılmaz bir şekilde orta halliyiz. Hey, Missy! Bu-
raya gel!”

Kastettiği ben değildim. Bu, sırt çantamın içine girmiş olan Bayan X’ti ve yine av peşindeydi. Kulübenin loşluğunda ne kap-
tığını göremedim ama Colin dilini şaklatarak onu bir kez daha

çağırdığında, tüylerini dikerek yay gibi gerildi ve ağzında taşıdığı şeyle birlikte üstümüze atlayarak Colin'in göğsüne küçük bir kutu bıraktı. Colin kutuyu alarak yukarı kaldırdı ve ansızın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Hemoroit kremi mi?" Bana doğru döndü. "Bu genç yaşında böyle bir şeye neden ihtiyacın olduğunu bana söyler misin?"

"Ah, yanlış anladın! Büyük yanlışlık!" Kutuyu elinden kapmaya çalıştım ama bu kaslarımda yeni bir krampa neden oldu. "Benim için değil, onu sana getirmiştım!"

"Bana mı?" Colin gülmeye başladı. "Tanrım, Ellie, bana ne yapmak niyetindeydin?"

"Ben... ben yanıma ilaçlar aldım ve beni adaya götürmesi için onları Nielsen'a gösterdim. Onlara acil ihtiyacın olduğunu söyledim!" Kızaran yanaklarımın serinlemesi için ellerimi yüzüme bastırdım. Ama parmaklarım da en az yüzüm kadar sıcaktı.

"Şeytanî ünümü de yerle bir ettin." Colin'in tüm bedeni gülmekten titriyordu. Bu haliyle ezici biçimde güzel görünüyordu. "Anal çatlakları olan dövüş sporcusu bir şeytan. Şimdi hakkımda ne düşünecek?"

Tüm bunları öyle komik buluyordu ki hâlâ gülmeye devam ediyordu, öyle ki şimdi yataktan düşerek sertçe yere çarpan bu kez oydu. "Ah Tanrım, Ellie, seni çılgın..."

Bayan X bunu fırsat bilip kutuyu yeniden kaptı ve sanki bir köpek sürüsü tarafından kovalanıyormuş gibi kulübenin dört bir köşesinde cirit atmaya başladı. Bunu yaparken her seferinde kollarını yana açmış, bir dizi kırık ve gevşek bir halde döşemede yatarak sürekli beni seyreden Colin'in üzerinden atlıyordu. İnleyerek elimi uzattım ve yerden destek alarak onun yanına kaydım. Bir un çuvalı gibi göğsüne yığıldım.

Kulağımın dibine fısıldayarak, “Böyle inlemenden hoşlanıyorum,” dedi.

“Bu acıdandı,” dedim suçlarcasına.

“Biliyorum. Ama aynı gibi geliyor.” Beni hafifçe yukarı kaldırarak üzerine oturttu. “Ellie, seninle her şey hakkında konuşmak benim için bir onur ve bunu sonsuza dek sürdürebilirim, ama... şimdi Buşido'ya dönmemiz gerek.”

“Buşido mu?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Tanrı aşkına, neden Buşido?”

“Buşidonun Tanrı'yla ilgisi yok. Bu, savaşçının yolu demek. Kalkık orta boylu aletimin üzerinde oturduğun sürece de sana bu konuda mantıklı bir şeyler anlatamam.”

Utanarak üzerinden kaydım ve dertop olmuş yatağa geri döndüm. Evet, bu kulübede artık araştırmacı ruhu pek hüküm sürmüyordu. En azından burada arzu edilen türden değil.

“Üzerime bir şey giyecek miyim?” diye sordum çekinerek.

“Buna yazık olur, ama mantıklı.” Colin giysilerimi bana doğru fırlattı ama kimonosunu üstünden çıkarmadı. Çektiğim acı nedeniyle sürekli ara vermek zorunda kaldığımdan, ellerimin üzerinde doğrulup ayağa kalkmak, sırtıma gömlek ve kazağımı geçirip pantolonumu giymek için yaklaşık on beş dakikaya ihtiyacım oldu. Colin bu zamanı küçük ocağın başına geçip ılık çalarak patates soymak ve sıcak suda haşlamak, ardından balık kızartmak için kullandı. Bu arada Bayan X de payını kaptı. Sadece Colin avucunu yaladı ama yemeğin de lezzetli olduğundan emin olmak için yüzünde uzman ifadesiyle tadına bakmaktan kendini alıkoymadı. Ah, evet, yemek harikaydı. Öyle acıkmıştım ki birkaç dakika içinde silip süpürdüm, ardından halimden hoşnut bir halde gözlerimi kapayıp arkama yaslandım. Bu arada Colin'in tabakları yıkadığını ve yanı başıma bir bardak su koyduğunu duydum. Sonra sessizlik geri geldi.

Uyuyor numarası yapmamın bir anlamı var mıydı? Hayır. Hiçbir şekilde. Karşımda bir karabasan oturuyordu. Çeşitli sorunlarımı hataya yer bırakmayacak şekilde ifade eden bir iç çekişle gözlerimi açtım ve en büyük sorunumu gördüm. Colin üzerinde yine kimonosu olduğu halde döşemede bağdaş kurmuştu ve eskisi gibi benim efendi ve ustamdı. Sensei Sör Blackburn.

“Henüz hazır değiliz, Ellie.”

“Biliyorum,” dedim acı dolu bir sesle. Ardından bir inilti daha çıkardım. “O halde bana Bushido’dan söz et.”

BEŞ ANA TALEP

“Buşido samurayın felsefesidir ve rakibiyle olan ilişkisini tanımlar,” diye sakın bir ses tonuyla başladı Colin.

“Not almam gerekiyor mu?” diye aksi bir sesle sordum.

Oralı olmadı ve sanki hiçbir şey söylememişim gibi devam etti.

“Önemli olan, beş ana taleptir; Sadakat, nezaket, cesaret, içtenlik, sadelik. Senin için en önemli olanlar ilk iki talep. Sadakat ve nezaket. Bu sende hâlâ eksik.”

“Sadakatım mı eksik?” diye parladım. “Tessa’yla yaptığın savaşta seni izledim! Daha ne kadar sadakat istiyorsun?”

“Buşidoda sadakat; efendine karşı olan sadakat, kendine gösterdiğin sadakat ve özen demektir. Özet olarak: Bağlılık. Nezaket, sevgi, alçakgönüllülük, görgü demektir. Söylenmeye başlamadan önce, bu özelliklerden ve savaşılacak yoldan söz ediyorum. Önümüzde savaşacağımız bir yol var, Ellie. Burada söz konusu olan, küçük meydan okumalar ya da özürlük oyunları değil. Koşulsuz itaat. Sensei’ne karşı kesin sadakat.” Colin içimde, ayağa fırlayıp oradan kaçma isteği uyandıran bir sertlikle bana baktı. İnadım tüm bedenimi ele geçirmişti.

“Bu da sensin, değil mi? Sensei’m. Sana mı itaat edeceğim?”

“Savaş boyunca, evet. Bana senden beklediğim saygıyı ve sadakati göstermeyi öğrenmelisin. Burada güç oyunu oynadığınızı sanıyorsun. Ama bunun benimle bir ilgisi yok.”

Nasıl böyle ilgisiz kalabiliyordu? beni ne kadar sinirlendirdiğini görmüyor muydu?

“Peki o zaman fark nerede? Körü körüne itaat... bu saçmalık! Hiç kimseye körü körüne itaat etmem! Ben senin kuklan değilim.”

“Efendi bu itaati kendi çıkarları için kullanırsa, bu alçaklık olur,” diye sabırla devam etti Colin. “Ama o da bu beş ana talebi yerine getirmekle yükümlüdür. Sadakatini ve itaatkârlığını kendi amaçların için kötüye kullanmayacağını varsayabilirsin.”

“Colin, bunu anlamıyorum! İtaatten, boyun eğmekten söz ediyorsun ama bu arada sen dilediğini yapıyorsun! Asla herhangi bir kurala boyun eğmiyorsun. Şimdi bunu benden mi bekliyorsun?” diye öfkeyle bağırdım.

“Dojo içinde elbette kurallara uyarım. Bunun kolayıma geldiğini hiçbir zaman iddia etmedim. Çin'deki antrenmanların ne kadar sert geçtiğini sana daha önce anlatmıştım. Ama bu arada bana da herhangi bir öğrenci gibi davranıldı. Sensei'im benim bir insan olmadığını, içimde şeytanî güçlerin gizlendiğini çok iyi biliyordu. Ama yine de adil davrandı. İçimdeki iyiyi uyandırmak ve onu korumak için karate yaptığımı sezmişti. Şimdi senin gibi körü körüne itaat etmem gerekse de, hiçbir zaman bana o aylardaki kadar fazla saygı gösterilmemişti. Sensei'm olanaklarımı ve sınırlarımı biliyordu, ben de seninkileri biliyorum.”

Colin direncim bir parça kırılana dek bekledi. Sonunda bakışlarıyla karşılaşmaya hazırdım. Derin, ciddi ve rica eder gibiydiler. Aynı zamanda ezici bir şekilde talepkâr.

“Ellie, savaş başladığında, bana koşulsuz itaat etmen gerek. Senden beklediğim ve istediğim bu.”

“Ama sana güveniyorum. Bunu geçen yaz da söylemiştim!”

“Bunu ancak kendin karar verdiğinde ve içinden geldiği zaman yapıyorsun. Ama bunu senden istediğim zamanlarda neredeyse hiç yapmıyorsun ya da senden bir şey beklediğimde bunu anlamıyorsun. Tüm düşüncelerin ve içgüdülerin bambaşka bir şeyi haykırsa da, bana güvenmen gerek. Yoksa hayatta kalamayız.”

“Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.” Bu gerçektir, dik kafalılık değildi. Babam daima bana aklımı kullanmamı öğretmişti. Bugüne dek zekâm ve sürekli sorgulamam, en güçlü yanımdı olmuştu, hatta bazen kurtuluş umudum da. Bu artık içime işlemişti.

“Daha önce de bana güvendin,” dedi Colin. Soğuk yüz ifadesinde birkaç saniyeliğine yumuşak bir aydınlanma oldu. Ah. Demek kastettiği *buydu*. Gerçekten de benden bir şey istemişti. Kendimde kalmamı.

“Bu kolay değildi. Başlangıçta,” diye itiraf ettim.

“Sonra da ellerimin arasında eridim.” Kızarak başımı eğdim. “O halde bunu yapabilirsin. Karateye gelince; Ellie, sınıra ne zaman yaklaşacağını biliyorum. Ne zaman ileri gitmeyeceğini de biliyorum. Sence yediğin iki lokmayı kumların üstüne kusana dek sana eziyet edeceğimi mi sanıyorsun? Bu, anlamsız bir eziyet olur. Senden neyi bekleyebileceğimi çok iyi biliyorum. Tersini de öyle. Antrenmanda bana güvenmeyi, itaat etmeyi öğren ve bu erdemi savaş için koru.”

“Tamam,” diye mırıldandım teslim olmuş bir ifadeyle. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sözlerinin oluşturduğu baskıya üstün gelmek neredeyse olanaksızdı. Sırtım ürpermişti. “Neden sana koşulsuz güvenmem ve itaat etmem gerektiğini açıklayamaz mısın? Aklındaki tam olarak ne?”

“Bu konuda konuşamam.”

“Ama...”

“Güven için ne demiştim? Bunun için de bana güven. Bundan başka, duygularını ve düşüncelerini kapamayı öğrenmelisin. Daha önce François’nın karabasan olduğunu bilmiyordunuz. Ama şimdi arada bağlantı oluştu. Onun varlığı düşüncelerinizde karabasanla bütünleşti. Onun yakınındayken bunu düşünürsen, çevrilen dolabı sezer ve korkunç bir katliam yapabilir. Aklını boşaltmayı öğrenmelisin. Bu beceri için temel olan meditasyon ve çileciliktir.”

“Çilecilik mi?” Sanki beni bozuk et yemeye zorlamış gibi Colin’e baktım.

Başını salladı. “Şu andan itibaren cinsel ilişki yok.”

Afallamış halde sustum. Doğru mu anlamıştım? Artık yakınlaşma yok muydu? Hiçbir şekilde? Bir öpücük bile? Sanki düşüncelerimi okumuş gibi kömür karası gözlerinde bir sıcaklık oluştu.

“Hatırla... bu sadece tamamlama, bizi birbirimize bağlayan şey değil.”

“Biliyor musun, Colin?” diye öfkeyle karşı çıktım. “Sanırım niyetinin ne olduğunu tahmin ediyorum. Senden nefret etmemi ve savaşta öldüğün takdirde bunun umurumda olmamasını sağlamaya çalışıyorsun, değil mi? Hedefin bu. Senden nefret etmem gerek. Ve bunu bugün neredeyse başardın.”

Colin kısık bir sesle güldü. “Özverili olabilirim, Ellie ama o kadar da özverili değilim. Hâlâ bana güvenmiyorsun.”

Öfkeyle soludum. Kahretsin, haklıydı. “Bundan vazgeçmem kolay olmayacak,” diye dürüstçe itiraf ettim.

“Benim için de. Çünkü bu kesinlikle doğamda yok. Bu nedenle senden bir dahaki sinir krizinde kimonoyu sırtından çıkarmamanı rica ediyorum. Bir kez daha kendime hâkim olamayabilirim.” Gülümsemesi yumuşak aynı zamanda acıydı. “Beni baştan çıkarmaya kalkma,” diye ekledi.

“Bunun yerine bizi kötü olandan koru,” diye alayla bitirdim. Aslında istediğim tam da bunun tersi olduğu halde. Bizi kötü olandan koru. “Colin, kişisel bir şey sorabilir miyim?”

“Lütfen.”

“Tanrı’nın adını sık sık kullanıyorsun ve bazen bunda ciddi olduğunu hissediyorum. Tanrı’ya inanıyor musun?”

Colin gözlerini yere indirerek dalgın bir tavırla alnını ovuşturdu. “Eh, inanmak değil belki. Sadece yüce bir güç olduğunu ve beni de yarattıklarından biri olarak gördüğünü umuyorum. Ben on dokuzuncu yüzyılda doğdum. Bu zamanlarda ateizm zenginlere özgü bir lükstü. Yaşamak için az şeye, ölmek içinse çok şeye sahip olanların savaşa devam edebilmek ve hayatın onlara bağışladığı kaderi kabullenebilmeleri için inanca ihtiyaçları vardı.”

Bir şeyler daha söylemek istediğini sandığım için sesimi çıkarmadan bekledim. Yorucu öğrenci-öğretmen diktasını kırmayı başarmıştım ve bu durumu tehlikeye sokmak istemiyordum. Bir süre sonra bakışlarını kaldırdı. Gözleri sanki zaman yolculuğuna çıkmıştı.

“Kilisede annemi en sevdiği hobiden –hatırlarsın, bebeği terk etme– vazgeçirmeye çalışan bir adam vardı. Anneme çocuğunu Tanrı’nın bir hediyesi gibi kabul etmesi gerektiğini söylüyordu. Annem bunu yapmadı ama geceleri beni evden dışarı çıkarmaya son verdi. Köyümüzdeki rahip inanca ait olmayan hurafelere karşı canla başla savaşırdı. Benden diğerleri gibi korkardı ama inancı bana katlanmasına yardımcı oluyordu. İnanç, acımaz da olabilir faydalı da.”

“Beni nasıl buluyorsun?” diye ansızın ağzımdan kaçırverdi. “Yani karakterimi? Tamam, sen geçmişinde başkalarının arasında çıkıntı oluşturmuştun, orası kesin. Ama benim hakkımda konuştuğumu duyduğumda, akla gelebilecek her şey için oldukça yetersiz olduğum hissine kapılıyorum.”

Colin soru sorar gibi kaşlarını yukarı kaldırdı ama sessiz coşkusunu gizlemeye çalıştığı gözünden kaçmamıştı.

“*Sen kendini nasıl buluyorsun, Ellie?*”

“Eh.” Utançla sıırttım. “Aslında hiç de kusurlu bulmuyorum. Çünkü neden ve nasıl olduğumu biliyorum. Bu benim için mantıklı. Ama başkaları genellikle yöntemler olduğuna inanıyor. Ya da beni kaçık olarak görüyorlar, çünkü... bu onlara kolay mı geliyor?” Sabırsızlıkla ona baktım.

“Ben psikolog değilim,” dedi Colin. “Ama herhalde öyle. Sen çok zor ve asi birisin. Her açıdan. Ama seni başka türlü görmek istemiyorum. Benim için doğru olansın, yeter ki bana güven.”

Yutkundum. Onun için doğru olan. Bu kabul edilebilir bir başlangıçtı.

“Kendinden şüphe ediyor musun?” diye dikkatle sordu Colin. Oysa yanıtı biliyor olması gerekti.

“Bu dünyaya uyduğumdan şüphe ediyorum.” *Senin gibi*, diye düşündüm ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim. “Doktor Sand –babamın güvendiği kişilerden biri– benim bir HSP olduğumu söylüyor. Aşırı duyarlı kişi. Yaşamımı buna göre düzenlemem gerek.”

“Ah, gerçekten mi?” dedi Colin alayla. “Şimdi buna bir tanı koydular demek. Siz insanlar günün birinde karakter özellikleri yerine tanılardan oluşacaksınız.” Saçlarını alnından geriye itti. Tıpkı benim yaptığımda olduğu gibi bu girişimi işe yaramamıştı. “Bu tanıya ihtiyacın var mı?”

Çaresiz, omuzlarımı silktim. İnce tenim için bir kavram olduğunu bilmek işe yarıyor muydu? Hayır, aslında değil. Çünkü bu bir şeyi değiştirmiyordu.

“Bazı kabilelerde aşırı duyarlı kişilerin farklı güçleri olduğuna inanılır. Bu kişiler genellikle şaman ya da şifacı gibi görülür. Bizim şu pek uygar Batı toplumumuzda yerden yere vurulan şeye –yani yoğun algıya– orada çok değer verilir,” dedim. Bunu kısa zaman önce bir dergide okumuştum. Çünkü elbette Doktor Sand’ın bana koyduğu tanıyı araştırmıştım ve bu beni bir yere götürmemişti.

“O halde bunu koru. Kendini bir şaman olarak gör. Gerçi ‘cadı’ tanımının bugün sana daha uygun düşeceğini itiraf etmeliyim.”

Ağlamakla gülmek arasında karar veremediğim için burnumu çektim. Aşırı talepler beni âdeta yormuştu. “Ah, Tanrım. Aklım yine tika basa doldu...” Alnımı ovdum. Sanki böyle yaparak düşüncelerimi yok olmaları için ikna edebilecektiğim gibi.

“Bu yüzden şimdi meditasyon yapacağız,” dedi Colin yanı başındaki döşeme tahtasına vurarak. “Yanıma otur ve bağdaş kur. Ellerini dizlerinin üzerine koy, avuç içlerin yukarı baksın.”

Bacaklarımı katlayıp sırtımı Colin gibi dikleştirmeyi ancak acıyla bağırarak becerebildim. Omurgası dimdikti. Bu şekilde asla beş dakikadan fazla duramazdım. Ama denedim, kendimi onun hipnoz edici sesinde kaybetmeden, hiçbir duygu ve düşünceye yer vermeksizin onun direktiflerini izlemeyi denedim. Ama birkaç saat önce yaşananlar hâlâ zihnim de dönüyordu ve buna karşı bir şey yapamıyordum. Birkaç dakika sonra dayanamadım ve cesaretim kırılmış bir şekilde pes ettim. Colin ise bana kapalı kalan bir dünyanın içinde sessiz kaldı.

Onun yanında sessizce oturdum ve onun için artık var olmadığını kavrayana dek yüzüne baktım. Zamanın olmadığı bir an, kendimi kurşun gibi çöken yorgunluğumun içine bıraktım ve olduğum yerde uyukladım. Önce Bayan X’in yumuşacık tüylü karnı ayak bileklerime sokuldu, ardından parmaklarımı kemirmeye başlayarak

beni yarı uykulu halimden sıçrattı. Elimi karnının altından sokarak kaldırdım ve yatağa götürdüm. Üşümek için Colin'in kokusu sinmiş yorgana sarındım.

Onu bütün gece özledim.

ÜÇÜNCÜ GECE

Isık gibi bir esinti beni uyandırdı. Biraz dinlenip kaslarımı gevşete-bilmek için henüz uzanmışım ama dışarıda birdenbire şiddetli bir fırtına kopmuştu. Güneş yatağımın üzerinde parladığı halde odanın ısısı birkaç saniyede düştü. Paul ve Tillmann hâlâ yoldaydılar ama her an evde olabilirlerdi.

Kanadı açık duran pencereden içeri yine rüzgâr esti. Ayağa kalktım. Onu kapatmam gerekiyordu. Mandalı tutmak için kolumu uzatınca rüzgâr yere kadar inen perdeleri yüzüme doğru savurdu.

Onları yüzümden çekmeye çalıştım ama fırtına gücünü ikiye katlayarak perdeyi üzerime doladı. Hiçbir şey göremiyordum. Biraz önce ağızımdan çekmeye çalıştığım perde ansızın esen rüzgârla bu kez ellerime sarıldı. Parçalarcasına çekiştirip kendimi kurtarmaya çalıştıkça, kumaş yumruklarına daha fazla dolanıyordu. Oksijenim azalmıştı ve sıcaklık dayanılmazdı. Zincirlerimden kurtulmak için parmaklarımı bir kez daha kıvırdım. Boşunaydı.

Bir tek şansım vardı. Bağırabilir, Tillmann ve Paul'ün yakında olup beni duymalarını umabilirdim. Ama bunu da yapamıyordum. Sıcak beni zayıflatıyordu. Bilincim sünger gibi olmaya başlamıştı. Lütfen, lütfen eve gelin. Lütfen, diye yalvardım, soluk alamıyorum. Beni kurtarmalısınız...

“Lütfen,” diye öksürerek soluk almaya çabaladım. Felç olmuş gibi Colin’in yatağında yatıyordum, yorganı tekmelemiştim. Soluk aldığımda ağzıma giren perde kumaşı hiçbir yerde yoktu. Tamamen özgürdüm.

Yine de üzerimdeki paniği atana kadar art arda soluk almam gerekti. Ensem terden sırlıslıktı, ağzım kurumuş, dilim damağıma yapışmıştı. Başımı yan tarafa döndürdüm.

Neden beni uyandırmadın, diye düşündüm sessiz bir şikâyetle. Hayır, Colin bu kez beni kâbusumdan çekip çıkarmamıştı. Geçen son iki gece olduğu gibi sırtı bana dönük olduğu halde yerde bağdaş kurmuştu. Sanki hiç var olmamıştım. Hava kadar ağırlığım yoktu. Ve bu bizim son gecemizdi.

Yarın beni yine eve geri yollayacaktı ve bir sonraki karşılaşmamızı hayatımızla ödeyip ödemeyeceğimiz ya da kurtulup kurtulmayacağımız belirsizdi. Ama önce ilk iki kuşak sınavımı vermem gerekiyordu. Sarı kuşak için katanın⁴⁴ üzerinden bir kez daha geçtim –bu, Colin’in hâkim olduğu kata gibi etkileyici ve zarif olmayan, bir tür gölge dansıydı. İlk iki katamı hep birlikte çalışmıştık ve tam olarak aynısını yaptığımız halde ikimizin hareketleri arasındaki farkın ne kadar büyük olduğunu görmek fazlasıyla canımı sıkıyordu. Colin bu hareketleri soluk kesici bir dinamizmle gerçekleştiriyordu. Ben, başlangıçta beceriksizce onu taklit ederek sadece hata yapmamaya çabalarken, o yaptığını hissediyor ve bunu yaşıyordu. Adımları doğru anlayabildiğime şükretmiş ve aynı zamanda cesaretim kırılmıştı çünkü karate anlamında bu, tek başına hiçbir şey yansıtmıyordu.

Ancak dün akşam, güneş battıktan az sonra, kısa bir an süzül-düğümü sanmış, artık düşünmek zorunda olmadığını hissetmiştim.

44 Tek ya da eşli olarak, belirli bir disiplin içinde yapılan sıralı olarak düzenlenmiş hareketler dizisi anlamına gelen Japonca bir sözcük. Tüm Japonya ve Okinava kökenli savaşı sanatlarında kullanılır. (ç.n.)

Ayak değiştirmelerim daha akıcı, yumuşak olmuştu, savaş çığlığım ise gerçekte ve gösteriş değil, bir zorunluluktur.

“Artık hazırsın,” demişti Colin, sonra zor fark edilir biçimde eğilmiş ve antrenmanı bitirmişti, tam da ilk kez ürkek bir sevinç duyduğum anda. Daha nceki günler ve saatler alt etme çabaları ve eziyetlerle geçmişti, bunun dışında başka hiçbir şey yoktu. Sevince yer yoktu.

İlk antrenman gününden sonraki sabah eklemlerim ve kaslarım öylesine gerilmiş ve sertleşmişti ki, Colin tepeden tırnağa bana masaj yapmak zorunda kalmıştı. Bu, perhizimizi pek etkilememişti çünkü zayıflık göstermemek için dilimi ısırđıęım halde acıdan yağmur gibi gözyaşı dökmüştüm. Ama kaslarımı öyle uzun süre yoğurmuştu ki sonunda kol ve bacaklarımı tekrar hareket ettirip uzatabilmiştim. Yağdan vıcık vıcık parlamıştım ve baharat kokuları içime işlemişti. Sonunda Colin popoma bir şaplak indirerek mırıldanmıştı: “Evet, şimdi seni fırına sürüp kızartabiliriz.”

Ama yararı olmuştu. Isınma hareketlerinden sonra antrenmana hazırdım ve tüm gnm bundan ibaret geçmişti. Antrenman, yemek, içmek, kısa bir dinlenme, antrenman. Konuşmak yoktu. Artık dokunmak da yoktu. Colin’in duruşumu ya da tekmelerimi düzeltirken dokunmasının dışında. Bir tek öpücük yoktu. Dojo’da bulunduğumuz süre içinde –ada, kum, dalgalar– kalbim isyan etmeden bunu kabullenebilmiştim.

Ama şimdi sanki iim yanıyordu. Tenim onu öylesine özlüyordu ki bu bana acı veriyordu ve bunun kaslarımdaki çekilmeyle hiçbir ilgisi yoktu. Colin’i son bir kez daha hissedemeden savaşta kaybedeğimi düşünemiyordum. Beni kbusumdan kurtarmamış olması da durumu iyileştirmiyordu.

Benimle ne yapmak istiyordu? Neden bana karate öğretmişti? Bildiklerim, onun hâkim olduğu savaş sanatları yanında komik kalı-

yordu. Asla onun gibi olamazdım ve sürekli antrenman yapsam bile onun becerisine ancak biraz yaklaşabilirdim. O halde bana acemi dersleri vermesinin, kuşak sınavlarına sokmasının ne anlamı vardı? Bunu anlamıyordum. François'yla savaşıacak olan elbette ben değilim. Bunun bir kez olsun konusu olmamıştı. Tüm bu zorlamalar bana boyun eğdirmek için miydi?

Yatakta doğruldum ve çıplak ayakla Colin'in yanına gittim. Saçları bile kıpırdamıyordu. Havada donakalmışlardı. Göğsü inip kalkmıyordu... soluk almıyordu. Kalp atışı yoktu. Kalbi yoktu. Gözleri kapalıydı. Ağzı kapalıydı ama yumuşak ve gevşekti, yine de... insana benzemiyordu. Ona dokunmak için elimi uzatsam bile yakın değildi, erişilmezdi. Ay ışığı olmadığı halde beyaz teni gümüş gibi parlıyordu. Zifirî karanlık, buz gibi bir geceydi. Onu en son, kendi içine dönmüş ve uzaklarda bulduğumda sıcak bir rüzgâr esmişti ve batan güneş yüzünde kahverengi benekler oluşturmuştu. Genç bir tanrı gibi yatağında yatmıştı ve kediler sanki tapınırcasına çevresini sarmışlardı. Onun yanına oturmuş ve soluk alıp almadığını anlamak için başımı göğsüne koymuştum.

Aslında var olmak için soluk alması gerekmediğini biliyordum. Oksijene ihtiyacı yoktu. Ama onda hiçbir yaşam belirtisi bulamadığım için şimdi de içimi bir huzursuzluk kemiriyordu. François ona ölümcül darbeyi indirdiğinde de böyle mi görünecekti. Yoksa Colin'i paramparça mı edecekti? Birçok insana korku salan ve benim çok sevdiğim bu yüzü bozacak mıydı? Küstah, ulaşılmaz ama yine de yakın olan bu yüzü? Artık omuzlarına gelen ve meditasyondan önce saç lastiğine karşı koyan koyu ve parlak yılanı saçları. Uzun, kıvrık kirpikleri. Benzersiz elmacık kemiklerinin kar beyazı teninde oluşturduğu gölge oyunları. Tüm bunları saklamalıydım... hepsini. Bunu ben yapmazsam, hiç kimse yapmayacaktı. Bu varlığı benden başka seven hiç kimse yoktu. Tessa ona sahip olup dönüştürmek istemişti. Bunun aşkla ilgisi yoktu.

Bakışlarımı onun görüntüsünden kopararak çalışma masasının üzerinde dolaştırdım. Sobadaki soğumaya yüz tutmuş korlar hâlâ zayıf, kızılımsı bir ışık veriyordu ama kendi çizgilerimi görmem için yeterliydi. İşte, şurada bir bloknot ve kalem vardı... daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Yine de deneyebilirdim. Bu resim için hayal etmeye ihtiyacım yoktu. Sadece yüzünü çizmem gerekiyordu. İyice incelemem ve gördüğümü kalemin ucuna aktarmam gerekiyordu. Bu hiç yoktan iyiydi.

Sandalyeye oturup bloknotu dizime koydum ama ilk çizgiye başlamak için bir türlü harekete geçemiyordum. Hiçbir zaman sınıf arkadaşlarım gibi çalakalem çizmeyi başaramamıştım. Resimleri çok iyi yorumladığım ama –en azından onun düşündüğü gibi– resim yapamadığım için hep umutsuz olan resim öğretmenimizi gülümseyerek hatırladım. Bir gün eski kasetçalarını sırama koymuş ve düğmesine basmıştı. Bu özel davranış yine kıskanç bakışların bana dönmesine ve sınıfta kötü fısıltıların dolaşmasına neden olmuş ama etkisini göstermişti. Resimlerim yine de hayal gücümü geliştirmiyordu ama müzik dinlerken en azından kafamı boşaltabiliyordum.

Bu belki şimdi de işime yarardı. Colin'i hesaba katmam gerekmiyordu. O artık hiçbir şey duymuyor ve görmüyordu. Öyle olsa bile, bu onu rahatsız etmezdi. Şimdiye kadar bedeninden böylesine koşulsuzca sınırlabilen başka bir varlık görmemiştim. Burada yaptığım şey artık onu ilgilendirmiyordu. Sonuçta kâbusumdaki yardım çağrımı bile fark etmemişti.

Pikabına doğru yürüyüp eski aletin yanında yığılı duran plaklardan rastgele bir tanesini seçtim. *Art of Noise*'den *Moments in Love*.

"Pek de uygun," diye alayla fısıldayıp plağı diske yerleştirdim ve düğmeyi 45'e çevirip iğneyi üzerine koydum.

Alaycı halim daha ilk çizgilerde çaresizliğe dönüştü. Evet, kalemim hareket ediyordu, bir şeyler çiziyordu ama her saç perçeminde, her

kırışıkta, her çizgide bozuluyordu, özellikle en sevdiğim yerlerinde. Ağzı ve gözlerinde. Çizdiğim şey yine de Colin'e benzeyen bir yüzdü. Ama onunki değildi. Çizimi öfkeyle tamamladım ve ilk gözyaşı damlaları kâğıdın üzerinde yayılmaya başlarken altına tarih attım.

Becerememiştim. Bu çizim onu birkaç hafta hafızamda korumama belki yardım edecekti. Ama sonra yalnızca Colin'le hiç ilgisi olmayan bir çizimden başka bir şey olmayacaktı. Büyüsünü kâğıda hapsetmek olanaksızdı. Onu kuşatıyordu. O dokunulmazdı, bu dünyanın hiçbir teknik kurnazlığıyla ele geçirilemezdi. Savaşı kaybedersek onu da kaybedecektim, tamamen. Bu, hiçbir şey bilmediğim ve stratejilerinin benden saklandığı bir savaştı.

Çizimi buruşturup yere attım ama müzik çalmaya devam etti. Onu kesemezdim. Kaçmak istemediğim bir çekime sahipti. İlk notalarda fazla basitti ve yumuşaktı, neredeyse yüzeyseldi, ama sonra gittikçe daha çekici ve büyüleyici oluyordu. Ses sanatı. Beni baştan çıkarıyordu.

Colin'in arkasına oturup kolumu onun karnına koydum ve yanağımı onun serin sırtına dayadım. Birkaç saniye bedeninin beni tanıdığını ve dokunuşlarımı reddetmediğini, aksine karşılık verdiğini hissettim. Ellerini tenimin üzerinde gördüm, onu içimde hissettim, hafifçe inleyişini ve fısıltılarını duydum. Anlamasam da asla unutamayacağım sözlerini. Sonra damarlarındaki çağıltı sakinleşti ve önümde duran adam içinde hiçbir duygu taşımayan bir kaya parçasına dönüştü.

Soğuk ensesini öptüm, plağı baştan koydum ve aynı şarkı art arda çalmaya devam ederken uykuya daldım.

Ertesi sabaha suskun başladık. Kumsala inip sınavım için hazırlandım; Colin avlanmak için denize girdi. Düşteymiş gibi geçen güneşli öğleden sonra saatlerinde birkaç eşyayı topladım ve kulübenin içini

hafızama kazımaya çalıştım. Çünkü burayı bir daha görmeyeceğimi biliyordum. Kuş bekçisi kız çok yakında iyileşecek ve sonunda işinin başına geçecekti. Nielsen hafta sonları laflayabilecek, Trischen'e eskisi gibi yiyecek taşıyabilecekti. Martılar, fok balıkları ve çiftleşen kuşlar gerektiği gibi sayılacaktı. Her şey eskisi gibi olacaktı.

Bu kulübenin ve bu adanın benim için nasıl bir anlamı olduğunu hiç kimse bilmeyecekti. Başlangıç ve veda, dehşet ve kurtuluş. Kendimi burada kaybetmişim ve bu bir kez olmamıştı. Şimdiye bu adacığa tutunmak için her şeyimi verirdim.

Colin'in ava gidişini Gianna'ya bir mesaj atarak değerlendirdim. Colin onun güvenilirliğini kontrol etmek için -bunu nasıl yapacaksa- benimle birlikte Hamburg'a dönmek niyetindeydi. Bunu yaparken ona bir zarar vermeyeceğine dair binbir yemin etmişti. Bu konuda da ona güvenmek zorundaydım. Yine de Gianna saat yirmi birde limanda olacaktı. Buraya gelirken beni bıraktığı park yerinde buluşacaktık.

Mesaj kutumda Tillmann'dan bir mesaj buldum. Tatil havasındaymış gibiydi. Paul'ün iyi olduğunu yazıyordu, François'ı fazla düşünmüyordu, bu konuda endişelenmemeliydim, kendisi mürettebattan bir kızla tanışmıştı ve yeniden bir damızlık aygır olmanın tadına varıyordu. Yeniden mi? Daha on yedi yaşındaydı.

"Eh, o halde en iyisi aklını becer," diye mesaj yazdım. Bu aşağılayıcı kelimelerimde onun farkına varacağından çok daha ciddiydim. Kendini bu işlere verdiyse, bu onu alıkoyardı. Beni ise karabasanların dünyasına daha da yakınlaştırıyordu. Hem de riske girebileceğimizden de fazla.

Öğleden sonra Colin buz yeşili bakışları ve alev gibi yanan saçlarıyla beni sınava soktu. Sonra başına bir yün bere geçirip kalın güneş gözlükleri taktı, sırt çantamı bota yerleştirip binmemi bekledi.

"Kimonon nerede?" diye sordu bota tırmandığım sırada.

“Yukanda, nerde olacak?” dedim.

“Bu kadarla kalacağını mı sanıyorsun? Hadi, git getir onu, hem de çabuk. Ona ihtiyacın olacak.”

Üstlüğü ve pantolonu mutfak dolabında bulduğum iki plastik torbaya tıktırdım. Bayan X'in koyu pembe ağzına bir veda öpücüğü kondurdum ve torbaları elimden geldiğince saygılı bir şekilde bota taşımaya çalıştım. Görgü kuralına uyma ve nezaket havasında değildim.

Colin motoru çalıştırırken, “Paul’ün dairesine havada uçuşan yumruklarla gireceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun,” diye homurdandım.

“Bunu yapman gerekmiyor. Bir spor salonunda çalışabilirsin. Lars’la. Beni özleyeceksin. Çünkü kendisi gerçek bir pisliktir.”

“Sen pislik değilsin,” diye yanıtladım görev bilinci içinde ama bundan pek emin değildim.

“Ama içinden sık sık böyle olduğumu düşündün. Durumlar böyle gerektiriyorsa bir pislik olurum. Ama böyle biri olmak Lars’a eğlenceli geliyor. Yine de iyi bir öğretmendir ve senin için bireysel antrenman dersi ayarladım. Savaş gününe dek her gün saat beşte. Spor salonunun adresi de sırt çantanda.”

“Veda hediyen mi?” diye sordum asık yüzle. Colin alayla gülümseyerek kontağı çevirdi. Motorun ve dalgaların sesi daha fazla sohbete izin vermedi.

Anakaraya yaptığım bu geri dönüş yolculuğunda deniz tutmasına, geriye dönük düşüncelere ve panik ataklara kafa yormadım. Ada, denizde gözden kaybolana dek Trischen’den gözümü ayırmadım. Sanki karnımda kocaman bir boşluk oluşmuştu –bu açlıktı– ama yemekle doldurulabilecek bir açlık değildi, doymak bilmez yıpratıcı bir acı ve melankoliydi. Daha şimdiden geri dönmek istiyordum ve Colin’in bu kadar kolay dile getirdiği şeyin ne olduğunu anlamıştım. Beni özleyeceksin. Buna şimdiden başlamıştım.

Friedrichskoog'a kısa sürede gelmiştik ve Colin Volvo'nun direksiyonuna geçip beni Hamburg'a götürdü. Colin'i en azından yanımda hissedebilmek için uyanık kalmak istemiştım ama birkaç kilometre sonra uykuya daldım. Bu uykuyu bana onun verdiğinden emindim. İşimi kolaylaştırmak istiyordu. Böylece karanlık basarken Hamburg limanındaki park yerine vardığımızda ancak uyayabildim.

Gianna'nın kırmızı renkli köşeli arabası görülebilir mesafedeki bir sokak lambasının yanında duruyordu. İnce yüzünü direksiyonun arkasında koyu bir gölge olarak gördüm. Dimdikti ve kasılmış gibiydi. Arabanın iç lambasını söndürmüştü. Bize doğru bakıp bakmadığını ve nasıl bir ruh hali içinde olduğunu göremiyordum. Beden duruşundan anlaşıldığına göre pek iyi durumda değildi.

Colin motoru susturduğu anda Gianna'nın arabasından gelen metalik gürültüyü fark ettim –öfkeli davullar, başını alıp giden gitar soloları ve şeytan çıkarırcasına atılan tiz çığlıklar. Sanki bu gürültüyle şeytanı defetmek istiyor gibiydi. Ses tekniği olarak bana Paul'ün uzak geçmişte kalan CD hazinesini hatırlatmıştı.

"Ah," dedi Colin yüzünde tanıdık bir ifadeyle. "*Painkiller*."

"Bu ne tür bir müzik?" diye sordum şaşkınlıkla. Aslında buna müzik bile denemezdi. Gianna'nın kulak zarını patlatmış olmalıydı.

"Judas Priest, seksenlerin eski metali. Korkuyor, Ellie. Beni çoktan hissetti. Burada otur"

Kemerimi çözdüm ama Colin Volvo'dan çıkıp Gianna'ya doğru birkaç metre yaklaşırken koltuğumda bekledim. Tıpkı rakibine yaklaşan ve onu yenip yenemeyeceğini anlamak istercesine koklayan alfa kurdu gibiydi. Onu kontrol ediyordu.

Sonra olduğu yerde kaldı. Doğrudan Gianna'nın gözlerinin içine baktığından emindim. Hem de ruhunun içine dek. Zavallı Gianna. Onun motoru çalıştırıp arabayı döndürerek kaçacağını bekliyordum ama arabasındaki yaygara hâlâ devam ediyordu. Gianna kıpırdamadan

oturuyordu. Parmaklarının direksiyonu sıkıca kavradığını ve omuzlarını kulaklarına dek yukarı kaldırdığını buradan bile görebiliyordum. Seyrederken bile ensem ağrımaya başlamıştı. Aslında bedenim uzun antrenmanlardan sonra bugün her zamankinden iyiydi. Katadan sonra sanki yılların blokajlarının çözüldüğünü hissediyordum.

Ama Gianna'nın en kısa zamanda bir masöre görünmeyi düşünmesi için yeterince nedeni vardı. Colin geri dönüp arabaya doğru yürürken rahat bir soluk aldım. İç geçirerek yanına oturdu ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Bir kaçık daha." Bana doğru döndüğünde dudakları hafifçe büzülmüştü. "Güvenilir biri. Şansımız varmış. Biraz nevrotik ama sağlam, en azından senin kadar meraklı. Aklına estiği gibi davranmaması için dikkatli olmalısınız. Çok değişken, senden daha azını yansıtıyor. Ama bu onun güçlü yanı da olabilir. Kendini hayallerine kaptırmıyor. Ona sıkı tutun. Tillmann'a da. Zihnini boşaltabilmeyi başaracak -hangi yolla olursa olsun- bu konuda ona güveniyorum." Şu anda herhalde damızlık aygır olarak dölleme işiyle meşguldü.

"Tamam, doktor bey. O halde bunu geride bırakalım," dedim cesur bir bakışla.

Hafifçe dizimi okşadı ama bu bedenimin içinden küçük bir elektrik akımı geçmesine yetmişti. Titremeye başladım. Neler yapmam gerektiğini son kez saydı. En kısa zamanda François'nın evine girmek. Bunu Gianna'yla birlikte yapmamız gerekiyordu çünkü iki kişi olursak eşyalarını daha çabuk araştırabilirdik ve Gianna tarih konusunda benden daha bilgiliydi, ayrıca iki dişiye ait koku karmaşa yaratırdı. Sonra Paul'ü mutlu edecek günü planlamak. Bir tarih saptamak -ne erken ne de iki buçuk haftadan geç. Colin'e bir mektup yazıp Trischen'e göndermek.

Colin pencereden dışarı baktı. “Savaş başlayana kadar adada kalacağım. Koşulsuz güven konusunda sana söylediklerimi düşün. İlk antrenmanın yarın başlıyor Gelecek günlerde birçok şeyi anlamayacaksın ama bunları sorgulamadan kabullenmelisin. Zorlayıcı her düşünce François’nın izimizi bulmasını kolaylaştırır. Bunu anladın mı?”

Başımı salladım. Colin arabanın kapısını açıp benimle birlikte aşağı indi. Çantayı tutamayacak kadar titriyordum ve kahrolası kimonoları koyduğum torba iki kez elimde kaydı.

Colin yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını yavaşça alnıma dayadı. Kıpırdamaya cesaretim yoktu.

Berrak sesi, “Rüyalarında benimle karşılaş. Ve uyanırken benden kork,” diye beynimin içinde yankılandı. Ve çevremdeki her şey hatlarını yitirdi.

Ancak Colin ortadan yok olduktan sonra kendime gelebildim. Gianna’nın arabasından gelen böğürtü aklımdaki sisi dağıtmaya başladı. Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Saçlarım yanaklarıma yapışmıştı. Gianna’ya doğru sürüklenircesine attığım her adımda sular ayakkabılarımdan dışarı fışkırıyordu.

Yan kapı açıldı. Gianna’nın yanına doğru süründüm. Hâlâ direksiyona yapışmıştı, sırtı kamburdu ve boynunu içeri çekmişti. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kulaklarım titriyordu. Ellerimi ileri uzatıp müziği kapattım.

“O gitti, Gianna,” dedim sessizce.

Tekrar tekrar içinde “Madonna” ve “Babamız” olan İtalyanca dualar sıraladı. Ellerimi omuzlarına koyup aşağı bastırdım. Büsbütün gerilmişlerdi.

Ama ona dokunur dokunmaz taşlaşmış halinden kurtuldu. Direksiyonu bırakarak sanki kendini yakmış gibi sağ elini yelpazeledi.

“Madonna. O ne boy pos. Uzun bacaklar, ince kalçalar, dimdik duruşu... o hareketleri. Bir kara panter. Çok ateşli!” Dişlerinin arasından takdir edercesine bir ısıklık çaldıktan sonra yine elini yelpazeledi. “Ama ya gerisi? Bakışları? Onu Hamburg Dungeon’a⁴⁵ koyabilirler Korkunç!”

“O kadar da kötü değil. Sadece senin içine baktığı için öyle hissettin.”

“Bir tür üst araması mı, hı?” dedi Gianna kuru bir sesle.

“Ne yazık ki öyle, ruhsal olarak.” Konuşmakta zorlanıyordum. Hâlâ şiddetli biçimde titriyordum ve sözcükleri oluşturmaya çalışırken çenem kasılıyordu. “Gianna, bu gece senin evinde kalabilir miyim? Bu gece yalnız kalmak istemiyorum.”

Gianna korkuya yüzüme baktı. Gözkapakları kızarmıştı. Yoksa ağlamış mıydı?

“Ah, bu kötü oldu, ben... benim bir kedim var Erkek.”

“Önemi yok. Kedileri severim. Lütfen, Gianna. Paul’ün dairesine gitmek istemiyorum. Ayrıca seninle konuşmam gereken önemli şeyler var Yardımın gerekiyor.”

Gianna şüpheyi beni süzdü. “Hangi konuda?”

Titrememe engel olduğum sırada dişlerimin takırdadığını şaşkınlıkla fark ettim. Ancak esaslı bir şekilde esnedikten sonra ona yanıt verebildim.

Onunla dalga geçtiğim fikrine kapılmaması için bunu yavaş ve dikkatlice yaptım.

“Sen ve ben, bir suç işleyeceğiz. Ve bu daha başlangıç.”

YETİŞKİN SAÇMALIKLARI

Gianna'nın sorunu kedi değildi –tek gözlü, tüyleri kıvılcık, asık yüzlü ve sarkık karınlı bir kedi– kum kutusuydu. Evle ilgili daha başka bir dizi eksiklikler de vardı. Kum kutusu üstü açık modeldi ve küçücük banyoda her ikisi için yer olmadığından, klozeti kullanmam gerektiğinde bunu birtakım akrobatik hareketler sonucu başara-bilmiştim. Ama onun da durabileceği bir yer gerekiyordu elbette. Anlaşılan, Rufus da kaka örtme konusunda Bay X'le aynı yöntemi tercih ediyordu, önemli olan, kumu dışarı saçmaktı. Bu arada küçük öbekler ikinci derecede önemliydi. İlk etapta önemli olan, hayatın tadını çıkarmaktı. Bu bakımdan Gianna ve Rufus ideal bir çiftti.

Gianna koridorda on dakika boyunca beni bekletti. Bu arada dairenin içinde telaşa dolanıyor, her seferinde kolunun altında giysi yığını, kâğıt tomarları, ayakkabılar ya da bir faraşla geçerken bir yandan da sevimli bir ses tonuyla (ve stresini gizleyemeden) sürekli “birazdan geliyorum” deyip duruyordu. Yine banyoyu da ancak eski linolyumun üzerine saçılmış kum artıkları temizlendikten sonra kullanabildim.

Gianna mutfakta yanına geldiğim zaman süt dökmüş kedi gibi, “Scusa,” dedi. “Ziyaretçi beklemiyordum. Cehennem gibi bir hafta geçirdim.”

“Ben de,” dedim kısa keserek. Sonra alıcı gözüyle çevreme baktım. Vay canına, bu ne karmaşaydı. Ancak pasaklı bir karmaşa olduğu söylenemezdi ama mutfaktaki her donanım ve alet edevat en az elli yıllık olmalıydı. Açık raflardaki hiçbir tabak, kap ve bardak birbirinin aynı değildi. Buna karşın Gianna eğer istese bir baharat dükkânı açabilirdi. Tava, tencere ve kap kacak eksikti ama yemek pişirmek için her tür malzeme vardı, tuhaf bir kombinasyon. Bana pek tekin gelmeyen gazlı ocağın yanında, sararmış kaplaması hiç güven vermeyen, çok eski bir buzdolabı duruyordu. Yine de bu evi nedense çok rahat bulmuştum.

“Evet, biliyorum, gösterişli bir mutfak değil,” dedi Gianna itirafta bulunur gibi. “Rufus bardak ve tabakları tezgâhtan aşağı atmaya bayılır. Onlar kırıldığında çıkan gürültüyü seviyor.”

Rufus’un asıl görevinin Gianna’nın hakkından gelemediği her şey için günah keçiliği yapmak olduğunu sezmiştim. Ama yine de bu dairede daha birçok oda vardı. Son birkaç günü bir tek odadan oluşan ve banyosu, duşu ve uygun bir tuvaleti olmayan bir kulübede geçirmiştim. Bu akşam hiçbir şey beni pek fazla şaşırtamazdı.

Hiç iştahım olmasa da, Gianna gazlı fırına iki dondurulmuş pizza koyduktan sonra ayakları oynak mutfak masasında karşıma geçip oturdu. Masanın üzerinde bitkisi kurumuş bir kediotu saksısı duruyordu ve örtüye toprak saçılmıştı (Rufus!). Gianna kırıntıları çabucak süpürdü.

“Demek o Colin’di.” Kehribar gözleri merakla parladı. Colin’den söz edecek durumda değildim ama bu Gianna’yı pek ilgilendirmiyordu.

“Ellie, bu çok kabacaydı...” diye yarı ciddi yarı korkarak mırıldandı. “Seni öylece ortada bıraktı, ansızın ortadan yok oldu ve sen sanki bir daha yerinden kıpırdamamış gibi görünüyordun... transtaymış gibi... ama ben de yerimden kıpırdamadım. Hayatımda şimdiye dek hiç böyle korkmamıştım.”

“Bu daha hiçbir şey değil,” dedim yorgun bir sesle. “Tessa’yla karşılaşmalısın. François’nın filmi de pek komik sayılmazdı.”

“Hayır ama o yine de bir filmi. Beyazperde! Bu akşamki canlıydı. Bunu yaşadım, gerçek olarak. Yine de yüzünün neye benzediğini bilmiyorum. Nasıl görünüyor? Sadece kara gözlerini hatırlıyorum.”

“Pek iyi tarif edemem,” dedim tembelce. Sırt çantamı dizlerimin üzerine koydum. “Bekle, yanımda bir resmi var.”

Bu sabah buruşturup attığım çizimimi masanın altından alıp düzeltmiş ve çantama koymuştum. Gianna belirsiz de olsa bir izlenim edinebilirdi, benim içinse bir anda hayatî bir önem taşımaya başlamıştı. Colin’in sözleri hâlâ aklımda çalkalanıyordu: *Rüyalarında benimle karşılaş. Ve uyanırken benden kork. Neden ondan korkacaktım?* Ayrıca istediğim zaman onu rüyamda görebilecek miydim?

Sırt çantamda sadece Colin’in spor salonunun adresini ve pislik Lars’ın telefon numarasını yazdığı notu bulabildim. Kişisel bir tek satır yoktu, ne selam ne de başka bir şey. Colin gibi birinden kâğıda çizilmiş kalpler ya da basmakalıp aşk sözcükleri beklemiyordum. Eh, ben de artık on üçümde değildim. Pembe kalplerle hiç kimse beni parmağında döndürememişti. Ama gelecekte bunun pratik anlamda işe yaradığını söyleyemezdim. Peki çizimim neredeydi? Sırt çantamı kısa yoldan baş aşağı edip yere boşalttım ve içinden çıkanları ellerimle eşeledim.

“Ah hayır...” diye korkuyla fısıldadım ve hiçbir şey bulamayacağımı anlamış olsam da aramaya devam ettim. Hışırdayan bir kâğıt yoktu. Burada sadece giysilerim ve diğer birkaç parça eşyam vardı. Çizim yoktu.

“Ne oldu, Elisa?” diye sordu Gianna kuşkuyla. Kolumu tutmak isteyince onu yana ittim.

“Burada olmalı... buralarda bir yerde olmalı!” Sesim korkuyla titremeye başlamıştı ve uyuşturucusunu kaybetmiş bağımlı biri

gibi davrandığımın farkındaydım. Ama bu, hissettiğim dipsiz acımı azaltmıyordu. Sonunda hıçkırarak soğuk ve yağlı linolyumun üzerine yığıldım.

“Elisabeth... hey. Beni korkutuyorsun. Ne oldu, söylesene.”

“Onun resmini çizdim ama şimdi çizim yok olmuş... Ondan geriye kalan tek şey, bu çizimdi, şimdi hiçbir şey kalmadı! Savaşta ölebilir, ya sonra?”

Karşımda duran Gianna alçak sesle vınlayan buzdolabına yaslandı.

“Ne savaşı, Elisa? Ne savaşından söz ediyorsun?”

“François’ya karşı vereceğimiz savaştan.” Acının beni kendime getirmesi için ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içime batırdım. “Colin François’ya karşı saldırıya geçecek çünkü o Paul’ü her yerde izleyecek. François bir gezgin. Ondan yakamızı kurtaramayız. Ya ona saldıracak ya da Paul’ün hasta olup ölmesini ya da intihar etmesini bekleyeceğiz. Bu savaşta hepimiz hayatımızı kaybedebiliriz. Ama Colin’in öldürülmesi en yüksek olasılık.”

Dakikalarca suskunkuk hüküm sürdü. Rufus bile herhangi bir saçmalık yapmaya kalkışmadı. Koridorda bir heykel gibi oturuyordu ve öfkeyle bakan yeşil gözlerini üzerimize dikmişti. Gianna sadece ara sıra başını iki yana sallıyor, inleyerek ellerini yüzüne bastırıyor, sonra yine başını kaldırıp gazeteci bakışlarıyla beni deşmeye devam ediyordu.

Derin bir soluk aldım ve Trischen ile Sylt’te olup bitenleri olabildiğince dikkatli bir şekilde ona anlatmaya başladım. Bu hiç kolay olmadı çünkü Gianna’nın bilgisayarı ne zaman bipleyerek yeni e-posta geldiğini haber verse, bir şey söylemeksizin mutfaktan kaçıyor ve kimin ne yazdığını bakıp geri dönüyordu. Bu bıkıtıcı kesintilere karşın yine de bir gezginin ne olduğunu, neden Paul’le iletişim kurmaması gerektiğini ve gelecek günlerde evde kalmasının daha iyi olacağını ona açıklamayı başardım. Gözleri yaşlarla doldu

ama demir gibi bir disiplinle onları beraberinde son pizza ısırığını da yuttu.

“Henüz ölmek istemiyorum, Elisa. Geçen son sekiz yıl benim için kesinlikle berbattı. Gerçekten, istemiyorum. Hepsi bu kadar olamaz. Colin seni herhangi bir şekilde savaşa hazırladı mı? Neler olacağını biliyor musun?”

“En küçük bir fikrim bile yok. Bana karate öğretti. Eh, bunu denedi. Şimdi sarı kuşaktayım. Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Bir saniye, birkaç gündür oradaydın...” diye şüpheyle sözümü kesti Gianna.

“Evet. Pek eğlenceli geçtiğini de söylemiyorum. Her yanımda acıyor”

“O halde bir aşk kaçamağı değildi,” diye hafifçe sırttı.

“Eh yani,” diye kaçamak bir şeyler geveledim. Kızardığımı fark etmiştim. “O da vardı. Birazcık. Ama sana ayrıntılardan söz etmeyeceğim.”

Gianna yüzünü buruşturdu. “Yazık. O halde şimdi bir savaş makinesi mi oldun?”

“En fazla bir makinecik olabilirim. Gerçek savaş ancak beşinci derecedeki kuşakta başlıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hamburg’taki başka bir Sensei ile antrenmana devam etmem gerekiyor. Sözde, antrenman yaparak Colin’e itaat etmeyi ve ona güvenmeyi öğrenmeliymişim.”

“Ona itaat etmek mi?” Gianna’nın işaret parmağı ansızın havaya yükseldi. “Ah lütfen, Elisa, buna ihtiyacın yok. İtaatmış. Peh! Erkekler kendini ne sanıyor? Eminim yatakta da baskın olan odur...”

“Tamamen değil,” diye kısık sesle karşı çıktım ama yüzüne bakmadım. “Bağlı olan oydu. Ben değil.”

Gianna’nın işaret parmağı anında hızını kaybetti, sessiz bir şaşkınlıkla bana baktı.

“Yoksa çok tehlikeli olabilirdi,” diye salladım. “Ama şimdi önemli olan bu değil. Biraz önce dediğim gibi, hazırlık yapmalıyız. Eğer François Colin’den çok fazla yaşlıysa, zaten bunun bir anlamı yok.”

Colin’in bana açıkladığına göre on yaş büyük olmasında sorun yoktu. Yirmi yaş gerçek bir tehlike oluşturunuyordu. Elli yaşta ise artık hiçbir şansı yok demekti. Tessa’nın ne denli büyük bir güce sahip olduğu ancak o zaman kafama dank etmişti. Colin, bir süreliğine de olsa onun hücumlarını önleyebilmişti.

“François’nın evine girip kaç yaşında olduğunu bulmamız gerek. Bunun için yardımına ihtiyacım var.”

“Tamam,” dedi Gianna çabucak. Belki de François’ya karşı kötü bir şey yapabilme düşüncesi hoşuna gitmişti. “Bana göre hava hoş. Bu pislik gemide olduğu sürece varım. Yan çizmek istemiyorum.” Gianna haç çıkardı. “Ama sonra ben çekilirim. Ölmek istemiyorum.”

“Oyunbozanlık etme, Gianna. Evet, o ikisi karaya çıktıklarında evinde kalacak ve Paul’ü bir kez olsun aklına getirmeyeceksin. Anladın mı?”

Bunun nasıl olacağına dair bir fikrim de var; diye düşündüm sinsice bir keyifle. Bu fikir buraya gelirken aklıma gelmişti ve hiç de kötü sayılmazdı. Bir taşla iki kuş vurmayı sevmiştim.

“Ama sonra...” Soluk alabilmek için ara vermek zorunda kaldım. Gianna sinirli bir şekilde saçlarını kıvrıyordu. “Sonra Paul’ü mutlu etmemiz gerek. Mutlu olunca tam François’nın ağzına layık olur. Onu böylece kandıracağız ve Colin o zaman savaşı başlatabilecek. En azından ben böyle anladım. Paul’ü bir tek akşam mutlu etmemiz gerek hem de birkaç saat içinde.” *O zaman en azından birimiz öbür tarafa mutlu gider; diye düşündüm* kaderime teslim olurcasına.

Gianna’nın yüzü parlamaya başlamıştı. “Ama bu harika! Ah, insanları mutlu etmeyi severim. Bu oragnize edilebilir, gerekli olan

her şeyi araştırabilirim... Bana dairesinde geçireceğim iki saat ver, neden hoşlanıp neden hoşlanmayacağını hemen anlarım.”

“Gianna, bu o kadar basit değil. Paul saldırıdan sonra çok değişti.”

“Beni aptal mı sanıyorsun? Satır aralarında nelerden hoşlandığını okuyabilirim... ayrıca insanları mutlu etmek için büyük olaylara gerek yok. Küçük şeylerle de mutlu olunabilir. İyi bir yemek, güzel müzik, sohbet kıvamında konuşmalar. Bu yeterli. Daha fazlasına gerek yok. Havada bir de aşk kokusu varsa...” Gianna durdu.

“Doğru. Bu noktada oyuna sen giriyorsun.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır.” Gianna kafasını o kadar kararlı bir şekilde sallıyordu ki sanki ince boynu bir anda kopuverecekmiş gibiydi. “Hiç şansın yok. Ben satılık değilim.”

“Onunla yatağa gitmen gerektiğini söylemedim. Paul’ün şu anda bunu becerebilecek durumda olup olmadığını bile bilmiyorum. Hep birlikte olacağız. Tillmann, Paul, sen ve ben. Çünkü yanılmıyorsam, dostluk da mutlu olmanın bir parçasıdır. Kendini allayıp pullayacak ve birbirinize âşık olmaya çabalayacaksın. Ki bunu daha önce de yaptınız,” diye çabucak ekledim çünkü Gianna haykırarak üzerime saldırırmış gibi bakıyordu. “Bu sadece... şey... tamamlanmalı. Bir öpücük yeter de artar.”

Colin’in sözlerini hatırlayınca göğsüme bir sancı saplandı. Seks sadece tamamlanmaydı. Öldüğü takdirde bu sonsuza dek olacaktı. Bir kez elleri bağlı olarak. Benim için bir kez. Bu sadece bir tamamlanmaysa, herhalde bazı şeyleri tamamlamanın eşliğinde olan biriydim. Her şeyi değil ama birçoğunu. Oysa sadece onun yanında oturmak, onunla aynı odada bulunmak, ona bakabilmek beni bir anda son derece mutlu ederdi.

Gianna, “Elisa, insan böyle bir şeye zorlanamaz. Bu olmaz,” diyerek beni şimdiki zamana geri döndürdü. Sinir bozucu bir şekilde aklı başındaydı.

“Tamam,” dedim soğuk bir tavırla. “O zaman bırakalım, Paul ölsün.” Ayağa kalktım ve gitmeye hazırlanır gibi eşyalarımı toplamaya başladım.

“Hayır! Ellie, hayır, gitme, lütfen. Öyle demek istemedim. Sadece bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Böyle bir şeye hazırlanmak istemiyorum. Bu kendiliğinden olmalı. Ancak o zaman sevgi olur.”

“Bence sevgi, birinin hayatını kurtarmaktır,” dedim inatla. Ve kahretsin, iki hafta içinde Paul’e abayı yakma potansiyeli olan ikinci bir kız bulamazdım. Gianna bizimle olmalıydı. “Ondan hoşlanıyorsunuz, değil mi? Bunu gördüm! Birbirinizden hemen hoşlandınız. İlk bakışta aşk.” Âdeta coşmuştum.

Gianna bana acır gibi baktı. “Buna kendin de inanmıyorsun. Yoksa inanıyor musun? Eh, daha on sekiz yaşındasın... insanın bu yaşta henüz hayalleri ve umutları olur...”

“Ah, Gianna bu yetişkin saçmalıklarını bana anlatma. Tamam, berbat tiplerle çıktın, bunu anlıyorum. Ama bu senin için artık hayallerin ve umutların kalmadığı anlamına gelmez. Şimdi bir umudum olmasaydı, aklımı kaçırdım! Paul’ü kurtarmak için umut etmeliyiz. Ve rüyalar... rüyaların hayati önemi var!” Ayağımı yere vurunca döşeme tehlikeli biçimde gıcırdadı.

“Tamam. O halde ne Paul’ü düşüneceğim ne de onunla ilişki kuracağım. Doğru mu anladım?” Gözlerini kısarak bana baktı.

“Öyle. Aramak sormak yok. E-posta, mesaj, telefon, hiçbir şey.” Colin nasıl demişti? Aklına estiği gibi davranabilir. Görünüşe bakılırsa, çalışmadığı zamanlarda internet sanki varoluş nedenini oluştuyordu. Bilgisayar sürekli açıktı ve şimdiye kadar ne zaman yeni bir e-posta gelse, hepsine yanıt vermişti. Tuşlara basışı yayılım ateşi gibiydi. Ona mümkün olan en kısa zamanda uygun bir oyalanma

aracı bulmalıydım. Mümkünse içinde başka duygular uyandırmayacak ve Paul'le olan nazik bağı koparmayacak bir meşguliyet.

"Sonra da..." Gianna kolunu havaya savurunca tezgâhın üstünde duran bir tavayı da beraberinde sürükleyerek yere devirdi. Rufus korkarak kaçtı. "O zaman açıkça ağabeyine âşık olmam gerekiyor. Püff! Umarım bu arada Hintli gül satıcısı ve üç dileği yerine getiren cinleri de sipariş etmişsiniz, ha?" Gianna tavayı alıp başına vurdu. Boğuk, madenî bir ses çıktı. "Eh. Uyanmadığıma göre, bu bir rüya olmasa gerek."

"Hayır. Rüya değil. Yoksa Paul'ün, karabasanların ve benim bir..." Ona sorar gibi baktım.

"Kendimden pek emin değildim. Kafayı iyice çekmiştim..." İki eliyle yanaklarına vurdu. "Yine de inandım. Ama bazen seni bir daha asla görmemeyi, Paul'le ilgili hiçbir şey duymamayı umdum. Böyle yaşayıp gitmeyi isterken..." Durdu. "Senden bir mesaj geldi ve Colin'i gördüm. Sürekli Paul'ü düşünüyordum. Bunun gerçek olduğunu biliyordum. Elbette size yardım edeceğim. Başka türlü-sünü yapamam. Bende yardım etme hastalığı var. Yalnızca işlerin düşündüğün gibi yürüyeceğine dair sana söz veremem."

"Teşekkür ederim. Daha sonra ortadan yok olabilirsin. Savaşı izlemen gerekmiyor, Paul zaten François'nın saldırabilmesi için uykuda olacak."

Yavaş bir soluk verdim. Tanrım, bu ne zor bir kadındı. Onu Paul'le bir araya getirmeye çalışarak ona iyilik edip etmediğimden artık pek emin değildim ama başka çarem yoktu. Ayrıca Colin'in dediğine göre ben de zor biriydim. O halde Gianna'yla birbirimize çok iyi uyuyorduk. "O halde şimdi Tillmann'ı arayıp François'nun nerede oturduğunu ve evine nasıl girebileceğimizi sorayım."

Tillmann telefonu hemen açarak beni şaşırttı.

“Konuşabilir misin?” diye fısıldadım.

“Evet ama yüksek sesle konuşursan iyi olur. Yoksa ne dediğini anlamıyorum. Ben karaya çıktım. İki eşcinsel gemide kaldı. Rahat konuşabiliriz.”

Ona durumu olabildiğince kısa ve öz aktardım, dikkatle dinledi.

“François, Schanzen mahallesinde oturuyor. Sana adresi birazdan mesajla yollarım. Galeride bir yedek anahtar var, çalışma masasının en alt çekmecesinde, ataşların arkasındaki küçük bir kavanozda duruyor. Galerinin anahtarı da Paul’ün evinde. Koirdorda duran o iğrenç çanağın içine bak. Bu işi ne zaman yapacaksınız?”

“Yarın,” dedim kararlı bir sesle. “Yarın akşam. Öncesinde antrenmanım var. Herhangi bir sorun çıkarsa ya da sormam gereken bir şey olursa, lütfen telefonun açık olsun.”

“Tamam, sorun çıkmayacaktır. Yarın yine karaya çıkacağız.”

“Tillmann... François’ı ve tüm bu anlattıklarımı sakın düşünme, tamam mı? Onun kim olduğunu asla aklına getirme!”

“Tamam, merak etme.” Ses tonundan sırtıttığını seziyordum. “Yeterince oyalanacak malzemem var.”

“Kutlarım. O halde yarın görüşürüz. Eğer bizden bir haber alamazsan, işler yolunda demektir.”

“Aynen. Çao.” Tillmann telefonu kapattı.

Ben telefonla konuşurken Gianna mutfağın zeminine dümdüz uzanmıştı ve görünüşe bakılırsa bir daha ayağa kalkmak istemiyormuş gibiydi. Bilgisayardan gelen bip sesleri bile onu bu felç halinden kurtaramıyordu. Yüzünü elleriyle kapadığından, ağlıyor mu yoksa gülüyor mu belli değildi. Belki de bu kâbustan hemen uyanabilmeyi umuyordu. Herhalde sonuncusu olmalıydı.

Tavanın korkusunu atlatmış olan Rufus sürünerek Gianna'nın karnına çıktı ve mutlu bir mırıltı eşliğinde patileriyle göğüslerine masaj yapmaya başladı, ancak bu Gianna'yı bir anda uyuşukluktan kurtardı.

Doğrulup kediyi üzerinden attıktan sonra endişeli bir sesle, "David Gahan," dedi.

"Ne?" Şaşkınlıkla şakağımı kaşıdım.

"Saldırıya uğramış. Kesinlikle saldırıya uğramış olmalı!" diye bağırdı Gianna. "Ona bir baksana! Saldırıya uğradığına yemin ederim. Robbie Williams da öyle. Yüzlerinden okunuyor, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Karabasanların hangi ünlüleri ziyaret ettikleri hakkında şimdiye kadar düşünmemiştim. Ben yine eskisi gibi Jopi Heester'in⁴⁶ olağanüstü neşeli bir melez olduğu kanısındaydım.

"Michael Jackson. O da kötü bir vaka. Herhalde bir gezgin olmalı."

"Michael Jackson berbat bir çocukluk geçirdi. Mutsuz olmak için gezgin olmaya ihtiyacı yoktu."

Ama Gianna bir tür yaratıcı sarhoşluğuna kapılmıştı ve anlaşılan, bu durum biraz önce ona anlattığım şeyleri sindirmesine yardımcı oluyordu. Akşamın geri kalanını hangi ünlülerin saldırıya uğramış ya da melez olabilecekleri konusunda tahmin yaparak geçirdik. Bu arada epey kalabalık bir ünlü topluluğu oluştu ama Kurt Cobain üzerinde ikimiz de hemfikiridik, erken ölümüne kadar bir karabasana besin kaynağı olarak hizmet etmiş olmalıydı. Yine büyük olasılıkla Elvis Presley de öyle. Gianna'ya göre o da bir melez olabilirdi. Sonunda

46 2011 yılında 108 yaşında ölen Alman şarkıcı ve oyuncu. (ç.n.)

yorgunluk ve özlem öyle ağır bastı ki gözlerimi kapamaktan başka bir şey isteyemedim.

Gianna küçük, mavi kanepesinde bana eğreti bir yatak yaptı.

Işığı kapayıp kanepeye kıvrıldım. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemiştim.

OCEAN'S 2

Gianna arabasını korkunç bir şekilde park edip kontağı kapattıktan sonra sordu: "Biraz daha iyi misin?" Demek gelmiştik. Schanzen mahallesi. François'nın bölgesinin merkezi.

"Eh," diye homurdanarak kapüşonlu siyah montumun fermuarını çektim. Gianna'ya bakmaktan çekiniyordum. Bu sabah olanlardan sonra kendimi hâlâ kötü hissediyordum ve karate antrenmanı keyfimi düzeltmekten çok, kaçırmıştı.

Bana ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordum, beni gözlerim kapalı ama son derece uyanık bir halde Gianna'nın oturma odasında kıyameti koparmaya yönelten şey, bir rüya mıydı yoksa doğrudan hissettiğim duygular mıydı? Gördüğüm rüyayı çok iyi hatırlıyordum. Sahneler elimi uzattığımda yakalayabileceğim kadar yakındı.

Rüyamda Gianna Colin'e yaklaşmıştı. Ya da tersi mi olmuştu? Yine de ikisini pencereye dayanmış halde sarmaş dolaş bulmuştum, öpüşüp koklaşıyorlardı ve sanki aptal bir küçük çocukmuşum gibi bana bakıyorlardı. Evet, biraz alayla, biraz acıyarak. Ama içlerinde en küçük bir suçluluk duygusu yoktu.

Sonra Tillmann ve Paul de geldiler. Onlara göre de bu yeni aşk birlikteliğinde kötü bir şey yoktu. Bunun yerine ukala bir tavırla küçük kız rüyalarım dalmaya artık bir son vermemi öğütlediler.

Gianna'nın Colin'e göre olması anlaşılır bir durumdu ve aslında benimle yaşadıkları sadece bir oyundu, anlamlı bir şey değildi. Sadece ben, bunu gözümde fazla büyüttüm. Her zaman yaptığım gibi. Ama bunun suçlusu Colin değil, bendim.

Hıçkırarak ağladım, tepindim, bağırdım ama diğerleri artık beni duymuyordu. Kendimi ne kadar zorlasam ve haykırsam da, hiç kimse beni dikkate almıyordu. Colin'e vurmak ve tekmelemek istedim ama dizimi kaldırmayı ya da elimi savurmayı bile başaramadım. Sesim de çok cılızdı. Yine de dikkat çekmek için güçsüz parmaklarıma ne geçirdiysem kırdım, parçaladım.

"Neden onu bana geri vermedin? Balinaları sömürdün, hiçbir zaman olmadığın kadar toktun ama onu bana geri vermedin! Ona ihtiyacım var! Onu bana geri ver!"

Gianna beni bu durumda bulmuştu. Mutfak zemininde hayatından bezmiş yuka saksısının kırıkları, dolaptan çekip aldığım CD'ler, kitaplar arasında balık gibi kıvranıyordum. Başımдан aşağı soğuk su dökünce ancak kendime gelmiştim. İlk gördüğüm şeyse, kanepenin altına sinmiş halde travma geçiren Rufus'un cehennem ucubesiymişim gibi beni izleyen gözleriydi.

Davranışımдан o kadar utanmıştım ki Gianna'yla neredeyse konuşmamış, kahvaltı etmekten sakınarak Speicherstadt'a tramvayla gitmiştim. Lanet olası Volvo hâlâ limanda duruyordu ve bu arada ödediğim otopark ücretiyle herhalde bir tatile çıkabilirdim. Galerideki anahtarları aşırarak ve antrenmana gitmek için arabayı öğleden sonra gidip almıştım. Öfkem hâlâ geçmemişti. Gianna ve Colin arasında bir ilişki olmadığını biliyordum ama bu bilgi içimdeki ateşi söndürmeye yetmiyordu. İpin ucunu kaçırmama neden olan buydu. Bu duygular gerçektir. Rüya değildi.

"En azından sana neyi geri vermesi gerektiğini söyler misin? Herhalde bakireliğin değildir, yoksa öyle mi?" Gianna deşmeye de-

varı ederken kıkırdadı ama bu sivri imasını hiç komik bulmadığını anlayınca dudaklarını birbirine bastırdı.

“Anılarım. Bana vermediği şey, çocukluk anımdı,” diye soğuk bir tavırla yanıtladım.

“Ne tür bir anıydı?”

“Tanrım, Gianna, onu benden çaldı! Bir anın çalındığında, o anıyı artık hatırlayamazsın. İşin doğası böyle, değil mi?” diye parladım.

“Kulağa mantıklı geliyor,” diye beni doğruladı Gianna. “Scusa. Ama Rufus kendine geldi. Yuka ağacı zaten kurumuştu. Saksısına ihtiyacı kalmamıştı. Evimdeki çiçeklerin intihar ayini düzenlediklerinden yavaş yavaş şüphe etmeye başladım. Rufus sivri yapraklarından hoşlanmıyor. Her sivri yaprağı acımasızca kemiriyor...”

“Tamam, Gianna. Sana kızmadım.” Elimde olmadan gülümsedim ve karnımdaki öfkeli hayvan homurdanarak uykuya yattı.

“Tamam. Çünkü bana kızgın olan biriyle suç işleyemem. Yasaları çiğneyeceksek birbirimizle anlaşmalıyız. En azından antrenman biraz...”

Yüz ifademi görünce anında sustu. Hayır, hiç iyi değildi. Lars tipik bir testosteron topuydu. Bacakları açıktı, çıkık çeneli bir yüzü vardı. Sarıya boyalı maymun tüyüne benzer saçları basık alnının üzerinde dalgalanıyordu. Koltuk altlarına bolca sürdüğü deodorana karşın, hormon fazlalıklarının kokusunu on metre uzaktan alabiliyordum. Ama sesimi soluğumu gerçekten kesen şey, kadınları aşağılamasını tüm içtenliğiyle sergilemesiydi. Bunu öylesine açıkça ortaya koyuyordu ki sanki tek amacı yeni bin yılın maço yarışmasındaki büyük ödülü kazanmaktı.

Bana sadece, “Sturm,” demişti. Ses tonu emir vericiydi ve daha antrenmana başlar başlamaz, “kadınsı bahaneler”e tahammülü olmadığını yanlışa yer bırakmayacak biçimde anlamamı sağlamıştı. Dövüşürken o sırada kapıyı çalan Kızıl Ordu bile olsa umurunda

olmayacağını söylemişti. Bununla ne demek istediğini anlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım olmuş, dumura uğramış bir halde başımı sallamıştım. Ayrıca Blacky'yle cilveleşiyorum diye kesinlikle farklı bir davranış beklemem gerektiğini de eklemişti, dediğine göre ikinci derece kuşağı almamın tek nedeni buydu. Aslında benim için en berbatı, Lars'ın Colin'e "Blacky" demesiydi. Blacky! Ama antrenman boyunca çalışma arkadaşlarımdan ve karatecilerden söz ederken hiç kimseye gerçek adıyla hitap etmediğini fark etmiştim.

Karısı hakkında konuşurken bile ön adını kullanmıyordu. Bir metre uzunluğunda tırnakları olan, parlak sarı saçlı, solaryum yanıklı ve şişirme dudaklı bir teyzeydi. Antrenman boyunca çiklet çiğneyerek bir bankta oturmuş ve Lars'ın bana fazla yaklaşmaması için bekçi köpeği gibi dikkat kesilmişti. Ama asıl görevi Lars'a dönüşümlü olarak havlu ve enerji içeceği uzatmaktı çünkü adam sürekli terliyordu. Kadın onun için sadece "Schmitti"ydi. "Schmitti, havlu", "Schmitti, susadım!" Çünkü Lars'ın soyadı Schmitt'ti ve karısının bu tuhaf tınısı olan soyadını alacağından hiç şüphesi olmamıştı.

Ancak ısınırken bacaklarımı her yöne döndürmek ve beraberinde tatsız imalarda bulunmak Lars'ın özellikle hoşuna gitmişti. Evcil tavşan fantezilerinden ancak antrenman sırasında kurtulabilmiştim. Adım değiştirmeler, vuruşlar ve tekmeler söz konusu olduğunda, Lars sadece bana böğürüp durmuş, hatalı duruşlarımda dizimin içine tekme patlatmıştı. Bu kuşak derecesinin altındaki hiçbir şeye yer yoktu. Beni tek rahatlatan şey, kendisine de aynı şekilde acımasız davranması ve ders saatinin sonunda bana mükemmel bir kahverengi kuşak göstermiş olmasıydı. Bunu hiçbir zaman elde edemeyeceğimi bilmeliymişim. Lars'ta Colin'in zerafeti ve dinamiğinden eser yoktu ama hareketleri bıçak gibi keskindi ve kollarını savurduğunda keten giysisinin kumaşı havada kırbaç gibi şaklıyordu.

Hayır, karate dersim gerçekten hiçbir şeyi yoluna koymamıştı. Yine de ruh halim suç işlemek için iyiydi.

“Gidelim mi?” Sırt çantama el attım. İçine ne olur ne olmaz diye işimize yarayabilecek her tür eşyayı tıktırmıştım. El feneri, eldiven, üzümlü şeker, bir şişe su, birkaç tornavida, plastik torbalar, Paul’ün cila yaparken kullandığı koruma gözlükleri ve gaz maskelerinden iki tane. Anahtarımız vardı ama her şeye hazırlıklı olmak istiyordum.

“Hayır, dur.” Gianna elini dizime koyup sırtını döndü ve arka koltuktaki birkaç CD’ye erişebilmek için uzandı. “Cesaretimi toplamak için biraz şarkı söylemem gerek.”

“Lütfen, Judas Priest olmasın!” diye çabucak bağırdım. “Bu akşam onları çekemem.”

“Hayır. Daha iyisi var. Gossip’i biliyor musun? Beth Ditto’yu? Sahnede soyunmayı seven şu şişko kız? Hayır mı? Sen ne dinlersin?”

“Depeche Mode, Moby...”

Gianna eliyle reddedercesine bir hareket yaptı. “Bu durum için hiç de uygun değil.. Kadın gücüne ihtiyacımız var.” CD’lerden birini ceketinin koluna silip temizledi, CD gözüne koyup düğmeye bastı. Müzik başladığı an yerimden sıçradım. Gianna böyle devam ederse kırk yaşına geldiği zaman sağır olacağı kesindi ama hemen birlikte söylemeye başlamıştı ve ben bir kez daha ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık olduğu halde yanı başında oturmuş, ona bakıyordum.

Saçlarını sallıyor, direksiyonda tempo tutuyor, kalçalarını kıvrıyor ve sanki şarkı söylemezse büsbütün kafayı sıyıracmış gibi görünüyordu. Onu gören, hayatında bundan başka hiçbir şey yapmamış olduğunu düşünebilirdi. Ağzım açık halde onu böyle bir süre izledikten sonra dizlerim felç durumundan kurtuldu ve sonunda oturduğum yerde sallanmaya başladım. Müzik bittiğinde ben de Gianna gibi manyakça kıkırdıyordum. Saçlarını terlemiş yüzünden geriye doğru itti.

“İşte böyle. Bu müzik bizi birkaç saat idare eder ve gerektiğinde bize cesaret verir.”

Arabadan indik ve biraz önce çaldığımız müzik iki sokak öteden duyulacak kadar yüksek olduğu halde kapıları sessizce kapattık.

“Burası mı?” Kuşkuyla çevreme bakındım. Burası François’ya yakışacak bir semte benzemiyordu.

“Herhalde değil.” Gianna ona fazlasıyla büyük gelen koyu renk parkasının önünü ilikledi. O da benim gibi tepeden tırnağa siyah-gri giyinmişti, üstelik giysiler bizim değildi. Şüphe çekecek koku salmamak için Paul’ün kirliye attığı iş giysilerini giymiştik. Çünkü onun kokusu François’nın dikkatini çekmeyecekti. Gianna’nın da benim gibi iç çamaşırı ve her tür kozmetikten vazgeçip geçmediğini merak ediyordum ama o hâlâ arabaya takmış turumdaydı.

“Kural 1: Kaçacağın arabayı asla olay yerinin önüne park etmeyeceksin. Kural 2: Dikkat çekmeyeceksin. Yolda birbirimizle konuşarak ama hedefe kilitlenmiş bir şekilde yürüyeceğiz, sanki evimiz buradaymış gibi, anladın mı? Çevremize bakınmayacağız ve arkamızdan biri geliyor mu diye durup kulak kabartmayacağız.”

Öyle de yaptık. Ama iki blok sonra gireceğimiz binaya ulaşır asansörle en üst kata çıktığımızda su koyverip sinir krizine giren Gianna oldu.

“Bunu yapamam. Olmaz. Bunu yapamam. Biri bizi yakalarsa kariyerimin üstüne bir bardak su içebilirim!”

“Ne kariyeri?” diye âdeta tısladım. “Boktan şeyler yazacağım diye kendine ayıracak bir dakika zamanın yok. Üstelik pek para kazandığında söylenemez.”

“Parmağımı bile kıpırdatmadan öğlenlere kadar kıcımlı devirip uyuyamadığım ve altın tabaklarda somon karpacıyosu yiyemediğim için üzgünüm,” dedi Gianna zehir gibi bir sesle. “Para sizin için sorun değil tabii. Hayatında hiç çalışmadığına bahse girerim. Doktor kızı sende!”

“Ah, bir de para sorunun mu olsaydı? Çok tuhaf, ben de babamın kaybolması, sevgilimin iblis olması, ağabeyimin ölümüne seyirci kalmam yeter sanıyordum. Ayrıca Paul’ün tabak takımı bence de iğrenç.”

“Evet, ama...” Gianna ciddi bir yüz ifadesi takınıp sol elini vurgulu bir hareketle beline koydu. “Biliyorsun, bu seriden artık yapılmıyor.”

Demek ki Paul aynı şeyi ona da söylemişti. François belasından kurtulduğu takdirde bu tabak çanak manyaklığı yüzünden yaptıklarından dolayı utanç krizine gireceği kesindi. İyi de olurdu doğrusu.

“Sadece bu yüzden bunu yapmalıyız. Onu bu tabaklardan kurtarmalıyız.” Eldivenlerimi giydim, ona da bir çift uzattım. Hiçbir şekilde parmak izi bırakmamalıydık.

Sonra anahtarı kilide sokup çevirdim. Kapı hafif bir klik sesiyle açıldı. İçeri girdik. Yeni restore edilmiş merdivenlerde ölüm sessizliği hüküm sürdüğü ve François’nın apartman dairesi en üst kattaki tek daire olduğu halde, dikkat çekmekten çok panik içindeydik. Lambanın düğmesine bastım. Önümüzde yüksek pencere, geniş bir çatı katı dairesi uzanıyordu. Özel tasarım mobilyalar, beyaz deri kanepeler, siyah tüylü bir halı, ağır bir cam masa, tüm araç gereçleriyle açık bir mutfak, özenle birbirini ardına dizilmiş sanat resimleri, dev bir düz ekran stereo televizyon, yapay palmyeler, şimdiye dek sadece televizyonda gördüğüm, yumurta biçimli yüksek iskemleleriyle bir bar

“Böyle şeylerin sadece kataloglarda olduğunu sanırdım,” diye mırıldandı Gianna. “İkea’nın örnek oturma odalarında dolaştığımda bile komplekse giriyorum. Ama bu...”

“Sakin görünüşe aldanma,” diyerek onu girmiş olduğu huşu dolu transtan çekip çıkardım. “Burada bir karabasan yaşıyor. Genellikle,” diye sakinleştirircesine ekledim. Çünkü Gianna’nın burnunun ucunun rengi değişmişti.

“Keanu Reeves ve Al Pacino’nun oynadığı *Şeytanın Avukatı* filmini izledin mi? Buranın çatısında da kesin duvara dek yüzme havuzu vardır. Aşağı baktığımızda caddelerde bir tek araba, yürüyen tek bir canlı göremeyeceğiz.” Gianna ürperdi.

“Şeytan şu anda evde değil. Hadi aramaya başla. Eski anı eşyaları ya da belgeler bulmamız gerek. Çoğu karabasanda işe yaramaz eşya saklama hastalığı var. Colin bile bunu yapıyor.”

Ama arama eylemimiz tam bir fiyaskoydu. Dairenin içinde bulduğumuz en eski şey son kullanım tarihi 2008 olan bir paket prezervatifti. Demek François’nın kendini gizleme becerisi bu kadar ileriye gitmişti –tamamen mantıksız olsa da, prezervatif kullanıyordu. Oysa ne Aids bulaştırabilir ne de birini hamile bırakabilirdi ki şu anki durumda hamile bırakmak zaten kesinlikle konu dışıydı. Gianna prezervatifi tiksinererek François’nın XL su yatağının yanında duran küçük komodinin üzerine bıraktı.

“Belki de henüz iki yıl önce değişim geçirdi, bu olamaz mı?” diye tahminde bulundu.

Kararlı bir tavırla başımı iki yana salladım. “Asla. Böyle olsaydı yaşamını bir gezgin olarak sürdürmek için yeterli güce sahip olamazdı. Karabasan olarak avlanabilmesi için en az birkaç on yıllık geçmişi olması gerek. Hem de insanlar arasında.”

François’nun dairesi baştan sona bir sergi salonu gibi görünüyordu, burada yaşanan bir hayat yoktu. Ardında hiçbir iz bırakmamıştı. Buradan daha ileriye gidemezdik. Cebimden cep telefonunu çıkararak Tillmann’ın numarasını çevirdim.

“Ellie? Sen misin? Bir saniye bekle.” Mırıltılar duydum, ardından belirgin bir öpücük sesi. Ayak sesleri. “Evet, şimdi yalnızım. Her şey yolunda mı?”

“Hayır, değil. Burada hiçbir şey yok. Sıfır. En küçük bir ipucu bile. Sanki mobilya mağazasının içine düşmüş gibiyiz. Şimdi ne yapacağız?”

“Bekle...” Tillmann ses tonunu alçalttı. “Galerinin altında, eskiden hava saldırısı için kullanılmış küçük bir barınak var. François portatif panoları ve değerli resimleri orada saklıyor. Paul bir keresinde oraya bir şeyler koymak istedi ama soluğu kesildiği için yarı yolda geri dönmek zorunda kaldı. Astım krizi gibi bir şey geçirdi. François neredeyse deliriyordu, sigorta sözleşmesi gereği oraya girme izninin sadece kendisine ait olduğunu ona haykırdı, dediğine göre bunu resimlere herhangi bir zarar gelmemesi için yapmış... falan filan...”

“Ah, şimdi çok rahatladım doğrusu. Peki biz nasıl içeri gireceğiz?”

“Bilmiyorum. Ama galerinin anahtarı sende var. Oradan bodrum kata inin. Bu oda oralarda bir yerde olmalı. Ev fazla büyük değil. Herhalde tek kapısı olmalı.”

Tillmann haklıydı, galeri gerçekten de şaşırtıcı biçimde küçüktü ve her şey ortadaydı. Yine Schanzen mahallesindeki daracık, karanlık bir evdi ama içi gıcır gıcır döşenmişti. Sadece kahve makinesi bile bir servet değerinde olmalıydı.

“Tamam. Ortalığa bir bakalım,” diyerek Tillmann’la yaptığım konuşmayı bitirdim.

On beş dakika sonra galerinin altındaki bodrum kapısı önünde dikiliyorduk. Zaten ortada başka kapı da görünmüyordu. Ama ikimizde de onu açmak için istek yoktu. Örümcek korkumu Berta -ruhu şad olsun- sayesinde alt etmiş olsam da bodrumlardan hâlâ veba kadar nefret ediyordum. Isı aşağı inen her basamakla birlikte düşmüş, küf kokusu nahoş biçimde artmıştı. Ama kokan sadece küf değildi. Havada başka bir koku daha vardı, buraya uymayan bir şey. Hayvansı. Amonyak ve...

El fenerinin düğmesine basarken Gianna'ya, "Kokuyu sen de alıyor musun?" diye sordum. Işık huzmesini yerde dolaştırdım. Örümcek ağları, toz, fare pislikleri.

"Bilmem," diye fısıldadı Gianna. "Nedense gözlerim kaşınmaya başladı."

Ağır demir kapıyı tümsekli zeminde sıkışana dek geriye ittim. Önümüzde karanlık, kubbeli bir geçit uzanıyordu. Elektrik düğmesi yoktu. Koku gittikçe şiddetlenmişti. Ayrıca sinir bozucu bir kazıma sesi duyuyordum. Sonra yine her yer sessizleşti.

Ön tarafı aydınlattım. Geçidin sonunda bir kapı daha vardı, sürgülenmiş ve bir asma kilitle sağlamlaştırılmıştı. Gianna korkuyla kolumu çekiştirdi.

"Elisa... tuhaf oluyorum. Oradan içeri girmek istemiyorum."

Evet, Colin hayatıma girdiğinden beri ben de kendimi tuhaf hissediyordum. Ama şimdi bununla uğraşacak zamanım yoktu. Ön tarafa doğru cesur bir adım attım.

"Bu da ne?" diye sordu Gianna. El fenerini ıslak duvarlara doğru tuttuğum sırada yere eğilip bir şey aldı ve merakla evirip çevirdi. Elinde tuttuğu şey bana tanıdık gelmişti. Yer bu şeylerle doluydu, en az elli tane. Bunları daha önce bir yerde görmüştüm. Arka tarafında kırmızı kurukafa işareti olan küçük, dört köşe paketler...

"Sakin, Gianna! At onu elinden!" Kolumu savurup elindeki paketi bir vuruşta yere düşürdüm. "İçinde talyum sülfat var. Bu fare zehri!"

"Ben fare değilim ama." Gianna sinirli bir şekilde hıçkırdı.

"Evet ama bu şey çok eski! İnsana zararlı olduğu için bugün artık hiç kimse bunu kullanmıyor. Uzun zaman önce yasaklandı. Al şunu!" Sırt çantamı karıştırıp aradığımı buldım ve koruma gözlükleriyle gaz maskesini Gianna'nın başının üstünden geçirdim. İkisini de Paul'ün atölyesinden almıştım. Doktor Sand ne demişti?

iyi bir içgüdü vardı. Ama buradaki durum âdeta kehanet gibiydi, ayrıca kimya öğretmenimin ölümcül maddelere olan tutkusuna da değinmeden geçemezdim doğrusu. Kendim de çabucak gözlük ve maskeyi taktım. Gianna korkuyla bana baktı.

“Şimdi zehirlendim mi?”

“Bilmiyorum. Sanmam. Ama gözlerin yanmaya başlar ve kendini kötü hissedersen...”

“Daha kötü mü?” diye ciyakladı Gianna. “Şimdiden yere kusa-bilirim!”

“Lütfen bunu dışarı çıktığımızda yap. Ardımızda iz bırakmama-lıyız. Gel.” Elinden yakalayıp onu geçidin içine doğru çektişirdim.

“Sürgülü. Asma kilit takılmış. Boşuna.” Gianna geri dönmek istedi ama ayağına çelme takınca öne doğru devrildi ve fare zehiri kutularının üzerine düşmemek için bana sarıldı.

“Burada kal. Anladın mı? Sürgüyü söker, sonra tekrar yerine takarım. Nasıl olsa zamanımız var.” Diz çöküp uygun bir tornavida aradım ama yanıma aldıklarımın hepsi fazla büyüktü.

“Bekle, başka türlü yapabiliriz.” Gianna parmağından arkası ayar-lanabilen geniş bir yüzük çıkardı, halka tarafını eğerek sivir ucuyla vidaları çıkarmaya başladı. Çok geçmeden sürgü asma kilitte birlikte yere düştü. Aynı anda kapının altından acı dolu bir inleme duyuldu.

Bunu Gianna da duymuştu. Konuşmaya cesaretimiz yoktu. Bir an arkamızı dönüp oradan kaçmak istedik. İkimiz de aynı anda döndük ama sonra kendimizi toparlayıp sessizce bakiştık. Başka zaman olsa, Gianna’nın bu durumuna bir kahkaha patlatabilirdim. Gaz maskesi burun deliklerini yukarı itmişti ve bantı saçlarını tepesinde parlak bir kuleye dönüştürdüğü için Rudolf Mooshammer’a⁴⁷ benziyordu

(Gianna'ya göre o da saldırıya uğramıştı). Ama herhalde ben de ondan daha iyi görünmüyordum.

Kolumu uzatıp işaret parmağımla kapıya dikkatle dokundum. Yerinden kıpırdamadı. Ansızın öfkeye kapılarak –karnımdaki hayvan yine uyanmıştı– çürümüş ahşaba bir tekme patlattım. Kapı ardına dayandı.

İğrenç koku üzerimize öyle acımasızca çullanmıştı ki ikimiz de öğürtü ve öksürükler arasında iki büklüm olduk. Gaz maskeleri bile kokuya karşı koyamıyordu. Bu nedenle sürü halinde ayaklarımızın üzerinde kaynayaşan ve geçitten dışarı kaçmaya çalışan sıçanları ilk anda fark edemedik –ama görür görmez çığlıklar atarak korkuyla çevremize bakındık. Sıçanlardan biri Gianna'nın pantolonuna tırmanmaya başlamıştı bile. Onu kuyruğundan yakalayıp fırlattım. Ama benim üzerime de tırmanmaya başlamışlardı, sırtıma, ayak-kabılarıma çıkıyorlardı ve yanılmıyorsam biri kapüşonumun içinde kendine rahat bir yuva oluşturmakla meşguldü.

Gianna ve ben hayvanlardan kurtulmak için çılgınlar gibi birbirimize vurmaya, tepinmeye başladık. Çığlıklarımız bile onların ciyaklamalarını ve hıştırtılarını bastıramıyordu. Ama neredeyse hiç karşı koymuyorlardı. Birkaç saniye sonra onlardan kurtulmayı başarmıştık. Çıldırmanın eşiğine gelmiş olan Gianna parkasına son kez vurdu ve saçlarını silkeledi. Mide bulantımı bastırmak için kolumu şiddetle çimdikledim. Dikkatle ağzımdan soluk alıp verdim. Gianna'nın korkmaması için bir şeyler söylemeliydim. Hâlâ kendi korkusunun içine hapsolmuş durumdaydı ve bir adım ileri gidecek hali kalmamıştı.

“Bunlar sadece sıçan,” dedim vaaz verircesine kendimi zorlayarak. “Genellikle ısırmazlar. Ayrıca saldırgan değildirler. Sadece temiz hava almak istediler, hepsi bu. Biraz yollarını kapadık.”

“Tabii, tabii,” diye hararetle beni onayladı. “Anlıyorum, elbette.” Sıçanlar da bunu olasılıkla böyle görmese de herhangi bir canlının burada isteyerek kalması akıl alır bir durum değildi. Kubbeli mahzende dik durmak ya da hareket etmek için neredeyse hiç yer yoktu. Çöpler zaten alçak olan tavana dek istiflenmişti – dağ gibi yığılmış kâğıtlar, plastik kutular, yemek artıkları, küflenmiş pizza parçaları, içindeki sıvıların yeşile dönüştüğü yarısı dolu şişeler, kirli giysiler, aralarda kırılmaya yüz tutmuş raflar ve dolaplar, tıka basa dolu işe yaramaz eşyalar. Hepisinin üzeri sıçan pisliği ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Gianna esaslı bir şekilde geçirdi. Benim de midem bulanıyordu ama midemden yükselen acı safrayı yok saymaya çabalayarak çevreme bakındım. Yine bir inleme duyuldu. Bu sesi bir yerlerden tanıyordum, ama... kaynağı soluğumuzu kesen dışkı ve amonyak kokusuna uyuyordu.

“Ah hayır...” diye fısıldayarak feneri arka tarafta, odanın tek penceresinin altında bulunan karanlık bir nişe doğru tuttum. Gerçekten... Orada süprüntülerin, kendi dışkı ve çişinin arasında büzülmüş duruyordu, açık renk tüyleri keçeleşmiş, kemikleri görünecek kadar zayıflamıştı. Bu Rossini’ydi. Yeniden inleyip savruk hareketlerle ipinden kurtulmaya çalıştığı sırada kaburgaları sivri bir şekilde çıkıntı yaptı. İpin bazı yerlerini kemirmişti ama köpeğin sanki çoktan teslim olmuş bir hali vardı. Sanki bu eziyet hayatının kaçınılmaz bir parçasıydı. Herhalde öyleydi de. Buraya ilk kez kapatılmıyordu. Bu durum sıçanlara olan ilgisizliğini de açıklıyordu. Ona eşlik ediyorlardı.

“Ah, zavallı, zavallı köpek.” Ona yaklaştım ve sağ elimdeki eldiveni çıkarıp parmaklarımı ona uzattım. Elimi yalarken pisliğe bulanmış kuyruğunu sallamaya başladı. Beyaz dişlerinin arasından yoğun ve sarı renkli bir salya aktı. Hayvan susuzluktan ölmek üzereydi.

“Elisa... şuraya bak.”

“Birazdan geri döneceğim, canım,” diye fısıldayarak arkamı döndüm. Gianna ortalıkta görünmüyordu. “Neredesin?” Koluma yapışmış olan son sıçanı da silkeledim.

“Burada! Burada, burada, burada...” Sesini izleyerek iki çöp yığının arasındaki dar geçitte ilerledim ve kendimi ne işe yaradığını bilmediğim çeşitli aletlerin yığılı olduğu basık bir oyukta buldum. Gianna ruloların durduğu bir masanın üzerindeki sekiz köşeli bir kafesi işaret etti. İçine baktım. “Yo hayır,” diyebildim. Kafesin zemini gazete kâğıdıyla kaplıydı ve kâğıdın üzerinde tuhaf biçimde sararmış, ince kemikler duruyordu. Bir hayvanın kemikleriydi. Bunun bir kuş olabileceğini düşündüm, herhalde bir güvecin olmalıydı. O da burada ölmüştü.

Gianna kemik artıklarını çabucak kenara itti. “Onu kastetmiyorum, Ellie. Gazetenin manşetine baksana!”

Sararmış ve nemli gazeteyi tiksinererek kafesin altından çektim ve modası geçmiş harflerden oluşan manşeti okudum: “Les Tornellis ayrılıyor.”

Habere çabucak göz gezdirdim. Gianna’nın bana neyi göstermek istediğini anlamak için yazıyı sonuna kadar okumam gerekmiyordu. Daha ilk cümleden her şey anlaşılıyordu: “Hamburglu sihirbaz Richard Latt sahne partnerinin ani ölümü nedeniyle sihirbazlık dünyasına sırtını döndü. Bundan sonra şansını Güney Pasifik’teki uzak diyarlarda arayacak.”

“Tariha bak, Elisa. Ağustos 1902. Bu haber 1902 ağustosundan kalma. Richard Latt’ın kim olduğunu da açıklamama gerek yok herhalde.”

Hayır, Gianna’nın bunu yapması gerekmiyordu. François fotoğrafı açıkça belli oluyordu. Bulanık gözler, gözaltı torbaları, açıklıkla çarpılmış ağzı. Tıpkı emip yutmak için yaratılmış gibi.

“Bunu hep biliyordum,” dedi Gianna telaşlı bir coşkuyla. “Sihribazlar hayatım boyunca bana pek tekin gelmemiştii zaten. Hangi genç kendine bir sihirli kutu hediye edilsin ister? Sadece tek başına yaşayanlar ve çatlaklar. Şu mendille yapılan eşya yok etme numaralarını hiç anlamam. Ya sen?”

Ben daldığım düşüncelerle birlikte bir köşeye doğru ilerlemeye devam ettim. Bir evrak çantası bulmuştum. Pas içindeydi ama yaşadığımız yüzyıla ait olduğu belliydi. Sabırsızlıkla kilitlerini kurcaladım, sonunda açmayı başardım.

“Bakalım burada neler var?” Gianna çantadan bir kâğıt çekip usta bir hareketle katlarını açtı. Emlak ilanları...”

“Emlak mı? Ver şunu bana!” Kâğıdı elinden çekip aldım. Blankenese’deki villalarla ve yine Speicherstadt’daki iş yerleriyle ilgiliydi. Emlak komisyoncusu: F. Later Emlak Bürosu, Hamburg.

“Demek ki Paul’e daireyi kakalayan oymuş... Ama babamın onu tanınması gerekirdi! Bunun hiçbir mantığı yok. Babam Colin’i hemen fark etmişti, François’ı haydi haydi fark etmesi gerekirdi.”

“Hayır. Hiç de gerekmezdi.” Gianna dalgın bir tavırla başını iki yana salladı. “Şuraya bak. Paul sözleşmeyi kendisi imzalamış. Hem neden olmasın? Çoktan reşit olmuştu.” Elinde tuttuğu kâğıdı bana uzattı. Bu bir satış sözleşmesinin kopyasıydı. Haklıydı. Paul’ün imzasını tanımıştım.

“Baban büyük olasılıkla François’nın yüzünü hiç görmedi. Ama François daha o zamandan Paul’ün hayatına girmişti. Sanki Paul’e saldırmanın planını yapmış, değil mi?” dedi Gianna.

Ah evet, böyle yapmıştı. Ama Paul kendine daire ararken tesadüfen François’ya rastlamış, o da onun ideal bir kurban olabileceğini hemen sezmiş olabilirdi, bu da akla yakındı. Paul’de özellikle bu daireye sahip olma isteği uyandırmak François için hiç de zor

olmasa gerekti, özellikle de bu dairenin, başkasının değil. Çünkü ona kurbanını en iyi şekilde sunuyordu.

Babam onunla karşılaşsaydı neler olurdu, bunu düşünmek bile istemiyordum. Ama uzaktan kuzu kuzu paraları ödemiş ve daireyi ancak Paul'e ait olduktan sonra görebilmişti. Dört yüz bin avro. İlan konut değil, galeri olarak verilmişti. İyi düzenleme. Uyanık François.

"Baban bu kadar parayı nereden buldu, Ellie? Tamam, o bir psikiyatr ama psikiyatrlar o kadar da zengin değiller... Bu neredeyse yarım milyon!"

"Doğrusu, bu konuda hiç düşünmedim," diye açıkça itiraf ettim. "Şimdi bunun bir önemi yok, değil mi?"

Ama Gianna itirazında haklıydı. Kasadaki para, Köln'ün merkezinde bir ev, ıssız diyarlara yaptığımız hiç de ucuz olmayan tatiller... Bu, "normal" bir psikiyatr için biraz fazlaydı, kaldı ki babamın kendine ait bir muayenehanesi bile yoktu.

Zonklayan parmaklarımla kâğıtları çantanın içine geri koydum ve onu ilk bulduğum yerdeki küflü gazetelerin üzerine yerleştirdim.

"Burada bir geçit daha var, Ellie," diye seslendi Gianna huzursuz bir ses tonuyla. Ama bu dar çıkıntıya geçit bile denemezdi. Fare pislikleri bulaşmış pis kokulu giysi yığınları, çapraz konmuş içi kesin kanatlı böcekler ve hamamböcekleri kaynayan kulis bölmelerinin arasında ilerleyebilmek için, soluk soluğa emeklemek zorunda kaldık ve nihayet son pislik çukuruna ulaştık -François'nın karabasan olarak yaradılışının çıkış noktasına.

Burada da sahne dekorları istiflenmişti. Bir sihirbazın eşyalarından çok, seyyar bir sirki andırıyorlardı. Paul olsa bunca tuhaf eşya karşısında sevinçten çıldırırdı. Bana öyle geliyordu ki François, sergilediği tuhafılıkların giriş parasıyla geçinmişti. Beş bacaklı kurbağalar, sağ gözünde kocaman bir çıbanı olan doldurulmuş bir tilki, bir yığın

büzülmüş kafalar ve üzerine reçine dökülmüş bir mumya. Ama en korkuncu, şişman bir şişedeki alkolde yüzen iki kafalı embriyoydu.

Gianna mutasyona uğramış bir kurbağanın altında duran yırtık pırtık bir dosyayı çekiştirip çıkardı ve sayfalarını dikkatle çevirmeye başladı. İçinde bir mahkeme kararıyla ilgili evrak vardı. Hunharca işlenmiş bir cinayet yüzünden verilmiş ömür boyu hapis cezası. Kurban uyurken boğazlanmıştı. Katil, 19 yaşındaki Franz Münster'di. Bir insandı, karabasan değildi, en azından portre çizimlerinde böyle görünüyordu. Ama gözlerindeki açlık açıkça belli oluyordu. Çizim değişimden hemen sonra resmedilmiş olmalıydı ve anlaşılan Franz ilk rüya hırsızlığında biraz aşırıya kaçmıştı. Colin haklıydı. Kurbanına bu kadar açlıkla saldırdığına bakılırsa, önceden de iyi biri değildi. Belki de değişimi seve seve kabul etmişti.

"25 Şubat 1822". Okuduğum mahkeme kararının tarihi buydu. "Tamam, bunu aklımda tutabilirim. 1822'de on sekiz yaşındaymış. Hadi gidelim buradan." François'nın görsel anlamda neden on sekiz yaşında görünmeyip yaşlı gösterdiği hatta yaşını bile belli etmediğini anlayamıyordum. Belki de bu durumunun bir gezgin olarak avlanma ve yeme davranışlarıyla ilgisi vardı. Ne olursa olsun, bu tarih ucu ucuna denk geliyordu. Kahretsin, ucu ucuna. Dosyayı saklı olduğu yerine geri koydum.

"Peki ya köpek?" Gianna kuşkuyla gözlerini kırptırdı. Acımayla korku arasında gidip geliyormuş gibiydi.

"Onu da yanımıza alacağız." Çöp yığınlarının üzerinden atlayarak doğruca inlemekte olan Rossini'nin yanına gittim.

"Arkamızda iz bırakmayacağımızı söylemedin mi?" Gianna omzuma tıkladı. "Elisa, lütfen..."

"Zaten bunu yapmayacağım," diye homurdandım ve Rossini'nin daha önce kemirerek yumuşattığı yerden tutarak ipi koparttım.

Hayvan minnettar bir ulumayla bacaklarıma dolandı ve incecik başını dizlerimin arasına gömmeye çabaladı.

“Birazdan dışarı çıkacağız, köpek,” diye mırıldanarak onu yatıştırdım ama yanımdan bir milim ayrılmadı. Hafif bir yumruk darbesiyle eski, küçük kafesli pencereyi iterek açtım. Rossini çöp dağları sayesinde eski gazetelerin ve paketlerin üzerine sıçrayıp çaresizlik içinde küçük pencereyi pekâlâ itmiş olabilirdi, bu oldukça mantıklıydı. Ya da (her ne kadar galerinin arkasındaki avluya hiç kimsenin yolu pek düşmese de) yoldan geçen biri delikten çıkmasına yardım etmiş olabilirdi.

Sırt çantamdan plastik torbaları çıkarıp bir tanesini Gianna’ya uzattım. “Sıçanları toplayalım,” diye emrettim. Pek fazla değillerdi ama François’ı can sıkıcı bir ize yönlendirebilirlerdi. Bir ya da iki tanesi makuldu. Ama zehirden telef olmuş bir düzine sıçan ölüsü birinin kapıyı açtığına dair bir işaretti. İlk ölmüş olan sıçanı torbaya attığım sırada Gianna titreyen sesiyle bana seslendi.

“Şimdi ne oldu? Buradan bir an önce gitmek istiyorum!” Hırçın bir tavırla ondan tarafa döndüm. Tavanı işaret ediyordu. Bakışlarını izleyince sıçan ölülerini unuttum. Çöplerin yığılı olduğu nemli tuğlalara camdan bir muhafaza tutturulmuştu. Şaşılabileceği derecede temizdi, küf ve örümcek ağlarından arınmıştı. Cam vitrinin içinde bir kurukafa duruyordu.

“Bu nedir, biliyor musun?” diye fısıldadı Gianna şaşkınlık içinde. “Störtebeker!⁴⁸ Bu, ocak ayında Hamburg Tarih Müzesi’nden çalışan Störteneker’in başı! Gerizekâlılar vitrini kilitlememişlerdi. Onu çalan François’yımsı. 15. yüzyıldan kalma bir kafatası. Bununla ne yapacak ki?”

"Dedim ya; sadece açgözlülük. Onu yüksek fiyata okutacağı kesin. Ama bunu polise bildirmemiz biraz zor olur, değil mi?" Gianna'nın da bunu anlaması gerekti.

O sürgüyü tekrar yerine vidalarken, ben de geçitteki ölü sıçanları ve hâlâ can çekişenleri ortadan yok ettim. İçi leş dolu üç torbayla güç bela dışarıya çıktık ve maskelerimizi çıkararak temiz havayı içimize çektik. Sıçanları en küçük bir pişmanlık duymaksızın önüme çıkan ilk çöp bidonuna attım. Hızlı adımlarla Gianna'nın arabasına doğru yürüdük. Rossini hızlı hızlı soluyarak bizi izledi.

Tazı kurtarma operasyonumun tüm işi gereksiz yere zorlaştırmış olduğunun farkındaydım. Ama onu François'nın çöplüğünde bırakamazdım. Tanrı biliyor ya, bir köpek dostu değildim, François'nın şüpheleneceği tehlikesini göze alsam da bu köpek bunu hak etmemişti. Ama bu konuda düşünmek için çok geçti. François'nın köpeğinin kaybolduğunu, kapıldığı açlık krizi sırasında fark etmeyeceğine ya da yerine çabucak değerli bir hayvan alacağına güvenmeliydim.

Kaldırımdaki oluğa biraz su döküp Rossini'ye içirttim. Gianna solgun bir yüzle duvara yaslanmıştı ve dudak besleyici kremini sürmekle meşguldü. Gözleri hiçliğe bakıyordu. Hayaletten farkı yoktu.

Bu anlık sessizliği çevremi iyice kolaçan ederek değerlendirdim. Görünüşe bakılırsa, galerinin çevresindeki evlerde şu sıralar kimse oturmuyordu ama inşaat parmaklıklarıyla çevrilmişti. Herhalde çok yakında onarıma gireceklerdi ve daha önce kaçmış olan farelere yeterince yaşam alanı sunuyorlardı. Onları ne görebiliyor ne de duyabiliyordum. Polisin dikkatini çekmeleri zordu.

Yine de bu çevrede, kemirgen pislikleriyle birlikte ağzına kadar çöp dolu bodrumu keşfederek François'yı polise şikâyet edebilecek kadar dikkatli ve yasalara bağlı komşuların olmadığı açıkça ortadaydı. Polis François'nın fare deliğinin izini bulduğu takdirde, onun Paul'ü de yanına alarak Hamburg'u terk etmemesi için hiçbir

neden yoktu, hem de bir gecede ve gizlice. Gezgin olarak yaşayan biri iyi ya da kötü, yasalara uymak zorundaydı, en azından yüzeysel olarak. Korsan kafası çalmak zaten yasadışıydı. Hayır, polis hiçbir şey bilmemeliydi ne eve zorla girdiğimizi ne de çöple dolu bir bodrum olduğunu.

Gianna Rossini'yi gösterip, "Onu ne yapacağız?" diye kırık bir sesle sordu. Hâlâ halsiz bir şekilde evin duvarına yaslanmıştı ama yüzüne biraz renk gelmiş gibiydi. Ona yanıt vermek yerine, cep telefonumu çıkarıp Kaulenfeld'den son kez yola çıkmadan önce ağza alınmayacak beddualar eşliğinde rehberime Tillmann çizgiyi aşarsa onu kısa yoldan geri postalamak istediğim takdirde bulunsun diye kaydettiğim numarayı çevirdim.

Telefonun açılması birkaç dakika sürdü ve Bay Schütz'ü uyandırmış olduğumu anladım. Ama Rossini burada kalamazdı ve Westerwald'a kısa bir ziyaret yapmak için önümde sadece bu hafta sonu vardı. Pazartesi Lars'ın karşısında hazırola geçmeliydim.

Bay X'in köpeklerden nefret ettiğini çok iyi biliyordum. O Colin'in kedisiydi, köpeklerden nefret etmesi gerekirdi. O halde Bay Schütz köpeği alırsa sorun kalmazdı çünkü annem de Bay X'e bakıyordu ve böylece ikisinin bir araya gelmemesi için bir nedenleri daha olacaktı.

Bu düşünce karnımdaki öfkeli hayvanın son derece hoşuna gitmişti. Aslında büyük olasılıkla yok yere endişelendiğim farkındaydım. Ama o ikisini düşündüğümde elimde olmadan aklıma kötü şeyler geliyordu. Çünkü gözümü kör eden kıskançlık Bay Schütz'le annemin birbirlerinden hoşlandığı kuruntusundan kaynaklanmıyordu, kaldı ki böyle bir durum olmadığı ortaya çıkmıştı. Asıl kıskandığım, eve geri döndüğümüzde kış bahçesinde babam yerine öğretmenimin oturuyor olmasıydı. Yine de ikisi arasında bir ilişki mümkün değildi. Asla. Tedbirli olmak sonradan üzülmekten iyiydi. Ama öncelikle savaş başlamadan, annemi bir kez daha görmek istiyordum.

Sonunda telefon açıldı. Bay Schütz'ün sesi uykulu ve üzgündü.

“Merhaba, Bay Schütz. Sizi uyandırdığım için üzgünüm ama burada küçük bir sorunuz var: Köpek sahibi olmak ister misiniz?”

ÇARPIM TABLOSU ETİĞİ

“Elisabeth, geldin demek,” dedi Bay Schütz başını hafifçe eğerek. İçten gelen bir sevinç çığlığı olmadığı kesindi. “Ah Tanrım, bir de tazi,” demesine kalmadan Rossini önünden geçip loş koridorda dört nala koştu ve kayarak mutfak büfesine çarptı. “Bununla bütün köye alay konusu olacağım.”

Lars’la yaptığım antrenmandan ve haneye tecavüzden sonra öylesine huzursuzlanmışım ki sabah beşe kadar yatakta kıvrandıktan sonra olabildiğince erken Westerwald’a gitmeye karar vermişim. Anneme yapacağım sürpriz için sabırsızlanıyordum. Ama önce Rossini’yi yeni sahibine teslim etmek istiyordum. Dün gece az da olsa tüylerini temizlemiş ve iğrenç asalaklardan kurtarmışım.

“Tazılar zeki ve uysal hayvanlardır,” dedim Bay Schütz’e.

“Westerwald’da pek aranılmayan özellikler,” dedi kaşlarını çatarak ama itiraz dinlemek istemiyordum.

“Size iyi eğlenceler...” diyerek gitmek için arkamı döndüm.

“Dur, Elisabeth, o kadar çabuk değil. Bu köpeği nereden bulup getirdin?”

“Ben mi, şey, onu kötü durumdayken kurtardım. Hiç kimse onu özlemeyecek, inanın bana.” Güven verircesine Bay Schütz’e

gölümsedim ya da en azından öyle yaptığımı sanıyordum. Ama görünüşe bakılırsa üzerinde pek etkili olamamıştım.

“Hamburg’ta hayvan barınağı yok muydu?” Bay Schütz iç geçirerek duvara yaslandı. Arkasındaki koridordan beyaz bir gölge geçti, ardından bir şey gürültüyle yere düştü.

“Ama Bay Schütz, lütfen. Örümceğe baktım, bana zorla verdiğiniz bütün o iğrenç hayvanların hepsine bir yuva verdim. Hem de hiç yakınmadan. Şimdi de siz bir iyilik yapın ve bu zavallı köpeği...”

“Hatırlarsan, hayvanlarının hepsi yine bende duruyor, Elisabeth. Haftalardır. Ayrıca örümceği almak isteyen sendin, onu sana zorla vermedim. Bu arada, ona ne oldu?”

“Diğer tarafta dinleniyor,” diyerek kurban gittiği acımasız cinayete ruhanî bir hava vermeye çalıştım. Bu yüzden Bay Schütz’ün diline düşmek istemiyordum. Bir kez daha iç geçirdim. “Ayrıca an-nemi görmem gerek.” Veda etmek üzere elimi kaldırdım ama Bay Schütz’ün şaşkın bakışları beni durdurdu. “Ne oldu?”

“Elisabeth, Mia bu hafta sonu evde değil. Regina’ya gitti ve ancak pazartesi geri dönecek.”

Bay Schütz’ün “Mia” ve “Regina” derken takındığı samimiyet ansızın tepemi attırmıştı.

“Demek öyle. O halde neden hâlâ bu izbe barakada oturuyorsunuz? Hemen annemin yanına taşınabilirsiniz. Sonuçta kocaman bir ev. Ama sakın size ‘baba’ diyeceğimi sanmayın.” Gırtlığına elimin keskin tarafıyla bir darbe indirip anında halının üzerine yıkıp bayılttığımı hayal ettim. Bir tek hareketle devre dışı. Tak.

“Regina’ya gideceğini dün tesadüfen yogada öğrendim,” dedi Bay Schütz sabırla. “Bu izbe barakada oturmayı da seviyorum.”

“Yoga mı?” Küçümsercesine güldüm. “Siz ve yoga mı?”

“Erkekler yoga yapamaz mı?” Artık Bay Schüz’ün sabrı taşmaya başlamış gibiydi. “Mia ile soyunma kabininde karşılaştım ve...”

“Soyunma kabininde ha! Biliyor musunuz... Canınız cehenneme! Soyunma kabininde... tabii tamamen tesadüfen. Birlikte hemen bir Tantra kursuna yazılısanıza! Sınavlarımı verdiğim ve artık sizinle her gün karşılaşmak zorunda kalmayacağım için öyle mutluyum ki!” diye böğürerek kapıyı suratına çarptım.

Kaulenfeld’e giderken öyle hızlıydım ki araba virajlarda kıc atıyor, lastikler cayırdıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi, hatta kaza yapmak bile, yeter ki kafamın içinde yığılan sahneler defolup gitsin, tek istediğim buydu. Annem egzotik bir yoga pozisyonu almıştı ve Bay Schütz koltuk altından ya da bacak arasından şehvetle onu gözlüyordu. Umarım Rossini ilk fırsatta testislerini koparırdı.

Annem gerçekten evde değildi, Ente’si de yoktu. Ama Bay X çevresi kemirilmiş dallar ve didiklenmiş Paskalya yumurtalarıyla (kesinlikle onun işiydi) dolu bir şekilde yemek masasının üstünde oturuyordu. Lütfederek başını yana eğdi ve mırıldanarak kulaklarının arkasını kaşımama izin verdi. Bu kedi okşamalarının beni sakinleştireceği yoktu ama kendime hâkim olup Colin’e bir mektup yazmalıydım. En kısa zamanda Friedrichskoog’a ulaşması için onu hemen bugün yollamak istiyordum. Colin orada bir posta kutusu kiralamıştı. Yani birbirimizle iletişim kurmak için Nielsen’e bağlı değildik.

Yorgun argın ve bir o kadar da sinirlerim oynamış halde güç bela çatı katındaki odama çıktım. Aslında uyumak istiyordum ama yatak yerine çalışma masamın başına çöktüm. Dolma kalemi kâğıt üzerine bastırırken parmaklarım titriyordu. Dünkü antrenmanın geç yan etkileri.

“Hey Sensei,” diye başlayarak düşündüm. Bu biraz laubali kaçmamış mıydı? Ama zaten Colin’in yazı stiline asla ulaşamazdım. Ayrıca süslü püslü yazı döşenecek zamanım yoktu.

"Mektup yazmayı beceremediğimi baştan söylemek isterim. Kız arkadaşlarım mektuplarımı hiçbir zaman doğru dürüst okumazlardı, tabii yanıt veren de pek olmadı. Şimdiye kadar yazdığım tek aşk mektubunda da, sevdiğim kişinin bir daha geri dönmek üzere kaçmasına neden oldu."

Grischa, diye hatırladım. On iki sayfalık duygu bombardımanı. Acaba hakkımda ne düşünmüştü? Birbirimizle hiç konuşmamıştık. Sonra, büyük olasılıkla fark etmediği bir kızıdan ansızın on iki sayfalık bir mektup alıyordu.

"François'nın evini bulduk, ayrıca galerideki gizli bodrumunu da. Oldukça iğrenç. Gianna neredeyse aklını kaçıırıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de öyle. Ama şimdi hangi tarihte oluştuğunu biliyoruz."

Dolma kalemimin tepesini kemirdim. François, Colin'den tamı tamına kırk sekiz yaş büyüktü. Colin'in dediğine göre elli yaşından sonra François'ya karşı hiçbir şansı yoktu. Ama iki yıl, iki yıldı. François için iki yıllık bir güçsüzlük. Belki de bu fark tam da bu olayı nihai karara bağlayacak olan parçacıktı.

Şimdi François'nın kırk beş yaş büyük olduğunu yazacak olursam, bu aslında kulağa daha iyi gelecekti. Tamam, üç yılı çalacaktım. Ama işler ters gittiğinde, bu kez Colin'i bile bile ölüme yolladığımı düşünerek kendimi kahredecektim, tabii bu arada François hepimizi doğramazsa. O zaman zaten fark etmezdi. Kırk sekiz yıl, elli yıl demek değildi ve ben bunu kırk beşe çektiğim takdirde Colin'in kendini savaşa hazırlaması daha kolay olacaktı.

"François senden kırk beş yaş büyük. Büyük olasılıkla da her zaman gezgin olarak yaşamamış. Onun yaşı nedeniyle korkuya kapılmamanı umuyorum. Colin, Tessa'ya karşı savaşıırken seni gördüm, içinde nasıl bir güç barındırdığını çok iyi biliyorum."

Paul'e yapacağımız mutluluk saldırısını gelecek cuma, 23 nisan olarak belirledik. Gianna konser biletleri aldı. Açık havada Ultravox konseri. Dediğine göre seksenlerin ünlü bir grubuymuş. Bence adı kadın pedine benziyor ama neyse. Bugüne denk gelen başka bir etkinlik yok ve François bir sözleşme pazarlığı için Dresden'de olacağından, bize cumadan başka bir gün kalmıyor. Geceyarısı geri dönecek. Randevuyu takviminde kalın çizgiyle belirlemiş, önemli gibi görünüyor, yani iptal etmeyecektir. Bunun senin için bir gün daha az antrenman yapmak olduğunu biliyorum. Umarım her şey yolunda gider. (Antrenman demişken: Lars gerçekten bir pislikmiş. Sana Blacky dediğini biliyor muydun?)

Hep birlikte şık bir restorana yemeğe gideceğiz, oradan konsere. Paul kendini iyi hissederse feneri bir diskotekte söndüreceğiz. Gianna bunun ideal bir birleşim olduğunu düşünüyor. Biraz lüks, biraz canlılık, yemek, müzik ve dans. Ne de olsa o bir İtalyan, bunu bilmesi gerek, değil mi? İtalyanlar için hep öyle derler ya. Umarım Paul'ü oper. En azından oper

Ben şu anda Westerwald'dayım. Savaştan önce annemi bir kez daha görmek istedim ama evde yok. Lanet olsun."

Eğik satırlarımın üzerine düşen damlayı silmek isterken mürekkep bulaştı. Ama sinirlerim yeni bir mektup yazmayı kaldıramazdı.

"Seninle ilgili berbat rüyalar görüyorum, Colin. Seni sevdiğimi sana söylemeyi çok istedim ama şu anda bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Ne saçmalık," diye homurdanarak son cümlemin üstünü karaladım.

"Hayır, seni seviyorum. Sadece şu anda böyle hissetmiyorum. Ama biliyorum. Çok eminim.

Semper fidelis, lassie."

Semper fidelis. Daima sadık. Bu, çabucak sevdiğim ve hiç unutmadığım birkaç Latince ifadeden biriydi. Kâğıdı katlayıp bir zarfa koydum ve adresi üzerine yazdım.

Peki şimdi? Bütün hafta sonunu bu koca evde tek başına mı geçirecektim? Tekrar Hamburg'a geri dönüp Paul'ün boş evinde yalnızlık mı çekecektim? Hayır. Acilen biraz kestirmem gerekiyordu. Daha sonra Volvo'ya binip buradan gidebilirdim. Ama önce mektubu postaya atmalıyım.

Vicdan azabı henüz Rieddorf'a olan kısa yolda içimi kemirmeye başlamıştı. Savaşı üstlenmesi için şansını yükseltmek adına Colin'e yalan söylediğim bir mektubu postaya atacaktım. Hayatına mal olacak bir tehlike zaten vardı. Ama Colin'i tanıyordum. Bazen benden daha öngörülü, tedbirli ve hesapçıydı. Böyle bir şey tekere taş koymak gibi olabilirdi, bunu kendimden çok iyi biliyordum. Hayır, bu bir yalan değildi, bu bir motivasyon yardımıydı. Colin, François'ya diz çöktürecekti.

Aslında sayılara biraz çeki düzen vermekten başka çarem yoktu. François'ya karşı çıkarabileceğim başka tanıdığım bir karabasan yoktu. Bunu Colin yapmalıydı. En kötü durumda, sadece çabuk ve yavaş ölüm arasında bir seçim yapmam gerekecekti ve ben çabuk olanını seçmiştim.

Yine vicdanım rahat değildi, sadece Colin değil ayrıca Bay Schütz yüzünden de. Ona sanki hayatıma kastetmiş gibi davranmıştım. Mektuba gelince artık bir şeyi değiştiremezdim. Postaya atılması gerekiyordu. Ama Bay Schütz ne de olsa benim öğretmenimdi –hem de en iyisi. Tillmann'ın da babasıydı. Ayrıca Gianna'nın beni rahatsız eden birkaç sözülle ilgili aklı başında birine danışmam gerekti. Çünkü dün gece birbirimize iyi geceler dilemeden önce şöyle demişti:

“François'yı öldürmeye hakkımız var mı? Onun ölümünü hazırlamamız ne kadar adil? O gezgin olmaktan çok, gerçek bir kişi.

Geçerli belgeleri, işi ve bir dairesi var. Öyle olmasa bile kötü biri diye onu öldürmeye hakkımız var mı?"

Ona bir yanıt verememiştim. Colin'in savaşta neler planladığından bile haberim yoktu. Ama bir karabasana ancak öldürerek engel olunabileceğini biliyordum. En azından aklıma başka seçenek gelmiyordu. Gianna'nın sorusu yerindeydi. Colin ,ile ilgili pek fazla endişelenmiyordum. Polisin yakalamasına izin vermeden hızla kaçacaktı. Bir daha hapse atılmak gibi bir hataya düşmeyeceği kesindi. Ama bize ne olacaktı? Biz sırdaştık, hatta cinayeti planlamıştık. Yıllarca hapislerde çürüyebilirdik. Colin neden bu konuyu hiç açmamıştı? Parmaklıklar ardına düşmem onu hiç ilgilendirmiyor muydu?

Bir de Gianna'nın ahlaki kuşkusu. Tamam, dün ikimiz de François'nın cesediyle bir bowling turnuvası düzenleyecek kadar havaya girmiştik ama ne kadar aşağılık olursa olsun, başka bir canlının ölüm kararını vermeye hakkım olup olmadığını şimdi ben de kendime soruyordum.

Bay Schütz tekrar kapısının önünde dikildiğini görünce, "Ah, demek yine geldin," dedi sanki beni bekliyor gibi –ama bu kez öncekinden daha boynu bükük ve mütevazı görünüyordu.

"Sizden özür dilemek istedim," diye geveledim. Başının arkasını kaşırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sigarasından bir nefes alarak içeri geçmem için yana çekildi. *Bizim evde sigara içebileceğini sanıyorsa, yanılıyor,* diye düşündüm içimden. Ama bu arada karnımda uyanan öfkeli kaplanı dizginlemeyi başarmıştım. Şimdi kendi başına iş karıştırmamalıydı.

Kırık dökük küçük mutfağına geçip Tillmann'ın fotoğraflarıyla dolu duvarın önünde oturduktan sonra, "Size bir şey sormalıyım," dedim.

"Ben de sana, Elisabeth. Oğlum nasıl?"

“Ah, o... Evet, Tillmann iyi. Hatta çok iyi. Şu anda Paul’le birlikte bir gemi yolculuğuna çıktı. Asistanı olarak tabii.” Tillmann’ın öncelikle benim asistanım olduğunu ve gemiye kaçak yolcu olarak bindiğini Bay Schütz’ün bilmesi gerekmiyordu. “Bir kızla tanıştı.”

“Gerçekten mi?” Bay Schütz’ün gülümsemesi gururlu bir sırıtmaya dönüştü. Sanki bu düşünce ona bir enerji dürtüsü vermiş gibi ayağa kalkıp teraryumuna doğru gitti. “Beslememe yardım eder misin?”

Onun duymayacağı bir sesle homurdanarak dediğini yaptım ve aç bir halde bekleyen Henriette’ye cımbızın ucunda çırpınan bir çekirgeyi uzattım.

“Demek Tillmann âşık oldu...” dedi Bay Schütz dalgın bir sesle. Tak, Henriette saniyelik bir saldırıyla yemi kapıvermişti. Bu arada Tillmann’ın yeni birlikteliğinin temiz bir aşkla ilgisi olmadığı açıktı ama onu doğrular gibi başımı salladım.

“Galeride de işini iyi yapıyor. Çok ilginç bir Super 8 filmi çekti... ve kendi banyo etti! Sonuç hepimizi şaşırttı.”

“Güzel. Gerçekten güzel.” Bay Schütz dalgın bir hareketle küçük göbeğini ovuştururken Henriette’nin çekirgenin dış kabuğunu kemirinişi keyifle izledi.

“Peki, *senin* kalbinden neler geçiyor, Elisabeth?”

Gözlerimi indirip ağızımdan çıkacak olan sözcükleri tartmaya çalıştım. Ama ne kadar düzene koymak istesem de, kulağa hep dramatik gelecekleri kesindi.

“İnsan sevdiği birini kurtarmak için kötü olanı yok edebilir mi?”

Bay Schütz afallayarak sustu. Henriette ise oralı olmadan kemirmeye devam etti. Ortamdaki duygusal değişikliğe duyarlı bir yapısı olmadığı belliydi.

“Bu teorik bir tartışmaya mı dayalı, yoksa... yoksa somut bir durumdan mı söz ediyorsun?”

“Sanırım ikisinden de.” Tekrar mutfak masasının önündeki sıraya oturdum ve Rossini tüm ağırlığını bacaklarıma verirken lekeli masa örtüsünü çekiştirmeye başladım.

“Oğlum bir haltlar mı karıştırdı?” Bay Schütz teraryumu kapatarak yanıma gedi.

“Hayır, hayır! Hayır, öyle bir şey yapmadı. Bunun nedenini size söyleyemem. Bunu gerçekten yapamam.”

“Elisabeth, bu böyle yürümez.” Bay Scütz ellerimden tutmak istedi ama hemen geri çektim. Manivela etkisi.⁴⁹ Daha iyisi olamazdı.

Bu hareket Bay Schütz’ü şaşırtmamıştı. “İkinizin bu yaz yaşadıklarıyla ilgili bana bir şey anlatmayacaksınız. Tamam, bunu kabul edebilirim. Ama buraya gelip kötünün yok edilip edilemeyeceğini soruyorsun. Neden söz ettiğini bilmem gerek.”

“Hayır, sanmıyorum. Bunu size anlatacak olsam bile, bana inanmayacaksınız. Bunu size daha önce de söyledim. Durumumu kısaca şöyle açıklayabilirim: Çok sevdiğim biri var ve kendi gücüyle kurtulamayacağı çok büyük bir tehlikenin içinde çünkü bunu hiçbir şekilde görmüyor. Göremiyor! Bir şeyler yapmazsam ölecek. Zaten şimdiden çok hasta. Ancak kötüyü yok ettiğim takdirde onu kurtarabilirim. Ama bir şeyler ters gidebilir, bu kez hem o hem ben ölebiliriz.” *Belki oglunuz da*, diye içimden devam ettim.

“Bir tarikatın içine mi düştün, Elisabeth?” diye sordu Bay Schütz. Son derece huzursuz olduğu belliydi. “Kötü dediğin tam olarak nedir?”

“Size söyleyemeyeceğim şey de bu işte. Üzgünüm, bunu yapamam. Sadece eğer yapabilmiş olsaydım, onun ölümünü planlamaya hakkım olup olmadığını bilmek istiyorum.” Eğer yapabilmiş olsay-

49 Kas içinde ve lifler arasındaki sıvı, bağ dokusu ve yağ dokusunun elastik özellikleri nedeniyle kazandığı etki. (ç.n.)

dım. Bu cümle noktayı koymuştu. Bay Schütz rahat bir soluk aldı. Ama yalan söylememiştim çünkü gerçekten de bu işi tek başıma yapamazdım.

“Şimdi asıl soru, bunu yapabilecek ya da yapamayacak olman, değil mi? Ya da daha doğrusu, bunu yapmadığında sonuçlarına katlanıp katlanamayacağın. Hangisinin sonuçlarıyla daha iyi yaşayabileceksin? Yasaların bu konudaki çizgisi açık, İncil’in de öyle. Öldürmemelisin. Ben kendime göre buna tutunmaya çalışırım.”

“Bu dört duvar arasında her gün ölüp giden yemler sayılmıyor mu?” diyerek karnı doymuş Henriette’nin kollarını dindarlık timsali gibi açtığı teraryumu işaret ettim.

“Elbette, elbette,” diye doğruladı Bay Schütz. Suçüstü yakalanmış gibiydi.

Demek bu kadar basitti. Hangi sonuçlarla daha iyi yaşayabileceğime karar vermem gerekiyordu. Bu soru benim için çoktan yanıtlanmıştı. Paul’ün gözümün önünde eriyip gitmesine seyirci kalamazdım. Asla. Ağabeyiminki yerine, başka bir canlının ölümünden sorumlu olmayı yeğlerdim. Ne yazık ki kendimi tutuklatmadan polise haber vermek gibi bir olanağım da yoktu. Beni tımarhaneye kapatacakları kesindi.

Ömür boyu hapse mahkûm olsam da, bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Zaten François dönüşmemiş olsaydı yüz yıl önce mezarı boylamış olacaktı, bu da ayrı bir konuydu. Colin onu öldürürse, sadece doğa ananın daha yüz yıl önce yapmak istediğini yerine getirmiş olacaktı.

“Tamam. Daha fazlasını bilmek istemiyorum.” Ayağa kalktım, Rossini’nin narin başına bir öpücük kondurup elimi Bay Schütz’e uzattım. Belki de son kez. “Her şey için teşekkürler.”

Sokak kapısından çıkıp Volvo’ya doğru yürürken sessizce ardımdan baktı. Birden yorulmuştum, öyle ki adımlarımı düzgün

atamıyordum. Bay Schütz'e arabanın penceresinden el salladığımda bana karşılık verdi. Yüzü endişeliydi. Onu daha fazla oyalayamayacaktım. Bir şeyler döndüğünü biliyordu ki bu nedense... tuhaftı. Ama dostlarımı tehlikeye attığım yeterdi. Bay Schütz'ün de listede yer alması gerekmezdi. Ayrıca anlatacaklarımı hemen anneme yetiştireceği kesindi.

Eve geldiğimde taş gibi yatağa yıkıldım. Adrenalin rezervim kesinlikle tükenmişti. Boğazım susuzluktan kuruduğu halde kolumu su şişesine uzatacak gücüm yoktu.

Pencerenin önündeki karatavuklar ilkbaharın ilk sıcak akşamını yakınırçasına selamlarken, ayakkabılarım ve üzerimdeki giysilerle yüzümü yastığa gömerek uykuya daldım.

YAPAYALNIZ

Silah sesi sanki rüyalarımı ilk ve son olarak yok etmek istermiş gibi, bilincimi hızlı ve temiz bir şekilde uykudan ayırdı. Panik dolu inleme gecenin içinde yankılanmadan önce ani bir sancıyla iki büklüm oldum. İkinci patlamadan önce pencerenin önünde dikilip dışarı baktım. Soluğum fokurduyordu ve sanki kanın tadını alıyordum. Sonra sessizlik birkaç saniye içinde bozuldu, bunu kendi çığlığımla karışan tiz bir uluma izledi. Onun gibi düşmemek için pencere pervazına sıkıca tutundum. Bedeni önce şahlanmış, sonra kendi etrafında dönerek yere yığılmıştı.

“Sizi budalalar! Sizi lanet olası budalalar,” diye fısıldadım. “O sadece bir kurttu. Size hiçbir şey yapmadı...”

O ölürken rüyaları son kez benimkilerle birleşti. Silahtan çıkan kurşunlar sanki kendi ciğerimi parçalamış gibi onun acısını, korkusunu ve ölüme olan öfkeli karşı koyuşunu hissettim. Ben de henüz ölmek istemiyordum ve onu dişlerinin arasından sızan ince kan şeridiyle, soğuk ve nemli yaprakların üzerinde yatarken görünce kendimi kaybedercesine öfkelen dim. Patileri ölümün sonsuzluğundan kaçmak ister gibi çekildi. Pencere pervazını bıraktım çünkü parmaklarımı uzatıp onun kalın ense tüylerini teselli edercesine okşamak istiyordum. Hıçkırarak yere yığıldım.

Kurttan fazlası ölmüştü, bunu hissedebiliyordum. Burası artık benim yurdum değildi. Burası sadece düşman olmuş karanlık bir ormandı ve onun içinde yaşayan insanlardan korkuyordum. Kurdun saklanmış olmasını umut etmiş ve avcılarını onu bulamaması için bütün kış boyunca dua etmişim. Colin ve benimle kalabilmesi için. Tessa'yı parçalayarak bize zaman kazandırmıştı. Savaşa kendi isteğiyle katılmıştı. Colin onun rüyalarını çaldığı halde, kurt hep onun yakınında olmuş, ortadan yok olduktan sonra sanki onu geri çağırmak ister gibi aylarca ulumuştur. Tüm o dondurucu karlı gecelerde benden başka hiç kimse onu duymamıştı. Şarkısı beni teselli etmişti. Onun rüyalarını biliyordum, bana çok tanıdık geliyordu.

Ciğerlerimdeki acı yavaşlayarak azaldı ama kıpırdayabildiğim anda ayağa fırladım. Bu kış sık sık yaptığım gibi eşyalarımı toplamaya başladım. Buradan gitmeliydim. Bir an tüm köyden nefret ettim, ıssız sokaklarında dolaşp her köy sakinini o yobaz uykusundan sarsarak uyandırıp, nefretimi yüzlerine haykırmak istedim. Ama bu, kurdu tekrar yaşatmazdı.

Sokak kapısının soğuk metal koluna el attığım sırada telefonun tiz sesi evin içindeki mezar sessizliğini bozdu. Telefon mu? Şimdi mi? Saat dörde geliyordu ve sabahın körüydü; beni bekleyenini, iyi bir haber olmayacağı kesindi. Daha önce iki kez bu saatte biri bizi aramış ve her seferinde bir ölüm haberi vermişti. İlkinde annemin annesinin, ikincisinde babamın annesinin. İkisi de tamı tamına yetmiş beşinci doğum günlerine on üç gün kala ölmüşlerdi. Düşündüğüm zaman sırtımdaki tüyleri diken diken eden bir tesadüftü. Ama şimdi üçüncü bir telefon daha geldiğini hatırlamıştım. Bu bir ölüm haberi değildi ama yine de yankısının beni tüm acımasızlığıyla ele geçirdiği bir korkuyla ilgisi vardı. Geçen yaz, fırtınalı bir gecede gelmişti... elektrikler kesik olduğu halde telefon çalmıştı, dakikalarca, ta ki ahizeyi kaldırıp ne insana ne hayvana benzeyen, kulağa ne kadın ne de erkek sesi gibi gelen, yaşlı ama telefonu bile

kapatamayacağım kadar güçlü bir ses duyana dek. Bugüne dek arayanın kim olduğunu ve ne istediğini, neden babamı sorduğunu öğrenememiştim... arayan yine o olabilirdi.

Her an ölümümü beklediğim o fırtınalı gecede olduğu gibi, şafağın söktüğü sabahın bu erken saatlerinde çalan telefonun önünde yine felç olmuş halde duruyor ve telsiz telefona uzanan solgun ve ince elimin hareketlerini izliyordum.

Adımı söylemekten vazgeçmiştim, zaten gereksizdi. Ahizeyi kulağıma götürmeden, derin soluk alıp veren o ses kulaklarıma çarparak içimi âdeta taş kesmişti. Bundan kaçmam olanaksızdı. Bağlantı sürekli cızırtılıydı ve hattın öbür ucundaki hiçbir şey söylemeden, yavaşça sadece soluk alıyordu. Aslında boğulmam gerekirdi ama aurası öylesine güçlüydü ki başımı omuzlarımin arasına kısmış ve sanki kendimi onun önüne atarak tapınmak istercesine, dehşet içinde dizlerimin üstüne çökmüştüm. Ağzımı açıp bir şey söylemeyi düşünmüyordum. Hem ne söyleyecektim? Büyük olasılıkla binlerce kilometre uzakta olsa da, bu varlık beni kendi büyüünün içine çekmişti.

Telefon kulağımda, karanlık oturma odasında yere çökerek bekledim. Boğazından ilk ses çıkana dek. Kanımın çağıltısı onun sesine karıştı. Sanki onu mükemmelleştirmek ister gibiydi.

“Tehlike.”

Hah, bu oldukça işe yarar bir ipucuydu. Tehlike mi? Ah, gerçekten mi? Ama korkum ve hissettiğim saygı bana her türlü yorumu yasaklıyordu. Şimdi kulağımin içinde uzanıp giden hatta sanki bir fırtına başlamıştı, uğulduyor ve gümbürdüyordu. Bağlantı metalik bir sesle kopana dek sadece iki kelime anladım: “Güney” ve “Gözler”.

Tüm bedenimle titriyor olsam da, elim ter içinde kalmıştı. Telefonun ahizesi parmaklarımin arasından kaydı ve ses çıkararak yere düştü. Hâlâ kıpırdıyamıyordum ama uykusunda rahatsız edilmiş

olan karnımdaki öfkeli hayvan, yaşadığım dehşete başkaldırmak istercesine ateş püskürerek midemin iç duvarına atladı.

“Bütün bunlardan bıktım artık!” diye haykırarak telefonu yerden aldım ve tüm gücümle duvara fırlattım. Paramparça oluşunu, pillerin yerde yuvarlanmasını izlerken tatmin oldum. Ama bu yetmezdi. Kırık parçaları bir kez daha duvara vurdum, sonra kaba küfürler ve lanetler eşliğinde üçüncü kez, dördüncü kez. Ta ki çılgınlıklarım boğulana dek. “Tehlike, gözler, güney... harika! Düşünceleri okuyabilir miyim? Hayır, bunu yapamam! Kahrolsun böyle mesajlar, anladınız mı!”

Sonra bir anda burada ne yaptığımı kavradım. Telefon umutsuzca parçalanmıştı ve duvar kâğıdı da aynı şekilde zarar görmüştü. Huzursuz el yazımla anneme birkaç satır karaladım: *“Sürpriz bir ziyaret, evde değildin, telefon kablosuna takıldım, üzgünüm, sevgiler, Ellie.”*

Karnımdaki hayvan homurdanarak kalbimle diyaframım arasındaki alışık olduğu bölgeye çekilirken, korku yine beni ele geçirmişti... ama bu kez uğursuz bir panik değil, aksine aralıksız süren ve için için yanan, bulanık bir tehdit duygusuydu. Başımı defalarca kaldırıp kulak kabartıyordum çünkü bir gürültü duyduğumu sanıyordum ama çok yakında kötü bir şeyler olacağına dair kafamın içinde uğuldayan boğuk ses hepsinden kötüsüydü.

Hareketlerim gözüme hummalı ve hızlı geliyordu, aynı anda sanki uzaktan kumandayla yönlendiriliyor gibiydim, sanki tanımadığım bir diktatör tarafından manipüle ediliyordum ve yaptıklarımın üzerinde kontrolüm kalmamıştı. Hareket ediyordum ama çok daha güçlü başka bir şey bedenimi ve duygularımı ele geçirmişti. Elimden hiçbir şey gelmeksizin, ancak yavaş yavaş duyarlılığını kaybettiklerini görebiliyordum.

Bu tehdit duygusu arabada bile beni rahat bırakmadı ve arkama bakmak için sık sık durmak zorunda kaldım çünkü birinin arka koltuğa saklandığından ve ilk fırsatta beni boğmaya kalkacağından

korkuyordum. Yol boyunca mola vermeye cesaret edemedim ve arabanın kapılarını kilitli tuttum. Ancak hava aydınlandığında biraz sakinleşebildim ve Paul'ün dairesine ulaşır ulaşmaz bir şeyler yiyip radyoyu açmaya cesaret edebildim. Ama tedbiri elden bırakmamıştım. Yine izlendiğime dair saçma duygu da görünmez bir tehdit olarak kaldı. Gelen telefonla ve içinde bulunduğum durumla ilgili mantığımı ne kadar zorlasam da bu duygudan kendimi kurtaramıyordum.

Evet, hayatımda ilk kez yapayalnızdım, annem, babam, ağabeyim, kız arkadaşlarım, en sevdiğim hapisanem olan okul olmadan, geçen yazki İbiza tatilini reddedişimi hesaba katmaksızın. Ama o zamanlar henüz Tessa belasından haberim yoktu. Yine de... yalnız olmak beni bu şekilde karmaşaya sürüklememişti. Tek nedeni bu olamazdı.

Peki ya telefondaki? Bunu o mu başlatmıştı? Büyük olasılıkla bir karabasandı. Ama belki de kastettiği ben değildim, ne de olsa geçen yıl babamla konuşmak istemişti. Gerçi bu kez de korkmuştum ama açıklayamadığım bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissetmiştim. Canımı alacağı duygusuna kapılmamıştım. Hayır, sözlerini daha çok bir uyarı gibi algılamıştım. Ne yazık ki neresinden başlayacağımı bilemediğim bir uyarı.

Yoksa bu bir hile miydi –ardında Tessa mı vardı? Ama Tessa'nın bunu yapmak için bir nedeni yoktu. Colin'le birlikte değildik ve mutlu olduğumuz iddia edilemezdi. Tessa'nın konuştuğunu hiç duymamıştım, sadece homurdanıp şarkı söylemişti, ikisi de birbirinden tüyler ürperticiydi. Onun konuşabileceğinden bile emin değildim. Rüyamda –Colin'in değişime uğradığı anılarında– konuştuğunda, sesinin sadece kafamın içinde yankılandığını hissetmiştim. Sanki onun düşüncelerini dinler gibiydim. Onun bir telefonu kullanabilecek durumda olabileceğini hayal etmem zordu. Tessa mantığıyla hareket etmiyordu, sadece açlığını ve içgüdülerini izliyordu.

Buna karşın François gemideydi ve sesi telefonda konuşan kişiden çok daha farklıydı. Bunun ardındaki o olamazdı. Tabii ortalıkta bir tehlike sezip başka karabasanları peşime takmadıysa... Ama bu da mantıklı değildi çünkü Colin'in dediğine göre karabasanlar av peşindeyken birlik olmaktan pek hoşlanmıyorlardı. Özellikle de gezginler.

Bu çıkarımlardan hiçbirini beni kalıcı olarak sakinleştiremiyordu çünkü her kuralın bir istisnası da vardı. Mantığım etkisini karnımdaki daha yüksek bir yere havale etmişti. Hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenemediğimden, Gianna'yı da aramamıştım. Ondan kuşkulanıyordum elbette -hayır, sadece ardımda ortaya çıkarılabilecek izler bırakmak istemiyordum. Karabasanların gözlerinin önünde onlara kurbanlarının yolunu tıpkı bir harita gibi çizen bir tür radarları olması bana mümkün geliyordu. A'dan B'ye ve C'ye olan kırmızı çizgiler gibi. Bu ağın içine düşen her insan da yok ediliyordu.

Böylece günlerimi Paul'ün dairesinde geçirdim. Geceleri nöbet tutuyor, gündüzleri ise uyuyordum. Sadece hayatta kalmak için gerekli olan alışverişleri yapıyor ve Lars'tan karate dersleri almaya devam ediyordum. Antrenmanlar beni gittikçe suskunlaştırıp irademi kırmayı amaçlayan bir işkence halini almaya başlamıştı. Bu arada Lars karnımdaki öfkeli hayvanı hesaba katmaksızın yol alıyordu.

Gerçi Colin benim için ciddi bir tehlike oluşturabilecek bir antrenmana asla kayıt yaptırmazdı ama zaman zaman Lars'ın üzerine benzin döküp yakma ihtiyacı hissediyordum. Beni bedenine tamamen yapıştırdığı, benimse sadece basit tekniklerle kendimi savunabildiğim, tamamen beden temasına dayalı savunma derslerinden özellikle nefret ediyordum. Bu derslerde Lars beni boğazımdan yakalayıp kemiklerim çatırdayana dek göğsüne bastırıyordu ve ben bedenindeki hiçbir zaman hissetmek istemediğim şişkinlikleri hissetmek zorunda kalıyor, ona ciddi bir darbe indirmekten âciz, bununla başa çıkmaya çabalıyordum. Darbelerimi ve tekmelerimi olsa olsa

işaretle gösterebiliyordum. Eğer şansım varsa, dersin sonunda darbe yastığında çalışmama izin veriyordu ve böylece en azından öfkemi yastığa boşaltabiliyordum. Ama son bir kondisyon antrenmanında canımı çıkarana dek eziyet etmeden asla karate dersini bitirmiyordu. Bu arada gücüm tükenip salonun tozlu zeminine yığılana kadar sürekli bağırıyordu. Sınırlarıma saygısı yoktu. Sınırlarımın olması bile onu ilgilendirmiyordu.

Gizliden gizliye Lars'tan korkup korkmadığımı ve bu tehdit duygusunun nedeninin o olup olmadığını da bu arada elbette kendime soruyordum. Ama onu ne kadar reddedersem edeyim (ve o da beni), o gorilin bununla bir ilgisi yoktu. Hatta antrenmanlar beni rahatlatıyordu çünkü bana izlendiğim duygusunu beslemek için zaman bırakmıyordu ve ne gariptir ki, Lars'ın yanıdayken kendimi güvende ve izole hissediyordum.

Her dersten sonra ben duş alıp giyinene kadar bekliyordu. En sevdiği hobilerinden biri bana kapalı kapının ardından kadın düşmanı espriler haykırmak ve tepkimi ölçmektir (genellikle hüzünlü bir suskunluk) ve ben Volvo'ya oturup park yerinden çıkana dek gösteriş kokan o iğrenç arabasında oturup bekliyordu. İlk başlarda onun bir kontrol manyağı olduğunu ve her hareketimi gözetlediğini sandım ama sonunda anlaşılması zor bir şekilde benim için kendini sorumlu hissettiğini anladım. Spor salonunun bulunduğu yer belalı bir semtteydi ve hiçbir şekilde güven telkin ettiği söylenemezdi.

Akşamları şüphe çeken her gürültüyü duyabileyim diye sesini kıstığım televizyonun önünde -Paul'ün en sevdiği koltuğunda- oturup düşüncelere dalıyordum. Ne çekimser başlayan ilkbahar ne de cep telefonumun mesaj kutusunda yığılmış olan annemin çağrıları umurumdaydı. Tek istediğim, Paul ve Tillmann'ın geri dönmeleri ve onlarla birlikte kötü sezgilerimin dağılıp gidecek olması umuduydu... bu aynı zamanda karabasanın tekrar yakınımnda olacağı ve savaşa hazırlanmamız gerektiği anlamına gelse de.

Kuyruk sokumun sürekli oturmaktan ve antrenman yapmaktan çok yakında ortadan kırılabileceği gibi hissettirdiğinden, son geceyi özellikle tek başıma yaratak geçirdim. Uzanmam gerekiyordu ve mucize eseri, aşırı yorgunluğum en azından yüzeysel bir alacakaranlık uykusu çekmeme olanak verdi. Evet, öyle yüzeyseldi ki dairenin içinde ansızın yankılanan müzik sesi beni birkaç saatlik uykumdan çekip acımasızca gerçeğin ortasına geri fırlattı.

Müzik... neden müzik? Yoksa Paul ve Tillmann erken mi dönmüşlerdi? Acılar içinde koridora doğru sendeleyerek yürüdüm. Ortalıkta çanta ya da bavul yoktu. Vestiyere anahtar asılmamıştı. Ses seda yoktu. Sadece oturma odasında çalmaya devam eden, şu tanımadığım müzik vardı. Tekdüze, sert bir ritim, adım atar gibi ve ağır, ayrıca hastalıklı, acı çeken bir sestti... tıpkı ona eşlik eden televizyonun titrek mavi ışığına yaklaşırken çektiğim acı gibi.

“Ama... bu olamaz...” diye fısıldadım. Yatağa gitmeden önce televizyonu kapamıştım. Bunu çok iyi biliyordum. Uzaktan kumandayı almış, Kapat tuşuna basıp sehpanın üzerine koymuştum. Hâlâ orada duruyordu. Hiç kimse dokunmamıştı. Ama televizyon açıktı, son kez baktığım Pro7 kanalında değildi, bu yabancı bir müzik kanalıydı.

“Paul? Tillmann? Geldiniz mi?” diye ciddi bir yanıt beklemezsizin titrek sesimle bağurdım. Burada değillerdi. Gözlerim yine videoya takılı kaldı. Başka zaman olsa bu görüntüyü belki de eğlenceli bulurdum ama şimdi beni son derece iğrendiriyordu. Çünkü şarkıcının aşırı boyalı ağzı bana Tessa’yı hatırlatmıştı, dudaklarına yapışmış olan o iğrenç, nemli kırıntılar. Teni hamurumsu ve soluktu, tıpkı onun... ve... doğru mu görüyordum? Her yerde örümcek ağları mı vardı? Yüzünde de mi? Yatakta yatmıştı ve bir örümcek tarafından -yutuluyor muydu?

Bana doğru baktı, o da tıpkı benim gibi korkunç bir şeyler olacağını, kaçmanın anlamsız olduğunu biliyor gibiydi. Kıpırdamadan

olduğu yerde kaldı. Sonra örümceğin gövdesi gevşek bedeninin üzerine doğru kıvrıldı. Uzaktan kumandayı alıp kapatmak için televizyona doğru sendeledim ama düğmeye basmadan ekran parladı, ardından karardı. Ekran yeniden çıtırdadı ve elimdeki kumandanın titrediğini hissettim. Sonra sessizlik geri döndü. Bu, çatıda gezinen adımları duymama izin veren bir sessizlikti. Hızlı ve emin adımlar. Öylesine sesliydi ki her türlü kuruntuyu imkânsız kılıyordu. İç çamaşırlarıyla televizyonun karşısında durmuş, burada neler olduğunu kavramaya çalışırken, bunca zamandır çatıda biri dolaşıyordu. Tam tepemde.

İnleyerek dairenin içindeki tüm ışıkları açtım, Paul'ün atölyesinden ağır çekici aldım, onunla birlikte tüm o tuhaf resimlerin asılı olduğu koridorda, kapının önüne çöktüm ve bir an önce doğup beni içimdeki panikten kurtarması için güneşe yalvardım.

RİTİM BOZUKLUKLARI

Kapı açıldığında hâlâ eşikte çömelmiş oturuyordum ve neler olduğunu anlamakta geciktiğim için kapının kuyruk sokumuma çarpmasını zamanında engelleyemedim. Acı da neydi ki, Tillmann ve Paul dönmüşlerdi! İnleyerek kapıya tutundum ve kendimi yukarı çektim.

“Paul! Tillmann, Paul nerede? Hâlâ aşağıda mı? Yoksa yine onunla kavga?...”

Tillmann yavaşça başını iki yana salladı. Gözlerindeki derin ve ciddi endişe –onda daha önce hiç görmediğim bir ifade– kalp atışlarımı iki katına çıkararak soluğumu kesti. Ters giden bir şeyler vardı. Tillmann bu kadar endişeliyse, o zaman...

“Ağabeyim nerede? Paul nerede?” Onu yakasından tutup kendime doğru çektim. Karşı koymadı ama onu çekiştirirken ilgisiz bir tavırla koridorda duran gri bavula bir tekme vurdu. Paul’ün bavuluna.

“Sakin olmaya çalış, Ellie, tamam mı? Ve yakamı bırak.” Ellerimden tutup kararlı bir hareketle kazağından kurtardı. “Paul... kendini kaybetti. Çok çabuk oldu, ben yanında değildim...”

“Ne zaman? Nerede? Kendini kaybetti de ne demek?

“Bağırmaı kesersen sana her şeyi açıklayabilirim. Tam gemiden iniyorduk ve ben... veda etmek için ayrıldım.” Veda etmek için. Evet, tabii.

“Ağabeyim kötü durumdayken, sen kızlarla fingirdeşıyordun, öyle mi?”

“Ellie,” dedi Tillmann tehdit edercesine. Gözleri kısıldı. “Sürekli sözümü kesip durma ve beni iyi dinle. Anlaşıldı mı? Yanında değildim, çıkış işlemlerini yaparken ansızın yere yığılıp kalmış. François onu çekeleyerek götürmek istedi ama neyse ki birkaç kişi yetişti ve ambulans çağırıldı. Sonra... sonra onu götürdüler. Bir daha kendine gelemedi. Ama soluk alıyordu. Ellie, bunu kendi gözlerimle gördüm. O yaşıyor. Bana öyle bakma!” Şimdi Tillmann da sesini yükseltmişti. Benden bir adım uzaklaştı. “Bunda benim bir suçum yok! Her şey çok çabuk oldu...”

“Artık soruma bir yanıt verebilir misin: O nerede?” diye çıkıştım. Birkaç santim geriledi ama korkmuş gibi bir hali yoktu. Daha çok, tırmalayacağımdan korktuğu için yüzünü korumak ister gibiydi.

“Hastanede, nerede olacak?”

Tek kelime etmeden odamıza koştum ve giyinmeye başladım. Dağınık saçlarımı eğreti bir şekilde ensemden topladım. Üç dakika sonra tekrar Tillmann’ın karşısına dikilmiştim.

“Beni oraya götür, hemen.” Arabanın anahtarını eline tutuşturdum.

“Ehliyetim olmadığını söylememiş miydin?” diye soğukkanlı bir sesle sordu Tillmann. “Ama Tanrı aşkına, bana emir vermekten vazgeç ve...”

“Şimdi beni oraya götüreceksin! Ehliyetin olup olmadığı umurumda değil! AIDA’ya kaçak yolcu olarak bindin, hadi nazlanma! Yoksa ben mi kullanayım?” Şaşkın bir gülümsemeyle kollarımı iki yana açtım.

Tillmann küçümseyen bir sesle, “Kalsın,” diyerek anahtarı elimden aldı ve önümden arabaya doğru yürüdü.

Arabaya bindikten sonra, “Peki François hangi cehennemde?” diye havlar gibi sordum. Sürekli Tillmann’ın yüzüne bakıyordum ama o Volvo’yu park yerinden çıkarmakla meşguldü ve bunu övülmeye değer bir şekilde ustaca yapıyordu.

“Hey, sana bir şey sordum!”

“Yine müşterilere gitmek için yola çıktı. Tanrım, açgözlü herifin teki, inanamazsın. Resim satabilmek için öyle fazla saçmalıyor ki, insanları bayıltıyor. Sonunda ondan kurtulabilmek için satın alıyorlar. Bütün resimleri elden çıkardı, hem de muazzam paralara! Paul bazen utançtan yerin dibine giriyordu.”

“Sen yanlarında mıydın? Ondan uzak durman gerekirdi, sana söylemiştim...”

“Ne de olsa gemide onun asistanı sıfatıyla bulunuyordum! Kendimi zor zapt edebildim. Ama düşüncelerim için endişelenme. Onlar hep başka yerdeydi.” Tillmann pis pis sırıttı. Sadece homurdandım. Artık bir şey düşünemiyordum.

Kliniğe az kala –ne yazık ki Jerusalem Hastanesi değildi– öfkem hiçbir ön uyarıda bulunmadan ansızın korkuya dönüştü, tıpkı son günlerde hissettiğim şiddetiyle. Soğukkanlı ve sakin olmanın ne demek olduğunu artık unutmuştum. Sadece uçlarda yaşıyordum.

İçim içime sığmıyordu, bu yüzden park biletini öderken sallanan Tillmann’a delirmekle kalmayıp danışmadaki kadına da içimden saydım. Çünkü dikkatini bize vereceği yerde telefonla konuşmaya devam ediyordu. Bana sanki kocasını elinden alıp çocuklarını kaçırmışım gibi baktı. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. Gözyaşı ve öfke en iyi dostları bile kaçırtırdı. Ama niyetim onunla kahve içip sohbet etmek değildi. Ben ağabeyimi görmek istiyordum.

Tillmann'ın –özellikle onun!– benim yüzümden utançtan yerin dibine girmek istediği cansıkıcı bir tartışmadan sonra nihayet onu görmemize izin verdiler.

“Paul!” Öfkem bir anda uçup gitmişti ve perişan bir halde ağlayarak geniş göğsüne yapıştım. Kendine gelmişti ve yatakta oturur durumdaydı, serum takılmıştı ama hayatta olduğu açıkça belliydi hatta gülümseyebiliyordu. “Seni çok özeldim, Tanrım, kendine ne yaptın, seni aptal...”

“O kadar kötü değilim, yavru kurt.” Sesi titrekti ve kalp atışları yavaştı. Ona yük olmamam gerekirdi. Sanki batmakta olan Titanik'ten geriye kalan son tahta parçasıymış gibi ona yapışmamalıydim. Hayır, onu canlandırmalı, güdürmeliydim. Her şeyin düzeleceğine kanıt olarak onun gülüşüne ihtiyacım vardı.

“Yeni bir fıkra öğrendim.” Hemşire titiz bir bakışla serumunu kontrol ederken Paul'ü bırakıp düzgün bir şekilde yatağın ucuna oturdum.

“Eyyvah,” dedi Paul kuru bir sesle. Doğru dürüst fıkra anlatmayı hiçbir zaman becerememiştım ve can alıcı noktayı hep yüzüme gözüme bulaştırırdım. Ama bu Paul'ün hoşuna gidecekti.

“Kadınlarla lastik çizme arasındaki fark nedir? Hı?”

“Bilmem,” dedi Paul nazikçe. Hemşire homurdanarak kulağına bir termometre soktu.

“Pekâlâ. Hiç fark yoktur,” diye şişinerek devam ettim. “Kuryken içine girilmesi zordur; ıslandıklarında tuhaf kokmaya başlarlar.”

Odadaki herkesin suspus olması umurumda değildi. Hemşire bana ters bir bakış attı. Şoka girmiş gibiydi. Ama bu suskunluk Paul'ün ortalığı çınlatan, hafif utangaç kahkahasıyla bozuldu.

“Ah Tanrım, Ellie... nereden bulursun bunları?” Utangaç bir tavırla omuzlarımı silktilim. İyi ki Gianna burada değildi. “Karate hocamdan.”

“Karate mi yapıyorsun?” Doğru. Paul’ün bundan haberi yoktu tabii. Tillmann da bilmiyordu. Aramıza mesafe koyarak biraz geriye çekildi. Herhalde karate hocamın Colin olduğunu sanmıştı.

“Evet, kendisi gorilin teki, şu anda her gün ders alıyorum. Zihnime iyi gelecekmiş. Doktor Sand ayarladı. İçsel huzur için falan işte.” Tırlatmış kız kardeşi oynamaya devam et, Ellie. “Peki şimdi ne durumdasın, Paul? Neden bayıldın?”

Bir doktor, bilgi açlığı içindeki bir grup pratisyenle içeri girince Paul bir yanıt veremedi. Ne beni ne de Tillmann’ı dikkate alan doktorun ve genç adayların kendi aralarında ve Paul’ün önünde yaptıkları ezbere konuşmalardan hiçbir şey anlamamıştım ama tek anladığım, durumun vahim olduğuydu. AV Blok.⁵⁰ İkinci derece. Kalp pili takılması tavsiye ediliyordu. Kalp pili mi? Paul daha yirmi dört yaşındaydı! Neden ansızın kalbi teklemişti? Sinirsel iletileri⁵¹ bozulmuştu, öyle deniyordu. Haha. Çok sembolik. Birkaç sinirsel iletime bozukluk vardı. Birtakım testler yapılması gerekiyordu, kan değerleri, uzun süreli EKG, yükleme testleri.

Paul sakın bir tavırla dinliyor, ara sıra sorular soruyordu. Ona fazla açıklama yapılması gerekmiyordu tabii. Kendisi de tıp okumuştu. Tüm bunların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu... ama ben daha iyi biliyordum.

“Başbaşa konuşalım,” diye Tillmann’a fısıldadıktan sonra odayı dolduran öğrencileri iterek kendime yol açtım –orada zaten bir işim kalmamıştı– ve ziyaretçi bankının bulunduğu bir girintiye dek koridorda ilerledim. Burada rahatsız edilmeden konuşabilirdik.

“Buna kesinlikle izin veremeyiz. Hiçbir şekilde!”

50 Atriyoventriküler Blok: Kalpte bir tür ritim bozukluğu. (ç.n.)

51 Nöron içinde biyokimyasal reaksiyonlar sonucu oluşan elektrikselsel aktivitedeki bozukluk. (ç.n.)

"Ne demek istiyorsun, Ellie?" Tillmann'ın bana olan yabancı tutumu anında artmıştı ama geçen haftalarda neler atlattığımdan elbette haberi yoktu. Aslında hâlâ çok cesurca dayanıyordum.

"Kalp piline, başka ne olacak!" Banka bir tekme savurdum.

"Ama neden? Teşhis koyabilmiş olmaları harika, böylece ona yardım edebilecekler..."

"Baksana, sevişmekten dumura mı uğradın? Kalp pilinin nasıl çalıştığından haberin var mı? Biraz önce kendileri söylediler! En modern teknikle! En minimal ve doğru hesaplanmış uyarılarla! Bir karabasan sürekli yanındayken nasıl olacak bu? Paul'e hemen bir mezar kazıp sırtına balta saplayabiliriz!"

"Tamam. Doğru. Haklısın. Bunu düşünemedim. Yine de bana hakaret etmen gerekmez. Sevişmekten dumura uğramak... gerçekten..." Tillmann alnına vurdu.

"Paul'de ikinci dereceden AV Blok var. Kalp pili takmaya zorlanmamalı. Bu onun yaşam kalitesini iyileştirecektir. François tarih olduğunda bu mümkün olabilir. Ama o hâlâ burada. O halde... kalp pili taktırmasına engel olamlıyız. Ama nasıl?"

"Ellie, ne demek istediğini anlıyorum. Sadece; bu kalp rahatsızlığı nereden kaynaklanıyor? François'dan mı? Yoksa eskiden beri var mıydı? Daha kötüleşebilir mi? Ya bir anda üçüncü derecede bir blok oluşur ve Paul bu yüzden ölürse? Bu sinirsel ileti bozukluklarının François yüzünden olduğunu tahmin edebilirim..." Tillmann ara verdi. Gerisini o da bilmiyordu.

"Yavaş yavaş oyuna geri dönmeye başladın, değil mi?" dedim alayla. "Tam da bu işte. Savaş cuma günü olacak. O zamana dek ne yapıp edip Paul'ü canlı tutmamız gerek. Sonra onu mutlu edeceğiz. François saldıracak, Colin gelecek ve..." Kararlı bir el hareketi yaptım. "Tam bir hafta. Ya yanlış programlanmış bir kalp pili ya da ikinci derecenin üçüncüye geçmesi. Hangisi daha iyi? Ha?"

“İkisi de boktan. Ama sanırım ben olsam üçüncü dereceyi seçerdim. Onu korumamız gerek. François çarşambaya kadar ayak altında olmayacak. Resimleri şimdi de Mallorca’da satmak istiyor.”

“Bunu baştan söyleyemez miydin?” Banka ikinci bir tekme savurdum. Aslında tahta parçalamak ya da Lars’ın öğrettiği birkaç şok tekniğini denemek istiyordum. Tercihen Tillmann’ın üzerinde.

“Beni doğru dürüst dinlemedin ki,” dedi esneyerek. “Peki kalp pili takılmaması için Paul’ü nasıl ikna edeceksin? Ne de olsa yarı doktor sayılır.”

Kalp çarpıntımı düzene koymak için yavaş soluk alıp verdim, yoksa hastaneye bir değil iki yeni hasta yatmış olacaktı. Düşüncelere dalarak koridorda ileri geri yürümeye başladım. Tillmann duygusuz bir sakinlikle banka oturup beni izlemeye başladı.

“Tamam, sanırım bir çözüm buldum. Önce birkaç muayene yapacaklarını, kalp pilini daha sonra takacaklarını söylediler, sonra da Paul’ü rehabilitasyon servisine kaldıracaklar. Doğru mu?” Tillmann başını salladı. Demek ki doktoru doğru anlamıştım.

“François, Paul’ün rehabilitasyonda yatmasıyla ilgilenmeyecektir. Ama şimdi saldırı buna bağlı. Birimiz François’ya haber vermeli ve çaktırmadan kalp pili ve rehabilitasyon aleyhinde konuşmalı. Sonrasını o bizim için halledecektir. Henüz bir şey biliyor mu?”

Tillmann başını iki yana salladı. “Paul onu aramadıysa... ama sanırım henüz buna zamanı olmamıştır. Ağabeyin birkaç saattir burada. Ve gerçekten, Ellie, bunu sen yapmalısın. Sen onun kız kardeşisin. Onu senin arayıp haber vermen daha mantıklı olacaktır. Bunu ben yaparsam yine kıskançlık krizi tutacaktır. Belki de şüphelenir.”

Tepki vermedim çünkü itiraz edecek durumda değildim. Her şey açıkça ortadaydı. Bunu ben yapmalıydım. Demek ki şimdi gerekli olan, düşüncelerimin fişini çekmekti. Genellikle beceremediğim bir şey. Ama bunun üstesinden en iyi antrenmanda gelebiliyordum –

acıdan bitkin düşüp beynimin yüzmeye başladığını hissettiğimde. Ayrıca telefonu her zaman yüzeysel bulurdum. Karşımda oturan ve birbirimizin gözlerine bakabildiğim biriyle konuşmak her zaman tercihimdi. Geçen gün gelen telefondaki bilinmeyen kişiyi şimdi düşünmek istemiyordum, o başka yasalara tabiydi. Umanım François olmazdı. Kazağımın sol kolunu yukarı sıyrıp Tillmann'ın yanına oturdum.

“Şuradaki noktayı görüyor musun?” Eklemimin hemen altında, dirseğimle kol kemiğim arasında belli belirsiz görünen çizgiyi işaret ettim. “Parmağını üzerine koy ve ben ‘şimdi’ dediğimde bütün gücünle bastır. Ama ben işaret verince tamam mı?”

Tillmann bana geçen yaz arabanın içinde kendimi toprağa bulayıp bitki suyu içtiğim zamanki gibi baktı. Şimdi de kendimi o duruma yakın hissediyordum. O zaman tüm o şeylerin ne olduğunu sormamış, ne dedimse kabul etmişti ama bunu bana güvendiği için değil, bana karşı çıktığı takdirde çok daha saçma davranacağımdan emin olduğu için yapmıştı. Parmağını dikkatle kolumun üzerine koydu.

“Bana cep telefonunu ver. Önce François'nın numarasını çevir.”

Bu işi bir an önce halletmek istiyordum. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyiydi. Aslında eskiden okulda her gün pratiğini yaptığım şeyi yapacaktım. Oyunculuk. Kurtlarla birlikte ulumak. Sanki François ailemizin bir parçasıymış gibi yapmak. Ona yapmacık bir şekilde sempatik davranmam gerekmiyordu. Hayır, burada yapmam gereken şey, ağabeyimin hayat arkadaşına onun durumuyla ilgili bilgi vermektir. Endişem gerçek görünmeliydi. Ama geri plandaki düşüncelerimi gizlemeliydim.

Düdük sesini duydum. “Şimdi,” dedim alçak sesle. Tillmann'ın parmak uçları koluma batarken inlememi bastırdım. Kahretsin, çok acıtmıştı. Lars bu noktama vurduğunda çok daha kötü acıtıyordu. Ama odaklanmama yardımcı oluyordu.

François'nın yakıcı böğürtüsü ahizede yankılandı: "Tillmann? Sen misin? Paul'e ne oldu? Ona ulaşmaya çalıştım, tekrar tekrar, durumu nasıl?"

"Hey, François. Benim. Ellie. Paul'ün kız kardeşi."

Hatta sadece aşağılayıcı bir, "Püff," sesi duyuldu.

"Daha kuvvetli," diye fısıldadım. Tillman aptalca sırtarak dediğimi yaptı. Öne doğru iki büklüm eğildim ve haykırmamak için dişlerimi sıktım.

"Dinle, François, sana sadece Paul'ün bir kalp rahatsızlığı olduğunu söylemek istedim, önemli bir şey değil, bir tür blokaj, bilmiyorum. Onu önümüzdeki günlerde muayene etmeye devam edecekler, sonra bir kalp pili takılacak ve dört hafta rehabilitasyon merkezinde yatacak..."

"Rehabilitasyon mu? Bunlar delirmiş mi? Paul neden rehabilitasyona gitsin ki? O yaşlı ya da hasta değil, neden rehabilitasyon? Neden? Ona ihtiyacım var. Rehabilitasyona falan gidemez. Ona ihtiyacım var Bu olmaz. Bunu yapamaz. Paul rehabilitasyona gidemez."

Bu durumu sevmeyi, Ellie. Onu düşünme. Onun seviyesinde devam et.

"Evet, bu bana da garip geldi. Sonuçta sadece bayıldı. Ama doktorlar nasıldır, bilirsin. Garanti para peşindeler. Paul ne de olsa özel sigortalı. Ben sadece sana haber vereyim dedim. Onu arayabilirsin. Mutlaka çok sevinecektir. Çav."

Telefonu kapar kapamaz kolumu Tillmann'ın parmaklarından kurtararak ovuşturdum. Onu arayabilirsin. Mutlaka çok sevinecektir. Ne halt ediyordum? Paul'ün tedavisini baltalamıştım. Yirmi dört yaşında acil rehabilitasyona ihtiyacı olan biri varsa, o da Paul'dü. Gittikçe güçten düşüyordu, hem de aylardan beri. Bu, gizlice yaklaşan yıkımın işaretleriydi, tek tek bakıldığında zararsızdı ama bütün olarak ele alındığında yok ediciydi.

Bir karabasanın yolladığı bozucu frekanslarla devre dışı kalarak Paul'ün kalbini ciddi tehlikeye atacak olan bir kalp pili yerine, bu riske girmek daha iyiydi. Ama öncelikle savaşın tarihi belli olmuştu. Colin'e haber iletmıştim. Bizim de rehabilitasyona ihtiyacımız yoktu.

François ortalıkta yoktu –para hırsı işimize yaramıştı– ve Tillmann'ın dediğine bakılırsa, düşüncelerini saptırmakta zorluk çekmiyordu. Geriye bir tek Gianna kalıyordu. Paul'ün hastalığından ona söz etmemeliydim, yoksa bu onu anında harekete geçirirdi. Ama onun bu gün geri döneceğini biliyordu ve onu oyalamadığım takdirde Paul'ü düşünmeye başlayacaktı. Onu fazla düşünecekti. Belki de Colin'in korktuğu gibi rastgele hareket edecekti.

“Gitmem gerekiyor,” diye mırıldanarak ayağa kalktım. “Akşama görüşürüz.”

Doktor Sand beni gördüğüne sevinmişti, ben de onu gördüğüme. Ama onun yanında fazla kalmak istemiyordum. Ona Tillmann'ın uyku bozukluğundan kısaca söz ettim, bana onu şahsen görmesi gerektiğini söyledi. Sorununa uzaktan bir teşhis koyması olanaksızdı.

“Siz daha iyi misiniz, Elisabeth?” Bana ciddi bir ifadeyle baktı.

“Evet. Ben... ben o anılarla yüzleştim,” dedim dürüstçe. Yalan söylemediğimi sezmiş gibiydi. Ama Doktor Sand aptal değildi. İçimde çok daha başka fırtınaların estiğini anlamıştı. “Birkaç sorun daha var,” diye belli belirsiz ekledim. “Tam kesin değil. Biraz... karmaşık.”

“Ah,” dedi Doktor Sand, gri bakışlarını üzerimden ayırmadan.

“Bu yüzden sizden bir ricam var. Eğer bana... ve ağabeyime bir şey olursa, tam olarak neler olduğunu ancak siz ortaya çıkarabilirsiniz. Anlıyor musunuz?” *Cesetlerimize otopsi yapmalısınız*, diye düşündüm çünkü bunu dile getirmeye cesaretim yoktu. Beyinlerimize bakmalısınız. Colin'in bir kalbi olup olmadığını öğrenmelisiniz. Doktor Sand'ın gözleri büyüdü.

Hızlıca konuşmaya devam ettim. “Bunu yapacağınıza dair bana söz vererseniz, ben de buna karşılık kaçık teorilerinizle ilgili *Hamburger Morgenpost*’ta bir haber yayımlanmayacağına dair söz veririm. Ayrıca gelecekte sizin izinizden gideceğime de. Bir gün hastalarınızı iyileştireceğim.”

Bu etkili olmuştu. Hatta kulağa oldukça ikna edici geliyordu ancak gelecek yıllarda bu sözü yerine getirmek için içimde en küçük bir istek bile yoktu. Belki de hiç olmayacaktı. Ama bu, ona iç huzuru veriyordu. Doktor Sand’ın ağzı büküldü... önce üzgün, sonra şaşkın ve ardından minnettar bir ifadeyle. Sonra gülmeye başladı. Bana inanmış mıydı? Yoksa blöf yaptığımı biliyor muydu?

“Siz dişi bir şeytansınız, Elisabeth. Sizi hafife almışım.”

“Bu hiçbir zaman yapılmamalı. Marco hâlâ burada mı? Ona bir merhaba demeyi çok isterdim.”

“Yine. O yine burada.” Doktor Sand dazlak başını okşadı. “Kendini normal yaşama adepte etmek konusunda biraz aşırıya kaçtı. Fazla stresten sigortaları attı. Yine de onu görebilirsiniz. Ama Elisabeth...”

“Evet?” Gitmek üzere kalktım.

“Aranıza mesafe koyun. Yani, buraya.” Eliyle kalbini, gösterdi.

“Elbette,” dedim kendimden son derece emin. Gianna’dan öğrendiğim çok az şey Marco’nun cazibesine kapılmamak için bana fazlasıyla yeterdi. Ayrıca şu anda mutluluktan çıldırmasam da, kalbim Colin’e aitti. Gerçi buna her fırsatta direniyordum ama gerçek buydu. Onu özlemem ya da yanında olmak istemem gerekirken bundan korkuyordum. Üstelik nedenini de bilmiyordum. Yine de Marco’dan gelecek en küçük bir tehlike bile yoktu... bundan adım gibi emindim.

Yüzü son karşılaşmamızda görüldüğünden biraz daha şişkindi; herhalde ilaçların etkisinden olmalıydı. Ama tuşlara vuruş hızının yıkıcı enerjisi bir şey kaybetmemişti. Klavyeyi önünden çekip alı-

verseler, acaba ne olurdu? Bilgisayarına el koysalar? Herhalde ona Gianna'dan çok daha fazla ihtiyacı vardı. *Böylesi daha iyi*, diye düşündüm mutlulukla. Cam kapıyı açıp içeri girerken içimden interneti övercesine kısa bir şarkı mırıldandım.

Marco beni tanımişti... ölü gözleri hafifçe parladı ama bu ışık onu hayata döndüremeyecek kadar zayıftı.

"Hey, nasılsın?" diye sordum, aptalca bir soru olduğunu bilerek.

"İyi," diye yalan söyledi nazikçe. "Burada ne yapıyorsun?"

Dilimizi bu şekilde konuşması beni şaşırtmıştı. Neredeyse aksansızdı. Peki Gianna neden onunla İngilizce konuşmuştu ki? Kartvizitinin bir fotokopisini masasının üzerine bıraktım. Üzerindeki yazıyı okuyunca afalladı.

"Senin öldüğünü sanıyor. Öyle olmadığını ona bildirirsen sanırım çok sevinecektir."

Bu sözlerle birlikte onu yalnız bıraktım... daha sonra olabilecekler üzerinde artık hiçbir etkim olamazdı ve eve geri döndüm. Tillmann kanepede yayılmıştı. Önünde kenarları kalmış pizza dolu bir tabak, bira ve cep telefonu duruyordu. Televizyonda saçma sapan bir şey vardı ve Tillmann'ın sanki hayatında karabasanlarla ilgili hiçbir şey duymamış gibi bir hali vardı. Hayat onun için normal seyrinde gidiyor gibiydi. Tehlikesiz ve sıradan. Bu, ne benim ne de karnımdaki öfkeli hayvanın hoşuna gitmişti.

"Ayrıca; baban çok selam söyledi," dedim zehir gibi bir sesle, ardından ekranı göremeyeceği şekilde televizyonun önüne geçip durdum.

"Babama mı gittin?" Tillmann başını bir kez olsun kaldırıp yüzüme bakmak yerine sehpanın üzerinde titreyen telefona doğru uzandı. Herhalde gemideki aşifteydi. Cep telefonunu elinden kapıp ret tuşuna bastım.

“Sen gemide hormon sarhoşluğuna kapılıp kendini kaybederken burada neler olup bittiği artık ilgini çekmiyor mu?”

“Tanrım, Ellie, bir mola ver Her şey yolunda gidiyor işte.”

“Yolunda mı?” Sesim öfkeden çatallaşmıştı. “Paul kalp krizi geçirmiş, hastanede yatıyor, sen buna yolunda mı diyorsun?” Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstım. Arkamdaki gereksiz laklak sinirimi bozuylordu. Her şey sinirimi bozuyordu. Hatta pizza artıkları bile. Tillmann’ın sağ ayağındaki bağcıkları açık spor ayakkabısı da. Ağzının kenarlarındaki kırıntılar. Artık ağzını silemez miydi?

“Elbette bu iyi değil ama Paul hastanede güvende. François Mallorca’da ve...”

“Evet. Harika. Nedenini hiç düşündün mü? Orada kendisi ve Paul için yeni bir hayat kurmak için olmasın? Belki de burada bir işler döndüğünü anladı ve onun aklını çececek?” Tabağı kapıp mutfağa götürdüm ve sertçe evyenin içine fırlattım. “Mallorca’ya gitmesinin tek nedeni, geçirdiği çöküşten sonra Paul’e bir tatil vermiş olması. Rüyalarının tekrar canlanması gerekiyor!” dedim öfkeyle. “Berbat geçen bu kıştan sonra güneyde yapılacak yeni bir başlangıçtan daha iyi bir vaat olabilir mi?”

“Yine de bize zaman kazandıracak. Biz yokken tam bir cadaloz olup çıkmışsın, Ellie. Kafayı sıyırmak üzeresin.”

Mutfaktan çıkıp oturma odasına geri döndüm ve elimdeki şarjlı süpürgeyle Tillmann’ın kanepeye saçtığı kırıntıları süpürmeye koyuldum. Süpürge ucuyla kastılı olarak sürekli onu ittirip durdum çünkü bunun tepesini attıracağını biliyordum. Tillmann şarjlı süpürgeyi elimden çekip hırsıyla köşeye fırlatınca karnımdaki hayvan mutlulukla homurdandı çünkü bu aynı zamanda bana elimin kenarıyla koluna vurmak için bir fırsat vermişti.

“Ellie...” Tillmann’ın yumrukları sıkılmıştı ve gözleri yanıyordu. “Beni rahat bırak.” Her an vuracak gibiydi.

“Seni rahat mı bırakayım? Ben burada binlerce şeyle uğraşırken, iki hafta boyunca rahattın. Bense François’nın gerçekte ne olduğunu bulmaya çalıştım, Colin ve şu goril her gün en ağır antrenmanlarla pestilimi çıkardı, François’nın iğrenç barakasına gireyim derken az kalsın fare zehrinden geberiyordum, onun ölüme mahkûm ettiği köpeğini kurtardım, sonra kurdu vurdular ve kimliği belirsiz bir karabasandan hiç kimsenin anlayamayacağı türden, son derece aptal bir uyarı telefonu aldım...”

“Biraz soluklan,” diye sözümü kesti Tillmann. Yoksa beynin patlayacak. Bunları bana anlatmazsan nereden bileceğim. Colin’le işler nasıl gitti?”

Ona öfkeli bir bakış attım. Burada söylemeye çalıştığım şeyi zerre kadar anlamıyordu. Ne halde olduğumdan ve neyle karşılaşacağımızdan haberi yoktu.

“Güzeldi,” dedim soğuk bir sesle. “Yetmiş beş tane pozisyon denedik. Kokteyl içtik ve gelecekteki çocuklarımız için bir yığın isim düşündük. Bu arada unutmadan, cuma günü harekete geçebiliriz. Colin, Paul, Gianna, sen, ben. Şimdi hâlâ televizyon seyretmek istiyor musun? İşte!” Uzaktan kumandayı kanepeye fırlattım.

“Tanrım, Ellie. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Tillmann çaresiz bir hareketle ensesini ovuşturdu. “Bunun tehlikeli bir durum olacağı kesin. Ama Colin bizi tehlikeye atmayacaktır. Bu savaşın gelip çatmasına seviniyorum. Sonunda hareketsizliğimizden kurtulacağız. Bunu uzun zamandır bekliyordum.”

Buna ne karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bu savaş Tillmann için büyük bir oyun gibiydi. Hiç korkusu yoktu! Bunu aklım almıyordu. Olabilecekler konusunda onu nasıl uyarabilirdim? Başımı iki yana sallayarak ona baktım. “Anlamıyorsun. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi. O zaman da Colin’in Rodeo yaptığını, Tessa’nın da sana âşık

olduğunu sanmıştın. İş işten geçmeden de seni pisliğin içinden çekip çıkarabilmiştim.”

“Artık kapa şu çeneni, Ellie,” diye haykırdı Tillmann. “Bunun için her gün kan ağlıyorum, tamam mı? Diğer şeyler hakkında konuşmak istemiyorum. Defol git başımdan! Bu gece de beni bekleme. Kanepede uyuyacağım!”

“Evet, bu iyi olur!” Ansızın gözlerime dolan yaşları görmemesi için banyoya kaçtım. Bir süre sessizce kendi kendime ağladım, tuvalete oturdum, tekrar mutfığa girdim, kendime peynirli bir sandviç yapıp odaya çekildim. Ama uyuyamadım. Tillmann’ın beni görmezden gelmesine içimden sövsem de —günler boyu bu evde tek başıma kalmış ve her seferinde korkudan ölmüştüm. Bu gece de farklı değildi. Gözlerimi kapamaktan ve burada olup bitecekleri kontrol altına alamamaktan korkuyordum. Artık yalnız kalmak istemiyordum.

Saatlerce uyanık halde yatakta dönüp durdum, sonunda bundan bıkararak yorganıma sarındım ve oturma odasına gittim. Tillmann kanepede sırtüstü yatıyordu. Televizyon kapalıydı ve ışık sönmüştü. Uyuyor muydu?

Yorganla birlikte Paul’ün koltuğuna kıvrıldım. Demek cadalozdum. Evet, artık ben bile kendime katlanamıyordum. Sinirlerim harap olmuştu. Bu halde nasıl savaşıacaktım, daha beteri, ağabeyimi nasıl mutlu edecektim? Nasıl? O eski tehdit duygusu da hâlâ geçmemişti, aynı şiddet ve belirsizlikle devam ediyordu. Elle tutulur bir şey değildi ama onu tepeden tırnağa hissediyordum. Baskı altındaydım.

“Ah, hadi, Ellie, bu çok aptalca. Hadi yatağa gidelim.”

Tillmann ayağa kalktı ve önümden odamıza doğru yürüdü. Utangaç bir gülümsemeyle tıpkı kavga etmiş karı kocalar gibi davrandığımızı fark ettim. Birkaç dakika bekledikten sonra ben de odaya gittim. Ona kadar sayamadan uyumuştum.

İKİNCİ YÜZ

İki gün daha. Mutluluk hareketımıza iki gün kalmıştı. Bu çok uzun bir süre değildi, üstesinden gelinecekti. Ama bu bana olimpiyatlara katılmak kadar zor geliyordu ve artık yenecek gücüm kalmamıştı. Bedensel olarak karnımdaki hayvanı besleyen fazla enerjiden âdeta çatlayacaktım. Ama sürekli çektiğim korku ve her şeye, herkese karşı hissettiğim engel olunamaz şüphe tıpkı yaşamsal bir zehir gibi, hem yıkımım hem de en keskin silahımdı. Sinirlerimi en ince liflerine dek yakıp kavurduğu halde, sanki buna ihtiyacım vardı.

Paul her an hastaneden çıkabilirdi. Eve yalnız geri dönmekte ısrar etmişti, herhalde François'yla karşılaşmak istemiyordu. Hiçbir şekilde tehlikeli bir şey yapma fikrine kapılmaması gerektiğinden, koridorda kapıya yapışmış, onu bekliyordum. Hava her dakika daha da kararıyordu ama ışığı açmamıştım. Koridordaki resimleri görmek istemiyordum.

François'yı arayarak yaptığım hile işe yaramıştı. Paul ne kalp pili taktıracak ne de rehabilitasyon kliniğine yatacaktı. Bu arada sorun sadece kalbinde değildi. Kolesterol değerleri de sınırdaydı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Saatli bomba gibiydi.

Kapı zili çalınca yerimden sıçradım ve Paul'ü oturma odasına çekmek için kapıyı heyecanla açtım. Ama merdivenlerden çıkan

Paul değildi. Gelen Gianna'ydı ve beni tekrar görmekten pek mutlu olmuş bir hali yoktu. Hayır, sanki boğazımı sıkmak ister gibiydi.

Son zamanlarda reflekslerim şimşek kadar hızlanmıştı. Yine de tokadından tam zamanında kaçamamıştım. Ama ikinciye isabet ettiremedi. Gianna şaşkın bir ciyaklamayla yere yığıldı ve gık diye-mededen karnına çöküp kolunu kıpırdayamayacağı biçimde arkaya kıvırdım. Ama tabii hâlâ konuşabiliyordu.

“Bunu neden yaptın? Neden?” dedi soluk soluğa elimden kurtulmaya çalışarak. “Ellie, omzumu çıkaracaksın...”

Onu bıraktım. Gianna birkaç saniye yerde yatarak acıyla buruşmuş yüzüyle kolunu yokladı, sonra gözlerini gözlerime dikti. Tanrım, çok öfkeliydi.

“Marco mu?” diye konuya girdim.

“Çok doğru. Üç yılımı uğruna harcadığım adam. Biliyor musun? Artık bunu hatırlamıyor bile! Bu dünyada olup biten hiçbir şeyi bilmemek için her lanet olası gün uyuşturucularla kafayı buldu. Birlikte neler yaptığımızı, onun için neler yaptığımı hatırlamıyor bile, o...” Gianna öfkeden kızarmış yanaklarından süzülen birkaç damla yaş silmek için sustu. “Benim ilk gerçek erkeğim olduğunu bile hatırlamıyor. Ondan hamile kaldığımı sanmıştım. Hiçbir şey hatırlamıyor. Kapkaranlık. Bir hayaletle birlikte olmuşum! Ölü bir adamla! Bütün bunları asla öğrenmek istemiyordum, asla, anladın mı?”

Küçük ama son derece berrak ve net bir an boyunca içimi bir acıma duygusu kapladı ve Gianna'yı kollarıma alıp teselli etmek, özür dilemek istedim. Ama sonra öfkem ve şüphelerim geri döndü. Ayrıca zorlukla dizginleyebildiğim gerginliğim de.

“Ama anlaşmamız geçerli, değil mi?” diye sordum. Sesim keskindi. “Öbür akşam. Paul ve sen.”

“Elisabeth.” Gianna hıçkırarak başını iki yana salladı. “Kimsin sen? Bunu neden yaptın? Neden bu işe karıştın? Onu çoktan affet-

miştım, şimdi her şey su yüzüne çıktı. Şimdi hiçbir zaman bilmek istemeyeceğim şeyleri biliyorum...”

“Bu gerekliydi,” dedim kendime bile yabancı gelen bir sertlikle. “Bununla uzlaş. Bir yol bul. Bununla ilgilen. Ona kendi anılarını yaz, tamam mı? Öbür akşama dek yaz. Sonra buraya gelirsın. Yazabilirsın, değil mi?”

Gianna başını iki yana sallayarak ayağa kalktı, kesin deli olduğuma inanan bir bakışla bana baktıktan sonra merdivenlerden aşağı koştu.

“Paul’ü ortada bırakma, duyuyor musun?” diye bağırdım ardından.

“Bunu asla yapmam, bunu çok iyi biliyorsun, Elisa!” diye haykırdı. “Aşağılık tarafın bu! Çıkarcısın!”

“Çıkarcısın!” diye taklidini yaptım ayak sesleri yankılanırken. “Eh, üzgünüm, kışını kurtarmak için böyle olmak zorundayım.” Bu arada bir nebze olsun kendimi çıkarıcı görmüyordum. Hayır, sanki başka biri *benim* hayatımı kendi çıkarı için yönlendiriyor ve beni programlıyordu. Her hücremi. Hem de benden tamamen gizli tutulan belli bir amaç için.

Paul’ün ağır adımları apartman kapısında yankılandığı sırada yanağım hâlâ yanıyordu, Gianna sandığımdan da güçlü çıkmıştı. Asansör gıcırtyla çalıştı. Onu karşılamak için eşikte bekledim ve ilk fark ettiğim, çantasının yanında olmayışydı.

“Merhaba, yavru kurt,” dedi donuk bir sesle. Ama gözleri hafifçe parladı.

“Çantan nerede? Getireyim mi?” diye hevesle sordum.

“Hayır, henüz çantanı kendim taşıyabilecek durumdayım. Bana ağır hastaymışım gibi davranma, lütfen. Sadece kısa bir merhaba demek istedim. Bu gece François’da kalacağım.”

“Hayır Hayır, bunu yapamazsın!” diye korkuyla haykırdım ve aynı anda ellerimle ağzımı kapadım. Neden kendimi tutamıyordum ki? “Lütfen yapma, Paul, burada kal, hastaneden daha yeni çıktın ve...”

“Çok doğru. Hastaneden yeni çıktım ve François’yı pazar gününden beri görmedim. Ama sen her gün en az üç kez yanımdaydın. Doktor ve hemişreler senden şikâyetçiydi.” Elime geçen her fırsatta beceriksizliklerine söylenip durmuştum. Çünkü aslında Paul’ün ihtiyacı olan şeyin ne olduğunu onlardan çok daha iyi biliyordum. Sağlıklı bir uyku, rüyalar ve mutluluk. Peki onlar ne yapmışlardı? Sürekli kanını alıp durmuşlar, sabahın altısında –ki en derin uykuda olduğu zamanda– uyandırıp yığınla ilaç içirmişlerdi.

“Yine de, Paul... lütfen burada kal. Lütfen. Lütfen!” diye ona yalvardım.

“François, Sandtorkai’de bekliyor Şimdi gitmem gerek. Tanrım, anlasana, Ellie. Köpeği ölmüş, şimdi bana ihtiyacı var. Yarın tekrar gelirim... Cuma günü sabah erkenden Dresden’e gidecek ve sadece bu akşamımız var. Birçok şey konuşmamız gerek. Lütfen bunu kabul et. Ben de senin erkek arkadaşını pek çekici bulmuyorum. Ama bunun için ağzımı açıp tek kelime ettim mi? Hayır.”

Colin’i şu sıralar benim de çekici bulduğum söylenemezdi. İtici desek daha iyiydi. Bu gece tanımlayamayacağım kadar tuhaf bir şekilde rüyama sızmıştı. Beni boğmaya kalkmıştı. Parmaklarını boğazımdan çekmeyi başılabildiğim her seferinde daha da fazla sıkılmıştı. Son anda uyanmıştım. Sanki rüyam beni öldürebilecek bir güce sahipti.

İnsan herhangi bir nedenle soluk alamadığı zaman rüyasında boğulduğunu mu görüyordu? Yoksa rüyasında kendini boğulurken gördüğünde soluk alamıyor muydu? Uyanıp aynaya baktığımda yüzümün mosmor kesildiğini görmüştüm ve gözümde bir damar

çatlamıştı. Gecenin geri kalanında yorgansız uyumuştum. Huzursuz kıprdanmalarla yatakta dönüp durmaya uyku denirse tabii.

Colin "iyi" bir karabasandı. Ama artık iyi karabasanların var olduğundan şüphe etmeye başlamıştım, yine de François'nın iyilerden biri olmadığı kesindi. Ya bu gece saldırı sarhoşluğuna kapılırsa ne olacaktı? Hiçbiriniz Paul'ün yakınında değildik ve onu hayata döndüremezdik. Ama o çoktan arkasını dönüp veda için elini kaldırmıştı bile.

"Yarın görüşürüz, Ellie."

Ardından koşup onu durdurmak istedim ama geçen gecelerde birkaç kez olan şey yine gerçekleşti. Kâbuslarımdan uyanmış, bundan sonrasının nasıl olacağı sorusuyla kendime işkence ederek dolaşırken ansızın olduğum yerde kalakalmıştım. Duygu ve düşüncelerim ardında bıraktıkları karma karışık, beyaz bir çağılıyla beynimin içinde birbirini kovalayarak bir fırtınaya neden olurken, yerimden kıpırdayamamış ya da bir karara varamamıştım. Hiçbirini bir düzene koyamadan ya da bir sonuç çıkaramadan, aynı anda her şeyi düşünmüş ve hissetmiştim. Kendi kendime teslim olmuştum.

İşte şimdi yine olmuştu. Kendimi bu donukluktan kurtarıp Paul'ün ardından koşmam dakikalar sürdü. Ama François'nın Jaguar'ı çoktan gaza basmıştı. Artık ona yetişemezdim. Zaten bunu özellikle yapmamalıydım. Tanrım, bunu yapmamalıydım! François belki de sözlerimi duymuştu. Karabasanların kulakları iyi işitirdi. Belki arabasında otururken düşüncelerimin her birini gözleri önünde görmüştü. Her şeyden haberi vardı.

Ama içimden gelen belirsiz bir dürtüyle plansız ve amaçsız bir halde, kanallar boyunca Speicherstadt'ın içinde koşmaya başladım. Köprülerden geçtim, çaprazlarından dolandım. Nezaketi bir yana bırakarak turistleri itip kaktım, nemli kaldırım taşlarında birkaç kez kaydım ve düşmemek için köprülerin parmaklıklarına tutundum.

Koştukça koşuyor, Speicherstadt karanlık ve ıssız olmaya başladıkça ardından birinin geldiği şüphesi daha da artıyordu. Bunu çoktandır hissediyordum ama şimdi ayak seslerini de duymaya başlamıştım. Çevik ve esnektiler. Ben durduğumda duruyor, koşmaya başladığımda gecenin içinde yankılanıyorlardı. Yoksa bu, kendi topuklarımdan yankısı mıydı?

Bir evin sokak kapısına dayanıp kulak kesildim. Tak, tak, tak. Sessizlik. Hayır, bu yankı değildi. Bunlar ayak sesleriydi. Kendim uydurmuyordum. Bu paranoya değildi. Burada, peşime önceden takılmış olan biri vardı.

Soluğumu düzenlemeye ve sessiz olmaya çalıştım; sessiz ve görünmez olmaya. Ama peşimdeki kişinin ayak sesleri de susmuştu. Gitmemişt, hayır, kendimi kandırmamalıyım. Buradaydı. Onu hissediyordum. Hemen yanıbaşımıdaydı ve hareket etmemi bekliyordu. Direncimi kırmak istiyordu.

Yanağımı sokak kapısının bitişiğindeki kırık duvara dayadım ve kaçacak bir yol bulmak için köşeye baktığım sırada... tokat yemiş gibi yerimden sıçradım.

Orada duruyordu... köprünün ortasında. Dimdik, pusuda bekler gibi. Kendini herhangi bir şekilde gizleme çabası yoktu. Ayaklarının çevresindeki sis bulutları yüzünden havada süzülüyormuş gibi görünüyordu ama doğrudan bana bakıyordu. Gözlerindeki parlak kor sisin içinde kara şimşekler yayıyor gibiydi. Yukarı yükselen, karanlık bir silüetti. Bu silüeti tanıyordum. Ah, hem de nasıl tanıyordum. Onu binlercesi içinde tanırdım. Aslında onu sevmiştim de. Ama şimdiye kadar beni asla böylesine korkutmamıştı.

"Colin," dedim çatallaşmış, çaresiz bir sesle. Ama adını söylediğim anda zarif bir şekilde döndü ve sisin içinde kayboldu. "Colin! Burada ne işin var!"

Sarhoş gibi sallanıp sendelediğim halde ardından koşmaya başladım. Sanki yer yarılmış, içine girmişti, ne ayak sesi ne yankısı vardı artık. Sadece bir çift gözün hâlâ bana dikilmiş olduğuna dair o dehşet verici his vardı. Bu yüzden arkadan uzanan buz gibi bir elin ağzımı ve burnumu kapayıp köpek dişlerimin yanağımın içini deleceği kadar şiddetle bastırmasına şaşırırmamıştım. Sıcak kan dilime yayılırken midem anında bulanmaya başladı ve gırtlığımda safranın acısını hissettim.

El, ensem çatırdayana dek başımı geri döndürdü. Omurgamın kırılacağından korktum. Hiçbir şey göremiyordum. Gözkapaklarımı açmaya çalıştıkça üzerlerine üflenene buz gibi bir hava akımıyla kapamak zorunda kalıyordum. Soluk almam olanaksızdı. Ağzımdaki el her yanıma metrelerce yükseklikte kapatan ve bir damla oksijen bırakmayan ölümcül bir çığ gibiydi.

Ayaklarım gevşedi. Parmak uçlarımdaki karıncalanma bilincimin bu savaşa daha fazla dayanamayacağını habercisiydi. Ölüyordum. Şimdi beni öldürmekte olan bu adamı sevmiştim. Şimdi şehrin göbeğinde, sokak ortasında hayatıma basitçe son veriyordu işte. Çevrede yardıma koşacak ya da en azından bu ölüm yolculuğumda bana eşlik edebilecek olan tek bir canlı yoktu.

“Beni de yarattıklarından biri olarak gördüğünü umuyorum,” demişti. *Hayır, sen Tanrı’nın bir varlığı değilsin, Colin,* diye düşündüm. *Sen cehennem kaçkını bir ucubesin.*

Bedenim son tepki olarak yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Buzdan parmaklarına tuzlu ve yumuşak inci taneleri gibi dökülen gözyaşlarım elini çözmeye ve ölümü kovmaya çabaladılar

Ansızın beni bıraktı. Ne ayak sesi ne de suyun şapırtısını duyuyordum. Hava bile hareketsizdi... ağzımdaki el yok olmuştu. Ama o vardı. Gizlenmişti ve bir sonraki fırsatı bekliyordu. Beni parça parça öldürmek ona eğlenceli geliyordu.

“İmdat!” diye haykırdım ama en kötü kâbuslarımdaki gibi ağzımdan ses çıkmadı. Artık bağırımıyordum. Ağzımdan çıkan, sadece fısıldayan, telaşlı bir haykırıştı... bir delinin haykırışı. “İmdat, beni öldürüyorlar, lütfen yardım edin, lütfen...”

Karın üstü yerde emekleyerek sessizce inlerken çevreme bir anda insanlar toplandı, yanı başımda ayaklar koştururken sessiz haykırışımı sürdürdüm: “İmdat, ölüyorum, beni öldürecek, imdat.”

Biri kolumdan tuttu ama engel olmaya çalıştım, hiç kimsenin bana dokunmasını istemiyordum, hiç kimseyle konuşmak, hiç kimsenin yüzünü görmek istemiyordum... Buradan gitmeliydim, insanlar bunu anlamıyor muydu? Buradan gitmeliydim, o hâlâ buradaydı, neden hiç kimse onu fark etmiyordu? Tam arkamdaydı, köprünün parmaklıkları altında baş aşağı asılıydı...

“Tamam, o benimle birlikte, yolunuza gidin... Hadi dağılın! Burada görülecek bir şey yok!”

İnleyerek tepinip tükürdüğüm halde iki kol karnımın altından dolanıp beni kaldırdı.

“Hadi dağılın dedim size! Tiyatro oynamıyor burada! Kendi işinize bakın!”

Hâlâ haykıryordum. Kapı ardımdan kapandığı sırada ağzımdan çıkan ses, artık sessiz bir yalvarışa dönüşmüştü. Koridorda asılı resimlerin önünden geçtiğim sırada beynim artık güvende olduğumu algıladı. Şimdilik. Bir ara çözüm. Fazlası değildi.

O hâlâ dışarıda bekliyordu. Ama soluk alabilirdim. Son metrelerde Tillmann'ın gücü tükendi ve inleyerek beni kanepenin üzerine bıraktı.

“Tanrım, Ellie. Neydi o? Gözlerin eski haline döndü mü?”

Şaşkınlıkla gözkapaklarıma dokundum. “Eski hali derken... ne demek istiyorsun?”

Tillmann'ın yüzüne baktığımda âdeta kendi korkumun yansımalarını görmüştüm. Bakışları şüpheliydi.

"Gözlerin... tamamen içe dönmüşlerdi. Sadece akları görünüyordu. Çok korkunçtu."

Demek sadece beyazları görünüyordu, tıpkı Marco'da olduğu gibi. Doktor Sand'ın sözlerini hatırladım. Marco için, "Kendi içine bakıyor" demişti. Ama biraz önce yaşadığım şey bir geriye dönüş değildi. Bunu gerçekten yaşamıştım. İlk kez. Köln'ün gece yaşamını yeterince yakından tanıdığım halde hayatımda daha önce hiç böylesine tehdit edilmemiştim.

"Colin burada. Colin şehirde!" diye fısıldadım. Yanağımın içindeki küçük ısırık hâlâ kanıyordu. "Beni izledi ve..."

"Colin mi? Orada Colin falan yoktu. Sadece yoldan geçen birkaç kişi vardı."

"Evet, beni bulduğunda öyleydi! Ama daha önce... daha önce orada bizden başka hiç kimse yoktu. Elini ağzıma kapadı ve..."

"Bunu neden yapsın? Bu çok saçma. Hayır Ellie, bence hayal gördün. Colin savaşa dek Trischen'de olacağını söylememiş miydi? Burası oldukça tuhaf tiplerle dolu. Reeperbahn şu köşe başında. Dışarıda yalnız dolaşmamalısın." Evet, Tillmann'ın söylediklerinin hepsi kulağa mantıklı geliyordu. Ama doğru değildi. Bu olayda değil. "Neden dışarı çıktın ki?"

"Paul'ü durdurmak istedim çünkü bu geceyi François'da geçirmek istiyordu!" Sesim heyecandan kısılmıştı. "Şimdi artık çok geç... Buna dayanamadım ve..."

Tillmann beni uzun süre süzdü. Şimdiye dek gözümüne hiç bu kadar yetişkin ve akıllı başında görünmemişti. Benden çok daha soğukkanlıydı. Bana dikkat etmesi gerektiğini, bunun aksi olamayacağını biliyordu. Şimdi o da başlamıştı işte. Aklımdan şüphe edenler kervanına katılmak üzereydi.

“Evet, doğru,” dedi sonunda alçak sesle. “Artık dayanamıyorsun, değil mi? Ellie, sadece iki gece kaldı. Bunu atlatacağız, tamam mı? Bak, Paul hastanedeydi ve son günlerde saldırıya uğramadı, büyük olasılıkla durumu daha iyi. Zaten elimizden bir şey gelmez. Ona gidersek, François bir şeylerin kokusunu alacaktır. Bu geceyi sağ salım atlatacağına inanmalıyız.”

“Ama dayanamadığım tam da bu işte!” dedim titreyen bir sesle. “Artık güvenemiyorum. Hiç kimseye güvenemiyorum, planımıza da. Colin’e bile.”

“Yani, bana da mı güvenmiyorsun?” diye sordu Tillmann ciddi bir ses tonuyla.

Ona uzun süre baktım. Onu seviyordum. Hatta çok. Ama o da bana deli damgası vurmak üzereydi ve böylece potansiyel rakip oluyordu.

“Tamam. Anladım. Gerçekten güvenmiyorsun.” Çaresizce başını iki yana salladı. “Ellie, birbirimize güvenmek son şansımız. Bunu anlamıyor musun?”

“Evet anlıyorum, elbette anlıyorum ama...” Sehpanın üzerinden metal şişe açacağını alıp yanan gözlerimin üzerine bastırdım. Kendimi aşırı yorgun hissediyordum, aynı zamanda uyumak için can atıyordum. Ona rüyalarımın söz etmeli miydim? Önsezilerimden? Acaba bana tarot açmasına izin mi verseydim? Ama ya korkularımı doğrularsa? Colin’in bana karşı olduğunu ve hayatıma kastettiğini onaylarsa?

Tillmann Paul’ün koltuğunda duran battaniyeyi alıp sırtıma ve bacaklarıma örttü. Sonra gözyaşlarımdan ıslanmış yanağımın altına bir yastık koydu.

“Bu gece rahatça uyuyabilirsin. François gelmeyecek. En azından bu da bir şey. Yarın sabah da...”

“Dünya bambaşka mı görünecek?” diyerek sözlerinin tamamını alayla getirdim. “Herhalde böyle olmayacak.”

“Bunu söylemek istemedim. Söylemek istediğim şuydu; göğsünü ger, kışını içeri çek. Bunu başaracağız. Şimdi bir şeyler pişireceğim, sonra yemek yer, televizyonda aptal bir şeyler izleriz ve...”

Evet, konuşmaya devam etmese daha iyi olacaktı. Bunu o da biliyordu. Sadece bir şeyler yiyip televizyona baktık diye hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Hiçbir şey. Ama mutfaktaki kap kacağın gürültüsü ve diğer sesler uykumu getirmişti. Minnettarlıkla kıvrıldım ve sadece burnum dışarıda kalana dek battaniyeye sarındım. Rüyalarımдан korkamayacak kadar yorgundum.

Ama rüya görmedim. Uyumadım da. Bu, sadece enerji rezervlerimi doldurmaya yarayan, bedensel bir bilinçsizlik haliydi. Ama zihnim uyanıktı ve alarma geçmişti çünkü geceyarısı uyandığımda böyle hissetmem için her türlü nedenim olduğunu biliyordum.

Hâlâ kanepede yatıyordum ama Tillmann gitmişti ve televizyon kapalıydı. Ortalık sessizdi... bu öyle bir sessizlikti ki ilk günden beri içimi korkuyla dolduruyordu çünkü böyle bir sessizlik olanaksızdı. Hamburg koskoca bir şehirdi ve büyük şehirlerde gürültü hiçbir zaman eksik olmazdı. En azından şimdi olduğu gibi sessiz değil. François'nın duvarda sürüdüğü o sabahın erken saatlerinde olduğu kadar sessiz değil. Uzun süre savaş verdikten sonra kendimi rüyalarımдан kurtarabildiğim o saniyelerdeki sessizlik gibi değil.

Ancak ölüm bu kadar sessiz olabilirdi... en hassas olduğumuz yerde yuvalanan, sessizce, görünmeden gelen ölüm. Bedenimizde değil, ruhumuzdaydı. Şimdi de beni almaya gelecekti.

Bundan kesinlikle emin olarak gözlerimi açtım. Bakışları soğuk ve acımasızdı, elleri pençe halini almıştı ve iki yana açtığı kolları bir katilin ölüm mekanizmalarıydı. Üzerimdeki tavanda baş aşağı duruyordu ve üzerime atlayıp bir tek hareketle boynumu kırmaya

hazırdı. Ama önce beni emip bitirecek, kendi beslediği her şeyi benden alacaktı. Çünkü ona ait güzel anılardan son bir kırıntıyı hâlâ saklıyordum. Trischen'de geçirdiğim geceleri ne zaman düşünsem, oradaydılar. Onları bir hazine gibi saklıyordum. Ama Colin ruhumun derinliklerini tanıyordu. Bu hazineyi bulacak ve onu benden çalacaktı. Ondan hiçbir şey saklayamazdım.

“Yap o zaman!” diye soludum. Bu sözün ağzımdan bir yalvarma olarak çıkması beni neredeyse hiç şaşırtmamıştı. Artık bitmeliydi. Artık korku çekmek istemiyordum. Ama tavanda bir örümcek gibi yürüyüp pencereye tutunurken korku her şeyi yıkıp yakan bir lav gibi üzerime çullandı. Kendini dışarı çekip çatının üzerinde sürünürken kiremitler hafifçe tangırdadı.

Şimdi artık bağırabilirdim. Sesim bu kez bana itaat etmişti çünkü canımı kurtarmak için bağırıyordum –ama çok geçti, gecikmiştim ve anlamı kalmamıştı. Uyanmamış olsaydım, belki de beni öldürecekti. Colin bana saldıracaktı. O zaman şimdi çoktan ölmüş olacaktım. Tillmann hemen yanıma koştu. Hafifçe esrar kokuyordu.

“Buradaydı!” diye ağlayarak kekeledim. “Tam tepemde, tavanda! Tavanda asılıydı ve oradan üzerime atlayacaktı...”

“Kim?” Tillmann beni şiddetle sarstı. “Kimsen söz ediyorsun?”

“Colin! Colin buradaydı, doğru söylüyorum Tillmann, o buradaydı! Kaçmalıyız, hemen. Ortadan yok olmalıyız. Beni öldürecekler!” Giyinip eşyalarımı toplamak için ayağa kalkmak istedim ama Tillmann beni sıkıca tuttu. Lars'ın demir gibi kol kıvrırma hareketlerinden birini hatırlayıp uygulamaya koyamayacak kadar dağılmıştım.

“Kaçmak mı? Kaçmak mı istiyorsun? Nereye?”

“Umurumda değil! Gitmeliyiz... çok uzaklara! En iyisi başka bir kıtaya!” Tekrar kanepeden kalkmak istedim ama Tillmann beni oturmaya zorladı.

“Colin burada,” dedim elimden geldiğince ikna edici bir ses tonuyla. “İnan bana. Bunu uzun zamandır biliyordum, onu hissediyorum. Onunla ilgili tuhaf rüyalar görüyorum ve sonra... işte...” Yerde duran gazeteyi alıp ona uzattım. Bu sabah manşeti defalarca okumuştum. Hagenbeck Hayvanat Bahçesi’ndeki dişi kaplan yavrularını yemişti ve beklenmedik bir şekilde saldırganlaşmıştı. Tüm öteki yırtıcı hayvanlar da öyle. Colin onları soyuyordu. Onu hissediyorlardı... Tıpkı benim yoğun bir şekilde hissettiğim gibi.

“Kapatılmış hayvanlarda bu durum sık sık olur. Buna şaşmamak gerek, değil mi?” diye karşı çıktı Tillmann. “Orada yaşadıkları şeyin hayat olmadığını, gerçek doğalarında bulunmadıklarını biliyorlar. Bunun hiçbir anlamı yok. Gel, internete bir bakalım, belki bir şeyler bulabiliriz, senin de için rahat eder.”

Tillmann Paul’ün dizüstü bilgisayarını açtı ve Trischen’in web sayfasına girdi. Kuş bekçisi kız dostça gülümsemesiyle ekranda belirince bir çığlık attım. Metni çabucak okudum. İyileşmişti ve tekrar görevinin başındaydı...

“Haklıyım. Colin artık orada değil. O burada! Onu gördüm. Ah Tanrım...” Colin’in arabanın penceresinden bakıp savaşa kadar Trischen’de kalacağını söylediği anı düşündüm. Bana yalan söylemişti. Bunu yapmayacağını başından beri biliyordu. Fazla ileri gittiğim için François’yla işbirliği yapmış olmalıydı. Trischen’de yaptığı ve söylediği her şey, ona daha çok bağlanmama neden olmuştu, öyle ki aslında neler olup bittiğini anlayamayacak kadar körleşmiştim. Her şey sahteydi. Beni kullanmıştı. Karabasanlar Tessa’yla ilgili yaptıklarına göz yummuşlardı. Ama François’yı yok etmekle ilgili niyetim bardağı taşırmıştı. Aşırıya kaçmışım. Colin taraf değiştirmişti. Karabasanların işbirliği etmeyeceğini kim iddia ediyordu? Bu da pis bir yalandı... Babam ne demişti? İnsanları kandırmak onların doğasında vardı. Karabasanlara güvenilmezdi.

“İnan bana, Tillmann. Kaçmamız gerek. Lütfen, kaçalım.”

“Hayır.” Tillmann kararlı bir tavırla çenesini uzattı. “Ellie, aklını kaçırıyorsun. Tamam, Colin belki adada değil. Kuş bekçisi kız sağlığına kavuştuysa o ne yapsın? Yerini ona bırakmamakta direnecek miydi? Bunu herhalde yapamazdı. Pekâlâ, belki onu burada gördün. Ama seni tehdit eden o olamaz. Saldırganı göremedin, değil mi?”

“Hayır, ama...”

“O halde?. Colin Trischen’de sana karşı nasıldı? Orada da ondan korkuyor muydun? Sana herhangi bir şekilde iblisçe davrandı mı?”

Sustum ve hatırlamaya çalıştım. Hayır, ondan korkmamıştım. Korktuğum, sadece benim ve onun anıları olmuştu. İyice düşündüğümde de, birlikte olduğumuz günlerde onu daha önce hiç bu kadar insanî hissetmemiştim. Sivri kulakları bile gözüme çarpmamıştı çünkü hep uzun saçlarının altında gizliydiler. Ama belki de tüm bunlar planının bir parçasıydı ve gözümü boyamak için böyle davranmıştı.

“Ben... bilmiyorum,” diye kekeleydim.

“Yolda gelirken sana bir şey ima etti mi? Savaştan önce ya da savaş sırasında olabilecekler hakkında herhangi bir ipucu falan? Bir tavsiye?” diye sormaya devam etti Tillmann. Onun bu soğukkanlılığından hem nefret ediyor hem de hayranlık duyuyordum.

“Evet... evet bunu yaptı. Savaş sırasında ona koşulsuz güvenmemi ve...”

“O zaman yap bunu,” diye sözümü kesti Tillmann. “Ona güven. En azından bunu dene. Ben Colin’e güveniyorum. Bunu kendim için yapıyorum. Yoksa aklımı kaçırmam.” Gözleri, çünkü sen çoktan kaçırmamanın eşigindesin, diyordu.

“Tüm bunları çok iyi anlıyorum, evet,” diye karşılık verdim ısrarla. “Ama içgüdülerim bana korkunç bir şeyler olacağını söylü-

yor. Hislerim beni yanıltmaz.” Bu söylediğimin ne kadar budalaca olduğunu fark edince derin bir iç geçirdim. Bu hiçbir şekilde bir kanıt değildi. Bu çocukçaydı.

“O halde bunu görmezden gelmeye çalış. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Ama Colin bunu aklına boşuna sokmamıştır, şu an bunu anlamasan da bunun bir anlamı olmalı. Birazdan güneş doğacak. Sonra sadece bir gecemiz var.”

Tillmann yanıma oturup televizyonu açtı. Yaşlı kadınların arayıp moderatör tarafından önemsenmek istedikleri ve hiç kimsenin ihtiyacı olmayan bir yığın süprüntü satın aldıkları aptal bir alışveriş kanalını izledik. Ortalık aydınlanırken asıl büyük meydan okumanın henüz bizi beklediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştık. Paul bu gece –son gece– burada kalacağını söylemişti. Eğer François’ın yeniden iştahı kabarırsa (ve bunu hesaba katmalıydık), Colin’in benim için en zor görev olarak tanımladığı şeyi yapmak zorunda kalacaktık. Yani düşüncelerimizin şalterini indirecektik. François hiçbir şey fark etmemeliydi. Uzaktan da. İçimi sürekli kemiren bunca şey varken de hiçbir şey düşünmemek bana olanaksız görünüyordu.

Tek oyalanabileceğim şey her zamanki gibi son derece formda giden antrenmandı. Bir ara darbe yastığına tiz bir savaş çılgılığı eşliğinde öyle büyük öfkeyle vurdum ki Lars az kalsın dengesini kaybediyordu. Cezam hemen kesilmişti. “Yarı temaslı Shotokan karate, tam temas yok,” diye yüzüme haykırdı. Kemiklerim üzerinde yirmi şınav çekerken karısı aptalca sıırttı.

Ama antrenman çok çabuk bitmişti ve spordan sonra genellikle beni içten dışa ısıtıp gevşeten o coşku, Speicherstadt’a geri döner dönmez çabucak azalmıştı. Hatta Paul tekrar sağ salim eve dönmüş olduğu halde bu böyleydi. *The Simpsons*’ı izliyor, gülüyor, şaşırtıcı bir hızla dönüşümlü olarak kraker ve çikolata yiyordu. Ama onu şimdiye kadar hiç bu kadar bitkin ve tükenmiş görmemiştim. Çelik

mavisi gözlerinin altında kahverengimsi gölgeler oluşmuş, ağzının kenarlarındaki sert çizgiler artmıştı. Yine de hastalıklı bir güzelliği vardı. *Belki de ölüme mahkûm insanlar böyle görünüyor,* diye düşündüm ve sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Çocukluk günlerimdeki gibi kucığına kıvrıldım. Kokusu güzeldi, sıcak ve yumuşaktı, yine de erkek ve ağabey gibi hissettiriyordu. Alnımı boynuna koyup bir süre ağır, yavaş kalp atışlarını dinledim. Paul güldüğünde hafifçe hızlanıyorlardı. Kesinlikle çok daha fazla gülmesi gerekiyordu. Ben sürekli sırtımdan da idare edebilirdim. Gülme krizlerim genellikle acı verici hıçkırıklarla ve diyafram çekilmeleriyle son buluyordu. Ama Paul gülmek için yaratılmıştı.

Hepimizin içinde eşelenip durduğu kıt akşam yemeğinden sonra Paul erkenden yattı.

Tabakları kasılmış parmaklarımla bulaşık makinesine koyduğum sırada Tillmann, “Sana söylemek istediğim bir şey daha var, Ellie,” dedi. Bütün gün birbirimizle çok az konuşmuştuk ama bana sürekli olarak yoğun ve rahatsız edici biçimde bakıp durduğunu fark etmiştim.

“Söyle o zaman,” dedim kabaca. Bulaşık makinesinin düğmesini çevirip kollarımı kavuşturarak ona döndüm.

“Tamam.” Hafifçe öksürdü. “Aslında sana şu anda olduğun gibi katlanmam mümkün değil. Değiştin. Sadece şüphe ediyorsun, panik içindesin ve sinirlerin laçka bir durumda herkese bağırıp çağırıyorsun, çevreni kırıp döküyorsun, ortamı sürekli geriyorsun, ya ağlıyorsun ya küfrediyorsun. Bu gerçekten çok sinir bozucu. Ama aslında hiç böyle olmak istemediğini... ve bunun acısını çektiğini biliyorum, öyle değil mi?”

Başımı salladım. Yüzüm kızarmıştı ve yanaklarımın zonklamaya başladığını hissedebiliyordum.

“Buna katlanıyorum çünkü dayanışma içinde olmamız gerekiyor. Bundan sonrası nasıl olur, bilmiyorum. Ama şimdi sanki... *Yüzüklerin Efendisi*’ni biliyor musun?”

“Ah Tanrım, yapma,” diye mınıldandım. “Bir bu eksikti. Elf pisliği.”

“O halde elfleri unut. Orada önemli olan dostluktu. Bu yüzden o kitabı çok seviyorum. Onlar birlikte bir savaşa giren dostlar ve her biri diğeri için her şeyini vermeye, hayatını tehlikeye atmaya hazır. Ben de kendimizi böyle görüyorum. Biz dostuz. Bu yüzden, bu gece seni oyalamak için her ne gerekiyorsa, bunu yapacağım. Her şeyi.”

“Her şey” sözlerindeki gizli ima yanağımdaki sıcaklığın ansızın alevlenmesine neden olmuştu. Her şey mi? Yoksa her şeyle kastettiği o şey miydi? Soru sorar gibi, aynı zamanda biraz da utanarak yüzüne baktım. Tillmann Schütz biraz önce bana ahlaksız bir teklif mi yapmıştı? Bakışlarıma sakın ama yanlış anlamaya yer vermeyen bir onayla karşılık verdi.

“Ben, şey, pekâlâ... teşekkür ederim. Ama... hayır. Olmasa daha iyi. Seninle birlikte olmak... ve Colin’i... ben...” Kıpırmızı bir yüzle kekelememe son verip kesin bir ifadeyle ona gözümü diktim.

“Başka şey düşünmek için bu tek olanaksa, bence birine ihanet etmek hayatını kaybetmekten daha akıllıcadır, öyle değil mi?” diye alçak sesle sordu Tillmann.

“Ben bir kadını,” dedim hüznünlü bir alayla. Aslında kendimi bir kadın olmaktan çok, aptal bir küçük kız gibi hissettiğim kesindi. “O anda da pekâlâ başka bir şey düşünebilirim.” Bunu Andi’de büyük bir verimlilikle yapmıştım. Colin’de bu olmamıştı. Peki Tillmann’da nasıl olacaktı? Bunu düşünebilir miydim? Kendimi gözlerimle onun bedenini tararken yakaladım, Tillmann hemen sırtımaya başladı. Kayıtsız bir tavırla tişörtünün ucunu yukarı çekti ve karnının bir parçasını gösterdi. Kaslı ve pürüzsüzdü. Açık teni süt gibi parlıyordu.

Evet, bunu hayal edebiliyordum ve bu ansızın beni korkutmuştu. Çünkü böyle bir şeyi istemiyordum.

“Unut gitsin,” dedim kısık bir sesle ve biraz da istemeyerek. “Bana katlanamayan biriyle yatağa giremem. Başka çaresi olmalı.”

“Benim için var,” dedi Tillmann kendinden emin bir tavırla, tişörtünü indirdi. “Ama sen bunu becerebilir misin, bilmiyorum.”

Kuşkusu kabul edilebilirdi. Saatin kadranı henüz on ikiyi göstermeden panik olmaya başlamıştım. Tillmann banyodan geri döndüğünde yatağa kıvrılmış, pijamamın içinde –Paul’ün eskilerinden bir tane– düşüncelerimi kapatamadığım için beceriksizliğime ağlıyordum ve Paul’ün bu geceyi büyük olasılıkla atlatamayacağı korkusu iliklerime işlemişti. Uyumadan önce öyle kötü öksürmüştü ki nefes darlığı çektiğim hissine kapılmıştım.

Tillmann yatağının üzerine oturdu ve ben ağlarken bir süre beni izledi. Öyle ki sonunda ona içinde bulunduğum durumu açıklama ihtiyacı hissettim. Ama açıklanacak bir şey yoktu. Karar verilmesi gereken bir şey vardı.

“Paul’ü yalnız bırakmayacağım,” diye kısık bir sesle hıçkırdım. “Onun yanında uyuyacağım. Onun yalnız ölmesine izin vermeyeceğim!”

“Ellie, bu çılgınlık!” Tillmann ayağa kalkıp kapının önüne diki-lerek bacaklarını iki yana açmıştı. Bu kez birkaç karate tekniğini hatırladım ve bir tanesini üzerinde denedim ama Tillmann’ın beni bir tekme ve ardından hızlı bir dönüşle saf dışı bırakışını şaşkınlıkla gördüm. Boylu boyunca yere serilmiştim, sol bacağımı öyle sert çevirdi ki acıdan soluğum kesildi.

“Beş yıl judo yaptım,” diye açıklarken kısaca sıırttı. “Dövüş spor-larından anlayan sadece sen değilsin. Ayrıca ben daha güçlüyüm.”

“Lütfen, bırak beni, onun yanına gideyim.” Aklımda hâlâ birkaç hile vardı ve büyük olasılıkla üstesinden gelebilirdim ama bunu yapacak enerjim yoktu. “Lütfen, Tillmann.”

“Hayır.”

“O benim ağabeyim... burada uyursam François onun hayatını tehlikeye atacak, o zaman ona yardım etmek için hiçbir şansım olmayacak...”

“Onun yanında yattığın zaman da bu olmayacak. Yoksa orada uyumayacağını mı sanıyorsun?” diye başöğretmen tavrıyla sordu.

“Hayır. Elbette o zaman da uyuyacağım, tabii François daha önce düşüncelerimi okuyup beni öldürmezse. Ama ağabeyimin kalbi durduğu takdirde bunu en derin uykumda bile hissedeceğimden eminim. O benim ağabeyim, anlıyor musun? Hayır, anlamıyorsun. Senin hiç kardeşin yok, değil mi?”

Tillmann başını iki yana salladı. Yüz ifadesi sertleşmişti. “Hayır. Hayır, yok. Ama bir kız kardeşimin olmasını her zaman çok istemişimdir. Küçük bir kız kardeş,” diye vurgulu bir ifadeyle sözlerini tamamladı.

Tamam, küçük bir kız kardeş. O halde bunun yerini tutamazdım. Ama gözlerindeki o kendine özgü azimli ateş birkaç saniyelğine karanlık, yumuşak bir hüznle karıştı. “Şimdi büyük kız kardeş gibi birine sahibim. İnsan elindekiyle yetinmeli, değil mi?” Çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Ben de seni yalnız bırakmayacağım, tamam mı?”

“Bunu bana yapma, Tillmann,” diye yalvardım. “Onun yanına gitmek istiyorum. Bu belki de François’yı durdurur. Biliyorsun, insanlar gruplar halinde uyumalı...”

“Şu anda ne yaptığının farkında değil misin? Düşüncelerin yalnızca onun etrafında dönüp duruyor! François büyük olasılıkla yola çıkmıştır bile, belki de onları okumaya başlamıştır. Ellie, bu böyle gitmez!”

“Peki ne yapacağım?” diye çaresizlikle hıçkırdım. “Paul’ün yanına gitmem gerek!”

“O zaman öteki tarafa ikimiz birden gideriz,” dedi kararlı bir sesle Tillmann. Beni yerden kaldırıp koltuğunun altına sıkıştırırken kesici dişleri takırdadı. O da gergindi ve bu gerginlik derin uykudaki Paul’ün sağ ve sol tarafına uzandığımızda da azalmadı.

“Burada yaptığımız şey tam bir çılgınlık,” diye fısıldadı Tillmann. İçi öfkeden köpürüyordu. Elinden gelse kıcımlı tekmeleyeceği kesindi. “Onu kendi ellerimizle teslim ediyoruz. Tam bir intihar komandosu olup çıktık.”

Kulağımı Paul’ün göğsü üstüne koyup soluklarını ve kalp atışlarını dinledim. İkisi de rahat ve ağırdı, başımı hemen çektim çünkü ona daha fazla ağırlık vermek istemiyordum. “Ölü gibi uyumak” ifadesinin nereden çıktığını şimdi artık biliyordum. Paul’de hiçbir hayat belirtisi yoktu. Sürünerek yatağına girdiğimiz zaman kılı bile kıpırdamamış, saçlarını alnından çekip yanağına bir öpücük kondurduğumda hiçbir tepki vermemişti. Ama burnundan çok ince bir soluk çıkmıştı. *Uykunun Kardeşi*’nin⁵² henüz ölmediğinden emin olmak için parmağımı sürekli orada tutuyordum.

“Bana elini ver,” dedi Tillmann birkaç dakika sonra. Dediklerini yapıp Tillmann’ın elimi tutabilmesi için kolumu Paul’ün göğsüne koydum. Ona doğru baktığımda, gördüğüm manzara oldukça şaşırtıcıydı. Tillmann yüzünü Paul’ün kolunun içine yaslamıştı. Ama bu, aynı zamanda asla unutamayacağım bir manzaraydı. Hatta beni bir parça rahatlatmıştı da. Evet, beni birkaç saniyelğine de olsa oyalayabilmişti.

“Onlardan önce de bir hayat vardı,” dedi Tillmann kendi kendine konuşur gibi. “Şimdiye kadar ki yaşadığın en uzun zaman. Oraya geri dönüp sıkıca tutunmalısın.”

“O hayatta hiçbir şey yoktu. İlginç olan hiçbir şey yoktu,” diye fısıldadım. Oysa sesimizi kısmamız gerekmiyordu. Paul taş gibi uyuyordu. “Sıkıca tutunabileceğim hiçbir şey yok.”

“Daha önce hiç âşık olmadın mı? Yani Colin’den önce?” diye sordu Tillmann inanmayan bir ses tonuyla.

“Evet. Tabii ki oldum. Ama...”

“O halde bana onu anlat. Onunla nasıl tanıştın?”

“Ben... aslında hiç tanışmadım.” Grischa aklıma gelince dudaklarım kendiliğinden aşağı çekildi. Hâlâ biraz kasıyordu. “Ona sadece uzaktan baktım. Hepsı buydu. Neredeyse.”

“Onunla hiç konuşmadın mı?” Tillmann elimi boynunun kıvrımına koymak için bir parça yakına kaydı. Teninin altındaki damarların nabız gibi attığını hemen fark ettim. Çok güçlüydü, neredeyse ateşli. Yaşam doluydu. Elimi orada tuttum ve ben de onun gibi Paul’ün omzuna sokuldum.

“Hayır. O kadar ilerleyemedim. Her şey Köln’de, eski lisem-deyken başladı. Adını biliyordum. Bunu herkes biliyordu. Grischa Schönfeld. Aslında adı Christian’dı ama onun gibi birinin elbette bir takma adı olmalıydı.”

Sustum. Ne güzel bir takma addı. Güzel ve sıradışı... Chris ya da Chrissi gibi değil. Grischa.

“Kızlar arasında bir söz vardı: Hoş, yakışıklı, ilah. Grischa. Bazı tuvaletlerin kapı arkalarına böyle yazılırdı. Okulun en yakışıklı çocuğuydu. Her şeyi farklıydı.” Yine sustum. Bunu nasıl açıklayacaktım?

Ama Tillmann üsteledi. “Tam olarak nesi farklıydı?”

İç geçirdim. “Öncelikle görüntüsü. Yürüyüş tarzı. Doğuştan havalı tiplerden biriydi, manken gibi bir vücudu vardı, hatta çocukken bile böyle olmalıydı. Gevşek. Bacakları hafif çarpıktı ama yamuk değil, tam olması gerektiği gibi. Sırtı dimdikti ve muhteşem bir

kafa yapısı vardı. O aptal yassı kafalardan değil. Saçlarının bittiği yer ensesinde hafifçe sivrileşiyordu. Öyle maymun tüyü gibi sağa, sola ayrık değildi. Hava soğuk olduğunda yanakları kızarırdı. Belki bu hoşuna gitmiyordu ama kızlar buna bayılırdı. Çok canlıydı. Yürürken ellerini pantolonunun önü yerine arka cebine sokardı. Bu hiç de tuhaf kaçmazdı. Ona yakışırdı. İlkbahar ve sonbaharda hep yumuşak jarseden, içi lacivert-beyaz çizgili kapüşonlu ceket giyerdi. O ceketini hiç unutmadım. Onu başka birinde de görmedim. Herhalde oldukça pahalı bir şey olmalıydı. Yazın ayakkabılarını çorapsız giyerdi. Tüm bunları ona kimin öğrettiğini bilmiyordum ama onu kötü giyinmiş olarak görmedim... hiçbir zaman... O diğerleri gibi değildi. Bir tarzı vardı. Sıradan bir şey giymezdi, hep bir farklılığı vardı, bir anlamı vardı..."

Sustum ve düşündüm. Neler anlatıyordum? Giysiler, saç bitimi, çarpık bacaklar, çizgili ceket. Tam bir yüzeysellik festivali.

"Devam et. Başka nesi vardı? Hatırlamaya çalış."

Ah, bu hiç de zor değildi. Her şeyi hatırlıyordum. Giysilerinin her birini zihnimde çizebilirdim.

"Öğrenci başkanıydı ve iyi bir sporcuydu. Öğretmenler tarafından sevilirdi ve hiç hırs yapmazdı. Anne babası on sekiz olunca hemen altına bir araba çekmişti. Ehliyetini bir çırpıda almış olmalıydı, tabii. Eski bir Citroen'i vardı. Cabrio, anneminki gibi külüstür ve gürültülü değil, şık bir arabaydı. Sonra... sonra tuhaf bir şey oldu. Bitirme sınavından bir yıl önceydi. Okulda yaz şenliği vardı, akşamdı. Ben kız arkadaşlarımla birlikteydim ve birbirimizin ağzına şaka yollu ayı şekerler tıktırıyorduk. Bir an izlendiğimi fark ettim." O sıcak ve büyümlü yaz akşamına dönmek için gözlerimi kapadım. "Oydu. Grischa bana bakıyordu. Derin, içe işleyen ve oldukça uzun süren bir bakıştı. Birkaç saniyeden çok uzun sürdü. Belki bir dakika. Kızlar da bunu fark etmişti ve şaşırarak konuşmayı kestiler. Sanki zaman

durmuştu. Bakışlarına karşılık verdim... yani, başka ne yapabiliyordum ki? Sonunda beni fark ettiğini görmezden mi gelseydim? Böylece birbirimize baktık ve başka bir şey yapmadık. Sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. O anda gerçekten beni düşündüğünü hissetmiştim. Beni! Bakışlarını kaçıran ilk ben oldum. Gülümsemek zorundaydım, elimden başka bir şey gelmiyordu. Bana neden öyle baktığını bugün bile hâlâ bilmiyorum.”

“Bunu ona hiç sormadın mı?” diye şaşkınlıkla sordu Tillmann.

“Belki bende aptalca bir şey gördüğü için bakmıştı ya da gide-rayak bir arkadaşıyla, en çabuk hangi kızı etkileyebileceğine dair bahse girmişti ya da beni denemek istedi... Bitirme sınavını verip okuldan ayrıldığında öleceğimi sandım. Bunu atlatamayacağımı düşündüm. Bu korkunçtu. Çünkü onun hayatımdan çıkıp gittiğini anlamıştım. Sonsuza dek.” Öyle de olmuştu.

“Ama... birbirinizle hiç konuşmadınız, aranızda hiçbir şey geçmedi...”

“O hep vardı! Ona bakabiliyordum. O, sabahları kalkıp okula gitmem için bir nedendi, bu savaşa karşı durmam, eleştirilere, oynadığım tiyatroya ve tüm o saçmalıklara göğüs germem için bir nedendi. O zamanlar herkese rol yapıyordum... Sadece avluya çıktığımız teneffüsler, bunun üstesinden gelme yardım ediyordu. Onu sadece iki dakika görsem de. Çünkü ondan besleniyordum ve böylece...” Sustum.

“Böylece ne?” Tillmann dudaklarıyla parmaklarıma dokundu... beni geri getirmek için değil, tam tersi, böyle yaparak beni geçmişe geri göndermek ister gibiydi. Grischa'ya. Grischa'nın hiç yapmadığı ama bunu yapmasını çok istediğim şeyi yapıyordu.

“Böylece gündüz düşlerimi kurabiliyordum,” diye acıyla itiraf ettim. “Onunla dost olduğumuzu düşünüyordum. Bana âşık olmasını, bir ilişkimiz olmasını hiç beklemedim. Buna asla dayanamazdım...”

çünkü etrafında sürekli kızlar vardı. Onu kendime nasıl bağlayabilirdim? Aslında klasik anlamda ona âşık da değildim. Onu düşündüğümde aklıma seks ya da birlikte yaşamak, çocuk yapmak gibi şeyler gelmiyordu. Hayır. Beni korumasını, gerektiği zaman hatta bazen gerekmediğinde de arkamda durmasını istiyordum. Bana inanmasını, gerçek yüzümü tanıyıp sevmesini ve beni farklı görmesini istiyordum. Beni güzel bulmasını istiyordum. Hatta beni düşünmeksizin asla hiçbir kızı öpemeyecek kadar bana âşık olmasını istiyordum... Herkes bizi bağlayan şeyin bir büyü olduğunu görmeliydi. Beni sınıf arkadaşlarımdan alaylarından korumalı, bana sataşanlara karşı beni savunmalıydı. Düşlerimde böyleydi. Gözlerimi kapayıp müzik dinlemeye başladığımda, hep oradaydı.”

Sesim titremeye başlamıştı. Hâlâ bana acı veriyordu. Kahretsin, nasıl hâlâ böyle acı verebiliyordu?

“Peki tüm bunlardan hiç haberi olmadı mı? Çok aptalca,” diye mınıldandı Tillmann.

“Hayır, oldu.” Kuru bir sesle güldüm. “Bitirme sınavlarından önce ona bir mektup yazdım. On iki sayfa. Kendime bile açıklayamadığım, on iki sayfalık karmaşık bir duygu yumağı. Herhalde adımı okuduğunda aklına bir yüz gelmemiştir... Asla bir yanıt almadım. Mezuniyet balosu benim için bir işkenceydi. Bütün gece okulun en güzel kızıyla dans etti. Daha sonra bardağımı bırakmak için gittiğimde bar tezgâhına dayanmıştı. Cesaretimi toplayıp ona merhaba dedim ve yüzüne baktım... O an, *ne olacaksa olsun*, diye düşündüm, zaten yarın dönmemek üzere gidiyordu...”

Bu anı daha önce hiç düşünmemiş, daha sonra bardaki bu karşılaşmamızı bilinçli olarak hiç hafızama çağırmamıştım. Çünkü o sahneyi anılarımın olabildiğince derinine itmek istemiştım. Neredeyse tamamen silip atmıştım.

“Peki nasıl tepki verdi?

“Bana yukarıdan aşağı baktı. Sonra ilgisiz bir tavırla, ‘Tanışıyor muyuz?’ diye sordu. Kendimi o anda son derece gülünç ve budala hissetmiştim. Tanışıyor muyuz? ‘Hayır ama sana on iki sayfalık bir mektup yazdım. Elisabeth Sturm,’ dedim. Omuz silkti ve ‘Ah, hatırlayamadım,’ dedi...”

“Gerizekâlı,” diye mırıldandı Tillmann. “Ben olsam on iki sayfalık bir mektubu hatırlardım. Her ne kadar manyakça olsa da.”

“Evet. Ben de, ‘Geçmişte aldığın bir yığın mektuptan olsa gerek,’ dedim ve gülüşünden haklı olduğumu anladım. Ben sadece o bir yığının içinden biriydim. Üst sınıf çocukların peşinden koşan şu aptal, çaylak kızlardandım.”

Güçlü bir şekilde esnedim ve elim Tillmann’ın boynundan kaydı. Elimi yakalayıp yüzüne koydu. Yarı uykulu bir halde yanağındaki sakalları okşadım. Uçları parmaklarımı gıdıkladı. Grischa’dan söz etmek iyi gelmişti. Çünkü bunu yaparken yalnız değildim.

“Ama o benim için her şeydi. Tüm hayatım onun çevresinde dönüyordu. Onun düşüncesi çevresinde. Çünkü bu sadece bir düşünceydi... sonuçta onu tanıımıyordum. Onu bir kez telefonla aradım. Onunla konuşmak istediğimden değil, sadece onun dünyasına bir pencere açıp hemen kapamak istemişim. Telefona babası çıktı. Sesi çok iyimser, alçakgönüllü ve dostçaydı! Sadece onun adını söyleyiş biçimi bile beni bitirmişti... Grischa evin prensiydi. Benden beş basamak üstündü. Erişilmezdi. İlerde kesin önemli bir kişi olur, ekonomi ya da hukuk okur, doktorluk unvanı alır ve daha sonra bir şirket yönetir... herhalde İsviçre’de. Evde hiç durmasa da, onu her şeyden çok seven güzeller güzeli bir sevgilisi olur, pahalı kayak tatillerine çıkar ve anne babasını gördüğünde mutlu olur... ve...” Bir kez daha esnedim, sonra gözlerim kapandı.

“Onu görebilseydin ne söylerdin? Şimdi? İkiniz yalnız bir odada olsanız?”

“Ben... ona sormak isterdim...” Dilim zor dönüyordu. “Olduğu gibi davranmakla ne yaptığının farkında olup olmadığını sorardım... bunun başkaları için ne anlama geldiğini bilip bilmediğini... ve ona neden bana öyle baktığını sorardım... o kadar uzun...”

Grischa’nın gözleri önümde belirdi. Yine on dört yaşındaydım ve ılık yaz rüzgârında durmuştum, ağzımda yarım bir ayı şeker vardı –kırmızı bir tane– sağ elim Jenny’nin burnuma dayadığı, hâlâ hışırdayan torbanın içindeydi. Benim için sadece bir tek kişi vardı. Bir güneş. Bir ay. Gecenin karanlık, sonsuz gökyüzünde sadece bir tek yıldız.

Grischa.

X GÜNÜ

“Ellie, zaman geldi. Başardık. Ellie?”

İlk algıladığım, başımı çevirmek istediğimde sağ yanağımda hissettiğim ve anında şakağımı zonklatan acıydı. Ama başımı çeviremiyordum. Omzumda ters giden bir şeyler vardı. Bedenimin sağ yarısı sanki yara bere içindeydi. Ama en kötüsü, yanağımın içindeki yanmayla karışık çekilmeydi. Dişlerimi güç bela birbirinden ayırmaya çalıştığımda, çene kemiğimin arasına yapışmış olan kalın mukoza zarı dilimin üstüne kaydı. Kendi kendimi ısırmıştım.

“Uyan, Ellie. Her şey yolunda mı?”

Kendim dönemeyince bu işi Tillmann üstlendi ve omzum çatırdayınca hafifçe çılgık attım. Ağzımı açabilmek için öne doğru eğilince yere açık kırmızı renkte ip gibi salya aktı. Ama ne kadar iğrenç görünürse görünsün, bunu yapmak zorundaydım çünkü kendi kanımın keskin metal kokusundan kurtulmak istiyordum. Tillmann beni ilgiyle izledi.

“Ah,” diye inleyerek elimi yanağıma bastırdım. “Konuşamıyorum. Ağzım çok kötü.” Konuşuken kanlı salyalar döşemenin üzerine akmaya devam etti.

“Bunu bilirim,” dedi Tillmann, soğukkanlı bir sesle. “Uykunda sürekli dişlerini gıcırdatıp durdun. Bunu ben de sık yaparım. Hep

biraz fire veririm.” Eh, diş gıcırdatmak ayrı bir konuydu. Ama ken-
dini ısırarak bambaşkaydı.

Bana su şişesini uzattı ve birkaç yudum içebilmek için ağzımı
olabildiğince fazla açmaya çabaladım. Sonra dikkatle çevreme ba-
kındım. Yine Paul’ün korku tüneli odasındaydık ve dışarıda güneş
vardı. Evin tepesinde uçuşan martıların sesini duyabiliyordum.

“O burada değildi, Ellie,” dedi Tillmann. Canlı gözlerinde bir
zafer ifadesi vardı. “Gelmedi. Korkmana gerek yok.”

Korkmamıza, diye düzelttim içimden. Artık korkmamıza ge-
rek yoktu. Tillmann bana bir yığın şey anlatabilirdi ama dün gece
onun üzerinde de kalıcı izler bırakmıştı. Yine de beni oyalayacak
bir yol bulmuştu. Ona Grischa’dan söz ederken ve onu düşünürken
uyuyakalmıştım.

“Göster bakalım.” Tillmann ağzımı işaret etti. Reddedercesine
elim kaldırdım. Birinin ağzımın içine bakmasından nefret ederdim.
Bunu ancak diş doktorunda kabul edebilirdim, orada bile bunu
yapmak için kendimi çok zorlamam gerekirdi. Jinekoloğa gitmek
benim için daha kolaydı. Ağzım kesinlikle mahremiyetimdi.

“Yapma böyle. Sadece bakmak istiyorum...”

Homurdanarak pes ettim. Çenem acil yağlanması gerekiyormuş
gibi çatırdadı. Tillmann komodindeki gece lambasını alıp ağzımın
içini aydınlattı.

“Lanet olsun... yirmi yaş dişin çıkmış. Dördü birden. Kendini
ısırmaya şaşmamalı. Off, bu çok acıtır.” Lambayı tekrar komodinin
üzerine koydu. “Patlamış.”

Evet, öyle de hissediyordum. Yanağımın içini acımasızca kemir-
miş olmalıydım. Yara birkaç diş boyunca damağıma doğru devam
ediyordu. Her konuşmamda acı duyuyordum.

“Sırtım da çok acıyor...” diye yakındım doğrulurken. En azından bunu denedim. Ama duruşum yamuktu. Başımı dik tutamıyordum.

“Paul’ün omzunda uyudun. Seni içeri götürdüğümde kaskatı kesilmiştin. Tahta gibi. Neyse ki fazla ağır değilsin.”

Günlük dövüş sporu antrenmanlarıma karşın, bu ilkbahar boyunca fazla kucakta taşınmış olduğumu utançla tespit ettim. Şimdi de Tillmann bunu yapmıştı. Özellikle de o.

Ama atlatmıştık... şimdilik. Savaştan önce geçireceğimiz başka gece yoktu. François gelmemişti. Açlığı bu akşam daha da depreşecekti. Şimdi önemli olan, Paul’ü mutlu etmekti ve bu konuda nasıl yardımcı olabileceğime dair en küçük bir fikrim yoktu. Tillmann beni mutfağa doğru iteledi. Kahve yapıp biraz ekmek kızarttı.

Saat ona geliyordu ama öyle yorgundum ki gözlerim kapanıyordu. Lokmaları çiğnemek tam bir işkenceydi ve yukunduğumda acı şakaklarımdan kulağıma dek yayılıyordu. Ayrıca hiç iştahım yoktu. Üç ısırdıktan sonra tabağımy geri ittim.

“Bu akşamı bensiz geçir,” dedim dilimi güçlükle döndürerek. “Size yardım edemem. Her yanımy acıyor. Artık enerjim tükendi. Sıfırım.”

“Sanırım saçmalıyorsun.” Tillmann homurdanarak soluk aldı. “Şimdi havlu mu atacaksın? Hayır. Pencereye geç otur. Birazdan gelirim.”

Bunun ne işe yarayacağını bilmesem de, inleyerek sandalyemi güneş ışığının geldiği tarafa çektim. Üstelik fazla ışık gözlerimi kapamakla ilgili hissettiğim acil ihtiyacı körüklemişti. Tillmann elinde küçük bir şişe ve fırçayla geri döndü.

“Bu da ne?” Bulanık kahverengi sıvıya şüpheyle baktım. Ama Tillmann başparmağını çene kemiğıme dayamıştı bile. İster istemez ağzımı açmak zorunda kaldım.

İçimden Tillmann'ın tüm aile bireylerine saydırırken, “Sessiz ol,” diye emredip yarama fırça sürmeye başladı. Çenem çekiliyordu ve acıdan kasılan tüm bedenim beni tekme atmaktan alıkoyuyordu. Tillmann durumumu keyifle izledi. “Bu şey çok yakar, biliyorum ama gerçekten iyi gelir. Sana yardımcı olacaktır. Ve bu akşam geliyorsun. İtiraz istemem.”

“Tillmann, yapamam.” Ağzımdan salyaların aktığını fark edince çenemi sildim. İlacın tadı berbattı. “Boynumu kıpırdatamıyorum, başım ağrıyor, omzum da... Ayrıca bu akşam antrenmanım var ve...”

“Ah. Bu halde antrenmana gidebileceksin demek? Ama iş yemeğe ve konsere gelince yapamıyorsun, öyle mi? Hiç mantıklı değil,” dedi Tillmann alayla. Yanıt vermek yerine esnedim, çenem ayrıldığı ve dişler yeniden yarama değdiği için bu iniltili bir esneme oldu. Tillmann sanki çözülmesi gereken bir matematik problemiymişim gibi bir süre yüzüme baktı. Evet, sanki bir şeyleri hesaplıyormuş gibiydi. Çıkacak sonucu merak etmeye başladım.

“Tamam. O halde yatağa uzan ve üstünü çıkar.”

“Aklını mı kaçırdın?” diye ona çıkıştım ve aynı anda buna pişman oldum. Bir çığlıkla yanağımı tuttum. “Bu ırza tecavüz! Ayrıca bunu istemediğimi sana söyledim! Beni güzel bile bulmayan biriyle yatağa girmem!”

“Seni güzel bulmadığımı hiçbir zaman iddia etmedim. Sadece benim tipim değilsin. Ayrıca seninle yatmak gibi bir niyetim yok. Ağzından kahverengi salya akıyor. Bu pek seksi sayılmaz.”

Homurdanarak ayağa kalktım ve dediğini yaptım çünkü artık hiçbir şey umurumda değildi. Kıpırdamadan yatabildiğim sürece bana istediğini yapabiliirdi. Yakası açılmadık küfürler eşliğinde pijamamın üstünü çıkardım ve karın üstü yatarak bekledim. Tillmann tüm ağırlığıyla kığımın üstüne oturunca soluğum sıkıştı. Çok ağırdı. Ama kuşkusuz giyinikti. Bana yapmaya başladığı şey öylesine acı

verici ve aynı zamanda güzeldi ki zevkten dört köşe inlemelerini bastıramadım.

Parmakları omuz kaslarımın sertleşmiş bölgelerini yoklayıp özenle yoğurmaya başlarken, “Bunu meslek olarak yapmalısın,” dedim hınzır bir gülümsemeyle.

“Kapa çeneni,” diye emretti. “Yoksa bir işe yaramaz.” Evet. Çenemi kapamak istisna olarak yapılacak en iyi şeydi. Gözlerimi kapadım ve kendimi iç dünyanın karanlığına bıraktım, her doku-nuşta çektiği acıdan kurtulmaya başlayan ve uykunun yolunu açan bedenimi dinledim. Beni saran, ilk ağırlıksız saniyelerden itibaren rüyaların eşlik ettiği, özgür, hoş ve sıcak bir uyku oldu.

Başlangıçta gördüğüm, katılımcısı olmadığım, geçmişime dair bölük pörçük parçalardı. Köln'deki okul yıllarımdan sahneler gözümün önündeydi. Kısmen korkutucu, kısmen duyarlıydı. Kimi çöşkülüydü ama asla içinde yer almakta bir tehlike görmüyordum. Kendi hayatımın gözlemcisiydim ve kendimi hiç de o kadar bitmiş görmüyordum. Kendime bakıp olaylara nasıl karıştığımı ve nasıl rol yapıp acı çektiğimi gördüğümde, bazen azarlar gibi başımı iki yana sallıyordum. Ama kendimi affediyordum. Bu benim yolumdu... beni koruyan bir yol.

Ama ansızın kendimi tekrar hayatımın içinde buluverdim. Başka bir sınıfın içinde süzülürken ve tam da Andi'ye rastladığım anda. Ayaklarım yere değdi. Kendime geri dönmüştüm.

“Sen...” dedi Andi alçak sesle. “Seninle hesabımız henüz kapanmadı.”

Ben karşı koyamadan beni duvara dayamış ve elini bacaklarımın arasına atmıştı. Öbür eli vurgulu bir şekilde boğazımda duruyordu, neredeyse okşar gibiydi ama bakışları karşı koyduğum takdirde onu sıkacağını söylüyordu.

“Seni bırakacağımı mı sandın? Aklından neler geçti, Elisabeth Sturm, ha? Kendini pazarlayıp beni başından atmak mı? Bu son olmayacak, sana yemin ederim...”

Boğazımdaki elini daha da sıktı, sert ama kararlı hareketlerle blucinimi yoklayarak fermuarını açmaya çalıştı. Niyetinin ne olduğunu anlamıştım. Ama Andi karate yaptığını bilmiyordu. Çok korkmuştum, hatta paniğe kapılmanın eşiğindeydim. Ama dizimin tek hareketi ve becerikli bir dönüşle kendimi onun ellerinden kurtardım, salonu koşarak geçtim, lobiye kadar koridor boyunca koştum. Orada tüm gücüm tükendi ve titreyerek fotokopi makinesinin yanındaki masaya abandım. Dinlenmem gerekiyordu. Sadece birkaç saniye. Beni izlemeye kalkmadan önce Andi’nin kendine gelmesi gerekti.

Binada benden başka pek fazla öğrenci yoktu; boş dersleri olan ve bir köşede kâğıt oynayan, beşinci sınıftan birkaç öğrenci vardı. Kollarının altında her zamanki gibi kâğıt desteleri olan birkaç öğretmen önümden geçti. Bana dikkat ettikleri yoktu.

Soluklanmak için duvara dayandım ve gözlerimi kapadım. Ağır giriş kapısının açılıp kapandığını duydum. Ayak sesleri yavaş ve sakindi ama uyuşuk değildi. Hayır, gevşek ve rahattılar. Kendinden emin. Evin prensinin ayak sesleri. Ve bana doğru yaklaşıyordu. Doğrudan.

Gözlerimi açtığımda kendimi tüm diğer ışıkları kamaştıran göz alıcı bir ışık gibi hissettim. Hayatımda daha önce hiç böylesine gerçek bir mutluluk hissetmemiştim... beklentisi olmayan, geri plan düşüncelerinden arınmış, hesapsız, gerçekleştirmelerinden korkulan gizli düşler kurmaksızın. Gülümsemem karşı konulmazdı, öyle ki onun da bana gülümsediğini ve gerçekten beni düşündüğünü hissedebiliyordum. Zamanı durdurmak istiyordum.

Biraz büyümüş görünüyordu, daha olgunlaşmıştı ama Grischa olduğu açıkça belliydi. Gözlerini muzipçe kırptırdı. Boynuna sarılmak için öne uzattığım kollarımı hafif bir el hareketiyle durdurdu.

Beni alıkoyuşundan etkilenmemiştim. Evet, ona sarılmak istemişim; ne olmuş? O kadar da kötü değildi.

“Özür dilerim,” dedim pişman bir sesle. “Seni gördüğüme çok sevindim. Hep sevinirim zaten.”

“Biliyorum.” Ellerini pantolonunun arka cebine soktu. “Ama hayatında beni koymak istediğin yerde değilim. Birbirimizi tanımıyoruz bile.”

“Elbette. Tabii.” Biraz kızardım. “Ama beni düşünüyorsun, değil mi? Benim için gelmedin mi?” Neden hâlâ bunu sorup duruyordum ki? Bunu pekâlâ biliyordum. Bu beni inanılmaz biçimde mutlu ediyordu.

“Evet.” Başını salladı. Kızarmış yanaklarını okşamamak için ellerimi arkamda bağladım. Ciddiyetle bana baktı. “Bana yardım etmelisin, Ellie. Bunu ancak sen yapabilirsin. Duydum ki sen...”

“Ellie. Hey, Ellie. Uyan. Bütün günü uyuyarak mı geçireceksin? Antrenmana gitmeyecek miydin?”

“Hayır!” diye bağırdım. “Hayır, lütfen, bırak orada kalayım, lütfen...”

Çok geçti. Grisha’nın konuştuğunu görüyordum ama sözleri anlamsızca yankılanıyordu. Onu duyamıyordum. “Şimdi neden ona yardım etmem gerektiğini öğrenemeyeceğim! Ona yardım etmem gerek!”

Öfkeyle gözlerimi açtım. Grisha’ya neden ve nasıl yardım edecektim? Ben, Elisabeth Sturm? Meraktan çatlıyordum ama meraktan daha güçlü olan, karnımdaki aydınlık, pırl pırl mutluluktu. Kendimi güçlü, zinde ve gevşemiş hissediyordum, evet uyumlu. Acılarım dayanılır olmuşlardı. Doğrudum ve esaslıca gerindim.

“Üstünü giyinsen belki daha iyi olur,” dedi Tillmann, nazik bir ketumlukla ayak parmaklarına bakarak. Ah evet, bunu yapmam gerekti. Ama Tillmann’ın çıplak bedenimi görmesi şu an umurumda

değildi, hem de sabahki gibi arkadan değil, önden. Düşüncelerim hâlâ Grischa'da takılı kalmıştı. Okula benim için gelmişti. Benim için...

“Güzel bir rüya görmüş gibisin.”

Dalgın bir halde başımı sallayarak atletimi giydim. Babam ne demişti; rüyalar sadece birkaç saniye sürer. Bu mümkün değildi. Bu rüya Tillmann masaj yaparken uyuyakaldığım sırada başlamış ve Grischa'yla olan konuşmam beş dakika bile sürmediği halde öğleden sonraya dek devam etmişti. Bu rüyanın gizemli tarafı tam olarak işte buydu. Ağır çekim. Dakikalar saat gibi gelmişti. Grischa beni düşünmüştü. Mutluluk veren bu duygunun içinde sanki sonsuza dek yuvarlanabilirdim. Neden benim yardımımıza ihtiyacı olduğunu bulmalıydım. Rüyam o kadar net ve gerçekti ki âdeta bir vizyon görmüştüm. Belki de gerçekte Grischa'ya sadece benim yardım edebileceğim bir durum söz konusuydu. Belki de bu yolla benim için ne ifade ettiğini sonunda öğrenebilecekti.

Buradaki her şey sona erdiğinde onu aramalıydım. Her insan ardında bir iz bırakırdı. Onu bulacaktım. Her şey açığa kavuşacaktı.

Bu düşünceyle o gün özellikle sadistçe davranan Lars'a bile katlanabildim. Ama bir an olsun şikâyet etmedim. Salonun içinde deri boks eldivenleriyle ağzımdan yeniden kan gelene dek tekme ve yumruklara zorladığı zaman da gıkım çıkmadı. Hatta biraz da bunun tadını çıkardım. Bitkin düşene kadar çalışmak, kışkırtılmak istiyordum. Bana göre hava hoştu, aşırı zorlanmak da olabilirdi. Enerjimi toplamak istiyordum, son damlasına dek.

Son tekmeyi kasten yastığın kenarına doğru savurdum; yani doğrudan Lars'ın kalçasına. İki büklüm olup yere devrildi ve ayağa kalkmadan bacağını çevirip başını yana doğru çekti. Şah-mat. Sonra tek kelime etmeden onu bıraktım, eğilerek selamımı verdim ve soyunma kabinlerine yürüdüm. Beş dakika sonra yanımdaki duş açıldı. Bu kez kadın düşmanı içeren şakalar yapılmıyordu.

Kapıyı vurmadan duşa girdim. Lars korkuyla dönüp baktı. Karşımda buharlar içinde, mavi renkli duş jeliyle parlayan bir goril duruyordu.

"Ah," dedim vurgulu bir şaşkınlıkla. Gözlerim bacaklarının arasına gitti. "Demek bu kadar küçük?"

Kükreyerek bir havlu kaptı ve şimşek hızıyla ama oldukça beceriksizce beline sarmaya çabaladı. Goril utanmıştı.

"Ne istiyorsun, Sturm?" diye sertçe sordu. Arkaya uzanıp duşu kapadı.

"Veda etmek. Bu akşam dövüşeceğim ve sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum." Kendi sakinliğim beni de şaşırtmıştı.

"Sen... ne?" Lars bir adım bana doğru yaklaştı. Geniş, kıllı ayakları pis zeminde küçük köpüklü gölcükler oluşturdu.

"Doğru anladın. Bir dövüşe gireceğim. Tehlikeli bir dövüş." Gözlerimi soru soran bakışlarından kaçırmadım.

"Bir erkekle mi? Biri sana fazla mı yakınlaştı? Pisliğin teki mi? Onu dümdüz etmemi..."

"Hayır. Hayır, bunu ben yapacağım. En azından ben de işin içindeyim. Ve -bilirsin işte- bunu atlatamayabilirim. Bu yüzden hoşça kal demek istedim."

Ona elimi uzattım. Ayakları arasındaki gölcük gittikçe genişlerken Lars inanmayan gözlerle bana baktı. Beline doladığı havlu hafif bir hışırtyla kayıp yer düştü. Ama anlaşılan çıplak olduğu artık onu ilgilendirmiyordu. Çünkü ciddi olduğumu anlamaya başlamıştı. Oldukça uzun süren sessiz birkaç saniyeden sonra tereddütle elimi sıktı. Tutuşu şaşırtıcı biçimde yumuşaktı, neredeyse utangaç.

"O halde bitir onun işini, Sturm'cuk," dedi donuk bir sesle. Elim serbest kalana dek bekledim. Bu birkaç saniye sürdü. İlk kez birbirimizden nefret etmeksizin sessizce birbirimize baktık

ve sonra arkamı dönüp salondan çıktım. Esnek adımlarla arabaya doğru yürüdüm.

Lars soyunma kabinlerinin penceresinden bağırdı: “Soğuk duş yaptığın için küçülmüştün!” Hafifçe güldüm. Evet, tabii. Peki o buharlar neyin nesiydi? Hâlâ gülümsemeye devam ederek arabanın koltuğuna oturdum.

İçimde kor ateşi gibi yanan bir mutluluk hissi vardı. Bu koru korumalı, körükleyerek canlı tutmalıydım. Grisha'yı düşünerek. Bu mutluluğu da Paul'e iletmeliydim. Böylece François'yı kandırabilirdim. Gerisini kader tayin edecekti.

Ben hazırdım.

ÖLÜM DANSI

Daha bittiş müziğinin ilk notalarında sırtımdaki karıncalanma yerini buz gibi bir ürpermeye bırakmıştı. Çevremde insanlar haykırıyor, alkışlıyor, çakmaklarını yakıyordu. Birbirlerine sarılıyorlar, kollarını anlık duydukları heyecanla yukarı uzatıyorlardı. Ama ben dışarı çıkmak istiyordum. Çünkü bu şarkıyı biliyordum. Onu elbette biliyordum, sadece Ultravox'a ait olduğunu artık hatırlamıyordum. Onu bir kez dinlemiştim ama bu bir kez yetmişti. Bir daha asla hafızamdan çıkmadığı gibi asla tekrar duymak istememiştim. Çok fazla anıyı çağrıştırıyordu; duygusal anıları. Hepsi geri gelecekti.

Kalabalığa sırtımı dönerek telaşla kendine yol açmaya çalıştım. Ama insanlar dip dibe duruyordu ve acil çıkış çok uzaktaydı. Şarkıdan kaçamayacaktım. Aklımdaki resimler şimdiden şekillenmeye başlamıştı.

"Ne oluyor?" diye haykırdı Tillmann kulağımın dibinde.

"Çıkmak istiyorum!" diye haykırarak yanıtladım. "Buradan çıkmam gerekl"

"Ama şimdiye dek her şey süper gittii"

Bu doğrudu. Antrenmandan sonra banyoda duş almış ve giyinip çıktığımda, Glanna beklentili heyecanı içimde çoktan koridorda dökülmüştü. Çok güzel görünüyordu. Geçmişindeki özel hayatına

yaptığım küçük saldırıyı, dış gıcırıtları eşliğinde affetmiş gibiydi. Dediğine göre, şimdilik. Ve konunun hatırına.

Konunun –yani Paul’ün– planımızdan ancak öğleden sonra haberi olmuştu ve bu sürprize sıcak bakmıştı. Bu, saldırının çok az olumlu yönlerinden biriydi: Pasiflikte kusursuzdu. Ama belki de Gianna’yı tekrar görme düşüncesi ona çekici gelmişti.

Gianna büyük bir iyimserlikle, uyuşturucu bağımlısı Marco’yu günün birinde belki içtenlikle affedebileceğini ima ederken, Paul hâlâ yatak odasında ve giyniyordu. Bu uzun sürebilirdi. Bu yüzden Gianna “benden bir şeyler yaratmak” amacıyla beni banyoya sokmuştu. Bunun nasıl olacağını pek anlayamamıştım. Jenny ve Nicole beni böyle görselerdi herhalde sırtüstü yere devrilirlerdi –üzerime sımsıkı oturan, soluk bir blucin (boru paça değil, bol paça), ekoseli Convers’lerim ve kapüşonlu dar tişört– ama ben bu kılıkta kendimi rahat hissediyordum ve özellikle antrenmandan sonra kendimi güzel buluyordum. Derime kan gidiyor ve pembeleşiyordu, gözlerim parlıyor, ağzım tamamen gevşiyordu. Makyaja ihtiyacım yoktu. Ama Gianna başka türlü düşünüyordu. Şık bir yere yemeğe –köşe başındaki son derece sembolik gece hayatına– ve konserden sonra bir kulübe gideceksek, biraz cazibe saçmalıymışım. Sonuçta herkesi içeri almıyorlardı.

Böylece siyah dekolte bir üst giydim (baş aşağı tutsalar da, beni blucinden çıkarmaları mümkün olmadı) ve kirpiklerime maskara, dudaklarıma da biraz parlatici sürerken Gianna şansını saçlarımda denemeye kalktı ama çabuk pes etti. Bu arada omuzlarıma dek uzamışlardı ve Gianna’nın kendine gizliden böyle bir “görkem” dileyen kıskanç bakışları gözümünden kaçmamıştı. Ama bu görkemin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bunu çok iyi bilen benim, onun dümdüz parlak saçlarına bakışlarım onunkinden daha az kıskanç değildi.

“Dünya çok adaletsiz,” dedi iç geçirerek, dekoltemi düzelterip beni koridora doğru itti. Tillmann da giyinmişti. Her günkü kılığına oranla küçük bir değişiklik yapmış ama büyük fark yaratmıştı. Her zamanki gevşek blucinin üzerine koyu renk bir gömlek giymiş, ayağından çıkarmadığı spor ayakkabılarını bir çift zarif ayakkabıyla değiştirmişti. Onu daha önce gömlekle hiç görmemiştım ve görüntüsü rahatsız edici olduğu kadar çekiciydi de. Gömlek sokak çocuğu zerafetine pek uymadığından, biraz cüretkâr görünüyordu. Aslında hemen çıkarsa iyi olurdu.

“Tamam,” dedi kelimeyi uzatarak. Bizi gördüğü an badem gözleri her zamankinden fazla olarak birkaç saniye üzerimde takılı kaldı. “Belki dün akşamki teklifimi yeniden yapabilirim.” Neşeyle bana göz kırptı.

Gianna’nın şaşkın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Bir şey mi kaçırdım?” diye merakla sordu. “Yoksa siz...”

Ama o sırada Paul yanımıza gelince Gianna’nın dili tutulur gibi oldu. “Merhaba,” dedi soluk kadar ince bir sesle. Daha çok “Meaba” gibi anlaşıldı. Zayıf ve irade dışı.

Evet. Paul görüntüsüyle hepimizin ışığını bastırmıştı. Bunun neden böyle olduğunu söylemem zordu. Acının insanı bu kadar çekici yapabileceğini daha önce bilmiyordum. Çünkü gözlerinin altındaki gölgeler azalmış ama tamamen kaybolmamıştı ve çekici bir şekilde gülümsemeye başlasa da, melankoli ağzının kenarlarında yer etmişti. Babam bir keresinde hasta insanların ölmeden önce son bir kez daha canlandığını ve yakınlarının onun iyileştiğine inandıklarını söylemişti. Ama bu sadece son ışıltıydı, tıpkı rüzgârda titreyen ve soğuk onu sonsuza dek söndürmeden önce son kez parlayan bir alev gibi.

Ama bu düşüncüyü bu gece yasak olan duygu ve düşüncelerle birlikte rafa kaldırıp Paul’ün görüntüsünün tadını çıkarmaya çalıştım

-gece mavisini pahalı blucini, koyu renk kazağı ve güzel ellerindeki kalın gümüş yüzükleriyle birlikte, hafif dalgalı, uzun saçlı ağabeyimi. Babama ne çok benzediğinin acaba farkında mıydı? Ve yine de tamamen farklı bir insan olduğunun?

Akşam yemeğini bir sarhoş gibi yemiştim. İştahım harikaydı ve beklenenin tersine, her lokmada daha somut ve elle tutulur hale gelen Grischa planlarımla motive olarak tüm yemekleri bitirmiştim. Sosyal paylaşım ağlarının gittikçe daha fazla kabul görmesi sevindiriciydi. Belki de Facebook, Xing⁵³ ya da wkw'ye⁵⁴ kaydolmuştu. O değilse bile adını hâlâ hatırladığım ve nerede olduğunu sorabileceğim bir arkadaşını bulabilirdim. Sadece Grischa'nın merakını uyandıracak iyi bir neden bulmalıydım. Ama mutlaka bulurdum. Tessa'yı kandırmıştım. Bunu başaran biri, eski okul arkadaşını haydi haydi bulurdu. Bu olmasa bile, babamın parası hâlâ duruyordu ve bir özel dedektif tutmaya yeterdi.

Daha da kendimden geçerek karşılaşmamızın nasıl olabileceğinin hayalini kuruyordum. Çünkü artık eski küçük, utangaç, yanar döner ve maskeli taklitçi kız değildim. Ben, Elisabeth Sturm'dum, bir karabasanla ilişkisi olan tek insan kadındım (ki bunu kaçamak düşünmüştüm çünkü şimdi karabasalarla zaman kaybetmek istemiyordum). Karate yapıyordum, mezun olmuştum ve ehliyetim vardı. Kıkırdadığım kız arkadaşlarımla tersine, zamanımı hafta sonlarını göğsüne dal saplayarak değerlendiren ve koşullar gerektirdiğinde kokain içerek hayatını hiçe sayan, aşırı soğukkanlı bir hip-hop'çıyla geçiriyordum. Grischa tüm bunları görmeliydi. Benim de diğerleri gibi sıradan olduğumu düşündüğü için yanıldığını anlamalıydı. Herhalde benden başka hiç kimse bunu ciddi olarak düşünmemişti. Bunu anladığı zaman ona nasıl yardım edebileceğimi de hatırlayacaktı.

53 Genellikle iş ve kariyer hedefli bir tür Alman sosyal paylaşım sitesi. (ed.n.)

54 Wer-kennt-wen, Alman sosyal paylaşım ağı. (ç.n.)

Bu coşkulu duygular yemekten sonra da devam etmiş, konser salonundaki kalabalık ve biraz modası geçmiş grup bile beni rahatsız etmemişti. Her şey, tereyağından kıl çeker gibi geliyordu. Hatta konser bile tam zamanında, saat sekizde başlayarak Gianna'yı fazlaca şaşırtmıştı. Hepimiz dâhi ve şanslı yönetmenlerdik ve çok farklı bir iş başaracak olmamızın keyfi içinde sersemlemiştim -ta ki şu anda Ultravox'ın söylemekte olduğu ve görünüşe bakılırsa herkesin özlemle beklediği şarkıya kadar. *Dancing with Tears in my Eyes*.⁵⁵

Bu şarkıyı elbette biliyordum! Bir akşam MTV'de oynamıştı, en beğenilen videoların gösterildiği ve izleyicilerin favorilerini seçtiği bir programda. Sunumu berbattı ve dayanılmaz reklam spotlarıyla kesilip durmuştu ama bu reklam araları magazin dergilerinin sayfalarını karıştırmaya, erkekler hakkında gevezelik etmeye ve hafta sonu planları yapmaya uygundu. Çünkü Nicole, Jenny ve ben tam olarak bunu yapmıştık, ta ki bu şarkının video klibinin ilk görüntüleri ekrana gelene dek.

Çünkü benim kâbuslarımı gösteriyordu. Düşen uçakları ve ufuktaki atom bombası bulutunu gördüğüm rüyayı değil, ikinci versiyonunu. Nükleer reaktör kazası. Çocukluğumda bu rüyalar enerjik bir şekilde birbirinin yerine geçmişti, ikisi de birbirinden kötüydü. Biri gerçek olmuştu. Kısmen. 11 Eylül 2001'de. Ground Zero.⁵⁶ Nükleer kaza da ben doğmadan olmuştu, 1986'da. Çernobil. Bay Schütz'ün en sevdiği konulardan biriydi (aşk damlacığını saymazsak). Ama ikisi de benim yakınımda gerçekleşmemişti. Buna göre kaderin tekrar iş başına dönmesi gerekiyordu.

Köln'de yaşadığımız o masum kızlar gecesinde videoyu izlediğim zaman yeniden rüyalarımın esiri olmuştum. Bu rüyalarda

55 (İng.) Gözyaşarımla dans ediyorum.

56 (İng.) "Yerle bir". New York'ta ikiz kulelerin bulunduğu araziye kuleler yıkıldıktan sonra verilen ad. (ç.n.)

öleceğimden kesin emindim, bugün olmazsa birkaç gün içinde. Artık hiçbir umut yoktu. Kendi sonumuzu hazırlamıştık. Artık geçerli olan bir tek şey vardı: Bu olduğunda kimin elini tutacaktık? Sevdığımız insan neredeydi?

Şimdi de, aradan yıllar geçtikten sonra klibin sahneleri daha dün seyretmişim gibi gözümün önünde belirliyordu ve hıçkırıklarımın göğsümü ezdiği bu dipsiz duyguya karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu, hiçbir şeyi yatıştıramayan bir hıçkırıktı... Klipte birbirini seven iki kişi huzurla uyuyan çocuklarına son bir bakış attıktan sonra, ölürken birlikte olabilmek için sessiz bir uzlaşma içinde ince bir örtüye sarınıyorlardı. Sonra patlama oluyordu. Kör edici bir ışık. Yatağın altındaki renkli topaç... Topaç...

Bakışlarım buğulandı. Ah, Tanrım. Burada ne yapıyordum? Grischa'yı tekrar görebilmek için plan yapmak mı? Aklımı mı kaybetmişim?

"Ellie... lütfen!" Tillmann'ın haykırışı -başka türlü birbirimizle anlaşıyorlardık- uyarı kokuyordu hatta biraz da öfke. Öfkelenmek için her nedeni vardı. Ortamın içine etmemeliydim. Tıpkı Nicole ve Jenny'yle geçirdiğim o akşam gibi. Bu kez durum çok başkaydı. Ama bu insan kalabalığı içinde rahatça ağlayabilmek ve biraz önce gördüklerimin sadece kendini bir halt sanan, kıyamet manyağı bir yönetmenin hayal ürünü olduğu konusunda kendimi tekrar tekrar ikna edebilmek için kaçabileceğim bir banyo yoktu. Tüm bunlar gerçek değildi. Uydurulmuştu. Çocuklar yaşıyordu. Herkes yaşıyordu. Patlama falan yoktu. Topaç daha sonra bir sandığa konup diğer sahne aksesuarlarıyla birlikte kaldırılmıştı. Her şey bir gösteriydi.

Ama müzikten kaçma şansım olmadığı sürece bu düşüncelerin hiçbir etkisi yoktu. Geriye doğru birkaç adım atıp birbirine yapışık halde dillerini boğazlarına dek sokmuş bir çiftte tosladığım için, şimdi Paul de dönüp bana bakmaya başlamıştı. Gözlerimin içine bakıp bana

neler olduğunu anlamadan yüzümü Tillmann'ın boynuna gömdüm. Durumu hemen anladı ve kolunu omzuma koydu. Başka türlü sü elimizden gelmediğinden, iki sevgili rolü oynamak zorunda kaldık.

Tillmann beni hâlâ sımsıkı tutuyordu. Aşk meleşinin okları tarafından en az on yerimizden şişlenmiş gibi yapmaya devam ederken, "Colin'e gitmeliyim," diye kulağına bağırdım. "Hepimiz ölmeden önce onunla bir kez daha konuşmam gerek!"

"Ölmeyeceğiz! Böyle boktan şeylerden bahsetme, Ellie! Colin'den korkmuyor muydun?"

"Evet, korkuyordum!" Göz ucuyla Gianna ve Paul'ün samimi bir şekilde el ele tutuşup başlarını birbirlerine dayadıklarını gördüm. Kesin bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Çok iyi, birbirimize âşık olduğumuzu düşünürlerse, böylece aslında ne halde olduğumu fark etmezlerdi.

"Ondan hâlâ korkuyorum, ama... onu seviyorum... ya yanılsam? Ya o da bizim gibi bu işten sağ çıkamazsa? O zaman onunla son bir kez baş başa konuşmadan ölmüş olacağım. Her şey biterken yanımda olmasını istediğim tek kişi o ve özellikle de..."

"Hiçbir şey bitmeyecek!" Tillmann yüzümü elleri arasına alıp acımasız bir sertlikle gözlerimin içine baktı. O anda Paul bize baktığı için gülümsedim ama sırtı onlara dönük olan Tillmann gülümsememe karşılık vermekten çok uzaktı. "Hiçbir şey bitmeyecek, duydun mu? Buna sakın inanma."

Israrla ona baktım, artık gülümsemediğim ama bakışlarım neredeyse sevgi doluydu çünkü gitmem gerektiğinde onu da özleyecektim.

"Haftalardır bunu hissediyorum, Tillmann." Alçak sesle konuşuyordum, beni duymadığı kesindi, en fazla dudaklarımdan birkaç kelimeyi anlayabilirdi. Fazlasını değil. Ama bunun önemi yoktu. "Birimiz ölecek. Herhalde bu ben olacağım. Bunu hissediyorum."

Burada, yanınızdayım çünkü zaten kaçamıyorum. Başka seçeneğim yok. Ama onu bir kez daha görmeyi isterdim.”

Tillmann, Paul ve Gianna’nın ağladığını görmemesi için başını omzuna yasladı.

“Eğer öleceksek, mutlu ölmeliyiz. Tamam mı, Ellie? Mutlu öleceğiz. Bunu anladın mı?”

Şarkı bitti ve çılgınlarla karışık bir alkış koptu. Ardından bis⁵⁷ başladı. Sürekli kolumu çekiştirip duran heyecanlı kişinin kim olduğuna dönüp bakmadan önce Tillmann’ın gömleğinin ucunu çekip gözyaşlarımı kuruladım. Ardımdaki Gianna’ydı.

“Hey, çifte kumrular, kalabalıkta sıkışıp kalmak istemiyorsak, hemen çıkmalıyız... Bisten önce sıvışmak her zaman en akıllıcasıdır! Çünkü her salak bise kalmak ister!” Gururla bize baktı. “Yılların gazeteci tecrübesi!”

Büyük kalabalık akını harekete geçmeden önce mutlu insanların arasında kendimize yol açarak dışarı çıkmayı başardık. Kulaklarımın içi hâlâ uğulduyordu. *Dancing with tears in my eyes... weeping for the memory of a life gone by...*⁵⁸

Şimdi de dansa mı gidecektik? Diskoya? Yine çılgın kalabalıkların içine girip aptalca sırttan mutlu yüzlere mi bakmam gerekecekti? Yalnızlığa ve ormanın sessizliğine hiç şimdiki kadar özlem duymamıştım. Ama kurt öldüğünden beri onun yasını tutmadan evimi düşünemiyordum.

“Beni takip edin!” diye bağırdı Gianna. Bizi daha önce hiç geçmediğim bazı sokaklardan ve geçitlerden geçirdi. Hamburg’u biraz

57 Konser bittiğinde, son şarkının son bölümünün ya da bağımsız bir şarkının seyirci tarafından alkışlarla ikinci kez tekrarlanması. (ed.n.)

58 (İng.) “Gözyaşlarımla dans ediyorum... geçip giden yaşamın anılarına ağlıyorum...” (ç.n.)

bile tanıımıyordum. Haftalardır bu şehirde yaşıyordum ama bir kez bile Reeperbahn'a gitmemiştim.

Ama şimdi hiçbir şeyin anlamı yoktu. Dansa mı gidecektik? Neden? Çok yakında her şey bitecekse, neden? Şu çok sevilen düşünce oyununa zaten hiçbir zaman anlam verememiştim: Bugün son günün olsa ne yapardın? Zaten bunu uzatamayacaksam bir şeyler yapmanın ne anlamı vardı? Benim bir tek dileğim vardı, sevdiğim kişinin yanında olmak. Asıl sorun, bunun kim olacağını artık tam olarak bilemiyor olmamdı. En kötü durumda Colin. En kötü durumda hep Colin. Beni öldürmek isteyen Colin... Yine de bizim tarafımızda olduğu ve ağabeyimi kurtaracağı umuduna tutunmak istiyordum. Çünkü başka çarem yoktu.

Paul yürürken arkasına dönüp, "Ellie? Yoruldun mu? Hadi ama su koyuverme!" diye bağırdı. Bir köpek yavrusu gibi hayallere dalmış gibi koşuşturuyordum.

"Bacağım!" diye gülümseyerek cevap verdim ve ona el salladım. "Aaah!" Değme oyunculara taş çıkarırcasına bacağımı ovuşturdum. Karanlık gözümde parlayan yaşları görmesini engelliyordu. Onları sadece Tillmann görüyordu. Bileğimden tutarak çabuk yürümemi sağladı. Adımlarımı öfkeyle atarak yürümeye devam ettim.

"Elisabeth." Tillmann derin bir soluk alarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Kahretsin, bu akşam çok yakışıklı görünüyordu. Enerjisi âdeta gözlerinde nabız gibi atıyordu, sırtı gergindi, tüm bedeni beklenti içindeydi. Bu savaşı istiyordu, evet, bunun için deliriyordu. Bunun sevinci onu coşturuyordu, hatta belki de uyarıyordu. Bay Schütz ara sıra biz insanlara musallat olan atavizmle ilgili ne demişti? Ölüm yakınımızdayken ansızın oluşan üreme isteğiyle uyarılmıyor muyduk? Dünya yıkılma tehdidi altındayken bile -hayatta kalma içgüdüleriyle- gelecek nesillerimizi güvence altına alma ihtiyacı hissetmiyor muyduk?

“Ben eve gidiyorum. Siz bensiz eğlenmeye devam edin,” diye fısıldadım. Bitkin bir halde arkamdaki nemli tuğla duvara dayandım. Gianna’nın kıkırdaması gecenin içinde titreşti, ardından Paul’ün kahkahası yankılandı.

Tillmann ellerini şakaklarımın hizasında duvara dayadı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıktaydı.

“Hayır, Ellie. Geçen haftaları hatırla. Ne yapmıştık? Korktuk, bedenlerimize işkence ettik, ne doğru dürüst yemek yedik ne de uyuduk, sürekli dalaştık... Hiç yaşamadık. Şimdi şu koca şehrin ortasındayız, herkes eğleniyor, Reeperbahn şu köşenin ardında, St. Pauli, balık pazarı, hepsi burada ve biz burada birbirimizi yiyoruz. Bırak, hiç olmazsa bu gece yaşayalım.”

“Ah hadi. Gemide keyfin yerindeydi... sevgilinle birlikte. Bu yüzden yakınıp durma.”

“Evet, bunu neden yaptım bil bakalım. Üç hakkın var. Neden daha ilk akşamdan bir kıza asıldım, ha? Başka şey düşünebilmek için. Bu tesadüfen olmadı. Gemiye bindikten hemen sonra bir vizyon gördüm. François kafamı oklarla delik deşik etmişti ve deliklerden içeri bakıyordu. Bunu yapmam gerekiyor. Bu beni oyalalıyor.”

“Beni değil,” diye karşı çıktım inatla. “Böyle bir şey beni oyalayamaz.”

“Hayır, oyalar,” dedi Tillmann ısrarla. Sonra ansızın öne doğru eğilip dudaklarını zorlarcasına ağızma bastırdı. Ürperdim çünkü sıcaktılar. Sıcak, soğuk değil.

Tesadüf gibi görünen dokunuşun yanlışa yer vermeyecek biçimde gerisi gelince bu bir öpücük dedim, tarafsız olmaya çalışarak. Evet, bu bir öpücüktü, son derece açık seçik ve talep dolu. Dillerimizin birbirine dokunmasına izin verdim, duraksadık, sonra tekrar ayrıldık. Düşüncelerim bu tesadüf oyunu sırasında durmuştu. Artık düşünemiyordum. Yüzüm, aniden gelen sıcak dalgasıyla yanmaya başladı

ve dizlerim hoş bir şekilde titredi. Tillmann sanki çok doğal bir şey yapıyormuş gibi bana dayanmak için kalçamdan tuttu ve kendine doğru çekti. Dudaklarımız bir süre daha yumuşak bir dokunuşla birbirini üzerinde durdu, sonra yavaşça kendini geri çekti. Beynim hemen tekrar çalışmaya başlamıştı.

Tokadım Tillmann'ın yanağına inememişti ve tekrar kazandığım hızlı reflekslerime karşın bu tokadı istemeyerek attığımı itiraf etmek zorundaydım. Hamlemi gevşekçe karşılariken pis pis sırttı.

“Gerek yok,” diye mırıldandı. “Bu Colin'dendi.”

“Ama...” Ama Tillmann çoktan arkasını dönmüştü. Bize heyecanla el sallayıp bir sokağı işaret eden Gianna ve Paul'ün ardından yürüdü.

“Acele edin, kapıda şimdiden kuyruk var! Çabuk!”

Yaslandığım duvardan ayrılıp normal bir şekilde adım atmaya çabalarken pes etmiş durumdaydım. Biriyle yatmak istediğimi utanarak fark ettim. Kimle olduğu umurumda değildi. Tillmann, Colin, Grischa. Önemli olan, üremekti. Biz insanlar korku dürtüleriyle hareket eden canlılardık.

Ama Tillmann ne demişti? Bu Colin'dendi. Bununla ne demek istemişti? Ben Tillmann'ı öpmüştüm, Colin'i değil. Ona âşık olmasızın. Ama ikisi de karnımda oluşan kıpırtıyı değiştirmiyordu. Bu hâlâ hoşuma gidiyordu. Karnım hâlâ pır pır ediyor, titriyordu ve düşüncelerim elimde olmadan uyuşmaya başlamıştı. Kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. Yürüme becerimi tekrar geri kazanır kazanmaz asfaltın üzerinde âdeta süzüldüm ve ne hakkında olduğunu bilmesem de, diğerlerinin kahrkahrına katıldım. Gianna bizi bir arka avluya götürdü. Ne tür bir diskoteğe girdiğimizi anlayamadan, beni giriş kapısından içeri itti ve kendimi her türlü konuşmayı imkânsız hale getiren basların uğultusu içinde buldum.

Bu tür yerleri Köln'den biliyordum. İki ya da üç salonu bulunan, orta ölçekli kulüpler, boğucu hava, genellikle ancak geceyarısı doğru dürüst bir şeyler çalmaya başlayan ateşli DJ'ler.

Ana salon hıncahınç doluydu. Yine de kalçalarını sallayan kadınların ve terli erkeklerin arasına sıkışarak eğlenmeye yemin etmiş ve sabahlamaya kararlı kalabalık tarafından kuşatılmış piste ulaşmayı başardık. Her yer alkol ve aşırı dozda hormon kokuyordu.

Gianna'nın yüz ifadesini gördüğümde kıkırdamamı bastıramadım. Paul saniye geçmeden dans etmeye başlamıştı ve açıkçası Gianna şu anda izlemekte olduğu şeyi hiç beklemiyor gibiydi.

"Eh. İnsan her şeye aynı anda sahip olamaz," diye bağırdı. "Yine de yürürken daha iyi görünüyor."

Ne hakkında konuştuğumuzu kesin tahmin etmiş olan Paul boşvermiş bir ifadeyle bize gülümsedi. Hareketlerinde de bir boşvermişlik vardı. Hiçbir zaman iyi dans edememişti ama dans etmekten hoşlanıyordu ve bunu yaparken hantal bir sirk ayısını andırsa da, en azından ritme uyuyordu. Buna karşın Tillmann gerçek bir savaş dansına başlamıştı. Yoksa ölüm dansı mı demeliydim? Odada geçirdiğimiz o soğuk gecede gibi kendi içine dalıp gitmiş görünüyordu ama bu kez hareketlerinde daha fazla güç ve tutku gizliydi, kızların bakışlarını üzerine çeken ateşli ve havalı bir tarzı vardı. Gianna da bastırduğu saldırganlığını serbest bırakmış gibiydi ve saçlarını bir daha sabaha çıkamayacakmış gibi delicesine sallıyordu.

Sadece ben sessizce durmuş, gürültüyü dinliyordum. Ritmi ve tınıları, gümbürdeyen basları, uğuldayan davulları, insanların haykırımlarını, kahkahalarını ve işte. Yine olmuştu. Biraz önce yanılısama gibi algılamıştım, kolonlarda bir cızırtı vardı, hafif ve hemen unutulacak kadar fark edilmeyen. Aslında olmaması gereken küçük bir arıza çünkü böyle bir kulüpte teknik bir arıza söz konusu olamazdı. Bu yüzden bu cızırtıyı benden başka hiç kimse duymamıştı.

Şimdi davullar yeni bir parçaya geçmişti. Birkaç kişi alkışlamaya başladı. Tillmann huşu içinde başını arkaya attı. Ben de gözlerimi kapamaktan başka bir şey yapamamıştım.

Çünkü Faithless'in *Insomnia*'sı çalıyordu. Uykusuz. Tillmann'ın hayatının ilahisi. Ve Paul'ün. Belki benim de. Köln'deyken çıtkırlıdım kızlar gibi dans edemediğim ender parçalardan biriydi. Ya sessizce olduğum yerde dikilir ya da tam kudururdum. Başka türlü sü imkânsızdı. İşte, kolonlar yine cızırdamıştı. Gözlerimi açtım ve bir daha kapamam mümkün olmadı. O buradaydı.

Şimşek hızıyla eğildim, kalabalığın içine daldım ve yumruklarımı kullanarak kendime yol açmaya çalıştım. Kimine bir çimdik, kimine bir dirsek atarak ya da elimin tersini kullanarak ilerledim. Birkaç saniye içinde, üzerlerinde iki dansçı kızın insanlara doğru şehvetle eğilerek bu parçaya hiç uymayan bir şekilde kıvrıp durduğu, iki dans podyumundan birinin merdivenlerine ulaşmıştım. Kız poposuyla daireler çizerken burnuma doğru ucuz parfüm kokusu esti. Oradan aşağı inmeliydi. Orası benim yerimdi.

Bu çok çabuk oldu, birkaç saniye ve bir iki el hareketi buna yeterli olmuştu. Hiç kimse görmemişti bile. Kız karşı koymak istedi, öfkeyle çığlık attı ama yüzümün şeklini görür görmez sustu ve onu aşağı savururken sadece ojeli elini uyuşuk bir hareketle kaldırılabildi.

Şimdi tam Tillmann, Paul ve Gianna'nın tepelerinde duruyordum. Henüz ortadan kaybolduğumu fark etmemişlerdi. Gözleri kapalı halde dans ediyorlardı. Kısa bir süre onları izleyerek hafızama kazıdım, yüzlerine sevdalandım ve onları kalbime demirledim.

Sonra karşımdaki dans podyumuna baktım. Artık boştu. Demek ki gerçekten buradaydı. Aurası daha ne olduğunu anlamadan dansçı kız kaçırılmıştı. Belki birden başı dönmüştü. Belki de hayatında ilk kez paniğe kapılmıştı. Soluk alamadığını sanmıştı. Kendini ağır hasta hissetmişti.

Göster kendini, diye düşündüm, lütfen.

O sırada parçanın can alıcı klavyeleri ve davulları girdi. Burası *Insomnia*'nın en deli ve hipnotize edici bölümüydü. Ben de artık yerimde durmakta zorlanıyordum ama dans etmeye başlarsam düşüncelerim ve içgüdülerim dağılacaktı, bu olmamalıydı. Derin bir soluk aldım. Koltuk altımdaki tüylerin dikildiğini hissettim. Gırtlığımdan tanıdık bir homurtu yükseldi.

Sonunda kara, uzun gölgesi merdivenlerde yükselmeye başladı. Zarif, esnek ve tanıdıktı, yine de korku veriyordu. Hiçbir yere tutunmadan, orta yerde durdum, kollarımı gevşekçe yana saldım, başımı dimdik tuttum. Saklanmak istemiyordum.

Son basamakta yavaşladı ve bana bakmak üzere podyuma çıktı. Köşeli yüz çizgilerinden yayılan soğuk, yerini tenini parlatan ve gözlerinden kıvılcımlar çıkaran gümüş renkli bir ışıltıya bıraktı. Ama bu kez sendelemedim. Yere sağlam basmıştım ve bakışlarının derinliğine çekilmek niyetinde değildim. Düşündüğümü söylemeden önce değil.

Davullar bir saniyeliğine sustu. Soluk alma zamanı. Synthesizer için için devam ederken coşku dayanılmaz boyuta ulaşmıştı, dans edenler yeniden hareket etmek için can atıyordu. Ben de öyle. Ama fırtına öncesi bu sessizlik bana aitti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Her hecesi, her harfi doğruydı ve ağırlığı vardı. Colin beni duymuştu. Bunu söylemeyip sadece düşünmüş olsam bile bunu hissedirdi. Ama söylemek zorundaydım. Kendi sözlerim bana mutlaka ihtiyacım olan kesinliği sağlıyordu.

Elini kaldırıp göğsünün üzerine koydu –biz insanların kalbinin olduğu o yere. Sonra yüzündeki o yumuşak parıltı yok oldu ve soğuk geri döndü. Üzerime çullanan ve beni kaçmaya iten korkumun bilincine varmadan önce, bir sıçrayışta parmaklıkların üzerinden atladım ve dans edenlerin arasına düştüm. Tam Tillmann'ın yanı

başına denk gelmiştim. Beni yakalamak için kolunu kör gibi ileri uzattı. Bu gerekli değildi. Dengemi çoktan bulmuştum. Ruhum dengesini yitirmişti ama en azından bedenim öyle değildi.

Şimdi ben de dans etmeye başlamıştım, tabanlarım yanana dek. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve kolonların cızırtı aralıkları gittikçe uzamaya başlamıştı. Sonunda tamamen kesildiler: Colin çıkıp gitmişti. Tillmann'la ikimiz aynı anda durup birbirimize baktık.

"Hadi gidelim," diye bana bağırdı. Oysa geleli daha yarım saat bile olmamıştı. "Bu iş daha fazla tırmanmayacak! Daha ileri gitmiyor"

Paul'ü harekete geçirmek için endişelenmişim gibi küçük bir numara yaptım. Çünkü geceyarısı olmuştu ve François ortaya çıkmadan önce uyumuş olması gerekiyordu. Aklımıza getirmememiz gereken François.

Bir taksi çevirip arka koltuğa sıkıştık. Karabasanlarla ilgisi olmayan hayallerime elimden geldiğince sıkıca tutunmaya çalıştım. Çok azdılar ama yeterliydim. Bu da yeterli gelmeyince Tillmann'ın öpücüğünü düşündüm ve aslında ona ait olmadığını unutmaya çalıştım.

Arabanın radyosunda Gianna'nın da üst üste birkaç kez belirttiği gibi Umberto Tozzi'nin *Ti amo* adlı parçası çalıyordu. Sanki kendi bestelemiş gibi coşkuyla parçaya katıldı. Müzik de içimi ısıtmıştı. İçimde güney sahillerine ve şimdiye dek hiç tadını çıkaramadığım kızgın güneşe karşı dayanılmaz bir özlem hissediyordum. Günlerce üşümeden yaşamak nasıl bir duyguydu, kim bilir?

Eve döndüğümüzde koridorda birkaç dakika sessizce dikilip birbirimizin yüzüne baktık. Hepimiz hafif şaşkın, doymuş ve hafiftik. Bu, François için bir ziyafet olmalıydı. Belki de bu günün şerefine bizim tadımıza da bakabilirdi. Bu yüzden Gianna mümkün olduğunca çabuk evine dönmeliydi.

“Kafayı vurup yatacağım,” diye yalan söyleyerek dramatik bir şekilde esnedim. “Sen de, Paul.”

Ama Paul’ün gözleri Gianna’da takılı kalmıştı. Henüz öpüşmemişlerdi. Gianna bütün gece tavus kuşu gibi kırıtmıştı.

“Hadi, artık bu oyuna son ver...” diye mırıldandı Paul. Sonra onu kararlı bir hareketle kendine çekip dudaklarını onun şaşkınlıkla açılmış ağzının üzerine bastırdı. Sırtından durmam mümkün değildi. Gianna içinden her şeyi mutlaka romantik hayal etmişti. Paul’ün sert aşk öpücüğüyle kıyaslandığında, Tilmann’la bizim öpüşmemiz neredeyse tiyatro gibiydi.

Ama burada sahnelenen öpücük ilk olmayacaktı; en azından böyle olmasını umuyordum. Devam edecekse de, gerçek bir sevgiden kaynaklanacaktı. Temeli olan bir sevgi. Çocuk yapmaya, ev kurmaya hatta birkaç evlilik krizi atlattırmaya bile yetecek olan bir sevgi. Bu, öyle çabucak uçup gidecek bir şey değildi. Bu gerçektir. Gianna afallamış bir halde ona karşılık verdi ve Paul sonunda onu bıraktığında neredeyse sırtüstü yere devrilecekti.

“Bunu hep böyle mi yaparsın?” diye sitemle sordu. Paul kayıtsızca omuz silkti.

“Daha fazla beklemek istemedim.” Sonra esnedi. Onun bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmasına şaşıyordum. Ne de olsa kalbi rahatsızdı, bronşiti vardı, kan değerleri yüksekti ve...

“Tamam, hadi yatağa,” dedim kararlı bir ses tonuyla. Paul’ü arkasından iterek banyoya yönlendirdim. Ayaklarını sürüyerek itaat etti. Gianna yerinden kıpırdamamıştı. Paul banyo kapısının eşiğinde durup ona yorgun ama son derece huzurlu bir tavırla göz kırptı. Sonra bakışlarını Gianna’dan kurtardı. Hemen ardından kulaklarımızda yankılanan bir şapırtı ve sifon sesi duyduk.

“Harika,” dedi Gianna teslim olmuş bir yüz ifadesiyle. “İşte benim tipik hayatım. Bu kadar tipik. Sevdığım erkekle ilgili aklımda kalan ve hep hatırlayacağım son şey, idrarının şarılması olacak.”

“En azından prostatı hâlâ sağlam,” diyerek bu dairenin normal ötesi ses geçirme özelliğini olumlu bir şekilde örtbas etmeye çalıştım. Sonra Gianna’ya veda etmek üzere kapıyı açtım. “Artık gidebilirisin. Her şey için teşekkürler.”

Beklenti dolu bir yüz ifadesiyle beni süzdü. Kapı kolundaki elimi itip tekrar kapatırken burun kanatlarının yanındaki çizgiler keskinleşti. Ceketini sırtından çıkarıp rastgele köşeye savurdu.

“Gitmek mi? Şimdi gidecek miyim? Kaçıp gideceğimi mi sandın? Asla. Kalıyorum.”

VENTRİKÜLER FİBRİLASYON⁵⁹

Gianna'nın bu ani ölüme meydan okuması, beni pek fazla şaşırtmamış ama planlarımı kökten değiştirmişti. Çünkü neler olacağı hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Tillmann bunu biliyordu ama son günlerde yaşadığım panik yüzünden bunu unuttuğumu sanıyor gibiydi.

Banyo kapısı kapanıp yatak odasında sesler kesilene dek üçümüz sessizce ve kulaklarımızı dikmiş bir halde yatağımda oturduk. Bu kez Paul'ün horlaması bile duyulmuyordu. Dün gece Tillmann'la ikimiz onun yanında uyurken de hiç horlamamıştı. Soluğu damağını sarsamayacak kadar zayıftı. Bayılan insanların horlaması kadar az.

Kendini ilk kaybeden Gianna oldu çünkü bunu beklemiyordu. Göz kapakları ağırlaştı, biraz önce sinirli bir şekilde ovuşturduğu elleri cansız bir halde iki yanına sarktı. Sonra başı omzuma düştü. Yatağa uzanabilmesi için yana kayıp ayağa kalktım. Tillmann da ayağa kalkmıştı. Geçen dakikalarda sayısız kez yaptığı gibi bakışları üzerimde dolaştı ama fark etmemiş gibi yaptım. Bunun üzerine gidemeyecek kadar yorgun ya da kendi düşüncelerimin ve korkularımın içinde kaybolmuş olduğumu sanmalıydı.

Tillmann, Paul'ün pisliklerinin sıralandığı rafa doğru gitti, en küçük olan kedi kafasından bir geyik böceğini çekip küçük bir paket çıkardı. Bana bakmadan içindeki beyaz tozu raf tahtasının üzerine boşaltıp bankamatik kartıyla ince çizgiler haline getirdi. Kollarımı kavuşturup onu izledim.

“Herhalde heyecandan unuttun, Ellie,” dedi bana bakmadan. Tüm dikkatini önündeki işe vermişti. Tam arkasına gidip durdum. “Ama o geldiğinde uyuyakalacağız. Gianna’yı çoktan ele geçirdi bile. Bu kez her zamankinden çabuk olacak. Bunun için bir şeyler yapacağım ve bunun ne olduğunu biliyorsun. Bu savaşta ben de varım. Olmak zorundayım.” İşini bitirmişti. Beyaz tozun üzerine eğildi.

Zorunda değilsin, diye düşünürken kolumu kaldırıp parmağımı boyun kıvrımıyla omzu arasındaki boşluğa sıkıca bastırdım. Lars bu noktayı bana o kadar sık göstermişti ki gözüm kapalı bulabilirdim. Tillmann tozu burnuna çekmeden ellerimin altında boyun eğerek yere yığıldı.

“İyice dinlen,” diye fısıldayarak başının altına bir yastık koydum. “Sen de beni hafife alдын.”

Bu sorun üzerinde günlerden beri kafa patlatmış ama tedbirli davranarak dile getirmemiştim. Çünkü Tillmann yine geçen sefer amacına mükemmel bir şekilde hizmet eden aracı kullanacaktı. Kokain saldırganlığını daha da körükleyecekti. Bu bir savaş için ideal bir maddeydi. Bir kereden bir zarar gelmeyeceği herkesçe malum bir deyişti. Ama ikinci kez, bir bağımlılığın başlangıcıydı. Tillmann'ın burada olacak her şeyden sağ çıkabilme şansı benimkinden herhalde yüksekti. Bunu yapmasına izin veremezdim. Aksi halde göz açıp kapayıncaya dek uyuşturucu cehennemini boylayacaktı.

Gözlerim beyaz toz çizginin üzerinde dolaştı. Oldukça zararsız görünüyordu. Hafifçe parlak, saf, masumdu. Tıpkı bir oyundaki gibi basitti. Bir fırtta beyinde patlama oluyor ve ölümsüz olduğuna

inanıyordun. Bu, her şeyden fazla özlemini çektiğim bir duyguydu. Tillmann'ın kafasındaki istek sadece seks ve şiddetten oluşuyordu; açık seçik iki istek, fazlası değil. Korkuya yer yoktu.

"Bizi baştan çıkarma," demişti Colin. Korkmak mı? Şiddeti yaşamak mı? İkisinden de oldukça uzaktım. Sadece diyaframımın bir hareketi, ciğerlerimin şişmesi –güçlü olmayan, daha çok doğal, sıradan bir soluk– bunu değiştirecekti. Belki. Ama belki de değil. Ortalama bir antibiyotik tedavisinden sonra bile zehirlenmişim, aspirin midemi ağrıttırdı ve dilimin üzerinde birkaç homeopatik erittiğimde bile değişiklikler yaşıyordum. Bu şeyin beni ne hale getirebileceği hakkında bir fikrim yoktu. Herhalde François daha yaklaşımadan beni öldürürdü.

Tillmann'ın bankamatik kartındaki kokaini avucuma dökerek sessiz iç çekişle arkamı döndüm, pencereyi açıp tozu nemli ve serin gecenin içine üfledim. Buna ihtiyacım yoktu. Ben tamamen kendi yöntemlerime göre hazırlanmışım. Yöntemlerim bir fırt kokainden çok daha acı vericiydi ve şiddet içeriyordu. Ama bağımlılık yapmadıkları kesindi.

Kontakt lens kabımı çalışma masasının üzerine koydum. Son günlerde onları takmamıştım çünkü Colin'le karşılaşmamdan sonra gözlerim yeniden iyileşmişti. Antrenman da geri kalanını halletmişti. Ama bu gece bir tekini takacaktım. Sadece... hangisini? Buna bir türlü karar veremediğimden, ikisini de yeni saklama suyuna koymuştum ve şimdi bu konuyu yeniden düşünüyordum.

Sol gözüm sağdan daha kötü görüyordu. Mantığım tek lensi bu göze takmam gerektiğini söylüyordu. Ama duygularım, sol gözümün göremediğim ama sadece hissedebildiğim şeyleri sağ gözümünden daha iyi algıladığını söylüyordu. Kalbime daha yakındı, ayrıntılar için gereksizdi ama içgüdülerim için zorunluydu. İşler halde olmalıydı. Berrak.

O halde sağ gözüme güvenmeliydim. Bedenimin sağ yarısı acıya dayanıklıydı. Sağ yanağımın içini ısırmıştım, sağ omuz sinirlerimi ezmiştim, bronşitten sonra sağ akciğerim soldakinden daha geç iyileşmişti, son dövüşte aldığım yara sağ bacağımdaydı ve başım ağrındığında hep sağ şakağım zonklardı.

Ama yorgunluğum hâlâ sınırdı duruyordu. Bu akşam eskiden uykumu kaçırın ve gün ağarana dek gözümü açık tutan her şeyden bolca beslenmişim. Tıka basa yemiş, kalabalığa karışmış, pis hava solumuş, gürültülü müzik dinlemiş ve beklenmedik anda öpülmüştüm. Dudaklarıma yabancı dudaklar değmişti. Zihnim tüm bu etkilerin üstesinden gelmek, bir düzene koymak ve ayırmak için son hızla çalışıyordu. Duyularıma aşırı yüklenmişim ama hayatımda ilk kez böyle olduğuna seviniyordum.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Saatimin geceyarısını ancak gösterdiğine inanasım gelmiyordu. Ama bu akşam erken saldıracaktı. Aslında dışarıda o kadar uzun zaman kalmakla hata etmiştik. Üstesinden geldiğimiz, oldukça hızlı bir programdı. Hızlı ve dopdoluydu. Tam da en güzel yerinde sonlandırmıştık.

Şimdi benim dışımda herkes uyuyordu. Çünkü o yaklaşıyordu. Bunu daha Gianna kendinden geçmeden önce anlamıştım. Bu yorgun, soğuk bir sis ve leş kokusu eşliğinde, görünmez bir duvar gibi üzerimize çekilen korkunç bir sessizlikti. Birazdan burada olacakları hiç kimsenin fark etmemesi için bizi bu koca şehirde yaşayan diğer insanlardan ayırıyordu. Şimdi çevremizdeki evlerin süslü ışıkları da birer birer sönmeye başlamıştı; spotlar sessizce birbiri ardına kararıyordu, sadece köprülerin üzerindeki sokak lambalarının cılız ışığı suyun üzerine yansıyor. Ayakkabılarımı çıkardım çünkü çıplak ayakla kendimi daha güvende hissediyordum.

Kendimi uykunun kollarına bırakmak çok kolay olurdu. Uykusunda ölmeyi kim istemezdi ki? Tillmann ve Gianna belki de

bunun zevkini tadacaklardı. Ve Paul... Mutluluğu ve huzuru son kez tattıktan sonra hiçbir şeyden habersiz, son nefesini verecekti.

Ama bu olurken onun yanında olmak ve uzun zamandır korkusunu çektiğim şeyi gerçekleştirirken, Colin'in gözlerinin içine bakmak istiyordum. Beni öldürürken ona bakmak istiyordum. Döneklik etmişti. François'yla birlikte kardeş cinayetlerini işlerken benim farkıma varmalıydı. Babamın planladığı şeyin intikamını alacaktı. Benden de intikam alacaktı. Bizler yok edilmeliydik.

Yoksa yanılıyor muydum? Colin verdiği sözü tutup kendi hayatını hiçe sayarak ağabeyimi kurtaracak mıydı?

Odanın içinde yeniden bir ceset kokusu esti ama bu kez midemi bulandırmak yerine, göz kapaklarımı ağırlaştırmıştı. Evlerin yüksek duvarlarında bin kat yankılanan suyun hafif, ritmik şapırtısı kulaklarımdaki çağıltı ve kanımın sıcak akışıyla uyum içinde birleşip beni uyuşturuyordu... Rüyalarımın büyüleyici ilahisi gibi...

Başım aşağı düşüp hareketsiz kalınca çalışma masasının ahşabının pürüzsüz ve soğuk temasını yanağımda hissettim. Ah, gözlerimi kapamak ne de iyi gelmişti. Bir bedene kimin ihtiyacı vardı ki? Ölüm, bize bağışlanan tek özgürlüktü. Artık korkmak yoktu. Endişe yoktu. Sevdiğin insanı kaybetme korkusu yoktu. Çünkü ölüm artık sevgiye izin vermiyordu. Kimin kalıp kimin gittiği onun umurunda değildi.

Ama burnum için henüz her şey bitmiş değildi. Leş kokusuyla nane yağı kokusunu bıçak keskinliğiyle ayırıyordu, keskin aroması burnumun içini yakan, konsantre, saf nane yağı. Dişlerimi gıcırdatarak saçlarımı tuttum ve başımı yukarı kaldırdım. Ellerim sanki bedenimin geri kalanıyla bir ilgileri olmayan, ölü birer et parçasıydılar. Uyuşmuş parmak uçlarımla lenslerimi arayıp buldum. Bir tanesini içinde yüzdüğü nane yağından çıkarıp yukarı doğru kubbe oluşturan biçimde masanın üzerine koydum, onu hemen takmalıydım... bir kez daha...

Artık evin duvarına tırmanmaya başlamıştı. Pençelerinin nemli taşlara sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Tillmann ve Gianna'nın solukları kesilmişti ama kısa -ve acısız olarak son- bir bakış atarak bedenlerinin hafifçe inip kalktığından emin oldum. Çenem müthiş bir esnemeyle açıldı, onu bastırmaya çalışırken öğürdüm, hemen ardından bir yenisi daha geldi. Bunu yapmak zorundaydım. Hemen. Cesaretimi toplamak için derin bir soluk almak istedim ama bu sadece acı verici bir öksürükle sonuçlandı çünkü çürük kokusundan kusmak üzereydim. Öksürükler içinde lensi korneamın üzerine yerleştirdim. Hemen yapıştı.

Boğuk bir iniltiyle yere kaydım. Gözlerimden fışkıran yaşlar döşemeye tuzlu bir yağmur gibi iniyordu ama gözümün lensi dışarı atmaya niyeti yoktu. Özellikle de böyle yağlıyken. Gözümdeki acı bitene kadar bu böyle devam edecekti, bunu biliyordum. Çünkü bir keresinde yanlışlıkla başıma gelmiş, delireceğimi sanmışım. Gözümü dakikalarca suyun altına tuttuysam da, bir işe yaramamıştı. O zaman nane yağlı parmağımı kazara gözümün kenarına değdirmiştim, sadece o kadar Ama bugün lensim yarım gün boyunca nane yağında banyo yapmıştı. Bu bana yardımcı olacaktı. Görme yeteneğimi kaybedecek olsam bile. Nasıl olsa sol gözüm hâlâ sağlamdı.

Arkamda ince bir gözyaşı izi bırakarak kapıya doğru emekledim. Kapı koluna tutunarak kendimi yukarı çektim. Yanan gözümü kapalı tutmaya çalıştım ama reflekslerim beni gözlerimi kırpmaya zorluyordu. Bunu da düşünmüştüm. Göz bandını bu öğleden sonra yığınlarca hediyelik korsan eşyasının satıldığı St. Pauli'deki bir turistik dükkândan satın almıştım. Korsanlar her zaman modaydı. Bandı hemen kafamdan geçirdim. Gözyaşlarım siyah bez parçasının altından her zamanki gibi akacak yollarını buldu ama sağ gözüm acıdan içe doğru dönerken artık sol gözümü açık tutabiliyordum.

Şimdi göğsüm de hırlamaya başlamıştı -tıpkı son günlerde Paul'de gittikçe daha sık fark etmeye başladığım o hırlama gibi.

Soluk almaya devam edebilmek için öksürüp tükürmek zorundaydım. Gırtlığımdan fırlayan kan pıhtılı koyu balgam yere yapıştı. Bana saldırıyordu...

Parmaklarımı Paul'ün kapı koluna koyduğum sırada, tırnaklarımın sarımsı bir renge dönüştüğünü gördüm. Ceset ellerine benziyorlardı. Kolu yavaşça aşağı indirirken derimden suyu emmiş sünger gibi bir ses çıktı. Elim koldan kaydı ama kapı açılmıştı.

François odanın tavanında, tam Paul'ün üzerinde asılı duruyordu. Açgözlülüğü şehvani bir arzuya dönüşüp kendini oburluk sarhoşluğuna kaptırmadan önce açlığının tadını çıkarıyordu. Çıplak ayaklarım yerdeki yapışkansısı bir ıslaklığa bastı. Adım atamıyordum. Tabanlarım parkeye yapışmıştı. Ciğerlerimde yapışıp kalan hırıltılı bir haykırıyla birlikte tüm gücümü toplayıp tabanlarımı yerden ayırmaya çalıştım. Derimin parke üzerine kaldığını tiksintiyle gördüm. Sıçanlar deri parçalarının üzerine üşüşüp kemirmeye başladılar.

Bakma, Ellie. Yukarı bak. Seni oyalamasına izin verme. Bu sadece deri parçası. Ölü doku.

Kendi cesaretimin peşinden giderken ensem tırmalanır gibi oldu. Artık yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyordum. Şimdiden çürümeye başlamıştım. Bunu hissediyordum. İnleyerek başımı kaldırdım ve François'nın gözlerinin içine baktım -filmde olduğu gibi baş aşağı duruyordu. Ama bu kez kokusunu alabiliyordum, şiş gözaltı torbalarından kalın damarlar halinde damlayan ve saçlarına takılı kalan yeşilimsi salyanın kokusunu. Aç ağzı yok edici bir sırtmayla açıldı. Yakasında kaynayan gümüşçünler aşağı sarkan mantosunun eteklerinden Paul'ün çıplak göğsüne düştüler. Gözüm kısa bir an parlak renkli kabuklarına takıldı, onların burun deliklerinden içeri kaçtıklarını, kirpiklerinin altına girdiklerini dehşetle izledim.

François gülmeye başladı. Bu, içime işleyen ve sağ gözümdeki yıkıcı zonklayanın yeniden başlamasına neden olan yapışkan, nemli

bir kahkahaydı. Kahkahasını iğrenç bir kıkırdamayla sonlandırıp yüzüme doğru yaklaştı. Gümüştünler onun burun deliklerine de yuvalanmıştı.

“Sen,” dedi gargara yapar gibi. Sesi alaycıydı ve eski sesinden tamamen farklıydı. Boğuk ve gırtlaktan. Hep numara yapmıştı, üzerimde güçlü bir etki yapan ve sürekli ters bir şeyler olduğu hissini veren şey işte buydu. Zaten ters giden çok şey olmuştu.

“Sıradaki sen olacaksın. Ve bunu fark etmeyeceksin bile.”

“Rüya görmeye devam et, Richard Latt,” diye karşılık verdim ağzımdan baloncuklar çıkararak. Konuşurken gırtlığımdan çıkan yoğun balgam topağı neredeyse genzime kaçıyordu. Cesur bir yutkunmayla onu mideme gönderdim.

François şapırtılı bir gürültüyle kendini aşağı bıraktı, havada kendi eksenini etrafında dönerek kol ve bacaklarıyla Paul’ün uyuyan bedenini sardı. Pençelerini onun sırtına geçirip dudaklarını kubelenmiş göğsüne yapıştırdı ve uzun çekişlerle emmeye başladı. Titreyen bedeninin alt bölümünü çiftleşen böcekler gibi Paul’ün beline bastırmıştı.

Yatağın yanında çaresizlik içinde dikilirken elimden en küçük bir şeyin gelmediğini dehşetle fark ettim. Öne doğru atılıp François’ı yakalamak istediğimde, elim güçsüz bir şekilde düşüyordu. Eklemlerim benim değil, sadece François’ın emirlerine boyun eğen birer pelteden oluşmuş gibiydiler. En azından Paul’e dokunamaz mıydım? Yanağını son bir kez okşayarak ona bir parça insanlık hissettiremez miydim?

Ama François bana bunu da çok görmüştü. Omuz eklemlerim iğrenç bir kayganlıkla aşağı düştü, saatlerce banyo küvetinde kalmışım gibi buruş buruş beyazlamış olan parmaklarım havada asılı kaldı. François’ın kuklası olmuştum.

Sonra ansızın bir homurtu duyuldu. Öylesine soğuk ve öfkeliydi ki sıçanlar ciyaklayarak yataktan atladı ve odanın köşesine doğru kaçtılar.

“Colin,” dedim yalvaran, soluk kadar ince bir sesle. Uzun, zarif bedeni pencerede belirmişti. Ağzından salyalar akıyordu. Sayısız minik ayak dilimin üzerini tırmalıyordu. “Bize bir şey yapma... lütfen...”

Ama o beni dikkate almadı. Yüzünü, gözlerini göremiyordum. Sessizce François'nın üzerine atladı ve onu Paul'den kurtarıp havada fırlıdak gibi döndü. Öfkeyle birbirlerine düğüm olmuş halde açık pencereye doğru uçtular. Şiddetli bir şapırtıyla suya düşerlerken François'nın gırtlğından çıkan haykırış gecenin içinde yankılandı. Sıçanlar ciyaklayarak onları izledi. Gümüşçünler de beni ve Paul'ü terk ederek parkelerin arasındaki deliklerde gözden kayboldular.

Donakalmışlığımdan kendimi kurtararak pencereye doğru sendeledim. Aşağıdaki kanal hareketsiz duruyordu. Ama az önce oraya atlamamışlar mıydı? Neredeydiler? Neden onları duymuyordum? Yoksa yüzüyorlar mıydı? Ama böyle olsa bile onları görmem ya da duymam gerekirdi. Kanallar derin değildi; med cezir olduğu için su seviyesi alçaktı. Her şey bu kadar çabuk mu olup bitmişti? Çevreme bakındım. Ama sis en yakınimdaki evi bile seçemeyeceğim kadar yoğundu.

Etrafta tam bir sessizlik vardı. Ne savaş çığıkları, ne su şapırtıları ne boğulma sesleri ne de başka bir şey. Tek duyduğum, gırtlğımdan yükselen balgama karşı verdiği savaşı yavaş yavaş kazanarak damarlarıma oksijen göndermeye başlayan soluğumun sesiydi.

Ama sadece kendi soluğum. Başka soluk yoktu. Başka yok muydu? Ama...

“Paul!”

Onu sarstım, okşadım, öptüm, tokatladım ama göğsü sessiz ve hareketsizdi. Sağ gözümden fışkıran kan yanağımdan akıp süt beyazı tenine damladı.

“Paul, nefes al! Nefes almalısın! Tillmann! Gianna! Uyanın! Lütfen, uyanın! Çabuk!”

Ağlayarak yanlarına koştum ve kendilerine gelene dek iki ayağımla tekmeledim.

“Paul ölüyor! Bir şeyler yapın!”

“Tanrım, Ellie, ne biçim görünüyorsun?” diye mırıldandı Tillmann. Sonra ne söylemeye çalıştığımı anladı. Gianna durumu daha çabuk kavramıştı, sarsak ama çabuk adımlarla Paul’ün yatak odasına doğru koştu. Odaya girdiğimde çoktan kalp masajına başlamıştı.

“Sunı teneffüs yap!” diye haykırdım. “Onu öptün, o halde ona soluk da verebilirsiniz!”

“Evet ama ilk önce kalp kaslarını harekete geçirsem daha iyi olur,” dedi iğneleyici bir sesle. “İkisini aynı anda yapamam!”

“El çantan nerede?” diye sordu Tillmann soğukkanlı görünmeye çalışarak.

“Çantayı ne yapacaksın?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Yanında biber gazı taşıyan birinin bir elektro şok aleti de vardır,” dedi öfkeyle. “Belki şimdi buna ihtiyacımız olabilir! Ellie, sen neden hiçbir şey yapmıyorsun?”

Beni kenara iterek koridora koştu ve portmantoyu karıştırmaya koyuldu. Çantalar, şallar yerlere düştü.

“Siyah deri çanta, ön gözde,” diye haykırdı Gianna. “Evet, Ellie, neden? Neden orada kazık gibi duruyorsun?” Paul’ün üzerine eğilip genişçe açtığı ağzına ritmik bir şekilde hava üflemeğe başladı. Neyse ki gümüşçünler hakkında bir şey bilmiyordu. “Ayrıca neden bir ambulans çağırıyoruz?” diye öfkeyle ekledi.

“Çünkü buraya kadar ulaşamaz,” dedim alçak sesle ama kendimden emin. “Yolda kaza yapar. İnan bana. Birazdan sıra bana geleceği için hiçbir şey yapmıyorum.”

Çünkü öyleydi. Hepsi bu kadarla kalmayacaktı. Henüz bitmemişti. Sadece başlangıç yapmıştık. Saf ve yumuşacık bir şekilde bana ulaşıyordu. Yanlışa yer vermeyen, tehdit dolu emir.

“Bana gel.”

Tillmann’ın, elektroşoku Paul’ün göğsüne tutup kısaca bastırıldığını bir tülün ardından bakar gibi izledim. Paul’ün bedeni yukarı yükselip tekrar gevşerken yatak titredi. Hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Gianna yüzünü buruşturarak bana döndü.

“Ne oluyor, Ellie? Bize yardım etsene!”

“Hayır. Colin’e gitmem gerek. Beni çağırıyor.”

“Devam et,” dedi Tillmann, Gianna’ya hükmeder gibi. “Sanırım biraz önce nefes aldı. Kalbinin tekrar çarpması gerek!”

Sonra yataktan atladı ve beni yakamdan tutup duvara yasladı. “Ne diyorsun sen? Ne sırası?”

“Beni çağırıyor. Ona gitmem gerek. Şimdi. Bu çok önemli. Bu olmalı.” Kekelemeye başlamıştım ama öyle olmadıklarını tam olarak bilemesem de, kelimelerim açık seçik ve mantıklıydı.

“Seni kim çağırdı? Kim?”

“Sensei’m,” diye yanıtladım mekanik bir sesle. “Colin. Beni ölüme çağırıyor.”

Tillmann ansızın beni bıraktı. Gözlerinde kısa bir parlama oluştu. Toparlanarak tişörtümü düzelttim. Antrenmanda da hep karate giysimin üstünü düzeltirdim. Gözlerimi kapadım, ellerimi yumruk yaparak odaklandım. Savaşmadan beni ele geçiremeyecekti.

“Git o zaman,” diye fısıldadı Tillmann.

“Ölmek istemiyorum. Henüz değil. Bunu gerçekten istemiyorum. Ama...”

“Biliyorum. Bunu yapmalısın. Gitmen gerek. Git o zaman!” Bana yol açmak ister gibi bir adım geri attı. “Git, Ellie!”

“Hayır, Elisa, hayır! Burada kal! Tanrı aşkına, Elisa!” Gianna’nın sesi dairenin içinde yankılanırken ben çoktan koridordan çıkmıştım. Merdivenleri bir hayalet gibi sessizce indim.

Önümde uzanan yolu net olarak görüyordum. Eski Wandrahm’dan Dienerreihe’ye, sonra kanalın üzerindeki köprüünün ortasına. Beni orada alacaktı.

Ölüm.

SU SAVAŞI

Sis gözümün önündeki elimi bile göremez hale gelecek kadar yoğunlaştığı sırada, yabancısı olduğum sakinlik beni terk ederek yerini şimdiye kadar hiç tanımadığım bir korkuya bıraktı. Bu, soyut bir duygu değildi, aksine bilinçliydi. Ölecektim.

Arkamı dönüp Paul'ün yaşadığı eve kadar tuğla duvarı yoklayarak yürüyebilir, asansöre binip yukarı çıkabilir, kapıyı sürgüleyip bulabildiğim tüm mobilyaları arkasına yığabilirdim. Bir yere girip kendimi oraya kilitleyebilirdim. En uygun yer mutfaktaki temizlik dolabıydı. Ah, bu baştan sona saçmalıktı. İnsan en kolay böyle daracık yerlerde öldürülürdü. Bu, katilin işini kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Kurbanların tam da bunu yaptıkları korku filmleriyle dalga geçerdim. Ama bilinmezliğin içine doğru attığım her adım, içimde haykırışlara neden oluyordu çünkü beni tanıdığım ve kendimi güvende hissettiğim her şeyden uzaklaştırıyordu... ailemden uzaklaştırıyordu.

Sis hiç durmadan süzülüyor, kocaman açtığım gözlerimin önünde girdaplar, çizgiler oluşturuyordu. Her gürültüyü yutuyordu, nemli taşlara basan çıplak ayaklarımın sesini bile. Hatta soluğum bile duyulmuyordu.

Caddeden ayrılıp tekrar suya yaklaşmak üzere köprüye doğru ilerlerken, ağlamamı kontrol edemiyordum. Hıçkırıklarımı bastırmaya bile çalışmıyordum. Yerimi çoktan keşfetmiş olduklarını biliyordum. Karanlıkta vahşi hayvan gibi görüyorlardı, sisin içinde de görebiliyor olmalıydı. Öyle olmasa bile içgüdüleri ve açlıkları onları bana yönlendirecekti.

Kendi duyularım ise işlevlerini durdurmuş gibiydi. Hiçbir şey görmüyor, duymuyordum, tabanlarımın altındaki soğuğu bile hissetmiyordum. Tek umudum, bunun fazla uzun sürmemesi ve bilincimi bir an önce yitirmemdi ama Colin'e son bir kez bakamayacak kadar da çabuk değil. Evet, o bir karabasandı, parçalayıp öldürmek için yaratılmıştı ve bana acımayacaktı, özellikle de François. Daha önce yüzüme bakıp bakmaması belki de Colin için fark etmeyecekti. Ama benim için edecekti. Muazzam bir hayal gücüne sahiptim. Bu, onu sevdiğime kendimi inandırmam için bana yardımcı olacaktı. Ve onun da beni sevdiğine. Böyle olması kolayıma geliyordu ama bu ona biraz zor gelecekti çünkü düşüncelerimi okuyabiliyordu.

Artık Wandrahm kanalının üzerindeki Dienerreihe'nin ortasına ulaşmıştım. Parmaklıkların tam yanında durdum. Sırtımı hangi yöne çevridiğimin önemi yoktu çünkü her iki yönden yaklaşıp beni kaskaca alacaklardı.

Sisin içinden ilk çıkan Colin oldu. Neredeyse şehvani bir yürüyüşle bana yaklaştı. Yüzümü ona döndüm. Bu, François'nun arkamdan yavaşça sokulup pençelerini bana geçirmesi demekti, evet, ruhumu alacak ve ölüm öpücüğünü verecekti.

Savaşmadan değil, Ellie. Asla savaşmadan değil. Pozisyon alarak bacaklarımı araladım, kollarımı yana açtım, bedenimi ve ensemini gerdim. Lars bana hep kavgada ilk darbeyi indirip sonra topuklamak gerektiğini öğretmişti. Çabucak, mümkün olduğunca zarar ver ve sonra toz ol. Ama o insanlardan söz etmişti, karabasanlardan değil.

Yine de, Colin isabet alabileceği kadar yakınıma gelir gelmez öne doğru bir hamle yaptım ve yumruğumu tüm gücümle solar pleksusuna⁶⁰ indirdim. Elim sanki taş gibi bir darbe yastığına vurmuşum gibi göğsünde patladı. Orta parmak kemiğimin kırıldığını hissettim. Acı ansızın beni öyle bir öfkeye boğmuştu ki küfrederek haykırdım. Ansızın her şey yine geri gelmişti... Acı, öfke, korku, şüphe ve üzerine de büyük bir nefret.

Colin tepki vermedi. Bunu yapması da gerekmiyordu. Onu sadece gıdıklamıştım. Hiçbir şey olmamış gibi yaklaştırmaya devam etti. Adımları nereye gittiğini biliyor gibi ağır ve sakindi. François'ya ulaşmak istiyordu. Kendi etrafımda esnek bir hareketle dönerek ayağımın kenarını ense köküne indirdim. Başka herkes bu tekmeyle yere serilirdi, en azından sendelerdi. Ama Colin can sıkıcı bir sinekmişim gibi beni silkeleyip attı, ardından mideme korkunç bir tekme savurarak dengemi bozdu. Yine de kaslarımı onun bana öğrettiği gibi gerdim. François şirret bir kahkaha attı. Ağzından yayılan leş kokusu hemen yüzüme vurdu. Sırtım parmaklık demirlerine vurmadan öne doğru devrildim, el ve ayaklarım üzerine düşerek ıslak asfaltın üzerine kustum.

Kusma, kusarsan kendini savunamazsın, diye kendime telkinde bulundum ama midem bana çok geç itaat etmişti. Temiz havaya çıkmak isteyen pahalı akşam yemeğinden arta kalanları tüm gücümle tekrar geri yuttum ve sendeleyerek doğrulduktan sonra Colin'e haykırdım. Ama sözlerimi kendim bile duymuyordum. Haykırıyordum, ah evet, bunu yapıyordum, ses tellerim aşırı zorlanmadan titriyordu ama ağzımdan tek ses çıkmıyordu. Düşündüğüm ve söylediğim hiçbir şey kelimelere dökülüyordu. Yine de haykırmaya devam ettim.

"Bu ne biçim bir oyun, Colin? Neden bana karate öğrettin? Ölmeden önce kıvrandığımı görerek eğlenmek için mi? Neden bu

işi bitirmiyorsun... bitireceksen de bunu bir erkek gibi yap! Yalnız ve adilce!"

Onun gözlerine bakmaya çalıştım ama François'dan yayılan leş kokusu beni köprünün parmaklıklarına doğru itti. Üzerinden aşır düşmemek için demirlere yaslandım. Kendimi karabasanlardan kurtarmamın tek yolu, parmaklıkların üzerine çıkmaktı. Bunu da yaptım çünkü Lars dengemi mükemmelleştirmek için canımı çıkarmıştı ve lanet olsun, demir korkuluğun üzerinde durup en azından bir tekme daha savurabilmeliydim. François'nın bu ölümcül sessizlik içinde tek ses olarak duyulan kahkahasının deforme ettiği şiş yüzüne değil, Colin'in yüzünün tam ortasına.

Ama Colin son derece sakın bir tavırla arkasını dönmüştü. Ne gözlerine bakabiliyor ne de planladığım gibi gırtlaklarını parçalayabiliyordum. Ayağım ancak boyun çukuruna yetişebildi. Bir kaya gibi olduğu yerde durdu. Çelik bedeninin geri tepiş öylesine şiddetliydi ki dengemi kaybettim. Suyu ayaklarımla dalabilmek için henüz havadayken dizlerimi toplayıp dertop oldum ve övgüye değer bir salto yaptım. Soluğumu tuttum ve kanalın buz gibi suyunun beni şoka sokacağını bekledim, hatta belki kalbimi bile durdurabilirdi.

Ama kanalın beni saran suyu şaşılacak derecede ılıktı. Sığ ve ağır akıntısı sudan çok, içinde doku parçaları ve kıkırdakların yüzdüğü irin, kan ve sabunsu bir karışımdan oluşan bir eriyikti. Başımı suyun üzerine tutmaya çalışırken sümüksü bir yapışkanlık ellerimin arasından kaydı. Kanalın kokusu berbat ötesiydi. İnleyerek kendimi yana atıp ölü bir misk sıçanından kurtulmaya çalıştım. Karnı uzulamasına yarılmıştı ve mavimsi iç organları taze yarasının içinden dışarı fırlamıştı. Colin, belli ki onu iştah açıcı olarak kullanmıştı.

Bir sonraki kulaçta ayaklarım yere değdi -ayakta durup çevreme bakındım ama bu çok geç fark ettiğim bir hataydı. Çünkü sıcak ve acımasız balçık beni dibe çekmeye başlamıştı. Kurtulmak ve suyun

üzerinde yatay kalabilmek için bacaklarımla deli gibi tepindim. Yürümek yerine yüzmeliydim. Çıldırılmış gibi kanalı boydan boya yüzmeye başladım. Ansızın gözlerimin önünde bir hedef belirdi. Gerçi bu da temizlik dolabına saklanmak kadar işe yaramazdı, ama olsun: Wandrahm'la Hollanda Brookfleet kanallarının kesiştiği yere yüzmeliydim. Vinç bekçilerinin barakasının bulunduğu yere. Oradan merdivenlerle taraçaya çıkılıyordu. Oraya ulaşmalıyım.

Bu elbette kesin kurtuluş değildi. Ama içinde yaşadığım beden için her saniye sayılıydı. O, önünde bir gelecek görmüyordu, sadece burnunun dibindeki tehlikeden kurtulmaya çalışıyordu. Mantığım neye inanırsa insansın, her kalp atışının onun için hayatî değeri vardı. Böylece ilerleyebilmem için, içinin derinliklerinden bir kez daha bana yeterli güç bahsetti. Suyla birlikte akan görünmez doku öbekleri sanki tutunmak istemiş gibi bedenime dokunurken, ileriye doğru yüzmeye devam ettim. Onları bana François ve Colin gönderiyordu. Peşimdeydiler... sessizce ve şimşek hızıyla geliyorlardı. Beni kaçarken izlemek onlara şehvani bir zevk veriyor olmalıydı.

Durduğum takdirde sanki yeryüzündeki tek insan benmişim gibi, kanalın suyu da hareketsiz kalacaktı. Yine de her kulaç atışımda suyu hissediyordum. Yaklaşıyorlardı, gittikçe daha fazla... İşte, kemikli ve soğuk iki parmak etime batmıştı bile. Kendi eksenim etrafında öfkeyle geri döndüm ve neyse ki hızım sayesinde pençeleri beni bıraktı.

Sadece birkaç metre daha... merdivenleri artık görebiliyordum, şimdi su koyuvermemeliydim, pes etmek yoktu. Bir el yeniden ayağımdan yakaladı ama bu kez bacağımla çabucak dizime çektim ve son bir kulaç darbesiyle kendimi taş merdiven sahanlığına attım.

Kendimi basamakların üzerine çekerken kollarım acıdan titriyordu. Yine bataklık çamuruna saplanmaması için önce bacağımla yukarı attım, sonra bedenimi yuvarladım. Onları başımdan savmışım.

Bu bana az da olsa enerji ve bir kaçış fikri vermişti. Basamakların sonundaki barikatin üzerinden tırmanabilirdim. Şantiyenin arasından geçip caddeye çıkabilirdim. Sonra bağırabilir, arabaları durdurabilirdim. Kendimi onlardan birinin altına atabilirdim. Belki de Sandtorkai'ye kadar ulaşmayı başarabilirdim. Orası gece gündüz, her zaman kalabalıktı, beni kurtarabilirlerdi. Gerçi bu akşamdan sonra nasıl olup da onurlu ve anlamlı bir yaşam süreceğim de meçhuldü.

Ağabeyimi ölüm döşeginde yalnız bırakmıştım, evet, hatta onun ölümüne yol açan kişi de bendim. Sevdiğim ve hayatımıza tüm bu kötülüğü getiren Colin beni kullanmış ve bana ihanet etmişti. Babamın kaybolması, ağabeyimin ölümü onun suçuydu ve şu anda engellemeye çalıştığım şeyi sonlandırmak için beni bulana kadar arayacaktı.

İlk basamağı çıkabilmişim. Adım atamayacak kadar zayıf ve bitkindim ama birbiri ardına basamaklara tutunup kendimi yukarı çekebiliyordum... çünkü beni bundan alıkoyacak hiç kimse yoktu. Onları ekmiştim. Onları gerçekten ekmiştim! Cesaretimi toplayıp durdum ve arkamı dönüp baktım. Düşündüğüm gibiydi. Önümde uzanan su sanki hiçbir şey olmamış gibi durgun ve karanlıktı. Orada pusuya mı yatmışlardı? Bekliyorlar mıydı? Ama neyi?

Gözlerimi kanaldan ayırmadan elimi bir sonraki basamağın üzerine koydum, tırnaklarımı taşa geçirip ardından bedenimi yukarı çektim ve... hayır. Hayır! Parmak uçlarım orada olmaması gereken bir şeye dokunmuştu. İnleyerek gözlerimi sudan ayırdım ve topukları yıpranmış bir çift çizme ucuna baktım. Derisi sudan sırlıslıklam olmuştu. Sağ çizme ucu ağır çekimdeki gibi solgun elimin üzerinde havaya kalktı ve kırık parmak kemiklerimi çiğnedi.

Yeni bir kaçış yeri aramak için panik içinde çevreme bakındım ama şimdi François de kanalın içinde su yüzüne çıkmıştı. Bedeni suyun üzerinde daireler oluşturmuyordu. Yukarı doğru yükselirken

su şeffaf jelatinden oluşan bir kılıf gibi üzerinde kaldı. Onun da Colin gibi hiç acelesi yoktu. Nasıl olsa beni ele geçirecekti, neden acele edecekti ki? Bunun zevkine varyordu, tadını çıkarıyordu. Kafatasının bir tarafı ezilmiş, sol gözü içe göçmüştü. Deforme olmuş yüzündeki deliğe baktım. İçinden kanlı irin akıyordu. Ama yaralanmış olması gücünden bir şey kaybettirmemişti. Elini bana doğru uzatarak sıg suda yürüdü. Haykıracak Colin'in yanından yukarı tırmanmaya çalıştım.

"Sana yardım edeyim, dostum." Kadifemsi sesi tepemde yankılandı. Dostum... benden söz etmiyordu. Kastettiği François'ydı! Çizmesinin ucuyla attığı basit ama isabetli bir tekmeyle tepetaklak kanala düştüm. Tam da François'nın önüne. Ne kulaç atabiliyor ne de yüzümü suyun üzerinde tutmayı başarabiliyordum. Kendimi savunmaya fırsat kalmadan François beni boğmaya başlamıştı. Gözlerimi açtım. Kanal kızıla boyanmıştı. Yavaşça gözlerimin önünden geçip giden çizgilerden ve bölük pörçük kahverengi lekelerden oluşan bulanık, organik bir kırmızı. François sırtarak bana baktı. Sonra Colin'in güçlü, beyaz ellerini hissettim. Beni onun önünden çekip aldı. Kısa bir an soluk almamı sağladı, bu şansı yeniden haykırmaya başlayarak kullandım.

"Seni pislik! Bunu tek başına yap! Yoksa buna gücün yetmiyor mu? Onun önünde eğilecek misin? Sadece senden birkaç yaş büyük diye mi? Pantolonunun içinde ne taşıyorsun? Korkak domuz, sefil!"

Küfürlerimin gerisi gargaraya benzer çaresiz bir sesle birlikte kesildi çünkü Colin beni tekrar suya bastırmış ve şehvetle boğazıma sarılmaya hazırlanan François'yı görebilmem için gözkapaklarımı yukarı doğru itmişti. Beni ona bırakıp geri çekildi. François'nın göz çukurundan akan bir irin bulutu üzerimi kapladı. Colin bu zevki ona bahşetmişti. Tek gözü kalmış, ölüm kokan bu zombiye bakarken ölecektim. Bakışlarımı yüzündeki kara delikten ayıramıyordum ve şimdi her şey birbiri üstüne gelmeye başlamıştı. Çaresiz çırpınışlarım, cesetlerin gövdeleri, pis koku, düşün deliklerine bakan kızın gözleri,

diğerlerinin zayıf çığlıkları... tekrar tekrar geliyorlardı... gaz... şimdi gaz kokusunu da alabiliyordum... ve hissettiğim sınırsız öfke...

Boğazımdaki baskı engel olsa da, soluk almak istiyordum ama soluk aldığım takdirde su ciğerlerime dolacak ve bu kâbus sona erecekti. François'nın ağzı şaşkınlıkla büzüldü, boğazımdaki ellerini daha acımasız sıkmaya başladı. Çünkü Colin geri dönmüştü. Onu bir bez bebek gibi itti, parmaklarını boğazımdan ayırdı ve kendi parmaklarını sırtıma koydu. Derim yırtılmıştı. Morumsu kan kabarcıkları suyu kararttı.

Colin, orada ne yapıyorsun? diye düşüncelerimde sordum ve bunu uygunsuz bir sevecenlikle yaptım. Bu beni öldürecek, duyuyor musun? Su mikrop dolu. Sırtım mikrop kapacak, iltihaplanacak ve büyük olasılıkla çaresiz bir hastalığa yakalanacağım. Yavaş yavaş ve acı içinde öleceğim. Lütfen, bırak beni.

Ama dudaklarını dudaklarıma bastırdı, içime gecenin saf ve temiz havasını üfledi, sonra dudaklarımı dişleriyle kapatarak havanın içime dolmasını sağladı. Tişörtümün parçalanmış ve sol göğsümün açıkta kaldığını ancak o zaman fark ettim. Colin yanağını kalbimin üzerine dayadı.

Kafamın içinde karanlık, derin bir melodi yankılandı. Sadece cılız bir sesti ama aynı zamanda gözlerimi inançla kapayacağım kadar yumuşak ve doluydu. Hatta arkamızdan gelen gırtlaksı haykırırları bile bastırıyordu –bunlar, François'nın suları köpürten öfke çığlıklarıydı. Kime haykırıyordu? Bana mı? Açlık krizinden mi bağıırıyordu? Eğer öyleyse, Colin şu anda beni emiyor olmalıydı ve buna bir son vermese iyi olurdu, lütfen buna son verme...

Tüm öfkem, korkularım ve şüphelerim bu melankolik ve sevgi dolu müzikle birlikte kalbimden ve karnımdan akıp gitmişti. Artık soluk almam gerekmiyordu, sadece sessiz olmam ve kendimi melodinin dokunuşlarına bırakmam yeterliydi. Tüm bedenimi okşuyordu.

Sonra Colin beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Kararlı, güçlü ve sakın kulaçlarla eve doğru yüzerken melodi bana eşlik etti. Gergin kollarımın her darbesiyle su daha da berraklaştı ve soğumaya başladı, duruluğunu ve tuzlu tadını kazandı. Artık çizgiler, kan ve balgam yoktu. Su beni temizlemiş hatta yanan gözümdeki lensi alıp iyileştirmişti.

Bir balık gibi yüzerek kanaldan çıktım, Dienerreihe köprüsüne atladım ve esnek adımlarla Paul'ün apartmanına geri döndüm. Arkamdan gelen çığlıklar ve haykırışlar öylesine vahşi ve tüyler ürperticiydi ki aslında korkudan dizlerimin bağının çözülmesi gerekirdi. Sesleri saniyeler boyu kanalların içinde yankılandı. Sıçanlar efendilerine yetişip yanında olabilmek için ciyaklayarak ayaklarının üzerinden atladılar.

Sadece gülümsedim, açık duran apartman kapısından içeri daldım, merdivenleri bir çırpıda çıktım ve ağabeyimin yatak odasına koştum.

Paul! diye düşündüm. Geri döndüm!

Ama Paul'ün yatağı boştu.

ÇARPIŞMA TESTİ MANKENİ

Paul'ün yatağı boştu çünkü pencere pervazına dayanmıştı ve Tanrı'ya şükür aklımı kaçırmadan bunu fark edebilmiştim. Aslında şu anda kendimi hiç olmadığı kadar sakin hissediyordum. Onda ters giden bir şeyler olduğunu anladığımda da sükûnetimi korumaya devam ettim. Paul'ün yanında dikilen Tillmann ve Gianna'nın da ondan farkları yoktu. Üçü de sanki büyülenmiş gibi kaskatı donakalmışlardı – insan değil, âdetabirer mumyaydılar . Gözleri açıktı, bakışları olağanüstü dehşetli sahneler izlemiş gibi kanala çevrilmişti. Ama aşağı baktığımda korkunç bir şey göremedim. Sadece sis biraz parlıyordu. Gri bir çorbanın içine bakıyorlardı.

“Hey!” diye seslendim yavaşça. Sesim büyüü bozmuştu. Gözbebeklerindeki anormal donukluk yerini eski parlaklığına bıraktı. Sonra yüzlerindeki felç ifadesi kayboldu. Şimdi Paul'ün yaşadığından emin olabiliyordum çünkü esaslı bir şekilde yellenerek sessizliği bozdu.

“Tebrikler,” diyerek hayata yeniden dönüşün bu duyulabilir işaretini selamladım.

Gianna, “Kusacağım,” dedikten sonra banyoya doğru bir koştu.

“Az önce ben de kustum,” diye ardından seslice bağırdım. Neden kusmuştum acaba? Ah evet çünkü Colin karnıma tekme atmıştı. Pislik torbası. Peki neden artık ondan korkmuyordum? Biraz önce

bana yaptıkları, şimdiye kadar yaşadığım tüm güzel şeylerin üzerine örtmüştü ve bunu kolay kolay unutamayacaktım. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Ellie...” Tillmann’ın sesi sadece bir hırıltıdan ibaretti. “Onu gördük... savaşı... sizi izledik, ama sonra suyun dibine daldınız ve...”

“Bunu nasıl görebildiniz?” diye şaşkınlıkla sordum. “Burada değildik bile. Paul, iyi misin?”

Paul kendini yere bırakmıştı ama dik oturuyordu. Yoklar gibi elini kalbine götürdü, sonra göğsünün üzerine koydu.

“Daha... daha iyiyim,” diye mırıldandı şaşkınlıkla. “François... aman Tanrım...” Yavaş yavaş olan biteni kavramaya başlıyordu. “Ve şu herif... Colin. Nerede o? Onu öldüreceğim.”

Ama Paul bana göre hiç de birini ya da bir şeyi öldürebilecekmiş gibi görünmüyordu. Yaşıyordu ama bir o kadar da ölü gibiydi.

“Neden izleyebildiğimizi anlamadım,” dedi Tillmann cızırtılı bir sesle. Banyodan öğürtüler eşliğinde İtalyanca dualar duyuluyordu. Başka zaman olsa, böyle bir durumda bunları dinlemeye katlanamazdım ama şu anda Tillmann’ın açıklamaları benim için önemliydi.

“Hadi anlat artık!” diye üsteledim. Fark edilir biçimde yutkundum. Paul hâlâ düpedüz kız kardeşinin aklını kaybetmediği gerçeğini kavramakla meşguldü –ve sanki aklını başından alan başka bir şey daha vardı, bunu tam olarak adlandıramıyordum.

Tillmann kısa saçlarını karıştırdı. “Paul’ü hayata döndürmeyi başardık, tekrar soluk almaya başladı, sonra... sonra sanki emir almış gibi pencereye doğru yürüdük ve dışarı baktık... her şeyi izledik. Ta ki ansızın üçünüz birden dibe dalana dek. Ellie, bütün bu süre içinde sana neler olduğunu bilemedik ve yerimizden kıpırdıyamadık. Ama uyanıktık!”

"Ah evet, Colin'in özel büyü. Sanırım bunu Paul'un bize inandırması için yaptı, değil mi Paul?"

Ona doğru dönüp başını okşadım. Bir yanıt vermedi. Yüzü solmuştu, birkaç saniye sonra sanki bir daha bize göstermek istemiyormuş gibi, ellerini yüzüne kapadı.

"Ellie... ah Tanrım..." diye fısıldadı.

Tillmann'ın, "Ellie, keyfini bozmak istemem, ama... kim kazandı?" diyen sesi kardeşlerarası diyalogumuzu yarıda kesti. "Colin bizim tarafımızda mı, değil mi? François'ı yendi mi? Çünkü öyle değilse, o zaman..."

Üzerime buzlu su dökülmüş gibi ayıldım. Titremeye başladım ve bacaklarım tutmaz olduğu için oturmak zorunda kaldım ama zayıflık anı çabucak geçti. Kendimi hâlâ hiç olmadığım kadar saf, dengeli ve enerjik hissediyordum ama bir an beynim engellenemeyen bir güvenle çalıştı. François neredeydi?

Koridorun sonundan sifon sesi geldi. Gianna yüksek sesle dişlerini fırçalamaya ve gargara yapmaya başlamıştı. Bunca dehşetin arasında hâlâ ağız hijyenini düşünebildiğine göre durumu pek de kötü değildi.

Evet... savaşı kim kazanmıştı? Biraz önce başıma gelen tuhaf olay da neyin nesiydi? Colin bana mı saldırmıştı? Yoksa dönüşümün eşiğinde miydim? Bu yüzden mi kendimi böylesine güçlü ve rahat hissediyordum? Bir metamorfozun ortasında mıydım?

Bu soruların yanıtını Colin verdi. Çünkü bir dönüşüm başlamış olsaydı, gelişini kesinlikle fark ederdim. Bu yüzden ansızın pencereye karşımıza çıkınca tiz bir çığlık attım. O da François gibi evin duvarına tırmanmış olmalıydı ancak Tanrı biliyor ya, ondan çok daha iyi görünüyordu.

Tillmann ve Paul korkuyla odanın diğer köşesine büzüldüler. Paul bebek gibi emekleyerek Tillmann ise kaşla göz arasında. Sadece ben ayakta durdum.

“Daha yakışıklı görüldüğün zamanlar da vardı,” dedim yumuşak bir sesle. Bu yumuşaklığı nasıl hakettiğini anlayamıyordum. Daha biraz önce beni çamurun içinde ezmeye kalkmıştı. Onu neden hâlâ seviyordum... özellikle de hele beyaz teninde sayısız mor damarlar çıkmış bu haliyle? Köşeli elmacık kemikleri ansızın zayıflamış gibi dışa fırlamıştı. Gözleri çukura kaçmıştı ve içlerinde hiçbir ışık yansıması göremiyordum. Göz bebekleri kül rengine dönmüştü. Ağzının kenarlarında mavimsi köpükler birikmişti. Homurtuyu andıran bir sesle dişlerini gösterdi. Dişetleri kapkaraydı.

“Colin, ne... ne oldu sana?” Ağır hasta gibi görünüyordu. Karabasanların hasta olamayacaklarını biliyordum. Ama sağlıklı da değildi. Hem de hiç.

“Tillmann’ı gönder. Sen de onunla git,” diyen sesi kafamın içinde yankılandı. Her zamanki gibi saf ve kadifemsi değildi, aksine son derece güçsüz ve aynı zamanda rahatsız edici biçimde kötücüldü.

Diğerlerine döndüm. Gianna Paul’ün yanında durmuştu. Burunun çevresi hâlâ yeşildi ve sanki ikinci kez tualete kaçıp kaçmamayı düşünüyormuş gibiydi. Hatta bir daha mümkünse hiç oradan çıkmamayı. Paul ne yaptığının farkında olmadan onun dağılmış saçlarını okşuyordu. Bakışlarında derin bir nefret vardı. Ama artık şüpheye yer yoktu. Karabasanlar gerçekten vardı. Hem de nasıl!

“Ellie,” dedi yavaşça. “O... şeyden... uzak dur... yanıma gel. Çabuk, Ellie!”

Onu duymazdan geldim, bunun yerine Tillmann’a yanıma gelmesini işaret ettim. Ama Paul ısrarlıydı.

“Ellie, o seni kullandı, şimdi yanıma gel, yoksa yemin ederim, onun işini bitiririm...”

“Bunu yapamazsın, Paul,” dedi Gianna fısıldayarak. “Asla. Ona neler yaptığını gördün... Seni kışkırtmasına izin verme, Elliel!” diye titrek ama otoriter bir öğretmen sesiyle bağırdı. “Yanımıza gel, kaçalım. Onun için değmez. Senin karnına tekme attı...”

Bakışlarını onu susturdu... benim ve Colin’in bakışları. Gianna gözlerini korkuyla indirerek alt dudağını ısırdı. Paul tekrar ağzını açacağı sırada araya girdim.

“Çenenizi kapayın, tamam mı?” diye ikisine de çıkıştım. “Buna zamanımız yok! François’ın yukarı gelip hepimizi doğramasını mı istiyorsunuz? Hayır mı?”

Başlarını iki yana salladılar. Gianna hızlıca, Paul ise razı gelmekten çok tehdit edencesine. Tekrar yanımda beklemekte olan Tillmann’a döndüm.

“Şimdi sıra sende,” diyerek kısık bir sesle biraz önce Colin’in kafamın içinde söylediklerini ona aktardım. “Aşağı inip François’ı bulman gerek. İyi de, neden?”

Soru sorar gibi Colin’e döndüm. Kirpiklerini indirmiş halde pencerenin yanındaki duvara dayanmıştı.

“Kontrol etmemiz gerek. Kanıt.” Bu artık bir ses değildi, sadece karanlık, saldırganca bir homurtuydu. Diğerleri bunu duymuş olsaydı odadan jet hızıyla kaçarlardı.

“Eh, süper,” diye iç geçirdim. Bunu bu şekilde aktaramazdım. Tanık oldukları onca şeyden sonra Tillmann’ın gitmesine izin vermeyeceklerdi. Doğrudan Tillmann’ın yüzüne baktım.

“Geliyor musun?”

“Tabii,” dedi hemen.

“Hayır. Hayır hayır hayır hayır!” diye yüksek sesle bağırdı Gianna. “Burada kalın! Lütfen! Aşağıdaki o canavara yaklaşmayın! Ben de burada *bu* canavarla yalnız kalmak istemiyorum!” Hıçkırarak geri

geri duvarda yukarı tırmanan ve tuhaf bir şekilde kıvrılarak tavana tutunan Colin'i işaret etti. Saçları vızıltılar çıkararak başının çevresinde hareket ediyordu. "Şuna baksanıza!"

"Şişşt," diye uyarırcasına tısladım. "Meditasyon yapıyor."

Gianna'nın ağzı kapandı. "Meditasyon mu?" diye anlamsızca tekrarladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Paul, bir şeyler söylesene!"

Ama Paul sessizce bize bakıyordu ve bu beni hiç şaşırtmamıştı. Bir anda bilgi bombardımanına uğramıştı. On beş dakika önce ölümün eşiğinden geri döndüğünü de unutmamak gerekirdi.

"Ne yapmanız gerektiğini nereden biliyorsun? Hiç ağzını açmadı ki?" dedi Gianna cılız bir sesle.

"Onu kafamın içinde duyuyorum," diye sakın bir sesle yanıtladım. "Düşüncelerini duyuyorum. Ne istediğini hissediyorum."

"Bunu gerçekten yapıyor," diye doğruladı Tillmann aynı sakinlikle.

"Bunu anlamıyorum," dedi Gianna inleyerek. "Ne istediğini hissediyorsun, öyle mi? Bunca zamandır ondan korkuyordun, seni öldürmek istedi..."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sertçe sözünü kestim.

"Ah Tanrım, Ellie, bunu gördüm! Seni limandaki park yerine getirdiğinde! Çok tuhaftın. Ondan korkuyordun!"

Kelimelerim her türlü mantıklı nedene özlem duysalar da, "Duygularım hiçbir zaman yanılmadı," diye inatla karşılık verdim. "Şimdi de öyle."

"Ellie, ne dediğinin farkında mısın?" diye alayla sordu Gianna. Zirve yapan sorumluluk duygusu ona korkusunu unutturmuştu. "Ondan korkuyordun ve biraz önce gerçekten seni öldürmek ister gibi bir hali vardı. Tanrım, Ellie, sana ne yaptığını anlamıyor musun? Eski erkek arkadaşım bile bana böyle bir şey yapmamıştı! Kusturacak kadar ileri gitti. Madem François'yı haklayacaktı, ne-

den seni tekmeledi? Bunu bana açıklar mısın? Hayır, dur, bunu senin için ben yapayım: çünkü bunu yapmaktan hoşlanıyor. O bir... bir iblis!”

“Sana bunu neden yaptığını söyleyemem ama ona güveniyorum ve söylediklerine itaat edeceğim...”

“İtaat etmek mi? Lanet olsun, uyan artık Ellie, bu baştan sona saçmalık, bunu aklın almıyor mu?” diye haykırdı Gianna.

“Gianna haklı.” Paul’ün sesi öfkeden kararmıştı. “O bir insan değil ve açıkçası sana eziyet etmekten hoşlanıyor...”

“Bu çok saçma,” diye onun sözünü kesti Tillmann. “Böyle yapması için mutlaka bir nedeni olmalı.”

“Acele edin. Sonra tartışsınız,” diye bir homurtu oldu kafamın içinde. Bu kez ben bile biraz korkmuştum. Colin’in ağzının kenarlarından akan mavi damlalar cızırdayarak yere düştü ve parkeleri yaktı.

“Öğg!” diye mırıldandı Gianna.

“François’yı görmedin. O zaman kusardın. Hadi, Tillmann, gitmemiz gerek.”

Diğerlerinin ağzını açmasına fırsat vermeden odadan çıktık. Ama Paul’ün bana bakan şaşkın ve pişmanlık dolu bakışları gözümden kaçmamıştı. Kendinden nefret eder gibiydi. Bu canımı acıtmıştı. Çünkü biraz önce başıma gelenlerin sorumlusu olduğunu düşünüyordu. Colin’in sonunda bana verdiği huzurla kıyaslandığında, o acıları hatırlamanın ne kadar önemsiz olduğunu bir bilebilseydi. Oysa kendi çektiği acı çok daha fazla olmalıydı. Çünkü güvendiği insan kendi delice hırsları için onu alçakça kullanmıştı.

Gevşek adımlarla merdivenlerden inerken Tillmann enerjik bir sesle, “Colin tam olarak ne istiyor?” diye sordu.

“François’yı kandırıp kontrol edeceksin. Colin’in onu... şey, açıkçası ben de bilmiyorum. Umarım onu zararsız hale getirmiş-

tir. Pek ölü gibi görünmüyordu.” Ama artık tek gözü kaldığını ve kafasının deforme olduğunu söylemedim. Şimdi durduk yerde Tillmann’ı korkutmanın gereği yoktu. Ayrıca gözünün yerine belki de çoktan yenisi çıkmıştı. Bu tür şeyler karabasanlar arasında çok çabuk olurdu.

Dienerreihe’ye ulaştığımızda, “Anladığım kadarıyla gidip bakmam ve acil bir durumda Colin’i çağırmam gerek,” dedim sonunda. Colin düşüncelerini benimle paylaştığında, onları gözümün önünde görmüştüm. “Gerçi onun bu durumda...” Gerisini getiremeden yutkundum, ama Tillmann anlayışla bana baktı.

“Tamam. Şu anda pek formda değil. Sanki zehirlenmiş gibi, değil mi?”

Yanıt vermedim. Tillmann gömleğinin düğmelerini açıp üzerinden sıyırdı. Sonra saçlarını dağıttı.

“Ee? Nasıl görünüyorum?” Sesinde alay gizliydi ama korku da vardı.

“Çarpıcı.” Onu kendime çekip başının arkasını okşadım, göğüs uçlarının üzerindeki şişkin yaralarını öptüm. Daha Tillmann gömleğini çıkardığı sırada François’nın gölgesini köprü’nün öte yanında görmüştüm. Çarpık yürüyordu. Colin onu fena benzetmişti. Ama yaşıyordu ve hareketlerinden hâlâ hırslı ve aç olduğu anlaşılıyordu.

“Hadi o zaman,” diye fısıldadım Tillmann’ın kulağına. “Bol şans.”

“Babama onu... ve... seni, isterdim ki...” Uygun kelimeleri arıyordu ama onlar yoktu. Bu gibi anlarda bulunmazlardı.

“Bunları gelince konuşuruz. Kendini ona teslim et. Onu istediğine inanmalı. Bu senin savaştın!”

Ansızın Colin’in neden Tillmann’ı istediğini anlamıştım. Çünkü Tessa’yla karşılaştığından beri yaşamdan bir şeyler talep eder olmuştu. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu belki ama öyle

çok istiyordu ki bu istek gözlerinde sürekli alev alev yanıyordu. François bunu yanlış anlayabilirdi. Tillmann ideal test adamıydı. Çünkü Colin onda bir şeyi daha görmüştü: Tillmann'ın aktif olma şansını elde etmeye ihtiyacı vardı.

Yine de izlemeyi göze alamıyordum. Tillmann'ın korkusu gözümden kaçmamıştı. François'ya doğru dönerken gülümsemesinden, aslında bitkin olduğunu anlamıştım. Bu artık bir sırtıma değil, gülümsemediydi. François'nun tam ihtiyaç duyduğu şey. Aynı anda açlık ve bitkinlik. Tıpkı bir zamanlar Paul'ün olduğu gibi. Testimiz başarısız olduğu takdirde şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dostumu kaybedecektim.

Şimdi dua edilecek en uygun zamandı ama geçen dakikalarda yaşadıklarım her tür kutsal kitaptan öylesine uzaktı ki bunu yapmak bana neredeyse üzerlerine küfretmek gibi geliyordu. Tek yapabileceğim, umut etmek ve Colin'in bizi buraya göndermekle ne yaptığını bildiğine güvenmekti.

Tillmann'a doğru yaklaşırken François'nın ayak sesleri kaldırım taşları üzerinde şapırdadı. Ama biraz önce hakkında söylediğim belirsiz ifadem kendini doğrulamıştı. Eklemlerinden birçoğu ters dönmüş, yerinden çıkmıştı. Sol gözü hâlâ yerinde değildi. Tessa'nın yenilenmesi çok kısa sürmüştü. Ama Tessa birkaç yüzyıl geçirmişti. Bu durum François'da herhalde daha uzun sürecekti.

Buna karşın Tillmann gecenin karanlığında ilahi bir kahraman gibi ilerliyordu. Bedeni gerilmişti ve savaşa hazırdı ama aynı zamanda son derece baştan çıkarıcıydı. Kendini âdeta ona sunuyordu. François'nın sarı salyalarının mantosunun kumaşından aşağı kaydığını duyuyordum. Tillmann tam onun önünde durup kollarını yukarı kaldırdığında ezilmiş gırtlğından gargaraya benzer bir inilti çıktı. François'nın pençeleri Tillmann'ın çıplak sırtına öyle hızla battı ki bu hareketi gözlerimle takip edemedim. Bu, şimşek hızıyla

gerçekleşen bir yakalayıştı ve birkaç saniye içinde, Tillmann'ın kürek kemiklerinden aşağı koyu renkte kan akmaya başladı. Kan mı? Şimdiden mi?

Hayır, diye düşündüm öfkeyle. Bunu yapamazsın... bu olamaz! Haykırmamak için elimi ağzıma kapadım çünkü François'yı gereksiz yere kızdırmak ya da bu iğrenç çiftleşme oyununa karışmak istemiyordum. Durumu daha da kötüleştirmeden Tillmann'a nasıl yardımcı olabilirdim? Ağzından köpükler saçarak tavanda asılı duran ve akıllara zarar bir korku manyağının saçma fantazilerinden biri gibi görünen Colin'i mi çağırmalıydım?

Ama o ne yapacaktı? François, Tillmann'ı dönüştürmek istiyordu! Bu onun intikam alış biçimiydi. Tillmann'ı eşlikçisi yapacaktı. Görünüşe bakılırsa bu da şu anda gerçekleşiyordu. Çünkü Tillmann karşı koymuyordu. François onu belinden sıkıca kavrayarak ritmik hareketlerle korkunç bir şekilde emmeye başlamıştı ve Tillmann yerinden kıpırdamıyordu.

Bu durum çok uzun sürdü. Tillmann şimdi karşı koyup elinden kurtulsa bile... artık bir insan olmayacaktı. Biraz şansı varsa bir melez olabilirdi ama bu da pek mümkün gibi görünmüyordu. François babama saldıran karabasandan çok daha güçlüydü. Üstelik onu fazlasıyla kıskırtmıştık.

Yine de ikisine doğru koşmaya başladım. Tillmann'ı ondan uzaklaştırmak için tam elimi uzatacağım sırada François'nın hipnotize edici emme eylemi tiz ama şaşırtıcı bir şekilde insanî bir haykırıyla son bularak kafamın içini allak bullak etti. İnanmayan gözlerle evlerin duvarlarına baktım. Pencereelerde ve cumbalarda birer ikişer ışıklar yanmaya başlamıştı. Sis gittikçe dağılıyordu. Şimdi trafiğin gürültüsünü de duyabiliyordum; yumuşak, rahatlatıcı bir çağlıtıydı. Hava deniz ve benzin kokuyordu. Duvar yıkılmıştı.

Yoksa François doyduğu ve sonunda istediğini elde ettiği için mi böyleydi? Ya da?..

Tillmann gevşek bir hareketle yana çekilip kendini François'nın elinden kurtardı. Pençeler kanlı sırtından güçsüz bir şekilde aşağı kaydı. François yeniden haykırdı ama bu kez çılgıncı bir ruh hastasının çılgın yakarışı gibi boş ve sığdı. Bu ses de ensemdeki tüyleri havaya dikmişti ama artık tehlikeli değildi. Olsa olsa dehşet vericiydi. Tillmann bir adım geri çekildi. François'nın üçüncü çılgıncı hırıltılı bir inleme halinde çıktı. Kolları hâlâ havada olduğu halde öne doğru devrildi. Pençelerinin artık bir anlamı kalmamıştı. Titrek, eskisi gibi hırslı ve aç bakışlarla çevresine bakındıktan sonra, hantal bir hareketle arkasını döndü ve sendeleyerek şehir yönüne doğru yürümeye başladı.

Tillmann tekrar yanına gelip, "Bir şeyim yok, iyiyim," dedi. Birlikte François'nın gölgesinin evlerin arasında kaybolduğu dar sokağa baktık. "Denemeye kalktı, ama..." Omuzlarını silkti.

"Sırtın kanıyor," dedim uyararak. Oradan kaçmalı mıydım, yoksa yarasına mı göz atmalıyım, bilmiyordum.

"Biliyorum. Ama bir şey olmadı. Çok iğrençti ama içimdeki her şey eskisi gibi kaldı. Hiçbir şey yapmam gerekmedi." Tillmann'ın sesi neredeyse düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Sanırım François karabasanlık yeteneğini kaybetti. Şimdi de başka birinde deneme yapmaya kalkacak. Bu mümkün mü?"

Sustum. Eğer böyleyse, Colin ona bilmediğim bir şey yapmış olmalıydı. Bunu nasıl başardığına bir anlam veremiyordum. Sadece bir teasadıf mıydı? Ya da bunu kasıtlı mı yapmıştı? Her neyse... Colin perişan durumdaydı. Dönüşmediği konusunda Tillmann'a inanıp Colin'e yardım etmeliydim. Biraz daha bu soğukta durup konuşmaya devam ettiğimiz takdirde Paul ve Gianna'yı onunla yalnız bırakarak tehlikeye atacaktım.

Gianna ve Paul hâlâ odanın köşesinde sinmiş bekliyorlardı. Bizi tekrar tek parça karşılarında görünce sevinmişler, François'nın kaybettiğini duyunca rahatlamışlardı –en azından ben ve Tillmann öyle olduğunu varsayıyorduk– ama bana karşı olan korku ve anlayışsızlıkları daha da artmıştı.

Paul her şeyi bırakıp kaçmak ve şiddet yanlısı sevgilimi unutmak konusunda yeniden beni ikna etme girişiminde bulununca, “Şu anda ilişkiyi tartışmak istemiyorum!” diye sözünü kestim. “Lütfen! Bu konuda daha sonra konuşuruz ama şimdi olmaz, bu hepimizin yararına olur, anladın mı?”

Gözlerimin şimşek gibi çıktığını ve içimde patlayan gücün dışarı taşarak beni kızgın bir yelpaze gibi sarmaladığını hissedebiliyordum. Paul afallayarak geri çekildi.

“İyi. Teşekkür ederim,” dedim nazik bir sesle.

Yokluğumda Colin'in durumu dramatik bir şekilde kötüleşmişti. Şimdi gerçekten de üzerine basılmış ve bacakları hâlâ titreyen bir örümceği andırıyordu. Bedenindeki çağıltı yerini frekans aralığı dayanılmaz olan boğuk, acı bir uğultuya bırakmıştı. Kulak zarımı titretiyordu. Ama gözlerini kapamıştı, yüzü soğuk ve sertti. Bize zarar vermemek için tüm gücüyle savaştığı belliydi.

“Diğerlerinin yanında kal!” diye emrettim Tillmann'a. Söylenmeden dediğimi yaparak beni şaşırttı. Colin'in bana bir şey söylemek isteyip istemediğini anlamak için bekledim ama kafamın içi bomboştu. Kararlı adımlarla pencereye yaklaştım ve başımı tavana kaldırıp ona baktım.

“Alın... alnını bana ver, Colin,” diye sessizce yalvardım. Ağdaki bir örümcek gibi bir parça aşağı kayarken beni ondan kaçmaya iten ürpertiye bastırmaya çalıştım. Kaşlarımı dikkatle onunkilerin üzerine bastırdım. Teni beni titretecek kadar soğuktu.

Gözlerimi kapatınca bir şeyler görmeye başladım, belirsizdi ve siyah-beyazdı, sadece gölgeler halindeydi ama hemen ne olduklarını kavradım. Uzun, zarif adımlar, güçlü enseler, titreyen burunlar. Bunlar balina değildi. Kurtlardı. Denize değil, ormana gitmek istiyordu. Gördüğüm bir tek değil, birçok kurttu.

Colin'in kurtlara ihtiyacı vardı, hem de çok acil. Sonunda aklımı ve mantığımı kullanarak bir şeyler yapabilecektim.

"Gianna, Paul'ün diz üstü bilgisayarını al ve Almanya'da yaşayan en büyük kurt sürüsünün nerede olduğunu bul. Çabuk!.. Paul, bulabildiğin bütün ipleri getir, kemer de olur. Onu bağlamamız gerek. Tillmann, arabayı kapının önüne yanaştır. Yanımıza biraz erzak al ve bir navigasyon sistemi bul." Colin artık bizi yönetebilecek durumda olmayacaktı. Telepatik yetenekleri zayıflamıştı. Sadece yemek istiyordu.

"Demek onu bağlayacaksın. Bu da en azından bir şey," dedi Paul, ardından öksürerek gırtlığındaki balgamı çıkardı. Hâlâ sağlıklı görünmüyordu.

"Kurt sürüsü mü? Ama... neden hayvanat bahçesine gitmiyor ki?" diye sordu Gianna. Sonra bakışlarını kaldırarak Colin'e baktı. Sanki tavandaki pis kokulu küfü kocaman bir bez ve ekstra güçlü dezenfektan spreyiyle temizlemek istermiş gibi bir hali vardı.

"Şimdi bunu tartışamam," diye yüzüne çemkirdim, yırtık tişörtümü üstümden çıkarıp bu öğleden sonra giymiş olduğum kapüşonlu kazağımı giydim. "Bilgisayarın başına geç!"

Colin ürkütücü bir yavaşlıkla tavanda sürünürken Paul çoktan atölyesine gitmişti. Tillmann ise ellerinde bisküvi ve kolalarla kordorda koşturuyordu.

"Gerek yok," dedi Gianna öfkeli bir sesle. "Muskau Fundalığı, Oberlausitz'deki ordu birliklerinin tatbikat yaptıkları yer, Sachsen'da.

Hemen köşebaşı değil. Orada birçok kurt sürüsü yaşıyor. Boxberg elektrik santralinin yakınları. Bir kez orayla ilgili yazı yazmıştım.”

“Umarım kurtların lehinedir,” diye homurdanarak bez spor pabuçlarımı giymeye çalıştım.

“Ben gazeteciyim. Hem lehte hem aleyhte yazarım.”

“Gianna!” İçimden onu odanın ortasında pataklamak geliyordu. “Tartışacak zamanımız yok, her dakika değerli. Henüz ölmek istemediğini sanıyordum!”

Tam o sırada Colin tavandan düşerek ayaklarımın önünde kıvranmaya başladı. Tırnaklarının uzamaya başladığını görebiliyordum, onlar da mavi renkte parlıyordu. Camı kesebilirlerdi. Ona doğru eğilmek istediğimde sağ eli oynadı. Korkuyla geri çekildim.

Paul ipleri getirmişti. Gianna’yla ikisine dönüp, “Ben yaparım,” dedim. Paul’ün kemerine kocaman bir bıçak soktuğu gözümünden kaçmamıştı. “Onu sizden daha iyi tanıyorum. Beni yakalarsa geri çekin, tamam mı?”

Paul şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Gianna ise heyecandan koyu perçemlerinden birinin ucunu çığnemeye başlamıştı ama ikisi de itiraz etmedi.

İşimi hızlı ve dikkatimi vererek yaptım. Ama sürekli sakınmak zorunda kalıyordum çünkü Colin’in kolları beni yakalayıp kendine çekmeye çalışıyordu –aynı zamanda beni sürekli Colin’den uzaklaştırmaya çalışan Paul’e de engel olmak zorundaydım. İpleri sıkıca bağlamak için tüm gücümü kullandım. Colin’in bedeni taş gibiydi ve öyle soğuktu ki yanlışlıkla tenine dokunduğumda parmak uçlarım soğuktan yanıyordu. Ellerini sırtında çapraz yapıp bağladım. İpleri dizlerinden geçirip yukarı doğru çektim ve aynı şekilde çapraz bağladım. Tüm bunları yaparken Colin’in gözleri kapalıydı ve yüzünde hiçbir hareket yoktu.

Dört kişi onu asansöre taşıdık, aşağı indikten sonra tehlikeli yükümüzü aracın arka tarafına yerleştirdik. Eski hayvanlarımın kutuları şu anda götürmekte olduğumuz yükün yanında bebek odası gibi kalıyordu.

“Arabayı kim kullanacak?” diye sordu Paul. Sesi üzgündü. Sanki şoktaydı. Herhalde tüm gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu çünkü büyük olasılıkla hâlâ sevgilimi nasıl öldürebileceğini düşünüyormalıydı.

“Tillmann,” dedim kararlı bir sesle. “Sabah erkenden orada olabilmek için yasal hız sınırını aşmamız gerek.”

Navigasyon aleti yolumuzu yaklaşık beş saat hesaplamıştı. Savaşın pek fazla zaman almamış olması beni şaşırtmıştı. Yine de zamanımız kısıtlıydı. Hızlı olmak zorundaydık. Başka yolu yoktu.

“Tillmann’ın ehliyeti olmadığı için kaybedecek bir şeyi yok.”

Arabanın arka bölümüne, Colin’in yanına tırmandım. Görüntüsü hâlâ tüylerimi ürpertiordu ama onda hâlâ sevdiğim şeyleri görebiliyordum. Tillmann herhangi bir yorum yapmadan direksiyona geçti; Gianna ve Paul arka koltukta yerlerini aldılar.

“İyi misin?” diye sordum Paul’e. “Burada kalabilirsin. Gelmen gerekmiyor. Gianna da öyle.”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Bunu yapmam gerek. Artık seni yalnız bırakmayacağım. Tanrım, Ellie!”

“O zaman benim de gelmem gerek,” dedi Gianna kaderine teslim olmuş bir sesle.

Paul’ün gözleri ona değil, bana çevrilmişti. Paul her şeyi berbat ettiğini çok iyi bilse de hiçbir zaman özür dilemeyi becerememişti. Hep kıvranıp dururdu. Elinden hiçbir şey gelmezdi ve bu şimdi de hâlâ böyleydi. Ama bakışları her şeyi söylüyordu. Bu bana yeterdi. Ayrıca pişmanlığı binlerce sitemle bulanıklaşmıştı ve bunların neler

olduğunu tahmin edebiliyordum. Aklım onlara hak veriyordu ama kalbim öyle değildi. Burada yaptığım şey ve Colin'e güvenmem doğrudu. Hâlâ kendimi güçlü, özgür ve zarar görmemiş hissediyordum. O halde harekete geçmeliydim ve bunu yapmamız gerekiyordu.

Tillmann arabayı çalıştırdı. Hareket ettiğimizde Colin'in göğsünden boğuk bir inilti çıktı. Hepimiz soluğumuzu tuttuk. Paul ve Gianna korkuyla arka tarafa, başlarını çevirip bana baktılar. Colin'in bedenini tuttum ve başını kucağıma koydum. Kollarımdaki tüyler hemen dikildi ve kazağım nemlendi.

"Birkaç saat dayan. Her şey düzelecek," diye fısıldadım.

"Bu bana feci şekilde tanıdık geliyor," diye mırıldandı Tillmann. "Déjavu."

Ne demek istediğini anlamıştım. Birlikte babamın kliniğine gidişimizi hatırlatıyordu. Yine o gece de Colin'i kollarımda tutmuştum ve hali hiç de iyi değildi. Ama o zaman sadece açtı ve hem kendinden hem de Tessa'dan iğrenmişti. Şimdi hastaydı ve üstelik son derece tehlikeliydi. Belki yolda ölürdü, belki de elinden başka türlü gelmediğinden hepimizi emip bitirirdi. İplerin dayanacağından emin değildim ve asıl can sıkıcı olan; ona ne olduğunu bilmiyordum. Ben eve doğru yüzdükten sonra François ona ne yapmıştı?

"Hayır," diye karşı çıktım Tillmann'a. "Déjavu değil. Bu çok daha kötüsü."

Colin'in bedeni tüyler ürperten yeni bir inlemeyle gerildi ama onu sıkıca tuttum.

Tillmann birkaç gece yolcusunun öfkeli kornaları eşliğinde ikinci kırmızı ışıktaki da geçerken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Gianna. "Onu neden tutuyorsun? O..." Şakaklarını tuttu. "Nasıl adlandıracağımı bile bilmiyorum. Aslında bunu çok iyi beceririm."

“Çünkü başka türlüünü yapamam,” diye fısıldadım ve Tillmann başka bir olay olmadan otobana erişip gazı kökleyene dek titreyerek bekledim. Ancak ondan sonra derin soluk aldım. Bedenindeki zehrin Colin'i yavaş yavaş mahvedip canavarı serbest bırakacağını ve içindeki insanı yok edeceğini çok iyi bilsem de, her şeyin gerçekten de düzeleceğini umut etmeye cesaret edebildim.

KURTLAR DİYARI

Yarım saat sonra Colin'i yalnız bıraktım. Yanı başındaki varlığımın ona yardımcı olmaktan çok, zor duruma soktuğunu hissetmiştim. Durum geçen yaz Tessa'yla giriştiği savaştakinden farklıydı, o zaman kendinden duyduğu tiksintiyi hafifletebilmiştim. Ayrıca şimdi soğuk kemiklerime işlemişti ve birkaç gün içinde zatürreden ölmem hiç kimseyi mutlu etmezdi.

Gianna ve Paul uyuyakalmışlardı. Bu bitkin, yüzeysel bir dinlenmeydi. Sürünerek ön koltuğa geçmeye çalışırken Gianna yarı uykulu bir sesle dua mırıldanmaya başladı. *Biraz Tanrı desteğinin zararı olmaz*, diye düşündüm fırsatçılıkla. Belki de İtalyanlar'ın dualarına benimkinden daha iyi kulak verirdi, kimbilir.

Trafik kuralına uyarak kemerimi taktım çünkü Tillmann arabayı deli gibi kullanıyordu. Volvo tehlikeli bir şekilde sarsılmaya başlamadan yüz seksenin üzerine çıkmak olanaksızdı ama Tillmann bir kilometre bile yavaşlamayı göze almıyordu. Neyse ki otoban tenhaydı ve rahatça yol alabiliyorduk. Yine de zamana karşı bir yarışın içindeydik.

Colin vampir değildi, güneşe pekâlâ dayanabilirdi. Sadece ondan hoşlanmıyordu ve gün ışığında karşılaştığı insanlara yorgunluk hissi veriyordu. Bu bir sorundu. Ama diğeri karnımda daha

büyük sancıların oluşmasına yol açıyordu. Kurtlar geceleri ortaya çıkarlardı. Güneşin doğuşu onları bulmak için en uygun zamandı. Ortalık henüz karanlıkken kordon altına alınmış bir araziye girebilirdik. Yolda bizden başka hiç kimse yoktu. Gianna'nın dediğine göre ordu birliklerinin tatbikat alanı çitle çevrili değildi bu yüzden kurtlar rahatça arazide dolaşabiliyorlardı. Sadece bariyeri aşmamız gerekiyordu ve bu da zor bir şey değildi. Tabii Sachsen'a zamanında ve sağ salim ulaşabilmemiz gerekiyordu.

Şimdi gerçekten kendimi Bram Stoker'ın *Dracula*'sındaki Van Helsing gibi hissediyordum. O da içindeki canavar uyanırken doğan güneşe karşı at sürerek Mina'yı kaçınılmaz olandan kurtarmaya çalışmıştı. Ama Mina da Drakula'yı sevmişti, tıpkı benim Colin'i sevdiğim gibi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Diğerlerinin sürekli sözünü ettiği şey kafamın içinde yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı: Colin beni vahşice tekmelemiş ve dövmüştü, boğmaya kalkmış, başımı suya batırmıştı. Neden? Savaştan iki gün önceki gece neden tepemdeki tavanda sallanmıştı? Neden sokak ortasında bana saldırmıştı? Tüm bunlardan sonra yine de François'yı saf dışı etmişti. Neden? Bu sorular henüz beni allak bullak edecek ölçüde aklımı karıştırmıyordu ama eli kulağındaydı. Tüm bunları eskisi kadar soyut düşünmüyordum. Ama henüz kalbimi ele geçirememişlerdi.

Ayrıca Tillmann'la ilgili birkaç sorunun ucu da açık kalmıştı. Bir yudum kola alıp ona bir yan bakış attım. Gözlerini yola dikmişti ama bir tartışma beklediğini çok iyi biliyordum.

"Bana bir şeyi açıklamam gerekiyor," dedim. Beni neredeyse sevinçli bir kararlılıkla ölüme yollamış olduğu gerçeğinin hesabını ondan sormak için olabildiğince zararsız bir giriş yapmaya çalışmışım. Çünkü Colin'in beni sağ bırakıp bırakmayacağını bilemezdi.

"Git!" diye bağırmıştı bana. Üstelik gözlerinde ansızın bir alev parlamıştı... Yoksa benden kurtulmak mı istemişti? Kafamın içindeki

karışık düşünceleri kelimelere dökmeden önce Tillmann cebine el atıp bana katlanmış bir mektup zarfı uzattı.

“Oku bunu. Tüm soruları yanıtlamıyor ama en azından birkaç şeyi açıklıyor.”

Kâğıdı şaşkınlıkla açtım ve Colin’in eğik harflerini tanıyınca iç geçirdim. Colin, Tillmann’a mektup mu yazmıştı?

“Merhaba, Tillmann.

Bu satırları yazmanın benim için kolay olduğunu sanma ama savaşa gireceksek bunlar yazılmalı. Herkes kendine düşen bölümü üstlenecek. Senin görevin Elisabeth’e iyi bir dost hatta belki daha fazlası.”

Soluğumu tuttum. Okumaya devam etmeyi gerçekten istiyor muydum? Evet, istiyordum.

“Önümüzdeki günlerde oldukça değişecek ve büyük olasılıkla çekilmez hale gelecek. Bazen onun kışını tekmelemek isteyeceksin. Nasıl hissettirdiğini bilirim, bu istek bana pek yabancı sayılmaz. Ellie kendine katlanamadığı zamanlarda son derece sinir bozucu olur. Genel havası da bu olacaktır. Kendini yiyip bitirecek ve yabancılaşacak. İkisi de gerekli, buna güvenmelisin.

O da bana güvenmeli. Ellie kolay biri değil. Fazla düşünüyor ve sorgulayabildiği her şeyi sorguluyor. Herkesi ve her şeyi. Çok zeki olduğu için tutarsızlıkların üzerine gitmek onun için çocuk oyuncağı olacaktır. Bununla kastettiğim, özellikle kendi duygularıyla ilgili tutarsızlık. Öfkelenecek, hırslanacak, korkudan ölecek ve zehrini tutkuyla saçacak. Bunu takdir etmeye çalış. Bu hepimiz için büyük bir armağan olabilir.

Onun yanında kal. Senin görevin bu. Kutsal sorumluluğun. Bunun için sana ihtiyacım var.

*Elisabeth’in en büyük sıkıntısı, düşüncelerini François’ya kapata-
mamak olacak. Onun kontrolden çıktığını fark edersen, başvurabile-*

ceğin tüm çarelerle ve şiddet kullanmadan onu bundan alıkoymanı rica ediyorum.

Bunları yazarken dişlerimi gıcırdatıyorum ama bunun için sana mahrem olduğu kadar kaçınılmaz olan birkaç yoldan söz etmem gerek. 'Tüm çareler'le ne demek istediğimi anladığını umarım. Baştan çıkarma da bunlardan biri. Ellie kolay elde edilemez ama çok hassastır. Korkarım (hayır, umarım) teklifini reddedecektir.

Ama içinde bulunduğu çaresizlik bunu kabul edecek kadar büyükse, o zaman bir yeni yetme gibi değil, erkek gibi davran. Bu senin için zor olmayacaktır. O, mükemmel kalçaları ve ısırma iste-yebileceğim kadar baştan çıkarıcı bir teni olan (ve bu sadece şeytani doğam yüzünden değil), güzel bir kız. Onunla birçok şey doğru yapılabilir ama yanlış yapılabilecekler çok daha fazla. Onu hiçbir şeye zorlama. Bunu yine de yapacak olursan, kutup ayılarının aç gezdiği kutuplarda seni testislerinden asarım."

Mizah duygum utancımı bastırdı ve hınzırca kıkırdadım.

"Kutup ayıları mı?" diye homurdandı Tillmann. Sadece sırttım ve okumaya devam ettim ama yüzüm öylesine yanıyordu ki birkaç saniye boyunca bir tek harfi seçemedim.

"Şu anda öğrendiğin şeyden yararlanmaya kalkma. Bunu sadece başka çözüm yolu kalmadığına inandığın zaman yap. Belki bir öpücük yeterli olur. Belki sadece ona yakın olman. Ama seni kurtaracak ve onun düşüncelerini kapamasına yardımcı olacaksa, her şeyi denemek serbest.

Her fırsatta bana olan güveninin güçlenmesini sağla. Bu, her şeyin anahtarı. Ne olursa olsun, bana güvenmeli. Artık bunu hatırlamayacağı bir an gelirse, o zaman bunu ona sen hatırlat.

Savaş başladığında görüşürüz.

Teşekkür ederim.

Colin."

Utanç içinde sustum. Bu suskunluk yaklaşık elli kilometre boyunca ve iki radar tuzağı geçene dek devam etti. Sonunda Colin'in satırlarının aklımda yarattığı gürültüden bu yana dilimin ucuna gelip giden soruyu sordum.

“Şimdi hakkımda ne düşünüyorsun?”

Tillmann gözlerini yoldan ayırmadan sırtarak yanıtladı: “Seni baştan çıkarmanın zor olduğunu.”

“Haha,” diye homurdandım. “Bu yarı ensest bir durum olurdu zaten.”

Tillmann'ın sırtması genişledi. Sonra tekrar ciddileşti. “Sadece içinde yazılı olanlar kadarını biliyordum. Ama savaşta neler olacağından ve son günlerde neden bu hale geldiğinden... haberim yoktu.”

“Hım. Emir almaktan hoşlanmadığını sanıyordum. Bu mektubun içi emirlerle dolu...”

“Aslında emir almaya karşı değilim. Bunu veren kişilerin bana saygısı varsa ve emirler mantıklıysa bunlara uyarım. Yani... seni çağırdığında gitmen gerektiğini biliyordum. En azından mektubu böyle yorumladım. Ama Ellie... aşağıda sana neler yaptı? Eskisinden farklısın. Yoksa sen de bir...”

“Karabasan mı?” Bir kahkaha attım. “Hayır, sanmam. Kendimi fazlasıyla insan hissediyorum. Duyularım eskisinden daha keskin değil, rüya açlığı çekmiyorum ve her yanıma acıyor. Ama umurumda değil. İyiyim, gerçekten.”

“Bir tür sankinleştirici,” diye mırıldandı Tillmann. “Bu bana bir ilacı hatırlattı.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Sakinleştiricileri bilmiyor musun? Ayılar saldırdığında koluma lokal anestezi yaptıkları zaman bir ilaç kullanmışlardı. Korkunç acılar çekiyorsun ve feci bir şoktasın ama umurunda olmuyor. Kendini iyi

ve güçlü hissediyorsun, hiçbir şey seni yıkamaz sanıyorsun. Savaştan sonra yukarı geldiğinde sen de aynen böyle görünüyordun.”

“Doğru,” dedim huzursuz bir sesle çünkü arabanın içi sessiz olduğu halde arkadaki bir şey dikkatimi dağıtmıştı. Dikiz aynasına baktığımda Gianna’nın kocaman açılmış gözleriyle karşılaştım. Paul başını pencereye dayamış, uyuyordu.

Gianna’nın dudakları, “Yardım et,” diyordu. “Bana yardım et.”

“Arabayı durdur!” diye haykırdım. Tillmann frene öyle sert bastı ki araba savruldu ama hemen ayağını frenden çekti ve dramatik bir şekilde döndükten sonra tekrar toparlandık. Yolda başka arabalar olsaydı, bu aksilik küçük yolcuğumuzun sonu olabilirdi. Ama Tillmann direksiyona hâkim olarak arabayı güvenli bir manevrayla emniyet şeridinde durdurdu. Tekrar Gianna’ya döndüm. Arabanın onca manevrasına karşın hâlâ sopa yutmuş gibi dimdik duruyordu.

“Kıpırdama Gianna. Pençelerinin tenine batmaması gerek. Hiçbir yerin kanamamalı. Tamam mı?” Gianna anladığını işaret etmek için gözkapaklarını açıp kapadı.

Colin’in eli Gianna’nın omzuna yapışmıştı. Onun rüyalarına sızıp sızmadığını ve parmaklarının temasının buna yetip yetmeyeceğini bilmiyordum ama o bir Cambion’du. Belki insanları kendine çekmeden de rüyalarını çalmayı becerebiliyordu. Ama belki de bu sadece bir refleksti.

Kendimi bagaj tarafına doğru çekerek Colin’in tırnaklarını dikkati bir şekilde teker teker Gianna’nın kazağından ayırdım. İnce yünü kesmişlerdi ama teni zarar görmemişti. Tüm gücümü kullanarak Colin’in elini tekrar iplerin gevşediği yere bağladım. Herhalde ipler serbest kalınca elini bilinçsizce yukarı savurmuş olmalıydı. Sessiz hareketlerle takım çantasından çekme hâlâtını çıkararak bunu diğer iplere bağladım ve canım acıyarak bileklerine sıkıca doladım. Kar beyazı teni kesildi ve hemen mavi bir kan akmaya başladı.

İçimden, *özür dilerim*, diyerek saçlarına dokundum. Ama bir çılgılık atarak geri çekildim. Elim yanmıştı. Avucumun içinde hemen kırmızı bir çizgi oluştu. Demek ki okşamak iyi fikir değildi. Çabucak öne doğru süründüm ve ön koltuğa oturdum. Gianna Paul'le birlikte arka koltukta dümdüz uzandı. Neyse ki Paul, Colin'in tacizinden sonra uyanmıştı ve şimdi Gianna'yı korur gibi kollarıyla sarmıştı.

Araba tekrar hareket ettikten sonra, "Bir şeyler yesek iyi olur," dedi Tillmann. Cottbus önümüzde belirmişti. Yine de Polonya sınırından pek uzakta sayılmazdık. Gökyüzünün karanlığı bulanık bir griye dönüşmüştü. Hayır, yemek yiyecek zamanımız yoktu.

"Ah evet," diye yine de ona katıldım. Felaket filmlerindeki gibi davranıyorduk. Orada da bağılılık duygusu oluşturmak için önemsiz şeylerden söz ederlerdi. Bunu çok sık görmüştüm.

"Çörek," diyerek oyuna katıldım. "Köln'de harika bir çörekçi dükkânı vardı. Ben Meksika biberli salam ve parmesanlı çöreği tercih ederim."

"Ben de Caprese salatalı. Mozzarella ve domates," dedi Tillmann iştahla.

Arka koltuktan küçümseyen bir ses, "Caprese'li çörek mi," dedi. "O Caprese falan değil. Ucuz bir süprüntü. İnek sütünden yapılmış. Komik! Mozzarella manda sütünden yapılmalı. İtalya'ya giderseniz orada bir Caprese siparişli edin de..."

"Belki gideriz," dedi Tillmann sadece benim duyabileceğim bir sesle. Evet, bu işi atlattığımız takdirde bir sonraki hedefimiz İtalya'ydı. Ama Paul'ün bu işten ne kadar zarar gördüğünü henüz bilmiyorduk. Colin'in kanı damarlarında öylesine yavaş ve uğultulu akıyordu ki başım ağrımaya başlamıştı. Karabasanlar sadece başka karabasanlara karşı verdikleri savaşta ölebilirlerdi. Ama Colin bana bu ölümün ne kadar uzun süreceğinden söz etmemişti. Şimdi ise ağır bir ölümün tanığıydım ve kurtların buna engel olup olamayacağını

bile bilmiyordum. Sonuçta ölüm geldiğinde onların yanında olmak Colin'in isteğiydi. Eğer böyle olacaksa, o zaman onun bu isteğini yerine getirmeliydim.

Gözlerimi kapadım ve hepimizin bu durumu atlattığı zaman nasıl olacağını hayal ettim. Belki hep birlikte İtalya'ya gider ve kendimize şu lanet olası Caprese'den birer tane söylerdik. İtalya'da geceleri yaşanabilirdi. Bunu herkes yapıyordu. Bunu anne ve babamdan biliyordum. Hatta şansımız yaver giderse babamı bile bulabilirdik. Sağ salım. Belki Tessa'yı da François gibi zararsız hale getirebilirdik. Babamı kurtarırdık... Kendimi sıcak akşam güneşinde kumların üzerine atar, dalgaların bedenimi yıkamasına izin verirdim.

Araba ansızın durdu. İnleyerek doğruldum ve Tillmann'ın hoyrat darbelerle kilidini kırmaya çalıştığı kırmızı beyaz bariyere baktım. Gelmiştik! Peki ya Colin? Arkaya dönüp baktım. Teni sadece yol yol damarlardan oluşuyordu ve dudakları tamamen kaybolmuştu. Gözlerine bakmak bile istemiyordum. Neyse ki kapalıydı. Henüz. Yoksa öldüğü için mi kapalıydı?

Tillmann tekrar arabaya bindi ve açık duran bariyerin arasından geçti.

"Şimdi nereye gideceğim?" diye sordu sinirli bir sesle. "Burası kocaman bir arazi." Umutsuz bir şekilde bitkin düşmüştü. Bir an kokaini pencereden savurduğuma pişman oldum.

"Bariyerlerden uzaklaş ve ormanın içine doğru dümdüz ilerle, insanlardan mümkün olduğunca uzaklaş."

"Hangi insanlardan?" diye alayla sordu Tillmann. Fundalık arazi önümüzde sessizce uzanıyordu. Çam ağaçlarının arasında yer yer üzerleri panzer izleriyle dolu kumluk alanlara rastlıyorduk. Zaman zaman ağaçların tepeleri arasından gözetleme kuleleri görünüyordu. Sol tarafımızda elektrik santralinin dev kuleleri sisli gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bacalarından kalın dumanlar çıkıyordu. Ufuk,

doğu yönünde şimdiden kızarmaya başlamıştı. Tillmann'ın birkaç yüz metre daha ilerlemesine izin verdim. Sonunda her yerin orman ve fundalıklarla çevrili olduğu bir alana geldik.

“Dur,” dedim. Sarsılarak durduk. Korkmuş bir tavşan hızla önümüzden kaçarak alçak çalılıkların arasına daldı.

Arabadan indim. İçimi bir ferahlık kaplamıştı... Burada büyük şehir gürültüsü, araba sesleri yoktu ve santralin boğuk uğultusu buraya ulaşmıyordu. Kuşlar cıvı cıvı öterek ilkbaharı selamlıyordu. Sıcak bir gün olacaktı, bir nebze güneş ışığıyla birlikte. Ama doğan güneşin önünü kapayan mantar biçimli yoğun bulutlar hâlâ alacakaranlığı koruyorlardı. Fundalığın baharat kokulu temiz havasını içime çektim. Beni bir anda canlandırmıştı. Sadece kurtların sesleri eksikti.

Tillmann arkamdan gelmişti ve benim gibi çevremizi saran karanlık ormana bakıyordu.

“Sence buradalar mı?” diye sordu. Kısık sesinde belirsiz bir saygı vardı.

“Bir yerlerde olmalılar. Umarım onları bulur.”

Gianna'yı uyandırdık ama Paul'ü rahat bıraktık. Hem uykuya ihtiyacı olduğu için hem de ilişkimle ilgili başka bir tartışma kaldıracak zamanım olmadığı için. Gianna hemen kendine gelmişti; uykusu hafifti ve anlaşılan huzurlu uyumuyordu. Yorgun görünüyordu. Kötü kâbuslarla eziyet çekmediği halde Paul de bitkindi. Arka koltukta yatarken saç baş umutsuz bir şekilde dağılmıştı ve olup bitenleri düşünmek onu bir yıl yaşlandırmıştı. Şakaklarına birkaç beyaz tel görünce mideme bir sancı saplandı. Hepimiz bunun sorumlusunun kim olduğunu biliyorduk. Bu böyle kaldığı sürece, Paul şanslı olabilirdi. Ama bu saldırının onda çok daha derin ve uzun süre iyileşmeyecek yaralar açmış olabileceğinden korkuyordum. Belki de hiç iyileşmeyecekti.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Gianna. Bakışları, bu her neyse... yapma, diyordu. Fazla düşünmeme gerek yoktu. Şimdi yapılması gereken şey, sadece benim görevimdi.

“Onu burada serbest bırakamayız,” dedim kararlı bir sesle. “Bu çok tehlikeli. Dört ruh onun açlığını körüklemekten başka işe yaramaz. İçimizden birine saldıracaktır –en azından birimize. Colin’i ormana götüreceğim. Onu arka bölmeden indirmeme yardım edin.”

Hep birlikte Colin’i arabadan indirdik. Kıvrılmış bedeninin üzerine bir örtü örttüğümüz halde Gianna yüzünü buruşturmuştu. Sanki ona dokunmaktansa elini aside sokmayı yeğlermiş gibiydi. Ben bile hiç tereddüt etmeden büyükannemi bir çift eldivene değiştirebilirdim. Colin çok fazla deforme olmuştu. Teninde oluşan mor damarların tümü habis urlarla kaplanmış gibi şişmeye başlamıştı. Dudakları kararmış diş etlerinin üzerine çekilmişti. Ama kanının çağışısını duyabiliyordum, zayıftı ve hiçbir şekilde sağlıklı bir ritmi yoktu.

Colin’in ellerindeki en uzun ipin bir parçasını çözdüm, yeniden düğümleyerek denemek için ucunu omzuma koydum. Evet, bu yeterliydi.

“Burada kalın. Hatta biraz uyuyun.” Sesimi kontrol altına almak için bir ara verdim. “Doyduğu zaman geri döneceğim. Ya da...” Gözyaşları arasında gülümsedim. “Yine de çörek yemeye gideceğiz.”

“Birimiz yanında gelse olmaz mı?” Tillmann öne çıktı. “Ben gelebilirim.”

“Hayır,” dedim. Ama içimdeki her şey “Evet!” diye haykıyordu. *Evet, lütfen yanımda kal.* “Bunun bir anlamı yok. Potansiyel kurban sayısını mümkün olduğunca en aza indirmemiz gerek.” Bu kulağa mükemmel bir şekilde matematiksel geliyordu ve hemen kendimi daha iyi hissettirmişti. Ama beni yolun son etabını yalnız gitmeye zorlayan şey sadece makul yapılmış bir kurban hesabı değildi. Diğerlerinin Colin’den duyduğu korku ve tiksintiyle ilgili gerçektir.

Ben de ondan korkuyordum ama ahmakça değil, hayır, öyle değil. Bu, daha önce hissettiğim ölüm korkusuna benzemiyordu. Daha çok, hesap edilebilir bir korkuydu. Ama tiksinti duymuyordum. Ondan tiksинmeyen birinin yanında olması belki Colin'e yardımcı olabilirdi.

Gianna bana sarılmak istediği sırada, "Sarılma yok," diye onu durdurdum. "Kurtlar onu doyurmadığı takdirde kokunuz onu kışkırtabilir." Bu bir yalandı ama salya sümük bir vedayı kaldıracak durumda değildim. Birbirimizi kucaklamamız gerekmiyordu çünkü birbirimizi tekrar görecektik.

"Ellie, lütfen yapma. Gitme, lütfen," diye fısıldadı Gianna. "Geri dönmezsen sensiz nasıl yaşayacağız? Kendine değer vermiyorsan, bize de mi vermiyorsun?"

Ama bunları duymamış gibi yaptım. Tillmann'ın gergin bir şekilde kendini tutmaya çabaladığı gözümünden kaçmamıştı. Soluğu titriyordu. İkisinin gözlerine bir daha bakmadım hatta uyuyan ağabeyime bile bir bakış atmadım. Belki de bir daha beni görmeyecekti. İpi alıp omzuma attım ve sendeleyerek ormana doğru yürümeye koyuldum. Colin ağır değildi, daha çok kabuğunun altındaki gövdesi çoktan kurumuş bir böceği andırıyordu. Ama zemin kumlu ve tümsekliydi, tavşan deliklerine ya da ince otların gizlediği çukurlara basmamak için dikkat etmeliydim. Ağaçlar birkaç metre sonra seyrekleşti. Önümde bir düzlük açıldı. Ama durmak için henüz erkendi. O halde devam, bir düzlük daha. Bir tane daha. Üçüncü düzlükte doğal bir yalağı andıran bir su birkintisi vardı. Kumda hayvan ayak izleri fark etmiştim. Ve tipik pati izleri. Buralarda pek köpek yaşamazdı. Bir sürüye ait olmalıydılar.

Kurtları bulmuş olmanın verdiği duyguyla bir anda tüm gücümü yitirdim. İp kazağını kesmiş ve omzumda bir yara oluşturmuştu. Sırtımdaki kesikler de aşırı zorlanmayla yeniden açılmıştı ve kanıyorlardı. İnleyerek yere yığıldım. Yaralarım ve kırık parmağım hâlâ

ince ince zonkluyordu. Sıyrıklarına ve iç organlarımdaki yaralanmalara olan kayıtsızlığım yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Bedensel zayıflığıma karşın hâlâ içimin derinliklerinde yenilmezlik duygusu barınıyordu ama artık acıları hissedebilen bir kahramandım. Yakın geçmişte olanları bir süre sonra kabullenmeyeceğini bilecek kadar zeki bir kahraman.

Yanı başımdaki bağlı canavarın sesi soluğu çıkmıyordu. İple bağlı yığına dalgın gözlerle baktım. Korkak davranabilirdim. Bundan kolay hiçbir şey yoktu. Onu burada bırakıp kaçabilirdim. Arabaya, ağabeyime, dostlarıma geri dönebilirdim. Westerwald'a geri döner ve her şeyi unutturduk.

Çünkü mantığım soğukkanlı ve dingin sakinliğime yeniden baş kaldırmaya başlamıştı. "Sana kötü davrandı." Paul bunun altını açık seçik çizmişti. Burada yatan yaratık bana eziyet etmişti ve şimdiye dek bunun neden gerekli olduğuna dair hiçbir mantıklı neden bulamamıştım. Aklımı rahatlatmayan şey buydu. Bunun mantığı yoktu.

Colin'in bedeninden yayılan boğuk haykırış azalana dek geriye doğru birkaç adım uzaklaştım.

Düşün, Ellie, diye kendime yalvardım her zamanki gibi. Bunun ancak onunla konuştuğumda ortaya çıkabilecek gizli bir mantığı olamaz mı? Bu şiddet niye yaşandı? Ya sonradan bana yaptıkları... beni boğarken yaptığı telkinler ve sonra, sonra... Bütün bunlar neydi? Bir saldırı mı yaşamıştım? Hayır. Bana her ne yaptıysa, bu beni zayıflatmamış, daha çok güçlendirmişti. Bir dönüşüm de yaşamamıştım.

Gerçekçi olmalıydım. "Fazla soru var, Ellie. Unut gitsin. Bunun üstesinden gelemezsin," dedim kendime. Hayır, onu şimdi zayıf ve berbat halde tek başına kaderine terk edersem tüm bunları -aşağılanmayı, ihanet duygusunu, ölüm korkusunu- nedenini bilmeksizin içime sindiremeyecektim. Kahretsin... kendimi hiçbir

zaman bağışlamayacaktım. Çünkü zayıf düştükçe içindeki kötü de bir o kadar güçleniyordu. Tıpkı eskiden toplama kampında olduğu gibi... Bunun sorumluluğunu alamazdım. Colin şimdiye kadar bana hep iyi davranmıştı.

Gölde yediğin tokada kadar, diye hatırlattı hafızam acımasızca.⁶¹ Kafamın içinde Paul'ün sesini duydum. *Gördün mü!* diyordu. *O zaman bile sana kötü davranmış,* diye karıştı Gianna. Peki ya Tillmann? O hep uzak durmuş, soğukkanlılığını korumuş ve Colin'in aleyhinde konuşmamıştı. O, Gianna ve Paul'den çok daha fazlasını biliyordu. O da bu gece neler olduğunu bilmek isteyecekti. Benim gibi.

Şimdi Colin'in iplerini çözersem, açlık sarhoşluğu içinde büyük olasılıkla beni öldürecekti. Ya da avlanmaya gidecek ve geri döndüğünde neler olduğunu bana açıklayacaktı ve nedenlerini.

Ama beni şimdi öldürse bile (ki bu mümkündü çünkü son görüşmemizde "Bunun için iki, en fazla üç saniyeye ihtiyacım olurdu," demişti), zaten içimi kemiren bir duygu içinde her şeyi öğrenmeden, onun nedenlerini bilemeden yaşamak istemiyordum. Yine de bir şansım olup olmadığı, ikimizin bir şansı olup olmadığı sorusuyla her gece kendime işkence edecektim. Colin'in ve benim. Sevgili olarak. En azından dost olarak.

Bu riske girmeliydim. Sanki yürümeyi biraz önce öğrenmiş gibi tedirgin adımlarla sendeleyerek kıvrılmış bir halde kumun üzerinde yatan iğrenç yığının başına geri döndüm. Kasılmış ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Kalp atışlarım adımlarımla uyum içindeydi.

Başımın üstünde kızıla boyanmış bir gökkubbeyle, orman ve fundalıkla çevrili özgür doğada dünyaya veda edebildiğim için minnettar olduğumu düşündüğüm, sırada Colin'in yüz hatlarının gevşediğini şaşkınlıkla fark ettim. Hâlâ masmavi olan dudakları dış

61 Üçlemenin ilk kitabı olan *Aşk Kırıkları*. (ç.n.)

etlerinin üzerine kapanmıştı ve acı çektiği belliydi ama az da olsa dolgunlaşmıştı, teninin altından görünen damarlar kayboluyordu. Yoksa onları duyuyor muydu? Benim duyularıma kapalı olanı o hissedebiliyor muydu?

Yüzüne doğru eğildim. Evet, dudaklarım hâlâ buruşmuş bir yüzü öpecek olsa da, küçük değişiklikler bunu yapabilmem için yeterliydi. Sadece dünyaya değil, ona da veda ediyordum –hem de sevenlerin birbirine elveda demeleri gibi.

“Birazdan iplerini çözeceğim. Tüm bunları neden yaptığını anlamayı çok isterdim. Senin kıcını tekmelemeyi çok isterdim ama...”

Sözlerimin sonunu getirmek yerine dudaklarımı onunkinin üzerine bastırdım. Şimşek hızıyla ısırды ve köpek dişi üst dudağımda derin bir delik açtı. Yine de ondan ayrılmadım. Kanım çenesinden aşağı akmaya başlayınca ucu morarmış olan sivri dilini çıkarıp akan damlaları yaladı.

“Hey,” diye mırıldandım. Taze kan hızlı hızlı soluyan bir kurdun dili gibi dişlerinin arasından sarkan dilinin üzerine damlıyordu. “Kandan daha önemli şeylerin olduğunu sanıyordum.”

“Şeytan acil durumlarda sinekleri bile yer,” diyen sesini duydum zihnimin içinde. Artık eskisi gibi boğuk ve uğultulu değildi. İçinde bir de gülümseme gizliydi. Kanım ona iyi gelmişti. Onu iyileştiremezdi ama belki beklediğim tehlikeyi azaltabilirdi.

Parmaklarımla uçarcasına iplerin düğümlerini çözdüm ve santim uzunluğundaki pençelerinin kum yerine tenime batmaması için son anda yana yuvarlandım. İnleyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunu yapmak ona tarif edilmez bir güce mal olmalıydı. Biraz önce neredeyse beni kesecek olan pençelerinin sivri uçlarını öfkeyle ısırmağa çalıştı.

“Sorun değil,” diye kekkledim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Dört ayak üzerine fırladı ve homurdanarak ensesini eğdi. Sonra ansızın

gözlerini açtı –tam da ormanın içinden ilk ulumanın yankılandığı sırada. Bu, derin ve güçlü bir sestti. Öylesine özlem doluydu ki ben de ona katılmak istemiştım. Sonunda kurtlar gelmişlerdi.

Sabah güneşi Colin'in bakışlarındaki küle benzer buğuyu hafifçe parlattı. Esnek bir hareketle bana sırtını döndü ve sanki onlardan biriymiş gibi sık fundalıkların içine doğru ilerledi.

Gölgesi ormanın gecedan kalan son karanlığıyla birlikte eriyip giderken, "Afıyet olsun," diye fısıldadım. Birkaç saniye sonra kurtulmuş olduğumu fark ettim. Yaşıyordum. Hıçkırıklarla öylesine fazla sarsılıyordum ki soluk alabilmek için dişlerimi ipe geçirdim. Bu, sonu gelmez gibi görünen bir kriz gibiydi. Hayatta kaldığımı anlamıştım. Yaşıyordum. Kaslarım dakikalarca çekildi. Ama göz-yaşlarım... haksız yere ayıp sayılan ağlamanın o bilindik iyileştirici gücü beni sakinleştirmişti.

Evet, kurtulmuşum. Ama Colin'e ne olmuştu? Burada, kumun üzerinde hiçbir şey yapmadan oturup bekleyebilir miydim? Yoksa arabaya geri mi dönmeliydim?

Elbette bunu yapabilirsin, diye düşündüm alayla. Colin'in avlanırken bana ihtiyacı yoktu. Hem onu zaten iyileştiremezdim. Hayır, burada ahlakî bir soruyla karşı karşıya değildim. Burada kalmak istemiyordum ama Gianna, Tillmann ve ağabeyimin yanına da geri dönmek istemiyordum. Hayvanların peşinden gitmek, içimden gelen tek istekti. İzlemek istediğim Colin değil, kurtlardı. İçimi kemiren sorular bile susmuş ve zihnim içgüdülerime yenilmişti.

Ayağa kalktım ve çevremi dinlemek için gözlerimi kapadım. Uluma tekrar duyuldu, bu kez bir tek kurdun değildi, hayır... bu, omurgamda birbiri ardına baştan çıkarıcı ürpermelere neden olan, korkunç güzel bir koroydu. Çünkü en derin olan sesler –gırtlaktan gelen, hipnotize edici uluma– bir tek hayvandan çıkmıyordu. Bu, Colin'in sesiydi. Onları bulmuştu.

Ormanın içine doğru yürürken gözlerimi açmadım. İşitme duyum güvenli ve çabuk bir şekilde beni yönetiyordu, yine de Colin'in tarif edilmez açlığını dindirmesi için kendime zaman tanıdım.

Bir düzlükte beni bekliyorlardı. Henüz ağaçların ardına gizlenmişlerdi ama sıcak tüylerinin ve patilerinin arasına yapışmış olan küçük çamur topaklarının kokusunu alabiliyordum. Düzlüğün ortasındaki bir taşta oturup bakışlarımı ormanın kıyısında dolaştırdım. Gözbebeklerinin yoklar gibi üzerime çevrildiği, sarı gözleri hissedebiliyordum.

Genç olanlar meraklarına kapılarak gizlendikleri yerden ilk çıkanlar oldu. Enerjik adımlarla yavaşça çevremde dolaştılar Koyu renkli, küçük bir kurt başını hafifçe yana eğerek yanıma sokuldu ve arsızca dizimi kokladı. Diğerleri dikkatle onu izledi, sonra sanki bana gösteriş yapmak ister gibi hantal ayak darbeleriyle onu bir gösteri dövüşüne davet ettiler.

Sonra anneleri de onlara katıldı. Biraz topallıyordu ve tek gözü vardı ama hayatımda daha önce bu kadar güzel bir hayvan görmemiştim. Colin ondan beslendiyse –ki bunu tahmin ediyordum– ona zarar vermemişti. Yaraları çok daha eskiydi ve onları kabullenmişti. Genç olanlar onun yanına sokulup burunlarıyla onu dürttüler, sonra yiyecek için yalvarır gibi ağzına yapıştılar. Kararlı bir hareketle onlardan silkindi, uysalca uzaklaştılar

Son olarak genç kurt onları izledi. Kurtlar toplanarak çevremde yarım daire oluşturdular. En gençleri bile sakinleşerek arka ayakları üzerinde oturmuştu ama beni gözlerinden ayırmıyorlardı. Kulakları dikkat kesilmişçesine dikili, ağızları hafifçe açıktı.

Ama biri eksikti. Esnek ve sakın adımlarla çalılıkların arasından çıktığı sırada güneş ona arkadan vurmuştu, artık dört ayak üzerinde değildi, dimdikti ve doymuş görünüyordu. Dişi kurt inleyerek yere çöktü ve sarı gözlerini ondan ayırmadan başını ön patilerinin üze-

rine dayadı. Sadece genç kurt başını arkaya atıp son bir kez uludu. Hayatımda asla unutamayacağım, uzun, karanlık bir ulumaydı. Sonra, sadece kendi algıladıkları bir komuta uyar gibi ayağa kalktılar, Colin'in ve benim yanımdan sessizce geçerek ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Dişi kurt güvenle Colin'in dizine süründü. Colin yürümeye devam ederken kayıtsız ama sevgi dolu bir hareketle onun başını okşadı.

"Sadakatın için sana teşekkür etmek isterim," diye mırıldandı önümde durunca. Yeniden canlanmış olan yanaklarını şaşkınlıkla yokladım. Hâlâ sağlıklı görünmüyordu ama doymuştu ve görünüşe bakılırsa bir panzehir bulmuştu. Kurtlar bunu ona armağan etmişlerdi. Başımı hafifçe elleri arasına alıp alnımı alnına dayadı. Hemen gevşedim ve başım omzuna kaydı. Beni kendine bastırdı. İçim güven ve korunma duygusuyla dolmuştu, tıpkı kutup gecesinin bizi sarmaladığı o ıssız kulübede babamın kucağındayken hissettiğim gibi. Annem elimle uzanabileceğim kadar yakındaydı. Önümde Paul oturuyordu. Başı şömineden yayılan alevlerin ışığında bronz bir miğfer gibi parlıyordu. Ağzımın suyunun aktığını hissettim çünkü tüm oda taze pişmiş waffle kokuyordu ve uyuyakalacağımı çok iyi bilsem de, onu yiyeceğime seviniyordum. Babamın göğsünde uyukluyordum. Her zaman doğru olanı yaptığına dair sarsılmaz inancıyla bana hayatım boyunca ihtiyacım olan gücü veren, babamın göğsündeydim. Bu güç olmadan hiçbir şeyi başaramayacaktım ve her şey bana zor gelecekti.

"Onu bana geri verdin," diye fısıldadım. "Anımı. Geri döndü. Onu görebiliyorum. Tam gözlerimin önünde."

"Sana söz vermiştim," dedi Colin gülümseyerek. Diş etleri eski rengine geri dönmüştü ve parlak saçları sivri kulakları üzerinde çitirdayarak kıvrılıyordu. Ama gülümsemesinde bana çok tanıdık gelen bir hüznü sezmiştim. Anımın yokluğunu çekiyordu. "Biraz sabretmelisin. Artık gidebilirsin. Git, Ellie."

“Gitmek mi? Şimdi mi? Aklını mı kaçırdın? Önce birkaç şeyi bilmek istiyorum, dostum. İlki: Trischen’deyken ve balinaları bulduğün zaman neden anımı bana geri vermedin? O zaman fazlasıyla doymuştun. Neden şimdi?”

Colin pişman olmuş gibi başını eğdi. “Bunu istedim, Ellie. Ama sonra François’nın bir gezgin olduğunu ve savaşın zor geçeceğini anladım. Çok zor.”

“Beni hemen öldürmek isteyeceğin kadar mı zor? Buna kendini uyarmak için mi ihtiyacın vardı?”

“Hayır.” Bu hayır öylesine sert ve açıktı ki bir an öfkemin beslendiği kaynağı kurutuverdi. “Savaşla ilgili planlarım henüz Sylt’teyken şekillenmeye başlamıştı. Seni öfkeliendirecek her şey geçerliydi. Cimrilik etmek de buna dâhil. Ama anını sana ilk akşam vermedim çünkü daha fazla insan hissetmemi sağlıyordu ve böyle olmam belki benimle sevişmeni kolaylaştırabilirdi. Çünkü buna niyetliydin, değil mi?”

Artık gülümsemiyordu. Evet, niyetim buydu.

“Peki neden beni öldürmek istedin? Önce yatıp sonra öldürmek... siz karabasanlar arasında bu işler böyle mi olur?” Amaçladığımdan çok daha sitemli bir çıkış yapmıştım. Davranışının anlamsızlığı kızgın bir diken gibi içimi oyuyordu. “Tillmann bana mektubu gösterdi ama hiçbir şey anlamadım!”

“Amacım tam olarak buydu,” dedi vurgulu bir sesle. “Artık hiçbir şeyi anlayamaman. Ellie, seni öldürmek isteseydim bu benim için çok kolay olurdu. Ama yaşıyorsun, değil mi? Gel, beni izle. Güneş...” Evet, güneş doğuyordu. Kaygan ışıkları Colin’in gözbebeklerinde zümrüt yeşili parıltılar oluşturmaya başlamıştı ve kendimi hemen yorgun hissettim. Ama uyumamalıydım. Neler olduğunu ve Colin’in içindeki kötüye hâlâ hükmedip edemediğini bilmem gerekiyordu. Beni ışığın sık çam ağaçlarının içinden geçemeyeceği bir yere gö-

türdü. Burada hâlâ alacakaranlık hüküm sürüyordu ve güneş tepede yükselse de burası hâlâ karanlık kalacaktı. Colin'in beyaz tenindeki benekler hemen kayboldu.

Karşısında durup sırtımı boğumlu bir ağaç gövdesine dayadım ve bacaklarımı uzattım. Şimdi kendimi daha enerjik hissediyordum. Zihnim daha esnek çalışıyordu ve artık beklenmedik ataklardan arınmıştı. Düşüncelerim haftalardan beri acı verici bir şekilde özlemini çektiğim eski berraklığına kavuşmuştu. Ayrıca Colin anımı bana geri verdiğinden bu yana belli belirsiz ama aralıksız devam eden bir sarhoşluk hissi içindeydim. Bu, babamdan kaynaklanan güven duygusuydu. Her şey iyi olacaktı. Her şey. Şimdi de öyle.

Colin yumuşak zemine oturup bağdaş kurdu ve parmaklarını bitiştiirdi. "Bunu sana anlatmamın bir anlamı var mı? Bu bir şeyleri düzeltebilir mi? Hemen yanıt verme. İhtiyacın olan zamanı kendine tanı."

Karnıma attığı tekme insanlık dışıydı. Nasıl kustuğumu izlediğinden söz bile etmiyordum. Beni kanalın pis sularına atmış, soluğumu kesmiş, aylardır korkusunu çektiğim her şeyi bana yaşatmıştı...

"Nedenini anlarsam, belki bağışlayabilirim de," dedim yine de.

"Ah lassie... duygular mantığa boyun eğseydi, biz karabasanlar hiç varolmazdık. Ne kadar unutmaya çalışsan da, duyguların tüm bunları kolay kolay unutmayacak. Bu yüzden bunların kötülük yüzünden gerçekleştiğine inanırsan, bu belki de senin için daha kolay olur."

"Harika. Ama çok geç. Bana yaptıklarını diğerlerinin izlemesine neden izin verdin? Tamam, Paul böylece François'nın gerçek yüzünü görebildi, teşekkürler ama bunu bana yaptıklarını görmeden öğrenmesini sağlayamaz mıydın? Şimdi sürekli senden ayrılmam gerektiğini söyleyerek başımın etini yiyor..."

"İşte bu yüzden, Ellie. Bu yüzden yaptım. Benim nasıl biri olduğumu görmeleri gerekiyordu. Nasıl olabileceğimi."

“Ama bunun nedenini bilmiyorlar! Önemli olan bu ‘neden’. Ben de bu ‘neden’i öğrenmek istiyorum.” Colin başını iki yana salladı ama aynı hızla konuşmaya devam ettim. “Seninle bu konuda konuşmak istiyorum! Burada kal, lütfen. Benimle konuş.” Daha hızlı soluk alıyordum çünkü şimdi onu tekrar ve bu kez sonsuza dek kaybetme korkusu, evet, onun kötü biri olduğuna dair belirsiz gerçeğe yetinmek zorunda kalmak, yaralarımı ve içinde bulunduğum şoku ikinci plana atmıştı.

“Buradayım. Ne sormak istiyorsan sor.” Colin soluklarımı tekrar normale dönene dek konuşmadan bekledi.

“Neden François’yla birlik oldun ve son anda ona karşı savaştın?” İçimi yine saldırgan ve düşmanca duygular kaplamıştı. Bunu engellemem olanaksızdı.

“Onunla birlik olmadım,” dedi Colin sakın bir ses tonuyla. “Onu kandırdım, tıpkı seni de kandırdığım gibi.”

“Hangi amaçla?” dedim öfkeden parlayarak. “Beni korkudan öldürdün.”

“Aynen öyle.” Colin gözkapaklarını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Korku, öfke, tedirginlik, panik, şüphe. En güçlü duyguların. Onlar benim silahım oldu. Onları kışkırttım.”

Kendimi paralize olmuş gibi hissediyordum. Olumsuz duygularımı kışkırtmak da neyin nesiydi? François bunlarla beslenemezdi ki? Karabasanlar güzel, özlem dolu duygulardan beslenirlerdi. Onları güçlü yapan buydu. O halde Colin kötü duygularımı uyandırmış, onları kızıştırmış ve sonra... Bir saniye. Kanaldaki o sahne. Saldırına benzeyen o tuhaf davranışı. Colin orada olumsuz duygularımı benden çekip almış ve sonra bununla?..

“Onu zehirledin,” diyerek düşünce zincirlerimi seslice dile getirdim. “François’yı zehirledin! Tam tersi. Benim duygularımla!”

“Ona karşı girişeceğim normal bir savaşta onu yenme şansım yoktu. Bunu hissetmiştim. Bir hile düşünmem gerekiyordu.” Colin ellerine baktı. Tırnakları kırılmıştı. Kurtların onları ısırmasına izin vermişti. Ama parmak uçlarındaki yaralar şimdiden iyileşmeye başlamıştı. “François’yı zararsız hale getirmek için onu zayıflatmam gerekiyordu. Bir karabasan için insanî panik, şüphe ve sınırsız öfkeden daha kötüsü ne olabilir? Öfke, tüm rüyaların en keskin rakibidir. Öfkeli biri rüya görmez, mutluluk hissetmez. Şüphe sizleri uyanık yapar. Tüm iç ritminizi bozar. Yaşadığınız panik sizi öyle güçten düşürür ki gündüz düşleri bile göremez olursunuz. Tüm bunların hepsine aşırı dozda ihtiyacım vardı ve en uygun anda bu kötü duyguları ona vermeliydim. Yani en aç olduğu ve yakınında insanî kokan ne varsa ele geçirmek isteyeceği zamanda. Sen de duygularının dozunu aşırıya kaçırmak konusunda bir uzmansın.”

Colin karşımda bir süre sessizce oturdu. Uzun kirpiklerini indirmişti. Sanki yaşadıklarım tekrar gözünde canlandırıyormuş gibiydi. Ağız kenarlarındaki küçük çizgilerden acı çektiğini görebiliyordum. Ben de öyle.

“Bu en büyük tehlikeydi. Seni, üstesinden gelebileceğin kadar öfkeliydim. Sana zarar verecek bir öfke, seni ve onu yok edecek bir korku. Ama kendi dengeni koruyabileceğin kadar olmalıydı. Çünkü öfke olmadan yaşamak mümkün değildir. Korku olmadan da. Bu, tıpkı ince buz tabakasının üzerinde yürümek gibiydi. Seni çok iyi değerlendirmeliydim, hata yapma lüksüm yoktu. Ama gördüğüm kadarıyla öfkenin korkunç kaynağını tam anlamıyla tüketmemişim. Çok hızlı bir şekilde yeniden büyümüş. Duyguların söz konusu olduğunda her ortalamadan uzaktasın. Sık sık lanet edeceksin ama bu, savaş için âdeta bir nimetti.”

Alnını ovuşturdu. Öylesine sarsılmışım ki mantıklı bir tek söz edecek durumda değildim.

“Ellie... bana olan sevgini sonsuza dek yitirme tehlikesini göze almak zorundaydım. Ondan ancak böyle kurtulabilirdim. Sana yalan söyledim, pusu kurdum, kâbuslar yolladım, tüm bunlar...” Colin yine yüzünü ovuşturdu. “Sana bu gezegendeki en berbat karate öğretmenini tuttum...”

“Ah, o kadar da kötü değildi.” Eh harika. Demek ki yine de konuşabiliyordum. “Son haftalardaki en güzel saatlerim onlardı. Kötü bir antrenör değil ama donanımı yetersiz. Belden aşağısı. Bunu kadın düşmanlığıyla örtbas ediyor.”

Colin başını kaldırıp afallamış bir bakışla bana baktı. Gülsün mü ağlasın mı, bilemiyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bilmiyordum. Kör bir öfke ve kara mizah arasında gidip geliyor, dönüşümlü olarak gözlerini oymak, ardından onu tepeden tırnağa öpmek istiyordum. Tercihen tepeden.

Durumun elverdiği ölçüde kayıtsız bir tavırla, “Benden ne zaman intikam almayı düşünüyorsun, Ellie?” diye sordu. “Beni kıvrandırmak mı istiyorsun? Benim için birkaç güzel söz söylemiştin. Korkak domuz, örneğin? Testislerimle ilgili de şüphelerin vardı sanırım...”

“Evet, çok doğru. Onlar da. İşe yaramaz şeyler.” Yan tarafına hafif yollu bir dirsek vurduğumda artık kuru buz gibi soğuk olmadığını sevinçle fark ettim. “Çatıda dolaşan ayak seslerinin sorumlusu da sen miydin?”

Colin’in ağzı hafifçe çarpıldı ve gülümsememekten kendini alamadı. “Geceyarısı ıslak kiremitlerin üstünde çömeliip uydu antenini kurcalamak benim için de yeni bir deneyimdi. Ama video tamamen tesadüftü, değersiz yaşamımdaki ender gerçekleşen bir şey. Bir yerlerde duymuş olman gerekirdi. Eleştiri boyutundaki cehaletin için seni ayıplamalıyım. Yine de amacına ulaştı.”

Gülmekten kendimi alamadım. Neşem savaş sırasında hissettiğim öfke ve aşağılanmayı alt etmişti. Babam her zaman ne derdi? Mizah en iyi ilaçtır.

“O halde olumsuz duygularımı benden alıp ona mı verdin?” diyerek bir kez daha sordum. Doğrulanmaya ihtiyacım vardı.

Colin başını salladı. “İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ama açlığı ve hırsı onun felaketi oldu. Duygu kokteyli bir dikişte içiverdi. Ama daha önce onu iyice şaşırtmış olduğumu söylemem gerek. Tıpkı senin gibi. Korkunun doruğa çıkması için bunu yapmam gerekiyordu.”

“Ama sen de zehirlenmiş gibi görünüyordun, hatta fazlasıyla. Sana bir şey mi yaptı? Ondan sana geçen bir şey mi oldu?” Bu düşünce tiksinti vericiydi. Colin’in bedeninde dolaşan François’nun zehri. Tessa’nın zehrinin Tillmann’da yaptığı gibi ardıdan iz bırakacak mıydı?

“Hayır, Ellie. Zehirli bir yarayı emdiğinde ne olursa o gerçekleşti...”

“Zehir sana da geçti,” diye tamamladım. Ne söylediğimin farkına ancak varmıştım. François’nun zehri değildi. Aksine benimkiydi. Colin’i zehirleyen bendim. “Kötü duygularım mı? Seni bu hale getiren ben miyim?” Bu düşünce beni o kadar huzursuz etmişti ki ellerim titremeye başlamıştı.

“Hayır... hayır. Pekâlâ, birazı. Ama beni zehirleyen, öncelikle içinde taşıdığı ve sindirmek istemediği bütün rüyalarından ve duygulardan arta kalan pisliklerdi. Eline geçirdiği her şeyi biriktirmiş. Ama öyle hırslıymış ki hiçbirini tam olarak sindirmemiş. Kendi kendinin düşmanı olmuş. Midesi bir çöp tenekesi gibiydi.”

“Koku bu yüzdendi...”

“Yanık teni. Beden sıcaklığı,” diye tamamladı Colin başını sallayarak. “Canlı değildi, aksine çürüyordu.”

Evet, yavaş yavaş neler olduğunu anlamaya başlıyordum. Yaşının anlaşılmasının nedeni de büyük olasılıkla bu çürümeydi. Yüzünde gözaltı torbaları ve kırışıklıkları olan, on dokuz yaşında biri...

"Bizim için yine tehlikeli olabilir mi? Şimdi tam olarak ne? Bir karabasan mı yoksa insan mı?"

"Artık saldıramayacak olan bir karabasan. İnsanlar onu aklını yitirmiş biri gibi görecektir. Gece gündüz sokaklarda aç olarak dolaşacak, her seferinde birinin sırtına atlayacak ve herkes onu kolayca üstünden silkeleyip atabilecek. Sonra öyle olmasa da, toplum için tehlikeli biri ilan edilecek ve onu bir yere kapatacaklar. Oradan kaçacak, tekrar kapatacaklar, tekrar kaçacak... can sıkıcı bir kötülük, fazlası değil."

Demek onun da cezası buydu. Sonsuza dek çekeceği ve asla doyamayacağı bir açlık. Bunu hak etmişti, yine de birkaç saniyelğine bile olsa içimde bir acıma duygusu uyandı ama Paul'e yaptıkları aklıma gelince aynı hızla kayboldu.

"Acıma, aşkım." Colin yavaşça yanağımı okşadı. "Hepinizi ele geçirmek istiyordu. Onu zehirlerken planlarını gözümün önünde gördüm. Bir sonraki sen olacaktın. Sonra Tillmann. Sonra Gianna. Asıl trajik olan da, taktiğimle buna yardımcı olmam. Çünkü davranışlarıyla çevrendeki herkesi kaçırtmak üzereydin. İçine kapanacaktın... tıpkı François saldırmadan önce Paul'ün yaptığı gibi. Bu onun sıçrama tahtası olacaktı."

"Hislerimde yanılmamışım," dedim daha çok kendi kendime.

"Evet. Hislerin doğruydı ve çok değerliydi. Senden istediğim şeye tamamen karşı çıkıyorlardı. En büyük sıkıntım buydu. Sana Trischen'de ilk antrenmandan sonra ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırladığım, sadece bana söylemiş olduğu şey değildi. Henüz birkaç dakika önce bana yaptığı şeyi de hatırlıyordum. Hem de fazlasıyla.

“Savaş başladığında sana güvenmem gerektiğini.”

Colin bana duyduğu saygıyı göstermek istercesine eğildi. Bu yalalaklık yapan bir baş eğiş değil, aksine bir savaşçının güçlü ve sadık baş eğişiydi. “Kendisini korkudan öldüren birine güvenmek neredeyse imkânsızdır. Ama sen bunu yine de yaptın. En önemli karar anında bunu yaptın.”

“Ama bu artık aklımdan çıkıp gitmişti!” diye bağırdım. Evet, savaştan bir gün önce Tillmann bana Colin’e güvenmem gerektiğini söylemişti. Ama beni çağırdığı anda artık bunu düşünmüyordum. Aklımdan çıkıp gitmişti.

“Güvenmek bu işte, Ellie. Artık üzerinde düşünmemek ve sadece yapmak. Hâlâ senin öğretmeninin olsaydım, seninle gurur duyduğumu söylerdim. Ama bu fazla dokunaklı olur. Bunu sana başka şekilde göstermeyi yeğlerim.”

Colin beni kendine çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Soğuk elleri kazağımın altında dolaştı, sanki iyileştirmek ister gibi çıplak karnımın üzerinde yumuşak daireler çizmeye başladı. Karnımın ne kadar acıdığını şimdi fark ediyordum. Ama Colin’in dokunuşları acıyı hemen azaltmıştı.

“Duyguların merkezi,” diye mırıldandı Colin. Dudakları boynumda dolaşıyordu. “Buraya tekme atmak zorundaydım çünkü bundan başka yapabileceğim daha alçakça bir hareket yoktu. Acı da üzüntünü destekledi. Çok üzgünüm. Henüz ihtiyacın olan yerlere zarar vermedim. Gelecek için.” Neden söz ettiğini anlamıştım. Çocuklar. Başka bir erkekten olacak çocuklar. Bu tür şeyler yapmayan, normal bir erkekten. Colin’in söylemek istediği şey buydu.

“Evet, gelecekte. Şimdi değil,” diye onayladım. Gelecekte olacak her neyse... bir saniye, bir saat, bir yıl sonra; şimdi önemi yoktu. Onun yanındaydım, artık ondan korkmuyordum, bütün bunları neden yaptığını ve neden böyle olması gerektiğini anlıyordum ve her şeyin düzeleceği duygusu hâlâ içimi coşturuyordu. Geri almış

olduğum anımın yankısı karnımdaki acıyı sıcaklık veren bir ilaç gibi sarmalıyordu. Colin'in muhteşem dokunuşları kötüyü yenecekti.

"Ama hâlâ aklıma takılan bir şey var. Grischa'nın olduğu rüya... neden? Neden yardımıma ihtiyacı olduğundan bu kadar eminim? Savaştan kısa bir zaman önce neden ansızın bana bu kadar yakın oldu?"

Colin'in karnımdaki eli ansızın kasıldı ama yine de yaramın üzerinde durdu. Tepemizde bir ağaçkakan gözden kaçmayan bir çabayla ağacın gövdesinde çalışmaya başladı.

"Sana Grischa'yla ilgili bir rüya göndermedim," dedi Colin kısa bir aradan sonra. "Bilmiyorum, Ellie. Bu konu Paul'le birlikte kapandı sanıyordum. Ama anlaşılan öyle değil. Kıskanmıyorum... sadece şaşırdım."

"Ben de," dedim. Sesim o kadar umutsuz çıkmıştı ki kendime bile yabancıydı. Çünkü doğru değildi. "Duygularımı cebinin içi gibi tanıyorsun. O neden kafamın içinde?" Yıpranmış gömleğinin ucunu çektim. Eskimiş düğmeler hemen açıldı, yanağımı onun soğuk ve çıplak göğsüne dayadım.

"Ah Ellie." Colin hafifçe güldü. Eli aşağıya kayarak blucinimin kemerinden içeri girdi. Bu düşünce hiç hoş değildi. "Fazla dar pantolon giyiyorsun. Duygularını cebimin içi gibi tanımıyorum –en azından başkasının benden önce açtığı yaraları. O zamanlar seni tanımıyordum. Belki de seni öyle fazla etkiledi ki onunla ilgili tüm anılarını daima saklayacaksın."

Evet, onu rüyamda gördüğümde ben de böyle hissediyordum. Uyanır uyanmaz sanki onu son kez dün görmüşüm gibi bir duyguya kapılıyordum. Colin'in bu rüyaları benden almakla ilgili önerisi artık geçerli değildi. Bununla yalnız başa çıkmalıyım.

"Önce bana acı çektiriyorsun, sonra oramı buramı mincıklıyorsun. Bu olmaz, Colin," diye iç geçirdim uyuşuk bir sesle çünkü

elleri şaşırtıcı bir ustalıkla külotuma kadar inmiş ve son derece hassas bazı noktalara yaklaşmıştı. Ama mincıkladığı falan yoktu. Eli sadece sesizce bekliyordu. Utanç verici bir şekilde yakın ve açık. Hissetmemek mümkün değildi.

“Biliyorum,” diye mırıldandı. “Olmaz. Şimdi değil.”

“Aslında neden olmasın? Hatta bence şimdi bile olur,” diye fısıldayarak daha önce yaslandığım çıplak göğsünün bir parçasını öpmek için ona doğru döndüm. Şimdi eksik düğmelerinin ne kadar işe yaradığını anlayabiliyordum. Eli hareket etmeye başlamıştı. Hafifçe inledim. Tepemizdeki ağaçkakan gayretle takırdayarak bize alkış tuttu.

“Onu unuttun, Ellie. Bu kez onu ben değil, sen unuttun.”

Hayır, unutmamıştım. Sadece vazgeçmeyi göze alamamıştım. Şu anda değil. Ayrıca mutlu değildik. Hayır, mutlu değildik. Ama birlikteydik, huzurluyduk ve bu, şu anda birkaç saat önce umduklarımdan fazlasıydı.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, gökyüzü kararmıştı. Ağaçkakan ağaç gövdesinden caka satarak kanatlandı. Şişman, gri bir tespih böceği Colin’in pantolonunda yürüyüp çıplak göğsüme konmaya çalıştı. Ansızın çıkan ve tepemizdeki dalları sarsarak çam yapraklarını başımıza döken soğuk rüzgâr sadece beni değil, Colin’i de ürpertmişti. Sonbaharın ve çürümüş yaprakların kokusu yayıldı.

Onun gözlerine bakınca anladım. Tessa onun kokusunu almıştı, her zamankinden daha hızlı. Yola çıkmıştı bile... eski, iğrenç oyun başlıyordu.

Colin beni kendine bastırarak son kez tepeden tırnağa titrerken elini üzerimden çekmedi.

“Seni hâlâ seviyorum, Colin. Beni kolay kolay gebertemezsin.”

“O zaman beni denize götür”

DENİZDEN GELEN

Polonya'ya giden yol üzerinde –Oberlausitz'den denize olan en kısa mesafe– çörekçi dükkânı yoktu. Colin'i deniz kıyısına götüren de ben değildim, o bizi götürüyordu. Çünkü bizden biri direksiyona geçtiği takdirde ani bastıran uykunun esiri olmaktan kaçamayacaktı.

Esneyerek ve kızarmış gözlerimizi ovuşturarak yerlerimize âdeta yapıştık. Ben önde oturuyordum, Gianna, Paul ve Tillmann ise tünekteki tavuklar gibi arkaya sıralanmışlardı. Colin bir McDonald's'ın önünde durunca hepimizi uyandırdı.

“Özel bir isteği olan var mı?” diye sordu. Gianna gözkapaklarını parmak uçlarıyla yukarı iterek Colin'in koyu renk saçlarındaki kızılımsı perçemleri dikkatle inceledi.

“Ah,” diye homurdandı Paul. “Dondurma, milkshake. Ya da öyle bir şeyler.” Colin'le birlikte ormandan çıkıp geldiğimizden bu yana düşmanca tavrı oldukça azalmıştı. Sadece onun eski haline dönmüş olması bile buna yetmişti. Yine de ona rahat vermeyecekti. Bunu biliyordum.

“Patates kızarması da olsun,” dedi Tillmann dili dolaşarak. “Mayonezli.”

Ben de başımı salladım çünkü konuşmak açıkça fazla enerjiye mal oluyordu.

Colin arabadan inip fast food restoranına yürümeye başlar başlamaz hepimizi esir alan uyuşukluk ansızın azaldı. Bedenimin yeniden canlanması ne yazık ki elimdeki kırık kemiklerin acısını yeniden hissetmeme neden olmuştu. Paul daha önce elimi muayene etmiş ve tekrar kolayca eski haline dönebileceğini, içine çivi koymaları gerekirse bunu bizzat ve seve seve yapabileceğini söylemişti. Bu, çocukluğumdan bu yana bana uygulamak istediği şiddet eylemlerinin içinde beni en sevindirendi.

Gianna, Colin'in arkasından bakmak için burnunu merakla cama dayadı. Büyük olasılıkla akşamdan kalmış bir grup genç, ellerinde kâğıt torbalarla radyosu açık bir Opel'in çevresinde kümelenmişti. Colin yanlarından geçtikten hemen sonra kavgaya tutuştular Kızlardan birinin yüzü sarardı ve sanki ansızın midesi bulanmış gibi elindeki hamburgeri çöp kutusuna attı.

Dün gece atlattığımız onca korkudan sonra Colin'i ayık kafamızla günlük yaşamın içinde izlemek yine de bizim için bütünüyle büyüleyici bir deneyimdi.

"Çıtır popo diye bununlike derim," diye mırıldandı Gianna takdirle. Colin sırtı bize dönük olarak kasada sipariş verirken onu gözden kaçırmamak için boynunu ileri uzattı.

"Peki ya benimki?" dedi Paul. Sesinde kıskançlık yoktu. Yüzeysel bakıldığında, bu iyiye işaretti. Çünkü Gianna'nın bir daha kadınlara şiddet uygulayan biriyle birlikte olmayacağını çok iyi biliyordu. Colin'in poposu nasıl görünürse görünsün, kıskançlığın gereği yoktu.

"Seninki yeter de artar bile," diye onu rahatlattı Gianna. "Ayrıca acıktığında morarmıyorsun."

"Colin'in poposu zaten benim." Gözlerim yine onun zarif bedeninde kaybolup gitmişti. O sırada kulağımıza bir bebek ağlaması geldi. Öfkeli anne baba onu kucaklarına alıp yemeklerini bitirmeden

pislik içindeki verandada oturdukları masadan kalktılar. Gianna acıyan bakışlarla onları izledi.

Colin kâğıt torbaları arabanın camından içeri uzattı, sonra çiğnerken uyuyakalmayalım diye birkaç adım uzaklaşarak bekledi. Onun yol boyunca Paul ve Gianna'yı uyutmuş olmasından hoşnutum çünkü böyle yaparak beni bir yığın tartışmadan kurtarmıştı. Dış görünüşü üzerimde diğerlerinde olduğu kadar etki yapmamıştı, ayrıca et yemek de beni oldukça güçlendirmişti.

Yemek molasından sonra bir konuşma yapacak kadar aklım başıma gelmişti ama diğerleri uyuyana dek beklemek istiyordum. Ancak uykuya dalmaları bu kez o kadar çabuk olmadı. Bununla bir ilgisi olup olmadığını anlamak için Colin'den tarafa baktım ama o karanlık bakışlarını neredeyse ilgisiz bir şekilde yola dikmişti. Dikiz aynasından bir kez daha arkaya baktım. Gianna'nın göz kapakları kapalıydı ama huzursuz bir şekilde kıpırdıyordu. Ağzımdan çıkan ilk sözle birlikte meraklı kulaklarını dikeceği kesindi. Paul ve Tillmann da tilki uykusuna yatmışlardı. Ama artık onların derin uykuya dalmalarını bekleyecek sabrım kalmamıştı, bakışlarımı aynadan çekerek Colin'in küpelerine odaklandım.

"Demek yine kaçıp gitmek istiyorsun," diye iç geçirerek başladım.

"Buna istemek denmez. Başka çarem yok."

"Bunu hiçbir şekilde bilmiyoruz! Tamam, şu anda... bunun farkındayım. Bir ara vermemiz gerekiyor. Ama genel olarak bakıldığında..."

"Genel olarak bakıldığında, Tessa benden birkaç yüzyıl yaşlı ve bu durumda yenilemez," diye sözümü kesti Colin. Sesi hafif gergindi. "Bu konuyu daha ne kadar sakız gibi çiğneyeceğiz?"

"Tessa mı?" diye sordu Paul gözlerini açmadan.

“Colin’i yaratan ve kırılan kemiklerini yeniden bir araya getiren karabasan,” diye açıkladım yardımcı olarak. “Sana anlatmıştım ve sen de bunu deli olduğumun yeterli bir kanıtı olarak görmüştün.”

“Yapışkan, iğrenç bir cadoloz,” diye tamamladı Tillmann.

“François’dan daha mı iğrenç?” diye esneyerek sordu Gianna. Tillmann’la ikimiz sadece küçümseyen bir kahkaha attık.

“Birkaç yüzyıl yaşında ha,” diye mırıldandı Paul. “Karnını yarıp içine bakmayı çok isterdim.”

“Bunu yapamazsın,” diye Tillmann’la aynı anda koro halinde karşı çıktık.

Colin bizi yola getirmek ister gibi homurdandı. “Yeter artık. Burada bir ortaçağ performansı sergilemiyoruz. Konu ne Tessa’nın bedensel bakımı ne de yeni yetme meydan okuma saçmalıkları. Gerçek olan şu ki, Ellie’yle mutlu olduğumuzda kokusunu alıyor ve izimi takip edebiliyor. Beni olduğum şeye dönüştürebilmek için, yani bir iblise. Ona karşı hiçbir şansım yok.”

Bu tam olarak doğru değil, diye düşündüm acıyla. Daha önce, olmamız gerektiği kadar mutlu değilken bile kokumuzu almıştı. Ama o zaman bizi koruyacak bir denizde değildik ve onu kıskırtmıştık. İstifimizi bozmadan beklemiştik. Yine de... bu durum ona savaşı açmamız gerektiği gerçeğini bana daha çok gösteriyordu. Mutlu olmadığımız halde şimdi yine kokumuzu almıştı işte. Bu yeterliydi.

“François’ya karşı da hiçbir şansının olmadığını düşünüyordun. Ama onu zararsız hale sokacak bir yol buldun,” diyerek Colin’in itirazına karşı çıktım. “Neden Tessa için de bir yol olmasın? Ayrıca karabasanların birbirlerini karşılıklı öldürebilecekleri bir yol olduğunu kendin söylemiştin ve...”

“Bu iki yol da Tessa ve benim için söz konusu olamaz,” diye çabucak sözümü kesti Colin. “Asla işe yaramayacaktır. Bu işin peşini bırakmayacaksan, bunu yalnızken konuşabilir miyiz?” Tillmann’ın

canlanmış gözlerle koltuğunda dikildiği benim gibi onun da gözünden kaçmamıştı.

“Yalnız mı? Kendi aramızda konuşuyoruz. Ailenin içindeyiz. Burada başbaşayız. Şimdi ketumluk taslamaya kalkma, Colin. Bana yatakta nasıl davranacağına dair Tillmann'ın eline kullanma kılavuzu verdin. Artık mahremiyet mi kaldı?” Yavaş yavaş sabrım taşıyordu. Şimdi Gianna ve Paul de uyanmışlardı. Tahrip gücü yüksek açıklamam ve o sırada tepemizde alçalıp Colin'e arabanın tavan lambasını açtıracak kadar ortalığı karartan nisan bulutları sayesinde, artık uyumaları mümkün görünmüyordu.

“Demek doğruydun!” diye bağırды Gianna sevinçle. “Biliyordum, bunca zamandır biliyordum!”

“Yanıyorsun. Beni reddetti,” dedi Tillmann yüzünde sahte olduğu belli olan bir hüznle. Gülümseyerek dizine bir dirsek attım. Göz ucuyla Colin'in yüzünden bir gülümseme geçtiğini gördüm. Tabii ya, bundan henüz haberi yoktu.

“Kız kardeşimi başkasına mı yönlendirdin?” Paul öfkeyle başını iki yana salladı ama gözlerinde umuda benzer bir ışık görmüştüm. Herhalde Tillmann'ın Colin'den çok daha iyi olacağını düşünüyordu. “Bu ne hastalıklı bir şey?”

“Şikâyet edip durma, bu senin hayatını kurtaracaktı,” dedi Tillmann ilgisiz bir ses tonuyla. “Aslında bunu da çok güzel becerirdim.” Utanmadan dikiz aynasından bana bakıp sırtıttı.

“Budala,” diye çıktım. “Git kendini becer. Yine de,” diyerek gözlerini tavana dikmiş, hafifçe gülümseyen Colin'e döndüm, “ikinci bir yol var. Kaçışını kabullenmeden önce bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunu düşün. Lütfen.”

Colin susuyordu. Bulutlar yerini parlak güneşe bıraktı ve merakları iyice depremiş olan Paul, Gianna ve Tillmann birkaç saniye içinde tekrar uykuya daldılar. Benim de hafiften içim geçmeye baş-

lamıştı ve tekrar gözlerimi açtığımda denize ulaşmış olduğumuzu gördüm... Baltık Denizi'ne.

Gereksiz yere gürültü etmeden Colin'le birlikte arabadan indik ve diğerlerini geride bıraktık. Daha önce doğru ifade etmişti. Ben de öyle hissediyordum: Kaçışı ikimizin arasındaki bir konuydu ve birbirimize veda ederken hiç kimsenin kulak misafiri olması bir yana, buna tanık olmasını bile istemiyordum. Buna dayanmak zaten yeterince zordu.

Önümüzde yumuşak akşam güneşinde parlayan küçük kayalarla dolu ıssız bir kıyı uzanıyordu. Uzun süre uyumuş olmalıydım. Belki de Colin öğle güneşinin parlaklığından korunmak için küçük bir mola vermiş olmalıydı.

Dalgalar Kuzey Denizi'ndekinden daha yumuşak ve sakindi, tepeleri soluk renkli kayalara çarpmadan önce mavi gökyüzünü binlerce gölge halinde yansıtıyordu. Hava ısınmıştı. Güneş kan kırmızısı bir top halinde ufukta asılı durduğu halde ona bakarsam yüzümün kızaracağı hissine kapılmıştım.

"Henüz değil," diye fısıldayarak olduğum yerde kaldım. Suyun kenarına neredeyse ulaşmıştık. "Lütfen, henüz değil."

Gözlerimiz kapalı, birbirimize dokunmadan yan yana durduk ve bizi bekleyen şeyi düşünmemeye çalıştık. Bu beni yeniden paramparça edecekti ve bu kez sonuçlarını biliyordum. Colin'le geceyarısı çayırılıkta son kez vedalaştığımda, beni bir rüyanın içine yollamış ve bu bana beklenmedik bir güç vermişti, en azından ertesi güne dayanabileceğim kadar. Ama daha sonra acı çekmeye başlamıştım ve bu acı onu tekrar görene dek hiç dinmemişti. İşte yine burada, ayrılmamız gereken yerde başlayacaktı. Tessa yüzünden. Bize hükmediyordu ve ben buna daha fazla katlanmak istemiyordum.

"İkinci yolun ne olduğunu bilmiyorum, Ellie. Bu sadece bir varsayım. Bizim için geçerli değil. Tessa ve benim için değil."

“Ama...”

“Ellie. Aşkım. Her zaman başka bir yol bulunacağına inandığını biliyorum. Ama biz karabasanların yaşamı sonsuz olsa da, yapabileceklerimiz sınırsız değil. Ben henüz yüz elli dokuz yaşındayım. Bunu değiştiremem. Daha önce başladığımız yere geri döndük ve bu oyun canına tak edip beni terk edene dek devam edecek.”

“Şu anda beni terk eden sensin.” Gözlerimi açıp ona baktım. Saçlarının bu kızıl hali ve buz mavisi gözlerinin kirpiklerinin arasından parlaması da hoşuma gidiyordu. Ama tenini parlatan ve yüz hatlarını tamamlayan gece gibi koyu olmalarını tercih ederdim. Bu onu acı verircesine güzelleştiriyordu. Onun kaçışına gün ışığında tanık olma, geceki halini bir kez daha göremeyecek olma düşüncesi içimi acıyla doldurmuştu.

“Aynı yerde değiliz, Colin. Hayır, bu kez geçen sonbaharkı gibi değil.”

“Doğru. Sana çok kötü şeyler yaptım. Aslında göldeki tokadın bile bağışlanacak bir yanı yok.”

“Bunu kastetmedim,” dedim hırçın bir sesle. “Artık yalnız değiliz. Dostlarımız var.” Arka tarafta, küçük bir koruluğun gölgesine gizlenmiş olan Volvo’yu işaret ettim.

“Dostlar mı? Paul ve Gianna dost mu? Ellie, lütfen...”

“Onlara her şeyi açıklayacağım, Paul bunu anlayacaktır. Gianna zaten anladı. Elbette her ağabey gibi benim başka bir erkekle birlikte olmamı ister. Yine de... artık yalnız değiliz.”

“Ama tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmez, bunu anlamıyor musun?”

“Belki de değiştirir! Biliyorum, hiçbir zaman uzun süren gerçek dostlukların olmadı ama François’ya karşı birlikte çalıştık. Tillmann her şeye hazır, her şeye. Zaten öyle ya da böyle, Tessa’yı arayacaktır.

Ben de babamı arayacağım. Sen iste ya da isteme, İtalya'ya gideceğiz. Bunu seninle ya da sensiz yapabiliriz. Seçim senin."

"Ellie..." Colin acı çeker gibi bana baktı. Turkuaz mavisi gözleri içimi bayılttığı için gözlerimi kırıştırdım. Başım dönmeye başlamıştı. Beni tutmak için soğuk elini sırtıma dayadı. "Daha yeni ölümden döndünüz, neredeyse ucu ucuna. Seni neredeyse öldürüyordum... ruhun bunu kolayca kaldıramayacak. Senin ruhun bunu kaldıramaz. Bu olmamalı da."

"Neredeyse öldürüyordun. Buradaki vurgulama 'neredeyse' için yapılabilir, 'öldürüyordum' için değil. Zaten bunu hemen yapacak değilim. Tessa vazgeçtiğimizi ve senin kaçtığını sanmalı."

"Tanrım, ne inatçısın." Colin derin bir iç geçirdi. "Gerçi şimdi neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama..."

"Aması yok. Ben de tüm bunları neden yaptığını anlayabiliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımız ayrı bir konu. Colin, bana bir şey borçlusun," diye onu uyardım.

"Öyle mi?" Gülerek beni kendine çekti. "Ne borcuymuş?"

"Eh. Bana anımı geri verdin, tamam. Ama bu zaten bana ait bir şeyse, bir hediye, bir teşekkür olarak kabul edilebilir mi?"

Colin derin bir soluk alıp Galce birkaç küfür salladı.

"Tamam, demek ki aynı fikirdeyiz," diye çabucak devam ettim çünkü zaferin kokusunu almıştım. "Diğer olasılığın tam olarak ne olduğunu araştır. Benimle de paylaş. Daha sonra bunun işe yarayıp yaramayacağı üzerinde konuşuruz. Ama bu yol nasıl görünürse görünsün, öyle ya da böyle, İtalya'ya gideceğimi unutma."

"Demek bu gecedен intikam alış biçimin bu?" Colin beni soluğum kesilircesine kendine bastırarak şiddetle öptü. Yanağımın içindeki yara yeniden açılmıştı. Kanım onun soğuk, lezzetli tükürüğüyle karıştı. "Bana baskı yapıyorsun."

"Aynen," diye soluk soluğa fısıldadım. "Sana baskı yapıyorum. Tekrar geleceksin."

"Ancak bana söz verirsen, Ellie." Beni bir kez daha öptü. Bu kez kuma yığılmamam için beni tutup kalçalarının üzerine oturttu. Bacaklarımı onun beline doladım ve yüzümü boynuna sakladım.

"Her şey için..."

"Onu nasıl öldürebileceğimi araştıracağım. Ama bir yol bulur sam, bir gün bunu benim üzerimde denemek için düşüneceğine dair bana söz vereceksin."

Mantığım içimde büyüyen korkuyu gerilere iterek bastırdı. Bir gün. Bir gün... bugün değildi, bu yaz ya da gelecek yıl da değil. Günün birinde. Bugün şimdi çok uzaktaydı. Ayrıca Tessa'nın varlığı artık onu gölgelemediğinde, belki de bunu istemeyecekti. Her şeye yeniden başlayabilirdi. Hem bu konuda sadece düşünecektim. Yeterince korkunç olsa da, bunu yapmak, sadece düşünmekten çok farklı bir şeydi. Çünkü bir kez düşünmeye başladığımda...

"Anlaştık," dedim aceleyle. "Anlaşmamızı neyle kutlayacağız?"

"Tuzla." Colin'in kadifemsi sesi beni gevşetmiş ve bitkinleştirmişti. "Soyun ve benimle gel. Güneş batana kadar." Beni bırakınca hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Denize doğru şüpheyle baktım. Buz gibi olmalıydı. Üzerimde denenene onca korkunç şeyden sonra savunma mekanizmamın pek iyi durumda olmadığı kesindi. Ama Colin kazağını çoktan başımdan çekip çıkarmış ve blucinimin düğmesini açmıştı.

"Sana zarar vermeyecek. Seninle paylaştığım için de, denizde avlanıp yaşamak bana daha kolay gelecek."

Bu, tartışmaya yer vermeyen bir iddiaydı. İki tekmede blucinimden kurtuldum. Çevik bir hareketle iç çamaşırlarımı indirdim.

“Ya sen?” diye sordum Colin’e. Çünkü karşımda hâlâ gömlek, pantolon ve çizmelerle duruyordu ve görüntümün tadını çıkardığı belliydi.

“Bedenimde bir tek tüy olmaksızın çıırılçılak Rügen Adası’na çıkıp otel aramam biraz tuhaf kaçabilir.”

“Üşüyeceğim.”

“Hayır. Benim yanımda kalırsan üşümezsin.”

Onda her zaman sevdiğim güç dolu bir hafiflikle beni kaldırıp kucığına aldı ve taşların arasından denize doğru taşıdı. Dalgalar bedenime çarpmaya başladığında sürüklenmemek için parmağımı kemerinin atkısına taktım ama deniz üzerimizi örter örtmez her şey sakinleşti ve yumuşadı.

Suyun altı karanlıktı ama yine de her şeyi görebiliyordum... Colin’in saniye içinde parlak siyaha dönüşen gözlerini, cüretkâr, soylu burnunu, biçimli dudaklarını ve saçlarının çılgın oyunlarını. Yavaşça soluğumu verdim. Tıpkı rüyalarımındaki gibiydi... Colin’in beyaz teni üzerinde inci tanesi gibi sayısız baloncuk oluştu. Temiz hava almak için yukarı doğru yüzmek istedim ama Colin bana yaklaşp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Oksijen kabarcıklar halinde ciğerlerime aktı. Boğulacağımdan nasıl korkabilmişim? Birlikte olduğumuz sürece asla boğulmazdım.

Suyun altında süzülürken hediye ettiği her soluk beni sonsuz mutlu etti. Ama sonra hiçbir uyarıda bulunmadan, ansızın beni bıraktı ve denizin derinliklerinde kayboldu. Soğuk ve hoşgörölü dalgalar eski bir tanıdık gibi bana sokuldu ve beni kıyıya taşıdı. Sonra deniz sanki benden bıkmış gibi beni kumun üzerine fırlattı. Yüzümü gökyüzüne çevirip akşam güneşinin geride kalan son kırıntısının tadına varırken, gözyaşlarım denizin tuzuyla karıştı.

Ama bu kez geri dönecekti. Bu kez geri döneceğini biliyordum. Bir anlaşma yapmıştık. Tutunabileceğim bir şey vardı. Tıpkı denize

geri dönüp dibe, taa derinlere dalmamak için sıkı sıkıya tutunduğum bir tahta parçası gibi. Çünkü şu anda tek istediğim buydu. Denize girip derinlere dalmak, onu bulmak ve birlikte gitmek.

Çünkü o zaman bu, kesin ölümüm olurdu. Ama beklemek, yaşamam demekti.

Bedenimi hafifçe kurutan sıcak akşam rüzgârına karşı durdum. İçimdeki yaralar yavaş yavaş kanamaya başlarken denizin tuzu trenimin üzerinde görünmez bir tabaka oluşturdu. Sonra isteksizce üzerimi giydim ve acele etmeksizin arabaya doğru yürüdüm.

Sadece Paul uyanıktı. Kaputa dayanmıştı ve gelişimi izliyordu.

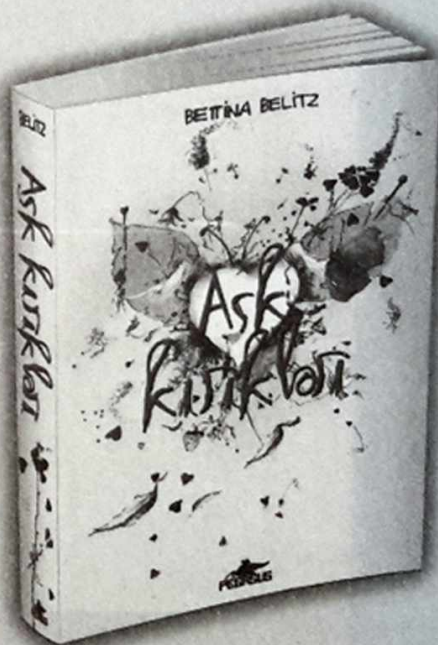
Beni kollarına almak istediğinde, "Hayır. Şimdi olmaz," dedim. Colin'i hâlâ tenimde hissediyordum. Paul anlamıştı. Ellerini yanlarına bıraktı, sadece çelik mavisi bakışlarıyla beni teselli etti. *Babamı bulmalıyız*, diye düşündüm içimden. Belli belirsiz başını salladı.

Güneş denize batana ve Colin'in aurası kalbime geri dönüp tüm kırıkların ve parçaların arasındaki eski yerini fethedene dek bekledim.

"Bin," dedim alçak sesle. Sonra Paul'ün yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Eve gidelim."

RÜYALARINIZA GİRECEK TUTKULU BİR HİKÂYE...

BETTİNA BELİTZ

AŞK KIRIKLARI

*"Belki uyanacak ve her şeyin bir rüya
olduğunu görecek. Ama biliyordum,
asıl şu ana dek yaşadığım hayat bir rüyaydı.
Şimdiki ise gerçektir."*

PEGASUS

www.pegasusyayinlari.com

facebook.com/pegasusyayinlari

twitter.com/pegasusyayinlari

© André Weimar

1973'te Heidelberg'de doğan Bettina Belitz, erken yaşta harflerin büyümesine âşık oldu. Sadece okumak onun için yeterli değildi, kendi hikâyeleri de kâğıtların üzerinde uçuşmalıydı. Liseden sonra gençlik tutkusunu mesleğe dönüştürebilmek amacıyla gazetecilik okudu. Yazar bugün kediler, atlar, horozlar ve koyunlarla birlikte Westerwald'deki bir kasabada yaşıyor ve hava ile doğanın romanlarına ilham vermesine izin veriyor.

“Trischen,”¹⁹ dedi Colin kısaca, sonra beni hafifçe omuzlarımdan tutup doğrultarak odadaki yatağın kenarına dayadı. Kendi yatağına. Birden duygulanmışım, uyumasa da, Colin’in burada da bir yatağı vardı. Ormandaki evinde birlikte bir gece geçirdiğimiz kadife örtülü yatağını hatırladım ve ağlamamak için dilimi ısırdım.

“Trischen. Adını daha önce hiç duymadım ayrıca başka ev de göremedim...” diye mırıldandım. “Bu ne biçim ada?”

Konuşmakta hâlâ zorlanıyordum ve ağzımda neredeyse hiç tükürük kalmamış olması durumu kolaylaştırmıyordu. Colin üzerime eğilerek içi su dolu bir tası dudaklarıma bastırdı.

“Burası ada değil. Kumsal sığılık. Burada kuş bekçisinin görevini üstlendim. Aslında onun görevi martta başlıyor ama...” Colin kısa bir el hareketi yaptı, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Karabasanlar için sıradışı ayarlamalar yapılabilirdi. Kuş bekçiliği en az koru bekçiliği kadar tuhaftı ama bu kez alaycı yorumlarımı kendime sakladım. Colin’in neden bu tür meslekler edindiğini artık biliyordum. Gözlerden uzakta olmak istiyordu. Ama bu uzaklık bana göre egzantrikliğin bir işaretiydi.

“Yani, burada senden başka hiç kimse yok mu? Burada tamamen yalnız mısın?”

Bir yudum su içtikten sonra Colin ayağa kalkmama yardım etti –ah, bir mucize olmuş, midem suyu tutmuştu– ve beni manzaranın görüldüğü bir pencereye götürdü. Trischen gerçekten de sadece kumsal bir sığılıktı. Sadece bu kulübe vardı, başka hiçbir şey görünmüyordu. Ve kulübe boş bir odadan ibaretti. Duvarda bir yatak duruyordu –rahat bir yatak olduğunu itiraf etmeliydim– yanında

19 Kuzey Denizi’nde Almanya’ya bağlı, med cezirin yaşandığı ve kuşların uğrak yeri olması açısından ulusal park ilan edilen, 1,8 kilometrekarelik alana sahip kumsal sığılık. (ç.n.)